Giới thiệu Vĩnh Hằng Chi Tâm

Dịch giả: *talasoixanh, boyviplc00, Phạm mỹ linh*

Một đệ tử ngoại môn của Vân Nhạc Môn, tên là Trần Vũ, tình cờ sát nhập một trái tim của Thần Ma. Trái tim là trụ cột của sinh mệnh, là chỗ hiểm chí mạng của con người nhưng đối Trần Vũ là nơi phòng ngự mạnh mẽ nhất, cho hắn tiềm lực vượt bậc. Cũng từ đó, thiếu niên này bước trên một con đường lớn đầy chông gai, từng bước kinh tâm động phách, một hành trình đầy huyền bí và hấp dẫn.

Thiên tài như mây chi, thiên kiêu cái thế.

Tông môn mọc lên san sát như rừng chi, ta chủ chìm nổi.

Vạn tộc huy hoàng chi, vượt qua giới đại chiến.

Quá cổ huyền câu đố chi, Thần Thoại tranh phong.

Ta tâm chỉ có, vĩnh hằng!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thủy tinh kỳ thạch

Màn đêm dần buông.

Nước Sở, tại Vân Nhạc Môn.

Quanh tông môn là một vùng đồi núi, rải rác trên đó là một ít phòng ốc. Nơi này chính là chỗ của "đệ tử ngoại môn" trong Vân Nhạc Môn.

Trong một căn phòng đơn sơ ở nơi đó vẫn còn lập lòe ánh đèn.

"Chất liệu của viên thủy tinh này, mình chưa gặp qua bao giờ…"

Một tên thiếu niên áo xanh, khoảng mười bốn tuổi đang cầm trong tay một khối ngọc lạ bằng thủy tinh rồi như kiềm không được mà thở dài một tiếng.

Khuôn mặt thiếu niên có vẻ non nớt, rồi lại kiềm lòng mà xem xét khối thủy tinh lần nữa, đôi tròng mắt sáng ngời và trong suốt.

Lúc này, vẻ mặt hắn hưng phấn nhìn chằm chằm khối ngọc thủy tinh trong tay.

Khối ngọc thạch kia sáng óng ánh, lung linh, hình dạng lại vô cùng kì lạ, nhỏ cỡ nắm tay trẻ em, mặt ngoài phủ một lớp vân màu xám tro cực kì thâm thúy.

Nhìn qua, giống như là một quả tim bằng tinh vậy.

Dưới ánh đèn, có thể thấy sâu trong đó lóe lên nhiều màu sắc, khi thì trộn lẫn ánh bạc cùng vàng kim, khi lại lấp lánh nhiều màu, có lúc lại lăn tăn màu máu đỏ… Dường như trong đó đang diễn ra mọi sắc thái của thế gian vậy.

"Quá thần kỳ! Không hổ là kỳ thạch (đá lạ) rơi cùng với "Thiên ngoại vẫn thạch".

Trần Vũ khó nén được kích động trong lòng.

Thiếu niên này tên là Trần Vũ, năm nay vẫn chưa mười lăm, là đệ tử ngoại môn ở tầng chót nhất trong Vân Nhạc Môn.

Nửa canh giờ trước.

Có một vì sao rơi ngay vùng giáp ranh ở bên ngoài Vân Nhạc Môn làm bụi bặm bắn tung tóe khắp nơi, đất đai cũng rung động một hồi.

Nhất thời, trên dưới toàn tông môn đều chịu chấn động.

Bởi vì, sao băng rơi xuống tạo thành một hố sâu nên xuất hiện loại "Thiên ngọc vẫn thạch" vô cùng hiếm thấy trên đại lục!

Thiên ngoại vẫn thạch chính là một loại tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, những loại Thần Binh Bảo Khí trong truyền thuyết có nhiều thứ chọn dùng loại kỳ thạch này.

Nếu phàm binh bình thường có thể dung luyện một chút mảnh vỡ của khối vẫn thạch thôi cũng có khả năng biến thành bảo khí đấy.

Tính ra thì vận khí của Trần Vũ cũng rất tốt!

Lúc sự tình phát sinh, đúng lúc hắn cũng ở gần nơi 'Thiên ngoại vẫn thạch' rớt xuống.

Mặc dù đã cách xa hơn một dặm nhưng lúc thiên thạch rơi xuống hắn cũng bị đất đá, khí lãng đánh trúng mà bị thương cánh tay.

Sau khi sự tình phát sinh, cao tầng trong tông môn đã phái chấp pháp giả tới, trước tiên là phong tỏa khu vực này.

Cuối cùng thì những đệ tử ở gần đó nhặt được mảnh vỡ của vẫn thạch đều phải "nộp lên" cho tông môn.

Khoảng cách của Trần Vũ khá xa nên bị bỏ sót. Hơn nữa, hắn còn nhặt được hai mảnh vỡ cỡ ngón tay cái.

Không chỉ thế!

Trần Vũ còn nhặt được một khối ngọc thủy tinh đang phát ra nhiệt lượng, dính chung một chỗ với Thiên ngoại vẫn thạch; cũng chính là khối ngọc thạch thủy tinh đang nằm trong tay hắn.

"Thiên thạch rơi xuống đều vỡ ra thành nhiều mảnh vụn vậy mà khối ngọc thủy tinh này lại còn nguyên vẹn đi?". Ánh mắt của Trần Vũ lập lòe bất định.

Hắn có trực giác rằng chắc chắn khối thủy tinh này cực kỳ có giá trị, thậm chí có khả năng thay đổi vận mệnh đang ở tầng dưới chót của mình đây…

Chỉ là khi nghĩ đến tình cảnh hiện tại của bản thân, thần sắc của hắn có chút âu sầu.

Trần Vũ vào Vân Nhạc Môn cũng gần ba năm rồi.

Lúc mới nhập môn, hắn chỉ mới mười hai, được gia tộc bồi dưỡng nên bước chân vào "Đoán Thể Kỳ". "Đoán Thể Kỳ" tên giống như nghĩa chính là cường hóa thể chất, tăng sức chịu đựng của thân thể, tạo dựng căn cơ tu hành.

Yêu cầu nhập môn của Vân Nhạc Môn cũng không cao, những ai từ năm tuổi cho đến mười lăm mà bước vào Đoán Thể Kỳ là được chấp nhận.

Gần ba năm cố gắng, Trần Vũ đột phá đến Đoán Thể hậu kỳ. Dựa theo cách nói bình thường thì tư chất của hắn trong gia tộc cũng xem như không tệ rồi.

Nhưng mà…!

Sau khi bước vào tông môn thì Trần Vũ mới hiểu được bản thân của mình tầm thường như thế nào.

"Còn khoảng hai tháng nữa, nếu ta không tiến vào "Thông Mạch Kỳ" sẽ bị trục xuất khỏi tông môn a!"

Ánh mắt của hắn hơi ảm đạm.

Đối với những đệ tử ngoại môn này, Vân Nhạc Môn đều có một hồi gọi là "Khảo sát kỳ".

Quy định rằng: những đệ tử nhập môn ba năm hay đủ mười sáu tuổi mà chưa vượt qua Đoán Thể Kỳ thì sẽ bị trục xuất!

Dù sao thì Đoán Thể Kỳ chỉ là một giai đoạn ban đầu trong võ đạo mà thôi, so với người bình thường cũng chỉ nhỉnh hơn một chút mà thôi. Chỉ khi nào tấn chức Thông Mạch Kỳ thì mới được xem là nhập môn.

Không may là Trần Vũ chỉ còn hai tháng nữa là đến kỳ hạn khảo hạch rồi.

Ngay lúc hắn suy tư hoảng hốt thì chợt có tiếng đập cửa.

Bang, bang!

Ngoài phòng vang lên mấy tiếp đập cửa, còn thấy một vài bóng người nữa.

“Đệ tử ngoại môn Trần Vũ mau mở cửa!

Chấp pháp đội đi kiểm tra!”

Một giọng nam lạnh lùng truyền tới.

Tim Trần Vũ thót một cái, sao lại là chấp pháp giả trong tông môn. Chẳng lẽ mình “kiểm lậu” (* ăn mãnh đấy hehe) ở gần khu vực vẫn thạch đã bị phát hiện rồi sao?

Sao lại như vậy được chứ!

Trần Vũ có thể chắc rằng lúc mình nhặt được mảnh vụn cùng khối thủy tinh thì không có ai ở gần đó. Chẳng qua hắn liền cất khối “thủy tinh kỳ thạch” kia vào trong ngực, sát vào phần tim.

Két!

Cửa phòng mở ra, bên ngoài xuất hiện một thanh niên áo đen, phái sau còn có một tên thiếu niên áo xanh khác.

Thanh niên kia mặc áo bào đen của chấp pháp đội, cả người toát ra uy thế, hiển nhiên chính là chấp pháp giả rồi. Chứng kiến ánh mắt của chấp pháp giả làm cho hắn cảm giác như bị dao cắt, cả người lạnh ngắt.

Còn tên thiếu niên ở sau khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, vẻ mặt anh tuấn nhưng ẩn trong vẻ mặt đó là một tia hung ác, nham hiểm làm mất hết mỹ cảm của người nhìn.

Trang phục của tên này giống y như Trần Vũ, đều là trang phục của đệ tử ngoại môn.

“Vương Lăng Vân! Lại là ngươi…”

Trần Vũ thấy tên thiếu niên áo xanh này thì khẽ thay đổi sắc mặt. Vì Vương Lăng Vân chính là kẻ địch trong tông của hắn! Hai người họ đều xuất phát từ thành Tương Dương ở nước Sở, chẳng qua giữa hai gia tộc lại là quan hệ thù địch.

Lúc này đây, trong mắt Vương Lăng Vân lóe lên vẻ hả hê.

“Vương Lăng Vân, đây chính là Trần Vũ mà ngươi đi tố giác? Ngươi chắc chắn là hắn có mặt gần khu vực thiên thạch rơi xuống và đang giữ mảnh vụn thiên thạch chứ?”

Chấp pháp giả áo đen lạnh lùng mở miệng. Ánh mắt y liếc về Vương Lăng Vân.

Chó má!

Trong lòng Trần Vũ mắng một trận, cái tên Vương Lăng Vân này lại đi mật báo với tông môn chuyện của hắn. Nhưng mà hắn nhớ rõ là lúc mình ở chỗ kia không có gặp qua Vương Lăng Vân mà. Ngược lại, khi hắn đi ra khỏi khu vực phong tỏa mới chạm mặt tên khốn này.

“Chấp pháp đại nhân!”

Vẻ mặt Vương Lăng Vân cung kính nói: “Ta chính mắt thấy tiểu tử này đi ra từ khu vực vẫn thạch, vẻ mặt kỳ lạ. Chắc chắn trong người hắn cũng có mảnh vỡ thiên thạch rồi.”

Nói xong, trong lòng tên này cười lạnh một hồi.

Hoàn toàn chính xác!

Gã có chạm mặt với Trần Vũ nhưng không dám xác định là Trần Vũ có nhặt được mảnh vỡ thiên thạch hay không. Nên gã chỉ hoài nghi mà thôi! Nhưng mà, dù là nghi ngờ thì gã cũng không thể cho Trần Vũ có cơ hội quật khởi!

Thiên ngoại vẫn thạch đấy, giá trị lớn bao nhiêu!?

Nếu tên Trần Vũ vụng trộm nhặt được một hai mảnh rồi từ đó đổi lấy linh tài, linh dược trân quý thì chắc chắn hắn sẽ tấn chức Thông Mạch Kỳ. Một khi Trần Vũ tấn chức Thông Mạch Kỳ thì chắc chắn sẽ được ở lại Vân Nhạc Môn! Và đây chính là điều mà Vương Lăng Vân tuyệt đối không muốn thấy!

Chỉ cần Trần Vũ bị trục xuất thì sự chênh lệch giữa ta và hắn ngày càng lớn, lúc đó Vương gia ta cũng áp chế Trần gia hắn một đầu mà độc bá thành Tương Dương. Hơn nữa, Mục Tuyết Tinh sẽ không còn hứng thú gì với hắn nữa mà sẽ quay qua ái mộ ta mà thôi…”

Vương Lăng Vân đang âm thầm suy tính, trên mặt cũng vui vẻ lên.

“Trần Vũ.”

Chấp pháp giả mở miệng nói: “Ngươi có mang mảnh vỡ thiên thạch ra ngoài hay không? Nếu có thì chủ động giao ra đi, để miễn bị trừng phạt.”

Ánh mắt của chấp pháp giả cùng Vương Lăng Vân chăm chú nhìn Trần Vũ.

"Có!"

Trần Vũ suy nghĩ nhanh chóng nên đã có chủ ý.

Thừa nhận sao!?

Chấp pháp giả hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Thật sự là có…" Vương Lăng Vân ghen ghét khẽ nói. Trước đó gã chỉ hoài nghi mà thôi, không ngờ tên Trần Vũ này lại nhặt được mảnh vỡ thiên thạch. Nếu là gã chắc chắn sẽ không chủ động nộp lên làm gì. Nói gì đi nữa, dù nộp cho tông môn cũng chỉ lấy được một ít điểm cống hiến mà thôi, so với giá trị thật sự của vẫn thạch thì đáng gì chứ?

"May là ta có dự kiến nên hắn sẽ không có bất kỳ cơ hội trở mình nào hết." Vương Lăng Vân khẽ buông lỏng.

Rất nhanh, Trần Vũ đã tự giao ra hai mảnh vỡ thiên thạch cho chấp pháp giả.

"Ưn, tuy ngươi dám mang mảnh vỡ ra ngoài nhưng chủ động giao thêm một khối, có thể miễn trừng phạt." Chấp pháp giả áo đen nhẹ gật đầu nói.

Sau đó, hai người lại tra xét trong phòng Trần Vũ một hồi nữa.

"Chấp pháp đại nhân, ngài còn chưa kiểm tra trên người tiểu tử này mà!?"

Vương Lăng Vân híp mắt lại, lộ ra vẻ giảo hoạt, không bỏ qua bất kỳ khả năng nào cả.

Trần Vũ đánh bộp trong lòng một tiếng, liền đem tổ tông mười tám đời Vương Lăng Vân ân cần hỏi thăm qua một lần. Tuy rằng hắn đã giao ra mảnh vỡ thiên thạch nhưng khối "Thủy tinh kỳ thạch" thần bí kia lại không nộp lên. Cũng may là đối với sự tình này Trần Vũ đã đoán trước rồi. Hắn suy nghĩ kỹ từ trước, sẽ nói rằng khối thủy tinh kia chính là "Bảo vật gia truyền" trong gia tộc. Dù sao thì tông môn tìm kiếm chỉ là mảnh vỡ thiên thạch thôi, đâu có ai biết có khối thủy tinh này lẫn trong đó chứ.

"Ta đã nộp lên hết rồi, chấp pháp đại nhân cứ tự nhiên kiểm tra."

Trần Vũ rũ tay áo, vẻ mặt bình thản.

Chấp pháp giả áo đen khẽ gật đầu cũng tin bảy tám phần rồi. Hơn nữa, y cũng không muốn hạ mình đi lục soát thân thể của một đệ tử ngoại môn làm gì nên bảo Vương Lăng Vân làm thay.

"Chấp pháp đại nhân cứ yên tâm!" Vẻ mặt Vương Lăng Vân thành khẩn và vô cùng tích cực. Hắn chắc chắn sẽ không cho Trần Vũ bất kì cơ hội nào cả!

Xoạt!

Thân hình lóe lên, Vương Lăng Vân đã đến cạnh người Trần Vũ, bắt đầu soát người.

"Tốc độ thật nhanh!"

Trần Vũ chỉ cảm giác được một cơn gió vô hình ập đến thân mình, cả người hắn khẽ động, xíu nữa là không đứng vững được. Trên bàn tay Vương Lăng Vân được bao phủ một tầng "khí tức" vô hình làm cho máu huyết trong người hắn trì trệ, hô hấp cũng khó khăn hơn. Loại "khí tức" kia không nhìn thấy bằng mắt thường nhưng lại tỏa ra một sức mạnh to lớn, có thể nhẹ nhàng bổ gạch đập đá.

"Nội tức!?"

Trong lòng Trần Vũ chợt trầm xuống: "Quả nhiên Vương Lăng Vân đã đột phá "Thông Mạch Kỳ", vả lại cũng không phải loại mới vừa tấn chức a…"

"Thông Mạch Kỳ" chính là giai đoạn đả thông toàn bộ kinh mạch trên thân thể, hơn nữa còn tu luyện ra một loại lực lượng vô hình gọi là "nội tức".

Nếu tu luyện nội tức đạt trình độ nhất định thì sẽ cách không mà đả thương người khác, đập nát kim thiết, giết địch trong nháy mắt.

Từ đó người ta đạt được vũ lực cường đại, áp đảo người thế tục.

Mà Trần Vũ vẫn còn ở Đoán Thể Kỳ, chỉ tu luyện khí lực để cường hóa thân thể, làm chắc cơ sở toàn thân nên không thể nào có được loại lực lượng như "nội tức" được.

"Hừ… có ta ở đây thì ngươi không có cơ hội gian dối nào đâu!" Vương Lăng Vân bắt đầu kiểm tra. Quá trình này, gã không bỏ qua bất kỳ chỗ nào, tỉ mỉ kiểm tra lỗ tai, miệng, tóc, nách của Trần Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Dung hợp trái tim

Trần Vũ thầm kêu khổ, trong lòng thấp thỏm không yên.

Nếu như vị chấp pháp giả kia soát người thì hắn có mấy phần yên tâm có thể lừa dối để vượt qua. Nhưng mà cái tên Vương Lăng Vân này chính là 'tìm xương trong trứng gà' mà, chỉ sợ không có gì cũng làm cho có chuyện đi.

Trần Vũ cũng không chắc lý do mà mình chuẩn bị kia có thể lừa được tên này hay không nữa. Cũng ngay lúc này, tay Vương Lăng Vân đã từ cổ soát đến trước ngực hắn. Tâm tình của Trần Vũ đã nghẹn đến cổ họng rồi; tim của hắn cũng đập liên hồi. Vì khối thủy tinh kia… đang để trước ngực hắn!

Thình thịch! Thình thịch!

Đột nhiên! Trần Vũ cảm thấy một áp lực nặng nề, một tiếng tim đập làm rung chuyển núi rừng, đất trời; dường như hòa cùng nhịp đập của không gian, tạo thành sự cộng hưởng nào đó trong minh minh.

Thậm chí, chính không gian lúc này cũng có chút ảo giác như đang rung động. Nhưng điều kỳ lạ là Vương Lăng Vân cùng chấp pháp áo đen lại không cảm nhận được gì.

"Hả!"

Nơi ngực Trần Vũ truyền đến một hồi rung động nóng nảy. Dường như tiếng tim đập vô hình kia vang lên từ khối thủy tinh đang ép sát trong ngực hắn. Ngay sau chớp mắt đó, tay của Vương Lăng Vân cũng chạm tới phần ngực của Trần Vũ. Lúc này đây, Trần Vũ như ngừng thở, trên trán rịn ra mấy giọt mồ hôi. Dị trạng của hắn không thể nào qua mặt được chấp pháp giả cùng Vương Lăng Vân nhưng chẳng qua họ đều nghĩ rằng hắn đang chịu áp lực từ "nội tức" mà thôi.

Một tức… hai tức… ba tức (* tức ở đây là hơi thở ấy).

Cuối cùng thì tay Vương Lăng Vân cũng xoạt qua vị trí của tim rồi hướng xuống bụng, qua lưng mà soát.

Trần Vũ có chút lo lắng trong lòng: "Xảy ra chuyện gì? Y không phát hiện ra sao?"

Lúc này, nơi giữa tim hắn đang truyền ra từng đợt cảm giác ấm áp, càng ngàng càng rõ, hơn nữa dường như còn có một dòng điện nhỏ đang kích vào gây đau đớn.

Dường như khối kỳ thạch chỗ ngực hắn đã biến mất rồi.

Mà toàn thân Trần Vũ như bị tê dại đi, không nhúc nhích chút nào, cứ để yên cho Vương Lăng Vân lục soát.

"Chấp pháp đại nhân, ta đã kiểm tra cẩn thận, không thấy gì cả…" – Vương Lăng Vân cung kính nói.

Chấp pháp áo đen gật đầu, hơi thâm ý nói ra: "Ngươi kiểm tra thì ta hoàn toàn yên tâm."

Dĩ nhiên y có thể nhìn ra vẻ căm ghét giữa hai người này, chắc chắn Vương Lăng Vân sẽ không cho Trần Vũ bất kì cơ hội gian dối nào, so với chính mình tự tay làm còn yên tâm hơn nhiều.

Nói đoạn, chấp pháp áo đen xoay người lướt đi.

Vương Lăng Vân thì vẫn chưa bỏ đi, dù có bận bịu ra sao thì gã vẫn ung dung, hiện ra vẻ mặt trêu tức nhìn Trần Vũ.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ, một sự yên lặng đáng sợ.

Trần Vũ vẫn không nhúc nhích, cảm giác tê dại như điện chích ở ngực đang dần biến mất. Vô thức, hắn lấy tay xoa xoa ngực mình.

"Hả!?"

Trong nội tâm Trần Vũ chấn động, khối thủy tinh kỳ thạch kia đã biến mất rồi.

Cái này… chuyện gì đang xảy ra đây?

Nơi ngực hắn chỉ còn đọng lại chút ấm áp cùng một ít đau đớn mà thôi. Còn về phần Vương Lăng Vân đang trưng bộ mặt kia thì hắn chẳng buồn để ý đến.

Bộ dạng "mất hồn mất vía" của Trần Vũ làm cho Vương Lăng Vân vô cùng đắc ý, kỳ này mình đã phá đi "kỳ ngộ" của hắn, chắc chắn sẽ tạo ra đả kích nặng nề rồi đây. Mất đi lần kỳ ngộ này, chắc chắn hắn sẽ khó vượt qua kỳ hạn sắp tới, nếu không đột phá Thông Mạch Kỳ sẽ bị đuổi khỏi tông môn.

"Trần Vũ!"

Chợt Vương Lăng Vân cất lời, sắc mặt nghiêm khắc: "Ta khuyên ngươi hãy sớm buông tha Mục Tuyết Tình và trốn về thành Tương Dương đi! Nơi này không còn là nơi yên ổn cho ngươi sống nữa rồi!"

"Tuyết Tình?"

Trần Vũ chợt hoảng hốt, tạm thời quên đi chuyện khối thủy tinh kỳ thạch. Trong đầu hắn lóe lên bóng dáng của một thiếu nữ yêu kiều, xinh đẹp và nho nhã. Trong Vân Nhạc Mông, Mục Tuyết Tình là người có thiên tư không minh, vẻ đẹp thanh thuần động lòng người, có không ít kẻ ái mộ, truy cầu. Trần Vũ và Vương Lăng Vân cũng vậy. Hơn nữa, ba người bọn họ đều xuất thân từ thành Tương Dương; mà quan hệ giữa Trần Vũ với nàng cũng thân thiết hơn một chút, từ đó làm cho Vương Lăng Vân đem lòng ghen ghét.

"Ha ha, cũng không cần ta nhắc nhở làm gì. Sẽ nhanh thôi, ngươi cũng bị trục xuất mà thôi. Từ nay về sau, chúng ta không còn là người cùng thế giới rồi… ha… ha…"

Vương Lăng Vân chợt cười trào phúng. Nói xong, gã cười một tràng dài rồi quay người bước đi. Từ lúc này trở đi, Trần Vũ chẳng là gì nữa! Một kẻ không thể dừng chân ở ngoại môn thì làm sao có thể cạnh tranh cùng gã được chứ!?

Nhìn Vương Lăng Vân đi khỏi, Trần Vũ trầm mặc không nói.

"Còn lại hai tháng mà thôi, nếu ta cố gắng trùng kích "Thông Mạch Kỳ" cũng chỉ có hai ba phần thành công. Nếu như có linh tài trân quý hỗ trợ thì có thể tăng gấp đôi xác suất thành công, chỉ là…" – Trần Vũ thở dài trong lòng.

Tính ra hắn vẫn kém Vương Lăng Vân, dù sao đối phương cũng là Thiếu chủ của Vương gia, có được sự ủng hộ lớn nhất từ gia tộc. Còn ở gia tộc của mình, tư chất của hắn cũng không tệ, địa vị cũng không thấp nhưng so với tên thiếu chủ kia thì không giúp ích được nhiều.

Đạo tu hành quan trọng nhất là thiên tư nhưng mà tài nguyên tu luyện cũng quan trọng không kém. Vốn dĩ Trần Vũ nhặt được mảnh vỡ thiên thạch cũng coi là một lần kỳ ngộ rồi, đáng tiếc lại bị tên khốn họ Vương phá hoại.

"Đúng rồi!"

Chợt Trần Vũ nghĩ tới điều gì đó, vội đóng cửa lại. Hắn cởi áo nhìn về vị trí trái tim; hắn vẫn nhớ rõ làm cất kỹ khối thủy tinh kia ở nơi này. Chẳng qua khi xem qua đã dọa cho hắn nhảy dựng. Chỉ thấy nửa mặt ngoài bên trái của tim xuất hiện một cái đồ án "tâm hình" (hình trái tim) đỏ như máu.

Chi, chi~~~

Chỗ đồ án đỏ kia còn chớp động một tia sáng óng ánh, từ đó truyền ra chút cảm giác tê dại như điện giật. Quỷ dị hơn là, dường như Trần Vũ đang thấy một trái tim tinh xảo bằng thủy tinh, trong suốt như nước đang từ từ dung nhập vào trái tim của bản thân.

"Chuyện này…"

Trần Vũ sợ tới mất hồn mất vía, loại hiện tượng này đúng là mới nghe qua lần đầu!

Cẩn thận hồi tưởng lại. Hình dạng của khối thủy tinh kỳ thạch kia giống như một trái tim vậy.

Thình thịch! Thình thịch!

Trần Vũ cảm giác nhịp tim của mình trở nên trầm ổn, có lực hơn, mỗi lần nảy lên đều mang đến một niềm tin vô cùng cường đại. Sau mấy hơi thở, đồ án trên ngực hắn dần biến mất.

Haiz~~~

Trần Vũ thở dài một hơi, có cảm giác như bản thân vừa trải qua một giấc mộng. Nhưng rõ ràng mọi thứ đều là thực. Dường như trong đó, có một tia khí tức thuần khiết đang chảy qua xương cốt toàn thân, thậm chí là đại não nữa; mà tất cả đều bắt nguồn từ trái tim mình. Quá trình này xảy ra mất hết nửa canh giờ.

"Oanh!"

Đột nhiên, Trầm Vũ cảm thấy tâm thần trong suốt, máu huyết toàn thân đang sôi trào. Một cỗ lực lượng kì dị không rõ đang từ tim chảy ra, toàn thân hắn cảm thấy phấn chấn, tràn đầy sức sống.

Xoạt!

Chân hắn nhẹ đạp một bước thì thân thể nảy lên cao nửa người, so với ngày trước càng nhẹ nhàng hơn.

"Oanh!"

Hắn liền đánh ra một quyền, chợt tạo ra tiếng gió rít vô hình, cực kì khí thế.

Oanh, rắc…!

Trên vách tường chợt nứt ra một cái khe hẹp, lực lượng cỡ này tăng gấp bốn năm lần so với ngày thường!

"Tốc độ, lực lượng… đều tăng lên rõ rệt!" – Trần Vũ khó tin nói ra.

Không chỉ vậy!

Ánh mắt hắn có thể xuyên thấu qua khe hở trên cửa sổ, nhìn rõ từng bóng người, cỏ cây, phòng ốc trong đêm tối ở ngoài.

Ban đêm như ban ngày!

Hắn nín thở tập trung tư tưởng, rồi chợt nghe từng lời xì xào bàn tán của mấy đệ tử ngoại môn khác ở các phòng xá gần bên. Không chỉ tố chất thân thể tăng lên mà tất cả các giác quan đều được cường hóa.

"Thân thể của mình…"

Trần Vũ ran rẫy giơ tay, trong lòng ngập tràn nghi vấn, đây là thể chất mà con người có thể đạt được hay sao chứ?

Cánh tay vừa giơ lên không, ánh mắt hắn lại ngưng tụ.

"Không đúng! Vết sẹo trên tay sao lại biến mất rồi!"

Trần Vũ nhìn chằm chằm vào cánh tay mình, giống như đang nhìn thấy quỷ vậy. Hắn nhớ rất rõ, trên cánh tay này có một vết thương bị chảy máu, chính là do mảnh vỡ thiên thạch quẹt hắn. Nhưng giờ nhìn kỹ, trên đó chỉ còn lại một ngấn nhỏ màu hồng, nhìn bằng mắt cũng thấy nó đang từ từ nhạt đi rồi biến mất.

Năng lực tự lành khủng khiếp!

Trần Vũ hít một hơi lạnh, cho dù thân thể người tu hành có mạnh mẽ đi nữa thì chiếu theo tốc độ hồi phục bình thường cũng phải mất nửa tháng mới có thể lành được. Trong điển tịch có ghi, chỉ có những thể chất đặc biệt trong truyền thuyết hay những chủ tộc Thần thoại đã ấn tích mới có năng lực tự lành nhanh như thế này.

"Rốt cuộc thì quả tim thủy tinh kia là vật gì đây?"

Trần Vũ đưa tay chạm đến bên trái của tim, tiếng tim đập trầm ổn kia làm cho hắn có thêm một niềm tin mạnh mẽ. Trong nhất thời, hắn vừa vui lại vừa buồn.

Vui vì trái tim thủy tinh kia mang đến cho mình sự cường đại, lo chính là dù sao đó cũng là ngoại vật, ai biết được là họa hay phúc đây? Có trời mới biết trái tim này là loại đồ chơi gì, có làm cho mình trở thành "Phi nhân hóa" (không phải con người) hay không đây?

Ọt…ọt…!

Bao tử hắn bắt đầu kháng nghị, đánh gãy dòng suy nghĩ!

"Kỳ lạ, ta mới ăn cách đây một canh giờ mà…"

Trần Vũ khẽ nói.

"Xoạt!"

Hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, xoay người đi vào vùng núi ở rìa sơn môn. Dựa nào thị lực đã được cường hóa và tốc độ của mình, Trần Vũ dễ dàng bắt được một con thỏ rừng để làm đồ nướng. Kết quả sau khi hắn ăn hết con thỏ cũng không có cảm giác no gì cả. Hắn đành đi bắn một con sói hoang rồi ăn hết nửa con, khoảng hơn mười cân thì mới cảm thấy vừa bụng.

Sức ăn như thế này, cùng với năng lực tiêu hóa mạnh mẽ đã vượt qua phạm trù nhân loại rồi. Trần Vũ ngẫm nghĩ càng thấy lo lắng. Chỉ là hắn đã không còn đường lui nữa, chẳng lẽ lại móc tim mình ra sao? Thừa dịp đang là đêm tối hắn dứt khoát đi luyện quyền.

"Thiết Lê Quyền!"

Hai đấm của Trần Vũ như hai quả cầu sắt, vù vù xé gió, tốc độ ngày càng nhanh. Trong bóng đêm động tác của hắn mạnh mẽ có lực, lại vô cùng trôi chảy, thông thuận.

Chẳng qua mới luyện vài quyền, Trần Vũ cảm thấy không đúng!

"Thiết Lê Quyền" là võ học khi hắn mới gia nhập tông môn, uy lực của nó trong võ học cấp thấp cũng có chút danh tiếng. Nhưng mà, trong hàng võ học thì quyền này thuộc dạng dễ học khó tinh. Môn quyền pháp này nhập môn thì đơn giản nhưng lại không có nhiều tinh diệu. Nếu muốn luyện nó có chút thành tựu thì cần yêu cầu rất cao với thân thể, tố chất, thậm chí là nghị lực của người luyện.

Mà khi nãy, hắn phát hiện mình diễn luyện "Thiết Lê Quyền" lại trôi chảy hơn xưa rất nhiều, uy lực cũng tăng rõ rệt!

"Tiếp tục."

Trần Vũ tập trung tinh thần, triển khai quyền pháp, toàn bộ quá trình như mây trôi nước chảy, liên tục không ngừng. Những chỗ khó trong chiêu thức mà hay gặp thường ngày lại dễ dàng thực hiện.

Hô! Ầm ầm! Ầm ầm…

Trong bóng đêm, quyền pháp của thiếu niên như hoa lê đái vũ, mỗi quyền như quả cầu sắt bay đi, vô cùng kinh người. Quanh thân hắn bốc lên nhiều lớp bụi, ẩn trong đó là từng hồi gào rít.

"Làm sao có thể chứ!? Không những Thiết Lê Quyền đột phá tới tiểu thành, mà hỏa hầu còn rất ổn định nữa.."

Trần Vũ đứng tại chỗ ngẩn ngơ, khó có thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tiến triển cực nhanh

"Sao lại như vậy!? Không những Thiết Lê Quyền đột phá mà hỏa hầu cũng rất ổn định như vậy…"

Chợt Trần Vũ đứng nguyên tại chỗ, khó tin mà nói. Trước giờ, hắn tập "Thiết Lê Quyền" chỉ nhập môn mà thôi, muốn đạt tới tiểu thành cũng cần mấy tháng nữa.

Không chỉ như thế!

Sau một lúc hắn diễn luyện quyền pháp thì cảm thấy khí huyết toàn thân càng ngày càng mạnh mẽ, cảm giác tràn đầy sức sống.

Thường ngày, Trần Vũ diễn luyện quyền pháp nửa canh giờ thì thân thể sẽ cực kỳ mỏi mệt, mồ hôi nhễ nhại; ấy vậy mà bây giờ diễn luyện cả canh giờ lại cảm thấy cả người vẫn nhẹ nhàng. Sau khi thân thể dị biến thì dường như hắn không biết mệt mỏi là gì, phương diện khôi phục thể lực vô cùng kinh người.

Một canh giờ…. Hai canh giờ… ba canh giờ.

Hô! Ầm ầm! Ầm ầm ầm…

Quyền pháp của Trần Vũ ngày càng rộng mở, uy thế vô song, bản thân hắn cũng vui vẻ không thôi.

Bất giác đã qua hết buổi tối. Nguyên buổi tối, Trần Vũ chỉ khổ luyện Thiết Lê Quyền, khi nào đói bụng mới nghỉ ngơi một chút để kiếm đồ ăn.

Một đêm lại qua đi.

Hắn luyện Thiết Lê Quyền có cảm giác tùy tâm, đã gần đạt tới cảnh giới đại thành rồi. Nhưng điều kinh hỉ hơn là sau một đêm khổ luyện, cảnh giới Đoán Thể hậu kỳ mà hắn kẹt đã lâu lại có dấu hiệu viên mãn rồi.

"Thật không thể ngờ a…"

Trần Vũ hít một hơi sâu, hai tay run rẩy mở ra. Lúc này đây, hắn cảm giác được sự tiến bộ của bản thân, nơi trái tim vang lên từng nhịp mạnh mẽ mang

đến cho đến cho hắn một niềm tin kiên định.

Sau khi dung nhập "trái tim thủy tinh" đã làm cho thể chất của Trần Vũ thay đổi, giống như có thêm thiên phú tu võ hơn nữa còn có chút biến hóa thần kỳ nào đó. Thêm vào, hắn đã dừng ở bình cảnh một khoảng thời gian nên hậu tích bạc phát nên giờ đây tu luyện tiến bộ rõ rệt!

***

Phía chân trời đã xuất hiện ánh nắng sớm.

Trần Vũ ngưng tay, lướt người đi về phía của đệ tử ngoại môn, trên mặt tràn ngập vui sướng. Nhìn tiến bộ của mình đêm qua, nếu hắn muốn bước vào Thông Mạch Kỳ trong hai tháng nữa có lẽ cũng không khó. Chỉ cần đột phát trong thời hạn quy định thì Trần Vũ có thể ở lại trong tông môn rồi. Hơn nữa, hắn còn cảm giác rằng sau khi bản thân có dị biến thì thiên phú võ đạo có thể sẽ không thua gì những thiên tài trong tông môn.

Đúng lúc này! Bụng hắn lại réo vang. Trần Vũ cười khổ một hồi, dường như sau khi dung nhập khỏa thủy tinh kia thì sức ăn của mình càng ngày càng tăng, không chỉ là gấp mười nữa. Cũng may ở ngoại môn của Vân Nhạc Môn có một nơi là "Thực đường". (nhà ăn, căn teen á)

Sáng sớm.

Trong phòng ăn cũng có vài người rồi. Trần Vũ không để ý nhiều, tay trái một cái bánh bao, tay phải nửa cái móng heo, mờ miệng hết cở để ăn uống. Do hắn ăn như hổ đói nên có nhiều đệ tử khác cũng chú ý đến.

"Từ lúc nào mà tiểu tử này biến thành thùng cơm rồi!?"

"Ta nghĩ, hẳn là hắn bị Vương Lăng Vân áp bức lâu rồi cũng nên phát tiết một chút chứ."

Trong phòng ăn, vài tên đệ tử thì thào thảo luận.

Ở Vân Nhạc Môn, số lượng đệ tử ngoại môn luôn khống chế ở mức ba trăm người. Cũng do quy chế đào thải khi bị trục xuất khỏi tông môn cho nên đa phần những đệ tử ngoại môn kia đều biết Trần Vũ, hơn nữa cũng hiểu rõ ân oán giữa hắn với Vương Lăng Vân.

"Hừ! Không biết sao Mục Tuyết Tình lại vừa ý cái thùng cơm này chứ."

Một thiếu niên mặt ngựa mang vẻ bất thiện đi đến. Trần Vũ thoáng nhìn y một phát rồi quay đầu nhìn về cái móng heo đầy mỡ trên tay mình, vẫn thấy nó có sức hấp dẫn hơn nên cũng không để ý thiếu niên kia nữa.

Loại thái độ coi thường này làm cho thiếu niên mặt ngựa vô danh kia muốn bốc hỏa.

Y âm thầm bực bội, ngày bình thường tên Trần Vũ này cũng có chút kiêng dè mình, cũng không dám đắc tội kia mà.

"Chậc chậc, tên Phùng Đức mới vào hơn có một năm đã có thể tu luyện tới Đoán Thể đỉnh phong, không ngờ y cũng theo đuổi Mục Tuyết Tình a."

Có không ít đệ tử ngoại môn gần đó cười nói nhạo báng làm cho thiếu niên mặt ngựa thêm tức giận.

Thiếu niên trẻ tuổi kia tên là Phùng Đức, trong hàng ngũ đệ tử ngoại môn thì cũng được coi là nhân vật mới có tư chất không tệ.

"Ầm!"

Một cái móng heo lớn nện xuống bạn ăn trước mặt Trần Vũ, thịt thà văng tứ tung làm gián đoạn bữa ăn của hắn. Trần Vũ nhướng mày, liếc nhìn thiếu niên đang khiêu khích trước mặt.

"Phùng Đức, ý ngươi là sao hả?"

Chuyện ăn uống bị cản trở nên Trần Vũ có chút bực bội. Nhưng đối với hành động khiêu khích này hắn cũng chẳng thèm để ý, dùng lý lẽ để khuyên răn mấy chuyện này thật là chuyện không tưởng đi. Bởi vì cao tầng Vân Nhạc Môn cũng âm thầm cổ vũ sự cạnh tranh giữa các đệ tử, chỉ cần không gây ra mấy chuyện chết người hay tàn phế nặng nề thì coi như không có gì cả. Cho nên, hành động khiêu khích kiểu này vô cùng tầm thường; trước kia hắn đều cố gắng nhẫn nhịn cho qua chuyện.

"Phùng mỗ muốn chiêm ngưỡng vẻ oai hùng của Trần sư huynh a, quả nhiên người được Mục Tuyết Tình để ý không giống với người thường, ăn cơm cũng phóng khoáng như vậy a…"

Phùng Đức khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt trêu tức.

"Ha... ha… ha…"

Những đệ tử ở gần đó đều cười to một trận. (DG: Chó hùa ghê)

Trần Vũ khẽ nhíu mày, không có hành động gì, vẫn gặm thức ăn trong tay như cũ. Nhưng mà Phùng Đức lại không có định buông tha cho hắn. Cái vẻ khinh thường, bất kính lúc nãy của hắn làm y vô cùng khó chịu. Cho nên Phùng Đức muốn nhân cơ hội này mà dạy dỗ Trần Vũ một hồi, biết đâu sẽ làm

cho "Tiên tử trong mộng" nhớ rõ tên mình cũng nên. Là người ái mộ Mục Tuyết Tình nên Phùng Đức đã từng tiếp cận nàng nhưng lại không ngờ ngay cả tên mình mà nàng ta cũng không nhớ. Cũng vì chuyện đó làm cho Phùng Đức mất hết mặt mũi, nghẹn ngào cả một thời gian dài. Bây giờ, y gây hấn với Trần Vũ, trong lòng càng thấy sảng khoái, vui vẻ vì Trần Vũ không dám chống đối mình.

"Mục Tuyết Tình…"

Trần Vũ khẽ giật mình, trong lòng thở dài một hơi.

Trong tôn môn, có rất nhiều người nghĩ rằng Mục Tuyết Tình thích hắn, hơn nữa hai người có qua lại với nhau. Nhưng mà thực tế đâu phải vậy.

Trần Vũ theo đuổi Mục Tuyết Tình ư? Việc này có thật!

Mục Tuyết Tình là người tình trong mộng của hắn ư? Việc này cũng là thật nốt!

Dù sao, khi thấy một nữ tử thanh thuần, xinh đẹp, nho nhã, lại có thiên tư trác tuyệt thì có mấy người không động tâm đây?

Nhưng thực tế…

Giữa bọn họ chẳng có gì cả, chỉ là hắn có qua lại với nàng nhiều một chút mà thôi.

Bởi vì hai người đều xuất thân từ thành Tương Dương, biết nhau từ bé, miễn cưỡng cũng xem như là thanh mai trúc mã. Trước kia, lúc còn nhỏ, Mục Tuyết Tình hay ỷ lại vào hắn cho nên quan hệ giữa họ cũng có chút thân mật mà thôi.

Nhưng mà, từ khi vào Vân Nhạc Môn, trước sự theo đuổi của hắn thì nàng đã gần xa cách, chẳng qua lại không trực tiếp nói câu từ chối. Bất quá, đối với những đệ tử khác thì quan hệ giữa Trần Vũ và Mục Tuyết Tình đã có thể gọi là "thân mật" rồi, nên làm cho rất nhiều đố kỵ trong lòng.

"Ai cha Trần huynh, cái móng heo này, ta mời ngươi a…"

Trần Đức quơ quơ một cái móng heo rồi chọi thẳng vào mặt Trần Vũ làm cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Hành động tùy tiện đó đúng là sỉ nhục một cách trắng trợn!

Mà những đệ tử gần đó đang xem chuyện vui cũng trầm trồ nghị luận, không ai muốn bỏ qua mấy chuyện "tình địch đánh nhau" hay như thế này.

"Phùng Đức đã là Đoán thể đỉnh phong, thiên phú võ đạo cũng tốt, sắp chạm vào Thông mạch kỳ rồi…"

"Tên Trần Vũ này thuộc hàng dưới đáy ở ngoại môn cũng lâu rồi, chỉ sợ là phải chịu thiệt rồi."

Vài đệ tử gần đó lắc đầu, không ai coi trọng Trần Vũ cả.

"Cút!"

Trần Vũ tránh cái móng heo rồi vô thức đánh ra một quyền.

Hô!

Một quyền này vang lên âm thanh trầm đục như sấm sét, vậy mà tự nhiên đã phát huy hết uy lực của 'Thiết Lê Quyền'.

"Còn dám đánh trả!?"

Phùng Đức cười lạnh một tiếng, y đang muốn chọc cho Trần Vũ cho ra tay. Chẳng qua lại không nghĩ tới đối phương lại nhanh như vậy.

Vô Tướng chưởng!

Bàn tay Phùng Đức xoay tròn, hai chân hơi cong, tự cho rằng mình đã ngăn quyền kia một cách đẹp mắt. Một chiêu này của y ẩn chứa xu thế phản công, tiếp theo còn liên tục ra một chiêu: trước giảm uy thế của quyền kia sau lại dùng xu thế sấm sét như dây cung mà bắn người quyền uy trở lại. (Tương tự như Tiểu Vô Tướng Công của Tiêu Dao phái trong TLBB)

Chẳng qua những tính toán của Phùng Đức lại không thành.

"Ầm đùng!"

Khi quyền chưởng giao nhau thì vang lên một tiếng chấn động trầm thấp như sấm rền, làm cho người ta phải rụt người lại.

Ah!!!

Phùng Đức hí lên một tiếng, chỉ thấy cả cánh tay run lên, cực kỳ đau đớn.

Bành!

Tiếp đó, cả người Phùng Đức chật vật rớt ra xa, nện mạnh vào làm lật ngược cả cái bàn ăn.

Cái gì…!?!?!?

Tất cả đệ tử ngoại môn ở đâu đều kinh ngạc không thôi, ai cũng há hốc miệng.

Trước bao nhiêu là người.

Tên Phùng Đức kia… lại bị Trần Vũ nện cho một quyền mà bay đi?

Thoáng chốc, toàn bộ Thực đường chìm trong một không khí đè nén, tĩnh lặng, chỉ còn nghe mấy tiếng "leng keng" của vật dụng rơi xuống đất.

Một lúc lâu sau.

"Ah…? Thật quá kỳ lạ mà!"

Tu vi cùng thiên phú của Phùng Đức đều hơn Trần Vũ một bậc, hơn nữa võ học "Vô Tướng chưởng" lại huyền diệu hơn rất nhiều… vậy mà…"

Tất cả đệ tử đều xôn xao, có rất nhiều người đều không cam lòng.

Dù sao thì trong tiềm thức của bọn họ, đều xem trọng Phùng Đức hơn.

"Cái gì!?"

Sau khi dùng một quyền đánh bay Phùng Đức thì Trần Vũ cũng hơi ngây ngẩn mà quan sát nắm đấm của mình. Hắn có chút không tin rằng một quyền kia là do mình đánh ra.

Thình thịch! Thình thịch!

Lúc nãy trái tim lại nhảy lên từng hồi, đẩy ra sinh cơ dào dạt hòa cùng khí huyết, báo cho hắn biết một sự thật chưa từng xảy ra cùng với một tâm niệm cường đại.

"Một quyền vừa rồi chỉ dùng sáu bảy thành thực lực. Có lẽ uy lực của 'Thiết Lê Quyền' cũng sắp đạt tới đại thành rồi…"

Trong lòng Trần Vũ liền tự đánh giá lại. Chỉ vỏn vẹn qua một ngày, không những thể chất của hắn thay đổi, lực lượng tăng mạnh mà quyền pháp võ học, uy lực hỏa hầu cũng tăng vượt mặt.

Tất cả đều tăng làm cho chiến lực của hắn tăng vọt!

"Làm sao có thể như vật! Gần đây 'Vô Tướng chưởng' của ta đã đạt tiểu thành rồi mà".

Phùng Đức đứng dậy mà trong lòng khó có thể tin sự thật trước mắt, lẩm bẩm nói: "Nhất định là hắn tranh thủ ra tay trước, ta còn chưa sử dụng toàn lực."

Tất cả đệ tử xem chiến cũng đồng ý điểm này.

Trần Vũ đột nhiên ra tay nên có ưu thế 'tiên hạ thủ vi cường' rồi.

"Làm lại!"

Phùng Đức gầm lên giận dữ, toàn thân nổi gân xanh, song chưởng cuốn lại một cách kỳ diệu rồi đánh úp vào vai Trần Vũ.

Thiết Lê quyền!

Trần Vũ cười lạnh nghênh địch, hai đấm như hai quả cầu sắt đang gào thét, tỏa ra khí thế còn kinh khủng hơn lúc trước mà đánh về phía Phùng Đức.

Ầm phanh! Ầm đùng…!

Chớp mắt, quyền chưởng giao nhau hết ba lượt làm vang lên mất tiếng lớn.

Quyền thứ nhất! Phùng Đức bị đẩy lui ba bước, lần này y cũng không bị đánh bay nhưng trên mặt đã đỏ lên.

Quyền thứ hai! Hộc! Sắc mặt Phùng Đức xám ngoét, nhổ ra một ngụm máu, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Quyền thứ ba! "Ầm" một tiếng. Phùng Đức lại bay ra ngoài lần nữa, đâm thẳng vào hai cái bàn ăn.

Vẻ mặt vui vẻ, ồn ào của đám đệ tử đang xem náo nhiệt ở xung quanh dần đông lại.

Chứng kiến Trần Vũ đang từng bước đến gần, cánh tay Phùng Đức đã mất đi cảm giác, không thể nhấc lên nổi, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Ta chịu thua! Chịu thua…"

Sau lần giao thủ vừa rồi, y đã sợ Trần Vũ.

Lực lượng của đối phương vô cùng đáng sợ, khí thế lại cực kỳ cuồng bạo, càng ngày càng mạnh mẽ, đúng là một con quái vật mà!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mục tuyết tình

"Ta chịu thua! Chịu thua…"

Trong phòng ăn chỉ còn lại tiếng cầu xin đầy hoảng loạn của Phùng Đức. Những đệ tử ngoại môn ở xung quanh đều kinh ngạc nhìn nhau, bắt đầu bàn tán xôn xao. Ánh mắt mọi người nhìn Trần Vũ cũng đều thay đổi, ngay cả một số đệ tử lâu năm Thông Mạch Kỳ cũng không còn khinh thường hắn nữa.

"Quả nhiên trong Vân Nhạc Môn này thì nắm đấm ai to hơn thì có thể dạy dỗ người khác… Chẳng qua là… ta thích!"

Trần Vũ khẽ cười, thổi nắm tay của mình một cái. (giống bắn súng á)

Hắn chẳng để ý tới Phùng Đức nữa, quay mình trờ lại bàn ăn rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến, làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc không thốt nên lời.

"Sao tên Phùng Đức này lại bại một cách thảm hại như vậy?"

"Một quyền đánh bay! Ba chiêu nghiền ép! Dù là Thông Mạch Kỳ ra tay cũng không hơn được đi…"

Trên mặt một vài đệ tử ngoại môn vẫn còn kinh nghi. Suy cho cùng thì thực lực của Phùng Đức trong hàng đệ tử Đoán Thể Kỳ cũng ở tốp đầu.

Đúng lúc này!

Một thiếu niên anh tuấn mặc áo bào xanh đi vào thực đường.

"Sao lại thế này…"

Thiếu niên áo xanh ngạc nhiên khi thấy cảnh Trần Vũ đánh bại Phùng Đức. Ngay lập tức gã lâm vào suy tư, vẻ mặt âm trầm bất định.

"Vương sư huynh!"

"Vương Lăng Vân sư huynh!"

Một vài đệ tử gần đó khi thấy gã đều cung kính chào hỏi. Nhưng vẻ mặt Vương Lăng Vân lại rất khó coi, gã mới bước vào Thực đường đã phải chứng kiến một màn như thế kia. Ngay vừa tối qua thôi, gã đã bóp chết kỳ ngộ của Trần Vũ, hơn nữa còn nói rõ rằng không còn xem hắn là đối thủ của mình nữa.

"Phùng sư đệ, ngươi sao rồi?"

Vương Lăng Vân khôi phục lại vẻ mặt, đi đến đỡ Phùng Đức dậy, lộ ra vẻ quan tâm sâu sắc. Nhưng thật ra, quan hệ giữa hai kẻ này rất bình thường, thậm chí chỉ chào hỏi lẫn nhau mấy lần mà thôi.

Chẳng qua, Vương Lăng Vân muốn chính miệng Phùng Đức xác nhận lại sự tình kia. Nghĩ lại thì gã chỉ mới vừa tới, chỉ kịp thấy một quyền cuối cùng của Trần Vũ, nháy mắt đã đánh bại Phùng Đức mà chưa biết gì về sự tình trước đó cả.

"Là Vương sư huynh à, thật tốt quá…"

Phùng Đức lộ ra vẻ vui mừng vì biết rất rõ quan hệ đối địch của Vương Lăng Vân và Trần Vũ. Hơn nữa, trong tông môn, Vương Lăng Vân vẫn luôn áp chế Trần Vũ, luôn làm khó làm dễ ở mọi mặt.

"Chậc chậc… Vương Lăng Vân cũng tới rồi, lần này có chuyện vui rồi đây!"

Đám người xem náo nhiệt xung quanh lại càng hào hứng, trông ngóng nhiều hơn.

Rất nhanh, Phùng Đức đã kể hết quá trình chiến đấu của lúc nãy cho Vương Lăng Vân nghe.

"Sao lại như vậy? Mới có bao lâu đâu mà thực lực của hắn lại tăng vọt như vậy?"

Vương Lăng Vân đang tự hỏi trong lòng. Rồi dần gã bắt đầu nghi ngờ. Thực lực Trần Vụ bao tăng như vậy là vô cùng đáng ngờ, thậm chí là khác thường!

"Trong khoảng thời gian ngắn mà thực lực lại tăng vọt như vậy thì chắc chắn là dựa vào ngoại vật, ví dụ như mấy loại thiên địa linh dược trong truyền thuyết hay là linh đan diệu dược nào đó mà thôi."

Đầu óc Vương Lăng Vân xoay chuyển nhanh chóng. Ánh mắt gã lại liếc nhìn Trần Vũ đang ngồi gặm móng heo ở đằng kia. Nhưng mà tiểu tử này không thể có tài sản như vậy, trừ khi là…

Trong mắt Vương Lăng Vân lóe lên chút sắt bén.

"Trừ khi… tiểu tử này còn giấu mãnh vỡ thiên thạch nào khác nữa hoặc là hắn đã có kỳ ngộ gì rồi."

Nghĩ tới đây, trong lòng Vương Lăng Vân nghẹn lên một cảm giác không cam lòng.

Không được! Nhất định không thể nào cho hắn được toại nguyện!

Vương Lăng Vân cảm thấy lòng mình nặng trĩu, gã bắt đầu tính toán thiệt hơn.

Tại thành Tương Dương, Vương gia và Trần gia đều nằm trong ba gia tộc lớn. Qua rất nhiều năm tranh đấu, hai gia tộc đều muốn trở thành bá chủ thành Tương Dương. Nhưng dù cho hai gia tộc có lớn đi nữa cũng chỉ là thế lực phàm tục mà thôi. Ở đại lục Côn Vân này thì thế lực tông môn luôn áp đảo những quốc gia phàm tục. Cho nên, tôn môn mới là chúa tể chân chính của thế giới này!

Những cường giả trong truyền thuyết có thể phi thiên độn địa, giết người cách xa ngàn dặm, kiếm chém núi sông, đạp vỡ hư không… đều xuất phát từ tông môn mà thôi!

"Chỉ cần trụ được ở tông môn thì mới có cơ hội làm cho gia tộc của mình ngày càng cường đại…"

Vương Lăng Vân luôn khắc sâu đạo lý này!

Đây cũng là lý do mà gã luôn chèn ép Trần Vũ, ngay cả việc theo đuổi Mục Tuyết Tình, cạnh tranh với Trần Vũ cũng xuất phát từ mục đích này.

Dường như cảm nhận được gì đó, Trần Vũ đang ăn cũng ngẩng đầu nhìn tới.

"Vương Lăng Vân!"

Ánh mắt hai người chạm vào nhau. Sắc mặt Trần Vũ hơi trầm xuống, lúc hắn đang ăn uống ngon lành thì chợt cảm thấy một ánh mắt chứa đầy ác ý quét tới người mình. Trước đây hắn không có loại trực giác nhạy bén như vậy.

"Trần sư đệ a, mới qua một đêm ngắn ngủi mà thực lực của ngươi lại tiến bộ không nhỏ đi."

Vương Lăng Vân bày ra bộ mặt vui vẻ, thân thiết đến gần.

Nội tâm Trần Vũ rùng mình, hắn hiểu rất rõ vẻ mặt nham hiểm này cửa Vương Lăng Vân.

"Tới đây! Cho ta xem thử thân thủ của sư đệ như thế nào!"

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Vương Lăng Vân vừa bước gần đến thì chợt đưa tay thành trảo, định chụp vào cánh tay của Trần Vũ.

Phạch!

Một trảo này nhanh như sét đánh, mang theo một sức mạnh mãnh liệt. Dù là tốc hay uy lực của chiêu thức đều cao hơn hẳn Phùng Đức. Trần Vũ chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân trì trề, cả người lặt ngắt. Chẳng con, nơi con tim hắn lại nhảy lên một cái làm cho khí huyết trong người bùng phát.

"Mở!"

Trần Vũ vung mạnh một quyền, vang lên một tiếng gầm trầm thấp.

Oành đùng!

Quyền, trảo va vào nhau, lập tức Trần Vũ biến sắc, một đạo kình khí sắc bén vừa đâm vào thể nội của hắn.

"Nội tức…"

Cả người Trần Vũ nhoáng lên, miễn cưỡng ổn định thân mình; đồng thời huyết khí trong người hỗn loạn một hồi, cực kỳ khó chịu.

Còn Vương Lăng Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ, không động đậy, cánh tay hơi rũ xuống. Đợt giao phong vừa rồi đã phân rõ cao thấp.

"Hả!?"

Trong mắt Vương Lăng Vân xẹt qua một tia kinh ngạc, trong lòng gã cũng dâng lên chút kinh hoàng. Một trảo lúc nãy của gã dùng đến năm sáu phần lực lượng nội tức, vậy mà không thể nào bắt được đối phương.

Không những thế!

Sau khi đối cứng, bàn tay của gã cũng tê rần, lực đạo của tiểu tử sao lại kinh khủng như vậy! Chỉ sợ, lúc nãy giao thủ với Phùng Đức, Trần Vũ cũng không toàn lực.

Nghĩ tới đây, trong lòng gã tràn đầy mờ mịt, rồi sinh ra sát ý mãnh liệt: "Chắc chắn tiểu tử này đạt được kỳ ngộ gì đó, không chừng còn đang lén giấu mãnh vỡ thiên thạch nữa…"

Giá trị của mảnh vỡ thiên thạch không thể tưởng tượng được. Rất có thể Trần Vũ đã lén giấu mấy mảnh vụn rồi, hơn nữa có lẽ đã giao dịch với ngoại giới hay cao tầng tông môn rồi để lấy linh tài, đan dược nên mới có đột phá rõ rệt như vậy.

"Tuyệt đối không thể cho hắn được như ý!"

Sát ý trong lòng Vương Lăng Vân càng đậm, gã âm thầm vận mười thành công lực. Gã quyết tâm, dù cho bị tông môn trách phạt cũng phải đánh tên Trần Vũ này thành tàn phế rồi sau đó sẽ đối phó sau.

Nếu không, đợi cho tiểu tử này bước vào Thông Mạch kỳ thì sẽ khó giải quyết. Gã liền phát động công kích.

Xoạt!

Chẳng thân hình thiếu niên đối diện cũng lóe lên, phút chốt đã lướt ra sau mấy trượng, kéo dãn khoảng cách với gã. Trần Vũ không người ngu, hắn hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình với Vương Lăng Vân nên sẽ không có chuyện ngồi chờ đối phương ra tay lần nữa.

"Thiết Vân trảo!"

Bóng dáng Vương Lăng Vân lóe lên, trảo thủ bắt đầu chuyển động nội khí mãnh liệt như muốn phá vỡ không khí, vang lên mất tiếng rít sắc bén.

Hiển nhiên, Trần Vũ đã xem thường sự quyết tâm của Vương Lăng Vân.

"Thiết Vân trảo! Đây chính là một trong những võ học trung giao hùng tàn nhất a…"

"Phải dùng tu vi Thông Mạch kỳ mới có thể phát huy hết uy lực của trảo pháp này, nó có thể cắt sắt nghiền đá đó!"

Một vài đệ tử lâu năm ở xung quanh hô lên mấy tiếng kinh ngạc.

Thiết Vân trảo của Vương Lăng Vân là võ học trung giao, so với với Thiết Lê quyền thì cao hơn một bậc!

Thoáng chốc, trong lòng Trần Vũ dâng lên cảm giác nguy hiểm, Thiết Vân trảo chưa đến nhưng kình phong vô hình đã làm cho hắn hít thở khó khăn.

Xoát!

May là tố chất thân thể của hắn tăng nhiều, từ trong trái tim trào ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ, giúp hắn nhảy lên cao mấy trượng, và kéo dãn khoảng cách với đối phương một lần nữa.

Bộp, rắc!

Một trảo vồ hụt của Vương Lăng Vân đã lưu trên bàn gỗ dày một lỗ trống hình bàn tay. Có thể tưởng tượng, nếu một trảo kia mà đánh trúng thân thể người ta thì sẽ có kết quả như thế nào.

"Dù cho thực lực của ta bây giờ không địch lại Vương Lăng Vân nhưng vẫn có khả năng bảo toàn trong thời gian ngắn đi."

Sau khi thoát một kích kia, Trần Vũ thở phào một cái. Hắn rất tin tưởng vào tố chất của mình. Sau khi dung hợp trái tim thần bí kia thì tố chất thân thể của hắn tăng mạnh trên mọi mặt, lực lượng, tốc độ, phản ứng… đều khác xưa rất nhiều.

"Ngươi tới đây… tới nào tới nào…"

Hắn cười đùa hí hửng, thân hình lại vọt đi, vọt vào giữa đám đệ tử đang đứng xem.

“Tránh ra!”

Trong lòng Vương Lăng Vân kinh sợ, thân hình gã chớp động lại tiếp tục truy kích.

Ahhh!

Đám đệ tử nọ xôn xao, nhanh chóng tản đi tán loạn, không ai muốn dính tai bay vạ gió cả.

Ngay lập tức, bóng người trong Thực đường chạy loạn khắp nơi tạo thành một cảnh hỗn loạn.

Tên tiểu tử xảo quyệt!

Vương Lăng Vân hổn hển, trong giờ gian ngắn ga không thể nào bắt được đối phương. Lâm vào cục diễn tiến thoái lưỡng nan như vậy làm cho gã vô cùng khó chịu.

"Dừng tay!"

Đột nhiên một âm thanh của nữ tử lạnh lùng vang lên từ phía sau.

Mặc dù tiếng nói kia tràn đầy lãnh ý cùng không vui nhưng vẫn ẩn chứa sự nhu hòa đặc hữu của thiếu nữ, không khỏi làm cho người ta sinh ra chút tơ tưởng.

Bỗng nhiên.

Không khí trong Thực đường chợt trầm lắng.

Toàn thân Vương Lăng Vân cứng ngắt đứng đó, rồi quay mặt nhìn thiếu nữ kia cười cười làm lành.

Trong tầm mắt. Chợt xuất hiện một bóng dáng nữ tử yểu điệu, yêu kiều, xinh đẹp, nhu mì đang đi đến.

Mái tóc nàng đẹp như thác nước, ánh mắt lấp lánh, lông mi dài, cong vút, xinh đẹp tuyệt trần, làm cho tim người nhìn thổn thức không ngừng.

“Mục sư muội!”

“Mục Tuyết Tình? Mỹ nhân đẹp nhất ở ngoại môn…”

Thiếu nữ kia mặc một chiếc váy dài màu xanh làm tôn lên những đường cong mềm mại của nàng, lập tức trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn.

Rất nhiều nam đệ tử nuốt nước miếng một cái trong vô thức. Những nữ đệ tử khác thì vẻ mặt ảm đạm, thất thần, trong lòng buồn bực một hồi.

“Là Tuyết Tình à!”

Chẳng biết từ khi nào Vương Lăng Vân đã trưng ra một dạng ưu nhã, thân thiên cười chào.

Nhưng Mục Tuyết Tình lại không để ý đến gã, rõ ràng là ánh mắt của mỹ nhân đang nhìn về phía Trần Vũ, rồi cất tiếng oanh vàng:

“Trần đại ca!”

Nàng thân thiết đi đến kéo tay Trần Vũ. Ngay lập tức một màn này làm cho sắc mặt của tất cả đệ tử nam, bao gồm cả Vương Lăng Vân đều khó chịu.

"Tuyết Tình?"

Trần Vũ cảm nhận được sự mềm mại, ấm áp của cánh tay thiếu nữ kia mà mà trợn to mắt, không thể nào tin được. Trong lòng hắn ngoài sự hạnh phúc vô bờ thì càng nhiều hơn suy nghĩ ngoài ý muốn.

Sau hai năm, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra thân mật với hắn như vậy.

“Trần đại ca, chúng ta đi thôi…”

Vẻ mặt thiếu nữ ửng hồng, hấp dẫn ánh mắt của hắn. Trần Vũ cũng chỉ là thiếu niên mười bốn mười lăm mà thôi, bất ngờ được gần giai nhân trong mộng nên cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

“Trần Vũ! Ngươi trốn sau lưng nữ nhân thì có gì hay chứ hả!?”

Sau lưng, truyền đến tiếng quát lạnh của Vương Lăng Vân.

Mà bóng hình của hai nam nữ kia lại như không nghe thấy gì, cứ đi rồi để lại trong phòng tràn đầy sự ghen ghét, đố kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Vũ kỹ đại thành

Khoác tay đi ra cùng thiếu nữ mà Trần Vũ có cảm giác không thật.

Khuôn mặt Mục Tuyết Tình xấu hổ mà ửng hồng như hoa mẫu đơn vừa hé sau cơn mưa làm cho người ta chỉ muốn đến che chở tạo ra một loại mỹ cảm thoát tục. Mái tóc của thiếu nữ này suôn mềm, lại thoang thoảng mùi hương, thoáng qua bên tai làm lòng Trần Vũ rộn ràng lửa nóng. Nhất là cánh tay nõn nà, trắng bóc của nàng truyền đến cảm giác mềm mại chân thật.

Chẳng qua, nơi con tim vẫn đang đập từng nhịp mạnh mẽ, truyền cho hắn một niềm tin cường đại nên không khiến cho hắn quên hết mọi thứ. Trải qua sự cải tạo và dung nhập của trái tim thủy tinh mà không chỉ thân thể của Trần Vũ thay đổi mà tư duy phản ứng đều hơn xa dĩ vãng.

Nghĩ lại mọi chuyện, Trần Vũ có cảm giác không đúng lắm. (DG: Có cái gì đó sai sai =)))

Cho nên mới có câu nói "sự tình khác thường tất có yêu dị"! (DG: gì cũng có nguyên nhân của nó hết bấy bì à)

Hai năm gần đây, hắn vẫn một mực theo đuổi Mục Tuyết Tình nhưng nàng không cự tuyệt cũng chẳng đồng ý, loại thái độ vừa gần vừa xa như thế này làm hắn không nỡ dứt khoát. Trong lòng hắn luôn nghĩ: không phải là Mục Tuyết Tình không thích mình mà có thể vì nguyên do nào đó phải xa lánh hắn.

Nhưng bây giờ.

Mục Tuyết Tình khoác tay mình trước mặt mọi người, hành động thân mật như thế này thì có hơi à lạ.

Đi ra khỏi Thực đường, thiếu nữ kế bên chợt dừng bước.

"Trần đại ca."

Đột nhiên Mục Tuyết Tình buông tay, trên mặt cũng không còn nét ửng hồng nữa. Nàng hít một hơi sâu, ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng vào hắn, dường như nàng đã ra quyết định nào đó.

Thiếu nữ kế bên chợt buông tay làm cho Trần Vũ có chút mất mác. Lúc Mục Tuyết Tình thay đổi sắc mặt, ánh mắt trong vắt và bình tĩnh như mặt hồ làm hắn cảm thấy lạ lẫm.

"Tuyết Tình muốn nói gì?"

Trần Vũ đè nén tâm tình, tiếng con tim vẫn vang lên từng nhịp trầm ổn, truyền cho hắn can đảm để nhìn thẳng thiếu nữ trong mộng của mình, đó là việc mà hắn chưa từng dám làm trước đây.

Mục Tuyết Tình cảm thấy nao nao, dường như thiếu niên trước mặt đã khác xưa nhiều rồi. Chẳng qua, dù sao đi nữa cũng không ảnh hưởng đến dự định của nàng.

"Trần đại ca, với tư chất của huynh nếu quay về gia tộc ở thế tục có lẽ sẽ tốt hơn. Dường như ở tông môn không thật sự hợp với huynh, Tuyết Tình cũng không đành lòng thấy huynh bị người khác khi dễ..."

Âm thanh dịu dàng của Mục Tuyết Tình lẩn quẩn bên tai hắn. Lời nói kia rất êm dịu nhưng hàm ý khéo léo trong đó lại làm lòng hắn rét buốt.

Trong nháy mắt, Trần Vũ như đang trải qua một loại ảo giác từ trên một đám mây rực rỡ mà ngã vào vực sâu không đáy; lại như ai đó tạt một chậu nước lạnh vào tâm trạng đang bùng cháy của hắn.

"Nàng cảm thấy tư chất ta hạn chế nên muốn ta rời khỏi tông môn, trở lại thế tục sao? Nói như vậy, hành động lúc nãy của nàng chỉ là muốn "bảo vệ" cho ta thôi sao?"

Trần Vũ ngắt ngang lời của nàng.

Khuôn mặt kiều diễm của Mục Tuyết Tình chợt cứng đờ. Nàng đã cố gắng lựa lời, uyển chuyển nói ra vì không muốn tổn thương lòng tự trọng của Trần Vũ. Nhưng không ngờ đối phương lại thẳng thắn ra như vậy.

Đúng vậy!

Lúc nãy, hành động của nàng trong Thực đường chính là vì không muốn nhìn thấy hắn bị người ta khi dễ, chính là một hành động "bảo vệ" đấy.

"Đúng thế!"

Mục Tuyết Tình cắn răng, khuôn mặt lễ độ nói: "Ta xuất phát từ lòng hảo tâm nên mới đề nghị Trần đại ca trở về thế tục, Hơn nữa…"

"Hơn nữa cái gì!?" – Trần Vũ vô cùng tỉnh táo hỏi lại.

"Rất nhanh, ta sẽ trở thành đệ tử nội môn. Cho nên đến lúc đó, dù cho Trần đại ca có làm gì đi nữa thì cuối cùng, chúng ta… vẫn là người của hai thế giới mà thôi."

Sau khi nói hết lời, Mục Tuyết Tình khẽ thở dài trong lòng, ánh mắt trở nên bình tĩnh. Khi nói ra "quyết định" đã làm nàng đắn đo bao ngày thì tâm trạng lúc này của Mục Tuyết Tình đã nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn bất an, áy náy nữa.

Cuối cùng thì chúng ta… vẫn là người của hai thế giới!!!

"Đây chính là suy nghĩ của nàng!?" – Trần Vũ chợt nở nụ cười.

Những lời nói này của Mục Tuyết Tình đồng nghĩa với việc nàng đã phân rõ giới hạn giữa hai người, cũng có nghĩa rằng những trả giá và tình cảm của hắn trong quá khứ đều trôi theo dòng nước hết rồi.

Nội môn! Đó chính là hạch tâm của Vân Nhạc Môn.

Hơn nữa, đệ tử nội môn sẽ là đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng, khác xa một trời một vực với đệ tử ngoại môn. Dựa vào biểu hiện của hắn trong hai năm qua thì muốn tiếp tục ở lại ngoại môn là điều không dễ. Theo một cách nói khác thì những gì Mục Tuyết Tình nói ra cùng với quyết định của nàng đều không có gì sai cả.

"Trần đại ca, Tuyết Tình biết huynh là một người tốt nên cảm thấy hổ thẹn với huynh. Nếu huynh thật sự muốn tiếp tục ở lại tông môn thì chỉ cần ta còn ở đây sẽ không để ai ức hiếp huynh cả."

Mục Tuyết Tình khẽ cắn môi, vẻ mặt tràn đầy áy náy. Dù sao hai người họ đã biết nhau từ nhỏ, đôi bên đều có ấn tượng tốt với nhau.

Mình phải làm sao để không làm tổn thương lòng tự trọng của hắn? Nàng lo Trần Vũ sẽ không chịu nỗi đả kích lớn như vậy.

"Cảm ơn nàng."

Trần Vũ nói ra ba chữ dài thượt, trên mặt nở một nụ cười khó hiểu.

Nụ cười đó làm cho người ta có cảm giác giải thoát, như bỏ đi được gánh nặng nào đó.

Nhớ lại mấy năm vừa qua, hắn vẫn luôn theo đuổi Mục Tuyết Tình, cảm thấy đối phương lúc gần lúc xa, rồi ngày càng lạ lẫm, quá tầm tay với.

Nguyên nhân đã rõ!

Thì ra Mục Tuyết Tình đã tiến bộ đến như thế, nàng sắp bước vào nội môn rồi.

Như thế xem ra, những đệ tử ngoại môn kia, dù là hắn hay Vương Lăng Vân và nhiều người ái mộ khác nữa đều làm chuyện vô nghĩa.

Khác biệt duy nhất là Trần Vũ đã từng có được sự quan tâm của thiếu nữ này, chẳng qua chuyện này có được xem là 'tuy bại mà vinh' hay không?

Trần Vũ không khỏi nghĩ vẩn vơ: nếu Mục Tuyết Tình từ chối từ đầu, cắt đứt mọi tư tưởng của hắn thì có lẽ hai năm này mình đã tập trung tinh lực để tu hành rồi. Nói không chừng, bây giờ mình đã đột phá Thông Mạch Kỳ cũng nên, ít nhất xác suất cũng cao hơn mấy thành. (DG: Phũ, gái từ chối giờ hối hận =)))

"Cũng may, bây giờ vẫn chưa muộn."

Trần Vũ xua tan mọi nặng nề, trong lòng trở nên nhẹ nhàng, tuy rằng có chút đau xót nhưng dù sao cũng đã vượt qua cánh cửa này rồi.

Cảm ơn!?

Đôi ngươi xinh đẹp của Mục Tuyết Tình nhìn kỹ Trần Vũ một lần, bất chợt nàng cảm thấy có chút không hiểu được thiếu niên này.

"Ta sẽ ở lại tông môn nhưng sẽ không cần sự che chở của nàng."

Trần Vũ lạnh nhạt nói ra.

Tu hành võ đạo là con đường mà hắn luôn tha thiết. Thế giới tông môn, cường giả võ đạo mới là chúa tể của thế giới này. Hắn phải bước trên con đường này.

Dứt lời, Trần Vũ quay đi không chút lưu luyến.

Nhìn thiếu niên quay người một cách dứt khoát làm cho lòng Mục Tuyết Tình run lên một cách khó hiểu, có chút mất mác, cùng cảm giác đau nhói.

Lúc này đây, bóng dáng thiếu niên kia toát ra vẻ tự tin cùng khí chất cương mãnh đã tác động đến tâm khảm nàng.

"Trần…" (DG: Trần gì mà Trần, chỉ có đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau nhé, Bánh bèo!)

Đôi mắt Mục Tuyết Tình ửng đỏ.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy như đã mất đi một thứ quý giá nào đó mà không thể nào vãn hồi được nữa.

Đúng lúc này.

Đột nhiên, Trần Vũ quay đầu và để lại một câu nói: "À quên, sau này gặp lại ở nội môn đi."

"Gặp lại ở nội môn!? Không thể nào!"

Mục Tuyết Tình khẽ lắc đầu đưa ra kết luận, dường như đó là một dạng ý thức rồi.

Tình trạng bây giờ của Trần Vũ nàng rất rõ, chỉ sợ hắn muốn tiếp tục ở ngoại môn đã rất khó rồi.

Rất nhanh, tâm tình của Mục Tuyết Tình đã bình ổn lại, trong mắt nàng ánh lên sự kiên quyết và bình lặng.

Nếu đã lựa chọn con đường này thì nàng sẽ không bao giờ hối hận!

Nàng có gia tộc của mình, có nhân sinh, có mục tiêu, có tương lai để phát triển thì sao lại phải lưu luyến hiện tại, đặt mình vào chút tình cảm mông lung còn chưa bắt đầu nào đó?

***

Sau khi chia tay Mục Tuyết Tình, Trần Vũ vội chạy thẳng một đường đến núi hoang ngoài tông môn.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Một đường nhảy lên, Trần Vũ cảm thấy bản thân trở nên nhẹ nhàng, thế giới trong mắt cũng ngày càng rộng mở hơn.

Sau khi trải qua kinh nghiệm đau đớn ngắn ngủi kia, lòng hắn đã vén hết mây đen, chỉ còn lại trăng rằm sáng ngời, rộng mở.

"Ta nhất định phải đứng vững trong tông môn và bước vào nội môn. Ta muốn gia tộc mình phải cường đại, để cho phụ mẫu phải tự hào về ta…"

Trần Vũ nhảy lên cao (nguyên tác là lăng không nhưng lúc này TV có bay dc đâu mà lăng không) rồi thét lên một tiếng thật dài.

Tại thời khắc này, tinh thần và lực lượng của thiếu niên kia trở nên mạnh mẽ, phấn chấn hơn rất nhiều khi xác định được mục tiêu của đời mình.

Chỉ là hắn không hề biết rằng. Một bước tới này của hắn đã đưa bản thân mình đi xa và đứng ở chỗ cao đến mức nào đâu.

Trong rừng hoang núi thẳm.

"Thiết Lê Quyền!"

Thân ảnh thiếu niên chớp động, quyền pháp gào thét truyền ra âm thanh nặng nề của một vậy vị đánh nát, vô cùng kinh tâm.

Thời gian trôi qua.

Uy lực của quyền pháp ngày càng mạnh, thậm chí có một loại ảo giác như gio1 lớn vượt sóng, mưa giông sấm sét vậy. Trần Vũ luyện không ngừng, không chỉ là cố gắng tăng hỏa hầu võ học cùng tu vi mà là tập luyện để thích ứng với sự thay đổi mạnh mẽ của thân thể.

Sau khi dung hợp trái tim thần bí kia thì sự khôi phục của Trần Vũ cực kỳ nhanh chóng, luyện quyền mấy canh canh giờ đều không thấy mệt. Chỉ là khi nào quá đói hắn mới bắt thú rừng làm món ăn.

Nói rõ ra thì thời gian và hiệu quả trong tu hành của hắn vượt xa người thường.

Thời gian lẳng lặng trôi qua.

Hỏa hầu quyền pháp, tu vi, tất cả đều được tăng lên. Nhất là sau sự việc kia thì mọi thứ đều chuyển biến rất nhanh.

Chạng vạng tối mười ngày sau.

Ầm… tạch!

Thiết quyền rít gào chấn vào một gốc cây to bằng chén cơm làm cho nó vỡ nát, mảnh gỗ vụn bay tán loạn.

Nhất thời bụi đất tung bay, mấy con thú hoảng sợ bỏ chạy.

"Chỉ một quyền đã đánh nát cây gỗ to bằng chén cơm, 'Thiết Lê Quyền' đã đạt tới đại thành rồi."

Ở giữa đám bụi gỗ, thiếu niên nhắm mắt, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn. Trải qua mười ngày khổ tu không ngừng, 'Thiết Lê Quyền' của hắn cũng đạt đến cảnh giới đại thành!

Bình thường thì quyền pháp võ học, chia thành bốn cảnh giới: sơ nhập môn, có chút thành tựu, đạt đại thành, đến đỉnh phong. Gọi tắt là sơ thành, tiểu thành, đại thành, đỉnh phong.

Một môn võ học, dù là võ học cấp thấp mà nếu tu luyện đến cảnh giới đại thành đều có uy lực không tầm thường.

Huống chi 'Thiết Lê Quyền' được xem là loại dễ học khó tinh, càng về sau uy lực càng lớn. Đối với môn quyền pháp này, lúc sơ thành và tiểu thành thì uy lực có chút không bằng nhưng võ học đồng cấp khác nhưng khi đạt đến đại thành thì uy năng sẽ tăng vọt!

"Thực lực của ta hiện nay thì cho dù chiến một trận với 'Thông Mạch sơ kỳ' cũng chưa chắc đã bại."

Trần Vũ nhắm mắt, cảm nhận lực lượng mạnh mẽ trong thân thể. Lúc này, không chỉ Thiết Lê Quyền đột phá mà ngay cả tu vi cũng đạt đến Đoán Thể đỉnh phong rồi. Mà Đoán Thể đỉnh phong chính là điều kiện đầu tiên để trùng kích Thông Mạch kỳ.

Nói cách khác, bây giờ Trần Vũ có thể thử trùng kích 'Thông Mạch kỳ' được rồi, còn việc thành công hay không thì khó nói trước được.

"Không vội, còn nửa tháng nữa."

Trần Vũ trầm ngâm. Hắn đã từng nghe trưởng lão truyền giáo trong tông môn nói qua, Đoán Thể kỳ tạo dựng căn càng vững chắc càng tốt. Nếu căn cơ vững chắc thì sau khi 'Thông Mạch kỳ' mới có thể chứa được nhiều nội tức, con đường võ đạo trong tương lai mới có thể đi càng xa.

Ngoài ra lúc đột phá, công pháp chủ tu cũng quan trọng không kém.

Công pháp chủ tu đẳng cấp càng cao thì nội tình sẽ tích lũy được sâu, thực lực sau khi đột phá Thông Mạch kỳ sẽ càng mạnh mẽ.

Lúc Trần Vũ vừa vào Vân Nhạc Môn đã chọn một võ học cấp thấp là 'Thiết Lê Quyền' trong 'Thiên Võ Các'. Dựa theo quy định thì sau tấn chức Thông Mạch kỳ sẽ có thể miễn phí lựa chọn một môn võ học trung giai có phẩm chất cao. Ngoài ra cũng có thể dùng điểm cống hiến tông môn để đổi!

Khi hoàn thành một ít nhiệm vũ ủy thác của tông môn thì sẽ có điểm cống hiến chẳng qua độ khó trong này cũng không nhỏ. Trần Vũ ngây người ở ngoại môn cũng mười ba năm, điểm cống hiến đã tích lũy được chỉ có thể đổi một công pháp cấp thấp mà thôi. Công pháp như vậy thì chẳng có ích gì với hắn cả.

"Mục tiêu của ta là nội môn nên thời điểm khởi đầu cũng không thể chênh lệch quá nhiều được. Phải gom góp thêm điểm cống hiến để lựa chọn công pháp tốt hơn mới được, sau đó hẵng trùng kích 'Thông Mạch kỳ'…

Trần Vũ tư lự một phen rồi quyết định rất nhanh.

Lời dịch giả: Bánh bèo Mục Tuyết Tình sau này sẽ phải hối hận =))

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Danh hiệu quot;Trai baoquot;

Ngày kế tiếp.

Vân Nhạc Môn, Tông vụ đường.

Sắc trời vừa sáng, trong Tông vụ điện đã tụ tập không ít đệ tử.

"Bảng danh sách nhiệm vụ đã đổi rồi."

Một đám đệ tử đều lộ vẻ mặt chờ mong nhìn chằm chằm lên vách tường, ở đó vừa vặn dán một ít danh sách nhiệm vụ.

Tông vụ đường là nơi Vân Nhạc Môn tuyên bố các loại nhiệm vụ. Theo như lệ cũ, mỗi ngày, vào sáng sớm bảng danh sách ở tông vụ đường đều có đổi mới, hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Đứng đầu Tru sát bảng vẫn là "Ác Ma Tiểu Sửu", điểm cống hiến nhiệm vụ đã lên tới hai vạn tám!"

Mấy đệ tử ngoại môn tấm tắc kêu kỳ lạ. Cái tên "Ác Ma Tiểu Sửu" này không phải chúng ta có thể trêu chọc vào đấy, nghe nói tên ma đầu này đã huyết tẩy cả một thành trì, không ít đệ tử Thông Mạch kỳ, thậm chí là đệ tử nội môn cũng chết trong tay hắn.

"Ma đầu này tàn nhẫn nổi tiếng Sở quốc, ai mà lọt vào tay y thì dù là nam nữ già trẻ, đều bị tàn sát một cách vô tình, cái thảm trạng ấy..." Một ít đệ tử từng trải nghe thế liền biến sắc, nhao nhao lắc đầu.

Lúc này, một thiếu niên vẻ mặt non nớt đi vào Tông vụ đường. Thiếu niên mặc một bộ thanh y chế tạo cho đệ tử ngoại môn, không chút thu hút nhưng đôi mắt lộ vẻ bình thản, cước bộ có lực, trầm ổn.

Người đến chính là Trần Vũ.

"Tru sát bảng! Hiện tại mình vẫn chưa thể chạm tới mấy nhiệm vụ này."

Ánh mắt Trần Vũ nhẹ nhàng đảo qua những cái tên đáng sợ trên bảng danh sách.

Xếp hàng thứ nhất là Ác Ma Tiểu Sửu, tự nhiên không cần phải nói, hai vạn tám điểm cống hiến còn thêm các loại khen thưởng khác.

Phải biết rằng, môn trung giai võ học mà Trần Vũ đang cần gấp cũng chỉ cần một ngàn điểm cống hiến mà thôi.

Bài danh thứ hai là Vô Gian Đại Đạo và thứ ba Huyết Nhận Lang Vương, cũng là loại người tiếng xấu truyền xa, từng cái đều là những kẻ hung lệ, xảo trá, thậm chí đều là đối tượng bị tất cả các tông môn tại Sở Quốc truy nã.

Ví như tên Vô Gian Đại Đạo kia, chính là một tên đạo tặc hái hóa (DG: Dâm tặc, yêu râu xanh, dê xồm), chuyên nhằm vào những quý phụ tông môn và thiên kim tiểu thư của thế gia vọng tộc.

Thành tích cao nhất của y chính là xâm nhập vào Hoàng cung Sở quốc, khinh nhờn một vị Vương Phi và Công Chúa mà bình yên thoát ra ngoài.

Điểm cống hiến khi giết chết tên trộm này cũng cao tới hai vạn sáu.

Hai mươi tên đầu tiên trên bảng này đều treo giải cống hiến từ một vạn trở lên.

Mặc dù tru sát bảng ban thưởng phong phú nhưng với tu vi hiên tại của Trần Vũ thì gặp những kẻ này chỉ có thể bị giết chết trong nháy mắt.

Có lẽ sau khi hắn đột phá Thông Mạch kỳ sẽ thử một vài mục tiêu nằm phía sau danh sách.

Trần vũ dời ánh mắt khỏi tru sát bảng, bắt đầu tìm tòi các loại nhiệm vụ khác. Ngoại trừ nhiệm vụ tru sát nguy hiểm nhất, còn lại đều là các nhiệm vụ thu thập ở nơi địa phương hiểm trở, kể cả săn giết một ít hung thú để lấy tài liệu. Đơn giản nhất là một nhiệm vụ đưa tin làm chân chạy, hay đến nơi phàm tục giải quyết những phiền toái nhỏ.

Mà những loại nhiệm vụ đơn giản này thì thù lao ít đến thương cảm, điểm cống hiến đạt được chỉ là một con số, không thì chính là hết sức phức tạp, lãng phí rất nhiều thời gian và tinh lực.

Trước kia, Trần vũ chỉ có thể lựa chọn những nhiệm vụ đơn giản không nguy hiểm này, một năm làm mấy lần nhận được thù lao vô cùng ít. Nhưng lúc này, Trần Vũ tính làm một ít nhiệm vụ có thù lao cao hơn, độ nguy hiểm cũng tăng nhiều.

Không lâu sau, trên bảng danh sách Trần vũ đã tìm được một cái nhiệm vụ phù hợp. "Săn bắt "Thiết Hùng Mã" (DG: hay là thiết tông mã hơn nhỉ), thu hoạch các loại tài liệu mật, hùng trảo. Tùy theo đẳng cấp Thiết Hùng Mã mà một viên mật gấu thưởng 20 đến 60 điểm cống hiến, nguyên thạch thứ phẩm được 1 đến 5 khối, một cái hùng trảo đạt 5 đến 20 điểm cống hiến.

Nhìn thấy nhiệm vụ này, ánh mắt Trần Vũ sáng lên. Loại nhiệm vụ này, không chỉ có lượng điểm cống hiến không tệ mà thu hoạch mật gấu còn thưởng thêm nguyên thạch.

Nguyên thạch, chính là tiền tệ dùng trong tông môn. Bản thân nguyên thạch là tinh thể do thiên địa nguyên khí hội tụ lại, có thể gia tăng tốc độ tu luyện,

gom góp lại còn có thể trao đổi các loại tài nguyên tu luyện, công dụng vô cùng lớn.

Trần vũ ngây ngốc ở ngoại môn lâu như vậy nhưng trong tay cũng không có một viên nguyên thạch nào. Bởi vì hắn vẫn đang còn ở thời kỳ khảo sát, còn chưa trở thành đệ tử ngoại môn chính thức, bằng không đệ tử ngoại môn chính thức thì mỗi tháng liền nhận được 3 khối nguyên thạch thứ phẩm.

“ Thiết Hùng Mã a…”

Có vài tên đệ tử ngoại môn liếc nhìn nhiệm vụ này giây lát, liền lắc đầu rời đi; Trần Vũ cũng không khỏi lộ vẻ trầm tư.

Thù lao của nhiệm vụ này tương đối phong phú, nghe nói Thiết Hùng Mã toàn thân quái lực cùng da dày thịt béo ra nhưng tốc độ và linh mẫn rất bình thường.

Theo lý thuyết thì nhiệm vụ như vậy nên có nhiều người nhận mới đúng, nhưng sự thật không phải vậy, xem ra nhiệm vụ này cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

“Nhiệm vụ Thiết Hùng Mã, đội chúng ta còn thiếu một người”.

Đúng lúc này Trần vũ nghe được một thanh âm lẫn trong đám người đang ồn ào vang đến từ ngoài Tông vụ điện. Men theo âm thanh, Trần Vũ tìm tới ba nam một nữ ở phía bên ngoài đại điện.

Dẫn đầu là một nam tử mắt tam giác tuổi chừng hai mươi, đúng là một đệ tử Thông Mạch kỳ.

Ngây người ở ngoại môn ba năm nên Trần Vũ biết gần hết đám đệ tử.

Ngoài ra còn hai nam và một nữ khác, thiếu niên mặt rỗ, thiếu nữ yểu điệu và một thiếu niên mặt ngựa. Hai người phía trước, Trần Vũ có chút ấn tượng nhưng không nhớ tên. Ngược lại thì gã thiếu niên mặt ngựa đứng cuối cùnglại lộ vẽ oán hận đang nhìn Trần Vũ, đúng là người quen cũ.

"Trần Vũ", thiếu niên mặt ngựa cắn răng, song quyền nắm chặt, vẻ mặt sợ hãi. Thì ra tên này chính là Phùng Đức, vài ngày trước là bại tướng dưới tay Trần Vũ, từng bị hắn dùng một quyền đánh bay, ba quyền nghiền ép.

“Tiểu tử, ta biết ngươi”. Đầu lĩnh Đinh Cửu Huy mang đôi mắt tam giác hơi quái dị nhìn chằm chằm vào Trần Vũ.

“Ngươi chính là Trần Vũ”, thiếu nữ yểu điệu cùng thiếu niên mặt rỗ cùng nhau lộ vẻ giật mình nhìn Trần Vũ, dường như họ rất quen với bộ dáng của hắn.

“Ta rất nổi danh sao?” Trần Vũ không khỏi sờ sờ cằm tự hỏi.

Chẳng qua xem tình hình mấy người kia thì dù nhận biết hắn nhưng trong ánh mắt lại ánh lên vẻ coi thường cùng chế giễu.

“Danh hiệu trai bao của Trần huynh nổi danh khắp ngoại môn rồi, chậc chậc, mỹ nữ như Mục Tuyết Tình cũng có thể đạt tới tay, thật làm cho người ta ước ao không thôi.”

Tên thiếu niên mặt rỗ nói, vẻ mặt bỉ ổi, bộ dạng giống như thật sự có phần sùng bái kính trọng.

Trai bao? Bị mọi người xunh quanh nhìn chăm chú với vẻ mặt quái dị, Trần vũ thiếu chút nữa lảo đảo một cái.

Hiển nhiên, một màn Trần Vũ và Mục Tuyết Tình “dắt tay” nhau đi ra khỏi Thực đường bị rất nhiều người nhìn thấy.

“Khục, nếu như đã biết thì dễ nói chuyện, tại hại bất tài nhưng muốn cùng chư vị tham gia nhiệm vụ săn giết Thiết Hùng Mã”.

“Săn giết Thiết Hùng Mã? Bằng ngươi sao?”.

Mấy người Đinh Cửu Huy chợt sững sờ rồi nhao nhao biểu lộ vẻ mặt buồn cười.

Ngoại trừ Phùng Đức, ba người còn lại đều biểu lộ vẻ nghi ngờ, khinh bỉ.

“Chư vị có nghi vấn?” Trần vũ cuối cùng cũng ý thức được danh hào trai bao của mình khiến mấy người kia xem thường.

“Ngươi sao? Không đủ!” Với tư cách là đệ tử ngoại môn đã nhiều năm, dĩ nhiên Đinh Cửu Huy không cho Trần Vũ chút thể diện nào, cự tuyệt một cách vô tình.

“Hặc hặc, Trần huynh, Thiết Hùng Mã kia được xếp vào cấp bậc hung thú, cũng không dễ đối phó như ngươi vẫn tưởng tượng đâu, mấy người chúng ta tu vi đều là Đoán Thể đỉnh phong, lại có thực lực hàng đầu dưới Thông Mạch kỳ mới được đấy.”

Thiếu niên mặt rỗ vội vàng tiến đến giải vây, rõ ràng trong lời nói mơ hồ hắn rất tự đắc với thực lực của mình.

“Chà, là như vậy sao…” Trần Vũ cũng giật mình, quả nhiên nhiệm vụ săn bắt Thiết Hùng Mã này không đơn giản. Như mấy người này, tu vi thấp nhất đều là Đoán thể đỉnh phong, như Phùng Đức ở trong đó đã là yếu nhất rồi.

“Ngươi hiểu thì tốt.” Đinh Cửu Huy nhếch miệng, bộ dáng ra vẻ coi như ngươi thức thời.

“Nếu nói như vậy thì Trần mỗ lại cảm thấy bản thân mình đủ tư cách tham gia đấy.” Trần Vũ chậm rãi nói.

"Cái gì?” Sắc mặt Đinh Cửu Huy trầm xuống, khí tức Thông Mạch kỳ tỏa ra làm cho hô hấp mấy người ở đây trở nên khó khăn.

Thiếu niên mặt rỗ và thiếu nữ yểu điệu đều tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Trần Vũ.

“Dù sao… trong các vị còn có bại tướng dưới tay ta”. Trần vũ thản nhiên nói, ánh mắt của hắn vô tình lại như cố ý hướng về phía Phùng Đức.

“Trần Vũ, ngươi đừng vội càn rỡ.” Khuôn mặt Phùng Đức đỏ thành màu gan heo, cực kỳ khó chịu. Nhưng mà hết lần này tới lần khác gã đều không thể phủ nhận sự thật này, hơn nữa trong nội tâm, gã vẫn sợ Trần Vũ. Trong những thành viên làm nhiệm vụ lần này thì tu vi gã xếp kế cuối nhưng do có quan hệ không tệ với Đinh Cửu Huy nên mới được gia nhập.

“A!?” Đinh Cửu Huy dường như suy tư mà liếc nhìn Phùng Đức. Dĩ nhiên nỗi nhục thảm bại ấy Phùng Đức sẽ không đi nói bốn phía, mà lần giao thủ ngắn ngủi ngày đó chỉ là náo loạn nhỏ trong tông môn nên rất bình thường nên rất ít người biết. Nhưng mà chuyện Trần Vũ cùng Mộ Tuyết Tình “dắt tay mà đi” lại được nhiều người để ý, một truyền mười, mười truyền trăm.

“Hắc hắc Trần Vũ, xem ra Đinh mỗ cần phải dò xét ngươi một chút rồi. Không bằng như vậy, chỉ cần ngươi đỡ được một chỉ của ta, mọi chuyện liền dễ nói”. Đinh Cửu Huy cân nhắc, một lần nữa lại xem kỹ Trần Vũ. Y thừa nhận, có lẽ thực lực của Trần vũ xếp trên Phùng Đức, theo lý đã đủ tư cách tiến vào làm thành viên cuối cùng của đội ngũ. Nhưng mà, vừa rồi Trần Vũ hạ thấp mặt mũi của y, hơn nữa quan hệ giữa y và Phùng Đức cũng không tệ, nên cần phải vì bằng hữu mà trút một hơi tức giận.

“Một chỉ sao?” Bên này, thiếu niên mặt rổ và yểu điệu thiếu nữ nghe vậy chợt biến sắc. Bọn họ rùng mình, hiểu rõ là Đinh Cửu Huy đang muốn làm khó, thậm chí còn muốn ra tay giáo huấn đối phương.

“Tốt lắm” Trần Vũ sắc mặt như thường, dường như không thấy ác ý của Đinh Cửu Huy.

“Tốt” Đinh Cữu Huy cười quỷ dị, duỗi một ngón tay mềm mại, nhẹ nhàng điểm về phía Trần Vũ. Một chỉ này nhìn như không có sức lực nhưng bốn phía bên đầu ngón tay đều phát ra khí lưu nặng nề.

“Là võ học trung giai Liễu Âm Chỉ!” Những người gần đấy thấy vậy đều nhao nhao biến sắc. Môn Liễu Âm Chỉ này thuộc loại võ học âm nhu, nhìn như cảnh liễu quất vào mặt, thật ra lại hàm ẩn sát cơ.

Trần Vũ mơ hồ cảm thấy một cỗ nội tức âm nhu vô hình đang súc tích tại ngón tay nhẹ nhàng kia, mang đến nguy cơ thậm chí còn hiểm ác hơn Thiết Vân Trảo của Vương Lăng Vân. Sát cơ của Thiết Vân Trảo hiển hiện ra bên ngoài, còn môn Liễu Âm Chỉ này lại dấu diếm trong bóng tối.

“Phá.” Trần Vũ không mảy may lui bước, chém ra một quyền, trái tim đập mạnh mẽ hữu lực, tuôn ra một cỗ lực lượng kinh đào hãi lãng (kinh hãi như sóng lớn). Trong chớp mắt, quyền phong trầm trọng, mơ hồ mang theo tiếng chớp giật mưa sa.

Oành đùng! Trong nháy mắt, nhất quyền cùng nhất chỉ va chạm trên không trung rồi bùng nổ ra một cỗ khí lãng vô hình (sóng khí).

Mấy người quan chiến ở bên cạnh, chỉ thấy hơi lạnh phả đến trước mặt, không khỏi kinh sợ mà thối lui vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trận mở màn và nhiệm vụ Thiết Tông Hùng

Bên ngoài Tông Vụ đường.

Oành đùng!

Một quyền và một chỉ giao phong với nhau, khí lưu (không khí áo súc tạo ra âm thanh) vang dội, gió lốc thổi mạnh vào mặt mọi người, âm thanh không tầm thường kia làm cho tất cả mọi người kinh ngạc.

Bên cạnh, Phùng Đức cùng đôi nam nữ kia đều lộ vẻ kinh ngạc, không tự chủ mà lui mấy bước.

Vụt! Vụt!

Sau một hồi giao phong, hai thân ảnh liền nhanh tách ra.

Trong đó, Trần Vũ lui hơn một trượng, nhoáng một cái nhẹ nhàng đứng lại, chẳng qua khí huyết sôi trào làm sắc mặt hơi đỏ. Bản thân hắn cũng không bị thương, chỉ thấy đau đớn ở chỗ nắm tay mà thôi, sau khi bị nội tức âm nhu của đối phương xâm nhập thì khí huyết có chút ứ đọng, không thông. Chẳng qua, sau đó chỗ trái tim lại mạnh mẽ truyền ra một luồng khí nóng làm cho khí huyết cả người hắn nhanh chóng thông thuận.

Trần Vũ phát hiện sau khi trải qua sự cải tạo của trái tim thần bí thì khả năng chống cự lại công kích nội tức lại tăng hơn rất nhiều.

Bên kia, Đinh Cửu Huy cũng lui lại mấy bước rồi nhanh chóng ổn định lại, ngón tay y hơi rủ xuống. Liếc nhìn về phía trước, y có vẻ chiếm thượng phong.

Chỉ là, sắc mặt Đinh Cửu Huy trở nên ngưng trọng, mạnh mẽ che dấu một tia kinh sợ.

"Thật không ngờ, Trần sư đệ lại thâm tàng bất lộ như vậy (giấu nghề), không những hỏa hầu quyền pháp kinh người mà còn có một thân thần lực trời sinh nữa a."

Đinh Cửu Huy cố nặn ra vẻ tươi cười.

Trận giao phong vừa rồi, y đã dùng hết bảy thành nội tức làm ngón tay bây giờ vẫn còn đang run rẩy.

"Nhờ Đinh sư huynh lưu thủ, một chỉ kia thật sự cho đệ một cái ám khuy (lén bị thiệt thòi) a."

Trần Vũ giả vờ vuốt vuốt tay, thuận thế cho đối phương một bậc thang để xuống đài.

Ở trong tông môn, lúc thích hợp thì phải thể hiện thực lực mạnh mẽ của bản thân, đó là điều cần thiết.

Sau khi giao phong một trận, thái độ của Đinh Cửu Huy với hắn lại chuyển biến không ngờ (nguyên tác: là 180 độ)

"Ha ha ha, tốt rồi, vậy đội ngũ của chúng ta cũng đã đủ người rồi."

Đinh Cửu Huy buông lỏng một hơi. Đối với Trần Vũ thì y vẫn còn nhiều nghi hoặc.

Theo lý thì tu vi của y đã là Thông mạch kỳ, chỉ với nội tức âm nhu vô hình kia cũng đủ làm cho đối phương bị thương.

Chẳng qua trong lòng y lại hiện lên một ý nghĩ: nếu Trần Vũ kia không bị thương thì sao? Vậy thì kẻ này ẩn dấu quá sâu rồi...

Đương nhiên, cái ý nghĩ trong đầu này có vẻ không thật, rất nhanh đã bị y gạt đi.

"Có Trần sư huynh gia nhập thì phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn rồi."

Tên thiếu niên mặt rỗ bày ra bộ dáng tươi cười, đối với thực lực của Trần Vũ cũng rất kiêng kị. Chỉ có Phùng Đức vẻ mặt xấu hổ, có chút khó chịu.

"Mọi người đã đủ rồi à?"

Đúng lúc này, âm thanh ôn hòa của một thiếu niên truyền đến từ bên cạnh Trần Vũ.

Hử?

Bất giác Trần Vũ rùng mình, đối phương đến sát người mà hắn mới phát giác ra. Trước mặt mọi người là một thiếu niên tuấn tú ôn hòa, tóc dài bồng bềnh, lưng đeo một bọc vải dài mảnh.

"Nhạc sư đệ!"

Mấy người Đinh Cửu Huy liền chào hỏi, vô cùng khách khí.

"Nhạc Phong đại ca, cuối cùng thì ngươi cũng tới rồi."

Thiếu nữ nãy giờ vẫn luôn im lặng chợt hai mắt sáng ngời như làn thu thủy thốt lên vui vẻ.

Nhạc Phong! Y chính là Nhạc Phong?

Trần Vũ cả kinh, vội vàng chào hỏi thiếu niên tuấn tú này.

Nói về "Nhạc Phong" trước mặt thì đây chính là thiên tài mà tất cả đệ tử ngoại môn đều biết.

Trần Vũ nhớ rất rõ, đối phương nhập môn còn muộn hơn nửa năm nhưng chỉ trong một năm ngắn ngủi đã đột phá Thông mạch kỳ!

Nghe đâu tu vi hiện giờ của Nhạc Phong ít nhất cũng là Thông mạch trung kỳ!

Mà so về tuổi tác thì đối phương còn nhỏ hơn mình nữa!

Đối mặt với loại thiên tài như vậy, Trần Vũ không thể không cảm thấy kính nể.

“Ah, ngươi chính là Trần Vũ sư huynh sao?”

Nhạc Phong nhìn Trần Vũ, chớp mắt một cái, bộ dạng ra vẻ rất hứng thú.

Trần Vũ cảm thấy phiền muộn, xem ra cái biệt danh “Trai bao” úp lên đầu mình không thể nào mất đi trong nhất thời rồi.

Không có cách nào khác mà. Dù sao danh khí của Mục Tuyết Tình ở ngoài môn quá lớn, là thiên chi kiều nữ, đệ nhất mỹ nhân ở ngoại môn, chỉ cần nhắc lên chút quan hệ với nàng cũng đủ nhức đầu rồi.

“Trần sư huynh không nên hiểu lầm.”

Nhạc Phong mỉm cười sau đó giải thích: “Mục Tuyết Tình xinh đẹp tuyệt trần, làm cho nhiều người ái mộ nhưng nàng cũng từng là đối thủ cạnh tranh với sư đệ. Hơn nữa, không biết vì sao nàng cũng đã sớm bước vào nội môn rồi.”

Thì ra là vậy.

Nhạc Phong với tư cách là một trong những thiên tài ở ngoại môn thì cùng Mục Tuyết Tình cạnh tranh cũng đúng thôi.

“Hừ! Mục Tuyết Tình kia nhập môn sớm hơn Nhạc đại ca nửa năm. Hơn nữa, ai mà biết được có phải ả ta dùng nguyên nhân “đặc thù” nào đó để tiến vào nội môn hay không.”

Thiếu nữ thon thả kia vẫn luôn tỏ vẻ sùng bái, ủng hộ Nhạc Phong thốt lên.

“Được rồi, không nói tới mấy việc này nữa, hay là chúng ta cùng nhau thương nghị sự tình nhiệm vụ đi...”

Tức thì Nhạc Phong khoát tay, nói vào chủ đề chính.

Đến lúc này thì thành viên trong đội cũng đã đủ.

Đội trưởng là Nhạc Phong, đội phó là Đinh Cửu Huy.

Bốn thành viên còn lại theo thứ tự là Trần Vũ, Phùng Đức, thiếu niên mặt rỗ và thiếu nữ thon thả kia. Tổng cộng là sáu người. Trần Vũ hơi ngạc nhiên, nhiệm vụ săn giết Thiết Thông Hùng này lại tập hợp đội hình không tầm thường. Trong đó, Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy đều là Thông mạch kỳ, nhất là tên đứng đầu còn là thiên tài bậc nhất ở ngoại môn nữa. Mặt khác, bốn gã đội viên dù chưa đạt Thông mạch nhưng đều là Đoán thể đỉnh phong đấy!

Sau một lát.

Tiểu đội sáu người nhận nhiệm vụ tại Tông Vụ đường, sau lại thương nghị chi tiết, tỉ mỉ qua một lần.

Nửa ngày sau.

Một đoàn người cưỡi ngựa đến một nơi núi rừng chập chùng ở biên giới Vân Nhạc Môn.

“Vân Uyên Sơn Mạch này nối liền biên giới mấy quốc gia, dưới sự quản lý của Vân Nhạc Môn cũng được coi là một cấm địa trung lập nguy hiểm!”

Phong Nhạc đi đầu, xuống ngựa.

Đối với truyền thuyết về ‘Vân Uyên Sơn Mạch’ này thì Trần Vũ cũng có nghe sơ qua. Chuyện rằng, sâu trong vùng núi non này có Cổ thú từ thời Thượng cổ, có lực bài sơn đảo hải, lực lượng khủng bố có thể diệt tông xóa quốc. Từ rất lâu rồi, các siêu cấp cường giả của mấy quốc gia phụ cận liên thủ với nhau tiêu diệt toàn bộ những tồn tại khủng bố sâu trong sơn mạch, lần chiến đấu đó kinh thiên động địa. Còn kết quả cuối cùng ra sao thì không ai biết được. Cục diện bây giờ là nhân loại chiếm một phương, chỉ cần không đi sâu vào Vân Uyên Sơn Mạch sẽ không gặp những tồn tại đáng sợ kia.

“Theo tin tức nhiệm vụ thì Thiết Tông Hùng ở phụ cận đây, chúng ta không cần xâm nhập sâu vào làm gì.”

Nhạc Phong nói ra làm mọi người quên hết sầu lo. Dù sao thì Vân Uyên Sơn Mạch vẫn là cấm địa nổi tiếng. Nếu như những ngoại môn đệ tử như bọn hắn xâm nhập vào cũng không đủ nhét kẽ răng đi.

Ngao!

Vừa mới tiến vào sơn mạch một lúc thì xung quanh đã xuất hiện một ít hổ, báo. Chẳng qua đây chỉ là những con thú hoang dã mà thôi. Những loại hổ, báo như thế này thì Đoán Thể kỳ cũng dễ dàng đối phó, không chút nguy hiểm nào cả.

Liễu Âm chỉ!

Đầu ngón tay Đinh Cửu Huy bắn ra tới đầu con báo, sau một tiếng "hô" thì nó đã tuyệt khí bỏ mình. Những mãnh thú làm cho người thường sợ hãi này lại không thể chịu nổi một chiêu của Thông Mạch kỳ.

Dù sao thì Thông mạch kỳ cũng tu luyện ra "nội tức", dễ dàng xâm nhập vào cơ thể, chấn nát tạng phủ, mạch máu hay bắn vào chỗ hiểm, máu thịt thông thường không thể nào chống lại được.

So với đám Phùng Đức thì phải cần tới hai ba chiêu mới có thể giải quyết một đầu. Như vậy, chênh lệch giữa Thông mạch và Đoán thể là điều không thể bàn cãi.

"Cút!"

Trần Vũ đánh ra một quyền mạnh mẽ, nện vào đầu một con sói làm cho đầu nó vỡ tan, máu văng tung tóe. Dù không có "nội tức" nhưng sức lực của hắn lại rất mạnh, hỏa hầu cũng cao; tuy rằng không thể miểu sát trong một quyền nhưng cũng có thể làm những loại thú hoang này tàn phế, mất hết sức chiến đấu. Hơn nữa, hắn vẫn chưa phát huy ra uy lực của 'Thiết Lê Quyền' đại thành đấy.

Trần Vũ bày ra thực lực làm cho Nhạc Phong cũng phải liếc nhìn, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng.

"Sắp đến rồi."

Nhạc Phong đi trước dẫn đường, những con thú tới trước mặt y đều bị đánh bay, động tác cực kì nhanh. Không bao lâu, sáu người đã qua một ngọn núi, trước mặt là một mảnh rừng cây dựa vào thế núi, thấp thoáng còn thấy mấy sơn động.

Trải qua một lần lột xác thì thị lực của Trần Vũ cũng hơn xa người thường, hắn mơ hồ thấy trong rừng núi có một ít dấu chân vừa thô vừa to, khác xa với dấu chân người hay những dã thú bình thường.

"Ở phụ cận đây, mọi người chuẩn bị cho tốt đi."

Nhạc Phong lấy ra một bình mật ong ném vào một khối đá trên sườn núi. Bởi vì không ai mang theo công cụ gì cả nên không thể bố trí bẫy rập mai phục được nên chỉ sử dụng mồi nhử đơn giản. Hơn nữa, Thiết Tông Hùng có thể xếp vào hàng hung thú thì những bẫy rập bình thường cũng vô dụng với nó.

Rống!

Mới qua thời gian nửa chung trà, trong rừng cây liền xuất hiện hai con gấu ngựa cao gần một trượng, mơ hồ có thể so với một tầng lầu. Hai con đó toàn thân lông đen, gào thét vồ tới, khí tức hung thú tỏa ra làm cho đám côn trùng gần đó chạy trốn khắp nơi.

"Con Thiết Tông Hùng này thật là lớn…"

Phùng Đức cùng thiếu nữ thon thả kia da đầu run lên, hai chân cũng có vẻ không vững. Loại hung thú có thể tích lớn như thế này thì bọn họ mới thấy lần đầu, dù sao thì kinh nghiệm của đệ tử ngoại môn cũng còn rất ít.

"Có tới hai con, thân hình lớn hơn so với dự định rồi." Sắc mặt Nhạc Phong khẽ biến. Trong nhiệm vụ đã nói rõ, mật gấu của con Thiết Tông Hùng to như thế này cũng phải được bốn, năm mươi điểm cống hiến.

"Mọi người, lên!"

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy liếc nhau, chia ra đánh về mỗi con Thiết Tông Hùng. Bốn gã Đoán thể Trần Vũ thì dựa theo kế hoạch chia thành hai tốp, trợ giúp hai Thông mạch kỳ lĩnh đội.

Đinh Cửu Huy, Trần Vũ cùng Phùng Đức chung một nhóm cùng nhau đối phó một đầu Thiết Tông Hùng.

Còn Nhạc Phong, thiếu niên mặt rỗ và thiếu nữ nghiễm nhiên trở thành một đội.

Chẳng qua sau khi giao phong sơ qua, kết quả lại không tốt lắm, thậm chí làm cho người ta phát lạnh.

"Liễu Âm chỉ!"

Thân hình Đinh Cửu Huy nhoáng một cái đã đến cạnh Thiết Tông Hùng, bắn ra một chỉ ngay lưng nó. Lưng Thiết Tông Hùng cũng đã cao hơn đỉnh đầu y vài thước rồi.

Phốc!

Thân thể khổng lồ của con Thiết Tông Hùng nhoáng lên một cái nhưng lại không có chút tổn thương, chợt một đôi tay gấu vung lên tạo ra cuồng phong gào thét.

"Cẩn thận!"

Đinh Cửu Huy đẩy nhanh tốc độ, khó khăn lắm mới tránh được một kích.

Ah!

Nhưng mà Phùng Đức bên cạnh lại không tránh kịp, quát to một tiếng ngạnh kháng lại một kích của Thiết Tông Hùng.

Ngay tức khắc.

Ầm đùng!

Phùng Đức hóa thành một vệt đen bắn ra ngoài mấy trượng, đâm thẳng vào vách núi rồi nhổ ra một bụm máu.

Chỉ một lần đối mặt mà Phùng Đức đã bị đánh bay!

Mà Trần Vũ lại phản ứng cực nhanh, hắn khom người lăn xuống, tránh đi cánh tay thô to của con gấu.

"Nguy hiểm thật!" Trần Vũ toát mồ hôi lạnh. Nếu không phải thân thể hắn trải qua một lần lột xác thần bí làm cho phản ứng và tốc độ tăng nhanh thì có lẽ cũng không khác gì Phùng Đức cả.

Ở bên kia, cục diện của nhóm Nhạc Phong cũng không khá hơn.

Chát!

Thiếu nữ thon thả điều khiển một cái roi bạc, quấn trên đùi của con Thiết Tông Hùng, vẻ mặt lộ ra nét tươi cười. Con Thiết Tông Hùng giận dữ, gào rít mấy tiếng rồi nắm chặt roi bạc.

"Nhanh buông tay!"

Nhạc Phong lớn tiếng nhắc nhở nhưng đã muộn.

Sau một khắc, thiếu nữ bị Thiết Tông Hùng nắm lấy roi bạc quăng lên không trung, cái miệng to như chậu máu của nó hung hăng táp về phía nữ tử đang chới với trên không.

"Ah…"

Tiếng thét chói tai của thiếu nữ kia quanh quẩn giữa núi rừng hoang dã.

═══════

DG: tuần này và tuần sau ta thi, không up đúng lịch dc, xin mn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sơ hiện thân thủ

Nghe tiếng thét chói tai của thiếu nữ làm cho mấy người Trần Vũ thầm rùng mình, cảm nhận sâu sắc khó khăn của nhiệm vụ lần, vượt qua dự đoán rồi.

Thực lực của thiếu nữ cùng Phùng Đức đặt trong hàng ngũ Đoán thể kỳ cũng thuộc tốp đầu, dễ dành đánh chết hổ báo. Thế nhưng khi đối với con Thiết Tông Hùng da dày thịt béo, sức mạnh vô cùng này lại khó thể chống đỡ.

Lúc này, thiếu nữ kia sắp rơi vào miệng của con hung thú. Nàng ở không trung chới với, không còn sức để trốn tránh, vẻ mặt thất sắc, tái nhợt.

Chát!

Trong phút giây sinh tử đó, một thân ảnh phiêu hốt nhảy lên, dùng quỹ tích không thể tin được xuất hiện ở giữa con Thiết Tông Hùng và thiếu nữ.

Thân pháp thật tinh diệu!

Trần Vũ liếc nhìn một màn kia không khỏi thán phục.

Dĩ nhiên người xuất thủ là Nhạc Phong, thân pháp của y ít nhất cũng là một môn võ học kinh thân trung giai.

Ba!

Nhạc Phong lăng không, một tay vỗ nhẹ vào vai thiếu nữ. Chỉ một tia lực đẩy như thế lại làm cho thiếu nữ khôi phục lại cân bằng trên không, hơn nữa còn bay ra bên cạnh hai thước.

Hai thước, đã đủ để thay đổi sinh tử rồi.

Hô!

Thiết Tông Hùng táp tới, chỉ chênh lệch mấy thốn nhưng lại là một cái táp hụt.

"Nhạc Phong đại ca..."

Thiếu nữ thon thả thoát ra từ miệng hổ nên trong mắt tràn đầy cảm kích, hai má ửng hồng, chỉ thấy Nhạc Phong trước mắt mình như bạch mã hoàng tử từ trên trời giáng trần.

Chẳng qua, động tác của Nhạc Phong trên không vẫn chưa hết.

"Nghiệp chướng!"

Nhạc Phong giận dữ, cả người đang lăng không hung hăng đạp một cước vào mặt Thiết Tông Hùng. Một cước này mang theo kình phong cùng nội tức ác liệt, uy thế vô cùng kinh người.

"Bành" một tiếng, con Thiết Tông Hùng bị đẩy lui, trên mặt đầy máu, rống lên một tiếng kêu thê lương, thảm thiết.

Không chỉ thế. Lúc con Thiết Tông Hùng kêu thảm thiết, bàn tay gấu của nó che một con mắt, bộ dạng cực kì thống khổ.

"Rõ ràng là một cước kia đã đá trúng mắt nó rồi."

Thiếu niên mặt rỗ cùng thiếu nữ chấn động, chợt vui vẻ. Mọi người trong trận cũng không khỏi thở dài một hơi.

Không hổ là Nhạc Phong! Trong nguy cơ sinh tử kia mà bị hành động của y thay đổi rồi làm trọng thương con Thiết Tông Hùng.

"Hai người các ngươi vòng ra sau nó, công kích phía dưới nó, trước tiên tập quen với phương thức công kích đi, không cần phải liều mạng đâu." – Nhạc Phong phân phó.

Vâng!

Thiếu niên mặt rỗ cùng với thiếu nữ kia liền đồng ý, nhất là thiếu nữ kia luôn sùng bái Nhạc Phong.

Chiến thuật của Nhạc Phong hoàn toàn không tệ. Sau khi Thiết Tông Hùng bị trọng thương, tầm mắt đã mơ hồ, hai người ở một bên kiềm chế, công kích ở phía dưới làm ảnh hưởng lớn sự linh hoạt của Thiết Tông Hùng. Còn Nhạc Phong làm chủ lực, quyền cước đều thể hiện ra, đánh Thiết Tông Hùng đầu rơi máu chảy, thương thế càng ngày càng nặng. Xem tình hình thì tiểu đội của Nhạc Phong chỉ cần chút thời gian nữa mà thôi.

Chẳng qua, tình hình của nhóm Đinh Cửu Huy bên này lại không thuận lợi như thế.

Hơn nữa, sau khi Phùng Đức bị đánh bay lúc đầu đến bây giờ vẫn chưa thể quay lại.

Phùng Đức vẫn đang ngồi xếp bằng điều tức sau khi phục dụng mấy viên thuốc chữa thương.

Dĩ nhiên trong thời gian ngắn, Phùng Đức không thể ra trận được nữa. Vì vậy mà con Thiết Tông Hùng bên này chỉ còn hai người Trần Vũ và Đinh Cửu Huy ứng phó mà thôi. Hai người họ không dám liều mạng cùng Thiết Tông Hùng, chỉ có du tẩu xung quanh, tranh thủ thời gian, tìm kiếm cơ hội mà thôi. Chỉ là Đinh Cửu Huy có chút ngoài ý muốn chính là Trần Vũ lại có thể thoải mái tránh né vòng quanh Thiết Tông Hùng, cũng tạo ra một chút kiềm chế, ít ra cũng không thành gánh nặng.

"Liễu Âm Chỉ!"

Cuối cùng thì Đinh Cửu Huy cũng tìm được cơ hội, nhoáng người nhảy lên, một chỉ điểm ngay vào huyệt thái dương trên người Thiết Tông Hùng. Không còn cách nào khác, thân hình Thiết Tông Hùng quá lớn, muốn công kích được đầu nói thì y phải nhảy lên giữa không trung mà thôi.

Phốc!

Một chỉ ngay giữa!

Sức mạnh âm nhu đâm vào chỗ hiểm, lập tức Thiết Tông Hùng gào lên một tiếng thảm thiết, cả người loạng choạng bất ổn.

Chỉ thấy ở huyệt thái dương bị điểm trúng kia còn lưu lại một lỗ máu sâu khoảng nửa thốn. Chẳng qua Thiết Tông Hùng cũng thuộc hàng ngũ hung thu, lại

da dày thịt béo nên cũng có sức chống lại một phần công kích nội tức.

Rống!

Có vẻ như Thiết Tông Hùng có chút mê muội, nó xoay tròn tại chỗ, một đôi trảo lớn cứ vung vẩy loạn xạ khắp nơi. Đinh Cửu Huy lộ vẻ tiếc nuối khi vẫn còn đang ở không trung, sau đó lại bị cánh tay gấu đụng mạnh một phát.

Bịch!

Sức lực va chạm cũng không nhỏ làm cho Đinh Cửu Huy phải té lăn xuống mặt đất.

Chẳng qua ngay lúc này dị biến lại phát sinh.

Rống!

Con Thiết Tông Hùng thanh tỉnh rất nhanh, mắt nó ánh lên vẻ hung ác, thân thể khổng lồ đánh mạnh về phía Đinh Cửu Huy đang nằm dưới đất.

"Không tốt!"

Đinh Cửu Huy cật lực lăn lộn tránh đi, tình thế cực kì nguy hiểm. Cũng do y nhất thời sơ sẩy, nên đánh giá thấp phòng ngự của Thiết Tông Hùng, không ngờ nó lại có thể nhanh tỉnh táo lại như vậy. Một khi để cho Thiết Tông Hùng tiếp cận để xáp lá cà trên mặt đất thì không thể nào lường được hậu quả.

"Nhanh!"

Đinh Cửu Huy vừa lăn lộn vừa gấp gáp quay về phía Trần Vũ hô lên một tiếng.

Trước mắt chỉ cần Trần Vũ làm cho Thiết Tông Hùng chú ý một chút là có thể hóa giải nguy cơ của Đinh Cửu Huy. Chẳng qua, phải xem Trần Vũ quyết định ra sao mà thôi!

Đồng dạng, bên kia Nhạc Phong cũng đang chú ý đến một màn này. Trong lúc quan trọng thế này, Trần Vũ không một chút lùi bước.

"Ăn một quyền của ta!"

Thân hình Trần Vũ bắn lên như một cái lò xo, mặc dù hắn không có thân pháp phiêu dật như Nhạc Phong nhưng lại hơn ở vẻ nhanh, gọn.

Nháy máy, Trần Vũ nhảy lên giữa không trung đến bằng vai Thiết Tông Hùng.

Đùng!

Một quyền nặng nề giống như sắt đá bị bạo liệt, trúng ngay mặt Thiết Tông Hùng.

Răng rắc!

Ngay lập tức, mặt Thiết Tông Hùng nở ra một đóa hoa máu, cái mũi cực bự của nó cũng bị đánh bẹp.

"Một quyền rất đẹp!"

Mắt mấy người kia sáng lên rất nhiều.

"Hỏa hầu cũng sắp tới đại thành rồi, hơn nữa lực đạo thật đáng sợ."

Nhạc Phong ở xa cũng không nhịn được mà khen ngợi.

Sau khi chịu một quyền nặng nề trước mặt, cánh tay gấu lại đánh loạn xạ, cả người lảo đảo, gầm lên mấy tiếng phẫn nộ.

"Tốt!"

Nhân cơ hội này, Đinh Cửu Huy lăn mấy vòng trên mặt đất, thoát khỏi hiểm cảnh. Lúc y lộ ra vẻ vui mừng vì thoát hiểm thì phát hiện Trần Vũ ở trên không vẫn chưa thoát khỏi phạm vi công kích của con Thiết Tông Hùng.

Không tốt!

Đinh Cửu Huy, thậm chí là Nhạc Phong ở xa cũng biết sự việc không ổn. Trần Vũ nhảy lên không trung nên thân thể khó xoay chuyển, trừ khi hắn có thân pháp phiêu dật như Nhạc Phong. Nhưng một màn tiếp theo lại làm cho mọi người giật mình. Sau khi Trần Vũ đánh ra một quyền vào mặt con hung thú thì cơ bản không có ý định thu tay. Chỉ có mình Phùng Đức đang chữa thương ở xa mới ý thức được một điều: lúc nãy Trần Vũ ra quyền bằng tay trái. Phải biết rằng, trừ một ít người thuận tay trái thì bình thường tất cả mọi người đều sử dụng lực lượng bằng tay phải.

"Thiết Lê Đại Địa!"

Trần Vũ vung nắm tay phải, thừa dịp Thiết Tông Hùng vẫn còn hoảng loạn vì một quyền lúc trước, đánh ra một quyền mạnh nhất.

Hô!

Một quyền này tạo ra ảo giác chập chạp, trầm trọng, lại giống như tiếng ầm ầm như đại địa bị nứt gãy, dường như trong đó còn có sắt thép và lôi điện hòa quyện vào vậy.

"Quyền pháp đại thành!"

Dù là Đinh Cửu Huy ở gần hay Nhạc Phong ở xa đều vô cùng ngạc nhiên.

Đại thành!

Dù là đạt mức đại thành của võ học cấp thấp đi nữa cũng không phải chuyện đùa. Người thường muốn tu luyện một môn võ học cấp thấp đến đại thành cũng cần hơn mười năm khổ tu đấy. Huống chi 'Thiết Lê quyền' lại dễ học khó tinh.

Ầm đùng!

Một quyền này hung hăng đánh vào huyệt thái dương của con Thiết Tông Hùng, ngay lập tức vang lên một hồi âm thanh rạn nứt.

Trần Vũ chỉ cảm thấy một quyền này dường như đang tỏa ra một cỗ nhiệt lượng, lực lượng toàn thân đều truyền vào cánh tay đánh vào con Thiết Tông Hùng.

Hơn nữa, một quyền này đánh ngay vào chỗ vết thương do Đinh Cửu Huy dùng 'Liễu Âm Chỉ' tạo nên. Trong mắt mọi người, một quyền kinh diễm kia nện vào đầu có Thiết Tông Hùng làm cho đầu nó như nở hoa, óc, máu đều văng tung tóe khắp nơi.

"Ầm ầm" một tiếng. Bụi bay mịt mù bốn phía, thân thể con Thiết Tông Hùng không còn sức sống rồi ngã xuống. Lúc này, cả chiến trường đột ngột tĩnh lặng. Ngay cả con Thiết Tông Hùng còn lại cũng hoảng sợ, thế công cũng dừng lại.

"Làm tốt quá!"

Đinh Cửu Huy thảng thốt đi đến, không quên trầm trồ khen ngợi. Lúc gặp nạn, y gọi Trần Vũ chỉ muốn hắn kiềm chế con Thiết Tông Hùng một thoáng mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, Trần Vũ lại mạnh mẽ, nhất cử giải quyết luôn con Thiết Tông Hùng. (DG: Vâng, anh trâu quá mà)

"Thật là hả giận mà."

Ở sau, thương thế Phùng Đức đã ổn định lại, gã đứng dậy đi đến chiến đoàn. Hai con Thiết Tông Hùng đã giải quyết được một, còn lại một con là quá tốt rồi.

Nhóm ba người Nhạc Phong cũng không cần viện trợ, đánh cho con Thiết Tông Hùng không có sức chống đỡ. Con Thiết Tông Hùng cũng không ngốc nên muốn quay đầu chạy đi.

"Cũng tới lúc rồi."

Nhạc Phong khẽ nói, chợt xốc cái bao dài sau lưng lên.

Xoạt!

Vật dài trong bao là một thanh bảo kiếm có phong cách xưa cũ, trên vỏ kiếm có đồ án cá đang bơi.

"Choang…" một tiếng, một đám ánh sáng lành lạnh xuất ra từ vỏ kiếm, hơi lạnh thấu xương tản ra khắp nơi.

Mọi người đều không nhịn được mà run rẩy một cái.

Trần Vũ nhìn chằm chằm, chỉ thấy đó là một thanh bảo kiếm xưa cũ có chút không trọn vẹn, phát ra ánh sáng lành lạnh, lãng lệ, dĩ nhiên đây không phải binh khí bình thường rồi.

"Truy Mệnh kiếm!"

Thần sắc Nhạc Phong lạnh lùng, thân hình nhoáng lên một cái, trong tay cầm thanh tàn kiếm, ở trên không trung khoa thành một đạo kiếm ảnh lạnh lẽo như cánh cung.

Phốc phốc!

Con Thiết Tông Hùng mới chạy được một trượng thì toàn thân cứng đờ, bị đâm ngay một kiếm.

Tách! Tách! Ào ào!

Máu huyết theo miệng vết thương ào ào đổ xuống, rất nhanh đã tạo nên một vũng máu nhỏ. Mọi người chỉ thấy Nhạc Phong xuất một kiếm, xuyên qua cổ họng con Thiết Tông Hùng.

Một kiếm tuyệt sát!

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi vì thực lực mạnh mẽ của Nhạc Phong.

"Nhạc Phong, cuối cùng thì đệ cũng chịu xuất ra bản lĩnh thực rồi đó hả? Không nghĩ tới, đệ lại có một kiện bảo khí nha." Đinh Cửu Huy mỉm cười nói.

"Chỉ là một kiện bảo khí cấp thấp không trọn vẹn mà thôi, chẳng qua đối phó với mấy con hung thú bình thường cũng dễ dàng." Nhạc Phong thu hồi bảo kiếm rồi nói.

Chẳng qua những người ở đây, kể cả Trần Vũ đều có vẻ lúng túng.

"Nhạc Phong, với thực lực như vậy sao lúc đầu huynh không xuất ra." Thiếu niên mặt rỗ có vẻ không vui mà nói.

Loại hành động của Nhạc Phong giống như đùa giỡn với tính mạng của đồng đội vậy.

"Chư vị không nên hiểu lầm!" Nhạc Phong đưa tay, chậm rãi nói: "Cuộc chiến vừa rồi chỉ là món khai vị thôi. Ý của ta là muốn để cho mọi người thích ứng với hình thức chiến đấu của Thiết Tông Hùng. Dù sao thì kinh nghiệm chiến đấu của mọi người vẫn còn quá ít, đối phó với một hai con Thiết Tông Hùng mà đã thấy hết sức rồi."

Nghe vậy, hai người Phùng Đức cùng thiếu nữ kia liền thấy xấu hổ. Vừa rồi, khi đối mặt với Thiết Tông Hùng, biểu hiện của bọn hắn thật không tốt. Một mặt là do thực lực của con hung thúc vượt quá dự liệu, hai là kinh nghiệm chiến đấu của họ thật quá ít ỏi.

Đối với điểm này, Trần Vũ rất tán thành.

Lúc nãy đối mặt với Thiết Tông Hùng, hắn mới đầu cũng cố sức bảo vệ tính mạng, sau khi thích ứng với cuộc chiến rồi mới phối hợp cùng Đinh Cửu Huy chiến đấu.

"Nếu như lúc nãy chỉ là món khai vị thì món chính là cái gì?" Trần Vũ ý thức được cái gì đó nên nói ra.

"Vấn đề này, ngươi không hỏi ta cũng sẽ nói."

Nhạc Phong dừng một chút rồi chỉ vào hai thi thể con Thiết Tông Hùng: "Những mật gấu, tay gấu này ta cùng Đinh sư huynh đều không cần. Tất cả đều có thể tặng hết cho mọi người."

Cái gì!?

Mấy người Trần Vũ đều tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Mỗi con Thiết Tông Hùng chỉ có một cái mật và bốn trảo. Nhìn thể tích hai con này thì ít nhất cũng đổi được 200 điểm cống hiến, chưa kể tới nguyên thạch.

Vậy mà hai người lĩnh đội đều không muốn là sao?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mật hùng vương

Nhất thời mấy người Trần Vũ, Phùng Đức đều ngẩn ngơ. Không phải nhận nhiệm vụ giết Thiết Tông Hùng để lấy điểm cống hiến và nguyên thạch sao? Vậy sao hai người kia lại không muốn những thứ này? Như vậy, mục đích thật sự của bọn họ là cái gì?

"Không chỉ mật gấu, tay gấu của hai con Thiết Tông Hùng này, mà cả những con chúng ta săn giết sau này cũng không lấy."

Đinh Cửu Huy ở một bên nói thêm vào.

Nghe vậy, Trần Vũ, Phùng Đức cùng thiếu niên mặt rỗ trao đổi ánh mắt với nhau, ai cũng có vẻ động tâm. Theo tin tức thì gần đây còn có một đàn nhỏ

Thiết Tông Hùng, vốn dĩ với thực lực của Nhạc Phong cùng mọi người thì có săn giết thêm Thiết Tông Hùng nữa cũng không khó.

"Nếu lời của bọn họ không giả thì nhiệm vụ lần này có thể đạt được nhiều điểm cống hiến, sẽ dễ dàng đổi được một môn trung giai võ học rồi."

Trần Vũ thật sự động tâm. Hắn sắp đột phá Thông Mạch kỳ rồi, đang cần một môn công pháp chủ tu tốt hơn, thời điểm khởi đầu không thể cách quá xa với những tên đệ tử nội môn được.

"Nếu vậy, xin hỏi hai vị sư huynh cần cái gì?" Thiếu niên mặt rỗ lên tiếng hỏi.

Mọi người không phải kẻ ngốc, nếu nhiệm vụ quá nguy hiểm thì ai dám nhận đây?

"Mục tiêu của chúng ta chính là con "hùng vương" ở một sơn động trong rừng rậm phía trước, nói chính xác chính là mật của con hùng vương này. (DG: Hùng vương chính là vương giả, vua của mấy con gấu khác, không phải vua Hùng trong truyện cổ tích Việt Nam nhóe :D)

Nhạc Phong thản nhiên nói.

Hùng vương? Mật hùng vương?

Mấy người Trần Vũ trong lòng hơi run rẩy, chỉ hai chữ "hùng vương" thôi cũng đủ biết nó lợi hại ra sao rồi.

Thực lực của hai con Thiết Tông Hùng bình thường vừa giết lúc nãy cũng không tầm thường, nếu không phải những đệ tử Thông Mạch kỳ thì khó mà ngạnh kháng lại.

"Mật của hùng vương phối với vài loại tài liệu phụ trợ khác nữa là có thể luyện chế một loại "Hùng Đảm Tân Dịch", đối với việc đột phá tu vi của bọn ta có trợ giúp nhất định."

Nhạc Phong nói rõ nguyên nhân.

Mấy người Trần Vũ đều đã hiểu. Tu vi của Nhạc Phong là Thông mạch trung kỳ, chỉ còn một chút là bước vào hậu kỳ. Đinh Cửu Huy cũng giống thế, y cũng muốn trùng kích vào Thông mạch trung kỳ.

Đối với hai người thì mật hùng vương có tác dụng rất lớn, hơn xa những thứ như tay gấu hay mật của những con bình thường. Dĩ nhiên, bọn họ cũng không muốn để cho người khác hưởng lợi được.

"Vậy thực lực của con hùng vương kia ra sao? Nhạc sư huynh muốn chúng ta hỗ trợ?" Thiếu niên mặt rỗ có ý thoái lui.

Nếu chỉ là Thiết Tông Hùng bình thường thì gã có thể cố gắng hết sức nhưng còn hùng vương thì sao? Không phải là đi chịu chết đi?

"Hừ! Tất nhiên các ngươi không thể nào ứng phó với hùng vương được."

Đinh Cửu Huy hừ nhẹ một tiếng: "Đến lúc đó sẽ do ta và Nhạc sư đệ liên thủ để đối phó nó. Nhiệm vụ của các ngươi chỉ cần kiềm chế và dẫn dụ mấy con Thiết Tông Hùng bình thường mà thôi."

Lời vừa thốt, mấy người ở đây đều thở phào. Trần Vũ gật đầu nói: "Nếu như không phải đối phó với hùng vương thì dĩ nhiên không có vấn đề gì nữa rồi."

Thiếu niên mặt rỗ cùng Phùng Đức đều gật đầu đồng ý. Dù sao thì mục đích chuyến đi này của bọn họ là điểm cống hiến.

"Chẳng qua, ta cũng có mấy lời cần nói. Tới lúc đó, nếu trong các ngươi, kẻ nào dám lâm trận bỏ chạy thì tất cả những thu hoạch trước nay đều không tính!" Đinh Cửu Huy lạnh lùng nói.

Đối với chuyện này thì tất cả đều có dị nghị. Cũng giống như trong tiểu đội làm nhiệm vụ thôi, lâm trận bỏ chạy cũng không phải chuyện gì tốt đẹp cho lắm.

Sau khi mọi người đạt thành hiệp nghị thì liền phân phối lợi ích từ hai con Thiết Tông Hùng kia.

"Theo lệ cũ, dựa trên công lao xuất lực để phân phối đi." Nhạc Phong cất lời.

Rất nhanh, hai con Thiết Tông Hùng bị chia thành mười phần. Bởi vì Trần Vũ đánh chết một con, xuất lực lớn nhất nên chiếm tận năm phần; thiếu niên mặt rỗ cùng thiếu nữ được chia hai phần; về phần Phùng Đức do bị đánh bay lúc đầu nên chỉ được chia một phần.

Đối với chuyện này, không ai có tranh luận gì. Giống như nhiệm vụ theo đội mà thôi, đa phần đều phân công theo cống hiến, không có chuyện đục nước béo cò.

"Tốt rồi, mọi người tiếp tục đi vào."

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy dẫn đường, cẩn thận từng chút tiến vào trong rừng rậm. Sau đi tiến vào rừng rậm, Nhạc Phong lấy ra một bình mật ong; loại mật này của y chính là bí chế, cực kì hữu hiệu với Thiết Tông Hùng, nếu là mật ong bình thường thì chẳng có tác dụng gì.

Rất nhanh!

Nơi sâu trong rừng nhảy ra ba con Thiết Tông Hùng, nhìn thân hình chúng đều không kém hai con trước kia.

Nhạc Phong phân phó: "Mọi người tập thích ứng với việc chiến đấu trong rừng rậm đi."

Bảo khí tàn kiếm trong tay y khẽ vẫy liền đâm bị thương một con và dẫn dắt con Thiết Tông Hùng đi. Còn hai con khác do năm người Đinh Cửu Huy, Trần Vũ.. ứng phó. Lúc này, Đinh Cửu Huy lại một mình đối mặt với con Thiết Tông Hùng, còn bốn người Trần Vũ chặn một con.

Trong rừng rậm, mượn hoàn cảnh địa lý, cùng với thân hình con Thiết Tông Hùng lại cồng kềnh nên chiến đấu còn vẻ nhẹ nhàng hơn so với lúc nãy.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Sau một lát, Nhạc Phòng liền chém con Thiết Tông Hùng kia thành tám khối. Đinh Cửu Huy cũng đánh con thú bên mình trọng thương, chỉ còn vấn đề thời gian kết thúc mà thôi. Còn bốn người Trần Vũ thì tạm thời do hắn làm chủ lực, ba người kia kiềm chế, tình hình cũng coi như nhẹ nhàng.

Sau một lát.

"Thiết Lê Quyền!"

Trần Vũ nện mấy quyền vào cái ót con Thiết Tông Hùng, đầu nó rách tả tơi, thân thể to lớn ầm ầm ngã xuống. Cũng ngay lúc đó, Đinh Cửu Huy cũng giải quyết xong con thú bên mình. Sau khi có kinh nghiệm cùng kỹ năng thì ba con Thiết Tông Hùng bị mọi người dễ dàng xóa sổ.

"Lần sau, bốn người các ngươi sẽ đối phó hai con Thiết Tông Hùng." Nhạc Phong trầm tư nói ra.

Dĩ nhiên là y muốn từng bước ép ra tiềm lực của bốn người Trần Vũ. Đối với chuyện này Trần Vũ không có ý kiến, dù sao thể lực của hắn vô cùng sung mãn, lại vừa lúc đang thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Cứ thế, sáu người tiếp tục tiến vào.

Lúc này, lại xuất hiện năm con Thiết Tông Hùng, số lượng hơi nhiều. Nhạc Phong chủ động dụ đi hai con; Đinh Cửu Huynh cũng dẫn đi một con, còn thừa lại hai con thú giao cho bọn người Trần Vũ.

Lần này, Trần Vũ liên thủ cùng Phùng Đức đối phó một con. Cũng như trước, Trần Vũ làm chủ lực, hai người ứng phó cũng nhẹ nhàng. Còn thiếu niên mặt rỗ cùng thiếu nữ kia liên thủ đối phó con còn lại, chỉ là có vẻ quá sức nhưng đánh vòng quanh nên cũng có thể bảo vệ tánh mạng.

Ầm ầm!

Lúc này, Trần Vũ lăng không ra quyền, so với Đinh Cửu Huy nhanh hơn một chút đã giết con Thiết Tông Hùng. Nhờ Phùng Đức kiềm chế gắt gao nên hiệu suất cao hơn chút ít. Sau đó hai người lại đi hỗ trợ đồng bọn.

Sau thời cạn một chung trà, sáu con Thiết Tông Hùng đã bị mọi người giải quyết. Trong đó, Nhạc Phong giết hai, Đinh Cửu Huy xử lý một, bốn người Trần Vũ thì do hắn làm chủ lực nên cũng do hắn đánh chết hai con.

"Xem ra, một mình Trần sư huynh đối mặt với một con Thiết Tông Hùng cũng không là vấn đề đi." Nhạc Phong có vẻ ngoài ý muốn nói ra.

Thực lực đội viên càng mạnh thì cơ hội thành công cũng cao hơn một chút.

Sau nghỉ ngơi một lát, mọi người tiếp tục đi tới, từ từ tiến lên.

***

Nửa ngày sau.

Tổng cộng đoàn người đã đánh chết hai ba mươi đầu Thiết Tông Hùng, giờ đây ứng phó với Thiết Tông Hùng cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

Phân phối dựa trên công lao thì Trần Vũ vẫn chiếm công đầu.

Gần ba mươi con Thiết Tông Hùng, ít nhất Trần Vũ đã chiếm năm thành, nếu tính điểm cống hiến cũng hơn 2000, còn chưa tính tới nguyên thạch. Thu hoạch như vậy làm cho Trần Vũ mở cờ trong bụng.

Ngay cả Đinh Cửu Huy cũng có chút đỏ mắt với thu hoạch của hắn, nhưng thực lực mà Trần Vũ bày ra cũng không kém Thông mạch sơ kỳ chút nào, làm cho gã không biết phải nói gì.

Màn đêm dần buông, sáu người ngủ một đêm ngoài trời, tĩnh dưỡng cho tốt.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Sau người một đoàn đã đến sâu trong rừng, trước mặt là một sơn động cực lớn. Xung quanh động còn thấp thoáng bóng Thiết Tông Hùng. Dĩ nhiên, đây là hang ổ của bọn chúng.

"Theo ta dự tính thì hơn phân nửa Thiết Tông Hùng trong động đều bị chúng ta dụ ra xử lý hết rồi. Còn những con còn lại cũng trở nên cảnh giác hẳn, có thể do hùng vương đã phát giác được gì đó." Nhạc Phong phân tích.

Đinh Cử Huy trầm giọng: "Vậy cũng chỉ có thể cường công thôi."

Nhạc Phong nhẹ gật đầu, chung quy vẫn muốn đánh một trận ác liệt. Mấy người Trần Vũ hít một hơi lạnh, cuối cùng thì chuyện này cũng tới rồi.

Lúc này, bọn hắn không thể nào rời khỏi được nữa, nếu không tất cả thu hoạch trước kia đều bỏ phế. Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Trần Vũ không khỏi khâm phục kế hoạch chu đáo, chặt chẽ của hai người Nhạc Phong.

"Lên!"

Nhạc Phong cầm bảo khí tàn kiếm, xung phong chạy trước phóng tới sơn động.

Đinh Cửu Huy cùng Trần Vũ theo sát phía sau.

Phốc, phốc!

Kiếm quang tàn khuyết lóe lên, Nhạc Phong một kiếm liền chém chết một con Thiết Tông Hùng.

Liễu Âm Chỉ! Thiết Lê Quyền!

Đinh Cửu Huy liên thủ với Trần Vũ, xuất kích bất ngờ, hai ba chiêu đã giải quyết xong một con Thiết Tông Hùng khác. Lúc tiếng kêu thảm thiết của hai con Thiết Tông Hùng vang lên thì liền khinh động lũ thú phụ ở gần đó, từ trong sơn động, rất nhanh đã hiện ra một ít thân ảnh.

Rống!

Một âm thanh gào rú từng sơn sâu trong sơn động truyền ra, ẩn trong đó là một cỗ khí tức tanh tưởi.

Khí tức đáng sợ này làm cho khí huyết mọi người trì trệ.

"Là âm thanh của hùng vương!"

Nhạc Phong biến sắc, ánh mặt lại trở nên lăng liệt, vừa nhanh tay chém chết một con Thiết Tông Hùng cạnh đó.

Làm theo kế hoạch.

Một đoàn sáu người chia ra nhiều hướng khác nhau chạy đi, tự mình dẫn dụ mấy con Thiết Tông Hùng.

"Ah, cứu ta…"

Không nghĩ tới, thiếu niên mặt rỗ kia lại hấp dẫn sáu, bảy con Thiết Tông Hùng. Vừa vặn ngay lúc này Trần Vũ lại rãnh tay. Hắn cầm lên hai ba tảng đá, đập tới tấp vào người ba con Thiết Tông Hùng, dẫn tới một hồi gào rú. Cũng vì thế, Trần Vũ bị ba con Thiết Tông Hùng để ý.

Giờ phút này.

Ngoại trừ Đinh Cửu Huy và Nhạc Phong thì nhiệm vụ của những người còn lại đều phải dẫn đám Thiết Tông Hùng đi.

Trong đó!

Trần Vũ dẫn dụ ba con, Phùng Đức cùng thiếu niên mặt rỗ cũng dẫn đi ba và bốn con. Còn thiếu nữ kia vận khí lại tốt nên chỉ có hai con đuổi theo.

Tổng cộng mười hai con! Như vậy đã đạt đến yêu cầu của kế hoạch rồi.

Tuy nhiên, ở phụ cận vẫn còn bảy tám con khác, chỉ bảo khí tàn kiếm trên tay Nhạc Phong lại đánh đâu thắng đó, đối mặt đều có thể chém giết một hai con Thiết Tông Hùng.

"Các ngươi không cần chiến đấu, chỉ cần dẫn những con Thiết Tông Hùng này đi càng xa càng tốt." Nhạc Phong một bên chém giết, một bên căn dặn.

Không bao lâu, bốn tên đệ tử Đoán Thể kỳ đã thành công dẫn đi mười hai con thú ra ngoài hơn chục trượng.

Đúng lúc này.

Oanh!

Cửa sơn động chấn động một hồi, một làn bụi khí bay lên. Trong đám bụi đó, hiện ra một bóng mờ của con cự hùng (gấu to/ DG: Chị đại xứt hiện, you wanna be on top)

Chỉ thấy một con Thiết Tông Hùng to lớn, cao hơn những con Thiết Tông Hùng bình thường, một nửa người là màu nâu bạc từ trong sơn động đi ra.

"Hùng vương!" (DG: say oh yeahhhh =]])

Trần Vũ đang ở ngoài chục trượng cũng rùng mình khi cảm nhận được khí tức áp bách đáng sợ kia.

Truy Mệnh Kiếm!

Sau khi đánh chết một con Thiết Tông Hùng, y lăng không mà lên, một đám kiếm cung tàn phá "vẽ" vào người con hùng vương.

Xùy!

Bảo khí tàn kiếm lại chỉ để lại một vết thương nhẹ trên người nó.

Grào…!

Một cỗ khí tức gào rú khủng khiếp tạo nên một trận gió lớn mang theo bụi bặm bay về bốn phía.

Bành!

Còn chưa biết như thế nào, chỉ thấy thân hình Nhạc Phong bắn ra ngoài mấy trượng; cũng may thân pháp của y cao minh nên trở mình ngay tại không trung, rơi xuống cành cây.

Trên cành cây, khóe miệng Nhạc Phong tràn máu.

"Nhạc sư đệ, ngươi có sao không?"

Biểu tình của Đinh Cửu Huy vô cùng khiếp sợ, thực lực Nhạc Phong mạnh mẽ vậy còn bị đánh bay trong một chiêu.

"Không có gì đáng ngại."

Nhạc Phong lau vết máu, thấp giọng nói: "Tiếng gào của con hùng vương này lại mang theo công kích âm thanh. Hơn nữa lực phòng ngự của nó vượt qua những tình suy tính. Nếu không có bảo khí tàn kiếm này chắc ta chẳng thể nào tổn thương nó được."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Trần Vũ hung hãn

Trước động gấu, Nhạc Phong, Đinh Cửu Huy đối mặt với Hùng vương có thực lực thâm sâu khó lường và mấy con Thiết Tông Hùng khác.

Sắc mặt hai người vô cùng ngưng trọng, hơi thở gấp gáp. Màn giao phong ngắn ngủi vừa rồi, Hùng vương đánh ra công kích sóng âm khiến Nhạc Phong nếm phải thiệt thòi không nhỏ.

Xoạt! Đinh Cửu Huy nhảy lên trên cành cây, đứng cạnh Nhạc Phong.

- Tốt quá, Nhạc sư đệ có một thanh bảo khí tàn kiếm, ít nhất cũng có thể chém Hùng Vương bị thương. Nếu không có, có lẽ ta đã quay đầu chạy rồi.

Đinh Cửu Huy trấn tĩnh tinh thần, từ trong người lấy ra một cái bình nhỏ. Bên trong bình có chứa chất lỏng màu tím, bên trên nổi một lớp bọt màu đen.

- Đây là?

- Hóa Huyết Độc! Năm mươi nguyên thạch đổi lấy một bình, đủ để đối phó hung thú cấp thấp.

Đinh Cửu Huy nhếch miệng cười âm lãnh, nói. Dứt lời, gã bôi phân nửa Hóa Huyết Độc lên thanh bảo khí tàn kiếm của Nhạc Phong.

Ầm! Rắc rắc…!

Đúng lúc này, ở phía dưới, Hùng vương hung hăng đánh mấy cái vào cây đại thụ to bằng hai người ôm. Thân cây bị chấn động mãnh liệt, cành nhánh có dấu hiệu bị đánh cho gãy đổ.

- Sức mạnh thật lớn!

Tinh thần và thể xác cả hai đều rùng mình, đưa mắt nhìn nhau. Nhạc Phong là kẻ tài cao mà lá gan cũng lớn, y dựa vào thân pháp tuyệt luân nhảy xuống mặt đất, dùng kiếm chém một con Thiết Tông Hùng xui xẻo đứng gần đó.

Xoẹt!

Bảo kiếm được bôi Hóa Huyết Độc chém vào gáy Thiết Tông Hùng, trong chớp mắt thân thể con Thiết Tông Hùng này cứng đờ, qua mấy hơi thở thì ngã xuống đất, tắt thở mà chết.

- Uy lực của loại độc dược này không tệ.

Mắt Nhạc Phong sáng lên, niềm tin giết Hùng vương lại tăng thêm vài phần. Nhờ có Hóa Huyết Độc, lực sát thương của bảo khí tàn kiếm tăng lên gần gấp bội.

- Hiện chỉ cần bốn người kia không làm hỏng việc thì nhiệm vụ lần này có lẽ thuận lợi hoàn thành.

Đinh Cửu Huy tự nhủ.

***

Cùng lúc này, ở phía bốn người còn lại bị mấy con Thiết Tông Hùng đuổi giết, trông cảnh tượng cũng thật khổ sở.

Mặc dù áp lực của thiếu nữ yểu điệu là nhỏ nhất nhưng dưới sự đuổi giết của hai con Thiết Tông Hùng, trong lòng cô cũng không khỏi run sợ.

Kỳ thật tốc độ của Thiết Tông Hùng không chậm, ít nhất là gần bằng với đệ tử Thông Mạch Kỳ, hơn nữa thể lực cũng rất khỏe. Với tốc độ của thiếu nữ yểu điệu thì rất khó cắt đuôi được hai con Thiết Tông Hùng ở sau lưng.

Lại nói, tình cảnh thảm nhất có lẽ thuộc về thiếu niên mặt rỗ. Gã bị bốn con Thiết Tông Hùng đuổi giết sát sao, chỉ cần chân chạy hơi chậm chút là có một con lập tức nhào tới. May mắn là thân pháp của gã cũng tàm tạm, suy nghĩ mau lẹ, nhờ vào địa hình xung quanh mà tránh né. Gã và bốn con Thiết Tông Hùng chạy vòng tròn truy đuổi nhau.

- Quả thực là không có đường sống! Đã biết sớm là… những điểm cống hiến này không dễ đoạt lấy dễ dàng mà.

Thiếu niên mặt rỗ khóc không ra nước mắt. Một khi thể lực không được duy trì, chờ đợi hắn chính là ác mộng.

***

Trong bốn người, nếu nói ai cảm thấy nhẹ nhàng nhất thì chính là Trần Vũ.

Xoẹt! Xoẹt!

Trần Vũ như con báo chạy xuyên qua rừng rậm, hơi thở hắn trầm ổn, không giống với mấy người kia lúc nào cũng thở gấp gáp và sợ hãi.

Hắn chạy mỗi lúc một tạo thêm khoảng cách, thậm chí còn muốn chạy chậm lại một chút, chỉ sợ mất dấu ba con Thiết Tông Hùng ở đằng sau.

Trải qua sự cải tạo của viên đá thủy tinh thần bí kia, sức mạnh, tốc độ của Trần Vũ đều hơn xa lúc trước. Nhất là về thể lực, sự hồi phục sức khỏe, cho dù hắn chạy thêm mấy canh giờ nữa cũng không sợ. Cho dù phải tốn sức thì cũng phải giết được ba con Thiết Tông Hùng kia.

- Ngăn chặn ba con Thiết Tông Hùng không phải là vấn đề lớn, có điều ba con đến một lúc thì cũng hơi khó giải quyết.

Trần Vũ không khỏi trầm tư. Hiện tại hắn đang cân nhắc không phải chuyện ngăn chặn ba con Thiết Tông Hùng này mà là tiến thêm một bước, giết được bọn chúng. Nếu để ba người Phùng Đức biết thì cũng không rõ bọn họ có suy nghĩ gì.

Sở dĩ Trần Vũ nghĩ như vậy chủ yếu là hắn cân nhắc đến việc tăng cường kinh nghiệm thực chiến của bản thân. Có điều, trước mắt hắn đối diện là ba con Thiết Tông Hùng chứ không phải một con. Nếu chỉ có một con thì hắn chỉ việc làm như lúc trước, hắn dám chắc mười phần có thể giết được.

Rất nhanh, Trần Vũ đã vạch ra kế sách, chỉ có một phương pháp, đó là chia tách. Tách ra để giết từng con.

Mắt Trần Vũ nhìn về phía sau, bởi vì tốc độ của hắn rất nhanh nên khoảng cách giữa ba con Thiết Tông Hùng truy đuổi phía sau hơi xa nhau.

- Có rồi.

Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến bên ngoài cánh rừng có một sườn núi. Một lúc sau, hắn dẫn ba con Thiết Tông Hùng ra khỏi khu rừng, tiến về nơi đó. Sườn núi này cao gần hai trượng(*), bán kính rộng chừng hơn mười trượng, có hình dạng giống hình bầu dục.

(*) 1 trượng = 4 mét.

Tiếp theo, Trần Vũ dẫn ba con Thiết Tông Hùng chạy quanh sườn núi. Kế hoạch được tiến hành rất thuận lợi, Thiết Tông Hùng là hung thú cấp thấp, không có bao nhiêu linh trí nên rất nhanh bị Trần Vũ dẫn dụ tách nhau ra.

- Tốt!

Trần Vũ mừng rỡ, có thể làm được đến đây thì mục tiêu đánh chết ba con Thiết Tông Hùng đã đạt được một nửa.

Xoẹt! Thân hình hắn nhảy lên, xuất hiện phía sau một con Thiết Tông Hùng.

- Thiết Lê Quyền!

Trần Vũ hít sâu một hơi, nơi trái tim phát ra một cỗ khí lực mạnh mẽ, hắn dồn toàn bộ sức mạnh đánh ra một quyền.

Ào ào! Tiếng động do một quyền kia đánh ra như âm thanh do quả cầu sắt rít lên, uy lực của Thiết Lê Quyền đạt đến mức đại thành tạo ra sức mạnh khó có thể tưởng tượng. Không những vậy, một quyền này còn là quyền mạnh nhất từ trước đến giờ của Trần Vũ.

Trong nháy mắt, lông sau ót của con Thiết Tông Hùng bị tập kích dựng đứng lên.

Bộp, oành! Lập tức huyết hoa tóe ra sau lưng Thiết Tông Hùng, thân thể nó lảo đảo, khung cảnh trước mắt biến thành màu đen. Chỉ vẻn vẹn một quyền đã khiến Thiết Tông Hùng phải khổ sở, mất đi sức phản kháng.

- Chết!

Sau quyền thứ hai của Trần Vũ, thi thể của Thiết Tông Hùng ngã ầm xuống đất. Nếu lúc này có thành viên nào trong tiểu đội chứng kiến, nhất định sẽ vô cùng chấn động. Bởi vì, Trần Vũ dùng sức một người, trực tiếp đối mặt với Thiết Tông Hùng rồi giết được nó. Cho dù là Đinh Cửu Huy có tu vi Thông Mạch sơ kỳ cũng không làm được. Còn Nhạc Phong, mặc dù y dùng một kiếm giết được Thiết Tông Hùng nhưng chủ yếu là dựa và bảo khí sắc bén mới làm được.

Sau khi giết được con Thiết Tông Hùng này thì việc giải quyết hai con còn lại không có bao nhiêu áp lực. Trần Vũ chỉ dùng đến hai hoặc ba quyền là đã đánh chết bọn chúng.

- Xem ra, trải qua thực chiến mới có thể kích phát được chiến lực bản thân.

Trần Vũ không khỏi cảm thấy mình đã thu được chút thành quả. Lúc hắn mới bắt đầu đối mặt với Thiết Tông Hùng, quả thật trong bụng có hơi lo sợ, mười thành thực lực thì không phát ra được tới sáu thành. Nhưng bây giờ, hắn hoàn toàn có thể đánh chết bất kỳ con Thiết Tông Hùng nào.

- Quay lại xem sao.

Thể lực Trần Vũ còn rất sung mãn, còn có thể giết thêm mấy con Thiết Tông Hùng nữa, hắn giống như là say mê với chiến đấu rồi. Đúng lúc này, ở khu rừng gần có, Trần Vũ nghe thấy tiếng kêu cứu.

- Cứu ta với.

Thanh âm gấp gáp như không kịp thở ở gần đó truyền đến là của thanh niên mặt rỗ. Lúc này, gã bị bốn con Thiết Tông Hùng truy kích, chật vật sắp không chịu nổi, lùi lại gần vách núi như đi dây trong gánh xiếc.

- Có tiểu tử này hấp dẫn sự chú ý, mình có thể đánh chết thêm vài con Thiết Tông Hùng nữa, đến lúc đó tiền lời chia phần cũng nhiều thêm.

Trần Vũ quyết định như vậy.

Xoẹt! Hắn không chút do dự chạy tới. Cứ như thế xuất hiện một màn quái dị: thiếu niên mặt rỗ bị bốn con Thiết Tông Hùng truy đuổi chạy trối chết, đến đánh rắm, tiểu tiện còn không kịp; ở phía sau lại có một thiếu niên khác mặt đằng đằng sát khí đuổi theo Thiết Tông Hùng.

Sau mấy hơi thở vang lên một tiếng "ầm", con Thiết Tông Hùng đầu tiên bị Trần Vũ từ phía sau đánh chết. Ngay sau đó là con thứ hai, thứ ba cũng bị Trần Vũ đánh cho "bạo cúc"(*). Có lẽ do khiếp sợ khí thế hung thần ác sát của Trần Vũ nên con Thiết Tông Hùng thứ tư lập tức quay mình bỏ chạy.

(*) Bạo cúc: hoa cúc tung bay, từ này giữ theo nguyên tác chứ không phải người dịch chém.

- Ngươi…

Thiếu niên mặt rỗ dùng ánh mắt như gặp phải yêu quái, nhìn chăm chăm vào Trần Vũ đang đằng đằng sát khí, người hắn dính đầy máu. Mà những vết máu này đều không phải của hắn.

Cuối cùng thì con Thiết Tông Hùng kia cũng chạy trốn không thoát, bị Trần Vũ hung hãn "bạo cúc". Khi bị đánh, nó kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ầm xuống đất. Thiếu niên mặt rỗ mặt đầy kinh hãi, thừ người ra.

- Đi, vào xem.

Trần Vũ với dáng vẻ mặt không hồng, tim không loạn tiếp tục chạy sâu trong rừng. Trận đại chiến với Hùng vương kia hắn rất muốn xem.

- Hảo huynh đệ, ta chạy không nổi nữa…

Thiếu niên mặt rỗ nói với vẻ năn nỉ rồi ngồi phịch xuống đất. Bị bốn con Thiết Tông Hùng đuổi cả buổi, gã đã rất mỏi mệt. Ngược lại, về phía Trần Vũ, hắn tập trung tinh thần, từ từ đi sâu vào trong rừng.

Trên đường đi, hắn bắt gặp thiếu nữ yểu điệu, tuy cô chỉ bị hai con Thiết Tông Hùng truy đuổi nhưng hình như cũng bị quá sức, cả người đều toát mồ hôi.

- Trần sư huynh, giúp ta một tay.

Thiếu nữ yểu điệu mừng rỡ kêu lên. Trần Vũ không nói, sắc mặt lạnh lùng từ phía sau "bạo cúc" hai con Thiết Tông Hùng. Nãy giờ chiến đấu với chúng, hắn đã tạo thành thói quen là nên tập kích từ phía sau.

Tất nhiên là thiếu nữ yểu điệu khiếp sợ trước thực lực của Trần Vũ nhưng ánh mắt không hiện lên bao nhiêu sự cổ quái.

- Trần sư huynh, chúng ta đi giúp Nhạc Phong đại ca, được không?

Thiếu nữ yểu điệu nói với giọng ngọt ngào.

- Hỗ trợ? Dựa vào cô?

Trần Vũ đưa mắt nhìn sang, thấy bộ dạng thiếu nữ mệt đến thở không nổi, nói. Xem cô nàng này, tay yếu chân nhỏ, nhét cả người vào hàm răng Hùng vương cũng còn chưa đủ.

- Dựa theo ước định, Hùng vương không cần chúng ta ra tay. À mà nếu là đi hỗ trợ dọn dẹp chiến trường thì cũng được.

Trần Vũ gật đầu. Thiếu nữ yểu điệu hừ một tiếng nhưng cũng đi theo sau Trần Vũ tiến về phía động gấu.

Grào…! Khi đến gần chiến trường, hai người nghe tiếng Hùng vương gào rú to đến kinh tâm động phách, màng tai rung lên, khí huyết trong người sôi trào. Thiếu chút nữa thì thiếu nữ yểu điệu đứng không vững.

- Ách, cái này, hình như là công kích sóng âm.

Trần Vũ giật mình nhưng vẫn vô sự, thể chất hắn người thường không thể so sánh. Nghe vậy, thiếu nữ yểu điệu điều hòa lại hơi thở, khí huyết rồi dùng hai tay che lỗ tai. Tu vi của cô chỉ là Đoán Thể Kỳ, không thể như hai người Nhạc Phong dùng nội tức để phong bế hai tai.

Khi đến gần, hai người thấy rõ cục diện chiến trường.Ở gần động gấu có mấy thi thể Thiết Tông Hùng nằm rải rác, trên thi thể có máu từ màu đỏ chuyển sang màu tím rồi thành màu đen chảy ra. Về phía Nhạc Phong và Đinh Cửu Huy, cả hai đều thở hổn hển, trên người đều có vết thương.

Thương thế của Đinh Cửu Huy khá nặng, bộ dạng gã nửa quỳ trên mặt đất. Còn Nhạc Phong thì tay cầm bảo khi tàn kiếm, bộ pháp tập tễnh, đang cùng du đấu với Hùng vương. Trên người Hùng vương có rất nhiều miệng vết thương, từ đó chảy ra máu màu đen nhưng gấu trảo vẫn đánh tới, miệng gầm gừ, uy thế không giảm.

- Trần Vũ, huynh tới đúng lúc lắm.

Nhạc Phong thấy hai người, sắc mặt mừng rỡ, nhất là lúc y thấy Trần Vũ. Về phía thiếu nữ yểu điệu mặt đầy lo lắng, y lại không thèm để ý đến.

- Sao thế? Nhạc sự đệ không có ý định một mình đánh chết con gấu này sao?

Trần Vũ đứng một bên, hoàn toàn không có ý định ra tay. Thực lực của Hùng vương hơn xa Thiết Tông Hùng bình thường, nhất là lúc tình cảnh nguy khốn trước mắt, hung thú có thể phản công, lấy mạng người bất cứ lúc nào. Mà dựa theo ước định lúc trước thì hắn không cần phải ra tay.

Sắc mặt Nhạc Phong ngừng lại, cũng không biết trả lời thế nào, dù sao trước đó cả hai đã có ước định.

- Trần sư đệ, ta và Nhạc sư đệ đều bị thương, thể lực không chống đỡ nổi nữa. Ngươi chỉ cần kéo dài thời gian với Hùng vương, đợi chúng ta hồi phục sức lức rồi sẽ chém giết Hùng vương, ta không nói sai đâu.

Đinh Cửu Huy cố nặn ra vẻ tươi cười, rất khách khí nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trảm Hùng vương

Trước động gấu.

Hai vị Thông Mạch kỳ, Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy vẻ mặt mong mỏi nhìn Trần Vũ. Trong lời của Đinh Cửu Huy còn hiện ra vài phần khách khí lẫn thỉnh cầu. Bọn họ cũng rất bất đắc dĩ, dù cho đã chuẩn bị trước nhưng vẫn xem thường thực lực của Thiết Tông Hùng vương.

Nhất là thể chất của con hùng vương vô cùng mạnh mẽ, dù đã trúng "Hóa huyết độc" nhưng chiến lực cũng không suy giảm bao nhiêu, có thể nói trận chiến này thật sự gian nan. Theo suy đoán của Đinh Cửu Huy thì nếu muốn hạ độc được on hùng vương phải tăng phân lượng lên vài lần nữa!

Nhưng cũng may.

Sau khi triền đấu, độc tính xâm nhập làm cho tốc độ hùng vương giảm mạnh, sinh mệnh lực cũng trôi đi một ít. Nhưng mà thể lực cũng như thương thế của hai người họ lại không thể kiên trì lâu được. Lúc này, chỉ cần có người giữ chân hùng vương một lát, đợi cho hai người họ khôi phục một hồi thì việc giết con hùng vương có lẽ không khó nữa.

- Trần sư huynh, ngươi ra tay ngay đi.

Thiếu nữ thon thả kia bày ra bộ mặt điềm đạm, đáng yêu mà năn nỉ; trong lòng nàng chỉ lo cho Nhạc Phong, hận không thể xông lên hỗ trợ.

- Các vị.

Trần Vũ liếc mắt, nói thẳng: "Các ngươi không nghĩ tới, ta chính là một tên 'Đoán Thể kỳ' đối địch với một tên 'Thông Mạch kỳ' đã khó khăn lắm rồi, còn nói gì đến hùng vương chứ? Yêu cầu này có quá mức hay không đây?"

Lời vừa dứt, Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy đều có cảm giác nghẹn họng. Dĩ nhiên, bọn hắn không thể nào phản bác được.

Phải biết rằng Thông Mạch so với Đoán Thể thì đã ngưng luyện ra nội tức, khai thông kinh mạch, chênh lệch giữa hai kỳ rất lớn. Vậy mà giờ hai Thông Mạch kỳ còn không địch lại hùng vương lại bắt một tên Đoán Thể đi đối phó hay sao?

Rốt cuộc là kéo dài hay làm bia đỡ đạn đây?

- Hừ, ngươi cũng không phải là Đoán Thể kỳ bình thường đi! Trước kia chính mắt ta thấy ngươi nhẹ nhàng đánh chết hai con Thiết Tông Hùng còn gì.

Thiếu nữ thon thả kia lạnh giọng mắng ngược lại. Trần Vũ liền cười lạnh không nói gì. Nữ tử này hoàn toàn bị mị lực của Nhạc Phong mê hoặc rồi, tình cảm ăn sâu trong tâm không biết kiềm chế, hoàn toàn quên mất, không lâu trước đó chính ai đã giải vây cho nàng.

- Trần sư huynh.

Nhạc Phong vừa cùng hùng vương triền đấu vừa nói: "Ta biết bảo huynh đi hỗ trợ thật sự có chút mạo hiểm. Ta đây cũng không để huynh làm không công."

Dứt lời, y lấy từ trong lòng ra một quyển sách.

Trần Vũ hơi ngạc nhiên, thân pháp của Nhạc Phong đúng là vô cùng tinh diệu, trong hoàn cảnh này vẫn còn có thể nói chuyện với mình khi quần nhau với hùng vương.

Dĩ nhiên, dù cho thân pháp y cao minh như thế nào đi nữa thì thể lực cùng thương thế vẫn là vấn đề khó giải quyết đi.

- Huynh cũng thấy thân pháp của ta rồi. Đây chính là "Lăng Văn Bộ", chính là một bộ võ học mà gia tộc ta phải bỏ ra một cái giá lớn mới được, trong hàng võ học trung giai có thể được coi ở hàng đầu, thậm chí đã tiếp cận tới võ học cấp cao.

Lời nói của Nhạc Phong cũng hòa hoãn lại.

Đinh Cửu Huy ở cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào bản "Lăng Vân Bộ" kia, hiển nhiên gã cũng rất động tâm.

- Ngươi muốn dùng môn võ học này đổi lấy việc ta xuất thủ sao?

Trần Vũ ngạc nhiên.

Dưới tình huống bình thường thì loại võ học tinh phẩm kiểu này đều không truyền ra ngoài đi. Giá trị của nó cũng không thua kém gì mật của con hùng vương kia.

- Đương nhiên, ta muốn Trần sư huynh cam đoan hỗ trợ ngăn chặn con hùng vương trong vòng nửa nén nhang mới được.

Nhạc Phong trầm giọng nói ra. Nghe lời y, vẻ mặt Đinh Cửu Huy ở bên cạnh lộ ra chút khác thường.

Tỉ mỉ nghĩ lại thì tính toán của Nhạc Phong lại có vẻ rất tinh. (DG: tinh ở đây là tinh tướng ấy)

Kéo dài thời gian nửa nén hương?

Nếu như là Nhạc Phong, có tu vi Thông Mạch trung kỳ, thân pháp cao minh còn có khả năng. Đổi lại là một tên Đoán Thể kỳ thì khó có khả năng, thậm chí là vẫn lạc.

Nhìn xem mà nói thì cái môn "Lăng Vân Bộ" này chỉ là một cái mồi nhử mà thôi. Nếu Trần Vũ đáp ứng thì chỉ sợ không ngăn được lâu như thế, tự nhiên là không thể nào đạt được võ học rồi. Hơn nữa, mặc kệ hắn có thành công hay không thì hai người họ cũng có một ít thời gian thở dốc rồi.

- Tốt, ta đáp ứng. Nhưng trước hết ngươi đưa bí tịch kia cho ta a.

Trần Vũ dứt khoát nói ra.

Ngược lại Trần Phong không có vẻ gì ngoài ý muốn. Theo y đoán thì loại đệ tử ngoại môn như Trần Vũ luôn có khát vọng với võ học tầng cao.

Ba!

Nhạc Phong thò tay vỗ một cái, đem "Lăng Vân Bộ" ném tới. Trần Vũ nhận bí tịch, mở ra nhìn mấy lần, xác định không có vấn đề gì mới đem cất kỹ. Sau khi đạt thành hiệp nghị thì Nhạc Phong vội lui về sau.

Phanh!

Trần Vũ nhặt một tảng đá từ dưới mặt đất, hung hãn đập vào đầu hùng vương. Nếu là người thường thì tảng đá kia không đủ gãi ngứa cho hùng vương, không thể nào gây chú ý cho nó được. Nhưng đá kia là do Trần Vũ ném, làm cho hùng vương kêu lên một tiếng "Ngao" trầm thấp.

Rống!

Con hùng vương gào lên, tập kích bằng sóng âm, một đôi mắt đỏ tươi, lạnh lẽo khóa ngay người Trần Vũ.

Trần Vũ thót mình một cái, toàn thân phát lãnh.

Con vậy khổng lồ trước mắt chính là up hiếp lớn nhất từ khi hắn chào đời tới giờ. Sóng âm khi làm cho khí huyết hắn loạn động, màng tai ù ù mấy tiếng. Chẳng qua, hắn cũng có chuẩn bị trước, hít sâu một hơi, trái tim mạnh mẽ nảy lên, làm ổn định khí huyết.

Xoạt!

Thân hình Trần Vũ nhẹ nhàng nhảy lên, giữ vững khoảng cách hai trượng với con hùng vương.

Ngao, rống!

Trong lúc chiến đấu, xung quanh con hùng vương bụi bay mịt mù, dưới đất lưu lại một rãnh dài, uy thế mạnh mẽ, có thể làm cho mấy tên Đoán Thể kỳ bình thường mất hết chiến ý.

Chẳng qua, Trần Vũ mặt vẫn hồng, tim vẫn thót chút nào, hắn như một con báo, nhảy qua lại trong bụi bặm, hai chân luôn mượn lực từ những cây cối xung quanh.

Tức thì, bọn người Nhạc Phong nhân cơ hội rút lui hơn mười trượng.

Phản ứng cùng với tốc độ của tên Trần Vũ này chẳng giống Đoán Thể kỳ chút nào.

Đinh Cửu Huy bình luận.

- Chờ xem hắn có thể kiên trì được bao lâu. – Trên mặt Nhạc Phong hiện lên một tia dị sắc.

Lúc bọn hắn đối mặt với hùng vương, phải thường xuyên dùng nội tức phong bế hai tai lại, miễn cưỡng ứng phó với công kích sóng âm. Như vậy, vô tình khi chiến đấu đã tiêu hao lực lượng nhiu hơn bình thường rồi.

Chẳng qua, Trần Vũ chẳng lo tới chuyện này.

Thời gian từng chút trôi qua. Bên trong đám bụi bặm, thân ảnh kia vẫn nhanh nhẹn, thong dong như thường.

Trên mặt Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy ngạc nhiên không thôi.

Không thể nào ngờ được!

Theo thời gian trôi qua, Trần Vũ ứng phó với hùng vương ngày càng nhẹ nhàng. Trong lúc này, hùng vương dần thoái ý, muốn rút lui lại bị Trần Vũ lăng không đánh một quyền, oanh kích ngay cái ót. Nếu bình thường thì một quyền này của hắn không thể nào tạo thành tổn thương cho con hùng vương. Nhưng sau khi trải qua kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa con thú còn bị không ít vết thương, cộng thêm trúng Hóa Huyết độc nên một quyền này làm cho nó lảo đảo, phát ra một tiếng gào thét. Hai người Nhạc Phong lại biến sắc lần nữa.

Xoạt!

Sau một đoạn thời gian, một thân ảnh nhanh chóng lui về phía hai người họ.

- Thời gian nửa nén hương qua rồi, mọi chuyện phải giao cho nhị vị rồi.

Thân ảnh này chính là Trần Vũ.

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy liếc nhau, than khổ một tiếng, phải đứng dậy ứng phó với hùng vương.

Hai người đã khôi phục chút ít thể lực, thương thế cũng đã ổn định, hơn nữa hùng vương lúc này cũng như nỏ mạnh hết hà nên đối phó với nó cũng không khó khăn gì lắm.

Phốc, phốc! Xuy!

Nhất là Nhạc Phong cầm bảo khí tàn kiếm, tiếp tục mở rộng vết thương trên người hùng vương, từng đợt âm thanh gào rú thảm thiết cứ vang lên trong rừng rậm.

Cuối cùng thì tính mạng của con hùng vương cũng đi đến cuối cùng.

Rống ~~!

Ngay trong khoảng khắc cuối cùng, hùng vương không để ý gì nữa, trả một cái giá lớn nhảy tới Nhạc Phong, dường như nó cũng biết mình sắp chết rồi. Nhạc Phong lớn tiếng hô không tốt.

Thời gian chiến đấu quá lâu, thương thế không nhẹ, toàn thân y mệt mỏi, rã rời, bây giờ muốn toàn mạng trở mình đã không thể được rồi.

- Nhạc đại ca, cẩn thận… ~~

Một thân hình thon thả từ phía sau chạy đến, tay cầm roi bạc quất về phía hùng vương.

Chát!

Cây roi quất ngay giữa mặt hùng vương, thậm chí trúng vào mắt nó. Trải qua thời gian chiến đấu lúc trước, thiếu nữ thon thả cũng rõ những chỗ yếu hại của loài Thiết Tông Hùng.

Con hùng vương bị đánh trúng mặt, há miệng Ngao một tiếng.

- Cơ hội tốt.

Nhạc Phong đâm ra một kiếm, ngay trúng vào miệng con hùng vương, một kiếm xuyên qua cổ họng nó. Trước đây, y cũng thử công kích cổ họng nó nhưng rất khó đâm vào. Lần này do khoảng cách gần và đâm từ miệng nên cực kì thuận lợi.

Hùng vương trúng vết thương chí mạng, phát ra tiếng kêu thảm thiết tâm can, tay gấu đánh loạn xung quanh.

Xoạt!

Nhạc Phong phản ứng rất nhanh, y lăn một vòng trên đất. Dù sao thì trúng một kích này chắc chắn hùng vương phải chết, không cần dây dưa thêm.

Nhưng mà!

Y thì tránh thoát nhưng thiếu nữ đang yểm trợ bên cạnh lại không tránh được một kích này.

- Ah…

Thiếu nữ kia kêu thảm một tiếng, thân hình đẹp đẽ bị một trảo gấu vừa to vừa thô xuyên qua. Thân thể mềm mại bị đâm xuyên qua, lắc lư giữa không trung, miễn cưỡng xoay người một cái, máu tươi nhuộm đỏ toàn thân nàng.

- Nhạc…đại…

Nàng không thể nào tin được, cực kì không cam lòng nhìn Nhạc Phong lần cuối, rồi nhắm mắt.

Trên trận, là một trận tĩnh mịch.

Lần phản công cuối cùng của hùng vương cũng mang theo tính mạng của thiếu nữ kia. Trần Vũ cùng Đinh Cửu Huy lộ ra một tia không đành; Nhạc Phong cắn răng, hô hấp gấp gáp, không thèm liếc mắt nhìn thi thể thiếu nữ.

Sau một lát.

Một tiếng "ầm" vang lên, toàn thân con hùng vương vết thương chồng chất ầm ầm ngã xuống.

- Rốt cuộc cũng chết…

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy thở dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng. Chỉ cần lấy được mật hùng vương thì bọn hắn nắm chắc đột phá cảnh giới.

Nhưng ngay lúc này!

Rốngggggggggg !

Sâu trong rừng rậm, lại vang lên một hồi gào rú kinh hồn, uy thế không thua gì con Thiết Tông Hùng vương cả.

- Không tốt! Là con hung thú khác, chỉ sợ cũng thuộc hàng như con hùng vương này.

Sắc mặt Nhạc Phong âm trầm. Dưới tình huống bình thường thì những con hung thú này đều có ý thức lãnh địa. Cả khu vực này đều là địa bàn của con hùng vương, những hung thú khắc không thể nào xâm phạm được, trừ khi là những con cao cấp hơn.

- Có thể do mùi máu tanh quá nặng nên mới dẫn đến con hung thú ngang cấp khác đấy.

Trần Vũ phân tích nói ra.

Nhanh!

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy vội cắt thi thể con hùng vương, lấy mật gấu ra. Dĩ nhiên trạng thái hiện tại của mọi người mà gặp con hung thú giống với hùng vương thì lành ít dữ nhiều rồi.

- Đi!

Sau khi lấy được mật gấu, cắt thêm tay gấu nữa thì mấy người nhanh chóng rút lui khỏi sơn động, chạy về phía ngoài rừng rậm.

Sau ba người đi một lát.

Bá! Bá!

Phía trên sơn động liền xuất hiện hai thân ảnh. Đó là một thanh niên trên mặt có một vết sẹo đang đeo kiếm, và một mỹ phụ váy hoa kiều diễm động lòng người.

- Khanh khách, đúng là một màn hay nha.

Mỹ phụ váy hoa vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn về hướng đám người Nhạc Phong bỏ chạy, thấp giọng nói: "Thiếu niên thiệt là nhẫn tâm. Vì bắt lấy cơ hội tốt nhất để giết hùng vương mà để cho nữ oa tiếp ứng hắn phải chết thảm đi."

- Cái này có gì mà lạ, đạo của cường giả là phải đạp lên xương trắng mà đi.

Thanh niên mặt sẹo đeo kiếm bình thản nói ra.

- Hơn nữa.

- Thực lực của mấy tên gia hỏa mới nhập môn này cũng không tệ. Mà bọn hắn cũng chỉ là đệ tử ngoại môn ở tầng chót nhất mà thôi. Vì thế nội tình của Vân Nhạc Môn không thể khinh thường được.

- Sao nào? Đại ca muốn thay đổi kế hoạch à? Chúng ta là 'Hoa Kiếm Song Tà' đấy, cũng không cần sợ Vân Nhạc Môn đi.

Mỹ phụ váy hoa lơ đễnh nói.

- Vốn dĩ muốn tạo chút áp lực cho cao tầng Vân Nhạc Môn để cho bọn hắn bán cho ta một lượng "Thiên Ngoại Vẫn Thạch" nhất định để tu bổ "Vân

Tà Kiếm" của ta. Nhưng nhìn biểu hiện của đám đệ tử này thì ta nghi ngờ thực lực của Vân Nhạc Môn cũng không như những gì chúng hiển lộ. Có lẽ, thật sự có những lão bất tử đạt tới cấp bậc kia cũng nên.

Thanh niên đeo kiếm giải thích.

Mỹ phụ vừa định nói chuyện thì cách đó không xa truyền tới một âm thanh gào rú kinh hồn. Chỉ thấy một con "Hoa Ban cự báo" (DG: báo đốm cực lớn), hình thể không thua gì con hùng vương, nhảy đến đây. Nói nhìn chằm chằm vào sơn động dưới chân hai người.

Xem uy thế thì con báo này cũng không thùa gì hùng vương, mà tốc độ cũng nhanh hơn. Nếu là đám người Nhạc Phong gặp con hung thú am hiểu tốc độ như thế này thì muốn chạy trốn bảo mệnh cũng khó đi. Đối với chuyện này, sắc mặt mỹ phụ váy hoa vẫn thản nhiên, ngón tay thon dài của ả từ từ điểm một cái.

Thoáng một cái.

Một đoàn khí sáng rực rỡ, quỷ dị hiện ra trên đầu ngón tay ả. "Phốc" một cái bắn trúng người con cự báo.

Ầm xùy!

Trên người con hoa ban cự báo đột nhiên xuất hiện nhiều lỗ máu ác liệt, nhiều đóa hoa máu phún ra thật đẹp, ngay lập tức toàn thân con báo bị đâm thủng không biết bao nhiêu lỗ máu.

Con cự báo còn không kịp kêu lên thì toàn thân đã thành một vũng máu. Chuyện nhỏ này xảy ra không làm ảnh hưởng gì đến cuộc nói chuyện của hai người.

- Quan trọng hơn là, "Thông Linh Thử" của ta lại cảm thấy một cổ khí tức bất an, sợ hãi…

Trong bàn tay thanh niên đeo kiếm hiện ra một con chuột lông tím đang run rẩy.

- Thông Linh Thử này của ta chính là một con biến dị, khứu giác cực kỳ linh mẫn. Đối với nguy hiểm và những tồn tại cường đại thì chưa từng ngửi sai chút nào. Nó từng giúp ta thoát qua mấy lần đại kiếp nạn. Lần này, nó vô cùng sợ hãi, trước giờ chưa từng như thế.

Lời nói của thanh niên đeo kiếm làm cho mỹ phụ giật mình.

Năng lực của con Thông Linh thử biến dị này ả vô cùng rõ ràng.

- Rốt cuộc là loại tồn tại như thế nào lại làm cho Thông Linh Thử sợ hãi đến như vậy? Nhất là lúc gặp mấy tên tiểu tử kia! Lần đi đến Vân Nhạc Môn này, chúng ta phải cẩn trọng hơn mới được.

Lời DG:

- Mê trai có mức độ, sau này chết như thế nào cũng không biết =))

- Muốn âm Trần ca đâu có dễ dữ dzậy =))

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Niềm vui ngoài ý muốn

Bên ngoài rừng rậm.

Một nhóm năm người đang sử dụng tốc độ nhanh nhất để chạy ra ngoài "Vân Uyên Sơn Mạch", bộ dạng của họ như không muốn ở lại chốn này một phút giây nào nữa.

"Hả?"

Vừa chạy ra khỏi rừng rậm, Trần Vũ dừng lại, ánh mắt lộ vẻ nghị hoặc. Một khắc vừa nãy, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức hung ác, rồi đột ngột biến

mất. Nếu như không nhầm thì cỗ khí tức này cũng không hề kém con hung thú Thiết Tông Hùng vương đi.

"Mọi người đừng dừng lại, hung thú cường đại vẫn còn ở phía sau, nếu như là loại chuyên về tốc độ thì vẫn có khả năng đuổi kịp chúng ta." – Nhạc Phong nhắc nhở.

Một lúc lâu sau.

Mọi người cũng đến được biên giới Vân Uyên Sơn Mạch, tìm được nơi đóng quân lúc trước.

"Cuối cùng cũng thoát khỏi hiểm cảnh rồi."

Đinh Cửu Huy thở dài một hơi, không khỏi quay đầu nhìn lại phương hướng động gấu trong rừng rậm."

Nhiệm vụ lần này quá hung hiểm, vốn dĩ tiểu đội có sáu người lại có một người táng thân dưới tay hùng vương. Hơn nữa, tất cả mọi người đều rất ăn ý không nói gì đến thiếu nữ đã chết kia.

Trần Vũ tỉ mỉ nhớ lại thiếu nữ thon thả kia, cảm thấy có chút kì lạ: rốt cuộc là nàng này bị ngốc lâu năm hay do lúc đó Nhạc Phong sơ sẩy đây?

Nhưng mà!

Tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Đệ tử ngoại môn chỉ là những thành viên dưới đáy kim tự tháp mà thôi, một lần làm nhiệm vụ chết một hai người cũng chuyện bình thường thôi. Nếu đã là chuyện bình thường như chuyện lần này thì tông môn cũng chỉ hỏi han cho có mà thôi. Thường thì chỉ khi nào có đệ tử nội môn vẫn lạc thì cao tầng Vân Nhạc Môn sẽ cho người điều tra.

"Trước khi về tông môn, phải chăng nên phân phối thu hoạch của chúng ta a." – Trần Vũ đề nghị.

Nói tới thu hoạch thì mọi người đều có chút hưng phấn trong lòng cùng chút chờ mong.

"Nên là vậy." – Nhạc Phong nhẹ gật đầu nói ra.

Sau một lát.

Tất cả mật gấu cùng tay gấu đều bày ra trước mặt mọi người. Sau khi thống kê thì tổng cộng có bốn mươi cái mật gấu, tay gấu lại có khoảng 160~170 cái, nếu lấy đổi điểm cống hiến thì ít nhất cũng hơn năm nghìn đi; dĩ nhiên, những thứ này vẫn chưa bao gồm mật và tay của hùng vương.

Trần Vũ đoán chừng thì giá trị của mật và tay hùng vương cũng không kém hơn tổng số vật phẩm ở đây.

Trải qua thương lượng thì mật và tay gấu bình thường chia đều thành mười phần. Công lao của Trần Vũ lớn nhất, đứng đầu trong đám người Đoán Thể Kỳ, thậm chí còn nhiều hơn Đinh Cửu Huy. Bởi vậy, một mình hắn chiếm hết bảy phần. Còn Phùng Đức và thiếu niên mặt rỗ không phát huy gì nhiều, nên chỉ được chia một phần rưỡi mà thôi, chẳng qua họ cũng không có dị nghị gì.

Bảy thành! So với Trần Vũ dự liệu đã nhiều hơn rất nhiều.

Dựa theo những gì hắn tưởng tượng thì cùng lắm là chiếm được khoảng sáu thành mà thôi. Chẳng qua, hắn cũng hiểu ngày được nguyên nhân. Hai người Nhạc Phong lấy một phần của thiếu nữ chia thêm cho ba người. Như vậy, thu hoạch của mọi người đều nhiều hơn, tự nhiên sẽ không ai đề cập đến nàng nữa, cũng không có nghi vấn gì.

Mặc khác, ở bên cạnh.

Nhạc Phong cùng Đinh Cửu Huy cũng có thương thảo.

"Nhiệm vụ lần này, ta xuất động bảo khí, thậm chí phải bỏ ra bí tịch "Lăng Văn Bộ" nên mật hùng vương ta phải được hai phần ba."

Nhạc Phong bình thản nói.

"Lần này có thể đắc thủ hùng vương là do Nhạc sư đệ bỏ công lớn nhất, sư huynh ta đây sao lại có dị nghị gì chứ!" – Đinh Cửu Huy cười hắc hắc nói.

Thật sự là vậy, nhiệm vụ lần này do Nhạc Phong làm chủ lực, trả giá cũng khá cao đấy.

"Chỉ là không nghĩ tới, Nhạc sư đệ lại cam lòng đem "Lăng Vân Bộ" cho tiểu tử kia."

Đinh Cửu Huy ngạc nhiên nói.

Môn khinh thân võ học :Lăng Vân Bộ" này trong hàng đồng cấp cũng là loại đứng đầu, có thể so sánh với giá trị của mật của hùng vương. Ngay cả Đinh Cửu Huy cũng rất động tâm với môn võ học này.

“Chỉ cần có thể tiến vào nội môn thì bỏ ra một môn trung giai võ học có đáng gì chứ.” – Nhạc Phong hời hợt nói.

Kỳ thật, trong lòng y cũng có cảm giác buồn bực và xót xa. Theo dự liệu thì với tu vi Đoán Thể của Trần Vũ không thể ngăn nổi hùng vương trong thời gian nửa nén hương.

“Ân? Ta hiểu rồi, mục tiêu của Nhạc sư đệ chính là “Thi đấu ngoại môn” ba tháng sau đi.” – Đinh Cửu Huy bừng tỉnh đại ngộ.

Tại Vân Nhạc Môn, mỗi năm ở ngoại môn đều có một lần “ Thi đấu ngoại môn”. Trong đó có một quy định của tổ tông là: phàm những ai đạt được đệ nhất sẽ được tiến vào nội môn vô điều kiện, trở thành đệ tử nội môn.

Ngoài ra, trong khi thi đấu ở ngoài môn sẽ có một vài trưởng lão đến xem. Nếu những đệ tử lọt vào tốp mười có biểu hiện ưu việt cũng có sẽ có xác suất được các trưởng lão nhìn trúng, từ đó tiến vào nội môn.

Căn cứ vào những kinh nghiệm xưa thì ngoại trừ đệ tử đứng nhất chắc chắn vào được nội môn thì những ai lọt vào ba hạng đầu cũng có khả năng rất cao.

“Đúng vậy!” (DG: Đát gai)

Nhạc Phong cũng không phủ nhận, trong lời nói lộ ra một ý vị tự tin: “Thi đấu ngoại môn, ta nhất định phải đứng đầu.”

Luận về tư chất võ học, ở ngoại môn y chính là thiên tài. Nhưng y có một khuyết điểm là thời gian nhập môn quá ngắn ngủi, so với Trần Vũ còn muộn hơn nửa năm. Bởi vậy, tu vi của y vẫn còn kém những đệ tử cao tầng trong ngoại môn. Còn lần này, y đạt được mật của hùng vương, chất lượng vượt qua những gì đã đoán, nên chuyện đột phá Thông Mạch hậu kỳ là chuyện dễ dàng mà thôi.

“Như vậy, sư huynh ta phải chúc mừng trước rồi.”

Đinh Cửu Huy cười nói, trong lời nói càng thêm khách khí cùng hân thưởng.

Một khi Nhạc Phong đột phá Thông Mạch hậu kỳ thì thực lực sẽ tiến nhanh. Hơn nữa, y lại có bảo khí, rõ ràng là người có thực lực khi cạnh tranh trong “thi đấu ngoại môn”.

“Thi đấu ngoại môn?”

Thính lực Trần Vũ hơn xa người thường; tuy rằng hai người ở đằng trước đã hạ giọng nhưng vẫn có thể nghe được mấy từ mấu chốt.

Thi đấu ngoại môn! Hắn cũng có nghe qua.

Nhưng muốn tham gia phải có tu vi Thông Mạch Kỳ mới được.

Thậm chí, hắn còn trải qua một hai lần “ Thi đấu ngoại môn” chỉ là không có tư cách tham gia mà thôi. Năm đó, lúc quan sát người khác thi đấu, hắn sợ hãi, thán phục những kẻ kia không thôi… những đệ tử đó quyết đấu gay cấn, làm người ta phấn khích.

“Chỉ còn ba tháng là đến thi đấu ngoại môn. Không biết bây giờ ta có kịp tham gia hay không.”

Trần Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Dù sao thì đại hội mỗi năm một lần này của tông môn đối với những đệ tử ngoại môn đều có ý nghĩa trọng đại. Hơn nữa, nghĩ lại hắn cũng không khỏi cười khổ, mình bây giờ vẫn chưa đột phá Thông Mạch Kỳ.

Cũng còn may!

Nhiệm vụ lần này, thu hoạch của hắn cũng khác, một mình chiếm hết bảy phần, ít nhất cũng đổi được ba nghìn năm trăm điểm cống hiến rồi.

Nhiều điểm cống hiến như vậy đã có thể đổi một môn trung giai võ học rồi, không có vấn đề gì cả. Sau khi trở về, mục tiêu của hắn chính là đột phá Thông Mạch Kỳ.

Nửa ngày sau! Một nhóm năm người cưỡi ngựa phản hồi tông môn, rồi đi thẳng đến Tông Vụ Đường.

Tông Vụ Đường, trong một gian đại điện.

“Ồ, thu hoạch lần này của các ngươi cũng không nhỏ a. Chất lượng những mật gấu và tay gấu này cũng thuộc hàng thượng thừa đi.”

Một lão giả áo xám, trong mắt tinh mang lập lòe, nhìn chằm chằm chiến lợi phẩm trước mắt.

Rất nhanh!

Lão thấy hai người Nhạc Phong lấy ra mật và tay của hùng vương. Ánh mắt lão giả sáng ngời, trên mặt lộ ra vẻ khen ngợi: “Với thực lực của các ngươi lại có thể giết được Thiết Tông Hùng Vương sao? Nhìn chung nếu không có hai tên Thông Mạch hậu kỳ liên thủ, hơn nữa còn phải có thêm mấy tên Thông

Mạch khác phối hợp mới có thể thành công đấy.

"Tiền bối, vì nhiệm vụ lần này mà đã chết mất một vị đệ tử đấy." – Trần Vũ nhắc nhở.

"Cái gì? Chỉ chết một đệ tử ngoại môn thôi sao? Kỳ này các ngươi có thể còn sống quay về đã là rất tốt rồi."

Lão giả áo xám lơ đễnh nói, mí mắt cũng chẳng thèm nhảy lên một cái.

Mấy người Trần Vũ thật sự bó tay rồi. (DG: Dịch đúng nguyên tác nha)

Cái gì mà "chỉ" chết một đệ tử ngoại môn đệ tử chứ? Nghe sao giống như tổn thất lần này vẫn chưa đủ với những gì lão dự tính.

"Khục! Không lẽ người chết đó là một đệ tử Thông Mạch hậu kỳ sao?"

Dường như lão giả áo xám cũng ý thức được mình lỡ lời.

Rất nhanh.

Lão kiểm tra lại danh sách nhiệm vụ, phát hiện người chết là một nữ đệ tử Đoán Thể Kỳ nên nhếch miệng: "Tốt rồi, chuyện này ta sẽ bẩm cáo lại cho thượng tầng."

Cho dù là ngu ngốc cũng có thể nghe ra là lão chỉ nói qua loa mà thôi. Chỉ là một đệ tử ngoại môn, một Đoán Thể kỳ chưa lên được mặt bàn thì nếu tử vong, tông môn cũng không thèm hỏi đến.

Trần Vũ thầm rùng mình, cảm nhận sâu sắc sự hèn mọn của đệ tử ngoại môn ở trong tông môn. Chỉ có trở thành đệ tử nội môn mới có thể được tông môn xem trọng, thậm chí có được sự bồi dưỡng nhất định.

Sau một lát.

Tất cả chiến lợi phẩm trong tay mọi người đều đổi thành điểm cống hiến cùng nguyên thạch. Trong đó, mật gấu ngoài đổi lấy điểm cống hiến còn kèm theo một ít nguyên thạch nữa.

"Điểm cống hiến, tổng cộng 3760; nguyên thạch thứ phẩm được 165 khối. Tiểu gia hỏa, ngươi cũng không tệ lắm a…"

Lão giả áo xám liếc nhìn Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Trên đây chính là thu hoạch của Trần Vũ.

Với tư cách là chấp sự Tông Vụ Đường nên dĩ nhiên lão giả áo xảm hiểu rõ những nhiệm vụ tiểu đội thế này đều chia theo cống hiến.

"Đa tạ tiền bối."

Trần Vũ vui mừng nhướng mày, nhất là khi vuốt những nguyên thạch thứ phẩm trong tay mình. Nguyên thạch này không chỉ là loại tiền sử dụng trong tông môn mà còn sử dụng được ở ngoại giới nữa. Còn điểm cống hiến, chắc chắn chỉ giới hạn trong tông môn mà thôi.

"Tốt rồi, giải tán nào. Lần sau nhận nhiệm vụ lại liên hệ đi."

Trước Tông Vụ điện, Đinh Cửu Huy ha ha cười nói.

Mọi người kéo lê thân hình mệt mỏi đi về phía nơi ở của mình. Trần Vũ định nghỉ ngơi dưỡng sức một đêm, ngày mai sẽ đi "Thiên Võ Các" chọn một môn công pháp chủ tu.

Trở lại nhà ở. Trần Vũ vẫn còn hưng phấn, ôm trong lòng một đống nguyên thạch cùn điểm cống hiến mà cân nhắc công dụng của chúng.

Đầu tiên là hơn

ba ngàn bảy trăm điểm cống hiến, nếu đổi một môn võ học trung giai cũng dư rồi; ngoại trừ một môn công pháp chủ tu còn có thể chọn thêm một môn võ học trung giai khác nữa.

Về phần đống nguyên thạch kia thì tác dụng còn rộng hơn. Nguyên thạch có thể dùng một ít trân tài linh dược để đột phát tu vi. Kể cả còn có thể ra ngoài mua một ít binh khí hộ thân cường đại, trang bị cho bản thân. Tựa như bảo khí trong tay Nhạc Phong, Trần Vũ vô cùng hâm mộ. Một kiện bảo khí có thể làm chiến lực tăng lên, thật sự rất kinh người. Nhất là nhiệm vụ lần này, nếu không có cái bảo khí kia thì không có khả chém được hùng vương rồi.

Chỉ là, với đống nguyên thạch trong tay Trần Vũ thì còn xa lắm mới có thể mua được bảo khí, dù là loại tàn phá đi nữa.

Bang bang!

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, làm gián đoạn suy tư của Trần Vũ.

“Chấp pháp giả?”

Cửa phòng vừa mở, Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn khi thấp hai gã chấp pháp giả áo đen, hắn thầm rùng mình.

Lần trước, khi chấp pháp giả đến, Trần Vũ đã nộp lên hai khối mảnh vỡ vẫn thạch rồi. Đối với chuyện này, tới giờ hắn vẫn còn canh cánh trong lòng, nhất là khi thấy được uy lực mạnh mẽ của bảo khí.

“Trần Vũ! Lần này chúng ta tới là tuân theo mệnh lệnh tông môn, ngươi nộp lên vẫn thạch nên được đền bù tổn thất.”

Một gã chấp pháp hơi mập cười nói.

“Đền bù tổn thất!?” Trần Vũ sững sờ, chuyện này đúng là không ngờ nha.

Sau khi nộp vẫn thạch còn được đền bù tổn thất sao?

“Đúng vậy, đền bù cũng không thấp đâu. Ngươi nộp lên hai khối mảnh vỡ nên tông môn đền bù cho ngươi sáu ngàn điểm cống hiến.”

Một chấp pháp giả thanh niên còn lại nói ra, thì ra chính là người lần trước.

“Sáu ngàn?”

Trong lòng Trần Vũ nhảy dựng, miệng há to như cái đấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên Vũ Các

Lời dịch giả: Chương này làm tặng Thất ca! Mong rằng ca đừng chửi bới gì đệ, vì chậm bi =)).

***

“Sáu ngàn?”

Trần Vũ cuồng hỉ, không thể nào tin vào lỗ tai của mình. Hai chấp pháp giả lại ẩn ẩn trao đổi ánh mắt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Trần Vũ, ngươi cầm lệnh bài này là có thể đi Tông Vụ Đường để đổi điểm cống hiến tương ứng.”

Tên pháp pháp mập kia giao cho Trần Vũ hai lệnh phù nhỏ.

“Làm phiền chấp pháp đại nhân.”

Lúc này Trần Vũ mới giật mình, vội càng đồng ý cũng như biểu đạt lòng biết ơn. Hai chấp pháp giả cũng không ở lại lâu, vội rời khỏi nơi ở của Trần Vũ.

Vụt! Vụt!

Hai gã chấp giả nhoáng người biến mất, sau lại cách đó khoảng mười trượng.

“Chu sư huynh, đây là mười khối nguyên thạch.”

Chấp pháp giả mập mạp tủm tỉm cười lấy ra mười khối nguyên thạch đưa cho tên chấp pháp thanh niên. Mười khối nguyên thạch này màu sắc óng anh, phẩm chất hơn xa những thứ phẩm mà Trần Vũ có được.

“Ha ha, đa tạ rồi.”

Chấp pháp giả thanh niên ngầm hiểu chuyện.

“Đây là chuyện nên làm mà, chúng ta ăn chặn hai mươi khối nguyên thạch chính phẩm cũng là một loại bảo hộ cho tiểu tử kia a.”

Chấp pháp mập khoát tay áo nói ra.

Lúc này, nếu Trần Vũ ở đây có lẽ sẽ xúc động đến mắng một trận to đi. Vốn dĩ trong phần thưởng tông ngoài điểm cống hiến còn có hai mươi khối nguyên thạch thuần khiết nữa.

"Đúng thế! Hai mươi khối nguyên thạch chính phẩm ít nhất cũng có thể đổi ra hai ngàn nguyên thạch thứ phẩm. Vối đệ tử ngoại môn thì đây là số lượng không nhỏ, xử lý không tốt còn có thể dẫn họa sát thân a."

Chấp pháp thanh niên nhẹ gật đầu. Hai kẻ này lấy hết một phần ban thưởng của Trần Vũ mà còn lấy cớ chính nghĩa để biện hộ.

"Hắc hắc, nghe nói lần này tông môn thu được một đám Thiên Ngoại Vẫn Thạch có phẩm chất không tệ, nếu không sao lại hào phóng ban thưởng hậu hĩ cho đám đệ tử ngoại môn như vậy."

Chấp pháp giả mập mạp cười nói.

"Chỉ có điều, nhóm vẫn thạch này cũng làm cho mất tông môn gần đây ngó đến, chưa kể một ít cường giả uy danh không nhỏ nữa. Nhất là 'Thiết Kiếm Môn' đối địch với chúng ta, há miệng muốn chúng ta bỏ ra phân nữa vẫn thạch…"

Chấp pháp thanh niên thấp giọng, thở một hơi dài.

"Thiết Kiếm Môn?"

Chấp pháp giả mập mạo xùy cười một tiếng: "Cái tông môn đó, đa phần đều hướng về kiếm. Nếu để bọn chúng lấy được đại lượng vẫn thạch thì chẳng phải xuất hiện thêm nhiều bảo khí kiếm đạo hay sao?"

***

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Vũ rời giường sớm, tinh thần sảng khoái.

Hôm qua, hắn cầm hai cái lệnh phù đi Tông Vụ Đường đổi được sáu ngàn điểm cống hiến. Cộng thêm thưởng nhiệm vụ được hơn ba ngàn, bản thân cũng tích lũy hơn một trăm, tính ra tổng số điểm của Trần Vũ cũng gần một vạn rồi.

"Gần vạn điểm cống hiến, nếu đổi mấy môn võ học trung giai thì dư rồi."

Mục tiêu của Trần Vũ cũng có thay đổi. Mang trong người gần vạn điểm cống hiến, nên những môn võ học trung giai không thể thõa mãn khẩu vị của hắn.

Không lâu sau.

Trần Vũ đã đến trọng địa tông môn ~~ Thiên Vũ Các.

Thiên Vũ Các chính là trọng địa, nơi dành cho đệ tử Vân Nhạc Môn đổi các công pháp, võ học. Ở nơi này, nếu muốn đổi công pháp chỉ có một cách duy nhất là dùng điểm cống hiến mà thôi.

Trước mắt hắn dần xuất hiện một lầu các xưa cổ, chia thành bốn tầng.

Trước lầu các có thủ vệ quân; khí tức mỗi người tỏa ra còn hơn hẳn Thiết Tông Hùng Vương lúc trước.

"Chỉ sợ tu vi của những thủ vệ này ít nhất cũng đạt tới 'Luyện Tạng Kỳ' đi." – Trần Vũ thoáng nghiêm nghị.

Võ đạo nhập môn chia thành ba giai đoạn: Đoán Thể Kỳ, Thông Mạch Kỳ, Luyện Tạng Kỳ. Mà "Đoán Thể Kỳ" tên như nghĩa, chính là cường hóa khí lực, da thịt là một tầng dễ hiểu nhất. Tại giai đoạn này, những người như Trần Vũ, Phùng Đức… thì thể chất thân thể đã vượt qua người thường, dễ dàng đánh chết hổ báo.

Giai đoạn thứ hai là "Thông Mạch Kỳ" chính là cường hóa khí huyết ở bên trong thân thể, ngưng luyện ra "nội tức", cũng chính thức khai thông kinh mạch, kích phát tiềm năng của thân thể. Mà giai đoạn này nắm giữ vũ lực vô cùng, vượt vô cùng xa người thường, có thể cùng hung thú chiến đấu.

Giai đoạn ba " Luyện Tạng Kỳ" lại lấy việc khai thông kinh mạch trên thân thể làm trụ cột, bắt đầu cường hóa tạng phủ, làm cho thân thể thoát thai hoán cốt, tố chất thân thể có thể dùng từ bay vọt để hình dung.

Có thể nói.

Một khi bước vào Luyện Tạng Kỳ thì thân thể mới chính thức lột xác, thực lực tăng mạnh. Nghe nói cường giả Luyện Tạng Kỳ có thể sử dụng nội tức để cách không đẻ thương người, có thể đập nát sắt đá.

"Những thủ vệ này, chỉ cần dùng nội khí cũng có thể giết chết Đoán Thể Kỳ rồi."

Dĩ nhiên Trần Vũ tràn ngập kính sợ, cũng không dám có động tác dư thừa nào. Hắn hít một hơi sâu rồi cất bước vào tầng một Thân Vũ Các.

Tầng một này, hắn đã từng vào một lần khi lựa chọn võ học cấp thấp "Thiết Lê Quyền" được miễn phí khi mới nhập môn. Hơn nữa, võ học ở tầng này chỉ là cấp thấp và trung giai mà thôi. Trần Vũ lướt mắt qua mấy môn võ học trung giai, trong đó có mấy loại làm cho hắn có chút động tâm.

"Hổ Sát Quyền": quyền pháp như hổ gầm, chí cương chí mãnh; tu luyện đến cực hạn có thể ngưng tụ sát khí hình hổ; kèm theo là tâm pháp hổ sát, khi ngưng luyện nội tức sẽ ẩn chứa uy thế hổ sát, có thể ảnh hưởng tư tưởng của đối thủ.

Điểm đổi: một ngàn tám.

Cũng như tất cả các võ học trung giai khác, giá trị đều hơn ngàn điểm, môn "Hổ Sát Quyền" cần tới một ngàn tám. Môn võ học này còn kèm thêm công pháp chủ tu, nếu như Trần Vũ lựa chọn thì rất thích hợp dùng làm công pháp tăng cấp.Vì trước đây hắn đang tu luyện "Thiết Lê Quyền" cơ sở tu luyện cùng phong cách hàm ý cũng cùng loại quyền pháp.

Nếu là trước kia thì đây chính là môn võ học trung giai mà hắn tha thiết, ước mong. Chẳng qua, bây giờ Trần Vũ có rất nhiều điểm cống hiến, tầm mắt và yêu cầu cũng khác nhiều nên vẫn chưa có quyết định.

Hắn đang đặt tầm mắt ở những môn võ học trung giai tinh phẩm, thậm chí là võ học cao giai.

"Thất Tinh Bộ": bộ pháp tinh diệu, nhanh nhẹn như thất tinh; tu luyện đến đại thành có thể nhè nhạng vòn với hai ba tên cùng giai, đạt thế bất bại. Môn võ học này cũng có tâm pháp tương ứng, sử dụng như kinh thân thuật nhưng khí lực lâu bền hơn.

Điểm đổi: một ngàn năm trăm.

Đây là một loại võ học chuyên về thân pháp, tuy có chỗ tinh diệu nhưng không thể nào so với " Lăng Vân Bộ" trong tay Trần Vũ. Môn " Lăng Vân Bộ" lấy được từ Nhạc Phong vô cùng huyền diệu, lại lại võ học tiếp cận cao giao, tốt hơn "Thất Tinh Bộ" rất nhiều.

Trần Vũ phát hiệu những môn võ học cấp thấp đều cần từ một trăm điểm cống hiến trở lên nhưng cũng không quá ba trăm. Mà võ học trung giai lại từ một ngàn điểm, nhưng môn cao cấp nhất cũng không quá hai ngàn mà thôi.

"Hay là lên tầng hai xem qua mấy môn võ học cao giai!?" Trần Vũ thầm nhủ.

Lầu một đã có một ít võ học trung giai làm cho hắn động tâm rồi, đây chính là điều trước kia hắn tha thiết đấy.

"Tiểu bối."

Vừa bước lên cầu thang, Trần Vũ đang nghe vang bên tai một thanh âm. Chẳng biết từ khi nào cạnh hắn xuất hiện một lão giả mặt đỏ, trên trán còn có một cái nối ruồi đen to tướng. Tướng mạo của lão giả không tính xấu nhưng có vẻ tiểu nhân; đột nhiên xuất hiện một người dọa cho Trần Vũ nhảy dựng.

"Tiền bối, có gì chỉ giáo!?"

Trần Vũ vẻ mặt cung kính. Đối phương vô tung vô ảnh bỗng dưng xuất hiện cạnh mình, tạo nghệ bực mình chỉ sợ là cường giả Luyện Tạng Kỳ đi, nếu không sao lại làm được vậy. Có khả năng đây cũng là người của cao tầng trong tông môn.

"Tiểu gia hỏa, không lẽ ngươi không biết, đệ tử ngoại môn không có quyền bước vào tầng hai hả?"

Lão giả mặt đỏ híp mắt nói.

À?

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn, thật sự hắn chẳng biết việc này. Hơn nữa, cái quy định này cũng không gây ngạc nhiên lâu, tựa như sự phân biệt đẳng cấp sâm nghiêm vậy thôi.

Mỗi đẳng cấp có những quyền hạn tương ứng, khó thể vượt qua.

"Theo quy định, đệ tử ngoại môn muốn tiến vào lầu phải giao nộp một ngàn điểm cống hiến, mà cũng chỉ có một canh giờ mà thôi. Một khi quá giờ phải nộp thêm điểm cống hiến."

Lão giả mặt đỏ mặt không biểu tình nói ra.

"Một ngàn điểm, vãn bối có thể giao ra." Trần Vũ thở dài một hơi.

Hiện tại thì dù sao hắn cũng có gần vạn điểm cống hiến, nội tình vẫn đủ đi.

"Ah!?"

Lão giả mặt đỏ hơi ngoài ý muốn. Một ngàn điểm cống hiến để vào lầu hai chỉ là phí vào cửa thôi nhưng cũng phải đệ tử ngoại môn có thể dễ dàng kiếm

được đi. Lão không khỏi nheo mắt, đánh giá Trần Vũ lần nữa.

Bá!

Nhưng mà, dưới ánh nhìn xem xét, lóe lên tinh mang của lão giả làm cho Trần Vũ cảm thấy hoa mắt, sau một khắc cả người bị nâng lên không, sau đó từng đốt tay, toàn thân bị lão giả này ngắt vài cái.

Cuối cùng, Trần Vũ cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị rót vào thân thể mình, trong giây phút đó, khí huyết toàn thân hắn đều trì trệ.

"Đáng tiếc."

Lão giả mặt đỏ buông Trần Vũ xuống, thở dài một tiếng: "thể chất của ngươi không tệ, lực lượng mạnh mẽ, hơn nữa căn cơ cũng vững chắc, thậm chí còn tốt hơn một ít đệ tử nội môn."

Đây là chuyện gì?

Trần Vũ không khỏi sững sờ, vị tiền bối này một mặt đang thở dài, một mặt lại khen ngời mình là sao?

"Chỉ là, tư chất tu võ của ngươi quá mức bình thường. Dựa theo phân chia cấp bậc chỉ được xem là phàm thể, linh thể như vậy có thể miễn cưỡng tính là "nửa linh thể" đi."

Lão giả mặt đỏ giải thích nói ra.

Nửa linh thể?

Trần Vũ không khỏi nhớ tới khi mới nhập môn, lúc tiếp nhận kiểm tra tư chất. Lúc đó, kiểm tra tư chất cho hắn là một lão giả khác, biểu lộ của lão ấy vô cùng bình thản; ngược lại khi kiểm tra cho Mục Tuyết Tình lại vô cùng kinh hỉ.

"Chẳng qua, ngươi cũng không cần nhụt chí. Muốn xem xét toàn bộ tư chất của một người còn phải đợi đến khi 'Thông Mạch Kỳ' mới được. Có rất nhiều thể chất đặc thù chỉ hiện lộ khi tu luyện về sau đấy."

Lão giả mặt đỏ dừng lại một chút rồi nói tiếp.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm."

Trần Vũ thấy hiểu rõ nhiều thứ, theo tình hình "khảo hạch nhập môn" trước kia thì Mục Tuyết Tình có thể nhanh chóng vào được nội môn cũng nhờ tư chất không tầm thường của nàng. Sở dĩ, những đệ tử tư chất thấp vẫn được nhập môn để không bỏ sót những thể chất đặc thù ngoài khả năng kiểm tra. Dù sao thì người có tiềm lực hoặc thể chất đặc thù thì không khó để đột phá Thông Mạch Kỳ.

Rất nhanh, Trần Vũ cầm lệnh bài xuất thân của mình giao nạp một ngàn điểm cống hiến cho lão giả mặt đỏ.

Lệnh bài thân phận này được luyện chế đặc thù, trong đó bao hàm một ít tin tức.

"Ồ, tiểu tư này không phải ăn cướp đấy chứ?"

Lão giả mặt đỏ lộ ra nhiều hứng thú, đưa mắt nhìn Trần Vũ đang đi lên tầng hai.

Dĩ nhiên, tin tức trên lệnh bài thân phận cũng được che giấu thông tin, dù là cấp sự cấp trung trong tông môn cũng không thể nào thấy rõ được số điểm cống hiến trong đó. Nhưng địa vị lão giả mặt đỏ này cũng không tầm thường chút nào.

Ngay khi Trần Vũ bước vào tầng hai thì ở tầng một đi vào một đôi nam nữ.

Đây chính là một đôi tuấn nam, mỹ nữ.

Nam tử kia khoảng chừng hai mươi, mặc tơ lụa kim vân, quần áo đẹp đẽ quý báu, trên người ẩn ẩn khí tức quý khí. Y phục của người này cũng không phải đồng phục đệ tử ngoại môn. Theo như môn quy thì dù là đệ nội môn đi nữa cũng phải ăn mặc trang phục đúng cách thức.

"Tuyết Tình, thật sự là nàng không có thời gian cùng bản điện hạ tham gia 'Ẩn Hồ Hội' sao? Địa hội lần này, đấu giá nhiều loại trân phẩm rất hiếm thấy đấy."

Âm thanh nam tử này lành lạnh, ẩn trong đó một tia cường hoành.

"Thất hoàng tử, ý định của Tuyết Tình là đến 'Thiên Vũ Các' để tìm một võ học thân pháp, thật sự không có thời gian."

Nữ tử kia, mái tóc như thác nước, lời nói trong trẻo kết hợp với đường cong mềm mại, thanh nhã; giống như một bức tranh rực rỡ, tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đồng Tượng Công

Lúc này, khi Mục Tuyết Tình nhìn nam tử anh tuấn trước mắt thì trong lời nói có nhiều phần bất đắc dĩ, hơn nữa lại không thể tùy tiện đắc tội.

Bởi vì, đối phương chính là "Thất hoàng tử " của nước Sở, thân phận cao quý, sau lưng y là Hoàng thất, có lực lượng cường đại, đủ ảnh hưởng (DG: uy hiếp, loại bỏ) đến sự hưng thịnh của gia tộc mình. Còn loại cấp bậc tam đại gia tộc ở thành Tương Dương này thì cơ bản không lọt vào mắt của họ.

Cùng lúc đó

Trần Vũ đi thêm mấy bước, tiến nhập tầng thứ hai Thiên Vũ Các.

Ngược lại với tầng một, không gian tầng hai lại nhỏ hơn; bí tịch, ngọc giản bày biện ở đây cũng ít ra cũng ít hơn phân nữa.

Nhưng đa phần bí tịch võ học ở đây đều là đẳng cấp cao. Thậm chí còn có một vài môn võ học đỉnh giai, chỉ là muốn đổi chúng cũng cần điểm cống hiến cực lớn.

"Kinh Hồng Kiếm": Nhất kiếm kinh hồng, Diệt Ma Trảm Yêu. Tu luyện bí quyết này đến đại thành, có thể cách thủy trảm kim, cách bờ đả thương người. Tu luyện đến cực hạn, có thể ngưng luyện ra "Kinh Hồng kiếm khí" đánh đâu thắng đó, có trợ giúp rất lớn khi đột phá Hóa khí cảnh.

Điểm cống hiến hối đoái: Một vạn năm ngàn.

Xem hết phần giới thiệu, nội tâm Trần Vũ thầm kinh hãi.

Uy lực môn võ học này thật đáng sợ, một khi đạt sơ thành thì có thể dễ dàng miểu sát Thiết Tông Hùng Vương. Thậm chí, nếu tu luyện đến đỉnh phong thì có thể vượt qua Luyện Tạng Kỳ, bước vào cảnh giới cao hơn nữa.

Hơn hết, đây là một môn đỉnh giai võ học, cần một vạn năm ngàn điểm cống hiến, Trần Vũ không có đủ khả năng hối đoái.

Trần Vũ lắc đầu, hắn dời ánh mắt sang chỗ khác, tìm tòi một môn võ học thích hợp cho bản thân mình trong đống "Võ học cao giai".

"Vân Sát Quyền": một nhánh nhỏ của công pháp trấn tông là "Nguyên Sát Thần Công", phối hợp với " Vân Sát tâm pháp", trong quyền pháp có thể sinh ra Sát khí chi uy (DG: uy lực của sát khí). Có thể tăng phúc uy lực quyền pháp, có uy thế quét ngang vạn quân (DG: lực bạt thiên quân); mà càng giết chóc nhiều, người tu luyện dung nhập sát khí càng mạnh. Công pháp này tu luyện đến cực hạn, có tỉ lệ ngưng luyện " Vân Sát chi khí " có thể phấn kim toái thiết (DG: hiểu là nghiền nát sắt thép như bột), thân thể huyết nhục dính phải lập tức hủ toái (DG: thối rữa) bá đạo vô cùng. Công pháp này nếu tiếp tục tu luyện, có thể tiến giai chính thức tu luyện "Nguyên Sát Thần Công".

Điểm đổi: Sáu ngàn.

Xem hết giới thiệu, Trần Vũ ánh mắt lập tức sáng ngời.

Môn "Vân Sát Quyền" này, với tư cách là một môn võ học đẳng cấp cao, uy lực rất bá đạo, không hề thua kém đỉnh giai võ học. Hơn nữa, môn công pháp này tiến giai, còn có thể tiếp tục tu luyện công pháp trấn tông là "Nguyên Sát Thần Công" nữa.

So sánh với võ học đẳng cấp cao khác cần bốn, năm ngàn điểm cống hiến, thì so với những môn võ học kia thì giá của "Vân Sát Quyền" đều xem như là khá cao rồi.

Nhưng rất nhanh, Trần Vũ nhận ra nguyên nhân.

Bên dưới phần giới thiệu "Vân Sát Quyền" còn có ghi chú.

Ghi chú nói rõ : Công pháp này rất có tai hại, bởi vì nó không phải là nguyên bản nhập môn của "Nguyên Sát Thần Công". Trong quá trình tu luyện, dễ bị sát khí ảnh hưởng đến thần trí, có khả năng tẩu hỏa nhập ma. Người không có ý chí cứng cỏi, phải thận trọng khi tu luyện.

Thấy được điểm này, Trần Vũ không khỏi có chút do dự.

"Vân Sát Quyền" có uy lực bá đạo, tính ra điểm đổi so cũng cao hơn nhưng chỗ tai hại, lại có nguy hiểm đến tánh mạng.

Lập tức Trần Vũ lại tiếp tục xem những võ học đẳng cấp cao khác.

Võ học ở tầng hai, đều là đẳng cấp cao, thậm chí có chút ít là đỉnh giai, số lượng cũng không nhiều lắm.

Trong đó, có những đỉnh giai võ học, Trần Vũ không có đủ điểm cống hiến để hối đoái.

Mà võ học đẳng cấp cao, cần bốn, năm ngàn điểm cống hiến thì uy lực lại không bằng "Vân Sát Quyền".

Đương nhiên, cũng không phải không có võ học đẳng cấp cao sánh vai với "Vân Sát Quyền"

"Kim Lãng Đao": Đao xuất như kim phong hải lãng (DG: không biết dịch sao, giống như biển gầm, gió sắc bén như kim loại) lại giống như gió thu thổi lá rụng. Đao pháp này công thủ nhiều mặt, tu luyện đến đại thành, Lãng Đao có thể đoạn kiều trảm thác; tu luyện đến tận cùng "Kim vân đao mang" (DG: đao mang màu vàng) có thể cách tường trảm người (Nguyên văn: Tường ngăn trảm người – DG), cơ hồ có thể so với chân khí.

Điểm đổi: Bảy ngàn.

Trong hàng võ học đẳng cấp cao thì đao pháp này đúng là rất nổi bật, uy lực của nó không hề kém "Vân Sát Quyền".

Quan trọng là … đao pháp này công thủ nhiều mặt, không hề có bất cứ tai hại nào trong tu luyện.

Chỉ tiếc, đây là một môn đao pháp.

Công pháp thích hợp với Trần Vũ mà có thể tiến giai, tốt nhất là loại thiên quyền chưởng. "Vân Sát Quyền" hàm ý hay phong cách đều tương ứng với "Thiết Lê Quyền".

" Trong các công pháp ở đây, cũng chỉ có "Vân Sát Quyền" là phù hợp với mình. Hơn nữa, uy lực cùng điểm đổi cũng hợp lý."

Trần Vũ ánh mắt lập lòe bất định.

Khi hắn chuẩn bị đưa ra lựa chọn, sau lưng truyền đến một thanh âm.

"Tuyết Tình, điểm cống hiến của nàng muốn đổi "Phong Ảnh Bộ" , tựa hồ có chút không đủ. Có cần bản điện hạ tặng cho nàng hai ngàn điểm cống hiến không?."

Thanh âm của Thất hoàng tử truyền đến.

"Đa tạ ý tốt của điện hạ, "Phong Ảnh Bộ" là võ học thân pháp đẳng cấp cao, Tuyết Tình cũng chỉ thiếu hơn một ngàn điểm cống hiến, đi ra ngoài làm một chuyến nhiệm vụ liền là đủ."

Mục Tuyết Tình nho nhã lễ độ mà nói.

Ân?

Trần Vũ không khỏi quay đầu, vừa hay nhìn thấy thiếu nữ thanh mị động lòng người mà mình đã từng nhớ thương.

"Trần đại ca?"

Thân thể xinh đẹp của Mục Tuyết Tình cứng đờ, con ngươi lấp lánh, vừa vặn cùng ánh mắt Trần Vũ gặp gỡ.

Lúc vừa mới tiến lên tầng hai, nàng không phải là không có chứng kiến thân ảnh kia, chỉ là nàng thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhận ra đó là Trần Vũ.

Giờ phút này, ấn tượng của nàng về Trần Vũ biến hóa, làm cho nàng có chút giật mình.

Lúc này mới có hơn mười ngày không gặp, trong ấn tượng của nàng, hắn là một thiếu niên non nớt, vậy mà giờ đây cao lớn thêm vài phân. Màu da trở nên trắng nuột, toát ra một khí chất say mê đầy hấp dẫn, có một loại khí phách dương cương cùng lão luyện không nói nên lời.

Cho nên, Mục Tuyết Tình cơ hồ không nhận ra hắn ngay từ lúc đầu.

Có lẽ ngay chính bản thân Trần Vũ cũng không cảm thấy được, sau khi dung nhập trái tim thần bí, toàn thân hắn đều thoát thai hoán cốt từ trong ra ngoài. (DG: thay da đổi thịt)

Một cái chớp mắt của hắn, làm cho tâm hồn thiếu nữ của Mục Tuyết Tình cũng bất giác xao xuyến lạ thường (nguyên văn: cũng bất giác nhanh hơn nhảy lên vài cái – DG).

"Tuyết Tình cũng tới chọn võ học đó a."

Trần Vũ giữ lòng mình bình tĩnh.

Giờ khắc này.

Hắn rốt cục làm ra một cái quyết định, dứt khoát cầm lấy bí tịch “Vân Sát Quyền” trước người.

"Vân Sát Quyền ?"

Ánh mắt Thất hoàng tử bén nhọn, miệng nhếch lên một nụ cười nghiền ngẫm: "Ngươi chỉ là một tên đệ tử ngoại môn, liệu có đủ điểm để đổi một môn tiếp cận đỉnh giai võ học không đấy?"

"Vì sao không thể?"

Trần Vũ mặt không đổi sắc. Hắn không biết Thất hoàng tử nhưng theo cách ăn mặc, khí chất, có thể thấy được người này bất phàm.

Dứt lời, hắn cầm “Vân Sát Quyền”, đi ra ngoài.

Trong mắt Mục Tuyết Tình chớp động, lóe lên vẻ kinh nghi bất định, chẳng lẽ Trần Vũ có nhiều điểm cống hiến như vậy?

Phải biết rằng, nàng muốn hối đoái “Phong Ảnh Bộ” với tư cách là võ học đẳng cấp cao ở nơi này thì điểm cống hiến cũng không quá bốn, năm ngàn mà thôi.

"Tiểu tử, ngươi xác nhận hối đoái môn võ học này, còn ý định làm môn tu luyện chính?"

Một lão giả mặt đỏ xuất quỷ nhập thần hiện thân hỏi.

"Vâng, tiền bối." Trần Vũ trịnh trọng nói.

Lão giả mặt đỏ không khỏi lắc đầu: "Môn Vân Sát Quyền này hung hiểm không cần phải bàn, môn võ học này với tư cách là quyển thứ của công pháp trấn tông cũng yêu cầu tư chất võ học không thấp đâu."

Nhưng lão đã nói đến vậy mà Trần Vũ không hề có chút thay đổi nào.

Lão giả mặt đỏ không hề nói thêm nữa, đem toàn bộ bản bí tịch “Vân Sát Quyền” giao cho Trần Vũ, cũng khấu trừ điểm cống hiến.

Mắt thấy, Trần Vũ có thể đổi được “Vân Sát Quyền”, Thất hoàng tử cùng Mục Tuyết Tình ở một bên đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ha ha, người bằng hữu này của nàng thật không đơn giản a."

Thất hoàng tử có chút nheo lại mắt, tựa hồ đối với Trần Vũ sinh ra chút ít hứng thú. Đương nhiên, với tư cách Thất hoàng tử của nước Sở, y không vô cớ đi tìm một tên đệ tử ngoại môn so đấu, càng không coi đối phương là người có tư cách làm đối thủ cạnh tranh với mình.

Thiếu niên ở trước mắt, chỉ là để cho y hơi có chút hứng thú, không hơn.

Sau khi đạt được cả bộ bí tịch, lão giả mặt đỏ theo như lệ cũ nói mấy lời răn đe với hắn.

Điểm thứ nhất, bí tịch cho mượn phải trả lại trong vòng hai tháng, không được sao chép phó bản.

Điểm thứ hai, chỉ bản thân mới được tu luyện bí tịch, không được truyền ra bên ngoài.

Nếu như vi phạm bất kỳ một điểm nào trong đó sẽ bị phế bỏ tu vị, trục xuất khỏi tông môn.

"Tuyết Tình, tiểu tử này đã hối đoái đến tay “Vân Sát Quyền”, dù sao nàng cũng là đệ tử nội môn, sao có thể kém hơn được."

Nếu điểm cống hiến không đủ, bất kỳ lúc nào bản điện hạ cũngcó thể trả cho nàng.”

Thất hoàng tử dáng tươi cười ấm áp, phong độ nhẹ nhàng.

Y mơ hồ đoán được thân phận Trần Vũ, dùng cái này khích tướng Mục Tuyết Tình.

"Không được."

Mục Tuyết Tình vẫn là lắc đầu, không có tiếp nhận ân tình của Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử cũng không có tức giận, nhìn Mục Tuyết Tình đi xuống lầu, trên mặt hiện vẻ tươi cười: "Rất có ý tứ, không ngờ nàng này có thể nhiều lần chống cự dụ hoặc của ngoại vật, tâm tính trầm ổn, khác với dự liệu. Hơn hết, nữ nhân như vậy, có thể bắt tới tay mới càng có cảm giác thành tựu."

. . .

Trần Vũ cầm trong tay “Vân Sát Quyền” từ tầng hai Thiên Vũ Các đi xuống.

Hắn vừa mới chuẩn bị ly khai, chợt thân hình dừng lại.

Hắn đứng nguyên tại chỗ chờ một lúc, đưa mắt nhìn Thất hoàng tử cùng Mục Tuyết Tình ly khai. Xem ra, Mục Tuyết Tình cũng không có nhận ân tình của Thất hoàng tử.

"Tiểu bối."

Lão giả mặt đỏ xuất hiện tại bên người hắn, trong tay còn cầm một cái hộp gỗ màu tím.

"Tiền bối, ngài gọi ta lại có việc gì không ạ?"

Trần Vũ cung kính nói.

Nguyên lai, tại lúc đi xuống lầu, hắn đột nhiên nghe được truyền âm của lão giả, có việc cần bản thân lưu lại.

"Lão hủ chỉ là không hiểu, dựa vào căn cơ thể chất của ngươi tốt như vậy sao lại để phí. Nơi này có một môn công pháp đặc thù, có lẽ ngươi có thể cho thử một lần."

Lão giả mặt đỏ nói xong, mở hộp gỗ trong tay ra.

Bên trong hộp gỗ, hiện ra một bản bí tịch cũ kỹ đã ố vàng, thậm chí có thể thấy một lớp bụi đất trên bề mặt.

"Đồng Tượng Công ?"

Trần Vũ tiếp nhận quyển bí tịch, thổi đi lớp bụi bậm dày cộp, thấy được tên công pháp.

Ánh mắt hắn không khỏi có chút hoài nghi: ”Nếu thật là một môn công pháp tốt , sao lại bị phủ đầy bụi lâu như thế? Xem ra, đã nhiều năm không có người động đến nó.”

"Khục!"

Lão giả mặt đỏ ho nhẹ một tiếng: "Tiểu tử, ánh mắt của ngươi là ý gì hả? Công pháp này nếu là tu thành thì uy lực chỉ có mạnh hơn cái môn “Vân Sát Quyền” kia mà thôi."

Thật lợi hại như vậy?

Trần Vũ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, uy lực vậy mà còn mạnh hơn “Vân Sát Quyền”, đây chẳng phải là vượt qua phạm trù đỉnh giai võ học rồi hả?

"Hơn nữa."

Lão giả mặt đỏ dừng lại, tiếp tục nói: "Môn võ học này, cũng không thể cho không ngươi. Dựa theo giá gốc quy định, tối thiểu ít nhất cần sáu, bảy ngàn điểm cống hiến, lão hủ làm chủ, giảm giá cho ngươi, chỉ cần hai ngàn năm trăm điểm ."

"Thế nhưng mà, vì sao ta chưa từng nghe qua môn võ học “Đồng Tượng Công” này? Dường như chưa thấy ai tu luyện qua cả?".

Trần Vũ nhịn không được nói.

Dù sao đi nữa thì hắn vẫn thấy cái quyển bí tịch dính đầy bụi bặm này, mang lại cho người ta một loại cảm giác không đáng tin cậy.

Càng trùng hợp hơn nữa, sau khi chi trả hai ngàn năm trăm điểm cống hiến thì số điểm mà Trần Vũ tích góp được cũng vừa hết.

"Lựa chọn là do ngươi thôi! Môn “Đồng Tượng Công” hoàn toàn là lựa chọn chính xác, đối với yêu cầu thể chất người tu luyện, cực kỳ hà khắc, mà người không có đại nghị lực, thì khó có thể tu luyện thành công."

Lão giả mặt đỏ ra vẻ nghiêm mặt, chờ đợi Trần Vũ đưa ra lựa chọn cuối cùng.

"Được rồi."

Trần Vũ cuối cùng cũng đồng ý. Nghĩ đến thân phận đối phương là cao tầng trong tông môn, sẽ không nhàm chán đi hãm hại chính mình.

Còn nữa, hắn cũng không dám nhiều lần cự tuyệt ý tốt của đối phương, nếu đắc tội một vị tông môn túc lão thì làm sao còn lăn lộn ở Vân Nhạc Môn được nữa.

"Rất tốt."

Lão giả mặt đỏ lộ ra nụ cười hài lòng, đem môn võ học “Đồng Tượng Công” này đổi cho Trần Vũ.

Cứ như vậy.

Trần Vũ mang theo “Vân Sát Quyền”, “Đồng Tượng Công” hai môn bí tịch võ học, ly khai Thiên Vũ Các.

Bá!

Trần Vũ vừa rời đi, trước người lão giả mặt đỏ, đột nhiên xuất hiện một vị lão giả râu bạc trắng.

"Vậy mà, ngươi lại đem “Đồng Tượng Công” truyền thụ cho một tên đệ tử ngoại môn, công pháp này gần hai mươi năm rồi vẫn không có ai tu luyện thành công."

Lão giả râu bạc trắng nói.

"Hắc hắc, coi như đánh cuộc một lần. Nếu là thành công, đối với kế hoạch kia, có thể là tăng thêm trợ giúp thật lớn."

Lão giả mặt đỏ lộ ra một bộ dáng gian trá.

"Tốt rồi, đến phiên ta trông coi." Lão giả râu bạc trắng không cho là đúng nói, hiển nhiên cũng không để ý đến sự gian dối của lão giả mặt đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiến giai Thông Mạch

Nơi ngoại môn.

Trần Vũ trở lại phòng mình lấy hai quyển võ học ra, không thể nào dấu được vẻ hưng phấn.

Ngày trước!

Hắn muốn có được môt môn võ học trung giai thật không dễ dàng gì.

Còn lần này, hắn lại một lần đổi ra hai bộ võ học cao giai, mà còn không phải là võ học cao giai bình thường.

Trong đó《 Vân Sát Quyền 》là một phần nhỏ của công pháp trấn tông《 Nguyên Sát Thần Công 》; mà lai lịch quyển《 Đồng Tượng Công 》kia, theo lời của lão giả mặt đỏ cũng không đơn giản.

Trước tiên, hắn mở《 Đồng Tượng Công 》ra, bắt đầu đọc qua. Vốn dĩ chọn thêm môn võ học này, phần lớn là do không tiện cự tuyệt lão giả mặt đỏ.

Lúc này vội vàng nhìn xuống, sắc mặt của Trần Vũ, có chút không chịu nổi rồi.

"《 Đồng Tượng Công 》: phần đầu Đồng Tượng Công, công pháp luyện thể cổ xưa, lấy luyện phách cường thể làm chủ. Phần đầu này tu luyện đến đại thành, toàn thân như mình đồng da sắt, trừ đi chỗ hiểm, toàn thân là đao thương bất nhập, mà lực lượng lại lớn vô cùng, hình thể tựa như đồng nhân, không cần nội tức, cũng có thể hoành hành từ Hóa Khí Cảnh trở xuống."

Trần Vũ nhìn sơ qua một lần.

Trên công pháp này miêu tả, ngược lại tương tự với ngoại công phòng ngự, căn bản không có nói một câu đến "Thông Mạch", càng không có tâm pháp trùng kích Thông Mạch Kỳ tương ứng.

Càng không có gì để nói chính là, cái《 Đồng Tượng Công 》này chỉ là phần đầu mà thôi.

Dự tính ban đầu của Trần Vũ khi lựa chọn chủ tu công pháp là vì Thông Mạch, hơn nữa phải có thực lực mạnh mẽ sau khi Thông Mạch, không thể thua kém những nội môn đệ tử kia.

Ba!

Trần Vũ hơi lộ vẻ xúi quẩy, ném《 Đồng Tượng Công 》sang một bên.

Hắn liền lấy《 Vân Sát Quyền 》ra, bắt đầu nghiên cứu cẩn thận, không lâu sâu sắc mặt đã lộ ra tươi cười.

Là một phần của công pháp trấn tông,《 Vân Sát Quyền 》không làm cho Trần Vũ thất vọng, công pháp này bao gồm hai phương diện "Vân Sát Tâm Pháp" cùng "Vân Sát Quyền Pháp".

Trong đó, "Vân Sát Tâm Pháp" có phương pháp tu luyện nội tức, càng có phương pháp đột phá cánh cửa Thông Mạch Kỳ.

"Không tệ."

Mặt Trần Vũ lộ ra vui vẻ, liền bắt đầu lĩnh hội "Vân Sát Tâm Pháp" trước tiên.

Theo lý thuyết.

Căn cơ của hắn tại Đoán Thể Kỳ, vô cùng vững chắc, rất thích hợp để tiến giai Thông Mạch Kỳ.

Dưới tình huống này, chỉ cần phối hợp tâm pháp là có thể trùng kích Thông Mạch Kỳ.

Nhưng mà.

Trong lúc Trần Vũ vận hành "Vân Sát Tâm Pháp", cố gắng ngưng luyện khí huyết trong người, tích tụ "Nội tức" lại có vẻ rất khó khăn.

Trong kinh mạch của hắn, căn bản không có nhiều cảm ứng.

Dựa theo lời của một vài đệ tử cũ mà nói thì cái này là không đủ "Khí cảm" .

Ngày đầu tiên.

"Vân Sát Tâm Pháp" hầu như không có tiến triển; khí huyết trong cơ thể hắn đầy đủ cường thịnh nhưng lại không cách nào sản sinh ra nội tức, cũng không có cái gọi là "Khí cảm " .

Ngày hôm sau, vẫn vậy.

Ngày thứ ba, tiến triển một chút nhưng vẫn không có sinh ra nội tức.

Lúc này, rốt cục Trần Vũ cũng thấy hoảng hốt, thậm chí hoài nghi tư chất của mình.

Nếu như nói, những người khác là căn cơ thể chất còn chưa đủ, không cách nào ngưng luyện nội tức, cái kia còn dễ lý giải.

Thế nhưng mà, căn cơ Trần Vũ, ngay cả vị tiền bối lão giả mặt đỏ kia cũng rất kinh hãi thán phục.

Không được, Trần Vũ đột nhiên nhớ tới lão giả mặt đỏ, đã đánh giá tư chất của mình, bộ dạng khi ấy là vô cùng tiếc hận.

Chẳng lẽ, đúng như lời đối phương nói, tư chất võ tu của mình cực kỳ bình thường.

"Cũng đúng. Nếu như tư chất quá bình thường, Thông Mạch Kỳ quả thật là một cái bình cảnh, hao phí mấy tháng đột phá, cũng rất bình thường."

Trần Vũ rốt cục đưa ra một cái kết luận.

Kết luận chính là: Mình không phải là thiên tài.

Vài ngày trước, trải qua cải tạo của trái tim thần bí, hắn tu tập《 Thiết Lê Quyền 》như được thần trợ giúp, còn tưởng rằng tư chất của mình, có thể so với một vài thiên tài trong tông môn.

Nếu như không phải thiên tài thì tiến độ này đúng là bình thường mà.

Nghe một ít ngoại môn đệ tử lão luyện giải thích, trùng kích Thông Mạch, sản sinh khí cảm giác, ngưng luyện ra nội tức, đều cần thời gian chừng hai tháng.

Thế nhưng mà.

Thời gian của Trần Vũ không còn tới hai tháng.

Còn có nửa tháng, nếu không có cách đột phá Thông Mạch Kỳ, hắn sẽ bị trục xuất khỏi tông môn.

"Bình tĩnh."

Trần Vũ hít sâu một hơi, bắt đầu trầm tư.

Nếu như nói, tư chất của mình bình thường, vì sao khi tu tập《 Thiết Lê Quyền 》, lại như có thần trợ?

Suy nghĩ tới đây.

Hắn buông "Vân Sát Tâm Pháp", bắt đầu xem thêm《 Vân Sát Quyền 》trong "Vân Sát Quyền Pháp" .

Là võ học cao giai, "Vân Sát Quyền Pháp" này quả thực huyền diệu, hiển nhiên hơn hẳn《 Thiết Lê Quyền 》, yêu cầu về thể chất cũng càng cao.

Ồ! Ồ! Ồ!

Trần Vũ vung quyền, tu luyện "Vân Sát Quyền pháp", mỗi một quyền đều tràn ngập uy lực, đơn giản hơn trong tưởng tượng.

Mặc dù không có lĩnh ngộ "Sát" ý chân chính, nhưng "Hình" quyền, Trần Vũ lại rất nhẹ nhàng học xong, hợp lại từng chút một cũng ngộ ra sát ý bên trong quyền pháp.

Nửa ngày sau.

Trần Vũ giật mình rồi, bản thân tu luyện "Vân Sát Quyền pháp", tiến triển thần tốc.

Cái loại cảm giác thông thuận này, giống như trở lại đoạn thời gian trước, khi luyện tập

《 Thiết Lê Quyền 》.

Ba ngày sau.

"Vân Sát Quyền!"

Trần Vũ đánh ra một quyền, trong thần vận bao hàm khí thế, dường như sinh ra một cổ hung thần chi khí, giống như ngày đó gặp phải hung thú ở trong Vân Uyên Sơn Mạch.

Trong quyền pháp của hắn, phảng phất có cuồng phong gào thét, hung thú rít gào, làm cho khí huyết người ta bất ổn.

Chỉ một quyền này, gần như uy lực đã vượt qua《 Thiết Lê Quyền 》đại thành.

Vân Sát Quyền Pháp, sơ thành!

Trần Vũ đứng lại tại chỗ, kinh ngạc thốt ra: "Ta là thiên tài?"

Bởi vì, theo như lời trên bí tịch, "Vân Sát Quyền Pháp" sơ thành, người bình thường cần ít nhất từ mấy tháng đến nửa năm, thiên tài thì phải đánh giá khác rồi.

Nhưng mà.

Nghĩ đến mình mắc bình cảnh trên tâm pháp thì Trần Vũ lại có chút nhụt chí.

Coi như là thiên tài thì hắn cũng không phải là thiên tài hoàn chỉnh.

Sau khi Vân Sát Quyền pháp sơ thành, Trần Vũ tiếp tục tu luyện lĩnh hội thêm mấy ngày, lại có tiến triển không hề nhỏ.

Hắn cảm giác, thân thể chính mình, dường như có trợ giúp thần kì, tất cả các chiêu thức đều có thể đạt đến mức vô cùng kì diệu. Thân thể kết hợp hoàn mỹ mà trên thần vận, cũng hiện lên một chút.

Lại qua mười ngày.

"Vân Sát Quyền pháp" của Trần Vũ, lúc này đã tiếp cận cảnh giới tiểu thành, cũng gặp phải bình cảnh, tiến triển chậm chạp.

Một phần là do, quyền pháp này cần phối hợp với Vân Sát Tâm Pháp, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất; một phần khác nữa, là môn công pháp này nhất định phải phối hợp với đấu tranh chém giết, súc tích sát khí, mới dễ dàng tiến triển.

"Thử lại 'Vân Sát Tâm Pháp' lần nữa."

Trần Vũ hít sâu một hơi, quay lại tu tập tâm pháp.

Vân Sát Quyền pháp tới gần tiểu thành về sau, căn cơ thân thể của hắn, thậm chí thực lực, đạt đến cực hạn đáng sợ, coi như là nội môn đệ tử, đều không bằng.

Ngoài ý muốn chính là.

Lúc này đây, Trần Vũ tu luyện "Vân Sát Tâm Pháp", lại có chút cảm giác rồi.

Khí huyết cùng tinh thần của hắn, không chỉ cường đại trước nay chưa có, mà còn mơ hồ nhiễm lên một ít hàm ý của Vân Sát Quyền pháp.

Không quá nửa ngày.

Trong khí huyết Trần Vũ, ẩn ẩn cảm giác được một cổ "Khí tức", mang theo vài phần ý vị tương tự Vân Sát Quyền pháp.

Khí tức kia, phát ra một cổ huyết tinh sát khí băng lãnh, làm cho thể xác và tinh thần Trần Vũ phát lạnh.

Phanh phanh! Phanh phanh!

Nơi buồng tim, đột nhiên nhảy lên nặng nề như núi, luồng khí tức ảnh hưởng thần trí này, lập tức hóa thành vô hình.

Thời gian chuyển dời.

Luồng sát khí vô hình, ở trong khí huyết càng ngày càng mãnh liệt, có loại cảm giác bá đạo không chịu trói buộc.

"Khí cảm rõ ràng rồi!"

Trong nội tâm Trần Vũ cuồng hỉ, tiếp tục thúc dục "Vân Sát Tâm Pháp" .

Đêm rất khuya.

Trần Vũ mở rộng hai tay, kinh mạch trên người bành trướng, lờ mờ hiện lên một tia thanh vân dữ tợn, quanh thân tràn ra luồng hơi thở âm sát băng lãnh.

Vù vù!

Cổ hơi thở kia, càng ngày càng mạnh, đến nỗi chung quanh hình thành một vòng khí lưu.

"Oanh!"

Trần Vũ hét lớn một tiếng, thanh vân trên người đột ngột hung ác, vung nắm đấm lên.

Hô phốc!

Một luồng khí tức âm hàn bá đạo, dao động ở trên nắm tay, cửa sổ giấy cách đó không xa, "Phốc phốc" một tiếng, ở dưới kình phong mạnh mẽ, không khỏi nổ tan tành.

"Hoàn thành!"

Trần Vũ trong lòng phấn chấn, cảm giác một cổ nội tức âm hàn, đả thông kinh mạch, theo nắm đấm trào lên.

"Đây là nội tức?"

Hắn hít sâu một hơi, vận chuyển Vân Sát Tâm Pháp, trong lòng bàn tay truyền đến một hồi kích động rít gào, nội tức vô hình kia, âm hàn bá đạo, giống như một đầu hung thú đang giương nanh múa vuốt.

Ở Thông Mạch Kỳ, võ giả ngưng luyện ra nội tức, vẫn không cách nào công kích vật thể cách xa, trừ phi tấn chức Luyện Tạng Kỳ.

Dù vậy, trong công kích có kèm theo nội tức, uy cũng có khác nhau.

Còn nữa, đẳng cấp võ học khác nhau, ngưng luyện ra nội tức, cũng có sự phân chia mạnh yếu.

Trần Vũ cũng cảm giác, vân sát nội tức do mình ngưng tụ so với nội tức "Liễu Âm Chỉ" của Đinh Cửu Huy thì mạnh hơn không ít.

Từ đó.

Trần Vũ bỏ ra nửa tháng thời gian, ngưng luyện ra nội tức, một lần hành động đột phá Thông Mạch Kỳ!

"Cuối cùng có thể đứng trong tông môn rồi."

Trần Vũ thở dài một hơi trong lòng, gần ba năm qua, đây chính là mục tiêu của hắn.

Đặt chân vào tông môn, xem như bước ra bước đầu tiên, có được tư cách sơ bộ tiếp cận cường giả võ đạo.

Chỉ có bản thân càng cường đại thì phụ mẫu mới có thể sống thật tốt, gia tộc mới có thể an ổn, thậm chí thịnh vượng.

"Lâu rồi không về nhà, sắp tới có thể trở về một chuyến, đem tin tức này, nói cho phụ mẫu."

Khóe miệng Trần Vũ khẽ tươi cười.

Giờ khắc này, tựa như hắn có thể thấy phụ mẫu biết được tin tức sẽ kinh hỉ và khuây khoả.

Hai ngày sau.

Tu vi, thậm chí nội tức Trần Vũ đã vững chắc.

Bởi vì trước khi đột phá, căn cơ của hắn vô cùng vững chắc, nên sau đột phá cảnh giới rất ổn định.

Sáng sớm hôm đó.

Trần Vũ đứng dậy đi đến điện trung tâm ở ngoại môn. Hắn tới nơi này là vì hai sự tình.

Thứ nhất, xác thực tư cách đệ tử ngoại môn chính thức của mình.

Thứ hai, hắn phải về nhà một chuyến nên thuận tiện xin một chút.

Trong tâm điện, bên trong một gian điện.

"Thi triển công pháp chủ tu của ngươi một chút." Một người chấp sự trung niên không chút quan tâm nói ra. Trần Vũ nhẹ gật đầu, một quyền đánh ra.

Hô Xoạt!

Trong nháy mắt Vân Sát Quyền đánh ra, một cổ kình phong hung lệ mơ hồ, nương theo nắm đấm chấn động rít gào, làm cho tâm thần người khác rung động.

"Cái gì. . . Nguyên Sát Thần Công! Không đúng, đây là《 Vân Sát Quyền 》!"

Chấp sự trung niên "Đằng" một phát, đứng lên.

Biểu tình tản mạn trên mặt hắn lộ không còn tồn tại nữa, thoáng cái nghiêm túc nặng nề, mắt sáng như đuốc, chính thức mà đánh giá Trần Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đường về

Chân thành cảm ơn dịch giả Tà Dương đã hỗ trợ

***

"Chấp sự đại nhân, có lẽ ta đạt tới tiêu chuẩn rồi chứ."

Trần Vũ bị hắn nhìn đến chột dạ.

Sau khi tiến giai Thông Mạch, giác quan của hắn tăng thêm một khoảng lớn, hắn có thể cảm nhận được nội tức trong cơ thể người chấp sự trung niên này cường đại hơn mình, thậm chí còn cao hơn Nhạc Phong hắn một cấp.

Chỉ sợ tu vi người này đã đạt đến Luyện Tạng Kỳ đỉnh phong.

"Ta họ Liễu, ngươi cứ gọi ta là Liễu chấp sự. Trần Vũ à, ngươi tu luyện Vân Sát Quyền bao lâu rồi?"

Người chấp sự trung niên cười vui vẻ.

Trần Vũ ngạc nhiên, người chấp sự trung niên này sao tự nhiên lại trở nên khách sáo như vậy?

Thật ra, một quyền vừa rồi, hắn đánh rất tùy ý, cũng không phải dùng toàn lực.

"Khoảng nửa tháng."

Trần Vũ không che dấu được, dù sao thời gian hắn nhận bí tịch cũng đúng vậy.

"Mới nửa tháng, Vân Sát Quyền của ngươi đã nhập môn, lại còn có trình độ như thế?"

Liễu chấp sự giật mình.

Yêu cầu của Vân Sát Quyền đối với tư chất là tương đối cao, mà khi tu hành chắc chắn sẽ gặp phải nguy hiểm. Nếu không, với tư cách là một phần của công pháp trấn tông, cũng không có khả năng chỉ cần có bấy nhiêu điểm cống hiến.

Nửa tháng mà Vân Sát Quyền đạt được tới trình độ này thì có thể xem là thiên tài rồi.

Một lúc sau Liễu chấp sự lập hồ sơ cho Trần Vũ, xác lập thông tin của đệ tử ngoại môn.

Sau đó, Trần Vũ lấy được một tấm lệnh bài cũng hai bộ quần áo mới.

Lệnh bài chính là lệnh bài thân phận mới.

Quần áo mới so với bộ ban đầu thì họa tiết bên trên có chút khác biệt.

Những cái này biểu hiện cho việc Trần Vũ đã chính thức trở thành một thành viên trong Vân Nhạc Môn.

Ngoại trừ xác lập thân phận đệ tử chính thức, việc Trần Vũ về nhà một tháng cũng đã được Liễu chấp sự đồng ý.

Sau khi Trần Vũ rời đi.

Người chấp sự trung niên lấy ra một quyển sách rất dầy, bắt đầu tìm đọc.

"Lúc nhập môn, tư chất chỉ là Nửa linh thể phổ thông, mất thời gian ba năm, khó khăn lắm mới đột phá Thông Mạch Kỳ. Quái dị, thật quái dị. . ."

Liễu chấp sự lặng im suy nghĩ.

Loại tư chất này mà lại có thể trong vòng nửa tháng, luyện thành bước đầu của Vân Sát Quyền.

. . .

Ra khỏi Trung Xu Điện, Trần Vũ cảm thấy trong lòng rất thoải mái, có chút xúc động muốn ngửa mặt lên trời mà hét dài.

Cuối cùng thì nguyện vọng trong ba năm qua của hắn đã đạt được!

"Chẳng qua đệ tử ngoại môn chỉ là thành viên tầng thấp nhất trong tông môn, căn bản là không có địa vị gì. Mục tiêu kế tiếp của ta chính là tiến vào nội môn!"

Trần Vũ thầm hạ quyết tâm.

Trong đầu hắn không hiểu sao lại hiện ra cảnh thiếu nữ lả lướt kia bị chết.

Thiếu nữ lả lướt chết đi, căn bản không khiến cho tông môn mảy may xem trọng; cho đến bây giờ không ít đệ tử còn không biết gì về tin tức sinh tử kia.

Đệ tử ngoại môn, quá thấp kém rồi!

Chỉ có trở thành đệ tử nội môn mới có thể được tông môn coi trọng cùng dốc hết tài nguyên, thậm chí đạt được nhiều quyền lợi cùng cơ hội hơn.

Bất kể là vì thực lực, địa vị, hay là tiền đồ thì danh hiệu đệ tử nội môn là cánh cửa phải vượt qua.

Trung Xu Điện, trên đỉnh núi ngoại môn.

Thời điểm mà Trần Vũ xuống núi, đồng thời cũng có một ít người lên núi giải quyết một vài sự vụ.

Trong đó có không ít đệ tử đều đến để xin phép nghỉ về nhà.

Chậm! Chậm!

Một gã thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi mặc áo xanh, đang phi lên núi, nhìn bước chân của hắn có cảm giác rất nhẹ nhàng.

"Vương sư huynh!"

Mấy tên thiếu niên ở phụ cận, rối rít chào hỏi.

Thiếu niên mặc áo xanh này, bộ mặt góc cạnh rõ ràng, coi như anh tuấn, trên mặt mang theo nụ cười nhã nhặn, rõ ràng có rất nhiều mối quan hệ không tệ.

"Hả? Là Vương Lăng Vân. . ."

Trần Vũ đang xuống núi, ánh mắt nhìn vào người thiếu niên mặc áo xanh kia.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn luôn khổ tu, cho nên không gặp được Vương Lăng Vân, cũng không thấy đối phương tìm mình.

Trần Vũ không biết là.

Mấy ngày nay Vương Lăng Vân cũng tiềm tu.

"Khổ tu lần này cuối cùng cũng có chỗ đột phá. Chẳng qua muốn thể hiện ở thi đấu Ngoại môn thì còn chưa đủ. Nên hồi gia tộc một chuyến yêu cầu thêm nhiều tài nguyên hơn."

Vương Lăng Vân tính toán trong lòng.

Còn có hơn hai tháng thi đấu ngoại môn sẽ bắt đầu; suy nghĩ của y gần đây đều đặt ở phương diện này.

"Vương sư huynh."

Một giọng nói nhàn nhạt quen thuộc từ trên ngọn núi truyền đến.

"Ừ tốt. . ."

Vương Lăng Vân vô thức trả lời một tiếng, trên đường đi, y cũng đã chào hỏi không ít người.

Nhưng ngay sau đó, y cảm thấy có gì không đúng nên lập tức nhìn lên phía trên.

"Trần Vũ?"

Sắc mặt Vương Lăng Vân trầm xuống, có chút khó tin.

Trong quá khứ, vốn đều là y thường tìm Trần Vũ, đối phương nhìn thấy y đều là phải trốn tránh, thậm chí vô cùng cảnh giác.

Lần này lại xuất hiện khác thường.

Trần Vũ sao lại có thể chủ động tới chào hỏi mình.

"A? Ta nói sao lại vậy, hóa ra là Trần sư đệ đã tấn chức Thông Mạch Kỳ rồi."

Ánh mắt Vương Lăng Vân đảo qua quần áo mới của Trần Vũ.

Sau khi trở thành đệ tử chính thức, Trần Vũ đổi lại quần áo mới, họa tiết bên trên có chút hơi khác.

Một màn này, tự nhiên làm cho Vương Lăng Vân u ám trong lòng.

Y từng cố gắng đả kích, muốn đem đối phương đuổi ra khỏi tông môn, nhưng mà cuối cùng không thành công, còn làm cho Trần Vũ đột phá Thông Mạch Kỳ.

"Kẻ bất tài ngu dốt này vừa mới đột phá Thông Mạch, khiến cho Vương sư huynh thất vọng rồi. . ."

Trần Vũ nói giống như cười mà không phải cười .

"Hừ! Ít ở đây mà giả vờ giả vịt đi! Đừng cho rằng ngươi đột phá Thông Mạch là có thể ngang hàng với ta."

Vương Lăng Vân hừ lạnh một tiếng.

"Vậy sao? Sư đệ ta, còn đang muốn lĩnh giáo cao chiêu của Vương sư huynh một chút."

Đề tài câu chuyện của Trần Vũ đột nhiên chuyển biến.

Cái gì?

Vương Lăng Vân thiếu chút nữa là cho mình nghe lầm.

Hô!

Tiếp theo trong nháy mắt, thân hình Trần Vũ đang đứng đối diện loáng lên một cái, đánh một quyền về phía Vương Lăng Vân.

Nói ra tay liền ra tay!

Trần Vũ bỗng nhiên xuất quyền, không chỉ làm cho Vương Lăng Vân kinh ngạc, còn làm cho một ít đệ tử đang đứng ở phụ cận như là gặp quỷ.

Đối mặt với một màn này.

Sau khi kinh ngạc trong phút chốc, khóe miệng Vương Lăng Vân hiện ra một vẻ giễu cợt.

"Thiết Vân Trảo!"

Vương Lăng Vân đẩy cánh tay về phía trước, thiết trảo xé rách không khí, nội tức sắc bén gào thét, dường như còn có thể thấy được một đạo hàn mang lạnh lẽo.

Bang, đùng!

Trần Vũ bắt đầu khởi động nội tức vào trong một quyền rồi va chạm cùng với Thiết Vân Trảo.

Phút chốc, hắn cảm thấy một luồng nội tức mạnh mẽ sắc bén bỗng nhiên bắn ngược lại, làm cho bàn tay hắn cảm thấy đau nhức một hồi.

Hả?

Trần Vũ xuất quyền trước mà cũng không thể chiếm được tiện nghi.

"Ồ! Thông Mạch trung kỳ?"

Trần Vũ hít nhẹ một hơi, ổn định khí huyết trong cơ thể, có vẻ hơi giật mình nhìn về phía Vương Lăng Vân.

Một quyền vừa rồi, mặc dù hắn không thi triển Vân Sát Quyền, nhưng nội tức cũng không giữ lại bao nhiêu.

Với sức công kích như vậy của hắn, hẳn là có thể áp chế được Thông Mạch sơ kỳ.

Chẳng qua là không nghĩ tới, Vương Lăng Vân lại có thể tiến giai Thông Mạch trung kỳ.

Thông Mạch trung kỳ so với sơ kỳ, thì cường độ cùng mức độ hùng hậu của nội tức đều được tăng lên một khoảng không nhỏ. Hơn nữa đến Thông Mạch trung kỳ thì kinh mạch lại được mở rộng ra..., thể chất cũng được tăng trưởng.

Nhưng mà.

Bên giật mình hơn vẫn chính là Vương Lăng Vân.

"Tiểu tử này, thật sự là vừa đột phá Thông Mạch Kỳ? Nội tức làm sao lại cường đại như thế!"

Vương Lăng Vân đứng tại chỗ hơi rung động.

Y cảm thấy một cổ khi tức âm sát bá đạo đánh tới, mà lực lại lớn vô cùng, làm cho khí huyết của hắn sôi trào, miễn cưỡng mới ổn định.

"Ha ha! Lại đến -- "

Một quyền Trần Vũ không thành, hắn ngược lại cười lớn một tiếng.

Thiết Lê Quyền!

Thế công của Trần Vũ lần này càng cuồng bạo, một đôi thiết quyền vung vẩy, nội tức gào thét làm cho không khí giống như có lê hoa thiết lôi (ta nghĩ đây làm một loại pháo hoa) nổ tung.

"Thằng này, làm sao lại trở nên mạnh như thế!"

Vương Lăng Vân chỉ cảm thấy một cỗ bạo vũ thiết lê đập vào mặt, hô hấp trở lên nặng nề.

"Vân Sát Tâm Pháp" ngưng luyện ra nội tức, cộng với cảnh giới Thiết Lê Quyền đại thành, làm cho thế công của Trần Vũ đạt tới một cấp độ mới.

Bồng! Bồng! Đùng!

Trong khoảnh khắc, hai người ở giữa sườn núi đã giao chiến hơn mười chiêu.

Một ít đệ tử ở phụ cận sững sờ mà nhìn, đều không kịp phản ứng.

"Trần Vũ đột phá Thông Mạch lúc nào, lại còn đánh ngang sức ngang tài với Vương Lăng Vân."

"Uy lực của Thiết Lê Quyền đại thành cũng không phải là mạnh như vậy chứ."

Những đệ tử này, càng thêm khâm phục thực lực mà Trần Vũ biểu hiện.

Dù sao, không ai ngờ tới là Trần Vũ có thể tu thành Vân Sát Quyền loại võ học hung thần gần như đỉnh giai này, nội tức ngưng luyện còn hơn các loại cùng giai bình thường khác.

Trong khi liên tục giao chiến Vương Lăng Vân bắt đầu cảm thấy áp lực.

Giao phong chính diện thì Trần Vũ không sợ y, mà khí thế lại càng đánh càng hung, lực lượng mạnh như một đầu hung thú.

Rất nhanh đã qua ba mươi chiêu.

Một đôi trảo của Vương Lăng Vân đều run lên, sau khi va chạm, dĩ nhiên lại bị áp chế.

Vốn là.

Y còn muốn dựa vào tu vi Thông Mạch trung kỳ, khí mạch dài hơn, đánh từ từ kéo dài với Trần Vũ, xem ra bây giờ là điều hoàn toàn không thực tế.

Thiếu niên ở đối diện chẳng biết từ lúc nào có uy mãnh to lớn như thế, lại làm cho lòng y sinh ra sự bất lực.

Thậm chí y còn có cảm giác Trần Vũ có phải hay không cầm đại đao va chạm với y.

Cảm giác này của y cũng không sai.

Trần Vũ vừa đột phá Thông Mạch không lâu, đúng lúc ngứa tay thì gặp được Vương Lăng Vân, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Sau sáu mươi chiêu.

Vương Lăng Vân cuối cùng thay đổi sách lược, không hề ngạnh kháng cùng Trần Vũ nữa, mà thi triển một môn thân pháp, áp dụng du đấu.

Vù vù bồng!

Mấy quyền tiếp theo của Trần Vũ hầu như đều đánh hụt.

"Du Ngư Thân Pháp."

Thân hình Vương Lăng Vân giống như một con cá linh động, du đấu chung quanh Trần Vũ.

Trần Vũ thế công tuy mạnh nhưng đối phương lại không cùng hắn liều mạng.

"Tên này lại có thể tu luyện một môn võ học thân pháp trung giai. . ."

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Nếu như Trần Vũ toàn lực phát động thì lực lượng và tốc độ còn có thể tăng lên nữa. Chẳng qua thân pháp đối phương dùng chính là kỹ xảo.

Dưới tình huống chênh lệch không quá lớn, muốn phá vỡ thân pháp, cũng không dễ dàng gì.

"Hiện tại ta vẫn không thể bạo lộ Vân Sát Quyền, có lẽ tốt nhất vẫn nên giữ lại chút thực lực."

Trần Vũ dừng tấn công.

Với việc thi đấu ngoại môn hơn hai tháng sau trong lòng hắn còn muốn đánh cược một lần.

Cho nên trước khi thi đấu hắn không lên bại lộ năng lực chân chính.

Nhìn thấy Trần Vũ dừng tay, Vương Lăng Vân thở phào một hơi, trên trán đã xuất hiện đầy mồ hôi hột.

"Thân pháp của Vương sư huynh, ta lãnh giáo. Lần sau tái chiến!"

Trần Vũ lưu lại một câu nói, liền lách mình đi xuống dưới chân núi.

Một ít đệ tử ngoại môn đang đứng ở phụ cận nhìn thân ảnh hắn rời đi, trên mặt còn đầy ngạc nhiên nghi ngờ, khẽ thì thầm.

"Trần Vũ, với tư chất của ngươi, làm sao lại có thể có tiến triển lớn như vậy. Trên người của ngươi, nhất định có bí mật, đừng để cho ta tìm được cơ hội!"

Vương Lăng Vân cắn răng, một vẻ hung ác nham hiểm hiện ra trong mắt.

. . .

Sau nửa nén hương , Trần Vũ xuống đến sơn môn.

Lần này lên đường hắn không thuê ngựa của tông môn, mà là đi bộ.

Chẳng những đi bộ, hắn còn đặc biệt tìm địa phương ít người ở mà đi.

Tại một chân núi vắng vẻ.

Trần Vũ lấy ra một bản bí tịch ở trong túi, chính là bản Lăng Vân Bộ lấy được ở chỗ Nhạc Phong.

"Bản Lăng Vân Bộ này, có lẽ cao cấp hơn so với bản Du Ngư Thân Pháp của Vương Lăng Vân."

Khóe miệng Trần Vũ hiện lên sự vui vẻ.

Vừa rồi chiến đấu cùng Vương Lăng Vân, làm cho hắn ý thức được tầm quan trọng của thân pháp.

Mà bản Lăng Vân Bộ này, hắn từng nhìn thấy Nhạc Phong thi triển lúc cứu thiếu nữ lả lướt ở giữa không trung, cũng một cước đạp cho Thiết Tông Hùng bị thương.

Cứ như vậy.

Trên lộ trình trở về, Trần Vũ một bên tu luyện Lăng Vân Bộ, một bên gấp rút lên đường.

Năm ngày sau.

Hắn cuối cùng cũng trở lại thành Tương Dương, mà Lăng Vân Bộ kia lại rất thuận lợi đạt tới cảnh giới tiểu thành!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chân tướng ở gia tộc

"Lăng Vân Bộ" đạt tiểu thành chính là cấp bậc mà Nhạc Phong thể hiện trước kia.

Môn thân pháp tiến triển thuận lợi làm cho Trần Vũ có chút trầm tư. Trước hết hắn lại nghĩ về "Thiết Lê Quyền".

Từ sau khi dung hợp trái tim thần bí thì có thể nói thể chất của hắn thoát thai hoán cốt một cách khủng khiếp.

Lúc đầu tập luyện "Thiết Lê Quyền" có cảm giác như được thần trợ vậy, giờ phút này luyện "Lăng Vân Bộ" cũng có cảm giác như vậy.

"Thiết Lê Quyền, Lăng Vân Bộ, Vân Sát Quyền Pháp… Ba loại này đều thiên về loại võ học "Thể thuật", lúc bắt đầu luôn thuận lợi a."

Rốt cuộc Trần Vũ cũng tìm được điểm chung.

"Lăng Vân Bộ" chính là một môn võ học thân pháp, không thể nào thoát được việc vận dụng thân thể. Tuy rằng nó có tâm pháp tương ứng để phối hợp với nội tức nhưng cũng chỉ là phụ trợ mà thôi.

Ngược lại thì "Vân Sát Tâm Pháp" lại tu luyện có vẻ chậm hơn.

Nói chậm thôi chứ, chẳng bằng nói là " bình thường" đi.

"Vân Sát Tâm Pháp" là thiên về nội tức, nặng về nội, yêu cầu phải có tư chất nhất định. Mà tư chất của mình lại chỉ là một nửa linh thể nên mới thấy môn này tối nghĩa đi."

Trần Vũ càng nghĩ càng thấy đúng. Thiên phú bản thân chỉ thể hiện ở "Thể thuật" mà thôi.

Nội tức thuộc về một loại lực lượng đặc thù, chính là một lĩnh vực khác rồi, mà tư chất của Trần Vũ ở lĩnh vực này thật sự rất hạn chế.

Trong lúc cuối cùng, Trần Vũ thông qua "Vân Sát Tâm Pháp" hình thành nội tức chủ yếu là do căn cơ trên thể chất thôi, nó vững chắc, vượt xa yêu cầu Thông Mạch, cộng thêm lĩnh ngộ hàm ý của "Vân Sát Quyền Pháp" nên mới được như ngày nay.

Như vậy xem ra, Trần Vũ chỉ có thể xem là "thiên tài Thể thuật" mà thôi.

Cũng khó trách, vị lão giả mặt đỏ kia lại đem "Đồng Tượng Công" đề cử cho hắn.

Trần Vũ quyết định sẽ bớt ít thời gian để thử "Đồng Tượng Công" lần nữa.

***

Thành Tương Dương, trong dòng người náo nhiệt ở phiên chợ.

Trần Vũ chầm chậm bước đi.

Nơi này chính là địa phương hắn phát triển từ nhỏ, mỗi viên gạch mái ngói đều rất quen thuộc. Ở nôi này hắn từng trải qua tuổi thơ cùng Mục Tuyết Tình, biết nhau rồi vui đùa ầm ĩ.

Đương nhiên.

Ở đây còn có tộc nhân của hắn cùng với người thân nhất.

"Ta đã trở về.."

Trong lòng Trần Vũ tràn ngập mong chờ, một năm này hắn không có về nhà lần nào, chẳng qua lần này về mang theo tin tức thật tốt.

Với tư cách là một trong tam đại gia tộc ở thành Tương Dương, Trần gia có một phủ đệ chiếm gần ngàn mẫu.

Trước cửa Trần gia hằng ngày đều có người bái phỏng không dứt.

"Ngươi là… Trần Vũ công tử!?"

Thủ vệ nhíu mắt đánh giá rồi thốt lên kinh ngạc. Không phải do mắt bọn họ vụng về mà là gần đây hắn biến hóa quá nhiều!

Mười bốn tuổi chính là lúc trổ mã, huống chi sau khi dung hợp trái tim thần bí thì Trần Vũ lột xác cả trong lẫn ngoài.

"Gia chủ, còn có phụ mẫu của ta đều ở trong phủ à?"

Vẻ mặt Trần Vũ nhẹ nhõm bước vào phủ đệ. Về đến nhà hắn cảm thấy toàn thân thư thái, vô cùng thân thiết.

"Gia chủ, bọn họ đều có ở đây. Tiểu nhân liền đi thông cáo…" – Gia đình trả lời.

"Không cần đâu, để ta tự mình đi vào." – Trần Vũ cười nói.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, bản thân mình đột phá Thông Mạch Kỳ, có thể tiếp tục ở lại tông môn chính là một tin tức tốt, nhất định gia chủ và phụ mẫu sẽ kinh hỉ.

Quen thuộc cửa xưa đường cũ, Trần Vũ cứ như vậy mà đi xuyên mấy cái hành lang, tiến vào đình viện quen thuộc của nhà mình.

Trong đình viện, có một đôi vợ chồng trung niên đang pha trà.

"Cha, mẹ…"

Thanh âm của thiếu niên phá vỡ không khí yên tĩnh trong đình viện.

"Vũ nhi!?"

Trần phụ - Trần Thiên Đức chợt đứng dậy, ngạc nhiên và vui mừng nhìn chằm chằm Trần Vũ. Trần Thiên Đức khoảng chừng bốn mươi, tướng mạo tuấn lãng, thân thể thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời hữu thần.

"Hài nhi, trọn một năm rồi ngươi cũng chịu về nhà một chuyến a."

Trần mẫu là Liễu Nha cầm chén trà trong tay, xíu nữa đã rơi trên đất.

Cách ăn mặc, quần áo, dung nhan của Trần phụ, Trần mẫu đều trẻ hơn tuổi rất nhiều. Nhất Liễu Nhạn, gần bốn mươi rồi mà Trần mẫu vẫn còn trắng nõn, đôi mắt sáng ngời, bộ dạng thùy mị, nhìn vào cũng lắm chỉ cỡ ba mươi mà thôi.

Trong đình viện.

Một nhà ba người vui vui vẻ vẻ bắt đầu ôn chuyện.

"Vũ nhi, một năm đầy sóng gió, thật đúng là đại…" (DG: chửn bị chửi thề, mà chắc nghĩ bản thân là thục nữ nên thoy)

Ánh mắt của Trần mẫu vẫn luôn nhìn về con mình.

Thân hình Trần Vũ cũng cao hơn rất nhiều, khí chất hấp dẫn cũng thay đổi lớn. Trần Vũ ngày xưa cho người ta cảm giác nặng nề, còn giờ lại là một bộ phấn chấn, tinh thần mạnh mẽ, thần quang nội liễm.

Sau khi uống một ngụm trà, Trần Vũ chợt tuyên bố một tin tức.

"Ah? Ngươi đã tấn chức Thông Mạch Kỳ, có thể dừng chân ở ngoại môn rồi sao?"

Trần phụ và Trần mẫu nhìn nhau, trong lòng ngoại trừ mừng rỡ, còn có chút… ngoài ý muốn.

Ân?

Trần Vũ cảm giác có gì đó không đúng. Theo lý thì hắn gánh vác kỳ vọng của gia tộc khi đưa đến tông môn. Bây giờ đã là Thông Mạch thì phụ mẫu phải kinh hỉ mới đúng chứ. Vậy mà, cả hai người cũng không có kinh hỉ như những gì tưởng tượng, hơn nữa lại có vẻ ngoài ý muốn là sao?

Chẳng lẽ, phụ mẫu cũng không hi vọng quá lớn đối với bản thân mình hay sao?

"Vũ Nhi a, ba năm trước đây, lúc ngươi trải qua vòng sơ tuyển thì chúng ta đã biết ngươi có thể chất "nửa linh thể" rồi."

Có lẽ nhìn ra sự nghi hoặc của hắn nên Trần Thiên Đức nói rõ nguyên nhân.

Trần Vũ thầm nghĩ "Quả nhiên", phụ mẫu không có hy vọng bản thân mình có thành tựu gì lớn.

"Thể chất tu hành được gọi là "Linh thể". Loại thể chất này trời sinh đã thích hợp cho tu luyện, khí cảm lại càng mạnh mẽ, dễ dàng bước vào Thông Mạch. Mấu chốt là sau khi tiến gia, việc cảm ứng thiên địa nguyên khí lại có ưu thế rất lớn."

Trần phụ thở dài nói.

"Vậy con là 'nữa linh thể' là sao?" – Trần Vũ nói ra nghi vấn của mình.

"Linh thể chính là người được sủng ái để tu hành, trong đó cũng có phân chia cấp độ, cái này tạm thời chưa nói đến. Dưới hạ linh thể chính là đa phần là phàm thể. Phàm thể không hẳn là không tu luyện được mà chỉ là vô cùng khó khăn mà thôi, khí cảm gần như bằng không. Nghe nói cực hạn của phàm thể chỉ có thể đạt đến Luyện Tạng Kỳ mà thôi." Trần Phụ bổ sung nói.

Hiển nhiên, Trần phụ mẫu đều là phàm thể.

"Còn nửa linh thể chính là ở khoảng giữa của phàm thể và linh thể. Hoặc nói là một loại linh thể không trọn vẹn a. So với phàm thể cũng không mạnh hơn nhiều. Nói thế thì loại thể chất này ở trong tông môn cũng không ngốc được bao lâu. Cho dù trả cái giá lớn để bước vào Thông Mạch hay Luyện Tạng Kỳ thì thành tựu tương lai cũng có hạn mà thôi."

Nói đến đây, Trần phụ mẫu ngạc nhiên nhìn Trần Vũ. Có lẽ hai người căn bản không nghĩ Trần Vũ có thể đột phá trong vòng ba năm đi.

"Con hiểu rồi."

Trong lòng hắn cười khổ không thôi, chợt thấy thông suốt rất nhiều. Một trong những điều nghĩ tới chính trong ba năm lăn lộn trong tông môn, dù hắn gian khổ cố gắng như thế nào thì gia tộc cũng chưa từng trợ giúp một chút gì.

So với bọn người Vương Lăng Vân, Nhạc Phong thì kém quá xa rồi.

Trước kia, Trần Vũ rất ngây thơ, cho rằng hai người kia là thiếu chủ của gia tộc mới có thể có được nhiều tài nguyên như vậy.

Hiện tại thì mọi chuyện đã rõ. Gia tộc không có hy vọng gì với hắn cả, thậm chí là buông tay, chẳng bồi tài gì.

…

Thời gian ban đêm.

Trần gia mở tiệc mừng Trần Vũ trở về.

Dù thế nào đi nữa thì Trần gia có đệ tử đặt chân được ở tông môn là một chuyện đáng mừng. Trên yến tiệc, ngoại trừ Trần phụ mẫu còn có gia chủ Trần Thiên Uy cùng với một ít tộc lão có địa vị tương đối cao.

Chẳng qua trong lòng hắn lại có chút thất lạc, nhàn nhạt.

Gia chủ, cũng như các tộc lão đối với việc mình tấn chức Thông Mạch đều không có biểu hiện kinh hỉ quá nhiều. Tối đa cũng coi như có một niềm vui ngoài ý muốn mà thôi.

Đương nhiên, những người lớp già này đều là phàm thể hoặc nửa linh thể, thêm nữa họ tu hành đã vài thập niên nên có không ít người đều là Thông Mạch Kỳ.

"Hì hì, ngươi là Trần Vũ đường ca sao!?"

Một âm thanh như chuông bạc truyền đến.

Bên ngoài yến tiệc đi vào một thiếu nữ váy hoa, tuy tướng mạo không bằng Mục Tuyết Tình nhưng lại có vài phần rực rỡ, hoạt bát.

Đường ca? Từ lúc nào ta có một đường muội vậy?

Trần Vũ sững sờ.

"Dĩnh Nhi, sao ngươi lại tới đây?"

Gia chủ vội đứng dậy, vẻ mặt đầy yêu mến.

Mấy tộc lão khác cũng nhao nhao đứng lên chào hỏi thiếu nữ váy hoa, lộ ra mười phần khách khí. Trình độ coi trọng kiểu này hơn xa Trần Vũ rất nhiều.

"Đây là?"

Trần Vũ chỉ cảm thấy danh tự của thiếu nữ này có chút quen tai. Phụ thân Trần Thiên Đức giải thích: "Đây chính là nghĩa nữ mà bá phụ ngươi thu, khi còn bé đã gặp qua, ngươi nhớ lại chưa?"

Trần Vũ tỉ mỉ nhớ lại, chỉ có chút ấn tượng mơ hồ.

Trong trí nhớ.

Gia chủ Trần Thiên Uy là đại bá của hắn, dưới gối chỉ có một nhi tử nhưng không có tư chất tập võ, chỉ một lòng làm người thường.

Rồi một thời gian nào đó, đại khái là lúc Trần Vũ ba bốn tuổi gì đấy, gia chủ có thu một nghĩa nữ, có lẽ là "Dĩnh Nhi" này rồi.

Nhưng mà vài năm sau, nghĩa nữ chợt biến mất trong tầm mắt mọi người. Khi đó Trần Vũ chỉ là một bé con, bạn cùng lứa trong gia tộc rất đông, thật sự không thể nào chú ý hết.

Hiện tại, đây là chuyện gì?

Nghĩa nữ biến mất hồi lâu kia giờ lại xuất hiện, hơn nữa còn được rất nhiều truy cầu.

"Ta là Dĩnh Nhi. Trần Dĩnh Nhi."

Ngược lại, thiếu nữ váy hoa lại có vẻ quen thuộc với hắn, rầm rì nói: "Đã sớm nghe nói qua vị đường ca không ra hồn này, không nghĩ tới bây giờ lại có thể đột phá Thông Mạch rồi, thật đúng là ngoài dự đoán của người ta a…"

Ặc… đường ca không ra hồn?

Trần Vũ ngạc nhiên, Trần Dĩnh Nhi này thật sự không có chút khách khí nào.

"Vũ Nhi! Xin bỏ qua cho. Chỉ là tính tình Dĩnh Nhi có chút tùy tiện, nói năng hơi chua ngoa…"

Gia chủ Trần Thiên Uy mỉm cười nói với Trần Vũ.

Lão lo lắng lời nói của Dĩnh Nhi làm tổn thương tự tôn của Trần Vũ; hơn nữa trong ngôn ngữ còn lộ ra vẻ cưng chiều và che chở cho nàng.

"Nương, Trần Dĩnh Nhi này là chuyện gì vậy?"

Trần Vũ thấp giọng hỏi thăm.

“Ngươi hỏi Dinh Nhi a, từ nhỏ tư chất của nàng đã rất tốt. Đại khái lúc bảy, tám tuổi đã bước vào Đoán Thể Kỳ, bị đưa đến Thủy Nguyệt Phái ở phía Đông nước Sở. Hiện nay mới mười bốn nhưng đã là Thông Mạch hậu kỳ, nghe nói có được “Trung phẩm linh thể”, được trưởng lão Thủy Nguyệt Phái thu làm đệ tử, đã là đệ tử nội môn rồi…”

Trần mẫu cười nói.

Trong lời nói của Trần mẫu có chút yêu thích nữ tử này.

Thủy Nguyệt Phái? Thông Mạch hậu kỳ? Đệ tử nội môn?

Đoạn tin tức này làm cho Trần Vũ giật mình không thôi, cũng như đả kích không nhỏ. Phải hiểu là Trần Dĩnh Nhi này còn nhỏ hơn mình một tuổi đấy. Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ vì sao gia chủ, hay phụ mẫu đều không có nhiều khi hỉ khi biết mình tấn chức Thông Mạch.

Tất cả chân tướng đều là ở đây!

Rõ ràng là Trần gia còn bí mật nuôi dưỡng một vị thiên kiêu chi nữ.

“Vũ nhi, giờ cũng coi như ngươi chính thức biết Dĩnh Nhi rồi. Trước kia vì lo lắng Dĩnh Nhi tư chất hơn người bị người ta mưu hại nên vẫn không công khai. Hiện giờ, Dĩnh Nhi đã trở thành đệ tử của trưởng lão trong tông môn, cũng không cần quá cẩn thận nữa.”

Gia chủ Trần Thiên Uy cười nói.

Trần Vũ gật đầu đồng ý, trong lòng có chút oán thầm: Trần Dĩnh Nhi lại được bảo hộ cực kỳ tốt, đáng thương cho bản thân mình trước kia, thừa nhận hết tất cả hãm hại của Vương Lăng Vân.

“Tiểu đường ca.”

Trần Dĩnh Nhi nhếch miệng, ra vẻ nói: “Về sau trong lúc luyện võ có gì không hiểu cứ đến thỉnh giáo ta!”

Trần Vũ: “…”

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đồng Bì chi thân

***Dịch giả**: Độc Đoán Vạn Cổ*

***Biên**: Diên Vĩ*

Cả bữa tiệc nói là chúc mừng cho Trần Vũ, nhưng ngược lại nhân vật chính thật sự là Trần Dĩnh Nhi.

Trên bữa tiệc.

Trong lời nói của một đám cao tầng trong gia tộc đối với Trần Dĩnh Nhi tràn đầy ý sùng kính và lấy lòng.

Cô nàng Trần Dĩnh Nhi kia cũng không phải dạng người khiêm tốn gì, thường xuyên đối xử với đường ca (anh họ) như Trần Vũ với giọng điệu "thuyết giáo".

Tượng đất còn có ba phần nóng giận.

Trần Vũ không phải tượng đất, càng không người lòng dạ rộng lớn gì, đối với loại người lấy oán trả ơn này, nội tâm tự nhiên có chút không vui.

"Đến đây nào Trần Vũ! Ngươi là nhân vật chính của bữa tiệc này! Chúc mừng Trần gia ta lại thêm một người có chỗ đứng trong tông môn..."

Gia chủ Trần Thiên Uy là một lão hồ ly, thấy tình hình không ổn liền dẫn đầu mời rượu, giảm bớt xấu hổ cho Trần Vũ.

...

Đêm đã rất khuya.

Trần Vũ và cha mẹ trở lại tiểu viện của mình.

"Vũ nhi, những việc trong bữa tiệc tối nay, con đừng để bụng. Dĩnh Nhi thân có trung phẩm linh thể, bái trưởng lão tông môn làm môn hạ, tương lai tiền đồ vô lượng. Đám trưởng lão bọn họ tâng bốc nàng, bá phụ con cưng chiều nàng thì cũng là chuyện bình thường."

Mẫu thân Liễu Nhạn khuyên nhủ.

"Quả thật là chuyện bình thường."

Trần Vũ cười khổ một tiếng. Sau tiệc rượu, ngược lại hắn không thật sự để trong lòng. Dù sao, Trần Dĩnh Nhi coi như là cũng là đường muội (em gái họ) của hắn.

Nói đến lòng người dễ thay đổi, tình người nóng lạnh, Trần Vũ đã thấy quá nhiều trong tông môn rồi.

Chẳng qua là hôm nay Trần Vũ trở về gia tộc, một loại tình cảm muốn biến nơi này trở thành "nhà" lại để cho hắn phải nhận lấy một sự thật tương phản nhất định.

Ngay lúc này.

Trần Vũ mười lăm tuổi, rốt cuộc đã hiểu rõ.

Cho dù là trong tông môn, trong gia tộc, hay là thế giới bên ngoài, đạo lý kẻ mạnh làm vua đều giống nhau cả.

"Con hiểu được những điều này là tốt rồi. Hy vọng con và Dĩnh Nhi có thể chung sống hòa thuận..."

Trần Thiên Đức mỉm cười.

...

Trở lại phòng mình.

Trần Vũ yên tĩnh một lúc lâu bèn vận hành "Vân Sát Tâm Pháp" như thường lệ, nội tức chạy khắp nơi trong kinh mạch.

Tu hành tâm pháp chú trọng tích lũy qua ngày tháng.

Mỗi ngày tu hành một hai canh giờ là đủ, nhiều quá cũng không có lợi.

Hai canh giờ sau.

Trần Vũ vận hành "Vân Sát Tâm Pháp" nhiều lần, không khỏi thở dài một hơi.

Trong phương diện tâm pháp nội tức, tiến triển của hắn ngược lại chậm hơn bình thường, kém xa so với biểu hiện kinh diễm trong lĩnh vực thể thuật.

Có thể tưởng tượng.

Những thiên tài như Trần Dĩnh Nhi và Nhạc Phong, ở phương diện hiệu suất và tiến độ tu luyện tâm pháp nội tức khẳng định hơn xa Trần Vũ.

Trần Vũ không khỏi nhớ tới đánh giá của lão giả mặt đỏ đối với bản thân.

Lúc ấy, vị lão giả mặt đỏ của tông môn một mặt tán thưởng không ngớt đối với chính mình, một mặt lại tiếc hận khôn nguôi.

"Không bằng, tu luyện《Đồng Tượng Công》thử xem."

Trần Vũ nhớ tới lão giả mặt đỏ đề cử cái môn công pháp thiên môn (bàng môn tà đạo) kia. (Nay sẽ dịch là bàng môn cho hợp nghĩa)

Trong《Đồng Tượng Công》, bởi vì không có phương pháp Thông Mạch nên lúc trước bị Trần Vũ tạm thời vứt qua một bên.

Lúc này đây, Trần Vũ lần nữa lật xem《Đồng Tượng Công》, đọc miêu tả ghi trên đó.

Sau khi xem kỹ, Trần Vũ không khỏi có vài tia kinh hỉ.

Đầu tiên,《Đồng Tượng Công》với tư cách là một môn công pháp Luyện Thể cổ xưa, chuyên môn tu hành nhằm vào lĩnh vực "Thể thuật", ngược lại điểm này rất phù hợp thiên phú của hắn.

Theo đó uy lực và hiệu quả của《Đồng Tượng Công》quả thật không tệ, có thể tăng cường thể chất và lực lượng trên phạm vi lớn, nhất là phòng ngự!

Tu luyện《Đồng Tượng Công》tới đại thành, cả người như tượng đồng, đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng.

Trang trước của《Đồng Tượng Công》, chia làm ba cảnh giới là "Đồng Bì" (Da đồng), "Đồng Cân" (Gân đồng), "Đồng Cốt", vừa vặn tương ứng với Đoán Thể Kỳ, Thông Mạch Kỳ và Luyện Tạng Kỳ.

Dựa trên miêu tả.

Nếu Trần Vũ có thể tu luyện tới cảnh giới "Đồng Bì", cơ bản là có thể bỏ qua công kích của Đoán Thể Kỳ, kể cả những chặt chém bình thường của đao kiếm.

Nếu như tu luyện tới cảnh giới "Đồng Cân", có thể ngạnh kháng công kích cảnh giới Thông Mạch Kỳ, thậm chí chỉ bằng một thân khí lực cường đại là có thể tung hoành cả cấp Thông Mạch Kỳ như một hung thú hình người.

Nếu bàn về độ mạnh mẽ, cái《Đồng Tượng Công》này tự nhiên không có nhiều chỗ để bắt bẻ đâu.

Hơn hết, với tư cách là công pháp bàng môn thì đối với thể chất và nghị lực nó có yêu cầu rất cao. Thậm chí lúc tu luyện thì thời gian và độ khó còn hơn xa những môn công pháp như《 Vân Sát Quyền 》.

"Ồ! Môn pháp Luyện Thể độc nhất... 《Đồng Tượng Chú Thể Pháp》?"

Con mắt Trần Vũ sáng ngời vì trong《Đồng Tượng Công》hắn đã tìm được phương pháp chuyên môn Luyện Thể.

"Đồng Tượng Chú Thể Pháp" là thông qua các loại động tác tứ chi của rất nhiều bộ phận trên cơ thể, đối với cơ thể tiến hành rèn luyện và kích thích.

Những động tác này bao gồm hơn mười loại phương thức như nhu (cong), niết, chiết (cong), ngoặt (khom), gõ, uốn (uốn éo)…

Nó nhằm vào từng vị trí rất nhỏ của cơ thể, kể cả tất cả cơ bắp lớn nhỏ, cốt cách toàn thân và các đốt ngón tay, huyệt vị.

Xem hết giới thiệu của cuốn đồ văn kia, Trần Vũ đã được mở rộng tầm mắt, đã có thêm nhận thức mới đối với thân thể.

Hắn chưa hề nghĩ tới, thân thể lại có nhiều cơ bắp, cốt cách, các đốt ngón tay, cùng với vô số huyệt vị kinh mạch như vậy.

"Quyển《Đồng Tượng Công》này rõ ràng là khiến cơ thể người giống như đi "Luyện thiết" (rèn sắt), khiến từng vị trí lớn nhỏ của toàn thân tiến hành trăm ngàn lần rèn luyện và kích thích, cuối cùng rèn luyện ra một bộ "Tượng đồng chi thân" sống sờ sờ."

Trần Vũ đại khái hiểu được nguyên lý.

E rằng rằng người bình thường rõ ràng không chịu được loại phương thức tu hành này, chỉ là do loại đau đớn này không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Ở trong đó, có chút mượn nhờ hoàn cảnh bên ngoài, ví dụ như bếp lò, đóng băng, thác nước, sóng lớn các loại..., để rèn luyện thân thể, điều này đủ để dọa lui nhiều người.

Người bình thường, cho dù ngươi có đầy đủ nghị lực và sự nhẫn nại nhưng cách thành công vẫn còn rất xa xôi.

Bởi vì trong môn pháp đoán thể này có một ít động tác có độ khó cao, đối với yêu cầu thể chất thập phần hà khắc; thể chất người bình thường muốn đạt được yêu cầu nhỏ trong những động tác đó có khả năng cần đến mười ngày nửa tháng.

"Hô ~"

Trần Vũ thở dài một hơi, rốt cục hiểu rõ tại sao lúc lấy ra, trên bề mặt của quyển bí tịch này lại có một tầng cát bụi.

Thế nhưng độ khó của môn võ học này không hề hù ngã hắn.

Ngay trong đêm đó, Trần Vũ liền bắt đầu tu luyện "Đồng Tượng Đoán Thể Pháp".

Trong phòng.

Từng loạt động tác cẩn thận tỉ mỉ, hoặc những động tác khoa trương có độ khó cao đều xuất hiện trên người Trần Vũ.

Có những động tác Đoán Thể, cần đối với những vị trí mấu chốt của cơ thể tiến hành gõ, thậm chí tiến hành những động tác có độ khó cao như vặn vẹo hay uốn cong.

Nhưng mà.

Những động tác này đều không làm khó được Trần Vũ.

Thể chất của Trần Vũ đã không thể cân nhắc theo lẽ thường, muốn khom thì khom, muốn cong thì cong.

Một ít động tác Luyện Thể như "gõ" đối với hắn thì là chuyện nhỏ; có thể là do thể chất đặc thù, một chút đau khổ kia trong quá trình rèn luyện lại thấp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nếu như nói, người bình thường chỉ có thể đem những động tác Luyện Thể này miễn cưỡng làm được bốn mươi, năm mươi phần thì Trần Vũ thậm chí có thể phát huy ra một trăm mười hai phần hiệu quả vượt qua yêu cầu của Đoán Thể pháp.

Đương nhiên chỉ với một đêm còn chưa đủ để hắn tu luyện xong môn "Đồng Tượng Đoán Thế Pháp" phức tạp này.

Vào đêm nay, Trần Vũ chủ yếu nhằm vào hai tay.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Vũ nâng hai tay lên, chỉ thấy trên bề da của mình nổi lên một vầng sáng màu vàng nhạt óng ánh có cảm giác cứng rắn như sắt thép.

"Nhanh vậy ư?"

Bản thân Trần Vũ cũng có chút kinh ngạc.

Vỏn vẹn cả đêm, hai cánh tay của hắn đã có một ít đặc thù của cảnh giới "Đồng Bì".

Xem chừng một chút công kích quyền cước của Đoán Thể sơ kỳ lúc này đánh trên hai tay của Trần Vũ sẽ như đá lên vách tường vậy.

Tiến độ《Đồng Tượng Công》nhanh như vậy làm cho Trần Vũ khá là kinh hỉ và hưng phấn.

Hắn suy nghĩ kỹ lại, có thể là do thể chất của mình sau khi dung hợp với trái tim thần bí, cơ thể đã đạt đến một đẳng cấp khác.

Cảnh giới "Đồng Bì", đối với thể chất hiện tại của Trần Vũ coi như vẫn còn chút "cấp thấp".

Đương nhiên, thể chất cường đại của Trần Vũ, khả năng khôi phục biến thái cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng để hoàn thành những động tác Luyện Thể vô cùng khó kia.

Những ngày tiếp theo.

Trần Vũ dứt khoát chuyên tâm tu hành《 Đồng Tượng Công》, mỗi ngày ngoại trừ vận chuyển nội tức cố định và nghỉ ngơi chút ít thì phần lớn thời gian đều tiến hành Đoán Thể.

Thoáng chớp mắt thì đã trôi qua ba bốn ngày.

Toàn thân Trần Vũ từ trên xuống dưới đều đã trải qua rèn luyện của "Đồng Tượng Đoán Thế Pháp".

Dựa theo tiến triển của người bình thường, ít thì mấy tháng, nhiều thì một năm hay nửa năm, mới có thể rèn luyện toàn thân một lần, mà hiệu quả tuyệt đối là kém xa Trần Vũ.

Đêm khuya.

Trần Vũ chỉ mặc một cái quần cộc, lộ ra làn da màu vàng óng ánh như đồng.

-"Hô ~"

Hắn vận chuyển《Đồng Tượng Công》, da thịt toàn thân hiện ra một vầng sáng màu vàng nhạt với phương thức kinh người bành trướng ra một vòng, giống như một bộ tượng bằng đồng.

"Cái này là "Đồng Bì Chi Thân" sao?"

Vẻ mặt Trần Vũ ngạc nhiên, thuận tay lấy ra một thanh đao bình thường.

"Đinh!"

Với lực đạo Đoán Thể Kỳ bình thường, lưỡi đao xẹt qua trên làn da nơi cánh tay một cái, lại truyền đến một tiếng giòn vang, hắn ta bình yên vô sự.

"Ha ha, tối thiểu ta được coi như "Đồng Bì sơ thành" rồi."

Trần Vũ nhếch miệng cười to.

Tôi luyện ở cảnh giới "Đồng Bì" vẫn là lớp da thịt ở ngoài; tiếp theo là "Đồng Cân" thì chính là cơ bắp – một tầng càng sâu hơn; cuối cùng là "Đồng cốt",

lại là rèn luyện sâu tận xương tủy.

Hiện tại, "Đồng Bì chi thân" của Trần Vũ ít nhất đã là sơ thành.

Bởi vì thể chất của Trần Vũ đủ mạnh, gia tăng lực lượng thì chỉ có một chút. Gia tăng nhiều nhất là phòng ngự của thân thể!

...

Sáng sớm hôm sau, Trần Vũ đã đi tìm phụ thân Trần Thiên Đức.

"Phụ thân, con đang tu hành một loại công pháp Luyện Thể, cần mua một ít dược liệu để phối hợp tôi thể."

Trần Vũ mở miệng nói.

Tu hành《Đồng Tượng Công》không chỉ dựa vào bản thân mà còn cần mượn nhờ tài nguyên bên ngoài.

Trong đó, Tôi Thể Dược Dịch là một loại phương thức phụ trợ ngoại lực. Các phương thuốc liên quan, từ thấp đến cao trong《Đồng Tượng Công》có giới thiệu vài loại.

"Hả?"

Trần phụ nhận lấy hai phương thuốc tôi thể.

Hai phương thuốc tôi thể này vẫn là một loại phương thuốc có chút thấp kém trong《Đồng Tượng Công》.

Phương thuốc có hiệu quả kém nhất gọi là "Phương thuốc bình dân", chỉ cần dùng vàng bạc trong thế tục là có thể mua được những dược liệu trân quý trong đó.

Một phương thuốc khác thì cần phối hợp với một ít linh tài quý hiếm, có thể cần đến Nguyên Thạch để mua sắm.

"Phương thuốc thứ nhất thì không có vấn đề. Còn phương thuốc thứ hai thì có thể cần chút Nguyên Thạch, để ta xin đại bá của con một chút. Bây giờ con đã đột phá Thông Mạch, gia tộc nên cung cấp cho con chút ít tài nguyên rồi."

Trần phụ gật nhẹ đầu, cầm lấy phương thuốc rồi rời đi.

Mà Trần Vũ thì tiếp tục dựa vào ưu thế về thể chất, khổ tu《Đồng Tượng Công》.

Ba ngày sau đó.

《Đồng Tượng Công》của Trần Vũ lại thuận lợi đạt tới "Đồng Bì tiểu thành"!

【Đồng Bì tiểu thành】: lực phòng ngự của Trần Vũ lần nữa tăng nhiều, lực lượng cũng được tăng phúc nhất định.

Đạt tới cảnh giới này, đoán chừng công kích dưới Thông Mạch đối với Trần Vũ thì như gãi ngứa mà thôi.

Lúc này.

Trần Vũ cảm thấy Đoán Thể Pháp của mình nếu chỉ dựa vào tự mình rèn luyện thì tốc độ đã bắt đầu chậm lại.

May mà lúc này, Trần phụ đã thu thập đủ tài liệu cần thiết cho Tôi Thể Dược Dịch.

Nhưng điều làm cho Trần Vũ thất vọng chính là dược liệu Trần phụ mang đến chỉ là dược liệu của "Phương thuốc bình dân", là loại có thể dùng vàng bạc bình thường liền dễ dàng mua được.

Dựa theo miêu tả trong《Đồng Tượng Công》, hiệu quả của loại phương thuốc này là kém cỏi nhất.

"Vũ nhi, tạm thời chỉ thu thập được tài liệu của phương thuốc thứ nhất. Còn phương thuốc thứ hai, bởi vì cần chút Nguyên Thạch, đại bá của con nói tài vụ trong gia tộc khá eo hẹp nên muốn cân nhắc một hai." Trần phụ nói với vẻ mặt xấu hổ.

Ông vốn nghĩ rằng, bây giờ Trần Vũ đã đột phá Thông Mạch, gia tộc cũng nên cho chút tài nguyên bồi dưỡng mới phải.

Thế nhưng lại bị gia chủ Trần Thiên Uy từ chối.

Lý do là sau khi Trần Dĩnh Nhi hồi tông, có thể phải đột phá lên "Luyện Tạng Kỳ", tài nguyên khổng lồ trong gia tộc cơ hồ toàn bộ đặt trên người nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lần đầu chiến đấu với Trần Dĩnh Nhi

***Dịch giả**: Độc Đoán Vạn Cổ*

***Biên**: Diên Vĩ*

Mặc dù Trần phụ không nói tỉ mỉ thế nhưng Trần Vũ lại có thể đoán được nguyên nhân đại khái.

Hắn gia nhập tông môn đại khái đã được ba năm rồi,gia tộc trừ cung cấp chút tiền bạc thế tục thì cũng chẳng còn bất cứ tài nguyên nào thật sự sử dụng được cả.

Mặc dù Trần gia là gia tộc thế tục nhưng dẫu gì cũng là một trong ba gia tộc lớn của thành Tương Dương.

Với tư cách là đại tộc chốn này, ít nhiều vẫn có thể nắm giữ một chút "tài nguyên siêu phàm " trong thế giới tông môn, ví dụ như Thứ Phẩm Nguyên Thạch hay một ít linh vật trân tài chẳng hạn.

Thế nhưng mà.

Ở phương diện này Trần Vũ cơ hồ không được giúp đỡ bao nhiêu.

Như vậy, tất cả tài nguyên siêu phàm đều được dùng vào đâu?

Đáp án quá đơn giản.

Trần Dĩnh Nhi, nghĩa nữ của gia chủ có được tư chất Linh thể, bái trưởng lão tông môn làm môn hạ, 14 tuổi đã là Thông Mạch hậu kỳ... Có đầy đủ vầng sáng!

Nghiễm nhiên, nàng chính là "Thiên chi kiều nữ" của Trần gia rồi.

" Trước tiên tạm thời dùng đỡ Tôi Thể Dược Thủy bình thường này, dù sao hiện tại cảnh giới Luyện Thể của ta cũng không cao."

Ngược lại, Trần Vũ an ủi phụ thân sau đó nhận lấy dược liệu.

Vì Trần phụ không thể lấy được dược liệu của phương thuốc Tôi Thể cho đứa con của mình, ngoài sự tức giận thì càng nhiều hơn là tự thẹn.

Sau khi đạt được dược liệu "phương thuốc bình dân ", Trần Vũ lập tức trở về phòng, trộn lẫn chúng rất đơn giản, nghiền nát rồi phối chế thành một đống thuốc bột.

Trong lúc tắm rửa hòa lẫn đống thuốc bộ này vào trong nước nóng vậy liền có thể gọi là Tôi Thể Dược Thủy rồi.

Nhưng mà.

Không đợi Trần Vũ phối chế xong "Tôi Thể Dược Thủy", một vị khách không mời mà tới đã xông vào.

"Tên đường ca tiện nghi của ta lăn ra đây mau!"

Từ ngoài cửa truyền tới giọng nói không khách khí và tràn ngập sự điêu ngoa của một nữ tử.

Người đến dĩ nhiên là Trần Dĩnh Nhi.

Trần Dĩnh Nhi ăn mặc một bộ y phục võ sĩ màu đen, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người đẹp đẽ thẳng tắp lại có vài phần khí khái hào hùng.

"Dĩnh Nhi, ngươi có ý gì đây?"

Trần Vũ chậm rì rì đi tới, nói một cách tức giận.

Cô nàng này nuốt hết tất cả tài nguyên, lại ngang ngược như vậy, đương nhiên Trần Vũ chẳng có sắc mặt tốt.

"Hừ! Ngươi còn không biết xấu hổ."

Đôi mắt quả hạnh* của Trần Dĩnh Nhi trợn lên, nói với một bộ dáng tức giận: "Phụ thân ta đã từng nói qua khi ta rảnh để ta chỉ điểm ngươi tu hành."

* Đôi mắt quả hạnh(杏目) các bạn copy 2 từ này qua google sẽ biết.

"Vậy thì sao?"

Trần Vũ cảm giác quái lạ.

"Nhưng mà —— tên đường ca không ra hồn như ngươi lại rõ ràng không chủ động đến thỉnh giáo! Ngươi có biết là những tên hộ vệ hay tộc lão trong tộc đều rất khiêm tốn thỉnh giáo bổn tiểu thư, ta còn mặc kệ quan tâm đây này."

Giọng của Trần Dĩnh Nhi như dồn dập không dứt làm cho Trần Vũ sững sờ (ngáo người).

Chủ động... Thỉnh giáo?

Trần Vũ rốt cuộc hiểu rõ, liền trực tiếp đảo tròng mắt trắng dã.

Nàng tiểu đường muội này không hổ là thiên chi kiều nữ, được cả gia tộc nâng niu trong lòng bàn tay nên mới lớn lối như thế.

Chính mình không chủ động thỉnh giáo lại còn bị phê bình.

Có lẽ vị đại bá gia chủ kia là có ý tốt, muốn cho cô nàng nội môn đệ tử Trần Dĩnh Nhi này truyền thụ chút kinh nghiệm cho mình.

"Được rồi, ngươi định chỉ giáo ta như thế nào?"

Dù Trần Vũ bận tối mắt mà vẫn ung dung, trên mặt mang theo ý cười; hắn vốn chuẩn bị bật thốt lên câu "Ta chưa hề nói qua cần ngươi chỉ giáo" thì ngay lập tức nuốt lại.

Đột nhiên.

Quả thực hắn muốn lĩnh giáo thực lực của cao đồ trưởng lão Trần Dĩnh Nhi này, thuận tiện để hiểu rõ hơn về Thủy Nguyệt Phái.

Sở Quốc có bốn đại tông môn truyền thừa, Vân Nhạc Môn và Thủy Nguyệt Phái, đều là một trong số đó.

Trước kia Trần Vũ nghe nói võ học truyền thừa của Thủy Nguyệt Môn có chỗ độc đáo, mà chiếm phần lớn là nữ đệ tử.

"Rất đơn giản."

Trần Dĩnh Nhi vừa nói "Chỉ giáo", thần sắc ngang ngược thu liễm hết mức, nói một cách chính đáng: "Ta áp chế tu vi xuống Thông Mạch sơ kỳ giống ngươi; một bên luận bàn, một bên chỉ điểm thiếu sót của ngươi."

Nhìn xem bộ dáng rất nghiêm túc của cô nàng, trong nội tâm Trần Vũ ngược lại có chút áy náy và chột dạ.

Nói không chừng cô nàng này là thật tâm đến chỉ giáo đấy.

May mắn, câu nói "Ta chưa hề nói qua cần ngươi chỉ giáo" kia chưa nói ra miệng, nếu không sẽ không biết cô nàng thiên chi kiều nữ này sẽ giận dữ như thế nào, thậm chí có khả năng kinh động cả gia tộc.

"Được thôi."

Trần Vũ dứt khoát gật đầu.

Hai người nói xong, liền dời bước tới một khối diễn võ trường trong gia tộc.

Tốc độ phản ứng của những gia đình Trần gia cực nhanh, tin tức hai người luận bàn rất nhanh truyền đến cao tầng của gia tộc.

Vậy nên hai người vừa đến diễn võ trường, gần đó đã có một ít tộc lão đến nơi.

Gia chủ, Trần phụ Trần mẫu và một ít người trong gia tộc phần lớn đều đã đến kịp mang theo ánh mắt hứng thú nhìn về phía hai người trong diễn võ trường.

Thần thái hai người trên diễn võ trường khác nhau.

Trần Dĩnh Nhi chắp tay, một bộ dáng làm ra vẻ, làm gương sáng cho người khác.

Trần Vũ thì khí định thần nhàn, bộ dáng giống như cười mà không phải cười.

“Bắt đầu rồi. Ngươi xuất thủ trước, dùng công kích mạnh nhất của chính mình tấn công ta thỏa thích."

Trần Dĩnh Nhi nói một cách không kiên nhẫn.

"Cẩn thận nhé."

Trần Vũ thở nhẹ một hơi, vận chuyển Vân Sátnội tức trong cơ thể, tỏa ra một luồng khí lãng vô hình mang theo sát khí mờ mờ ảo ảo.

“Hả?”

Những tức đặc tính và cảm giác áp bách này làm cho một số lão già nhìn tận mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Nhìn những luồng nội tức này, dường như Vũ nhi tu luyện không phải công pháp bình thường."

Trần phụ và Trần mẫu liếc nhìn nhau.

Với tư cách là gia tộc lớn ở thành Tương Dương, cao tầng hạch tâm của Trần gia, phần lớn đều có căn cơ võ học trên thân.

Lúc này, kể cả Trần Dĩnh Nhi, đều lộ ra một tia dị sắc.

"Thiết Lê Quyền!"

Trần Vũ một quyền đấm ra, Vân Sát nội tức trên nắm đấm chấn động vang dội, uy thế của《 Thiết Lê Quyền 》Đại thành, giống như Kinh Lôi Bạo Vũ (Sấm chớp mưa to).

Cùng lúc đó.

Hai chân của hắn theo bản năng thi triển《 Lăng Vân Bộ 》.

Chỉ trong nháy mắt, một quyền của Trần Vũ trải qua thôi động của nội tức và bộ pháp đã đánh đến trước mặt Trần Dĩnh Nhi.

"Chút tài mọn!"

Trần Dĩnh Nhi nhếch miệng, một bàn tay mảnh khảnh giống như Thủy Thanh Nhu Phong*, nổi lên một luồng nội tức nhu nhược như không có, ngăn trở một kích Trần Vũ.

*Thủy Thanh Nhu Phong: Nước trong gió nhẹ

Vù Vù!

Một quyền một chưởng giao thoa ở giữa không trung, cuối cùng lại lâm vào sự đình trệ quỷ dị.

Tình cảnh này như một khối sắt đá sa vào trong một xoáy nước, cả hai đan xen cùng một chỗ.

"Hử?"

Trần Vũ chỉ cảm thấy một quyền cương mãnh của mình giống như lọt vào trong một cục bông, không chút gắng sức. Hắn ngầm cảm thấy một phần lực lượng của mình bị chuyển dời đi.

Nhưng sự đình trệ giữa không trung chỉ duy trì không đến một hơi thở.

Sắt đá cùng xoáy nước, hoặc là sắt đá phá tan vòng xoáy, hoặc là vòng xoáy cuốn trôi sắt đá.

Một hơi thở sau.

Bộ mặt Trần Dĩnh Nhi ửng đỏ, trong con ngươi sáng ngời lộ ra một tia kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn khẻ nhếch lên.

Ầm ầm!

Một luồng khí kình mạnh mẽ phát nổ ở chỗ giữa hai người.

Trong thời khắc mấu chốt, khối sắt đá này của Trần Vũ, với thể tích và sức nặng cũng đủ lớn liền phá tan sự lôi kéo của vòng xoáy.

Đằng!

Thân hình Trần Dĩnh Nhi lùi nhẹ hơn một trượng, trong khoảnh khắc bị Trần Vũ phá tan công kích trên người nàng hiện lên một luồng nội tức mạnh mẽ trào dâng.

Đằng Đằng Đằng!

Trần Vũ bị luồng nội tức mạnh mẽ bỗng nhiên hiện lên này đẩy lui hai ba bước.

Thì ra.

Trong thời khắc mấu chốt, Trần Dĩnh Nhi bộc phát nội tức vượt qua Thông Mạch sơ kỳ, đạt tới Thông Mạch trung kỳ, thậm chí tiếp cận Thông Mạch hậu kỳ.

"Làm sao có thể!《 Thủy Viên Quyết 》của ta tu đến tầng thứ ba, trong tình huống nội tức ngang nhau là khó gặp đối thủ..."

Sau khi Trần Dĩnh Nhi ổn định thân người liền lộ ra một vẻ mặt khó tin.

Ngoài ra, bàn tay nhỏ bé của nàng còn truyền đến một cảm giác nóng rát.

Một màn giao thủ của hai người lại làm cho mọi người ở đây giật mình.

Hai người đều xuất thân từ tông môn, nhất là Trần Dĩnh Nhi xuất thân từ nội môn, công pháp huyền diệu càng vượt xa vũ phu nơi thế tục.

Đương nhiên.

Điều thật sự giật mình chính là dưới tình huống tu vi ngang nhau, Trần Vũ có thể chiếm thế thượng phong làm cho Trần Dĩnh Nhi phải phát huy tu vi cao hơn để đối phó.

"Ha ha! Thực lực của Vũ nhi thật đúng là vượt xa dự đoán. Xem ra quy tắc của trận luận bàn này nên sửa lại một chút."

Tiếng cười của gia chủ Trần Thiên Uy truyền đến.

Giờ phút này trong lòng gia chủ khá là kinh hãi, người hoàn toàn không được ông ta coi trọng, đứa cháu nhỏ nghĩ đến liền bị quên đi lại có thực lực như vậy.

Phải biết rằng.

Những năm này hắn dốc sức thiên vị, đưa tài nguyên cho Trần Dĩnh Nhi, còn Trần Vũ thì chẳng đái hoài đến.

Mà quyết đấu vào lúc này lại phá vỡ thường thức của mọi người.

Các tộc lão cao tầng ở đây có thể sẽ nghi ngờ sự "thiên vị" của ông ta trước kia.

Trần Thiên Uy không cho phép uy tín của mình chịu ảnh hưởng.

"Ồ? Quy củ sửa như thế nào?"

Mọi người đều nhìn về phía gia chủ Trần Thiên Uy.

"Vũ nhi, xem ra ngươi đang tu luyện một môn công pháp Luyện Thể, nội tức tăng thêm không tầm thường, đã có thể chiến một trận với Dĩnh Nhi. Trận luận bàn này liền không cần hạn chế tu vi."

Trần Thiên Uy trước tiên là tán dương Trần Vũ một phen, ngay lập tức hời hợt thay đổi quy tắc.

"Thế nhưng mà, lúc trước ta..."

Trần Dĩnh Nhi vừa mới chuẩn bị nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nghĩa phụ Trần Thiên Uy liền nuốt ngược những lời sắp nói lại.

"Được rồi, Trần Vũ đường ca, ta thu lại ba chữ "không ra hồn", quả thật Dĩnh Nhi hoàn toàn coi thường ngươi rồi, nhưng tiếp theo, Dĩnh Nhi sẽ không nương tay đâu."

Trong mắt Trần Dĩnh Nhi, lộ ra ý chí chiến đấu mạnh mẽ.

Hô!

Hai cánh tay của nàng từ từ vẽ một cái, trên dáng người xinh đẹp hiện lên một luồng nội tức vượt xa Trần Vũ.

Luồng nội tức mạnh mẽ kia giống như đạt tới Thông Mạch hậu kỳ, thậm chí đã rất gần cực hạn của Thông Mạch.

Trên mặt Trần Vũ cũng hiện lên sự nghiêm túc.

Trần Dĩnh Nhi vào giờ phút này là đối thủ mạnh nhất mà gặp phải sau khi tiến vào tông môn.

Sự mạnh mẽ Trần Dĩnh Nhi còn hơn cả Vương Lăng Vân, thậm chí còn hơn cả Nhạc Phong lúc đánh chết Hùng vương.

"Thủy Viên Thập Tam Thức!"

Trần Dĩnh Nhi phát ra nội tức mạnh mẽ, thân hình mềm mại xẹt qua một đạo tàn ảnh, bàn tay ngọc ngà cắt ra một luồng nội tức chảy như dòng nước xiết, hoặc là bành trướng, hoặc là cương mãnh, lúc thì giống như vòng xoáy dưới đáy hồ, thần bí khó lường.

Bồng! Bồng!

Vỏn vẹn giao phong một hai cái, thân hình Trần Vũ liền bị ép lui vài bước.

"Nội tức mạnh thật! Chiêu thức kia biến hóa thật nhanh."

Trần Vũ thừa nhận là võ học chủ tu của đối phương chỉ sợ không thua《 Vân Sát Quyền 》của mình, mà lại càng có nhiều biến hóa.

Với nội tức Thông Mạch sơ kỳ của hắn, nếu không có lực lượng, tốc độ hay thậm chí phản ứng mạnh mẽ, không chừng đã bị cho nằm đo đất.

"Đồng Bì chi thân."

Trần Vũ hít sâu một hơi rồi đột nhiên vận chuyển《 Đồng Tượng Công 》, da thịt toàn thân hiện ra một tầng sáng bóng màu đồng.

Trong nháy mắt.

Thân thể của hắn với phương thức kinh người bành trướng một vòng nhỏ, giống như một pho tượng bằng đồng.

Phanh phanh!

Lực lượng và phòng ngự của Trần Vũ được tăng thêm một đoạn, nắm đấm của hắn giống như một quả cầu bằng đồng, hung hăng chọi cứng với Trần Dĩnh Nhi mấy lần.

"Cái gì!"

Trần Dĩnh Nhi chỉ cảm thấy mỗi một lần giao kích, phảng phất như đánh vào một vách đá bằng đồng.

Trần Vũ trong tầm mắt, dường như trong khoảnh khắc này hóa thành một bức tượng đồng mạnh mẽ, mỗi một đòn đều ẩn chứa sức mạnh lớn lao.

Bành bành bành!

Mỗi một lần giao kích, Trần Dĩnh Nhi đều cảm thấy bàn tay nhỏ bé của mình run lên.

Nếu bàn về nội tức thì nàng quả thật áp chế Trần Vũ. Thế nhưng bàn về thể chất thì lực lượng và phòng ngự của nàng xa xa không bằng Trần Vũ.

"Thật mạnh!"

"Đây là pháp môn Luyện Thể gì lại mạnh mẽ như thế?"

Xung quanh diễn võ trường, một số tộc lão cao tầng của Trần gia kinh hãi không thôi.

Cho dù giờ phút này Trần Vũ vẫn chưa chiếm được ưu thế gì rõ ràng; nhưng với tu vi Thông Mạch sơ kỳ có thể đánh với Trần Dĩnh Nhi Thông Mạch hậu kỳ thành như vậy đã là việc nghe rợn cả người rồi.

"Không phải nói tư chất của Trần Vũ khá là tầm thường hay sao? Những năm này gia tộc dường như không hề trợ giúp hắn về mặt tài nguyên."

Một số tộc lão cao tầng không khỏi nói thầm.

Mà một màn này phảng phất như có một bàn tay vô hình, hung hăng tát lên mặt gia chủ Trần Thiên Uy một hồi nóng rát.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đồng Bì Đại thành

***Dịch giả**: Diên Vĩ*

Trên diễn võ trường của Trần gia.

Mặc cho võ học của Trần Dĩnh Nhi có huyền diệu khó lường ra sao đều không mảy may làm gì được Trần Vũ.

Thể chất nguyên bản của Trần Vũ có thể nói là hung thú hình người, sau khi sử dụng { Đồng Tượng Công }, sức mạnh và phòng ngự lại được tăng cường một lần nữa.

Đặc biệt là về phòng ngự được tăng cường cực cao.

Có thể tưởng tượng, một tên hung thú hình người, lại trang bị thêm một chiến giáp Đồng Bì sẽ là dạng tình hình gì.

Ầm! Ầm!

Mỗi một lần liều mạng, đều phảng phất như đánh ở trên vách tường, tay nhỏ của Trần Dĩnh Nhi mơ hồ đau đớn.

"Gia hoả này đến cùng là quái vật nào!"

Trần Dĩnh Nhi âm thầm cắn răng.

Nếu như Trần Vũ vẻn vẹn chỉ mạnh về phòng ngự và sức mạnh, vậy còn là điều dễ nói. Nhưng vấn đề là từ tốc độ tới thân pháp của đối phương đều có trình độ không tầm thường.

Quả thực là... Không chê vào đâu được!

Đương nhiên, giờ phút này Trần Vũ cũng không có trụ lại được bao nhiêu.

Ngoại trừ không có triển khai "Vân Sát Quyền Pháp", nội tức Vân Sát của hắn đã thôi thúc đến mức tận cùng; { Đồng Tượng Công } cũng thôi thúc đến mức tận cùng.

Ngay cả sức mạnh mạnh mẽ của thân thể này cũng gần như là phát huy tới mười phần.

Sở dĩ không sử dụng Vân Sát Quyền Pháp, bởi vì quyền pháp này sát khí quá nặng đối với một người, không thích hợp với đối phó thân thích trong tộc; thứ hai, cảnh giới hỏa hầu của quyền pháp này không cao, so với uy lực của "Thiết Lê Quyền" thì sức mạnh có hạn.

Dù sao, bây giờ hỏa hầu của { Thiết Lê Quyền } của Trần Vũ cũng đã sắp cao hơn cả đỉnh cao.

Chỉ có điều nếu môn quyền pháp này nhanh đến đỉnh cao thì sau này tiềm lực tăng lên cũng có hạn.

"Xem ra, có cơ hội tăng cảnh giới hỏa hầu của "Vân Sát Quyền Pháp" lên được..."

Trong chiến đấu, Trần Vũ tìm kiếm thiếu sót của mình.

Nhưng để tăng "Vân Sát quyền pháp" lên cần thông qua giết chóc mà phải đánh giết hung ác chân chính mới tăng tu luyện lên một cách dễ dàng.

Tu luyện đơn thuần khó mà lĩnh hội chân ý của nó.

Rất nhanh. Hai người trên diễn võ trường đã trải qua hơn trăm chiêu.

Phong cách của Trần Vũ là bình tĩnh, đánh ổn thủ ổn.

Trần Dĩnh Nhi toàn lực ứng phó, cũng phát huy uy lực võ học vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ có điều, giữa trán của nàng mơ hồ xuất hiện một vài giọt mồ hôi, không có trầm ổn nhàn nhã giống như Trần Vũ.

"Làm sao lại như thế này?"

Gia chủ Trần Thiên Uy kinh ngạc phát hiện, bàn về đánh lâu dài thì khả năng là Thông Mạch Hậu kỳ Trần Dĩnh Nhi lại còn kém hơn Trần Vũ.

Đây là một kết luận phá vỡ lẽ thường.

Lẽ ra, nội tức Thông Mạch hậu kỳ càng chất phác, nói về đánh lâu dài thì hẳn là Trần Dĩnh Nhi có ưu thế lớn hơn.

Hắn nào biết, Trần Vũ dung hợp trái tim thần bí thì trên cả ưu thế cực lớn về thể chất, chính là sức khôi phục!

Còn nữa, trong chiến đấu, Trần Vũ dựa vào sức mạnh và phòng ngự nhất, tiêu hao nội tức không nhiều như trong tưởng tượng.

Như thế sự gửi gắm đầu tiên mà Trần Thiên Uy chờ mong cuối cùng cũng thuận theo đó mà tan vỡ.

"Ha ha! Trận chiến này liền lấy thế hoà dừng tay. Trần gia ta ở Tương Dương, một thời kỳ có thể sinh ra hai vị thiên tài như vậy thực sự là rất đáng

mừng."

Trần Thiên Uy cười lớn một tiếng, giơ tay bỏ dở trận luận bàn này.

Vụt! Vụt!

Hai bóng người trên diễn võ trường cấp tốc tách ra.

"Vũ ca, không nghĩ tới ngươi ẩn núp sâu như vậy. Trận chiến này, thật sự tính toán ra thì Dĩnh Nhi thua."

Trần Dĩnh Nhi cắn răng, thẳng thắn chịu thua, trên khuôn mặt xinh đẹp có một tia xấu hổ.

Nhớ trước đó, nàng bất cần như vậy, nói khoác không biết ngượng muốn "chỉ giáo" đường ca "vô dụng" Trần Vũ này.

"Ngươi, cái nha đầu chết tiệt kia! Làm sao có thể chịu thua..."

Trần Thiên Uy suýt chút nữa đã ngất đi vì tức.

Hắn tìm mọi cách giữ gìn, đầu tiên là thay đổi quy tắc của trận luận bàn, tiếp nữa là ngăn trận luận bàn lại mới miễn cưỡng tạo nên một cái kết quả là "thế hòa".

Nhưng mà... Trần Dĩnh Nhi không nên thân lại nhận thua!

Hỏi xem điều này khiến mặt mũi của hắn vứt ở nơi nào được?

Trần Vũ ít nhiều có chút bất ngờ, không nghĩ đến cô thiên chi kiêu nữ này có thể thản nhiên chịu thua.

"Nhưng mà."

Trên khuôn mặt đỏ thắm của Trần Dĩnh Nhi lộ ra một tia tự tin: "Dĩnh Nhi chỉ thua tức thời thôi. Tin tưởng lần sau giao thủ, người thắng nhất định sẽ là ta!".

Trần Vũ ngạc nhiên, cô Trần Dĩnh Nhi này đúng là tự tin mười phần.

"Ngươi không cần không tin. Sư tôn ta đã nói rằng Đoán Thể, Thông Mạch, Luyện Tạng, đối với tu hành đại đạo chân chính mà nói cũng chỉ là nhập môn mà thôi, được gọi là "Nhập Môn Tam Giai"."

Trần Dĩnh Nhi bày ra dáng vẻ của một ông cụ non.

Nhập Môn Tam Giai ư?

Trần Vũ sắc mặt nghiêm lại một chút, lúc đang ở tông môn hắn cũng mơ hồ nghe được cách nói này.

Đương nhiên, mặc kệ thế giới tông môn xác định ra sao, võ giả từ Thông Mạch kỳ trở lên ở trong thế tục đều được coi là cao thủ, có thể rong ruổi một phương.

"Chỉ có bước vào tầng cao hơn là "Hóa Khí Cảnh" thì mới coi như là đại đạo sơ kì. Mà dùng phàm thể bình thường và một nửa tư chất Linh thể thì muốn đạt tới "Hóa Khí Cảnh" cơ hồ là một loại hy vọng xa vời."

Khóe miệng của Trần Dĩnh Nhi nhếch lên, đôi mắt sáng của nàng liếc qua Trần Vũ, mang theo cảm giác ưu việt, giống như đã nắm chắc tương lai vận mệnh của nàng.

Ánh mắt kia khiến Trần Vũ cảm thấy có một loại bài xích khó hiểu và khó chịu.

"Được được được! Dĩnh Nhi lại có lòng dạ thẳng thắn, vô tư như vậy. Không sai! Cao nhân Hóa Khí Cảnh, vi phụ cũng có nghe thấy, ở thế tục cũng được coi như là đại tông sư."

Gia chủ Trần Thiên Uy sang sảng nở nụ cười.

Vừa mới không lâu, biểu hiện mạnh mẽ của Trần Vũ cơ hồ khiến hắn cảm thấy chột dạ và tự trách.

Giờ khắc này nghe được lời nói của Trần Dĩnh Nhi, Trần Thiên Uy lại khôi phục niềm tin.

Bây giờ thực lực của Trần Vũ quả thật là cường đại, nhưng loại mạnh mẽ này chỉ là tức thời nên khó mà kéo dài.

"Đáng tiếc... Một nửa tư chất Linh thể lại giới hạn tương lai phía trước của hắn."

"Gia chủ lựa chọn không sai. Nếu Trần gia có thể dốc sức bồi dưỡng được một vị tông sư "Hóa Khí Cảnh", bộ tộc ta chỉ sợ có thể trở thành gia tộc lớn,

danh chấn một phương!"

Mấy vị tộc lão nói chuyện với nhau, gật đầu liên tiếp.

Mặt Trần Thiên Uy đầy vẻ vang, khích lệ nói: "Dĩnh Nhi, nhất định con phải tranh thủ đạt được thành tựu tông sư Hóa Khí Cảnh. Cho dù là Trần gia ta dốc hết tất cả tài nguyên đi chăng nữa."

Trên sân.

Chỉ có Trần Vũ cùng với Trần phụ và Trần mẫu giữ yên lặng.

"Hóa Khí Cảnh sao?"

Trần Vũ nỉ non một tiếng, cường giả đạt cảnh giới này thì ở Vân Nhạc Môn cũng được coi như là cao tầng.

Đối với tuyệt đại đa số đệ tử dưới chót mà nói thì đây là chỉ có thể nhìn mà thèm. Nói như vậy, người có tư chất Linh thể mới có hi vọng đột phát cấp bậc này.

...

Tối mịt.

Như thường lệ, trước tiên Trần Vũ vận hành Vân Sát nội tức mấy lần.

Sau đó, hắn lấy ra thuốc bột Tôi Thể mà ban ngày phụ thân đưa cho.

Này thuốc bột Tôi Thể này chỉ là "Phương thuốc bình dân" cấp thấp nhất, dược hiệu là cả một loại chênh lệch.

Nhưng mà kém cỏi cũng có chút ít còn hơn không.

"Ngược lại lần trước còn có hơn một trăm mười khối Nguyên Thạch thứ phẩm, sau khi hồi tông lại sưu tập một phương pháp phối chế khác vậy."

Trong lòng Trần Vũ đã có quyết định.

Trước tiên, hắn dự định sẽ thử nghiệm hiệu quả của "Phương thuốc bình dân" này.

Ùng ục...

Rất nhanh, thuốc bột đã hòa lẫn vào trong một thúng nước nóng bỏng lớn, ngay tức khắc trong nước nổi lên một tầng nước đen đặc.

Trần Vũ vội vã ngồi vào bên trong thùng thuốc, vận chuyển { Đồng Tượng Công } lên.

Xì!

Trong phút chốc, Đồng Bì ở bên ngoài thân của hắn nổi lên một luồng khói xanh và hơi nóng.

Chốc lát sau.

Một trận đâm nhói tê tê nhẹ nhàng phát tác bên ngoài thân thể của Trần Vũ, nhưng mà loại đau đớn nhẹ nhàng này hắn không coi là chuyện gì.

Chỉ là hắn rất kỳ quái.

Dựa theo cách nói bên trong { Đồng Tượng Công }, bất luận một loại nước thuốc Tôi Thể nào khi đang được sử dụng đều sẽ vô cùng đau đớn mới đúng.

Chi chi...

Bên ngoài thân thể của Trần Vũ vang lên những âm thanh kỳ dị, dường như là những dòng điện nhỏ bé.

"Hả?"

Một cảm giác dễ chịu, tràn trề sảng khoái lan khắp toàn thân, Trần Vũ thoải mái tới mứcsuýt chút nữa phát ra tiếng rên hừ hừ.

Sau hai canh giờ.

Một thùng nước thuốc vốn đen như mực lại chuyển hóa thành màu đen đen, bên trong còn dư lại một ít cặn bã đen.

"Đồng Bì Chi Thân."

Trần Vũ vận chuyển { Đồng Tượng Công }, da dẻ toàn thân hiện lên một tầng ánh sáng lộng lẫy màu đồng, bên ngoài da dẻ toàn thân có vẻ càng thêm cứng rắn và nhẵn nhụi hơn.

Trong lúc mơ hồ, hắn cảm giác { Đồng Tượng Công } tinh tiến mấy phần.

"Ha ha! Hiệu quả của phương thuốc bình dân này cũng không kém như trong tưởng tượng đâu."

Trần Vũ vui mừng khôn xiết.

Nguyên bản, { Đồng Tượng Công } của hắn, sau khi đạt tới Đồng Bì tiểu thành đã tiến triển tới một mức nhẹ nhàng nhất định —— tuy nhiên đối với người bình thường mà nói thì vẫn là thần tốc.

Mà tối nay, sau khi sử dụng phương thuốc bình dân Tôi Thể Dịch lại khôi phục tiến triển thần tốc như trước.

Đối với những loại nghi hoặc này, Trần Vũ chỉ có thể quy công cho trái tim thạch anh kia, đối với sự cải tạo thần bí về thể chất thì tất cả không thể cân nhắc theo lẽ thường.

Ba ngày sau đó.

Trần Vũ chuyên tâm khổ tu { Đồng Tượng Công }, mỗi ngày hắn đều sử dụng phương thuốc bình dân Tôi Thể Dịch kia ba lần vào sáng, trưa, tối.

Ngược lại, vật liệu cần thiết cho phương thuốc này chỉ là trân tài trong thế tục; lấy thực lực của Trần gia thì tiêu tốn chút ít tiền tài vàng bạc cũng không để ở trong lòng.

Đêm nay.

Lần thứ hai Trần Vũ vận chuyển { Đồng Tượng Công }, cảm giác da dẻ và bắp thịt toàn thân phảng phất như một khối sắt tổng thể.

Vù!

Vận công một phát, toàn thân phảng phất như được dát lên một tầng đồng chắc chắn, loại cảm xúc kia cộng thêm cảm giác sức mạnh bành trướng kia đã đạt đến một cấp độ mới tinh.

"Đồng Bì Đại Thành!"

Khuôn mặt Trần Vũ lộ vẻ mừng như điên, không nghĩ tới mượn phương thuốc bình dân Tôi Thể Dịch có thể giúp chính mình tiến triển thần tốc, đạt đến cấp độ "Đồng Bì Đại Thành".

{ Đồng Bì Đại Thành }: Da thịt toàn thân có thể bỏ qua đao kiếm chém giết từ Thông Mạch kỳ.

Từ đây, đao kiếm phàm thế bình thường về cơ bản đã mất đi ý nghĩa đối với Trần Vũ!

Đây chắc chắn là vũ lực tăng vọt!

"Thân thể của ta trải qua cải tạo của trái tim thần bí, vốn đã mạnh mẽ như hung thú; một khi triển khai "Đồng Bì Đại Thành" { Đồng Tượng Công }, chỉ sợ không cần nội tức cũng có thể đạp ngang những kẻ có thực lực Thông Mạch kỳ bình thường rồi."

Bây giờ Trần Vũ cảm giác sâu sắc mình rất mạnh mẽ.

Bây giờ, cho dù để hắn chém giết chính diện với cái tên "Thiết tông Hùng vương" kia cũng không sợ chút nào.

Sau đó.

Sau khi { Đồng Tượng Công } tăng tới Đồng Bì Đại Thành thì tiến độ tu luyện đột nhiên bị trì hoãn rất nhiều.

Phương thuốc bình dân hầu như mất đi tác dụng.

Phương diện này chỉ có thể chờ đợi sau khi hồi tông dùng Nguyên Thạch mua nguyên liệu tốt hơn một chút cho phương thuốc.

"Hiện tại, ngoại trừ { Đồng Tượng Công } của ta thì "Vân Sát quyền pháp" cũng đang chờ tiến triển; nếu như tu vi có thể tiến thêm một bậc thì cái "Thi đấu ngoại môn" kia sẽ có chút hy vọng."

Trần Vũ chưa quên mục tiêu của mình.

Thi đấu ngoại môn trở thành đệ tử nội môn!

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Cao tầng của Trần gia đột nhiên triệu tập họp trong một thời gian ngắn.

Trình diện đại thể cũng là đám người ở yến hội lần trước kia.

Trần Vũ, Trần Dĩnh Nhi cũng đều ở đây.

"Theo tin tức của phủ thành chủ, triều đình truy nã tội phạm "Hồng Hồ Tam Sát" đang tiến vào nội cảnh thành Tương Dương..."

Gia chủ mở miệng nói.

"Hồng Hồ Tam Sát? Chính là ba kẻ hung thần ác sát mà triều đình treo giải thưởng vạn kim ư?".

"Tam sát này có người nói hơi có chút lai lịch, không ít cao thủ đều ngã xuống ở trên tay bọn họ."

Mọi người xì xào bàn tán lên.

Triều đình treo giải thưởng "Hoàng kim vạn lạng", đối với Trần gia mà nói thì đó là một món tiền khổng lồ.

"Tam sát?"

Trần Vũ sững sờ, đối với hoàng kim thế tục hắn không có hứng thú gì.

Thế nhưng cái chữ "sát" này lại khiến hắn sản sinh một ý nghĩ không hiểu, khí huyết trong cơ thể cũng phải chấn động.

"Hiện nay, phủ thành chủ cũng treo giải thưởng đối với "Hồng Hồ Tam Sát", chỉ cần đánh giết tam sát, lão đại có "Thôi Mệnh Thủ" trong người, lại thêm vào một cái "Bán Bảo Khí" cùng với thành Nam Hoang Dã là một vùng lãnh địa màu mỡ."

Gia chủ đột nhiên nở nụ cười.

Bán Bảo Khí? Một vùng lãnh địa màu mỡ?

Trên sân, mọi người trực tiếp sôi sùng sục. Mặc dù hai thứ này đối với cao thủ Thông Mạch, Luyện Tạng Kỳ trong thế tục mà nói thì đều có sức hút không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Hồng Hồ Tam Sát

Bán bảo khí ư?

Trần Vũ liền nhớ tới món bảo khí tàn phá của Nhạc Phong, mặc dù chỉ là một bảo khí không hoàn chỉnh, nhưng khả năng tăng cường lực chiến lại hết sức kinh khủng.

- Trong thế tục, bán bảo khí có thể coi là thần binh lợi khí đứng đầu, chỉ có luyện khí sư nổi danh mới có thể chế tạo. Uy lực của nó gần như sánh bằng bảo khí. Trên một vài phương diện khác, thậm chí bán bảo khí còn không hề thua kém bảo khí chính thức là bao.

Gia chủ giải thích.

Lời này khiến cho tim Trần Vũ đập thình thịch.

Có thêm một món bán bảo khí sẽ có thêm một loại phương thức công kích, sau này khi ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Tuy công pháp Trần Vũ tu luyện là quyền thuật nhưng không phải trong hoàn cảnh nào công phu quyền cước đều thích hợp.

Ngoài ra, giải thưởng còn là một mảnh đất màu mỡ, rất có sức hấp dẫn đối với Trần Vũ.

Sau khi quay về thành Tương Dương, cách xử sự của gia tộc làm hắn triệt để thất vọng, thậm chí trong thâm tâm còn có chút rét lạnh. Đến mức này, hắn đối với gia độc đã không còn bao nhiêu hy vọng nữa rồi.

Nếu như có một mảnh đất màu mỡ, hắn có thể biến nó thành trang viên của mình để việc tu luyện sau này sẽ tự do hơn nhiều.

Vào lúc này, người động tâm trên sân cũng không chỉ có mình Trần Vũ.

Đến Trần Vũ có tông môn chống lưng còn bị động tâm chứ nói gì tới cao tầng của các gia tộc ở đây.

Mặc dù Trần Vũ không để ý đến vạn lượng hoàng kim nhưng không phải ai cũng như vậy. Có không ít người vì nó mà đỏ mắt.

- Hì hì, ta rất thích món vũ khí kia, mặc dù chỉ là bán bảo khí, nhưng khi cầm về tông môn chắc chắn sẽ đổi được không ít nguyên thạch.

Nhìn bộ dáng Trần Dĩnh Nhi hân hoan rạo rực, tựa như giải thưởng lần này sẽ rơi vào tay nàng như ván đã đóng thuyền.

- Ngươi cho rằng đối phó với "Hồng Hồ Tam Sát" dễ như vậy ư?

Thân là gia chủ, Trần Thiên Uy chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Theo tin tức mà hắn biết, Hồng Hồ Tam Sát chẳng những cùng hung cực ác, mà còn quỷ kế đa đoan, hơn nữa bọn hắn giỏi liên thủ tấn công, lấy yếu thắng mạnh.

- Ta có chút thắc mắc là tại sao phủ thành chủ xuất huyết nhiều như vậy để treo thưởng Tam Sát?

Một trưởng lão nghi vấn.

Như thường lệ, treo thưởng của thành Tương Dương không chênh lệch là bao so với của triều đình.

Nhưng bây giờ, phủ thành chủ lại đưa ra phần thưởng còn lớn hơn cả triều đình. Hơn nữa, chỉ cần giết được lão đại của Tam Sát thì người đó có thể nhận thêm nhiều phần thưởng nữa.

Không thể không nói, việc này rất chi là kỳ quặc.

- Bởi vì khi chạy tới thành Tương Dương, chúng đã sát hại lão mẫu của thành chủ. Căn cứ vào tin vỉa hè, chúng còn bắt thiên kim tiểu thư của thành chủ!

Trần Thiên Uy nói một cách lạnh lẽo.

Lời vừa thốt ra để cho tất cả mọi người trên sân im lặng, bất chợt họ hít một hơi khí lạnh.

- Chuyện này sao có thể xảy ra? Trấn giữ phủ thành chủ là cường giả cảnh giới Thông Mạch, hơn nữa còn đạt đến mười mấy vị.

- Thành chủ Tương Dương là Yến Phong Vân. Có người nói tu vi của hắn gần như đạt đến cảnh giới Luyện Tạng. Theo những lời đồn đoán, trong phủ còn có cao nhân Luyên Tạng trấn giữ, sao họ có thể để cho Hồng Hồ Tam Sát lộng hành như vậy?

Mọi người nghị luận sôi nổi, sắc mặt ai nấy đều hiện lên một điểm ngưng trọng.

Nếu Hồng Hồ Tam Sát có thực lực như vậy, giải thưởng đang treo kia quả thật không phải người bình thường có thể động tới.

Ít nhất, cao tầng các gia tộc hiện đang có mặt ở đây, phải rất gian nan mới có thể hoàn thành được việc này.

- Có thể lúc đó, vị cao nhân Luyện Tạng kỳ trong phủ thành chủ còn chưa kịp ra tay. Hơn nữa, chả lẽ Hồng Hồ Tam Sát giao thủ với cao thủ Luyện Tạng kỳ mà lại không bị tổn thất?

Gia chủ Trần Thiên Uy lạnh nhạt nói.

Mọi người khẽ gật đầu, trong đầu đều đồng ý với quan điểm này của Trần Thiên Uy.

Chẳng qua là, mọi người trên sân đều không có ai nói mình sẽ tham gia truy sát Hồng Hồ Tam Sát.

Giải thưởng đưa ra tuy cao, cũng cần phải có mạng mà hưởng thụ.

- Ba tên Hồng Hồ Tam Sát có tu vi ra sao?

- Rốt cuộc Trần Vũ cũng mở miệng

- Hồng Hồ Tam Sát, tư chất cũng không được xem là cao. Cho dù mạnh nhất trong ba người bọn hắn là lão đại Thôi Mệnh Thủ, tu vi bất quá cũng không đạt tới Luyện Tạng kỳ, có khả năng là Thông Mạch kỳ đỉnh phong. Có điều, ba người này đã hoành hành được vài chục năm, thủ đoạn nhiều vô số kể, thực lực chính xác của bọn họ không thể đánh giá theo lẽ thường, người cùng đẳng cấp chết trên tay ba người bọn họ, đếm không hết. Thậm chí có lời đồn đãi, ba người Tam Sát bọn họ từng liên thủ đánh bại Luyện Tạng kỳ.

Trần Thiên Uy trịnh trọng nói.

Đối với những tin đồn nói về lực thực của Tam Sát, hắn cũng không dám lơ là.

- Rất tốt, cái treo thưởng này, ta quyết định sẽ tham gia.

Trên mặt Trần Vũ hiện ra nụ cười vui vẻ.

Cách đây không lâu, Đồng Tượng Công của hắn đã tấn thăng lên đại thành, hắn còn đang ngứa ngáy chân tay muốn tìm đối thủ chiến một trận đây.

Vân Sát quyền mà hắn chủ tu cần phải trải qua chém giết mới có thể tăng lên uy lực, chân chính lĩnh ngộ chân lý quyền pháp.

Hơn nữa, giải thưởng mà phủ thành chủ đưa ra đã khiến hắn động tâm.

- Ta cũng sẽ tham gia.

Trần Dĩnh Nhi cười nói.

Nghe vậy, chân mày gia chủ Trần Thiên Uy hơi nhíu một cái.

Trần Vũ tham gia, rất hợp với ý của hắn. Nói cho cùng, phòng ngự của người này không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nhưng nếu để Trần Dĩnh Nhi đi tham gia, hắn lại có phần không yên lòng. Nguyên nhân ở đây không nằm trên thực lực bản thân nàng, mà là cô gái này là niềm hy vọng của gia tộc, bọn họ đã đầu tư rất nhiều vào đó.

- Cha, người cứ yên tâm đi. Con cùng với Vũ ca liên thủ, còn sợ mấy tên tiểu tặc này sao?

Lòng tin Trần Dĩnh Nhi tràn đầy.

Trai qua một phen bàn bạc dài dòng, rốt cuộc Trần Thiên Uy mới đồng ý thỉnh cầu của hai người Trần Vũ.

Chẳng qua, Trần Thiên Uy còn thêm một số yêu cầu:

Thứ nhất, Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi không được tách ra, nhất định phải ở chung một chỗ!

Nghĩ đến, có đệ tử hai đại tông môn liên thủ với nhau, nếu không tách nhau ra, cho dù không có giết được ba người Tam Sát thì bảo vệ tánh mạng của mình cũng không thành vấn đề.

Thứ hai, gia tộc sẽ phái ra một nhóm cao thủ, trợ giúp hai người, không thể từ chối.

Thứ ba, một khi đánh không lại, không cho phép khoe tài, phải rút lui đúng lúc.

Liên quan tới ba điểm này hai người Trần Vũ đều đồng ý.

...

Buổi tối hôm đó, Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi liền bắt đầu ở trong tộc sắp đặt bố cục, chuẩn bị cho cuộc vây giết.

Trần Thiên Uy phân phối cho hai người hai tên cao thủ Thông Mạch kỳ: Một người là thủ lĩnh hộ viện của Trần Gia, một người là Trần Gia trưởng lão, tu vi hai người bọn họ đều đạt tới Thông Mạch trung kỳ.

Trần Vũ đánh giá một chút hai đại cao thủ.

Thủ lĩnh hộ viện họ Phương, là một đại hán mặt chữ quốc thân mang giáp da, trong tay cầm thuẫn kiếm.

Còn vị trưởng lão kia là một gã thanh niên kiếm khách, mày kiếm mắt sáng như sao, xem như là trưởng bối của hai người.

- Phương thúc, Trần Ngũ thúc.

Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi đều quen biết hai cao thủ Thông Mạnh kỳ này.

Phương thúc, là thủ lĩnh hộ viện, nhiều lần trải qua thiết huyết chiến đấu, kinh nghiệm phong phú, quan hệ rất thân với gia chủ.

Trần Ngũ thúc chính là người thanh niên kiếm khách kia. Hắn là nhất đại cao thủ hiếm có trong tộc, từng du lịch qua nhiều nơi trên nước Sở.

Ngoài hai người này, bên trên còn phân phối thêm mười tám hộ vệ tu vi đồng loạt đạt đến Đoán Thể kỳ.

- Không sai.

Trần Vũ âm thầm gật đầu, đội hình lần này so với lần trước vây giết Vua Gấu, từ mặt nhân số đến chất lượng cường giả so với lần đó vẫn mạnh hơn nhiều lắm.

Đêm khuya…

Một nhóm gồm tứ đại cao thủ Thông Mạch kỳ, cùng với 18 hộ vệ, âm thầm bí mật rời khỏi thành Tương Dương.

Dựa theo tin tức tin cậy thu thập được, sau khi Hồng Hồ Tam Sát bắt cóc thiên kim của thành chủ, chúng liền đi về phía bắc thành Tương Dương.

Thủ lĩnh hộ vệ, Phương thúc lắc lắc tấm khiên.

- Ha ha, đã có con tin trong tay, hẳn Tam Sát muốn bắt thành chủ đi vào khuôn phép theo ý đồ của mình, bọn chúng sẽ không đi quá xa khỏi thành. Nếu ta là Tam Sát, chắc chắn sẽ cắm trại tại một nơi có địa hình hiểm trở, mà lại dễ dàng rút lui.

Nét vui vẻ hiện rõ trên gương mặt Trần Ngũ, hắn chậm rãi nói.

- Ngũ thúc rất có kinh nghiệm trong những chuyện như thế này, cháu cực kỳ đồng ý với ý kiến của thúc.

Trần Vũ gật gật đầu.

Hồng Hồ Tam Sát bắt cóc thiên kim tiểu thư nhất định phải có mục đích gì đó. Trong thời gian ngắn sẽ không rời xa thành Tương Dương, chắc chắn bọn hắn sẽ ẩn núp ở vùng phụ cận nào đó quanh đây.

Sau khi tiến vào vùng ngoại thành, tất cả mọi ngươi đều đề cao cảnh giác.

Mười tám tên hộ vệ phân tán trong bán kính hai dặm, chia nhau tìm kiếm các loại manh mối.

Không lâu sau.

Một tên hộ viện kinh hô:

- Nơi này có một bộ thi thể.

Mọi người đều vội vã chạy tới, trong bụi cỏ nhìn thấy thi thể của một nam tử mặc giáp da.

Nhìn kỹ một chút, ở vị trí cổ họng của người này cắm một cái Tam Lăng Tiêu. (*)

Loại Tam Lăng Tiêu này, vừa mảnh lại sắc bén, có ba mặt lưỡi.

Vào lúc này, máu chảy theo ba mặt lưỡi tiêu nhuộm đỏ cả một khoảng đất.

- Ta biết người này, đó là thủ lĩnh hộ viện Mục gia ở trong thành Tương Dương, là một cao thủ Thông Mạch kỳ hiếm có.

Hộ viện Phương thúc liền hít vào một ngụm khí lạnh.

Dù sao thì người bị giết chết dù là thân phận cho đến thực lực đều giống hắn.

Trên mặt Tần Vũ cũng lộ ra một tia thận trọng.

Mục gia, tức là gia tộc của Mục Tuyết Tinh, đều là một trong ba gia tộc lớn ở thành Tương Dương.

Trong lần treo thưởng này, ba gia tộc lớn ở Thành Tương Dương đều phái cao thủ tham gia, nhìn thấy Mục gia hoặc là người của Vương gia là điều hết sức bình thường.

- Ta xem vết thương, đúng là một kích trí mạng. Kẻ ra tay hẳn là lão nhị Huyết Độc Tiêu. Người này chủ tu ám khí, được xưng là lệ không uổng phát.

Nhị sát Huyết Độc Tiêu!

Trần Vũ bắt đầu nảy sinh lòng đề phòng. Người này có thể sử dụng ám khí tầm xa, một chiêu liền giết chết cao thủ Thông Mạch kỳ.

Chuyện này có nghĩa là những người có mặt tại đây, đều có thể bị Nhị Sát âm thầm nhất kích tuyệt sát.

- Nhị sát Huyết Độc Tiêu, trên Tam Lăng Tiêu của hắn có bôi độc tố chí mạng, nhưng một tiêu này của hắn, không phải dựa vào độc tố để giết chết hộ vệ Mục gia, mà là dựa vào sức mạnh bản thân của ám khí.

Phương thúc nói bổ sung.

Độc tiêu liền không dựa vào độc đã có thể giết chết cao thủ Thông Mạch kỳ.

Coi như ngươi may mắn tránh thoát khỏi chỗ chí mạng, cũng không thể thoát khỏi độc tố chí mạng.

Nhị Sát, người này thực sự quá đáng sợ!

Mọi người bắt đầu nâng cao đề phòng, lần theo một ít manh mối, truy tìm dần về phía trước.

Kết quả, dọc đường truy tìm cứ cách một đoạn đều có thể nhìn thấy một đến hai bộ thi thể.

Những thi thể này, đều có cách thức tử vong cùng bộ thi thể được phát hiện ban đầu là như nhau, một tiêu giết chết.

Hơn nữa, chín phần trong số đó không bị giết chết bởi độc tố mà bị giết bởi lực xuyên thấu của ám khí.

- Có thi thể người Mục gia, có Vương gia, thi thể người của phủ thành chủ càng nhiều hơn nữa.

Phương thúc nhìn mà thấy đau lòng.

Dựa trên tình hình hiện nay, nhân thủ mà phủ thành chủ phái ra là nhiều nhất nhưng cũng tử vong nhiều nhất

Hơn nữa, cho đến bây giờ, người xuất thủ mới chỉ là Nhị Sát. Người mạnh nhất trong bọn họ là Thôi Mệnh Thủ căn bản vẫn chưa ra tay.

- Báo… Bên kia có một đống thi thể được tìm thấy

Một tên hộ vệ hoảng loạn, sợ hãi chạy tới.

Chờ tới lúc Trần Vũ cùng tứ đại cao thủ Thông Mạch kỳ chạy tới, càng nhìn thì sắc mặt càng nghiêm nghị.

Trong bóng đêm tối tăm, có thể nhìn thấy bảy, tám bộ thi thể chết cùng một chỗ, bên trong còn có một đống lửa đã tắt.

Hiển nhiên những người này đồng thời tụ tập cùng một chỗ hẳn là nhắm vào nhị sát Huyết Độc Tiêu.

- Không đúng! Nhưng người này đều không phải chết trên tay Nhị Sát…

Sắc mặt Phương thúc bất ngờ kịch biến.

Ngay sau đó một khắc, dị biến bất ngờ xảy ra.

"Rầm!… Rầm!"

Đột nhiên hai tên hộ vệ Trần Gia hôn mê, ngã oặt xuống đất

- Cẩn thận! Đây là Tán Hồn Hương của Tam sát.

Hai người Phương thúc cùng Trần Ngũ thúc đều không đứng thẳng được, mặt mày đầy vẻ ngơ ngác.

Một luồng ủ rũ, u mê, mãnh liệt tác động vào đầu óc!

Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi cũng cảm thấy chút gì đó không khỏe trong người.

Sắc mặt hai người cũng đột nhiên biến đổi.

"Khanh khách…"

Một loạt tiếng cười quỷ dị của nữ tử bất ngờ phát ra, vang vọng ở bên tai.

Chỉ thấy một nữ tử uyển chuyển như hồn ma, từ bên trong đống thi thể đi ra, nhảy lên một cái như xác chết vùng dậy!

***

(*) Phi tiêu ba lưỡi như phi tiêu của ninja Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Một Quyền Đánh Gãy

Trong đêm trăng, một nữ tử quỷ dị từ trong đống thi thể nhảy lên, thấp thoáng có thể thấy được hai gò má trắng bệch.

"Hây!"

Một cỗ hàn ý ở trong lòng mọi người dâng lên.

- Đây là …

Thân hình Phương thúc cùng Trần Ngũ thúc có chút run rẩy, suýt chút nữa là đứng không vững. Ngoài ra, hai hộ vệ cảnh giới Đoán Thể kỳ đã bất tỉnh trên mặt đất.

- Cô gái này đã đặt Tán Hồn Hương từ sớm rồi ẩn thân trong đống thi thể.

Vẻ mặt hai đại cao thủ Thông Mạch kỳ là Trần Phương và Trần Vũ hiện lên vẻ ngạc nhiên, sau đó nghiến răng nghiến lợi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Tuyệt vọng!

Tán Hồn Hương, chính là sát khí thành danh của Tam Sát, nghe nói là ngay cả Thông Mạch hậu kỳ cũng khó có thể sống sót.

Một khi bị Tán Hồn Hương này nhập vào cơ thể, đại não sẽ rơi vào hôn mê, tứ chi rã rời, mất đi quyền kiểm soát đối với thân thể.

Lấy tu vi của hai người, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản không để cho mình rơi vào hôn mê.

- Tiểu thư và công tử, hai người chạy mau.

Trần Phương nói nhỏ với hai người, cầm chặt tấm khiên, che trước mặt Trần Dĩnh Nhi cùng Trần Vũ.

Cho dù hắn có chết thì hắn cũng phải đưa hai thiên tài trong tộc rời khỏi đây.

- Khanh khách, trúng phải Tán Hồn Hương của người ta, các ngươi còn muốn chạy trốn?

Nữ tử nở một nụ cười mỉa mai, lăng không bay về phía bốn người.

"Bộp!"

Nữ tử tung một chưởng đánh tới Trần Ngũ.

Một chưởng này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Nàng không công kích hộ thuẫn của Phương Thúc, cũng không công kích Trần Dĩnh Nhi cùng Trần Vũ đang được bảo hộ nghiêm ngặt.

Đối tượng công kích là Trần Ngũ, con dê lạc đàn.

- Không tốt!

Mồ hôi lạnh trên trán Trần Ngũ tràn trề, miễn cưỡng rút kiếm ra, nhưng cánh tay lại mềm yếu vô lực, căn bản không có cách nào vung kiếm.

- Không được tổn thương Ngũ Thúc!

Một tiếng quát truyền đến, chỉ cảm thấy bên người có một cỗ khí tức nhu hòa như bông vải bay qua.

Thân ảnh xinh đẹp của Trần Dĩnh Nhi lóe lên, tung một chưởng chụp về phía Tam Sát.

Nếu Tam Sát đánh trúng Trần Ngũ thúc, chính nàng cũng khó có thể thoát thân.

Đồng thời, ở phía đối diện, Tam Sát cảm giác một chưởng này không thể coi thường, không ngờ đối phương ở bên trong Tán Hồn Hương lại có thể xuất ra chiến lực mạnh như thế.

"Đùng! Đùng!"

Tam Sát đành phải xoay người, tiếp một chưởng của Trần Dĩnh Nhi, kình phong mãnh liệt bắn ra tứ phía.

Trần Dĩnh Nhi kêu lên một tiếng đau đớn, bị đẩy lui vài bước, trên mặt hiện lên một tia đỏ bừng.

- Ồ! Tiểu nữ oa này, ngươi còn trẻ tuổi như vậy mà lại có tu vi Thông Mạch hậu kỳ…

Tam Sát hô lên một tiếng kinh hãi.

Bản thân nàng cũng là Thông Mạch hậu kỳ, một kích vừa rồi có thể chiếm thượng phong là vì đối phương đang ở bên trong Tán Hồn Hương.

- Tiểu oa nhi… Ngươi ở bên trong Tán Hồn Hương, còn dám dẫn động nội tức. Việc này chỉ làm cho tác dụng của Tán Hồn Hương phát huy càng nhanh hơn.

Tam Sát cười một tiếng

Thân thể Trần Dĩnh Nhi bỗng mềm yếu vô lực, sắc mặt đại biến.

Lúc đầu, mặc dù nàng ở bên trong Tán Hồn Hương, nhưng lấy võ học tông môn cao thâm, có thể áp chế Tán Hồn Hương này, thực lực còn có thể giữ lại năm sáu thành.

Nhưng do lần xuất thủ tùy tiện ban nãy, khiến cho Tán Hồn Hương có cơ hội xâm nhập, phát huy tác dụng đến tận cùng.

- Ta sẽ giết ngươi trước tiên!

Gương mặt Tam Sát hiện lên một tia sát cơ, lăng không bay thẳng về phía Trần Dĩnh Nhi vô lực đối kháng.

Tu vi cao thâm của Trần Dĩnh Nhi khiến cho Tam Sát bất an. Lai lịch của thiếu nữ này chỉ sợ không đơn giản, phải mau chóng giết nàng.

Mắt thấy một chưởng của Tam Sát sắp tiếp cận Trần Dĩnh Nhi, đúng lúc này, một tiếng cười nhạt từ bên cạnh truyền đến:

- Uy lực của Tán Hồn Hương này cũng chỉ như vậy thôi!

"Cái gì?"

Thân hình đang bay ở giữa không trung của Tam Sát nhất thời cứng đờ.

"Bộp!"

Mắt nhìn về phía tiếng nói phát ra, nàng thấy một thiếu niên cao lớn, thân hình thoắt cái đã tiến sát gần mình.

- Vân Sát Quyền!

Quả đấm của thiếu niên tuôn ra một cỗ Lệ Phong Âm Sát bá đạo, mãnh liệt, đằng đằng sát khí, khóa chặt người nàng.

Trong giây phút đó, Tam Sát phảng phất nghe được có hung thú rít gào bên tai.

Một quyền cường đại, làm cho nàng cảm thấy một cỗ sát khí băng lãnh, nếu dính một quyền này, ngay lập tức nàng sẽ bị oanh giết.

- Cút ngay!

Người Tam Sát rét lạnh, bỏ qua Trần Dĩnh Nhi, vội vàng tung một chưởng chụp về phía Trần Vũ.

Một chưởng này của nàng, nhìn qua có vẻ yếu ớt giống như Liễu Âm Chỉ của Đinh Cửu Huy, ẩn chứa nội tức âm nhu nhưng uy lực lại mạnh hơn vài phần.

- Đồng Thủ!

Khóe miệng Trần Vũ nổi lên một nụ cười trào phúng.

"Hô!"

Nắm đấm của hắn, bỗng dưng to lên một chút, hiện lên ánh kim loại, mang theo cự lực to lớn đánh tới.

- Không tốt!

Khí huyết toàn thân của Tam Sát trầm xuống, thầm nghĩ không ổn.

"Oanh! Đùng…!"

Nắm đấm kim loại kia xông tới, lấy khí thế dễ như trở bàn tay đánh Tam Sát bay ngược về sau.

Mơ hồ có thể nghe thấy được tiếng cành cây gãy vang lên bên tai.

“A…A…”

Chợt, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng bầu trời đêm.

Chỉ thấy một nữ tử trắng bệch từ trên không rơi mạnh xuống đất, trên cánh tay chảy máu tươi đầm đìa.

Định thần nhìn lại, cánh tay của Tam Sát vô lực rủ xuống, chắc là bị một quyền gãy xương!

- Tiểu oa nhi… Ngươi lại có thể đánh gãy xương tay ta. Trong cuộc đời ta, ngươi là người đầu tiên!

Trong ánh mắt của Tam Sát hiện ra tơ máu.

Trên nét mặt của nàng hiện vẻ oán hận, giống như Lệ Quỷ hù người, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Vũ.

Lúc này, ba người Trần Gia khác, Trần Dĩnh Nhi, hộ viện Phương thúc, Trần Ngũ thúc, vẻ mặt của ba người đều mang vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ nhìn về phía Trần Vũ.

Giờ khắc này, bọn họ đều xuất hiện ảo giác.

Thiếu niên cao lớn trước mắt và thiếu niên trong trí nhớ khó có thể liên hệ được với nhau.

Một quyền!

Có thể dùng một quyền đánh gãy tay của Tam Sát!

- Chậc chậc! Đánh gãy tay của ngươi thì thế nào, ta còn muốn đánh gãy cả chân chó của ngươi!

Trần Vũ thổi một hơi lên quả đấm.

“Bộp!”

Thân ảnh nhoáng lên, hắn lấy tốc độ kinh người hướng về phía Tam Sát đang bị thương.

- Không!

Tam Sát liền hoảng hốt, không nghĩ tới Trần Vũ lại hung tàn như vậy, còn muốn đánh gãy chân nàng.

Điều đáng sợ là tốc độ của Trần Vũ so với dự đoán của nàng còn nhanh hơn nhiều lắm.

Nếu là lúc bình thường, dựa vào thân pháp của nàng, sẽ không úy kỵ truy kích của Trần Vũ, nhưng bây giờ, không những tay nàng bị đánh gãy mà còn chịu nội thương nên tốc độ chỉ còn được sáu thành so với lúc đỉnh phong.

Mắt thấy Trần Vũ giống như một con hung thú đánh về phía Tam Sát.

“Vèo!”

Dưới bầu trời đêm, truyền đến một tiếng rít xé gió vội vã.

Một ánh hàn mang lóe lên, lấy góc độ xảo quyệt bắn vào phần gáy Trần Vũ.

- Cẩn thận!

- Là Nhị Sát - Huyết Độc Tiêu!

Trần Phương cùng Trần Ngũ hét lớn.

- Hả?

Trần Vũ phản ứng nhanh chóng, sắc mặt trầm xuống.

Hắn duỗi một tay ra, vận Đồng Tượng Công, cả bàn tay đều nổi lên một tầng đồng sáng bóng.

“Đinh! Tạch…!”

Trong bóng đêm, truyền đến tiếng nứt của kim loại.

Chỉ thấy một cái tam lăng tiêu bị một ngón tay đồng đánh cho vỡ vụn.

“Vèo! Vèo! Vèo…”

Ngay sau đó, mấy cái tam lăng tiêu lại được ném ra, hướng về phấn đầu, phần eo, thậm chí hạ bộ của Trần Vũ.

“Đinh! Đinh! Đinh…”

Những cái phi tiêu kia cũng bị Trần Vũ phá vỡ.

Thế nhưng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Tam Sát đang bị thương kia đã chạy ra xa được hơn mười trượng, hướng về phía rừng núi, cùng một thân ảnh khác hội hợp.

- Vũ nhi, giặc cùng đường chớ đuổi.

Tiếng nói của Trần Ngũ truyền đến, ngăn truy kích của Trần Vũ lại.

- Cũng được, dù sao tên Tam Sát này giết chết cũng không lấy được treo thưởng từ phủ thành chủ.

Trần Vũ vỗ vỗ tay, chậm rãi quay lại.

Phủ thành chủ treo thưởng là nhằm vào lão đại của Hồng Hồ Tam Sát: Thôi Mệnh Thủ.

Có người nói, trong Hồng Hồ Tam Sát thì thực lực của Đại Sát - Thôi Mệnh Thủ sâu không lường được.

Thời điểm Trần Vũ trở về, Trần Dĩnh Nhi đã khôi phục bình thường, Ngũ thúc cùng Phương thúc cũng khôi phục một ít.

Vừa hỏi mới biết thì ra Trần Dĩnh Nhi sử dụng Thanh Tâm Đan bí truyền của Thủy Nguyệt phái.

- Ngươi có đan được này, tại sao không lấy ra sớm?

Trần Vũ cạn lời.

Khuôn mặt nhỏ của Trần Dĩnh Nhi đỏ lên, hừ lạnh nói:

- Tình huống lúc ấy khẩn cấp, ta không phản ứng kịp mà. Huống hồ, cho dù có phục dụng Thanh Tâm Đan, đợi dược hiệu phát huy cũng cần có thời gian nhất định.

- Vả lại, ngươi cũng không cần giải dược!

Trần Dĩnh Nhi bĩu môi.

Mấy người ở đây, nhìn về phía Trần Vũ với ánh mắt quái dị.

Tán Hồn Hương chính là sát khí thành danh của Tam Sát, từng có bao nhiêu cao thủ chết dưới hương này.

Trước mắt chính là bảy tám cỗ thi thể kia đều chết dưới Tán Hồn Hương này.

Tại chỗ, bốn người tạm dùng thời gian ngắn ngủi này để nghỉ ngơi và hồi phục.

- Đại tiểu thư, Trần công tử. Ta xem chuyến đi này có chút hung hiểm, Nhị Sát và Tam Sát đều có thực lực mạnh như vậy, khó có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của Đại Sát…

Trần Phương cùng Trần Ngũ liếc nhau, khuôn mặt lộ vẻ thoái ý.

Rõ ràng hai người muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Vừa rồi, nếu không phải có Trần Vũ và Trần Dĩnh Nhi, chỉ sợ hai người đã sớm mất mạng.

- Đến cả Tam Sát còn không đối phó được thì bốn tiểu thư làm gì có mặt mũi nào mà về tông môn. Hơn nữa vừa nãy, Vũ ca không phải đánh Tam Sát đến tàn phế rồi sao?

Đầu Trần Dĩnh Nhi lắc qua lắc lại như trống bói.

Muốn về thì cũng phải cầm được đầu của Đại Sát.

Trần Vũ lắc đầu.

Trong cuộc chiến ngắn ngủi vừa rồi, lúc thi triển Vân Sát Quyền Pháp, hắn đánh ra hung tính, lĩnh ngộ được một tia chân ý của Vân Sát Quyền.

Trải qua việc này, cảnh giới Vân Sát Quyền của hắn, có hi vọng tiến thêm một tầng, đối với tu luyện Vân Sát Nội Tức sau này cũng có ích lợi không nhỏ.

Cho dù không vì treo thưởng, ta cũng phải tiếp tục đánh với Hồng Hồ Tam Sát.

Giữa hai lông mày của Trần Vũ mơ hồ ẩn hiện một tia sát khí làm cho hai người Trần Phương cùng Trần Ngũ đều rùng mình.

...

Cùng lúc này, hai đạo thân ảnh thoăn thoắt xuyên qua rừng núi.

- Tam muội, muội không sao chứ.

Một thanh niên mặc áo đen vịn một nữ tử với sắc mặt trắng bệch.

Nử tử có khuôn mặt trắng bệch kia chính là Tam Sát bị một quyền của Trần Vũ đánh gãy tay.

- Không có gì đáng ngại, hồi nãy ta đã thoa lên Tục Cốt Cao, hiệu quả vô cùng, có được từ giết chết những đệ tử tông môn kia…

Cánh tay của nữ tử, lúc này đã được băng bó cố định lại.

Sắc mặt nàng trầm xuống, mặt mang nỗi oán hận:

- Tiểu tử hồi nãy thật sự quá tà môn, sức mạnh lớn kinh người, quả thật hắn chính là một con hung thú.

- Không sao, loại người khổ luyện ngoại công này, vừa vặn bị lão đại khắc chế. Nếu lão đại có mặt ở đây, một chưởng liền có thể đoạt mạng của hắn.

Thanh niên mặc áo đen khinh thường.

Bỗng nhiên trên đỉnh một ngọn núi ở xa truyền đến một tiếng thét dài.

- Nhanh! Lão đại triệu tập chúng ta!

Thanh niên mặc áo đen biến sắc, cùng nữ tử hướng về phía tiếng thét bay tới.

...

Một người trung niên mặt đen, chắp tay đứng ở đỉnh núi, hai con ngươi u lãnh.

Phía sau hắn có cái cọc gỗ, phía trên cọc gỗ có một nữ tử xinh đẹp bị buộc chặt, mặc một chiếc váy rách hoa lệ, trong bóng đêm chỉ có thể mơ hồ thấy được hình dáng một bên mặt.

- Thả tiểu thư ra!

Bốn cao thủ Thông Mạch Kỳ, đối mặt với trung niên mặt đen như lâm đại địch.

Rất khó tưởng tượng, nam tử bình thường không có gì lạ lại là lão đại Hồng Hồ Tam Sát hoành hành một phương.

- Xuất thủ!

Dẫn đầu là một ông lão, một cao thủ Thông Mạch hậu kỳ, dẫn đầu phóng tới trung niên mặt đen.

Đối mặt bốn cao thủ vây công, trung niên mặt đen đứng thẳng tại chỗ, không thèm né tránh. Nếu như chú ý, sẽ phát hiện trong mắt của hắn thoáng hiện một tia thương cảm.

Nhất thời, bóng người trên đỉnh núi lay động.

Trung niên mặt đen vẫn đứng tại chỗ, hầu như không di chuyển, nhẹ nhàng tung một chưởng về bốn người.

“A!”

Ông lão Thông Mạch hậu kỳ dẫn đầu đột nhiên kêu thảm thiết, thổ huyết, khí tuyệt thân vong!

Hắn cùng lão giả mặt đen đối kích một quyền.

“Bịch! Bịch!”

Ngoài ra, ba đại cao thủ khác, phàm là cùng người trung niên mặt đen tiếp xúc qua, đều trong chớp mắt thổ huyết ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cao Thủ Luyện Tạng Ra Tay

"Rầm! Rầm!"

Trong phút chốc, bốn đại cao thủ Thông Mạch kỳ toàn bộ hộc máu ngã xuống đất, ba người trong số đó chết ngay tại chỗ.

Còn sót lại người thanh niên cuối cùng, trên mặt mang đầy vẻ sợ hãi, gắng gượng bò dậy:

- Tha mạng! Xin đại nhân tha mạng...

Trong con mắt của hắn, người trung niên mặt đen kia dường như là bóng ma tử thần, đứng ngạo nghễ, sát khí vô hình tỏa ra lạnh như băng làm hắn không dấy lên được một ý nghĩ phản kháng.

Hắn không cho là vì thực lực của hắn mạnh nên mới sống được đến giờ này.

Trái lại, trong bốn đại cao thủ Thông Mạch kỳ, hắn là người yếu nhất, chính xác là gần đây hắn mới thăng cấp lên Thông Mạch trung kỳ.

Sở dĩ cho đến lúc này hắn vẫn chưa chết, lý do chỉ có một là Đại Sát giữ lại mạng sống cho hắn. Có lẽ hắn còn có một ít giá trị để lợi dụng.

Xem ra Thôi Mạnh Thủ ngoài đời này so với trong tin đồn còn đáng sợ gấp mấy lần.

"Xì!"

Biểu cảm của Đại Sát lãnh đạm, cây chủy thủ cầm trên tay vạch ra nhanh như chớp.

- A... Không...

Trong chớp mắt, người thanh niên bắt đầu sợ hãi. Chẳng lẽ mình đoán sai?

Ngay sau đó một khắc, chủy thủ liền chém trúng mục tiêu của nó - cái cọc gỗ đang trói một nữ tử.

Thiên kim tiểu thư!

Người thanh niên liền há hốc miệng.

"Xì! Xì!"

Một đoạn ngón tay của người nữ tử bị chém xuống, làm cho trái tim người thanh niên chậm mất một nhịp.

Miệng nữ tử bị trói trên cọc gỗ đã bị bịt lại, không phát ra được thanh âm nào, trong chớp mắt liền hôn mê bất tỉnh.

- Ngươi đem ngón tay này mang về cho Sở Phong Vân. Nói cho hắn biết, ta cho hắn thời gian một nén hương, nếu không chạy tới đây. Lần sau sẽ là một cái đùi của con gái hắn.

Giọng điệu của Đại Sát rất bình thản, hắn đem ngón tay vừa chặt đưa cho người thanh niên.

- Ta...

Người thanh niên cảm thấy, bản thân mình giống như là một xác chết biết đi vậy.

Trước mặt Đại Sát, hắn liền mất đi hết thảy ý nghĩ chống cự hoặc làm trái, giống như là một tên nô lệ trung thành.

Bước chân tập tễnh, người thanh niên vội vàng chạy xuống núi.

- Nhìn kìa, đó là Hứa phó tướng!

Tại một gian lều đơn sơ dưới chân núi, có bóng người kinh sợ hô lên.

Rất nhanh, người thanh niên họ Hứa liền được vài tên hộ vệ dìu vào doanh trướng.

Bên trong doanh trướng.

- Từ Phó tướng, tình hình trên núi hiện tại bây giờ như thế nào?

Một người trung niên có chút mập mạp mặc quan phục, lên tiếng hỏi thăm.

- Thành chủ, đây là ngón tay của tiểu thư...Đại Sát nói nếu ngài không lên núi, hắn sẽ chặt đứt đùi của tiểu thư.

Sắc mặt người thanh niên trắng bệch, lời nói lắp bắp.

Thấy ngón tay bị chặt đứt của con gái, sắc mặt thành chủ sắc mặt liền đại biến:

- Vân Nhi!

Trên ngón tay kia có một chiếc nhẫn, hắn biết đó đúng là của con gái của mình.

Người trung niên mập mạp này đúng là thành chủ Sở Phong Vân.

- Thành chủ! Đại Sát hắn quả thực là một người cực kỳ tàn ác, lại dám xuống tay với đại tiểu thư.

- Xin ngài cho chúng tôi giết lên núi, chém hắn thành muôn mảnh!

Bên cạnh thành chủ có hai tên tướng lĩnh mặc áo giáp, tu vi của hai người đều đạt tới Thông Mạch hậu kỳ, khí tức mạnh mẽ.

- Các ngươi, mau mau đỡ Hứa phó tướng đi xuống chữa thương.

Thành chủ phân phó.

Nhưng lời còn chưa nói hết thì dị biến đột nhiên xảy ra.

"Oa!"

Người thanh niên phun ra một ngụm máu, thân thể co giật liên hồi sau đó liền ngã xuống đất, triệt để mất đi sinh mệnh.

Trong doanh trại tĩnh mịch hồi lâu.

Những người có mặt tại đây, trên mặt họ đều hiện lên biểu cảm sợ hãi cùng nghiêm nghị.

- Thôi Tâm Chưởng của Đại Sát đã luyện đến cấp độ Lô Hỏa Thuần Thanh. Kỳ thực chưởng lực từ đâu đã thẩm thấu vào tâm mạch Từ phó tướng.

Một âm thanh già nua từ phía sau truyền tới.

Chẳng biết từ lúc nào, bên người thành chủ Sở Phong Vân xuất hiện một lão nhân tóc bạc.

- Võ sư phụ.

Nét mặt thành chủ Sở Phong Vân hiện lên vẻ vui mừng.

Nhìn thấy lão nhân tóc bạc này, mọi người không thể không nổi lên lòng tôn kính.

Thành chủ hãy yên tâm, thiên kim tiểu thư gặp phải hiểm cảnh như thế, dĩ nhiên lão già ta sẽ không đứng nhìn, ta sẽ cố gắng chém đầu tên ác tặc kia.

Lão nhân tóc bạc trịnh trọng nói.

Không lâu sau đó.

Mấy chục tên hộ vệ vây quanh thành chủ Sở Phong Vân, hướng lên núi.

Giờ phút này, bên người thành chủ Sở Phong Vân chỉ còn lại hai tên tướng lĩnh Thông Mạch hậu kỳ cùng với vị lão nhân tóc trắng này.

Những hộ vệ còn lại chỉ có cảnh giới Đoán Thể kỳ, đều là tinh anh mà phủ thành chủ bồi dưỡng.

- Thành chủ, nếu những hộ vệ này đối mặt với Hồng Hồ Tam Sát cùng hung cực ác thì chẳng khác gì tặng không mạng sống cả.

Lão nhân tóc bạc cảm thán nói.

Sở Phong Vân gật đầu một cái, vẫy tay ra hiệu cho những người hộ vệ kia tạm thời đóng quân tại đây, chờ đợi mệnh lệnh.

Đồng thời hắn lấy từ trong ống tay áo ra một đồ vật giống như cây nến, dùng lửa đốt lên.

"Xèo!"

Thoáng chốc, một tia pháo hoa sáng chói, xông thẳng lên trời, phạm vi trong phạm vi mười dặm xung quanh đều có thể thấy rõ ràng.

...

Ngoài đó mấy dặm.

Trần Vũ đang ngồi xếp bằng, vận Vân Sát Tâm Pháp. Hắn phát hiện, đêm nay, tâm pháp vận hành vô cùng trôi chảy.

Ở bên cạnh, Trần Phương và Trần Vũ đều phục hồi lại trạng thái cường thịnh.

Mọi người, ai nấy đều nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị xuất phát.

"Sưu!"

Đúng lúc này, trên bầu trời phương xa xuất hiện một chùm pháo hoa.

- Tín hiệu của phủ thành chủ.

Trần Phương đứng lên ngay lập tức.

- Xem ra, phủ thành chủ đã tìm ra Hồng Hồ Tam Sát.

Trần Ngũ nghiêm nghị nói.

Mấy người đều không nói thêm gì nữa, hướng về phương hướng có tín hiệu chạy đi.

Một lát sau.

Khi mọi người đi tới một nơi giữa sườn núi thì gặp phải vài tên cao thủ cũng nhìn tín hiệu mà tới.

- Là người của Mục gia và Vương gia.

Hai người Trần Phương, Trần Vũ khẽ nói. Trần Vũ liếc mắt nhìn đánh giá Mục gia, Vương gia, không ngờ còn có hai tên cao thủ Thông Mạch kỳ. Hai người bọn họ, tu vi thấp nhất đều đã đạt tới Thông Mạch trung kỳ.

- Ha ha ha... Sở Phong Vân, không ngờ ngươi cũng biết coi trọng thân nhân, chỉ vì một đứa con gái mà chạy tới nơi này.

Một tiếng cười lớn, mạnh mẽ, hùng hồn vang lên trên đỉnh núi.

Ba phe nhân mã Trần gia, Vương gia, Mục gia nghe vậy càng tăng thêm tốc độ chạy lên đỉnh núi.

Đỉnh núi.

Một người trung niên mặt đen đứng chắp tay, trên mặt hắn mang một nụ cười lạnh lùng, nhìn xuống quần hùng.

Ở hai bên phía sau, một người thanh niên áo đen và một tên nữ tử nhợt nhạt đứng đó. Hai người đó chính là Nhị Sát Huyết Độc Tiêu và Tam Sát Tán Hồn Hương.

Trên cọc gỗ sau lưng Tam Sát có trói một người nữ từ mặc đầm dài, tóc tai rối bời.

Mà phía đối diện Hồng Hồ Tam Sát thì lại là một phe Phủ thành chủ.

Thân hình thành chủ Sở Phong Vân có chút mập mạp, lạnh lẽo đứng trên đỉnh núi, sắc mặt hắn giờ này rất bình tĩnh, không hề lộ ra nửa điểm hốt hoảng.

Ở hướng của hắn, có lão nhân tóc bạc, còn có hai tên tướng lãnh Thông Mạch Hậu kỳ.

Liền ngay cả bản thân hắn, cũng là một gã cao thủ Thông Mạch kỳ, tu vi không hề kém cạnh so với Đại Sát.

Nói về thực lực phe của thành chủ nghiễm nhiên chiếm cứ thượng phong.

Hơn nữa, vẫn còn cao thủ đang lục tục kéo tới.

"Vụt! Vụt!"

Chạy tới đầu tiên là Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi.

Hai người bọn họ với tư cách là đệ tử tông môn, tuổi trẻ nóng tính, võ học cao thâm, thực lực của hai người không nghi ngờ gì đã vượt qua các võ giả cùng cấp của thế lực khác.

- Lão đại, chính là tên tiểu từ kia đánh gãy cánh tay của Tam muội.

Nhị sát thấp giọng nói.

- Ừ?

Ánh mắt người trung niên mặt đen liếc qua hai người Trần Vũ một cái, sắc mặt biểu hiện có chút ngưng trọng.

- Hai đứa nhóc này chỉ sợ đều là đệ tử tông môn, hành động lần này có chút khó giải quyết.

Đại sát cau mày một cái.

Tông môn, nói gì đi chăng nữa cũng là chúa tể khối đại lục này, mạnh như Đại Sát, trong lòng cũng rất kiêng kỵ.

- Sợ gì chứ! Chẳng phải chúng ta đã từng đánh chết đệ tử tông môn ư, lần đó thu hoạch thật đúng là to lớn...

Trên mặt nhị sát Huyết Độc Tiêu có chút hưng phấn nói.

Khuôn mặt người trung niên mặt đen khuôn trầm như nước, sát khí giữa hai hàng lông mày càng dày đặc thêm vài phần.

Đối với đệ tử tông môn mà nói, một là không trêu chọc. Một khi đụng tới, bắt buộc phải không chút lưu tình phải diệt cỏ tận gốc.

- Tam muội.

Người trung niên mặt đen đột nhiên mở miệng:

- Lần này ngươi hãy chuyên tâm ở phía sau, đừng ra tay đánh giết.

- Ừ.

Trong con mắt nữ tử lóe lên một tia tàn khốc liền khoanh chân ngồi cạnh cọc gỗ, ngay sát bên thiên kim thành chủ.

Đám người Trần Vũ còn tưởng rằng nàng là người chuyên môn trông chừng con tin.

Nhưng kết quả đã sai.

Chỉ thấy người nữ tử nhợt nhạt này lấy ra một cây sáo màu tím kỳ lạ, đưa lên miệng muốn thổi.

Bỗng nhiên, một luồng âm thanh sắc bén, hóa thành gợn sóng vô hình, bắn về phe của thành chủ, bao gồm cao thủ của ba gia tộc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bạo Vũ Lê Hoa Châm

Lão già tóc bạc đứng ngạo nghễ tại trung tâm khí lưu, cuồng phong xung quanh gào thét. Một cỗ khí tức siêu việt Thông Mạch kỳ làm cho Hồng Hồ Tam Sát phải kinh sợ.

Luyện Tạng kỳ không hổ là cao hơn Thông Mạch kỳ một bậc.

Chỉ cần một chưởng từ xa của lão già đó đã đánh bay lão đại Hồng Hồ Tam Sát.

- Chịu một chưởng của lão già này mà ngươi còn có thể sống sót, xem ra tu vi ngươi đã đến gần cảnh giới Luyện Tạng, trình độ Thôi Tâm Chưởng chắc cũng đạt tới đỉnh phong.

Trên mặt lão già hiện lên vẻ ngưng trọng.

Trong lần giao chiến vừa nãy hắn chẳng những cảm thấy nội lực Đại Sát rất thâm hậu, còn thấy đối phương rất có kinh nghiệm đối phó với thủ đoạn công

kích của Luyện Tạng kỳ.

Chỉ sợ thực lực tên Đại Sát này so với Luyện Tạng kỳ cũng không kém là bao.

- Sở Lệ Phi! Ta khuyên ngươi mau chóng bó tay chịu trói. Võ sư phụ là cao thủ mà ta mời tới, hơn nữa với những cao thủ có mặt tại đây ngươi cũng đừng mong trốn thoát.

Thành chủ Sở Phong Vân lạnh giọng quát.

Nghe vậy, nhất thời mọi người sửng sốt.

Thành chủ thế mà có thể gọi ra tên của Đại Sát. Cho tới bây giờ, bọn họ vẫn không biết tên thật của Hồng Hồ Tam Sát là gì.

Càng thú vị hơn, Đại Sát cũng họ Sở, chẳng lẽ hắn cùng Sở Phong Vân, có quan hệ gì sao?

- Ha ha ha... họ Sở! Ngươi cho rằng mời được một cao thủ Luyện Tạng kỳ là có thể giết ta ư?

Tiếng cười người trung niên chấn động vực sâu, khí tức hắn bắt đầu dâng lên, đã gần đạt đến cảnh giới Luyện Tạng kỳ.

Lão già khẽ thở dài, chầm chậm nâng lên hai tay.

Một trận đại chiến, sắp bắt đầu.

- Lão thất phu!

Người đàn ông mặt đen kia nở nụ cười lạnh lùng:

- Bộ xương già này của ngươi đến giờ mới nắm giữ tu vi Luyện Tạng sơ kỳ. Không lo đi dưỡng già mà cùng chúng ta đánh giết. Đúng là người đáng được chúc thọ mà lại chán sống!

Tiếng nói vừa dứt, trên người Đại Sát liền dâng lên một luồng nội lực cuồng bạo.

Trong khoảnh khắc khí thế đó lại cùng với lão già bất phân cao thấp.

- Luyện Tạng Kỳ? Không đúng...

Trần Vũ phát hiện ra trên làn da gã trung niên mặt đen có một tầng hoa văn đỏ ngầu, gân xanh toàn thân nổi lên, sắc mặt dữ tợn.

- Bạo Huyết Đan! Ngươi vậy mà lại sử dụng loại đan dược này để đề cao tu vi trong thời gian ngắn.

Thành chủ Sở Phong Vân hít một hơi khí lạnh.

Bạo Huyết Đan là một loại đan dược có tác dụng phụ không hề nhỏ. Dùng viên thuốc này có thể trong thời gian ngắn cưỡng ép đề cao tu vi, cũng có khả năng bạo huyết mà chết.

Hơn nữa, tùy vào thời gian sử dụng, sau khi hết dược lực sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

- Chút tài mọn.

Lão nhân tóc trắng cười lạnh, nhảy lên trên không đánh một chưởng về phía Đại Sát.

Nhờ vào dược vật để trong thời gian ngắn đạt tới Luyện Tạng kỳ cùng với chân chính Luyện Tang kỳ như hắn, vẫn có sự khác biệt nhất định.

- Tiêu diệt Tam Sát!

Mọi người thấy tình thế như vậy cũng không thể đứng nhìn, sau đó liền cùng nhau áp sát ba người Hồng Hồ Tam Sát.

- Ra tay đi.

Khóe miệng Đại Sát nhếch lên một vẻ tàn nhẫn.

Trần Vũ cùng với mọi người mơ hồ phát hiện vẻ mặt của Đại Sát cùng Nhị Sát có chỗ không đúng. Theo bản năng thả chậm tốc độ.

Ngay khi một chiêu tấn công của lão già còn trên không, dị biến xảy ra.

“Bạch!”

Trên tay Nhị Sát xuất hiện một vật hình ống, hắn hướng mặt ống đầy rẫy những lỗ tròn về phía mọi người, phát ra hơi thở lạnh lẽo.

- Không ổn! Mọi người mau lui lại!

Sắc mặt Sở Phong Vân đại biến, hô to ngăn lại mọi người.

Đáng tiếc, đã quá chậm.

- Bạo Vũ Lê Hoa Châm!

Sắc mặt Nhị Sát âm trầm, nhấn một nút kim loại trên cơ quan ống tròn, một tiếng răng rắc vang lên.

"Vù vù vù!"

Những chiếc kim châm được bắn ra chằng chịt giống như mưa bụi, lấy lực xuyên thấu kinh người càn quét mọi vật phía trước.

Trong đó, ít nhất phải có gần một nửa kim châm bắn về phía lão già.

Còn lại một nửa, phân tán bắn về phía đám người.

- A!

Tên tướng lĩnh Thông Mạch Hậu kỳ cuối cùng của phủ thành chủ bị bắn thủng mười mấy lỗ máu, bỏ mình ngã xuống đất.

- Ngũ thúc!

Trần Dĩnh Nhi kinh hô một tiếng, nàng lấy thân pháp tinh xảo cùng nội lực tránh né và ngăn chặn kim châm, nhất thời phát hiện Ngũ thúc té xuống đất.

"Đinh đinh đinh!"

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng Công, toàn thân nổi lên một tầng màu đồng, vận chuyển cánh tay màu đồng đón đỡ ngân châm, thân thể hắn là khắc tinh của ám khí loại này.

Đương nhiên, hắn còn phải thôi động nội lực, tăng cường phòng ngự. Cũng không thể để ngân châm đâm trúng vô chỗ yếu hại.

Ngoại trừ hắn, trên chiến trận cũng chỉ có lão già có thể chính diện ngăn cản ngân châm.

"Hô!"

Quanh thân lão già có một tầng nội lực vô hình, chặn lại tuyệt đại đa số ngân châm.

Chẳng qua là số lượng ngân châm quá nhiều, đối với nội lực có tính xuyên thấu nhất định. Nhị Sát sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm có một nửa là nhằm vào hắn.

Thời điểm Nhị Sát sử dụng đòn sát thủ này, Tam Sát bên cạnh cũng không có nhàn rỗi.

Tay nàng cầm cây sáo kỳ quái, thổi ra một đợt sóng âm công kích sắc bén không gì sánh được.

Tiếng sáo này cũng tập trung công kích vào lão già tóc bạc.

Lúc này lão già vừa chịu đựng ngân châm, lại vừa chịu đựng tiếng sáo công kích. Người sau cho dù không uy hiếp được hắn, nhưng cũng có thể tạo thành phiền toái nhất định.

"Thôi Tâm Chưởng!"

Thân ảnh Đại Sát xuất hiện trước mặt hắn, nhẹ nhàng nghênh đón một chưởng.

"Sưu sưu sưu!"

Nhị Sát thu hồi ống tròn sau đó lại lấy ra mấy cái Tam Lăng Tiêu, đánh thẳng vào mặt lão già.

- Không ổn!

"Ba lạp!"

Dưới tình thế nguy hiểm, hắn cưỡng ép vận chuyển nội công, một tầng quang tráo vô hình đánh bay mấy cái Tam Lăng Tiêu.

Nhưng một chưởng Đại Sát đã đánh tới trước người, lão già chỉ có thể vội vàng đánh ra một đòn.

“Bộp!”

Hai tay chạm vào nhau, một trận cuồng phong càn quét chu vi xung quanh mấy trượng.

“Bành!” một tiếng.

Thân thể người trung niên bị đánh bay đi, nhưng lúc ở giữa không trung, hắn lại lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Oa!”

Toàn thân lão nhân chấn động, phun ra một hơi, sắc mặt lúc này hoàn toàn trắng bệch.

- Lão thất phu, trúng một chưởng Thôi Tâm của ta cảm thấy dễ chịu chứ. Người có cùng tu vi trúng một chưởng của ta kinh mạch còn bị bể nát huống chi cái thân già này của ngươi.

Người trung niên mặt đen rơi xuống đất không ngừng cười gằn.

Một chưởng vừa rồi, là một đòn tích súc, đánh lão già trở tay không kịp.

- Ngươi...

Trên người lão già cắm mấy cây ngân châm, vết máu từ khóe miệng theo bộ râu chảy xuống.

Xung quanh những người khác cũng không dễ chịu là bao.

Ngoại trừ hai người Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi, còn lại những người khác nếu không chết bởi Lê Hoa Châm thì chính là bị thương ngã xuống đất, mất đi lực chiến đấu.

Trần gia bên này, Ngũ thúc trúng năm, sáu châm sau đó liền hôn mê.

Cũng may Phương thúc có một tấm chắn nhỏ, trong thời khắc khắc nguy hiểm che cho hắn tránh khỏi một kiếp, chỉ bị thương nhẹ.

Phương thúc, người hãy mau chóng mang Ngũ thúc rời khỏi đây.

Trần Vũ hạ lệnh phân phó.

Với tình huống hiện tại, Phương thúc cùng Ngũ thúc rất khó tạo nên tác dụng.

Lúc này, xung quanh cọc gỗ, ba người Hồng Hồ Tam Sát đều không bị tổn hại lấy một người.

Bên phía Phủ Thành Chủ cũng chỉ còn lại Sở Phong Vân cùng lão già tóc bạc đang bị thương thảm trọng.

Hai nhà Mục già, Vương già đã không còn người có thể đứng lên.

Bạo Vũ Lê Hoa uy lực kinh người, ngoài ra còn có lực xuyên thấu, phạm vị sát thương không gì so sánh được.

- Ác tặc, hôm nay cho dù ta có liều cái mạng già này cũng muốn giết chết ngươi!

Sắc mặt lão nhân nghiêm nghị, đè nén thương thế trên người, một lần nữa toát ra hơi thở cường đại.

“Đằng! Đằng!”

Thân hình lão già chợt lóe, xông về phía trung niên mặt đen.

- Lão thất phu! Ngươi bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, còn muốn đánh với ta.

Trung niên mặt đen cười lớn một tiếng.

Lần này, hắn cũng không cùng lão già liều mạng, lấy ra một cây roi sắt nhắm phía lão già vung lên.

- Hai vị thiếu hiệp, làm phiền các ngươi kềm chế Nhị Sát, Tam Sát.

Thành chủ đối với hai người Trần Vũ trịnh trọng nói.

Đến thời khắc này, chỉ có Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi bình yên vô sự, bảo lưu hoàn toàn chiến lực.

- Được.

Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi hai mắt nhìn nhau gật đầu.

Thân hình hai người chợt lóe, tiến về phía cọc gỗ cạnh Nhị Sát, Tam Sát.

Thấy vậy, Sở Phong Vân gầm lên một tiếng cùng một chỗ với lão già vây giết Đại Sát.

Lão già cùng Sở Phong Vân liên thủ một chỗ lập tức liền áp chế Đại Sát.

Nhưng Đại Sát này lại "linh hoạt như cá chạch" tay múa roi sắt cùng hai cao thủ so đấu trên đỉnh núi.

Một bên khác.

Trần Dĩnh Nhi cùng Nhị Sát Huyết Độc Tiêu cùng chiến một chỗ.

"Đùng đùng!"

Sau khi hai người giao chiến, Nhị Sát biến sắc:

Tu vi của cô gái này sao lại tinh thâm như vậy?

Suy cho cùng Trần Dĩnh Nhi cũng là đệ tử tông môn, còn bái trưởng lão làm sư phụ.

Nếu là chính diện giao phong, ngay cả Trần Vũ cũng chỉ có thể đánh phòng ngự, bỏ qua hao tổn, mới có thể cùng Trần Dĩnh Nhi chiến một trận.

Rất nhanh sau đó Nhị Sát rơi vào hạ phong, chỉ còn cách lựa chọn đánh du đấu.

- Ghê tởm, toàn bộ ám khí của ta đều dùng hết rồi...

Nhị Sát tức giận.

Chưa bao giờ hắn bị một tiểu cô nương áp chế gắt gao như vậy.

Đương nhiên cho dù hắn có số lượng lớn ám khí thì tác dụng mang đến cũng không lớn là bao. Ám khí chỉ thích hợp âm thầm tập kích, khi chính diện chiến đấu hiệu quả sẽ giảm rất nhiều.

Sau cùng, còn dư lại Tam Sát do Trần Vũ đối phó.

- Chà chà! Tam ngốc... Chúng ta lại gặp mặt rồi, lần này ta sẽ cắt đứt chân chó của ngươi nha!.

Trần Vũ cười khẩy một tiếng, áp sát Tán Hồn Hương.

-... Tam ngốc ư?

Tam Sát thở hổn hển, Tam Sát nàng từ trước đến giờ chưa từng từng bị ai ngay trước mặt vũ nhục như vậy.

Trong lúc đang ngẩn người, thì thân hình của Trần Vũ đã ép sát đến.

- Vân Sát quyền!

Một quyền này mang theo sát khí mãnh liệt, nội lực chấn động gầm lên phảng phất như có hung thú đang giương nanh múa vuốt đánh ập vào mặt.

Tam Sát tránh né không kịp, cứng rắn nhận một quyền của Tần Vũ.

"Đạp! Đạp! Đạp!"

Nàng ta bị một quyền này của Trần Vũ chấn lui mấy bước, thiếu chút nữa thì hộc máu.

Cho dù nàng có tu vi Thông Mạch hậu kỳ, nhưng ở trong Hồng Hồ Tam Sát, nói về mặt chiến đấu chính diện thì nàng là người có thực lực yếu nhất.

Huống chi lúc trước nàng còn bị Trần Vũ đánh gãy một tay, thực lực giảm mạnh

Trần Vũ cười lớn một tiếng, sát khí giữa hai hàng lông mày ngày càng nồng, chân khí Vân Sát trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt.

- Đồng quyền! Vân Sát quyền!

Nắm đấm Trần Vũ hiện lên màu kim loại đồng sáng bóng, hơn nữa uy lực của Vân Sát quyền lại lần nữa đề thăng.

Tam Sát cảm thấy kinh sợ, bị sát khí vô hình đè ép đến muốn hô hấp cũng không xong.

“Oa!”

Tam sát bị trúng liên tiếp mấy chiêu, hộc máu thương nặng.

Trên mặt nàng ta giờ đây lộ vẻ tuyệt vọng. Trong lúc vô tình, khóe mắt liếc qua thiên kim tiêu thư đang bị trói trên cọc gỗ.

Ánh mắt Tam Sát sáng lên, tìm được một chút hi vọng sống.

“Sượt!”

Nàng nhảy lên một cái tiến về phía thiên kim thành chủ.

- Lăng Vân Bộ!

Trần Vũ nhìn ra mưu đồ của nàng, tâm lực vận chuyển, vận lực dưới chân, thi triển thân pháp.

Trong phút chốc.

Thân thể Trần Vũ trở nên nhẹ nhàng, mang theo một trận cuồng phong nhảy vọt đến đỉnh đầu Tam Sát.

Mà lúc này, Tay Tam Sát đã gần bắt được cổ thành chủ thiên kim.

Trên mặt nàng mới vừa hiện lên nụ cười mãn nguyện nhưng trong nháy mắt liền đọng lại.

“Phanh! Ầm!”

Âm thanh trầm đục phát ra, kèm theo đau nhức, khiến nàng rơi vào bóng đêm vô tận.

- Tam muội!

Nhị Sát cách đó không xa kêu lên một tiếng thất thanh, hắn thấy được một màn thảm thiết vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vân Sát Sính Uy

- Đồng Cước!

Trần Vũ bay giữa không trung, giáng một cước cứng rắn như đồng thiết vào đầu Tam Sát.

Kết quả rất rõ ràng.

Đầu của Tam Sát không thể cứng rắn như đầu Thiết Tông Hùng.

Một cước này của Trần Vũ, giống như một cước lăng không đá trúng Thiết Tông Hùng lúc trước của Nhạc Phong nhưng uy lực, lực đạo thì mạnh hơn rất nhiều.

Loại thủ đoạn lăng không đá một cước này có trong Lăng Vân Bộ.

Nếu không có Lăng Vân Bộ thì người bình thường không thể đứng trên không trung, cũng không dễ mượn lực phát lực mà đá chính xác như vậy được.

- Không.

Nhị Sát trơ mắt nhìn đầu của Tam Sát bay giữa không trung.

Đây là lần giết người đầu tiên của Trần Vũ.

Lúc trước, mặc dù hắn đã giết chết không ít Thiết Tông Hùng nhưng thứ bị giết không phải là đồng loại.

Lúc này, trong tim Trần Vũ có một chút không thoải mái, chợt bị một cỗ sát khí ngang tàng tràn ngập, đây chính là khí tức tu luyện từ Vân Sát Quyền.

Đánh chết Tam Sát, Trần Vũ cảm giác uy năng quyền pháp sắp bước vào một tầng mới.

- Ngươi lại dám giết tam muội! Ta liều mạng với ngươi.

Hai con ngươi của Nhị Sát đỏ như máu, bộ dạng của hắn sau khi Tam Sát chết thậm chí có chút không khống chế được.

Trần Vũ không biết Hồng Hồ Tam Sát một đường hoành hành, cùng nhau chiến đấu, sống chết có nhau, tình cảm đó không kém hơn tình huynh đệ.

Giữa Nhị Sát cùng Tam Sát, thậm chí có tình cảm nam nữ khó nói.

- Ta muốn ngươi chết.

Nhị Sát hoàn toàn không để ý Trần Dĩnh Nhi, giống như một con sói điên không khống chế được phóng tới Trần Vũ.

- Vũ ca cẩn thận!

Trần Dĩnh Nhi hét lên, dưới tình huống mất khống chế, Nhị Sát bạo phát tốc độ, lực lượng, kích phát tiềm năng nhân thể.

Vả lại, khi giao chiến chính diện thì Nhị Sát mạnh hơn so với Tam Sát.

- Thiên Lang trảo!

Khuôn mặt Nhị Sát hiện vẻ hung ác, điên cuồng đánh tới phần đầu Trần Vũ.

Vân Sát quyền!

Trần Vũ bình tĩnh không sợ, vừa mới giết chết Tam Sát, sát khí toàn thân tăng vọt, nội tức cùng uy năng chiêu thức đều có tiến bộ.

"Bồng! Bồng! Ba!"

Hai người ở tại chỗ, trong chớp mắt giao phong vài lần.

Trần Vũ cảm thấy một cỗ nội tức cuồng bạo hung ác, lần lượt tuôn ra, trong thời gian ngắn khó có thể áp chế đối phương.

"Tiểu tử này, quả thật không giống người…"

Trong lòng Nhị Sát nguội lạnh, cảm giác lực lớn vô cùng từ đối phương, bàn tay cứng như đồng thiết.

Liên tục đánh sáp lá cà, bàn tay hắn gần như chết lặng.

- Ác tặc nhận lấy cái chết!

Trần Dĩnh Nhi từ phía sau bay tới, cùng Trần Vũ hình thành thế giáp công.

Tim của Nhị Sát chìm xuống vực sâu.

Hắn biết, đối mặt hai người giáp công, hắn chắc chắn sẽ chết.

"Tam muội! Ta sẽ đến gặp muội. Nhưng trước đó thì…"

Nhị Sát hít sâu một hơi, thân thể đột nhiên bay lên, bày ra tốc độ kinh người lao thẳng tới Trần Vũ.

Luận thân pháp, Nhị Sát mạnh hơn so với Trần Vũ và Nhạc Phong.

"Ân?"

Trần Vũ thấy khuôn mặt thấy chết không sợ của Nhị Sát, lại nhìn thấy đối phương không thèm để ý công kích tới mình mà quyết tâm đánh vào đầu hắn.

"Đồng quy vu tận?"

Khóe miệng Trần Vũ nhếch lên một vòng thương cảm, nhìn thấu tâm tư của Nhị Sát.

Đối mặt phản công tuyệt mệnh của Nhị Sát, Trần Vũ lại không né không tránh, thân thể nhảy lên, nghênh đón trực tiếp.

- Đồng Bì Chi Thân!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng Công, thân hình bành trướng to hơn, bên ngoài thân thể hiện ra một tầng kim loại, giống như một pho tượng đồng.

“Hô!”

Vân Sát quyền pháp vận chuyển tới cực hạn, một quyền của Trần Vũ đánh thẳng mặt Nhị Sát.

Và cùng lúc đó, phía trước ngực hắn bị dính một trảo của Nhị Sát.

Vẻ mặt Nhị Sát dữ tợn lộ ra vẻ hài lòng, nhưng giây phút sau thì thân thể của hắn cứng ngắc giữa không trung.

“Keng! Bồng!”

Một trảo kia của hắn phảng phất đánh vào vách tường đồng, một trận đau nhức truyền tới, một trảo của hắn chỉ xé được làn da của đối phương.

Dưới tình huống bình thường, một trảo này của hắn có thể xé nát lồng ngực Thông Mạch kỳ.

“Băng! Tạch…!”

Một quyền của Trần Vũ mang theo đằng đằng sát khí, thấp thoáng nghe được tiếng hung thú gào thét và tiếng nổ của tầng mây, đánh vào mặt Nhị Sát.

- Vân Sát tiểu thành!

Khoảnh khắc một quyền kia trúng mục tiêu, trong lòng Trần Vũ giật mình.

Cuối cùng thì Vân Sát quyền pháp cũng đột phá đến tiểu thành!

Đây chính là đỉnh giai võ học cao thâm, bình thường muốn luyện tới tiểu thành là cực kỳ khó khăn.

…

Thân thể Nhị Sát ở giữa không trung bay ngược về sau, tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt im bặt.

“Rầm!”

Nhị Sát ngã xuống đất!

Lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng, chỉ tiếc...Hắn chọn nhầm đối tượng.

“Hô!”

Sau khi tiếp đất, trên mặt Trần Vũ bỗng đỏ lên, hắn hít sâu một hơi, ổn định khí huyết chấn động.

Tiếp một trảo tuyệt mệnh của Nhị Sát, hắn cũng không dễ chịu, thậm chí bị thương nhẹ.

Cúi đầu nhìn xuống, vị trí trước ngực, có thể thấy được dấu móng tay màu đỏ xanh.

Mặc dù Trần Vũ có thể chất cường đại như hung thú, cộng thêm phòng ngự mạnh mẽ từ Đồng Tượng Công, cũng không thể chống lại toàn bộ công kích của đối phương.

Đương nhiên, Đồng Tượng Công của Trần Vũ suy cho cùng cũng chỉ mới đạt tới tầng Đồng Bì, nếu có thể đạt đến tầng Đồng Cân, vậy thì mới có thể khinh thường công kích của Nhị Sát.

“Đùng Đùng! Đùng Đùng!”

Trần Vũ phát hiện, trái tim của mình đập rất nhanh.

Miệng vết thương có dấu móng tay xanh hồng kia chậm rãi biến mất.

Vết thương tự hồi phục, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được, thậm chí là dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy dấu vết nhỏ xíu.

“Thân thể của ta có thể tự lành, quả thực không tầm thường.”

Trong lòng Trần Vũ mừng như điên.

Trận chiến hung tàn vừa rồi, một lần nữa khiến Vân Sát quyền pháp đột phá tiểu thành, không những vậy còn khiến cho thân thể này có lực lượng khôi phục cường đại.

- Tiểu bối! Ngươi dám giết chết nhị đệ và tam muội.

Một âm thanh lạnh lẽo thấu xương truyền đến từ chiến trường bên cạnh.

Hai con mắt của Đại Sát lạnh như băng, lóe ra vẻ hung lệ tuyệt mệnh cùng sát ý.

Giờ khắc này, bên chiến trường của hắn rơi vào giằng co.

Nếu không phải lo lắng lão già tóc bạc sắp chết kia phản công, Đại Sát đã sớm tiếp cận mà giết chết, mà không phải một mực du đấu.

Lúc này, hắn thấy Nhị Sát, Tam Sát đều chết, rốt cuộc không nhịn được nữa.

Nhưng lúc Tam Sát mất mạng, rồi đến Nhị Sát lấy mạng đổi mạng, thời gian chỉ qua mấy hơi thở, hắn căn bản không kịp cứu viện.

- Thật cảm thấy xấu hổ. Ngươi nói Nhị Ngốc và Tam Ngốc, bọn hắn đều bị ta giết. Đợi lát nữa, ta cũng sẽ giết luôn tên Đại Ngốc.

Trần Vũ xoa xoa vết máu trên tay.

- Tiểu súc sinh! Ta muốn chém ngươi thành ngàn mảnh.

Trong thanh âm của Đại Sát tràn ngập bi thống, mang theo lửa giận cùng sát cơ.

Trong khoảnh khắc đó, tâm tình của hắn mất khống chế, để lộ sơ hở, phóng tới Trần Vũ.

- Chạy đi đâu, đứng lại cho ta.

Một tiếng nói già nua từ bên tai truyền đến, kèm theo đó là nội tức giống như sóng lớn đánh tới.

Trên mặt lão già tóc bạc phấn chấn, tỏa ra một tia sát ý, thân hình lao nhanh về phía trước, một chưởng toàn lực đánh tới.

Hắn chờ đợi cơ hội này đã quá lâu rồi.

Trần Vũ thấy thương thế của hắn không thể cầm cự được nữa tức thì thúc giục Lăng Vân Bộ đến cực hạn, liên trảm Nhị Sát, Tam Sát. Miệng lên tiếng khiêu khích Đại Sát.

- Lão thất phu, chết đi cho ta.

Đại Sát thấy tình thế bất lợi, không thể trốn tránh liền vận mười thành nội lực đỡ lấy đòn này.

- Thôi Tâm Chưởng!

Một chưởng đánh ra lập tức thâm nhập vào tâm mạch của lão già áo trắng, khí tức thật quỷ dị.

Lão già áo trắng vốn đã vỡ nát tâm mạch, lại còn dính thêm một chưởng của Đại Sát. Trong nháy mắt, lão đổ gục xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Về phía Đại Sát tuy đã vận mười thành công lực để đối cứng lại một kích của lão già áo trắng nhưng xem ra cũng không khá hơn là bao. Bị dính một chưởng bao hàm cả sinh mệnh của lão nhân, Đại Sát bị đánh bay ra ngoài.

- Làm sao có thể! Tác dụng phụ của Bạo Huyết đan rất mạnh, ngươi lại chỉ bị như vậy?

Thành chủ Sở Phong Vân lộ ra vẻ mặt khó tin.

Bạo Huyết đan là một con dao hai lưỡi, sử dụng càng lâu càng làm cho cơ thể chịu áp lực lớn. Nếu quá sức chịu đựng có thể nổ tung mà chết.

- Hừ! Ai nói ta sử dụng Bạo Huyết đan. Ha Ha, cái ta dùng chính là loại đan trân quý của Tề Quốc - Huyết Nguyên đan.

Đại Sát cười gằn mà nói.

- Viên thuốc này tạm thời có thể tăng chiến lực lên một tầng, hơn nữa nó còn cho phép phát huy gấp mấy lần sức mạnh vốn có nhưng tác dụng phụ lại không lớn lắm. Trong trận chiến vừa rồi, ta phát huy sức mạnh của Luyện Tạng kỳ chưa tới ba lần…

Huyết Nguyên đan!

Thành chủ Sở Phong Vân sắc mặt như tro tàn. Cuối cùng hắn đã hiểu rõ, vì sao mà Đại sát tận lực du dấu.

Thứ nhất hắn lo lắng cho lão già áo trắng thương thế quá nặng mà bỏ mình.

Thứ hai, không thể để cho Đại Sát phục dụng Huyết Nguyên đan đến mức cực hạn.

Dù sao ở đây vẫn còn một số cao thủ cần giải quyết. Làm việc gì cũng nên thận trọng.

- Cha!

Một nữ tử chừng hai mươi tám tuổi, dáng người mảnh khảnh, một bên váy rách ra để lộ dôi chân trắng như tuyết thật làm động lòng người. Nàng mang vẻ mặt ủy khuất chạy về phía Sở Phong Vân.

"Không được"

Trần Vũ lắc mạnh đầu, cố quên đi những hình ảnh vừa rồi. Trần Vũ lúc nãy đã thấy rõ khuôn mặt của Thiên kim thành chủ. Tuy không hẳn là xấu xí lắm nhưng khi nhìn vào đó cũng không thể chấp nhận được.

- Thiếu hiệp, người đã cứu ta. Vân Nhi nhất định sẽ báo đáp người!

Thiên kim tiểu thư mang vẻ mặt sùng bái, nhìn về phía Trần Vũ làm hai má nàng hơi đỏ lên.

Trần Vũ nhìn thấy vậy không khỏi một trận buồn bực.

"Hừ! Ta chưa nôn ra đây đã là may mắn lắm rồi"

- Dĩnh Nhi, ngươi đem nàng ra đằng sau đi!

Trần Vũ vội vàng nói. Mặc kệ nàng xấu thật hay xấu giả, bản thân mình trước hết đừng để người ta lợi dụng.

Đúng lúc này, cuộc chiến bên kia có sự thay đổi.

"Vụt!"

Thành chủ Sở Phong Vân đột nhiên quay đầu chạy chối chết.

Chớ nhìn dáng vẻ mập mạp mà đánh đồng tốc độ của hắn. Tuy hắn như vậy nhưng thân pháp cũng không tồi. Thân pháp như vậy làm Trần Vũ cùng Dĩnh Nhi giật mình.

"Hử?"

Đại Sát kinh ngạc. Sở Phong Vân không phải vì nữ nhi của hắn mà đứng ra sao. Giờ này lại vứt bỏ con gái để bảo toàn tính mạng.

- Ha Ha Ha… Sở Phong Vân! Ta còn tưởng rằng ngươi là một người nặng tình nghĩa, không ngờ cũng chỉ là kẻ giả tạo mà thôi.

Đại Sát ngửa mặt lên trời, thét lên âm thanh thê lương.

Trên mặt hắn hiện ra một tia thâm độc nhưng cũng không truy sát Sở Phong Vân.

"Đằng!"

Thân hình hắn bay lên, mang theo khí tức điên cuồng, nhắm thẳng tới Tần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi mà đánh tới.

- Sở Phong Vân, ngươi làm cha mà vứt bỏ nữ nhi của mình thì đừng có trông mong gì đến hai người ngoài như chúng tôi.

Trần Vũ chửi ầm lên.

Lúc này Đại Sát đánh một kích mạnh mẽ, bên trong ẩn chứa nội lực hùng hậu, lao thẳng xuống.

Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi thở dài bất đắc dĩ, chỉ còn cách vận nội lực đối cứng với cao thủ Luyện Tạng kỳ một lần.

"Oành! Oành!"

Chưởng lực đánh xuống như sóng lớn, đem Trần Vũ, Trần DĨnh Nhi đánh bay hơn một trượng.

- Ha! Ha!

Đại Sát nhân cơ hội có, thân hình lóe lên, một tay nắm lấy thiên kim thành chủ.

- Chaaaaa, cứu ta!

Thành chủ thiên kim hai mắt đẫm lệ, kêu gào trong tuyệt vọng.

Chỉ là Sở Phong Vân căn bản không có ý định cứu nữ nhi của mình. Nàng có kêu gào hơn nữa cũng không có tác dụng.

- Hai vị thiếu hiệp, các ngươi toàn lực đánh giết Đại Sát, ta nhất định trọng thưởng. Còn việc con gái ta bỏ mình, xin đừng bận tâm.

Sở Phong Vân mở miệng nói.

- Cái gì?

Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi kinh ngạc, khó có thể tin được.

- Ngươi không để ý đến nữ nhi của mình à? Ha ha, có tin là ta đem nàng hành hạ đến chết trước mặt ngươi hay không?

Đại Sát hai mắt lấp lóe hung quang.

Nhưng bên này, Sở Phong Vân vẫn không nhúc nhích.

Một màn này làm hai người Trần Vũ trái tim như đóng băng lại. Sở thành chủ không để ý đến sống chết của nữ nhi hay sao?

"Răng rắc."

Đại Sát hiện ra một mặt tàn nhẫn, xé đứt một cánh tay của thành chủ thiên kim, nàng lập tức ngất lịm đi vì quá đau đớn.

- Ha ha ha!

Đối mặt với hình ảnh vừa rồi, Sở thành chủ không giận ngược lại còn cười một cách điên cuồng.

- Ngươi cười cái gì? Đại Sát gật mình, dường như đã nhận ra điều gì đó không đúng.

- Ha ha! Sở Lệ Phong, ngươi nhìn kĩ lại tướng mạo của nàng xem, có phải giống ngươi mấy phần hay không?

- Cái… Cái gì?

Đái Sát lắp bắp, thân thể chấn động, cúi xuống nhìn kĩ lại khuôn mặt thành chủ thiên kim.

Nhìn kĩ lại, khuôn mặt nàng cùng Sở Phong Vân hoàn toàn không giống, từ màu da đến các đường nét. Ngược lại, càng nhìn kĩ hắn lại càng thấy giống một người - bản thân hắn, Sở Lệ Phong…

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Khắc Chế Hoàn Toàn Đại Sát

Nhìn kĩ phía dưới, sắc mặt Đại Sát chợt biến, toàn thân hắn chấn động, vẻ mặt gần như điên cuồng:

- Chuyện này…. Chuyện này không có khả năng!

Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi, cả hai người đều có chút choáng váng.

Đến giờ phút này, sự việc xảy ra đã vượt quá tầm kiểm soát của hai người.

Chỉ có điều, khi hồi tưởng lại những việc trước đây, thành chủ Sở Phong Vân từ đầu đến cuối dường như chưa từng lo nghĩ đến sự sống chết của con gái, bây giờ kết hợp với sự việc lần này tựa hồ cũng có chút hợp lí.

- Ha ha, hai người các ngươi hẳn không tin nổi đi.

Thành chủ Sở Phong Vân với vẻ mặc đắc ý cười nói:

- Năm đó, ta biết được đứa con gái này là dã chủng của ngươi, hận đến mức không thể đem nó vứt bỏ đến nơi đồng hoang. Cũng chỉ vì phu nhân ta đem cái chết ra bức ép, ta mới miễn cưỡng giữ lại đứa con gái này.

- Nàng…. nàng thật sự là con của ta và Huyền Nhi sao?

Đại Sát run rẩy nói, sau đó vội vàng đem thiên kim thành thành chủ đã ngất đi, cẩn thận ôm vào lòng.

- Câm miệng!

Sở Phong Vân lớn tiếng quát:

- Huyên Nhi không phải là tên ngươi có thể gọi! Năm đó, nếu không phải vì tên dã chủng ngươi thừa lúc ta vắng nhà, xuống tay làm chuyện đồi bại với Huyên Nhi, cũng sẽ không khiến cho ta đối với huynh đệ cùng cha khác mẹ của mình xuống tay một cách tàn độc.

- Ngươi đừng ngậm máu phun người.

Đại Sát Sở Lệ Vân tức giận nói:

- Ta và Huyên Nhi là lưỡng tình tương duyệt. Là ngươi! Chính ngươi là người đã cưỡng ép nàng phải rời khỏi ta. Còn cả người mẹ già của ngươi nữa, không biết bao lần dùng thủ đoạn muốn hạ độc ta, đứa con này.

Hai người ở trước mặt vạch trần lẫn nhau, khiến cho Trần Vũ một hồi kinh ngạc.

Chuyện xưa đã rõ.

Hóa ra, thành chủ Sở Phong Vân cùng Đại Sát Sở Lệ Phong vốn dĩ là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Chẳng qua Đại Sát Sở Lệ Phong là đứa con riêng.

Mà hai người bọn họ cũng chỉ vì một người nữ nhân, liền kết nên mối thù sâu đậm.

Năm ấy, hắn là vị thành chủ Sở Phong Vân, con của vợ cả này giành được thắng lợi.

Thế nhưng Đại Sát Sở Lệ Phong cũng không cam lòng. Trong những năm gần đây, hắn lang bạc khắp nơi, luyện ra được một thân tuyệt đỉnh công pháp, cũng đã đến lúc cần phải quay lại để báo thù.

Hắn bắt thiên kim thành chủ làm con tin, cũng chỉ để dẫn dụ Sở Phong Vân xuất đầu lộ diện.

- Bất kể nói thế nào, ta, Sở Phong Vân cũng đã tận tình tận nghĩa.

Sở Phong Vân cười lạnh nói:

- Năm đó, Huyên Nhi là vị hôn thê của ta, lại để lại cho ta cốt nhục của ngươi. Vốn dự định, nếu như ngươi không trở lại, ta có thể cho nàng một đời bình an. Ngược lại, nếu như ngươi muốn quay về báo thù thì nàng chính là con cờ tốt nhất để hạ bệ ngươi!

- Nói cách khác, cũng chính thù hận của ngươi hại chết con của ngươi.

Sở Phong Vân chế giễu nói.

Nghe vậy, cả người Đại Sát Sở Lệ Phong láo đảo, thiếu chút nữa là nộ huyết công tâm.

Khổ công hắn mưu tính chu toàn, chuẩn bị thật nhiều những con bài chưa lật, đến cuối cùng vẫn thua một nước cờ dưới tay Sở Phong Vân.

Trần Vũ trong lòng rùng mình.

Con người Sở Phong Vân này, mặc dù không phải không phải người của tông môn giới, thế nhưng khả năng mưu tính kia quả thật rất kinh người.

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!”

Ngay vào lúc này, một đội thủ vệ khoảng hai ba mươi người, vượt qua ngọn núi đi đến, tập hợp lại một chỗ cùng với thành chủ.

Những thủ vệ này, vốn dĩ trước đây đóng quân ở giữa sườn núi, cho đến khi Sở Phong Vân đến liền giữ bọn họ lại, dùng làm quân tiếp tế.

- Thành chủ.

Những thủ vệ này, hoàn toàn đem Sở Phong Vân bao bọc ở bên trong.

- Nhị vị thiếu hiệp, kẻ trộm lần này đã nỏ mạnh hết đà, các vị cứ thẳng tay chém đầu hắn xuống, liền có thể song song nhận được cả hai phần treo thưởng của ta lẫn triều đình.

Sở Phong Vân hai tay ôm quyền, hướng hai người Trần Vũ nói.

Trần Vũ sắc mặt không tốt, mắt khẽ liếc nhìn qua người kia, tu vi của Sở Phong Vân không hề thua kém Đại Sát Sở Lệ Phong, nhưng cũng không hề có ý định ra tay đánh giết.

Xem tình hình này, ông ta hẳn là muốn mượn hai người làm quân cờ đi.

- Bất quá, Nhị Sát Tam Sát đều đã bị chém chết rồi, cơ hội lần này nếu như cứ bỏ qua như vậy nữa, cũng quá đáng tiếc đi.

Trần Vũ trong lòng tính toán.

Đối với loại người tàn ác như Đại Sát, Trần Vũ không hề có một chút thương xót nào.

- Sư muội, ngươi nói xem, Đại Sát này còn có thể triển khai mấy lần công kích Luyện Tạng kì nữa?

Trần Vũ thấp giọng hỏi.

Đầu tiên, cần phải nhìn rõ lai lịch chân chính của kẻ địch.

Hắn cũng không muốn, đợi đến khi hai người họ cùng Đại Sát đấu đến lưỡng bại câu thương, lại khiến cho Sở Vân Phong bên kia được lợi.

- Huyết Nguyên Đan, ta từng nghe nói qua thứ này.

Trần Dĩnh Nhi có phần đăm chiêu nói:

- Lấy tình hình của Đại Sát lúc này mà nói, hắn ta tổng cộng đã dùng ba lần công kích Luyện Tạng Kỳ, cộng thêm phần sức lực tiêu hao ở giữa trận. Hắn hiện tại, tối đa chỉ có thể dùng hai lần Luyện Tạng Kỳ, sau đó nhất định sẽ rơi vào tình trạng suy yếu.

-Nga, hai lần à?

Trong lòng Trần Vũ yên tâm. Nếu như cả quá trình đều là Luyện Tạng Kỳ, vậy thì hắn nhất định sẽ quay đầu đi thẳng.

"Hô!"

Hai người liếc nhìn nhau, đồng dạng hít sâu một hơi, dự trữ nội tức, đồng thời tiến về phía Đại Sát.

Mặc dù Đại Sát đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng vẫn còn hai lần công kích Luyện Tạng Kỳ, vả lại Thôi Tâm Chưởng của hắn ta cũng đã đạt tới đỉnh cao thượng thừa.

- Đại Ngốc! Còn không mau đưa đầu của ngươi ra?

Trần Vũ chiến ý hừng hực, từ trong thân thể xuất ra một cỗ tà khí kinh người, phảng phất như mãnh thú.

- Vân Sát Quyền!

Thân hình Trần Vũ chợt lóe, đối việc tu luyện Vân Sát Quyền cũng có chút thành tựu, mang theo nội tức bá đạo lao đến, xen lẫn tiếng xé gió.

Thần sắc Sở Lệ Phong hơi đổi, rõ ràng nhìn ra được uy lực một quyền này của Trần Vũ.

Vân Sát Quyền dù sao cũng là công pháp trấn tông của Vân Nhạc môn, uy lực so với Thôi Tâm Chưởng của hắn cao hơn không ít.

- Thủy Viên Quyết!

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh linh hoạt khác cũng đồng thời xuất ra một chưởng, làm xuất hiện một cột sóng nước mênh mông.

Trần Vũ cùng Trần Dĩnh Nhi, bọn họ lựa chọn chiến thuật cùng tấn công trực diện.

Trên tay Đại Sát còn mang theo một nữ tử, cho dù tu vi có cao đến mấy, cũng vô pháp trốn thoát công kích đồng thời của hai người.

- Thôi Tâm Chưởng!

Thân hình Đại Sát nhanh chóng di chuyển, tránh thoát công kích của Trần Vũ, lòng bàn tay va chạm cùng Trần Dĩnh Nhi.

"Bành! Đùng!"

Hai cỗ lực lượng va vào nhau, Trần Dĩnh Nhi khẽ kêu một tiếng, thân hình hơi lùi lại vài bước.

Đại Sát vẫn ở yên vị trí cũ, vẻ mặt lộ ra sự ác độc nhìn về phía Trần Dĩnh Nhi.

- Cô nhóc, trúng phải Thôi Tâm Quyền của ta, ngươi còn có thể bình an vô sự ư?

- Chút tài mọn.

Trần Dĩnh Nhi khinh thường nói:

- Loại công pháp này của ngươi, lấy nội tức làm vũ khí, đánh vào tâm mạch của đối phương, đặt ở tông môn, cũng không tính là thủ đoạn cao minh.

Lúc giao chiến vừa rồi, sở dĩ nàng rơi vào thế hạ phongchủ yếu là vì công lực còn chênh lệch quá nhiều.

Đại Sát tu hành ít nhất cũng đã hai ba mươi năm, nội tức thâm hậu, Thôi Tâm Quyền cũng đã đạt đến trình độ lão luyện, thật sự là rất cao.

Đặt ở trong tông môn, ít nhất nó cũng nằm trong trung giai võ học, nếu như tu luyện tới cảnh giới cao nhất, uy lực nhất định kinh người. Lúc trước, cấp thấp võ học Thiết Lê Quyền của Trần Vũ, luyện tới đại thành, uy lực mười phần khủng bố.

Cho nên những cường giả Thông Mạch Kì trong nhân gian mới có thể bị Đại Sát một kích giết chết, làm nên uy danh Thôi Mệnh Thủ.

Điều này làm sao có thể!

Đại Sát giật mình, hắn đột nhiên phát hiện, bản thân đã đánh giá thấp lai lịch của hai người này.

Hắn đương nhiên không biết, thật ra Trần Dĩnh Nhi chính là môn hạ đệ tử của trưởng lão.

- Lão tặc chịu chết đi!

Trần Dĩnh Nhi nhún chân bay vọt lên, mang theo Thủy Viên Quyết huyền ảo xoay xung quanh, đổ dồn về hướng Đại Sát.

Lúc này Đại Sát đã thật sự tin tưởng!

Khác với Thông Mạch, chính mình ở bên trong Thôi Tâm Quyết nếu như một mực cưỡng ép vận nội tức, trong nháy mắt nhất định sẽ bạo thể mà chết.

"Ba!"

Thân hình hắn lóe lên, tránh thoát một chưởng của Trần Dĩnh Nhi.

- Thôi Tâm Chưởng.

Tại lòng bàn tay của Đại Sát, nội tức cuồn cuộn tụ lại, lại đột nhiên hướng về phía Trần Vũ mà xuất chiêu.

- Vũ ca cẩn thận!

Trần Dĩnh Nhi kinh hoảng kêu lên, một kích này của Đại Sát, uy lực đã đạt đến một cảnh giới mới.

Đây là một kích Luyện Tạng Kỳ!

"Hô!"

Trần Vũ chỉ cảm thấy một cỗ nội tức âm trầm quỷ dị đánh tới, dĩ nhiên đi trước một bước, nội tức dũng mãnh tràn vào bên trong cơ thể.

- Khái!

Hắn hét lên một tiếng, toàn thân nổi lên một tầng kim loại, hình thể bành trướng lên một vòng, cũng đem Vân Sát Quyền lôi động đến cực hạn.

"Đùng, đoàng!"

Đồng Quyền sát khí bừng bừng, cùng với một chưởng tràn ngập nội tức của Đại Sát va vào nhau.

Một cỗ nội tức quỷ dị lại cường đại, một cái gấp khúc, chấn động vào trong trái tim của Trần Vũ.

Trần Vũ lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, xung quanh trái tim cũng nhói lên từng hồi đau nhức.

Một giây kia, hắn suýt nữa đã thổ huyết, thân thể lảo đảo, lùi lại một vài bước.

- Thật mạnh! Đây chính là Thôi Tâm Chưởng cấp bậc Luyện Tạng Kỳ…

Khuôn mặt Trần Vũ nhợt nhạt.

Bất quá, nơi trái tim, đang đập một cách nặng nề, có một luồng sức mạnh kì dị đang tuôn trào về phía từ chi.

Trần Vũ chỉ cảm thấy, cổ lực lượng kia đang dũng mãnh tràn vào trái tim, sau đó nhanh chóng biến mất.

Đương nhiên, vẫn còn sót lại một chút nội thương, thế nhưng đối với thân thể có khả năng tự chữa lành vết thương này của hắn mà nói, chút nội thương này chẳng đáng để tâm.

- Không thể nào!

Đại Sát hai mắt nhìn chằm chằm lấy Trần Vũ, bộ dạng giống như nhìn thấy quỷ.

Ở bên trong "Thôi Tâm Chưởng" lại còn là một kích mang cấp bậc Luyện Kỳ Tạng, lại vẫn không chết, ngược lại còn vô thương vô tích đứng ở kia.

Cho dù là vừa rồi, ngươi phun ra một miệng máu, Đại Sát thế nhưng cũng bị thương.

Ấy vậy mà Trần Vũ, bộ mặt vừa rồi vẫn còn trắng nhợt nhạt giờ đã nhanh chóng trở lại vẻ hồng nhuận, một bộ dáng giống như chưa có việc gì xảy ra.

- Hắc hắc, vừa rồi ngươi định tấn công trái tim ta ư?

Trần Vũ lộ ra tươi cười quái dị.

Cỗ thân thể này của hắn rất cường đại, cũng là nhờ trái tim này cải tạo nên.

Cải tạo chính là bắt đầu từ trái tim.

Nói không chuẩn xác thì trái tim chính là nơi phòng ngự mạnh nhất của Trần Vũ.

Nụ cười của Trần Vũ khiến cho trong lòng Đại Sát sợ hãi, người khác nếu như trúng một chưởng Thôi Tâm Quyết liền thổ huyết cho đến chết, còn người này, hắn không những không có việc gì, mà còn cười một cách quỷ dị như vậy.

Trong chớp mắt, trong lòng Đại Sát nảy sinh ra một ý nghĩ rằng người này không phải người.

- Rút lui!

Sắc mặt Đại Sát đại biến, thân hình thoắt một cái, liền bắt lấy thiên kim thành chủ, hướng về phía chân núi phóng xuống.

"Đùng!"

Trần Dĩnh Nhi muốn ra tay cản lại, lại bị một kích "Luyện Tạng Kỳ" của Đại Sát đánh trúng, thân thể nàng bay lên, khóe miệng tràn ra tia máu.

- Dĩnh Nhi, muội không sao chứ?

Trần Vũ vội vàng đỡ lấy Trần Dĩnh Nhi.

Trần Dĩnh Nhi không thể so với hắn có được một trái tim cường đại như thế. Đối mặt với Thôi Tâm Quyết, Thông Mạch Kỳ còn có thể nhưng nếu là Luyện Tạng Kỳ liền thất bại thảm hại.

Trước một kích kia của Đại Sát, Trần Dĩnh Nhi vốn dĩ cũng đã bị thương.

- Muội không sao, chỉ muốn hóa giải Thôi Tâm Quyết kia của Đại Sát mà thôi. Vũ ca, dược hiệu Huyết Nguyên Đan của Đại Sát cũng đã sắp hết tác dụng rồi, chắc hẳn hắn cũng sắp sửa rơi vào trạng thái suy yếu…

Trần Dĩnh Nhi vội vã ăn vào một viên đan dược.

- Tốt.

Trần Vũ hiểu rõ, tiếp đến sẽ là thời khắc Đại Sát suy yếu nhất.

"Đặng!"

Hắn nhảy lên, nhanh chóng vận Lăng Vân Bộ, một đường thẳng tiến đuổi theo Đại Sát.

Bản thân Đại Sát công lực thâm hậu, nếu bàn về tốc độ, đương nhiên sẽ nhỉnh hơn Trần Vũ một phần.

Tuy nhiên, hắn mang theo một người bên mình, mà dược hiệu của Huyết Nguyên Đan kia, đã tiêu hao gần hết, thân thể thoáng truyền đến một hồi suy yếu.

Hai người, một người đuổi theo một người chạy, thoáng chốc đã vượt ra khỏi nghìn dặm.

- Đại Sát, so thể lực với ta, ngươi phạm phải sai lầm rồi…

Trần Vũ đuổi theo ở phía sau, tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Hắn có thể nhìn ra, Đại Sát bởi vì dùng Huyết Nguyên Đan, nhất định đã rơi vào suy yếu.

Thật ra, hắn có thể khống chế bản thân xuất ra tốc độ cực hạn để đuổi kịp Đại Sát, nhưng hắn lại không muốn làm thế.

Trần Vũ cứ như vậy, giữ một khoảng cách không gần cũng không xa quan sát Đại Sát, nhìn lực lượng trong cơ thể hắn dần dần xói mòn, khiến hắn càng lúc càng yếu ớt.

Quả nhiên, sau khi chạy ra khỏi phạm vi hai trăm dặm, hô hấp của Đại Sát đã trở nên hỗn loạn, hai chân như muốn nhũn ra.

"Bùng!"

Rốt cuộc Đại Sát không còn chút sức lực, bất đắc dĩ té xuống mặt đất.

Vô luận hắn nghĩ thế nào, đều không nghĩ đến, Trần Vũ, con người quái thai này, hoàn toàn là khắc tinh của cuộc đời hắn.

- Hắc! Đây xem như không đánh mà vẫn thắng đi.

Trần Vũ vỗ tay một cái, chậm rãi hướng về phía Đại Sát đang nằm vô lực mà bước, trong lòng nâng cao cảnh giác cùng đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Từ Trên Trời Giáng Xuống

Đạt Sát thực sự tuyệt vọng.

Thiếu niên trước mặt này có thể xem như là đại khắc tinh trong sinh mệnh của hắn.

Tu vi của đối phương không tính cao, nhưng lại phi thường hung ác, còn khí lực và sức mạnh không biết từ đâu ra nữa.

Trong lúc mơ hồ, gần như Đại Sát có thể nhìn thấy, một cuồng nhân, hung thần còn khủng bố hơn so với mình sinh ra ở Sở quốc này.

Giờ phút này, trong vẻ mặt tự nhiên của thiếu niên kia có một tia cẩn thận.

Trong lòng Đại Sát chua xót vô lực, đã đến bước này, chính mình làm sao còn có con bài chưa lật nữa?

Mấy năm trước.

Tại láng giềng Tề quốc, Hồng Hồ Tam Sát may mắn đánh chết một vị đệ tử tông môn, hình như là một vị nội môn đệ tử.

Từ trên người của nội môn đệ tử kia, bọn hắn đạt được một loại đồ vật "Huyết Nguyên đan", "Cây sáo thần bí", "Bạo Vũ Lê Hoa Châm" và bao gồm một ít nguyên thạch bí tịch.

Chỉ là, Hồng Hồ Tam Sát đều là tư chất phàm thể.

Lấy tuổi này của bọn hắn, nếu có đạt được một lần kỳ ngộ cũng rất khó đột phá.

- Thiếu niên, ngươi có năng lực giết ta nhưng xin ngươi hãy buông tha con gái của ta, nếu có thể sắp xếp tốt cho nàng, bình an qua cả đời, ta Sở Lệ Phong kiếp sau làm trâu làm ngựa...

Đại Sát cầu xin nói.

Hồng Hồ Đại Sát tung hoành nhiều năm, trước khi chết một khắcsuy nghĩ lương thiện duy nhất, đó là gửi lại cốt nhục của mình.

"Sớm biết hôm nay, lúc trước cần gì."

Trong lòng Trần Vũ thở dài, ánh mắt liếc một một tay bị cắt đứt của nữ nhi Đại Sát.

Có thể tưởng tượng, nếu như nàng sống sót thì sống có bao nhiêu ý nghĩa.

Lúc trước Sở Vân Phong lưu lại nữ nhi Đại Sát chỉ là một quân cờ, nếu như Đại Sát buông tha cừu hận, nữ tử này còn có khả năng bình an qua cả đời.

Mà hiện tại, suy nghĩ này lại trở thành một hy vọng xa vời.

- Trên người ta có đồ vật từng đánh chết đệ tử nội môn, tất cả đều có thể cho ngươi.

Đại Sát khẩn thiết nói.

Trên mặt Trần Vũ lộ ra một tia chần chờ.

Đại Sát… khẳng định hắn sẽ giết. Nhưng nữ tử này bản thân nàng cũng là người bị hại.

“Chà!”

Đột nhiên Đại Sát hung bạo lên, giống như một con mãnh hổ, đánh về phía Trần Vũ.

- Đồng quyền!

Trần Vũ không chút nghĩ ngợi, đồng quyền cường đại, mang theo Âm Sát nội tức bá đạo đánh về phía đầu Đại Sát.

Đại Sát bị mất mạng!

Trần Vũ ngẩn ra, không nghĩ tới khinh địch như vậy mà vẫn đắc thủ.

Nhưng một phen hành động vừa rồi của Đại Sát là bức bách Trần Vũ ra tay.

- A...

Đúng lúc này, một tiếng thét chói tai của nữ tử truyền đến.

Đúng là nữ nhi Đại Sát.

Trần Vũ không để ý đến nàng mà từ trên người Đại Sát, lục lọi ra mấy đồ vật.

Trừ bỏ một chút ngân lường tạp vật trần tục, vẫn tìm thấy được mấy thứ đồ vật của tông môn, trong đó có một vật, đại biểu thuộc loại tín vật thân phận.

“Hô! Hô!”

Bỗng nhiên, trên bầu trời, truyền đến một tiếng chim hót bén nhọn chấn nhiếp cả linh hồn.

Khí huyết trong cơ thể Trần Vũ chấn động, tâm thần bất an, chỉ cảm thấy một cỗ cuồng phong mãnh liệt đánh ập tới, thiếu chút nữa bị thổi bay lên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy một màn làm người ta sợ hãi: Một cánh Thanh Vũ cự điểu giương ra có thể to như một cái tiểu viện, mang theo cuồng phong cát bay, tiếng kêu to thẳng tận chân trời, chính là đang rơi xuống.

Nhìn ra, Thanh Vũ cự điểu kia, kích thước cỡ ba bốn mươi trượng.

Làm cho Trần Vũ có cảm giác, khí tức của cự cầm này, so với Thiết Gấu Ngựa Vương, cường đại không chỉ gấp mấy lần.

- Hả?

Rồi đột nhiên, Trần Vũ nhìn đến trên lưng của cự cầm, mơ hồ có một bóng dáng nhỏ bé tốt đẹp.

Theo Thanh Vũ cự cầm giáng xuống, một thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo trắng, dung mạo tuyệt mỹ như thần tiên, chiếu vào trong mắt Trần Vũ.

Đây là...

Trần Vũ bị khí thế cường đại đè ép chỉ có thể miễn cưỡng ổn định thân mình.

Thiếu nữ kia, con mắt lạnh như nước mùa thu, mái tóc đen nhẹ nhàng bay múa bao phủ non nửa đường viền mặt ngọc, dù vậy từ dung nhan hé lộ kia đã cho thấy một khuôn mặt chim sa cá lặn, không có từ nào để miêu tả.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ nhìn thấy dung nhan và khí chất trên cả Mục Tuyết.

Trần Vũ không dám nhìn nhiều, đôi mắt của cô gái kia bắn ra những tia băng giá xuyên vào cốt tủy, một ánh mắt khiến cho cơ thể phát lạnh, giống như rơi vào hầm băng.

“Bá!”

Thiếu nữ tuyệt sắc nhẹ nhàng nhảy lên, từ trên cao mười trượng bay xuống, nhẹ nhàng như lông chim.

"Đây là thân pháp gì?"

Trần Vũ không cách nào hình dung được cảm giác của mình.

Hơn mười trượng đó là cao bao nhiêu? Phòng ốc bình thường, một tầng cũng cao một trượng. Độ cao hơn mười trượng, đã có thể so với nhảy xuống vực rồi.

Nhưng mà, thân thể của thiếu nữ, giống như không có sức nặng, nhẹ nhàng rơi xuống.

- Lấy ra.

Đôi mắt lạnh như nước mùa thu của thiếu nữ, ngừng ở trên người Trần Vũ.

Huyết dịch trong người Trần Vũ, gần như cứng lại hết rồi.

Thiếu nữ cũng không có sát ý, nhưng chỉ là theo bản năng phóng thích khí tức, làm cho hắn vô lực phản kháng.

- Xin hỏi, các hạ là xuất thân từ tông môn. Tại hạ Trần Vũ, là đệ tử Vân Nhạc Môn tại Sở quốc.

Trần Vũ đưa đồ vật lấy từ trên người Đại Sát, thăm dò hỏi.

Tại đại lục Côn Vân, tông môn chính là chúa tể.

Trần Vũ đánh giá thực lực của nàng tối thiểu là Hóa Khí cảnh cũng không phải nhân vật mình có thể trêu vào.

- Vân Nhạc môn? Hình như có nghe qua. Trong tông môn tại Sở quốc, giống như Cốt Ma Cung kia.

Thiếu nữ tiếp nhận tín vật, lẩm bẩm.

Trần Vũ trực tiếp hết chỗ nói, không biết là nàng ấy cố ý không, hay danh tiếng của Vân Nhạc tông quá nhỏ.

Ngay cả Cốt Ma Cung kia cũng đã từng là đại tông môn có thế lực đệ nhất. Nhưng bởi vì hung hãn khuếch trương thế lực, dẫn đến Thiết Kiếm môn, Vân Nhạc môn, Thủy Nguyệt phái tam đại tông môn liên thủ công kích.

Sau trận chiến kia, Cốt Ma Cung tổn thất thảm trọng, dần dần xuống dốc, hiện giờ đã khiêm tốn gần vài thập niên rồi.

- Không sai, đây là tín vật của Lỵ sư tỷ, nếu không phải cùng yêu vật chiến đấu, bị thương trí mạng, Lỵ sư tỷ cũng sẽ không chết trên tay của con kiến Hồng Hồ Tam Sát phàm tục kia...

Thiếu nữ chỉnh lí mấy đồ vật kia, khẽ gật đầu.

Trong đó, Trần Vũ nhìn thấy một cây sáo màu tím, đúng là cây sáo tán hồn hương Nhị Sát sử dụng qua.

Hồng Hồ Tam Sát? Con kiến?

Trần Vũ cảm giác khẩu khí của nàng ấy khá lớn, nhóm người này, mình thiên tân vạn khổ giết Tam Sát, ở trong mắt nàng bất quá chỉ là con kiến.

Nhưng kì lạ là nàng ấy lại có thực lực để nói lời này.

- Tốt.

Thiếu nữ tuyệt sắc thu hồi những vật kia, sau đó vứt cho Trần Vũ một bình sứ nhỏ:

- Đây là một viên trung phẩm Uẩn thể đan xem như đưa cho ngươi phí vất vả. Có viên đan dược này, tư chất của ngươi sẽ không tệ, đủ để ngươi trùng kích thông mạch trung kì.

Phí vất vả ư?

Trần Vũ có chút không hiểu hỏi.

- Xin hỏi tiền bối, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Thiếu nữ tuyệt sắc lăng không bay trên lưng cự cầm, tùy ý nói:

- Sứ mệnh của ta là tra tìm ra chân tướng nguyên nhân Lỵ sư tỷ chết. Sau đó là tìm ra hung thủ đang trốn đến Sở quốc, cho nên mới cưỡi phi cầm Thanh Thương cầm của bản tông đến nơi này.

Thì ra là như vậy.

Trần Vũ hiểu ra, quả nhiên đối phương xuất thân từ tông môn. Nhưng cấp bậc tông môn của nàng ấy, nhất định vượt qua Vân Nhạc tông mà thân phận của nàng tuyệt đối không thấp.

- Về phía nàng ta, là nữ nhi của hung thủ, tự nhiên phải nhổ cỏ tận gốc, không thể lưu lại trên đời.

Đôi mắt lạnh lẽo của thiếu nữ rơi xuống người nữ nhi Đại Sát.

"Phốc!"

Thiếu nữ vung ống tay áo lên, một cỗ khí lạnh thấu xương cách không đánh lên người nữ nhi Đại Sát.

"Ti ti!"

Thoáng chốc, toàn thân nữ nhi Đại Sát ngưng kết một tầng sương lạnh, tứ chi nhanh chóng cứng ngắc, sinh cơ trong nháy mắt đó bị đóng băng mà chết.

Trần Vũ mơ hồ có thể thấy được, trên cơ thể đóng băng ấy xuất hiện vô số vết rạn.

"Vù vù!"

Thiếu nữ cưỡi cự cầm mang theo một cỗ cuồng phong bay đi.

Trong cơn cuồng phong mãnh liệt, thân thể băng sương cứng ngắc của nữ nhi Đại Sát vỡ thành vô số khối băng vụn.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ. Ta trở về hồi báo còn có câu trả lời thỏa đáng.

Trần Vũ dò hỏi.

Trên thực tế hắn chỉ đơn thuần muốn biết, tính danh của nữ tử kinh diễm này.

- Lăng Kiếm tông, Diệp Lạc Phượng.

Cự cầm kia mang theo thiếu nữ hóa thành một cái chấm đen tiến vào tầng mây.

Diệp Lạc Phượng ư?

Trần Vũ thu hồi tầm mắt, thưởng thức bình sứ trong tay, bên trong có một viên tiểu đan hoàn thanh oánh sáng long lanh.

- Mặc dù không được chiến lợi phẩm trên người Đại Sát, nhưng viên đan này cũng đáng giá.

Trần Vũ cất kĩ bình sứ nhỏ.

Sau đó, hắn mang theo thi thể Đại Sát, theo đường cũ đi về.

Hai canh giờ sau.

Trần Vũ quay trở về đỉnh núi lúc trước.

Giờ giúp này trên đỉnh núi đèn đuốc sáng trưng, binh sĩ cùng thủ vệ của Phủ Thành Chủ, đang đóng ở doanh trại.

- Vũ ca, ngươi trở về rồi?

Trước doanh trại, một thiếu nữ khoanh chân mà ngồi, nhẹ nhàng đứng dậy. Đúng là Trần Dĩnh Nhi.

Nhìn thấy Trần Vũ mang theo thi thể Đại Sát trở về, trong doanh địa nổ ra một trận oanh động.

- Trần thiếu hiệp, thực sự là dũng mãnh phi thường.

Thành chủ Sở Phong Vân, vẻ mặt mừng rỡ, vội vàng dẫn người nghênh đón.

Trong doanh trại.

Trần Vũ chịu đựng các cao thủ cùng quan tướng vây phủng. Hắn đối với những việc xã giao này, không hứng thú gì, cười nhạt nói:

- Không biết, giải thưởng ta chém giết Hồng Hồ Tam Sát khi nào có thể lấy.

Nói ra, Hồng Hồ Tam Sát này đều chết trên tay Trần Vũ.

- Trần thiếu hiệp yên tâm. Không dám cam đoan giải thưởng của triều đình nhưng giải thưởng của Phủ Thành Chủ treo, ngày mai Sở mỗ tự mình đưa tới cửa.

Sở Phong Vân tươi cười ấm áp, ánh mắt khi đánh giá Trần Vũ, tất cả đều là vẻ tán thưởng.

Trong lúc này, mọi người đối với chi tiết cái chết của Đại Sát tất nhiên cực kì cảm thấy hứng thú. Khi biết được, Đại Sát mệt đến mức hư thoát, bị Trần Vũ một quyền mất mạng, mọi người ít nhiều có chút thất vọng.

Một số người không khỏi ảo não: "Tiện nghi như vậy, như thế nào lại để cho Trần Vũ nhặt được."

- Không biết, nữ nhi Đại Sát kia sống hay chết?

Sở Phong Vân hỏi.

- Trong quá trình chạy trốn, rơi xuống vách núi đen rồi...

Trần Vũ nói dối cũng không cần tập luyện trước.

- A...?

Sở Phong Vân giống như có thâm ý liếc mắt nhìn Trần Vũ một cái, rốt cuộc không hỏi tiếp nữa.

Sau đó trong lúc nói chuyện, Trần Vũ biết một chi tiết. Cây sáo tán hồn hương trong tay Nhị Sát kia không cánh mà bay.

Trong lòng Trần Vũ rùng mình. Chẳng lẽ Diệp Lạc Phượng từ trên trời giáng xuống kia, từ đầu đến cuối, đều nhìn thấy nhóm người mình bị giết, chỉ là khinh thường nhúng tay vào chiến đấu của con kiến.

...

Lúc chạy về Trần gia, sắc trời đã tối. Biết được Trần Vũ chém giết Hồng Hồ Tam Sát, cao tầng Trần gia tất nhiên cực kỳ phấn chấn.

Trần Vũ, Trần Dĩnh Nhi có chút chật vật, đều đã được cho về nghỉ tạm.

Ngay tại buổi chiều đó. Thành Chủ Sở Phong Vân, mang giải thưởng tới quý phủ.

Biết hai người Trần Vũ tạm nghỉ ngơi, Sở Phong Vân không để cho gia chủ quấy rầy, trái lại trong yến hội, muốn gặp cha mẹ Trần Vũ.

Trần phụ Trần mẫu cũng có chút ngoài ý muốn.

Sở Phong Vân, chính là Nhất Thành Chi Chủ, sau lưng là Sở gia khổng lồ. Cùng so sánh, Trần gia thành Tương Dương gặp trúng sư phụ rồi.

Nhân vật như vậy, lại muốn đích thân gặp bọn họ. Chuyện này không thể nghi ngờ là phần vinh hạnh đặc biệt.

- Ta nghe nói, tư chất của quý tử là bán linh thể, là đệ tử ngoại môn của Vân Nhạc môn?

Sở Phong Vân cười hỏi.

- Không sai.

Trần Phụ Trần Thiên Đức khẽ gật đầu.

Lời kế tiếp Sở Phong Vân nói, để cho trong lòng mọi người ở đây, đều giật mình:

- Xin hỏi quý tử có hôn sự hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Khoảng Cách

"Ầm ầm!"

Trong cơn buồn ngủ mông lung, Trần Vũ bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức.

- Vũ ca, mở cửa nhanh. Có đại hỷ sự, Phủ thành chủ mang giải thưởng đến chỗ...

Giọng nói như chuông bạc của thiếu nữ truyền đến.

Trần Vũ không cần mở mắt, liền biết là đường muội Trần Dĩnh Nhi.

- Đại hỷ sự ư? Giải treo thưởng đến rồi à?

Trần Vũ xoay người rời giường, nét buồn ngủ trên mặt đều tiêu hết, trong lòng có mấy phần chờ mong. Chém giết Hồng Hồ Tam Sát, treo thưởng đúng là không nhỏ.

Mở cửa.

Trên mặt Trần Dĩnh Nhi có vài phần ý cười nắm chắc, đánh giá Trần Vũ đang qua loa rửa mặt.

- Huynh, đây là muốn làm gì?

Trần Vũ lộ ra một tia cảnh giác, nàng ấy, chẳng lẽ muốn đánh chủ ý gì lên người mình?

Hắn biết, Trần Dĩnh Nhi mười phần động tâm với kiện bán bảo khí trong phần treo thưởng kia.

- Hi! Ta là tới muốn nói với Vũ ca một chuyện đại sự...

Trần Dĩnh Nhi thần bí nói.

- Đại hỷ sự? Là treo thưởng của Phủ thành chủ đến đi?

Trần Vũ rửa mặt xong, chỉnh lý tốt quần áo.

- Treo thưởng vốn đã là của huynh rồi!

Trần Dĩnh Nhi tức giận nói:

- Đại hỷ sự, tất nhiên là đại sự trong cuộc đời của huynh.

Đại sự trong cuộc đời? Đây là tình huống gì!

Ánh mắt Trần Vũ liền ngưng lại, đột nhiên có dự cảm không tốt.

- Cha muội giúp huynh định việc hôn sự! Đối tượng là nữ nhi thành chủ Sở Phong Vân. Đây không được tính là đại hỷ sự sao? Huynh có phải mừng như điên hay không, chuyển nhượng kiện bán bảo khí kia cho muội...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Dĩnh Nhi phiếm hồng, càng nói càng hưng phấn.

Hôn sự! Nữ nhi của Sở Phong Vân ư?

Trần Vũ như bị sét đánh trúng, thiếu chút nữa lắc lư tại chỗ.

Nhắc tới hôn sự, hắn có cảm giác bài xích theo bản năng, mà nhắc tới nữ nhi của Sở Phong Vân, không hiểu sao hắn lại nghĩ đến nữ nhi Đại Sát.

- Này! Phản ứng của huynh đây là sao? Nữ nhi chân chính của Sở Phong Vân, muội đã thấy qua, lớn lên xinh đẹp, không phải như nữ nhi của Đại Sát...

Trên mặt Trần Dĩnh Nhi cố nén ý cười, lộ ra bản chất trêu chọc.

Sắc mặt Trần Vũ, lại không dễ nhìn.

Hắn là người đặt chân vào tông môn, một lòng luôn hướng tới đỉnh cao võ đạo.

Hôn nhân đại sự, gia tộc có thể tự tiện chủ trương ư?

Trần Dĩnh Nhi đứng ở một bên, bộ dạng xem kịch vui chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Sau một lúc lâu Trần Vũ kìm nén nói ra một câu:

- Một việc lại tiếp một việc. Mặc kệ như thế nào, trước lĩnh treo thưởng về đã.

Trần Dĩnh Nhi thiếu chút nữa bị sặc.

Lúc này, trong lòng Trần Vũ đã có sự cân nhắc.

Trước nên lĩnh giải treo thưởng về. Còn về hôn sự kia, đến lúc đó mặc kệ là hiệp thương, hay thậm chí là trở mặt đều đã không sao cả rồi.

Không bao lâu.

Hai người Trần Vũ đi vào một gian khách đường lớn.

Trong khách đường, ngoài Thành Chủ Sở Phong Vân, gia chủ Trần Thiên Uy, Trần phụ Trần mẫu, thậm chí còn có vài vị tộc lão (trưởng lão gia tộc).

- Vũ nhi, cuối cùng ngươi đã đến.

Gia chủ Trần Thiên Uy, vẻ mặt tươi cười, thái độ với Trần Vũ, thay đổi rất khác.

Trần Vũ mơ hồ nhìn ra, lần thay đổi lớn này, không phải bởi vì chiến tích chính mình chém giết Đại Sát, chắc càng thêm vì một tầng nguyên nhân khác.

- Trần thiếu hiệp, Sở mỗ giữ đúng hẹn, đưa phần thưởng tới.

Sở Phong Vân tươi cười hòa ái.

Đối với hai người này, Trần Vũ không có hảo cảm gì, chỉ đơn giản nhìn phần thưởng.

- Trần thiếu hiệp, đây là phần thưởng ngươi nên được.

Sở Phong Vân không nói lời khách sáo gì nữa, lấy ra một hộp gỗ dài và hẹp, đưa cho Trần Vũ.

Ánh mắt Trần Vũ mờ sáng, tiếp nhận hộp gỗ dài và hẹp này.

Mở hộp gỗ ra, xuất hiện đầu tiên là đoản kiếm được thợ chế tác khéo léo kỹ càng.

Đoản kiếm kia, chuôi kiếm hiện ra hoa văn thanh đồng với phong cách cổ xưa, thân kiếm một thước bóng loáng trong như gương, như trời tự sinh ra, bên cạnh lưỡi kiếm, nổi lên một tia hàn mang lạnh thấu xương.

- Đây là bán bảo khí à?

Vẻ mặt Trần Vũ tò mò, cầm lấy kiếm này lên.

Nhất thời một trận thanh âm phong minh réo rắt, gấp khúc ở trên thân kiếm.

Tay cầm kiếm này, Trần Vũ có cảm giác nhẹ nhàng không hiểu, cũng không phải là phàm binh thế tục có khả năng mang đến.

- Kiếm này tên là Phong Ngâm kiếm, phẩm chất tiếp cận bảo khí, chính là danh kiếm tuyệt đỉnh trong thế tục. Kiếm này luận độ sắc bén, có thể so với bảo khí chân chính, chém sắt như chém bùn, còn có các đặc tính khác, thiếu hiệp trở về thử qua sẽ biết...

Sở Phong Vân lại cười nói. Hiển nhiên, đối với phẩm chất của thanh kiếm này, hắn cực kỳ tin tưởng.

- Chém sắc như chém bùn sao? Hì hì, ta tới thử xem...

Trần Dĩnh Nhi không biết từ đâu, quơ lấy đại đao dày hoàn mỹ, bổ về phía Trần Vũ.

Trần Vũ cười lấy Phong Ngâm kiếm đón đánh.

"Đinh!"

Đại đao va chạm với bảo kiếm, trực tiếp chém gọn thành hai đoạn

- A không! Đó là Hùng Hổ bảo đao

Gia chủ Trần Thiên Uy phản ứng kịp, không khỏi kêu ra tiếng, vẻ mặt thịt đau như cắt.

Thì ra, đại đao Trần Dĩnh Nhi tiện tay quơ lấy, cư nhiên là Hùng Hổ bảo đao đã theo gia chủ nhiều năm. Đao này trong tục thế, chính là đao khí tinh phẩm hiếm thấy. Nhưng độ sắc bén ấy khi đứng trước mặt Phong Ngâm kiếm cư nhiên bị chặt đứt gọn gàng.

Kiếm tốt! Rất sắc bén!

Trong ánh mắt của Trần Dĩnh Nhi tràn ngập yêu thích, đôi tay thưởng thức Phong Ngân kiếm.

- Không tệ.

Vẻ mặt Trần Vũ mãn ý, riêng độ sắc bén, Phong Ngâm kiếm chỉ hơn chứ không kém bảo khí Tàn Kiếm.

Trừ Phong Ngâm kiếm ra trong hộp gỗ dài và hẹp, còn có hai vật khác.

Một tờ khế đất và một tấm kim phiếu.

Khế đất đại biểu cho thành Tương Dương giao một khối thổ địa phì nhiêu, tương đương một địa bàn xóm nhỏ.

Kim phiếu là một vạn lượng hoàng kim.

Hai vật này xuất hiện, làm cho ánh mắt vài vị tộc lão tỏa sáng, tâm động không thôi. Ngay cả gia chủ Trần Thiên Uy đều có bộ dạng ý động.

- Một vạn lượng hoàng kim là ta ứng thay triều đình.

Sở Phong Vân giải thích.

Trần Vũ cảm thấy mỹ mãn, thu hồi khế đất và kim phiếu, thu hồi luôn Phong Ngâm kiếm mà Trần Dĩnh Nhi lưu luyến.

Sau khi trao giải thưởng xong. Sở Phong Vân không có việc gì lưu lại, rời đi trước.

...

- Vũ nhi, không biết mảnh đất đó ngươi tính toán xử lí thế nào?

Gia chủ Trần Thiên Uy dò hỏi.

Tờ khế đất này, hắn phi thường động tâm, có thể khuếch trương lãnh địa, củng cố thực lực gia tộc.

- Ta định dùng một vạn kim cùng khế đất, đi xây một trang viên, dùng về sau tự ở. Bá phụ, Dĩnh Nhi, về sau các ngươi có thể đến trang viên dạo chơi.

Trần Vũ không giấu giếm nói cho chính mình sử dụng.

Nghe vậy.

Trên mặt gia chủ cùng vài vị cao tầng lộ ra thất vọng cùng bất mãn.

Nhưng Trần Vũ hiện giờ đã đặt chân ở tông môn, thực lực không tầm thường, bọn hắn khó mà có thể ép buộc hắn.

- Nghe Dĩnh nhi nói, bá phụ đính cho ta một hôn sự, không biết việc này là thật hay không?

Trần Vũ nói lời bình thường, không có chút ngữ khí hờn giận.

Trong đại đường, không khí trầm xuống. Sắc mặt gia chủ Trần Thiên Uy có chút không chịu nổi. Một là ngữ khí Trần Vũ bất thiện, thứ hai, việc hôn sự này quả thật không trải qua sự đồng ý của đối phương.

- Vũ nhi! Việc hôn sự này là vi mẫu cho phép. Con không cần hiểu lầm đại bá con.

Trần mẫu Liễu Ôn đột nhiên xen vào.

Nương ư?

Trần Vũ không biết nói gì. Việc này chính là được gọi "Lệnh của cha mẹ lệnh của mai mối". Lấy quy cũ thế tục, cha mẹ có khả năng định đoạt hôn sự cho con cái.

- Vũ nhi, thiên kim của Thành Chủ kia ta đã xem qua chân dung, tuyệt đối xinh đẹp, rất xứng với con.

Trần mẫu Liễu Ôn, lại ôn nhu khuyên giải an ủi.

Xôn xao!

Dứt lời, nàng lấy ra một cuộn tranh, từ từ mở ra.

- Ừ? Đây là...

Trần Vũ tập trung nhìn vào.

Trên bức họa cuộn tròn có một thiếu nữ thước tha uyển chuyển hàm súc, lông mày nhập vào tóc mai, mắt như vì sao, thản nhiên mỉm cười, cái loại vẽ trong vẩy mực có sự thuần mỹ, khiến người tim đập thình thịch.

Chỉ xem bức họa này, dung mạo của nàng ấy không chút kém hơn Mục Tuyết trong sáng, lại có một phen ngọc bích phong tình.

- Hì hì, Vũ ca nhìn đến bức họa sẽ thay đổi chủ ý chứ. Đây là Sở Uyển Ngọc, chính là đệ tử cùng tông Thủy Nguyệt phái với ta.

Trần Dĩnh Nhi bĩu môi, khơi khinh bỉ nói.

- Khụ.

Trần Vũ không thể phủ nhận, chỉ nhìn bức tranh một cách đơn thuần, nàng ấy thật đúng là làm cho người ta có phần động tâm.

- Vũ nhi.

Trần Thiên Uy nhìn bộ dạng động lòng của hắn, vỗ tay cười bảo:

- Dung mạo của nàng ngươi cũng đã nhìn thấy. Nàng cùng Sở thành chủ, xuất thân từ đại tộc Sở quốc, một khi ngươi và nàng liên hôn, đối với Trần gia ta, có thể càng có ưu đãi tuyệt đối.

Liên hôn đại tộc ư?

Trần Vũ rốt cuộc hiểu rõ, toàn bộ việc này, xuất phát từ lợi ích mà gia tộc muốn.

- Hài nhi, Sở thiên kim kia, chỉ lớn hơn một tuổi với ngươi, đang ở Thủy Nguyệt phái. Tư chất giống ngươi đều là bán linh thể, nhưng dưới tương trợ tài nguyên của gia tộc, hiện giờ đã có tu vi thông mạch trung kì. Vô luận là thân thể, dung mạo, thiên phú, phối với ngươi đều rất dư dả.

Trần mẫu lại cười nói.

Hiển nhiên, nàng đối với hôn sư này, cực kỳ vừa ý.

Trong lòng Trần Vũ âm thầm kinh ngạc, Sở Phong Vân kia vì sao lại nhìn trúng mình, nguyện ý gả con gái cho mình? Muốn nói về Sở Phong Vân người này, Trần Vũ không có hảo cảm gì, luận trí tuệ hay mưu kế tính kế, quả nhiên là người bày bố sâu xa, ngay cả Đại Sát đa đoan gian trá, đều đã nhiều lần chịu thiệt trong tay hắn.

- Chính là, cuộc hôn nhân này, Vũ nhi không thể khinh suất đáp ứng.

Trần Vũ lắc đầu. Sau khi đặt chân vào thế giới tông môn, nhãn giới của hắn đã được rộng mở, một lòng hướng tới đỉnh caoVõ Đạo. Lúc trước, hắn bởi vì Mục Tuyết trong sáng, gần như đã chậm trễ thời cơ tu hành tốt nhất.

Sai lầm giống nhau, hắn sẽ không tái phạm nữa!

Một nử tử đến tận bây giờ vẫn chưa gặp, có dung mạo như tiên, nhưng Trần Vũ cũng không thể dễ dàng cùng nàng định cả đời!

Cái gì?

Ngươi không đáp ứng?

Tộc lão ở đây, bao gồm cả Trần Thiên Uy, sắc mặc đều cứng đờ, không khí chìm trong áp lực.

Nhất là gia chủ Trần Thiên Uy, trên mặt không có chút hờn giận. Có thể cùng đại gia tộc như Sở gia liên hôn, đối với Trần gia mà nói, là chuyện tốt cầu còn không được.

Đúng vậy, tiểu bối Trần Vũ này, cư nhiên lại có thể cực tuyệt?

Hắn vậy mà cự tuyệt rồi? Tiểu thư khê các mỹ mạo như vậy, lại cùng ở thế giới tông môn, chẳng phải là đoạn nhân duyên hoàn mỹ sao.

- Ngươi không thể vì gia tộc hy sinh một việc nhỏ được sao? Huống chi, Sở Uyển Ngọc kia phối với ngươi tuyệt đối...

Trần Thiên Uy hít sâu một hơi, trên mặt mang theo một tia lệ nhiên.

- Không thể.

Thiếu niên đơn giản trả lời, thẳng thắng làm cho Trần Thiên Uy sặc nghẹn đến sắc mặt đỏ bừng.

- Ngươi... Tốt tốt tốt! Ngươi tự cho cánh mình đã cứng cáp, hoàn toàn không để ý đến đại cục gia tộc.

Trần Thiên Uy giận quá hóa cười.

Giờ phút này.

Vài vị tộc lão ở đây, bao gồm cả Trần phụ Trần mẫu, đều có chút thất vọng, tiếc hận nhìn Trần Vũ.

- Ta một lòng hướng tới võ đạo, trước mặt muốn mạnh mẽ tiến vào nội môn, không có thời gian nhàn hạ, sao còn quan tâm đến chuyên hôn nhân nữ nhi thường tình.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

Nói xong hắn xoay người rời khỏi đại điện.

- Phi! Chỉ bằng tư chất của ngươi, lại vẫn vọng tưởng trở thành nội môn đệ tử?

Tiểu tử này, quả nhiên không biết trời cao đất rộng.

Sắc mặt vài vị tộc lão bất thiện, đối với hành vi của Trần Vũ, mười phần bất mãn.

Nhưng những lời từ ngữ này, rơi vào tai Trần phụ, Trần mẫu, lại có chút không thoải mái.

- Dựa vào cái gì, Vũ nhi của ta không thể tiến vào nội môn? Lúc trước các ngươi không phải cũng đều không tin, nhưng hiện tại hắn đã đặt chân vào ngoại môn rồi.

Trần mẫu Liễu Ôn khó chịu nói.

- Hừ! Hắn nếu có thể thành đệ tử nội môn, lão hủ nguyện ý chịu đòn nhận tội với ngươi.

Một tộc lão râu bạc trắng khinh thường nói.

Mấy tộc lão ở đây, vẻ mặt đều hiện ý cười lạnh, Trần Vũ không có tài nguyên gia tộc trợ giúp, nghĩ muốn một lần nữa đề thăng, khó hơn lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Giữa Đường Chặn Giết

Bên trong phòng khách.

Một trận cãi vã, đỏ mặt tía tai, Trần phụ cùng Trần mẫu mang theo gương mặt tức giận ra về.

- Ôi trời! Cái tên Trần Vũ này quả thật đã cứng lông cứng cánh rồi, hoàn toàn không để trưởng bối vào mắt nữa, cần phải trừng trị hắn một chút mới được.

- Người này không chỉ từ chối một mối hôn sự tốt, mà còn độc chiếm cả khế ước đất lẫn châu báu vàng bạc, chẳng lẽ hắn muốn rời khỏi dòng tộc, tự lập môn phái chắc?

Một vài lão già ở trong tộc vẻ mặt tàn khốc nói.

Trần Vũ giết chết Hồng Hồ Tam Sát, lại chiếm lấy hơn nửa số bảo vật, đất đai treo thưởng, vạng lượng vàng đã sớm làm bọn hắn đỏ mắt ganh tỵ.

Bây giờ, Trần Vũ lại cùng gia chủ đối đầu, cự tuyệt hôn sự. Bọn họ liền thừa cơ cháy nhà hôi của, nếu như có thể đánh ngã Trần Vũ, nói không chừng còn được hưởng một phần lợi lộc.

- Gia chủ, có cần mời lão tổ ra tay không, dùng gia pháp xử trí hắn.

Một lão già râu bạc trắng đột nhiên đưa ra đề nghị.

Lão tổ à?

Mọi người có mặt tại đây, vừa nghe nói đến hai chữ này, đều lộ ra vẻ mặt kính nể.

Với tư cách một gia tộc lớn đứng sừng sững một phương, Trần gia vẫn có rất nhiều cao nhân thần bí đang trấn giữ. Chỉ là nếu như gia tộc không phải đứng trước nguy hiểm khó thoát, bọn họ sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện.

- Không, còn chưa đến lúc.

Gia chủ Trần Thiên Uy, lập tức lắc đầu, trầm giọng nói:

- Trần Vũ hiện tại vẫn chưa phạm phải sai lầm lớn gì, chúng ta không có lý do gì để dùng đại pháp trừng trị hắn. Vả lại hắn thân là tông môn đệ tử, hơn nữa còn có công giết chết Hồng Hồ Tam Sát, danh tiếng sáng chói như mặt trời ban trưa.

- Vậy hôn ước cùng với Sở Phong Vân, phải làm như thế nào đây?

- Trước chỉ có thể kéo dài thời gian, mong rằng hắn có thể sẽ đổi ý. Vả lại, Sở Phong Vân chỉ là cùng chúng ta đính hôn, căn bản không có nói đến thời gian cử hành.

…

Trở về tiểu viện.

Trần Vũ ổn định lại tâm trạng, nhớ lại một màn bên trong phòng khách ban nãy, hắn đối với quyết định của mình tuyệt không hối hận.

Một mình hắn chiếm lấy khế ước đất, báu vật, nhưng hết thảy mọi thứ, đều là chính hắn tự mình đoạt được.

Lúc đối mặt với bọn Hồng Hồ Tam Sát ác độc kia, những người trong gia tộc có được mấy người có đủ dũng khí đứng ra tương trợ?

Trước đây, lúc ở tông môn, hắn bị người người lừa gạt cùng giấu giếm, trong thời gian tu luyện, cũng chưa từng có ai đem tài nguyên đến giúp đỡ hắn.

Mà hiện tại, bản thân hắn mạo hiểm, sống chết chém giết, đạt được thành quả to lớn, há có thể để cho kẻ khác lấy đi?

Còn về phần hôn ước, đây là quyền tự do của hắn.

- Vũ Nhi.

Vào lúc này, Trần phụ Trần mẫu cũng đã đến, hai người mở cửa tiến vào.

- Cha, mẹ.

Trong lòng Trần Vũ có phần hổ thẹn, hắn đã phụ lòng của cha mẹ dành cho hắn.

Hắn có thể nhìn ra, cha mẹ hắn tương đối hài lòng với hôn sự lần này, nhất là mẫu thân hắn.

Tuy nhiên, trong lúc trở lại, phụ mẫu hắn cũng không còn nghĩ đến chuyện khuyên can hắn nữa.

- Vũ Nhi, vô luận con làm việc gì, chúng ta đều ủng hộ con…

Phụ thân Trần Thiên Đức, an ủi nói.

Trần thị lại thẳng thắng nói:

- Vũ Nhi, con nhất định phải trở thành đệ tử nội môn.

A?

Trần Vũ có chút ngạc nhiên, mẫu thân vì sao đột nhiên lại gửi gắm mong ước như vậy?

Hỏi ra mới biết, hóa ra mẫu thân Liễu thị từng xảy ra tranh chấp cùng với mấy trưởng lão trong tông môn. Mấy vị trưởng lão kia, khẳng định Trần Vũ không thể nào trở thành đệ tử nội môn, trong lời nói có chút khinh thường.

- Con nhất định sẽ trở thành đệ tử nội môn!

Trần Vũ thì thầm nói.

Thời gian còn hai tháng, cuộc tỷ thí ngoại môn của Vân Nhạc tông đến lúc đó sẽ bắt đầu.

Tuy nhiên, thông qua tỷ thí, sẽ chỉ chọn ra một người.

Theo như Trần Vũ được biết, những người vượt qua các trận tỷ thí trước đây, được chọn làm tông môn đệ tử, tu vi đều đã đến giai đoạn hậu kì của Thông Mạch.

Thời gian hai tháng, đối với Trần Vũ mà nói là tương đối căng thẳng.

Bên trong sương phòng.

Trần Vũ chân ngồi xếp bằng, dựa theo Vân Hành công pháp mà vận khí.

Hắn phát hiện ra, sau khi trải qua trận chém giết cùng với Hồng Hồ Tam Sát, không chỉ Vân Sát quyền pháp tăng thêm khí lực, mà ngay cả nội tức khí tràng dường như cũng lớn mạnh thêm một bậc.

Từ đó về sau, Vân Sát tâm pháp của hắn, vận hành càng thêm thuận lợi, tiến độ tu luyện cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Trần Vũ phỏng đoán, đây hẳn là sau khi hắn trải qua chém giết, tâm cảnh cùng với Vân Sát quyền đã hòa lại làm một?

- Chỉ có điều.

Trần Vũ khẽ nhíu mày: "Lấy tư chất của ta, cho dù tốc độ tu luyện có nhanh hơn một chút, muốn đột phá Thông Mạch trung kỳ, tối thiểu cũng phải mất thời gian một năm rưỡi."

Về mặt tu hành, hắn không có tư chất nổi bật.

Mà hết lần này đến lần khác, sau khi đến giai đoạn Thông Mạch kì, mức độ của nội tức, đã hòa cùng với cảnh giới tu vi của hắn.

Trần Vũ rơi vào trầm tư ngắn ngủi.

Bên trong tông môn, người có tư chất thiên tài đặc biệt hiếm. Đại đa số, đều không có tư chất tuyệt đỉnh.

Như thế, những người có tư chất bình thường này, dựa vào cái gì để nâng cao tiến độ tu luyện đây?

Câu trả lời, chính là dựa vào tài nguyên ở bên ngoài.

Ở một phương diện khác mà nói, tầm quan trọng của tài nguyên bên ngoài, không hề thua kém một người mang tư chất nổi trội.

Tỉ như hiện tại, Trần Vũ mang danh là vị hôn phu của Sở Uyển Ngọc, nhưng tu vi chỉ ở mức Thông Mạch trung kì. Nếu đổi lại là người có gia thế to lớn, lấy tư chất như vậy nếu như muốn đột phá Thông Mạch kỳ, cũng không phải là chuyện quá khó.

Đúng rồi.

Trần Vũ lấy ra một chiếc bình nhỏ, cẩn thận nhìn viên đan dược có vẻ ngoài trong suốt ở trong bình.

Vật này là của thiếu nữ thần bí Diệp Lạc Phượng trước khi đi, đưa cho Trần Vũ làm phí khổ cực.

Vào lúc đó, thiếu nữ tuyệt sắc kia nói rõ viên thuốc này gọi là Uẩn Thể Đan. Dựa theo lời nàng ấy nói thì tư chất của Trần Vũ không tính là quá kém, dưới sự giúp đỡ của viên đan này, tiến vào Thông Mạch trung kì, cũng không quá khó khăn.

Một lát sau, Trần Vũ gương mặt mang theo suy tư, đem viên "Uẩn Thể Đan" trung cấp kia cất kĩ.

Hiện tại, hắn chưa có ý định dùng viên thuốc này.

Đầu tiên, Trần Vũ đối với tư chất bán linh thể của bản thân, cũng không có quá nhiều hy vọng, mắt nhìn của Diệp Lạc Phượng kia rất cao, cô ta nói tư chất không quá kém, có lẽ đối với đệ tử bình thường tông môn mà nói, đã là tư chất khó có được rồi.

Thứ hai, không bao lâu nữa Trần Vũ sẽ tiến vào Thông Mạch kỳ, so với dùng đan dược, hắn càng muốn dựa vào nỗ lực của mình củng cố tu vi.

Cho nên viên Uẩn Thể Đan này hắn tạm thời cất đi, đợi đến thời khắc mấu chốt sẽ lấy ra dùng.

Sau đó, Trần Vũ lấy ra bán bảo khí Phong Ngâm kiếm, ở trong phòng tùy ý vung lên vài nhát.

Ồ!

Trần Vũ phát hiện khi hắn cầm thanh kiếm này, cảm giác nắm phi thường thoải mái, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng ngâm réo rắt.

Hắn cảm thấy tốc độ chém của mình tăng lên ít nhất hai lần so với khi cầm thanh kiếm thông thường

Vì để nghiệm chứng một điểm này, hắn cố ý lấy ra một thanh khác có trọng lượng lớn hơn, thể tích gần bằng đoản kiếm, kết quả, cũng không có loại cảm giác nhẹ nhàng thoải mái như trước đó.

"Độ sắc bén có thể sánh ngang với bảo khí, có thể tùy ý điều khiển tốc độ nhanh chậm, xem ra đây chính là những đặc tính chân chính của Phong Ngâm kiếm."

Trần Vũ tấm tắc.

Đương nhiên, về phương diện kiếm pháp hắn không có học qua, sau khi trở về có thể sẽ nghiên cứu một chút.

Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến, nếu bản thân đột phá Thông Mạch kì, hắn có thể tự do lựa chọn một loại trung giai võ học mà học rồi.

...

Chớp mắt một cái, đã mấy ngày trôi qua.

Trần Vũ vẫn luôn ở bên trong tộc môn, tu sửa võ học.

Trong đó, Đồng Tượng công, Lăng Vân bộ đều được củng cố vững chắc.

Ở khía cạnh thể thuật, Trần Vũ vốn đã có thiên phú, thành quả xác thực không thể phủ nhận.

Duy chỉ có Lăng Vân quyền, nhất là về phương diện công pháp, tiến triển có chút chậm hơn, mức độ không bằng hai phương diện trước.

Ngày hôm nay, Trần Dĩnh Nhi cũng đã sớm đến nói lời từ biệt, nàng đã đến thời hạn phải trở về Thủy Nguyệt phái.

Lúc rời đi, Trần Dĩnh Nhi cũng lấy được một số lớn tài nguyên từ gia tộc, nhưng cô gái này dường như đối với một nửa bảo vật của Trần Vũ tựa hồ có chút quyến luyến không quên.

Kì hạn trở về tông môn của Trần Vũ cũng đã sắp đến.

Lần này hắn về nhà, thời hạn là một tháng, hiện tại đã qua phân nửa.

Mấy ngày sau, Trần Vũ từ biệt lên đường, không giống như Trần Dĩnh Nhi, hắn không hề nhận được một phần tài nguyên nào đến từ gia tộc cả.

Bên trong Trần phủ, trong một gian gác xếp.

- Trần Vũ đi rồi à?

Gia chủ Trần Thiên Uy, nhìn ông lão râu bạc trắng đang ngồi trước mặt.

Vị lão nhân này là người đã cùng Trần thị Liễu Văn tranh chấp vài ngày trước.

- Đi rồi, hắn cũng không nhận được bất kì tài nguyên nào.

Lão nhân râu bạc nói.

- Ừ, lấy tư chất của hắn, trong thi đấu ngoại môn lần này, rất khó để có thể thành công. Đến lúc đó, hắn tự nhiên sẽ hồi tâm chuyển ý.

Trần Thiên Uy gật gật đầu.

Vốn dĩ, Trần Vũ tiến vào Thông Mạch, phía sau tông môn, gia tộc dù nói như thế nào cũng phải cấp cho hắn một chút tài nguyên hỗ trợ.

Chỉ có điều, bởi vì Trần Vũ cự tuyệt hôn sự, thậm chí độc chiếm lãnh địa, quan trọng nhất là vấn đề hoàng kim châu báu, khiến cho mấy vị lão nhân trong tộc, nhất quyết không đồng ý cấp cho hắn tài nguyên.

- Ừ, yên tâm đi.

Lão nhân râu bạc trắng, vẻ mặt tự tin nói:

- Lão phu chưa từng nghe nói đến, người mang bán linh thể, lại không có sự ủng hộ tài nguyên từ gia tộc có thể trở thành nội môn đệ tử.

…

Trên đường trở về tông môn, Trần Vũ vẫn luôn đi bộ, đồng thời dùng Lăng Vân bộ dọc đường để tăng nhanh lộ trình.

Một bên luyện thân pháp, một bên gấp rút lên đường, tốc độ thật sự không thể tính là quá nhanh.

Hai ngày sau, Lăng Vân bộ của Trần Vũ, tiến bộ đến cảnh giới nhất định, cách đại thành không còn quá xa vời.

Nếu như có thể đột phá đại thành, tốc độ thân pháp của hắn sẽ bước sang một cảnh giới mới có thể so sánh với Thông Mạch kỳ, quả thật vô cùng hiếm gặp.

Mỗi một khắc, Trần Vũ có thể vượt qua một thung lũng trước đây mất hàng giờ.

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!”

Hai bên cánh rừng gần đó, bỗng nhiên nhảy ra mấy đạo thân ảnh.

- Hả?

Trần Vũ chuyển sang thế phòng ngự, rất nhanh liền trông thấy sáu hắc y nhân đi ra.

Sáu người này bịt kín mặt, ánh mắt lạnh lẽo, trên người toát ra nồng đậm sát khí, chạm vào liền cảm thấy một trận hàn khí.

Đáy lòng Trần Vũ nảy sinh cảm giác nguy hiểm.

- Giết!

Sáu thân ảnh kia, không nói hai lời, từ hai phía bắt đầu tấn công Trần Vũ.

Trên người sáu người này, bắt đầu điều động nội tức, trên tay đều cầm đao hoặc kiếm, thậm chí có người còn sử dụng cả ám khí sắc nhọn.

Hai gã Thông Mạch hậu kỳ, bốn gã Thông Mạch trung kỳ…

Từ nội tức phát ra, Trần Vũ cho ra kết luận, trong lòng hơi rùng mình.

Nếu như là cao thủ bình thường, thì không quá khiến Trần Vũ phải kiêng kị.

Trần Vũ tu luyện chủ yếu là Vân Sát công, lại vừa trải qua chiến đấu cùng Hồng Hồ Tam Sát, cảm ứng đối với sát khí, thập phần linh mẫn.

Mà sáu người trước mắt này, sát khí của từng người một, con mắt hàm chứ sát ý kinh người, tuyệt đối là thân kinh bách chiến.

"Vèo! Vèo!"

Người còn chưa tới gần, đã thấy hai kiện ám khí phóng tới, sức mạnh không hề thua kém Huyết Độc Phiêu của Nhị Sát là bao, từ hai bên áp sát lấy Trần Vũ.

- Để mạng lại.

Một trong hai tên Thông Mạch hậu kỳ sử dụng một chiếc roi màu đen, vung đến mang theo tiếng xé gió kinh người, bức Trần Vũ phải lui lại.

Một gã Thông Mạch hậu kỳ khác, tay cầm một thanh thương, di chuyển lạnh lẽo như đường uốn của rắn, xảo quyệt lại tàn độc, đánh thẳng vào chỗ hiểm của Trần Vũ.

Bốn tên Thông Mạch trung kì còn lại cũng chẳng yếu hơn bao nhiêu.

Đối mặt với một đội hình như vậy, cho dù mạnh mẽ như Hồng Hồ Tam Sát, nếu như không có Bạo Vũ Lê Hoa Châm, thủ đoạn cường đại, chỉ sợ cũng sẽ lựa chọn thoái lui, không muốn chống trả trực diện.

"Lui!"

Trần Vũ nhanh như chớp đưa ra lựa chọn.

Lấy thực lực của hắn, đối mặt một lúc nhiều kẻ có kinh nghiệm giết người lão luyện như thế này chỉ có chịu thiệt.

Đồng thời, hắn cũng nhanh chóng suy nghĩ, rốt cuộc là ai, muốn dồn hắn vào đường chết như vậy?

Có thể xuất ra nhiều sát thủ như vậy, nhất định là người rất có thế lực, mà Trần Vũ chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, người có thể đắc tội, thật sự không nhiều.

Bỗng nhiên, trong đầu Trần Vũ hiện ra hình ảnh một người.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Giết Lại

Phía trên hẻm núi.

Một tên thiếu niên áo xanh đứng đó với nụ cười lạnh, quan sát phía dưới, nơi Trần Vũ đang bị một đám cao thủ bọc đánh.

- Trần Vũ à Trần Vũ, hôm nay ngươi có chắp cánh cũng khó thoát, kỳ ngộ và vận may của ngươi chấm dứt ở đây thôi!

Trên khuôn mặt tuấn tú của Vương Lăng Vân, chứa mấy phần thâm độc.

Ngày ấy, sau khi cùng Trần Vũ chiến một trận ở sơn môn, hắn liền hoảng sợ bất an.

Từ sau sự kiện Thiên Ngoại Phi Tiên, tiến triển của Trần Vũ thực sự quá nhanh, giống như biến thành một con người khác.

Vương Lăng Vân chắc chắn, hơn một nửa nguyên nhân Trần Vũ có kỳ ngộ hay bí mật gì đó.

Sau khi quay về thành Tương Dương, Vương Lăng Vân một mực ẩn trong bóng tối lưu ý cùng hỏi thăm việc Trần Vũ đi ra ngoài, sau đó mưu tính cho việc ám sát lần này.

Khi biết được, Trần Vũ may mắn đánh chết Đại Sát, sau đó được nhận treo thưởng phong phú, Vương Lăng Vân vừa đố kị vừa hận.

Mắt thấy ngày xưa đối thủ bị mình áp chế, bây giờ lại từng bước một bay vọt, hắn há có thể cam tâm sao?

Lúc này, phía dưới khe thung lũng.

Trần Vũ đối mặt với lục đại cao thủ trái phải chặn giết, hắn làm phản ứng rất nhanh. Lui!

"Bá!"

Trần Vũ thi triển Lăng Vân bộ, thân thể nhẹ đi, mượn thân pháp thật nhanh, khó khăn né tránh một đám cao thủ chặn đường.

"Đinh xuy!"

Trong đó vẫn có một mũi phi tiêu, hắn né tránh không kịp, liền lấy Đồng Tượng Công vừng vàng đón lấy.

"Ồ!"

Mắt thấy Trần Vũ nhờ thân pháp cao minh, từ tình trạng bị vây kín lại thoát ra được. Trong mắt hai tên hắc y nhân dẫn đầu có tu vi Thông Mạch hậu kỳ lộ ra một chút ngạc nhiên.

- Thân pháp của kẻ này, khi nào tu luyện đến tình trạng như thế. Không đúng, thân pháp này, làm sao giống như Lạc Phong Lăng Vân bộ vậy?

Phía trên hẻm núi, vẻ mặt Vương Lăng lộ ra kinh ngạc.

Loại thân pháp này, hắn đã gặp trên người của đệ tử ngoại môn thiên tài Lạc Phong.

Nhưng mà, Trần Vũ cấp tốc phá vòng vây như vậy, cũng không làm cho Vương Lăng Vân kinh hoàng.

Trong mắt Vương Lăng Vân, lóe ra một chút ý lạnh:

- Cũng may, ta đã dự đoán thực lực của ngươi sẽ tăng lên. Đến, nếm thử vũ khí bí mật của ta!

“Băng xèo xèo xèo!”

Trần Vũ mới chạy ra xa mấy trượng, hai bên trong rừng rậm đột nhiên bắn ra hai hàng cung tên chứa mười phần kình lực.

Những cung tên kia, mỗi một mũi tên thô như ngón tay cái, cắt ngang không khí, mang theo tiếng rít kinh người.

- Phá giáp tiễn!

Rốt cuộc Trần Vũ cũng biến sắc. Trong quân hiếm thấy phá giáp tiễn, nó có thể xuyên thủng cương giáp của kỵ binh.

Dưới một ít tình huống, loại phá giáp tiễn này, là chuyên môn dùng để mai phục cao thủ.

Mà giờ phút này.

Hai hàng cung tên, tổng cộng có hai mươi mũi, hoàn toàn phong kín đường chạy của Trần Vũ.

Dù di chuyển như thế nào đi nữa, đều rất khó tránh khỏi phá giáp tiễn ở hai bên.

Phá giáp tiễn, không chỉ có uy lực phá giáp, mà tốc độ thực sự của nó nhanh hơn nhiều với cung tên ám khí bình thường.

Trở mình!

Trần Vũ vội vàng lăn tránh trên mặt đất, sau đó toàn lực vận Đồng Tượng Công, bảo vệ chỗ yếu hiểm trên cơ thể.

"Leng keng xì!"

Vẫn có hai mũi phá giáp tiễn với lực lượng cực lớn đâm trúng Trần Vũ làm cho hắn cảm thấy đau nhói.

Da thịt bên ngoài của Trần Vũ, bị đâm phá, chảy ra một vệt máu.

Nhưng vết máu của vết thương này, rất nhanh đọng lại, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy từ từ khép lại.

Lực xuyên qua thực mạnh!

Trần Vũ đối với phòng ngự Đồng Tượng Công của mình, hiểu biết cực kỳ rõ ràng. Đương nhiên, Đồng Tượng Công của hắn dù sao cũng chỉ tới cấp độ Đồng Bì, nếu đạt đến cấp độ cao hơn Đồng Bì, vậy thì kết quả không giống nhau.

Sao lại thế?

Phía trên hẻm núi, khuôn mặt Vương Lăng Vân cứng đờ, vẻ mặt khiếp sợ.

- Phá giáp tiễn này ngay cả khối giáp dày cộm nặng nề đều có thể xuyên qua nhưng lại không thể tạo thành thương tích lớn với Trần Vũ.

Nhất thời Vương Lăng Vân có chút choáng váng.

Trước đó, hắn không phải là không biết, Trần Vũ khổ luyện một môn ngoại công. Nhưng phá giáp tiễn, lại khắc chế khá mạnh với loại ngoại công khổ luyện này.

Vương Lăng Vân sai, hắn chính là không biết chân tướng việc Hồng Hồ Tam Sát bỏ mình và một chi tiết nhỏ khác.

Hắn biết, phần lớn chỉ là tin tức truyền lại mà thôi.

Những người được gọi là "Người trong cuộc" đều công bố Trần Vũ giết chết Đại Sát, là bởi vì trước đó Đại Sát dùng Bạo Huyết đan, sau đó bị suy yếu lực lượng cho nên Trần Vũ nhặt một món hời lớn.

Người thực sự hiểu rõ chân tướng, chỉ có Thành chủ Sở Phong Vân, cùng với Trần Dĩnh Nhi.

- Lại bắn cho ta!

Vương Lăng Vân hít sâu một hơi, trong mắt thoáng hiện lệ quang dọa người.

Hắn không tin.

"Băng xèo xèo xèo!"

Vòng thứ hai bắn phá giáp tiễn, ở hai nơi đã đi qua, lần thứ hai phong tỏa Trần Vũ.

- Tiếp tục như vậy, thực sự quá bị động. Coi như chạy trốn được, cũng phải mang một thân thương tích về.

Trần Vũ lại đỡ hai mũi tên, không khỏi cắn răng.

Đột nhiên.

Hắn làm ra một quyết định: Giống như cá chép xoay người, chạy trốn về hướng ngược lại.

Ta không trốn!

Vẻ mặt Trần Vũ lộ sát khí, giết ngược lại, hướng về sáu đại cao thủ phía sau.

- Tiểu tử này, phòng ngự thật biến thái...

Sáu đại cao thủ phía sau, mắt thấy Trần Vũ vượt qua hai vòng công kích của phá giáp tiễn, thì kinh hãi không thôi.

Mà giờ phút này.

Thiếu niên kia với tốc độ kinh người, giết ngược lại đây.

Như vậy, sau khi vượt qua ba vòng phá giáp tiễn, công kích phía sau, thuận tiện đều dừng lại hết.

Nếu lại công kích, phá giáp tiễn sẽ ngộ thương đến người mình.

- Giết!

Tên Thông Mạch kỳ kia vung roi lên, cười lạnh một tiếng, dẫn đầu đánh về phía Trần Vũ.

Trước khi mai phục Trần Vũ, bọn họ sớm đã có kế sách ứng đối.

Nếu như mục tiêu chạy trốn, sẽ đối mặt với một lượt bắn của phá giáp tiễn, không chết thì cũng lột da.

Nếu như mục tiêu lui về, thì mục tiêu đều chạy không thoát, sẽ rơi vào vận mệnh bị vây giết.

- Người thứ nhất ta giết chính là ngươi.

Sắc mặt Trần Vũ trầm xuống, giống như một con báo, ép thẳng về phía Thông Mạch hậu kỳ đang vung roi kia.

Cao thủ dùng roi, rất khó đối phó, mục tiêu rất dễ dàng bị đối phương chế trụ.

- Tiểu bối muốn chết!

Tên Thông Mạch kỳ dùng roi, trên mặt nở một nụ cười lạnh, thôi động mười phần nội tức, vung ra một roi mạnh đến nỗi chỉ nghe tiếng gió của bóng roi.

Dưới một roi toàn lực của hắn, coi như người cứng như thép, cũng có thể bị quất rơi một lớp da.

- Cầm lấy!

Trần Vũ hét lên một tiếng, không tránh không né, vận chuyển Đồng Tượng Công, vồ một phát về phía chiếc roi.

“Cái gì?”

Cao thủ dùng roi, cười nhạt:

“Người này dám sơ ý, lấy tay bắt roi của mình ư?”

Dưới tình huống bình thường muốn đoạt vũ khí của đối thủ, trừ phi có thực lực và tu vi cao hơn đối thủ rất nhiều nếu không, đó chính là tự rước lấy nhục.

"Đùng" một tiếng.

Trần Vũ thực sự bắt lấy roi, trên tay cảm nhận một trận nóng bỏng.

Nhưng tu luyện “Đồng Tượng Công”, bàn tay, chân, đầu, là vị trí cứng rắn nhất, xưng là "Đồng Quyền”, “Đồng Cước”, “Đồng Thủ” ngược lại không sợ vũ khí bình thường.

- Tới đây cho ta.

Trần Vũ hét lớn một tiếng, trong nháy mắt nắm lấy roi, rồi đột nhiên kéo một cái.

“Không tốt!”

Tên Thông Mach kỳ dùng roi, liền cảm thấy một luồng cự lực vọt tới, kéo thân thể về phía trước làm cho hắn lảo đảo vài bước.

Hắn cấp tốc phản ứng, vứt bỏ roi nhưng thân thể rơi vào quán tính, nên không cách nào ổn định được.

Sơ hở lớn như vậy, ở trong chém giết sinh tử, thực sự là sở hở nghiêm trọng.

- Chết đi!

Thân hình Trần Vũ xẹt qua một đạo tàn ảnh, cấp tốc xông đến trước người tên kia, một quyền đánh xuống trước ngực tên vung roi.

“Bồng cạch!”

Một quyền Âm Sát bá đạo này, trực tiếp đánh cho lồng ngực tên cao thủ Thông Mạc kỳ này rạn nứt, thổ huyết giữa không trung, rơi xuống đất bỏ mình.

Đánh chết một tên Thông Mạch kì!

Khi bắt đầu giao phong, Trần Vũ tạo ra một một sở hở rất lớn, thành công đánh chết một cao thủ dùng roi khó chơi.

Tất nhiên vì thế hắn cũng trả giá khá nhiều. Dù sao, cao thủ hắn đối mặt không chỉ là một người.

“Keng! Keng!”

Một giây lát sau, "Đồng Bì Chi Thân" của hắn trúng hai ám khí công kích gây ra vết thương thật nhỏ.

Uy hiếp lớn nhất vẫn là một đòn toàn lực của tên Thông Mạch hậu kỳ khác.

- Nhận lấy cái chết đi!

Một tên Thông Mạch hậu kỳ khác, trường mâu trong tay nổi lên băng sóng lạnh lẽo, nội tức toàn thân rót vào, từ phía sau đâm tới Trần Vũ.

Trần Vũ mới vừa đánh chết một tên Thông Mạch kỳ dùng roi, muốn toàn thân lui lại, là điều không thể xảy ra.

Hắn chỉ có thể thôi thúc Đồng Tượng Công lấy cánh tay mạnh mẽ chống đỡ trường thương toàn lực dưới tay đối thủ.

“Phốc phốc!”

Cánh tay Trần Vũ, lần thứ hai bị cắt, hình như vết thương sâu nửa tấc. Chuyện này đối với Trần Vũ mà nói, từ khi luyện Đồng Tượng Công tới nay, là lần bị thương lớn nhất.

- Làm sao có thể...?

Tên Thông Mạch kỳ dùng thương khiếp sợ không nói nên lời.

Một đòn toàn lực của hắn, lại đánh lén từ phía sau, mà chỉ mang lại cho đối thủ một vết thương nhẹ.

Dạng vết thương này, đối với thể chất mạnh mẽ của Trần Vũ mà nói, không tính là chuyện lớn. Nhưng mà, vết thương này lại làm cho Trần Vũ có chút căm tức.

Hắn đặt chân vào tông môn, sắp sửa trùng kích tiến vào đệ tử nội môn, không thể ngờ lại bị cao thủ thế tục làm cho bị thương.

Trần Vũ hạ quyết tâm, sau khi về tông môn, nhất định phải tu luyện Đồng Tượng Công đến cấp độ Đồng Cân. Đến lúc đó, chỉ cần không phải Bảo Khí, cơ bản vũ khí bình thường với tu vi Thông Mạch kì sẽ không gây ra tổn thương gì cho hắn.

- Cút!

Cánh tay Trần Vũ vung lên, tên Thông Mạch kỳ dùng thương bị quăng ra một khoảng cách xa.

Nhưng hắn không tiếp tục đuổi giết tên này nữa. Tên cao thủ dùng thương này, trong những người còn lại có thực lực mạnh nhất, phương diện trực tiếp tác chiến cũng là mạnh nhất. Một khi cùng hắn chính diện triền đấu, sẽ rơi vào vây đánh của bốn tên Thông Mạch kỳ khác.

“Vụt bạch!”

Thân hình Trần Vũ thoắt một cái, giống như để lại một đạo tàn ảnh ở chỗ cũ, lóe ra ám khí công kích, hướng thẳng về phía bốn tên Thông Mạch kì còn lại.

Lúc này trình độ Lăng Vân bộ của hắn, đã tiến sát đến đại thành.

Tên cao thủ dùng thương kia, trong thời gian ngắn, hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của hắn.

- Vân Sát Quyền!

Trần Vũ vung một quyền ra, Vân Sát nội tức như hung thú gào thét, một luồn sát khí âm hàn bạo ngược, đóng kín tên Thông Mạch trung kì sử dụng ám khí.

- Á!

Tên cao thủ Thông Mạch trung kỳ, hoàn toàn không ngăn được một quyền bạo lực hung hãn như vậy, trực tiếp bị đánh bay ngược ra xa, phủ tạng bị phá nát.

Trong một khoảng khắc cao thủ thứ hai bị chết thảm.

Trần Vũ hoàn toàn yên tâm, đánh chết tên cao thủ sử dụng ám khí thuộc loại viễn trình này, còn lại một tên Thông Mạch hậu kỳ và ba tên Thông Mạch trung kỳ là có thể đối phó tốt rồi.

“Bạch!”

Hắn thi triển thân pháp, lấy tốc độ nhanh nhất, lần thứ hai bỏ qua cao thủ dùng mâu, thẳng hướng ba tên Thông Mạch trung kỳ.

- Tiểu bối! Có bản lĩnh thì đánh với ta một trận.

Tên cao thủ dùng thương, hai mắt bốc hỏa, truyền ra giọng của một nam tử trung niên.

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, lấy thủ đoạn giống nhau, qua mấy hiệp, giống như lôi đình trảm giết ba tên Thông Mạch trung kỳ khác.

Lúc này…

Trên sân, chỉ còn dư lại một tên cao thủ Thông mạch hậu kỳ dùng thương.

"Hít!"

Hắn hít một ngụm khí lạnh, hầu như không suy nghĩ nhiều, lắc mình lui lại.

Cùng lúc đó, phía trên hẻm núi.

"Ầm" một tiếng.

Khuôn mặt Vương Lăng Vân âm trầm, một quyền đạp nham thạch ở dưới chân, gây ra một lỗ lớn.

Giờ phút này, hắn đã biết, không thể cứu vãn nữa.

- Tại sao lại như vậy! Làm sao có thể...?

Hàm răng Vương Lăng Vân cắn chặt, giữa hai hàng lông mày, lộ ra âm lệ không cam lòng sâu sắc.

Chạy đi đâu?

Phía dưới Trần Vũ hét lên một tiếng, truy sát tên cao thủ Thông Mạch kỳ dùng thương kia.

"Sưu sưu sưu!"

Đột nhiên, hai bên bên trong rừng cây, bắn ra không ít phá giáp tiễn, ngăn trở thân mình của Trần Vũ.

Cao thủ dùng thương vô cùng chật vật, tiến vào trong rừng rậm.

Trần Vũ không tiếp tục đuổi giết nữa, mà cúi người, lột khăn che mặt của tên Thông Mạch hậu kì dùng roi.

Đập vào tầm mắt là một tên nam tử trung niên mũi cao. Mặt mũi của người nọ, làm cho Trần Vũ cảm giác rất quen thuộc. Lại liên tưởng đến suy đoán lúc trước, Trần Vũ đột nhiên nhớ tới, lầm bầm nói:

- Người này là một tộc lão của Trần gia! Vương Lăng Vân, quả nhiên là ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nghiệm Chứng Tư Chất

- Vương Lăng Vân, quả nhiên là ngươi!

Trong lòng Trần Vũ đã khẳng định, Vương gia kia sẽ không vì hắn là một bán linh thể mà bày xuống sát cục như vậy.

Hơn nữa, thiên tài chân chính của Trần gia là "Trần Dĩnh Nhĩ" đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, có lẽ nữ nhân này mới là mối đe dọa khiến Vương gia kiêng kị nhất.

"Bịch..."

Thân hình Trần Vũ khẽ lóe lên, như một cơn gió xông vào trong rừng.

Hắn sẽ không dừng tay dễ dàng như vậy.

- Chạy mau!

Trong rừng rậm, có một đám người bịt mặt đang rút lui, trên lưng mỗi người đều mang một cái cung nỏ nặng nề.

Những nỏ thủ này chẳng qua chỉ là Luyện Thể kỳ, lưng đeo trọng nỏ, làm sao chạy thoát khỏi Trần Vũ?

- Chết đi!

Trần Vũ nhanh chóng đuổi kịp một tên nỏ thủ, Vân Sát quyền mang theo hung sát chi khí kinh người gầm thét, một quyền đánh bay đối phương, lập tức bỏ mạng.

Nỏ thủ còn lại đều kinh hoàng đào tẩu.

Sau khi tiến vào rừng, địa hình phức tạp, vật cản quá nhiều, với thân pháp huyền diệu của Trần Vũ, căn bản không sợ Phá Giáp tiễn của bọn họ.

- A... A....A...

Tiếng hét thê thảm không ngừng vang lên trong rừng.

Vân Sát quyền của Trần Vũ uy sát lẫm liệt, chỉ dùng vài phần hỏa hầu, thậm chí không cần nội tức (*) là có thể miểu sát (**) những nỏ thủ Luyện Thể kỳ này.

Mục tiêu bị uy lực của sát khí phong tỏa, thân thể rét lạnh, căn bản không có sức phản kháng.

Qua một trận đánh giết, Trần Vũ chỉ cảm thấy nội tức âm sát trong cơ thể càng mãnh liệt và thông thuận. Bình cảnh (***) của Vân Sát quyền pháp và nội tức đều mơ hồ có cảm giác tinh tiến.

- Tiểu tử này thật đúng là sát tinh.

Cao thủ hậu kỳ dùng mâu cảm thấy trong lòng kinh hãi, mượn địa lý quen thuộc và nỏ thủ sau lưng ngăn cản, cuối cùng chạy ra khỏi tầm mắt của Trần Vũ.

Thế nhưng, những nỏ thủ Luyện Thể kỳ thì đều bị Trần Vũ đánh chết từng người một.

Không chỉ đánh chết, hắn còn đem toàn bộ trọng nỏ tiêu hủy.

Trần Vũ biết, muốn bí mật bồi dưỡng một nhóm nỏ thủ trung thành như vậy, cần phí một lượng tâm huyết và tài lực rất lớn, bao gồm cả việc mua Phá Giáp nỏ, tất cả đều rất xa xỉ.

- Hừ! Vương Lăng Vân... Lần này ta chỉ thu chút lợi tức của ngươi.

Trần Vũ không tiếp tục truy sát nữa.

Vương Lăng Vân thân ở tông môn, sớm muộn sẽ chạm mặt, vẫn còn nhiều thời gian, hắn cuối cùng sẽ có cơ hội đối phó người này.

Nửa canh giờ sau.

Trong hạp cốc ở một nơi khác, một người ẩn núp trước hang núi.

“Vù vù...”

Cao thủ dùng mâu thở hồng hộc, đi tới trước mặt một thiếu niên mặc thanh sam.

- Lăng Vân tiểu chất.

Sắc mặt trung niên dùng mâu rất khó coi, nói:

- Lần này nghe lời ngươi, bày cuộc diệt sát kẻ kia, vậy mà khiến gia tộc tổn thất năm tên cao thủ Thông Mạch kỳ, cộng thêm hơn hai mươi tên nỏ thủ được gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng.

Lần này bố trí mai phục, Vương gia trộm gà không thành còn mất nắm gạo, tổn thất nặng nề.

- Tiểu tử này, chắc chắn có kỳ ngộ...

Vương Lăng Vân nghiến răng nghiến lợi, trên mặt lộ vẻ âm lệ và giận dữ, cực kỳ bất an.

Hắn nắm chặt song quyền, móng tay thậm chí đâm vào trong da thịt, từ lòng bàn tay chảy ra một vệt máu.

- Kỳ ngộ bà nó!

Trung niên dùng mâu gần như chửi ầm lên:

- Ta và Tứ đường thúc của ngươi chính là bị ngươi lừa gạt, nói trên người hắn có khả năng có mảnh vỡ vẫn thạch. Xem tình huống bây giờ, cho dù người may mắn được một hai khối vẫn thạch, e rằng đã sớm tiêu hóa, dùng để tăng phúc thực lực rồi.

Thực ra, lúc đầu Vương Lăng Vân đề nghị "kế hoạch chặn giết", phần lớn tộc lão Vương gia cũng không đồng ý.

Suy cho cùng, Vương gia kiêng kỵ nhất vẫn là Trần Dĩnh Nhi, cao đồ của trưởng lão.

Về sau, Vương Lăng Vân nghĩ cách mượn sức hai vị thúc bá, chắc chắn trên người Trần Vũ có kỳ ngộ, rất có khả năng cất giấu mảnh vỡ vẫn thạch, lúc này mới thuyết phục hai vị tộc lão.

Nhưng kết quả cuối cùng, không ngờ lại thê thảm như vậy.

Lần chặn giết này, ngoại trừ vị trung niên dùng mâu của Vương gia ra, có thể nói là toàn quân bị diệt.

- Thất bại lần này, ta sẽ gánh trách nhiệm.

Vương Lăng Vân hít sâu một hơi, cuối cùng bình tĩnh lại.

Bất kể nói thế nào, trước khi có thể trở thành đệ tử nội môn, hắn rất cần tài nguyên của gia tộc đại lực trợ giúp.

- Thế nhưng... Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, cho dù ta đồng ý bỏ qua, tên Trần Vũ kia cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Ta không có đường lui...

Trong mắt Vương Lăng Vân thoáng hiện một tia sát cơ nồng nặc.

- Hừ! Cho dù ngươi và ta liên thủ cũng không phải đối thủ của tiểu tử đó. Tiểu tử kia lực phòng ngự vô cùng chắc chắn, không đơn giản là luyện ngoại công.

Trung niên dùng mâu cũng không nhịn được.

- Ta thừa nhận, bây giờ mình còn không phải đối thủ của hắn. Trong thế tục, người có thể đối phó được hắn rất ít. Thế nhưng, trong tông môn, người có thể bóp chết hắn lại có quá nhiều. Vương Lăng Vân ta vừa vặn ở trong tông môn, nhân duyên cực rộng, có ít nhất mười loại biện pháp âm thầm hãm hại hắn...

Trên gương mặt bình tĩnh của Vương Lăng Vân lộ ra một tia lãnh ý nhàn nhạt.

Cao thủ dùng mâu chợt cảm thấy một loại hàn ý không tên.

...

Mấy ngày sau, Trần Vũ về đến Vân Nhạc môn.

Chuyện thứ nhất Trần Vũ làm khi hồi tông, đó là đến Thiên Võ các, lựa chọn một môn võ học trung cấp. Dù sao cũng là phúc lợi miễn phí khi đạt tới Thông Mạch trung kỳ, không cần thì phí.

Lần này, Trần Vũ cũng không gặp lão giả mặt đỏ lúc trước.

Từ chỗ một vị chấp sự trung niên, Trần Vũ lấy được một môn võ học trung cấp gọi là Trảm Phong Kiếm.

Môn võ học Trảm Phong Kiếm này, chú trọng là nhanh đến cực hạn, ở phương diện này, cùng với "Phong Ngâm kiếm" của hắn cực kỳ xứng đôi.

Trở lại nơi ở.

Trần Vũ thử tu hành Trảm Phong Kiếm.

Hắn lựa chọn môn võ học kiếm pháp này, không phải vì chủ tu, cũng không phải đặc biệt chuẩn bị cho "Phong Ngâm kiếm".

Hắn muốn thử nghiệm chứng một việc.

- Ta có thiên phú thể thuật, tại phương diện tu hành quyền pháp thân thể như có thần trợ. Không biết tại phương diện đao, kiếm vũ khí, có thiên phú hay không.

Trần Vũ thầm nghĩ.

Ba ngày sau, Trần Vũ tay cầm Phong Ngâm kiếm, đi tới một mảnh đất hoang trong tông môn, múa ra một loạt bóng kiếm tàn phong sắc bén, kiếm pháp

và thân pháp giao thoa, kình phong dạt dào.

Môn võ học Trảm Phong Kiếm này, tiến bộ tu hành của Trần Vũ có thể nói là không tệ, bất tri bất giác đã "nhập môn".

Tiến triển như vậy đủ khiến một vài đệ tử nội môn phải kinh ngạc.

Chẳng qua, tiến độ này so với võ học quyền pháp của Trần Vũ vẫn chậm hơn không ít. Thế nhưng, nếu so với tu luyện Vân Sát nội tức thì lại nhanh hơn quá nhiều.

Giờ khắc này, Trần Vũ đã chứng thực được tư chất của mình.

Tư chất của hắn quả nhiên khuynh hướng thể thuật, có thể nói là thiên tài thể thuật.

Hắn cho ra kết luận: thân thể đơn thuần, vận dụng tứ chi, ví dụ như võ học quyền cước các loại, công pháp luyện thể, tiến độ tu hành của bản thân có thể.

Mà thông qua tứ chi, các loại võ học dùng vũ khí gián tiếp, ví dụ như kiếm pháp, đao pháp, bản thân cũng có thể xem là thiên tài.

Cuối cùng, phương diện tâm pháp, khuynh hướng phù hợp hệ thống năng lượng, tư chất của hắn cũng rất bình thường.

Sau khi thăm dò chân tướng tư chất của mình, Trần Vũ thầm thở phào một hơi.

Mặc dù tư chất tu hành của hắn không tính là hoàn mỹ, nhưng cũng có ưu thế độc đáo.

- Đã như vậy...

Ánh mắt Trần Vũ chớp động, sau khi nghiệm chứng tư chất, trong lòng hắn không khỏi tái hiện một ý nghĩ tu hành mơ hồ.

Dựa theo ý nghĩ tu hành này, nếu tương đối thuận lợi, trước "Thi đấu Ngoại môn", tấn thăng Thông Mạch trung kỳ, thực lực sẽ lại tiến thêm một tầng cũng không có vấn đề.

...

Ngày hôm sau, Trần Vũ đi tới Tông Vụ Đường.

Lần này, hắn không phải đến làm nhiệm vụ tông môn, mà tới đổi một vài dược liệu linh tính.

Tông Vụ Đường ngoại trừ phát ra nhiệm vụ, còn có thể đổi một vài linh tài, đan dược thường thấy, đa số là thuốc trị thương hoặc đan dược phụ trợ tu luyện.

Trong một căn điện.

- Tổng cộng 102 khối Nguyên thạch thứ phẩm, 210 điểm cống hiến. Ngoài ra, "Man Ngưu chi tủy", "Nguyên Chu Thảo" ngươi muốn tương đối hiếm, trước mắt không có hàng.

Một tên chấp sự áo đỏ thản nhiên nói.

Nhiều như vậy ư?

Trần Vũ thầm giật mình, cảm thấy ngoài ý muốn.

Những linh tài hắn cần chính là phương thuốc luyện thể hơi cao hơn "phương thuốc bình dân" trong Đồng Tượng công.

Phương thuốc luyện thể thứ hai trong Đồng Tượng công cũng tương đối thấp. Chẳng qua, trong phương thuốc này, đã không còn dùng trân tài trong thế tục nữa.

Mặc dù Trần Vũ đã sớm chuẩn bị, nhưng giá cả cuối cùng vẫn nằm ngoài dự liệu.

Mấu chốt nhất là... tài liệu chính "Man Ngưu chi tủy" trong phương thuốc vẫn không đổi được, chỉ mới bảy tám loại linh tài phụ trợ đã dùng hết nhiều Nguyên thạch thứ phẩm và điểm cống hiến như vậy.

- Ngại đắt? Hứ...

Tên chấp sự áo đỏ cười một tiếng quái dị, nói:

- Tài liệu của Tông Vụ Đường ta so với âm thầm mua ngoài còn đắt hơn hai thành. Bằng không, tự ngươi phí sức tìm kiếm từng thứ thì giá cả sẽ càng rẻ hơn.

Trần Vũ không nói nhảm nữa, liền chi ra Nguyên thạch thứ phẩm và điểm cống hiến, đổi những tài liệu phụ trợ này.

"Thi đấu Ngoại môn" chỉ còn nửa tháng, hắn nào có nhiều thời gian đi tìm từng trân tài phụ trợ.

Cứ như vậy, điểm cống hiến trên người Trần Vũ đã không còn sót lại bao nhiêu, Nguyên thạch thứ phẩm còn lại không đến trăm khối.

Hai loại linh tài "Man Ngưu chi tủy" và "Nguyên Chu Thảo" còn lại, Trần Vũ chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Đi ra Tông Vụ Đường.

Trần Vũ lại đụng phải người quen, một nam tử mắt tam giác, chính là Đinh Cửu Huy.

- Trần sư đệ? Ngươi tới Tông Vụ Đường sưu tập tài liệu?

Đinh Cửu Huy mừng rỡ, chào hỏi Trần Vũ.

Từ sau nhiệm vụ chém giết "Gấu Vương" Đinh Cửu Huy đã nhìn Trần Vũ với ánh mắt khác xưa.

Lúc đầu nếu không có Trần Vũ ra tay, hắn cũng không có khả năng thuận lợi tấn thăng Thông Mạch trung kỳ.

Hôm nay, Trần Vũ tấn thăng Thông Mạch kỳ, trở thành đệ tử ngoại môn chính thức. Đối với người có thực lực như vậy, Đinh Cửu Huy tất nhiên sẽ nhìn bằng ánh mắt khác.

- Đúng vậy, chỉ thiếu một ít trân tài nữa.

Trần Vũ giơ cái túi trong tay lên, nói rõ tình huống cụ thể của mình.

- Ồ?

Đinh Cửu Huy ngạc nhiên, nói:

- Ở Tông Vụ Đường sưu tập tài liệu, giá cũng không rẻ. Nhưng nếu như chỉ thiếu chút trân tài hiếm hoi, có thể đến "hội giao lưu ngoại môn" thử thời vận.

Hội giao lưu ngoại môn ư?

Trần Vũ sững sờ, chợt nghĩ tới lời đồn về hội giao lưu này.

- Bây giờ, Trần sư đệ tấn thăng Thông Mạch kỳ, đã là đệ tử chính thức, nên tiếp xúc với "vòng tròn" này. Bằng không, để ta dẫn ngươi đi.

Đinh Cửu Huy chợt tỉnh ngộ.

Thì ra, "hội giao lưu ngoại môn" này, chỉ nhằm vào đệ tử ngoại môn thâm niên, ít nhất phải tấn thăng Thông Mạch kỳ.

Trước đây, Trần Vũ chỉ có tu vi Luyện Thể kỳ, là nhân vật sát ngoài vòng như vậy, tất nhiên không có tư cách tiến vào vòng tròn nhỏ kia.

- Vậy làm phiền Đinh sư huynh.

Trần Vũ vội vàng cảm ơn.

Theo hắn biết, Hội giao lưu ngoại môn là hoạt động nhỏ của đệ tử ngoại môn thâm niên, xúc tiến lẫn nhau giao lưu các loại kinh nghiệm võ học.

Hơn nữa, trên hội giao lưu, giữa các đệ tử thâm niên cũng có thể tiến hành giao dịch các loại tài nguyên.

Trần Vũ cũng đã chờ mong hội giao lưu ngoại môn này từ lâu.

Nghe nói, một vài tinh anh và thiên tài ngoại môn chân chính, đều sẽ xuất hiện trên hội giao lưu.

- Hi vọng hội giao lưu ngày kia sẽ có thu hoạch.

Trần Vũ trở về nơi ở, khoanh chân tiến hành tu luyện.

Sưu tập phương thuốc là một bước quan trọng trong ý tưởng tu hành của hắn, có thể trùng kích nội môn hay không, then chốt ở Đồng Tượng công.

***

(*) Nội tức: luồng nội khí trong cơ thể.

(**) Miểu sát: tiêu diệt trong chớp mắt, không thể chống cự được.

(***) Bình cảnh: gặp chướng ngại trong tu luyện khi đột phá cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ngoại môn giao lưu hội

Hai ngày sau, Trần Vũ dưới sự chỉ huy của Đinh Cửu Huy đến trước một tòa tiểu viện thuộc ngoại môn của Bắc Giác.

Ở cửa ra vào trước sân, có hai tên đệ tử ngoại môn đang đùa giỡn, trêu ghẹo nhau, trông có chút giống hộ vệ vậy.

- Người tới rồi Đinh sư huynh.

Hai tên đệ tử ngoại môn vội vàng đứng dậy chào hỏi Đinh Cửu Huy.

- Vị này là…?

Một trong hai tên đệ tử ngoại môn nhìn về phía Trần Vũ.

Trong vòng tròn của đệ tử thâm niên thì Trần Vũ là một gương mặt xa lạ, đây là lần đầu tiên hắn tham gia Giao Lưu Hội.

- Ồ! Ngươi chính là kẻ ăn bám Trần... Trần Vũ?

Một tên đệ tử ngoại môn khác vậy mà nhận ra Trần Vũ nói.

- Ta kháo! Hắn chính là Trần Vũ? Cái tên tiểu bạch kiểm lừa được Mục Tuyết Tình? Ta nhìn bộ dạng này của hắn cũng không hơn ta được bao nhiêu.

Tên đệ tử ngoại môn kia phản ứng rất mạnh, trong mắt nhìn chằm chằm vào Trần Vũ.

Hai người này nhìn Trần Vũ như nhìn một đồ vật gì đó cực kỳ hi hữu vậy.

Ăn bám? Tiểu bạch kiểm?

Gương mặt Trần Vũ hơi run run một chút. Sau cái lần cầm tay Mục Tuyết Tình kia, hắn bị đội lên đầu cái danh ăn bám, đến bây giờ vẫn chưa gỡ xuống được. Mặc dù hắn đã trải qua thông mạch, trở thành đệ tử chính thức.

- Hừ! Hai người các ngươi bớt nói nhảm đi! Thực lực của Trần sư đệ tuyệt đối sẽ không thấp hơn ta. Lần này ta dẫn hắn đến đây là để tham gia Giao Lưu hội.

Đinh Cửu Huy trừng mắt, liếc hai người một cái.

- Hắc! Đinh sư huynh các ngươi vào trước đi.

Hai người cười đùa hí hửng, đưa tay ra dấu mời Đinh Cửu Huy cùng Trần Vũ vào viện.

Việc đánh giá của Đinh Cửu Huy về thực lực của Trần Vũ thì hai người tự nhiên là không tin, tưởng Trần Vũ nhờ vào quan hệ với Đinh Cửu Huy để tiến vào cái vòng tròn này.

Tiến vào trong viện.

Thứ đầu tiên mà Trần Vũ nhìn thấy chính là một Diễn Võ Trường rộng rãi.

"Hoắc! Hoắc!"

Trên đấy có hai tên đệ tử Thông Mạch kỳ đánh nhau, có vẻ như là đang luận bàn quyền cước. Nhìn tu vi của hai người tuy là Thông Mạch trung kỳ nhưng thực lực chân chính lại có thể đánh được với Thông Mạch hậu kỳ.

Dù sao, với căn cơ võ học của tông môn, nhất là phương diện phẩm chất có ưu thế không nhỏ.

Bốn phía Diễn Võ Trường mấy tên đệ tử ngoại môn đứng đấy, đang xem cuộc chiến, thỉnh thoảng thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Chậc chậc, với trình độ của hai người này muốn tiến vào hai mươi thứ hạng đầu chỉ sợ rất khó có khả năng.

Một tên thiếu niên có khuôn mặt tròn tròn mang chút bất lưu đang gặm táo, quan sát hai người đang chiến đấu trên Diễn Võ Trường, có chút khinh thường nói.

Thanh âm của thanh niên béo tròn tương đối vang, mọi người ở đây đều có khả năng nghe được.

Mấy người phụ cận nghe thấy thế có chút kiêng kị nhìn về phía thanh niên béo tròn.

Hết lần này đến lần khác tên thiếu niên mặt béo tròn này có địa vị không tầm thường ở ngoại môn, bên cạnh thường có người nói khoác, dắt ngựa để đi rong.

- Hoàng ca nói không sai

- Với cái thực lực này mà lại không cảm thấy mất mặt, xấu hổ sao?

Trên Diễn Võ Trường, hai người đang luận bàn nhất thời bày tỏ ra thái độ phẫn nộ không chịu nổi.

Trận tỉ thí này cũng theo đó mà dừng lại.

- Hoàng Viên! Đừng tưởng rằng ngươi xếp thứ bảy mà khinh thường chúng ra.

Hai tên thiếu niên trên Diễn Võ trường khó mà chịu được cục tức này.

Thì ra cái thanh niên béo tròn này tên là Hoàng Viên, chính là đệ tử tinh anh của ngoại môn, cuộc thi năm ngoái lọt vào mười thứ hạng đầu.

Xếp thứ bảy ư?

Trần Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc, đối với tên Hoàng Viên này sinh ra hứng thú.

- Trần huynh cần phải đề phòng tên Hoàng Viên này, người này vui buồn thất thường, tính cách luôn bắt nạt kẻ hèn nhát, yếu đuối.

Đinh Cửu Huy hạ giọng nói.

Trần Vũ gật gật đầu, hắn có thể thấy được những đệ tử phụ cận bao gồm cả Đinh Cửu Huy đối với thiếu niên béo tên Hoàng Viên này hơi có chút e ngại.

Đúng lúc này, mâu thuẫn trên Diễn Võ Trường càng trở nên gay gắt hơn.

- Bằng vào hai người các ngươi?

Thiếu niên béo tròn này cười nhạo một tiếng:

- Tiểu Gia trong vòng ba chiêu, đánh ngã được cả hai người các ngươi. Tin hay không?

Lấy một địch hai?

Đánh ngã trong vòng ba chiêu?

Đệ tử ngoại môn ở xung quanh đều tỏ ra vẻ nghi ngờ.

- Không tin.

Hai tên thiếu niên trên Diễn Võ Trường mang giọng điệu tức giận nói.

Trong vòng ba chiêu, đánh bại được một người đã là khi dễ người nói gì là đánh bại cả hai.

- Tên Hoàng Viên này lấy đâu ra tự tin lớn như vậy?

Đinh Cửu Huy có chút giật mình.

Bàn về tu vi, hai tên thiếu niên kia cũng giống hắn là Thông Mạch trung kỳ. Tu vi của tên Hoàng Viên kia cũng chỉ là Thông Mạch hậu kỳ thôi.

Mấu chốt chính là lấy một địch hai lại còn muốn đánh bại trong vòng hai chiêu, điều này sao có thể?

"Cọ!"

Dưới sự ngờ vực của mọi người, Hoàng Viên đã lách mình tiến vào Diễn Võ Trường.

- Cẩn thận!

Hai tên thiếu niên Thông Mạch trung kỳ lộ ra vẻ cảnh giác. Nếu như để cho Hoàng Viên thành công thì mặt mũi của bọn họ để đi đâu?

Vẻ mặt Hoàng Viên tươi cười, trên Diễn Võ Trường giống như rất nhàn nhã.

- Tiến lên!

Hai người liếc nhìn nhau, tả hữu giáp công, đồng thời xông về phía Hoàng Viên.

- Phi Ưng Thối!

Một trong hai thiếu niên lăng không mà lên, bay người lên, mang theo kình khí kinh người.

- Thiết Vân trảo!

Một tên thiếu niên khác cũng thi triển Thiết Vân Trảo giống như của Vương Lăng Vân đánh về phía trước, mang theo một làn gió lạnh lao thẳng tới Hoàng Viên.

- Ha ha ha...

Hoàng Viên cười lớn một tiếng, thân ảnh mập mạp vù một tiếng, giống như là biến mất tại chỗ, thoải mái tránh thoát công kích Thiên Vân Trảo của thanh niên phía sau.

Sắc mặt của những người quan chiến ở đây đều biến đổi.

Thân hình Hoàng Viên nhìn mập mạp như vậy nhưng tốc độ cũng rất nhanh, chính là tĩnh lặng không tiếng động, bộc phát tốc độ trong nháy mắt.

Trần Vũ phát hiện ra Hoàng Viên tránh được Thiết Vân trảo này nhưng cũng không tránh được chiêu thức khác.

Đây là hắn không thể nào cùng một lúc tránh hai chiêu thức được.

- Gục xuống cho ta!

Hai mắt Hoàng Viên lóe lên hung quang, bàn tay xòe ra như hình cây quạt, mang theo kình phong mãnh liệt, lập tức đập vào đùi của thanh niên thi triển Phi Ưng thối.

“A!”

Thiếu niên đang lăng không để đá này kêu lên một tiếng buồn bực, trên đùi đau đớn một hồi, gần như là bị gãy mất.

“Bịch!” một tiếng.

Thiếu niên thi triển thối pháp ngã xuống đất, bưng lấy chân của mình mà kêu lên đau đớn.

Thiếu niên còn lại sắc mặt hoảng hốt, không dám liều mạng với Hoàng Viên, có ý định đánh du đấu.

Nhưng mà thân pháp này của Hoàng Viên nhanh kinh người, thân hình hắn nhanh chóng tới gần.

“Ngao!”

Quyền trảo va chạm vào nhau, thiếu niên thi triển "Thiết Vân trảo" này cánh tay truyền đến một hồi tê dại, nội tức cường đại khiến hắn đứng cũng không vững.

Lại nằm xuống!

Còn không đợi hắn kịp phản ứng, một chưởng của Hoàng Viên nhanh như sét đánh xuống, làm hắn bay ra ngoài mấy trượng, đập xuống đất, nửa ngày sau dậy cũng không nổi.

“Tê!”

Những đệ tử xem chiến đấu ở đây cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất cả tổng cộng còn không đến mười hơi thở, dùng có ba chiêu, Hoàng Viên đã đem hai tên Thông Mạch trung kỳ đánh ngã.

- Tên Hoàng Viên này tu luyện một loại công pháp gia truyền, không chỉ tu võ học mà phòng ngự của thân thể cũng hơn xa những đệ tử cùng cấp.

Đinh Cửu Huy thấp giọng nói ra.

Thì ra là thế.

Trần Vũ đã phát hiện ra Hoàng Viên cũng giống như mình, cả lực lượng lẫn thân thể đều vượt qua đệ tử Thông Mạch.

Lấy ước định của hắn, thực lực này của Hoàng Viên ít nhất đã đạt tới cấp bậc của Đại Sát Sở Lệ Phong. Dựa vào độ thâm sâu của công pháp thì có vẻ hơi kém nhưng nếu so lực lượng và thân thể thì hắn có thể dễ dàng thắng Đại Sát.

- Đây chính là thực lực mười vị trí đầu của đệ tử ngoại môn ư?

Trần Vũ cũng cảm thấy một tia áp lực.

Lấy cấp bậc Đại Sát kia thì với thực lực Trần Vũ bây giờ cũng không có mười phần chiến thắng.

Khó có thể tưởng tượng được thực lực của đệ tử bài danh trước thứ ba thậm chí là đệ nhất.

Theo kinh nghiệm lúc trước ngoại trừ đệ nhất có năng lực chắc chắn tiến vào trong thì chỉ có tiến vào trước ba mới có hi vọng hơn một chút.

Nói cách khác Trần Vũ muốn tiến vào làm đệ tử nội môn thì nhất định phải xếp hạng trước thứ ba thậm chỉ là đệ nhất.

- Dùng những loại công phu mèo cào của các ngươi vào thi đấu ngoại môn chỉ tổ bẽ mặt.

Hoàng Viên vỗ vỗ tay, khinh thường đi ra Diễn Võ Trường.

Trong sân.

Rất nhiều đệ tử đối với thân ảnh của thiếu niên béo tròn này tràn ngập kiêng kị cùng e ngại đều là kính nhi viễn chi.

- Ha ha, Hoàng bàn tử, với cái bản lãnh này của ngươi cũng chỉ có thể khi dễ kẻ yếu.

Một tiếng cười bất cần đời vang lên, pha vỡ sự yên lặng.

Trần Vũ kinh hãi, đây là ai mà dám lấy danh Hoàng bàn tử để trêu chọc Hoàng Viên.

Mọi người đều tập trung vào phía tiếng cười phát ra.

Trong sân có một thiếu niên nhanh nhẹn đi ra, trên tay còn cầm một cây quạt giấy.

Thiếu niên này có dáng dấp rất trắng trẻo, dung mạo có thể gọi là tuấn nhã, nếu như không phải có bộ dáng ba lăng nhăng thì hắn đích thật có phong độ của người tri thức.

- Là hắn! Ngoại Môn Đệ Nhất thiên tài!

- Nam Cung Lễ! Thực lực trong ngoại môn bài danh thứ hai...

Một dám đệ tử trong viện lại biến đổi sắc mặt lần nữa.

Nếu như nói Hoàng bàn tử mang đến cho mọi người kiêng kị cùng e ngại thì cái thiếu niên cầm quạt giấy này là một loại kính ý và tin phục vô hình.

Nam Cung Lễ?

Hắn chính là Nam Cung Lễ?

Trần Vũ chăm chú đáng giá thiếu niên này, hắn cũng nghe qua sự tích của Nam Cung Lễ.

Thiên tài đệ nhất của ngoại môn có thể nói là như sấm bên tai.

- Tu vi của Nam Cung Lễ đã đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong. Nghe nói, lấy thiên phú của hắn đã có thể trở thành nội môn đệ tử thậm chí tấn thăng Luyện Tạng kỳ với hắn cũng không khó.

Đinh Cửu Huy giới thiệu.

Cái gì?

Lần này thì Trần Vũ là giật mình thật.

Tên Nam Cung Lễ này đã có thể trở thành đệ tử nội môn, thậm chí có thể thoải mái tấn thăng Luyện Tạng kỳ nhưng tại sao hắn còn ở ngoại môn?

Chẳng lẽ hắn ăn no rỗi việc sao?

Phải biết rằng những đệ tử như Trần Vũ này có rất nhiều, còn vì việc trở thành đệ tử nội môn mà ra sức làm đây.

- Một khi tấn thăng Luyện Tạng kỳ thì sẽ tự động tấn thăng làm đệ tử nội môn, mà cao tầng của tông môn sẽ có người nguyện ý thu hắn làm đệ tử. Nhưng nghe nói tên Nam Cung Lễ này muốn đoạt lại danh hiệu đệ nhất ngoại môn. Một nguyên do là vì danh dự còn cái nữa là nghe nói phần thưởng cho đệ nhất năm nay có chút phong phú.

Đinh Cửu Huy nói rõ nguyên do bên trong.

Trần Vũ nghe vậy không khỏi nảy lên lòng hiếu kỳ, đạt được đệ nhất của năm nay có phần thưởng phong phú gì mà đến mức để cho Nam Cung Lễ không tiếc ở lại ngoại môn.

Những năm qua nếu lọt vào mười vị trí đầu đều có khen thưởng để cổ vũ việc cạnh tranh giữa các đệ tử.

- Ta tưởng là ai! Nam Cung Lễ, ngươi ăn no, ỷ vào ngoại môn không đi, nhất định phải cướp được danh ngạch của đệ tử khổ cực như chúng ta.

Cái mặt béo của Hoàng Viên tràn đầy ý cười, có chút thâm ý nói.

Trước mặt người khác, hắn có thể hoành hành ương ngạnh nhưng khi gặp được Nam Cung Lễ thì hắn muốn có vẻ mặt vui cười để tiếp đón.

- Không có ý nghĩa! Xem ra trong cái ngoại môn này chỉ có Đoạn Kiêu Long mới có thể đánh với ta một trận.

Nam Cung Lễ không khỏi lắc đầu.

Đối với cái đối thủ như Hoàng Viên này dù là thực lực hay tính ỷ mạnh hiếp yếu thì hắn đều xem thường.

Đúng lúc này, bên ngoài sân nhỏ lại có mấy đệ tử ngoại môn đi vào.

- Dương sư huynh! Vương sư huynh...

Thanh âm của hai tên đệ tử trông coi kia mang theo một chút lấy lòng nói.

Riêng thiếu niên tóc ngắn đi phía trước, tay cầm một cái ngân thương làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bên cạnh hắn là một thiếu niên áo xanh có vẻ mặt ôn hòa, cũng là một người mà Trần Vũ quen biết.

- Vương Lăng Vân.

Sắc mặt Trần Vũ bỗng nhiên trầm xuống, nghĩ tới ngày đó mình bị phục kích.

Ý nghĩ tới đây, hắn không nói hai lời, bước lên phía trước đón đầu Vương Lăng Vân.

- Không tốt... là Trần Vũ!

Vương Lăng Vân giật mình một cái, sắc mặt đại biến. Xem tư thế kia nhất định là Trần Vũ tìm mình tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Quật khởi mạnh mẽ

- Trần Vũ, ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Vương Lăng Vân run sợ.

Hình ảnh Trần Vũ vào mấy ngày trước liên tiếp tiêu diệt ngũ đại Thông Mạch Kỳ đến nay vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắn.

Giờ phút này, khi nhìn thấy sắc mặt Trần Vũ có chút khó coi bước tới, thậm chí trong đầu Vương Lăng Vân đã sinh ra ý nghĩ muốn chạy trốn.

Nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy Vương Lăng Vân cũng không có cái can đảm để chạy trốn. Nếu hắn chạy thì về sau hắn sao có thể đặt chân vào cái vòng này?

Quan trọng hơn là hắn có được chỗ dựa vững chắc để ỷ vào.

Hả?

Thiếu niên tóc ngắn ở bên cạnh Vương Lăng Vân nhìn thấy Trần Vũ đi tới bức Vương Lăng Vân không khỏi sững sờ.

Hắn mơ hồ cảm thấy Trần Vũ có chút quen mắt.

- Trần Vũ ngươi muốn làm gì...?

Thấy hành động của Trần Vũ, Đinh Cửu Huy không khỏi hoảng sợ nhảy lên một cái.

Nếu chỉ có Vương Lăng Vân thì thôi dù sao thực lực của hắn không sai biệt lắm với Đinh Cửu Huy nhưng người bên cạnh Vương Lăng Vân không phải nhân vật bình thường.

- Vương sư huynh, trận luận bàn trước ở vùng dã ngoại vẫn còn chưa đủ hứng thú. Hôm nay ta lại đến để lĩnh giáo một phen.

Trần Vũ cười nhạt một tiếng.

Hắn ám chỉ là lần trước bị chặn giết ở khu hoang dã còn lần này là quang minh chính đại so tài.

- Trần sư đệ nói đùa rồi, hai chúng ta quen thuộc như vậy, cơ hội để luận bàn còn nhiều mà hôm nay coi như là...

Vương Lăng Vân miễn cưỡng nở ra được một nụ cười, tâm ý bỗng co lại.

Xem tình hình hiện tại, Vương Lăng Vân có chút kiêng kị với Trần Vũ, thậm chí cũng không dám ứng chiến.

- Thật sao! Nhưng mà ta lại muốn thân thiết hơn với Vương sư huynh một chút. Hay là sư huynh tiếp ba chiêu của ta đi.

Trần Vũ cười quỷ dị một tiếng, lập tức xuất thủ.

"Hô!"

Cách nhau không đến một trượng, trong chớp mắt Trần Vũ đã bức đến bên cạnh Vương Lăng Vân, một quyền nhanh như chớp, kêu lên tiếng buồn bực lao đến.

Vương Lăng Vân chỉ cảm thấy một quyền thế cuồng bạo lao tới, ép hắn hô hấp có chút khó khăn.

- Thiết Vân trảo!

Vương Lăng Vân đành phải cắn chặt răng, vận chuyển công lực đánh ra một trảo.

"Bồng!" một tiếng.

Quyền chưởng giao nhau trên không trung, tạo ra một âm thanh khiến người khác hoảng sợ.

Nhất thời hơn nửa người trong viện đều bị hai người hấp dẫn.

"Tê ngao!"

Vương Lăng Vân kêu lên một tiếng đau đớn, hắn thấy cánh tay của mình tê dại, gần như là mất đi cảm giác vậy, thân thể lùi lại mấy bước.

Một quyền!

Trần Vũ xuất ra quyền thứ hai. Toàn bộ đầu quyền lộ ra như màu xích kim (*), ẩn ẩn dưới một quyền này dù là uy lực hay tốc độ đều đạt đến một tầng thứ hoàn toàn mới.

"Oa!"

Vương Lăng Vân càng khó đỡ hơn, miệng phun ra một ngụm máu, bị quyền cường hãn như không phải của con người này đánh bay ra ngoài.

"Phanh!"

Thân thể Vương Lăng Vân đập vào bên trên tường viện, sắc mặt trắng bệch lộ ra vẻ kinh hãi khôn cùng.

Đến lúc hắn tự mình giao phong với Trần Vũ thì hắn mới biết được đối phương đáng sợ như thế nào, so với lần giao thủ trước thì mạnh hơn rất nhiều.

- Trần Vũ lúc nào trở nên...

Sắc mặt của Đinh Cửu Huy cũng rất đặc sắc.

Lần trước đánh với Vua Gấu hắn đã nhìn ra Trần Vũ không tầm thường, cứ nghĩ đánh giá như vậy đã là quá cao. Nhưng hắn không nghĩ tới, năng lực của Trần Vũ lại mạnh đến trình độ này.

Hai quyền, chỉ hai quyền đã đánh cho người cùng tầng thứ với hắn thổ huyết.

Cách đó không xa, hai tên đệ tử trông coi kia cũng biến sắc, tim đập nhanh một cách đáng sợ. Nhớ lúc trước bọn hắn còn chế giễu Trần Vũ là tiểu bạch kiếm.

- Còn lại một chiêu.

Trần Vũ nắm tay chậm rãi đi về phía Vương Lăng Vân.

Hai quyền hắn đã đánh cho Vương Lăng Vân thổ huyết, Nếu như lại đánh thêm một quyền thì có thể đối phương sẽ nằm đến mười ngày nửa tháng.

“Hô!”

Trong mắt của hắn lóe lên lệ quang, quyền thứ ba đang chuẩn bị thành, uy lực so với quyền thứ hai kia còn mạnh hơn hai phần.

- Tiểu tử! Xem ra ngươi coi ta không tồn tại.

Bất thình lình có một thanh âm mạnh mẽ vang lên từ một bên khác.

Trần Vũ cảm giác được có một cỗ kình khí bá đạo, lạnh thấu xương, vô cùng sắc bén hướng về phía mình.

Nghiêng mắt nhìn thì hắn thấy thiếu niên tóc ngắn đi cùng với Vương Lăng Vân kia đã vung Ngân Thương trong tay lên, kinh khí bá đạo quanh quẩn bên trên cây thương.

- Trần sư đệ, vị này là Dương Phàm sư huynh, trong cuộc thi Thượng giới đạt xếp hạng thứ chín. Nếu các ngươi không có ân oán gì thì cũng đừng làm to chuyện.

Đinh Cửu Huy vội vàng cười khan một tiếng khuyên can.

Trong Vân Nhạc Môn, có năng lực tiến vào mười vị trí đầu thì tuyệt đối sẽ không phải hạng người vô danh, họ chính là tinh anh trong người cùng cấp.

- Ha ha, đương nhiên sẽ không làm to chuyện rồi. Nhưng mà Trần Vũ sư đệ cũng nên tiếp ba chiêu của ta, ah không hai chiêu thôi cũng được.

Thiếu niên tóc ngắn tên Dương Phàm kia cười lớn, khóe miệng có một tia lãnh ý.

Sắc mặt Đinh Cửu Huy nhất thời trở nên khó xử.

Cái tên Dương Phàm này căn bản không cho hắn mặt mũi, nhất định phải ra mặt cho Vương Lăng Vân.

- Hừ, quả nhiên.

Ở một góc khác, trong mắt Vương Lăng Vân lóe lên một tia âm lãnh: "Dương Phàm là người theo đuổi Mục Tuyết Tinh, lại được ta kể về sự tích ác liệt của tên Trần Vũ này với Mục Tuyết Tinh.”

Dương Phàm chính là một trong những chỗ dựa của hắn.

Nhưng Trần Vũ cũng không bị danh hào "Ngoại Môn Tiền Thập" này chấn trụ.

- Cũng tốt, ta đang muốn kiểm nghiệm thực lực của mười vị trí đầu ngoại môn.

Trên người Trần Vũ hiện lên một cỗ chiến ý.

Mục tiêu của hắn là đệ tử nội môn.

Nếu như ngay cả cái cảnh cửa thấp nhất là mười vị trí đầu này mà hắn còn không thể vượt qua thì làm sao hắn tranh được hạng ba thậm chí là thứ nhất?

- Tiếp thương đầu tiên của ta.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, ngân thương trong tay bỗng nhiên lắc một cái, một đạo thương ảnh mơ hồ lướt qua, đâm thẳng về phía Trần Vũ.

“Phốc phốc!”

Kình khí lạnh thấu xương trên thân thương đã bao phủ Trần Vũ.

Một thương có xu thế mạnh như vậy làm cho Trần Vũ có cảm giác như đang đứng trước Đại Sát Sở Lê Phong.

- Khai!

Trần Vũ hét lớn một tiếng, quyền ảnh nhanh chóng khuếch trương, hiện lên một màu xích kim, trong cơ thể hắn bạo phát ra một cỗ nội tức âm sát bá đạo.

Những người xung quanh có cảm giác như đang đối mặt phải một đầu hung thú đang gào thét vậy.

Một quyền phun trào nội tức kia truyền đến một sát uy vô hình, thậm chí làm cho Dương Phàm đang ở đối diện có cảm giác bị áp bách từ huyết mạch và tinh thần.

- A?

Ở một nơi hẻo lánh, Nam Cung Lễ vẫn luôn hờ hững chợt tỏ ra vẻ khác lạ.

“Keng! Ông!”

Hai cỗ lực lượng bá đạo chạm vào nhau trên không trung, âm thanh trầm dục quỷ dị giống như tiếng nổ của chuông đồng vang lên.

- Thật mạnh!

Những đệ tử kém hơn Thông Mạch hậu kỳ ở xung quanh cảm thấy đau cả màng nhĩ, khí huyết bất ổn.

“Hô!”

Trong vòng chiến của hai người, cát bụi bay tứ tung.

Trong mắt mọi người, một thương và một quyền kia dừng lại ở trên không, hai người đánh liền mạch, không có động tác thừa.

- Lực lượng của tiểu tử này thật cường hãn.

Khuôn mặt Dương Phàm lạnh lùng, thoáng hiện lên vẻ kinh sợ.

Sức mạnh của đối phương làm hắn cảm giác như đang đối mặt với người bài danh thứ bảy Hoàng bàn tử vậy.

Không chỉ có như thế.

Bên trong quyền thế của Trần Vũ mơ hồ có một chút sát uy, thậm chí còn có thể áp chết một chút huyết mạch của hắn.

“Keng!”

Sức lực trên tay Trần Vũ chợt tăng vọt, đánh bay một thương của Dương Phàm.

Ngay sau đó, thân hình hắn nhẹ nhàng lượn vòng, liên tục tung ra mấy quyền để phản công Dương Phàm.

“Keng! Keng! Keng!”

Trong giây lát, Lôi Vũ Bạo Phong quyền pháp của Trần Vũ đã giao phong với Dương Phàm hơn mười chiêu.

Nếu như là Thông Mạch hậu kỳ bình thường thì đã sớm bị sức mạnh của Trần Vũ đánh cho bại lui rồi.

“Vù Vù!”

Nhưng với Dương Phàm này, huy động ngân thương trên tay, thương ảnh mang theo từng đợt gió lạnh gào thét, bá đạo, cương mãnh lại không mất linh động, có thể nói là công thủ tự nhiên.

- Sao lại thế...?

Dưới mặt đất, Vương Lăng Vân như là thất hồn lạc phách vậy.

Tên Trần Vũ này khi nào lại mạnh mẽ như vậy? Thế mà đánh ngang tài với "Ngoại Môn mười vị trí đầu" Dương Phàm.

Trong sân.

Một số đệ tử thâm niên ánh mắt nhìn về phía Trần Vũ đều phát sinh biến hóa.

Mạnh như vậy à?

Một mặt kinh nghi của Đinh Cửu Huy còn không biểu lộ.

Ngoại môn mười vị trí đầu Dương Phàm mà lại không thể hoàn toàn chiến thắng, hắn bình thường là cường thủ để người ta kính trọng đó.

- Tiểu tử này là người cua được Mục Tuyết Tình ư? Nhìn qua cũng không phải yếu như vậy nha.

Trên mặt của bài danh thứ bảy Hoàng Viên lộ ra một tia hứng thú.

- Hai vị đều dừng tay đi.

Một thanh âm ôn hòa từ một phương khác truyền đến.

Chẳng biết lúc nào một thiếu niên mang tóc dài phấp phới có vẻ tuấn nhã đứng ở giữa hai người, đồng thời thoải mái đi qua khe hở công kích.

Thân pháp như thế để cho mọi người trong sân rung động.

Trần Vũ chỉ cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, rất nhanh đã đoán ra được thân phận của y.

- Nhạc Phong?

Ngân Thương trong tay Dương Phàm đình chỉ công kích.

Người đến chính là Nhạc Phong.

Lúc này, khí tức của hắn nhà nhã, phong độ ngày càng hơn xưa.

Chỉ xem hắn có thể thong dong đi qua công kích của hai người là biết nhất định có tiến bộ.

- Lăng Vân Bộ đại thành?

Trần Vũ nhìn đại khái là biết thân pháp của Nhạc Phong đã hơn mình nửa bậc.

Ngoài ra, Nhạc Phong hôm đó thu hoạch được mật gấu thì sớm đã tấn thăng lên Thông Mạch hậu kỳ, khuyết điểm của hắn cũng đã được bồi đắp.

- Nhạc sư đệ ngươi tới thật đúng lúc.

Trong lòng Đinh Cửu Huy thả ra một hơi, sự việc căng thẳng này cuối cùng cũng xong.

- Nhạc Phong, nếu ngươi thích xen vào chuyện của người khác thì sau cuộc thi của ngoại môn chúng ta thử luận bàn xem.

Dương Phàm hừ nhẹ một tiếng, vậy mà rút thương rời đi.

Chuyện đó làm cho Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Xem ra Dương Phàm này đối với Nhạc Phong có chút kiêng kị.

- Hắc hắc, Trần sư đệ có lẽ ngươi không biết, sau khi Nhạc sư đệ tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ thì võ học cũng tiến thêm một bước. Vài ngày trước cả bài danh thứ chín Dương Phàm lẫn bài danh thứ bảy Hoàng Viên đều là bại tướng của hắn.

Đinh Cửu Huy đi tới gần cười giải thích.

Trần Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Thì ra thời điểm Trần Vũ về gia tộc kia thì Nhạc Phong đã quật khởi mạnh mẽ trong lớp đệ tử ngoại môn.

Hiện tại, bên trong ngoại môn thì Nhạc Phong đã là Phong Vân thiên tài, thậm chí có thể tranh đoạt bài danh ba người đứng đầu.

- Tiến bộ của Trần sư huynh thật làm cho Nhạc mỗ cảm thấy mặc cảm.

Nhạc Phong mỉm cười, có chút thâm ý nhìn Trần Vũ một cái.

Nhớ ngày đó, Trần Vũ mới chỉ là Đoán Thể đỉnh phong, vẫn là nhân vật râu ria của ngoại môn.

Ngày hôm nay gặp lại hắn đã có thể phân cao thấp cùng tinh anh của ngoại môn rồi.

Mấy người nói khách sáo vài câu liền nhao nhao tiến vào lầu các.

Ngoại môn Giao Lưu Hội, trừ việc luận bàn với giao lưu thì mọi người có thể tiến hành giao dịch.

Giờ phút này, trong lầu các tụ tập từ mười đến hai mươi người có tu vi trên Thông Mạch kỳ, nhưng từ Thông Mạch trung kỳ trở lên vẫn chiếm đa số.

Bởi vì thi đấu ngoại môn cho nên trong Giao Lưu Hội lần này, nhu cầu về tài nguyên của mọi người cũng rất cấp bách.

Mấy vị đệ tử ngoại môn đã tiến vào khâu giao dịch.

- Trần sư huynh, này ngươi tới Giao Lưu Hội này chắc hẳn cũng muốn trao đổi thứ gì đó đúng không?

Nhạc Phong lại cười nói.

Trong lầu các, một đám đệ tử cũng chia làm mấy nhóm, có mấy người quen biết nhau tụ tập năm sáu người lại.

Bên Trần Vũ thì lấy Nhạc Phong làm hạch tâm, thêm cả Đinh Cửu Huy thì cũng có năm sáu người.

- Ta đến đây là cần Man Ngưu tủy, phải là cây còn nguyên.

Trần Vũ cũng không giấu giếm, đây là mục đích chủ yếu của hắn trong Giao Lưu Hội này.

- Man Ngưu tủy ư?

Bên cạnh Nhạc Phong, một vị nữ đệ tử có dung mạo thanh tú lại có phản ứng.

***

(*) Xích kim: màu đồng đỏ

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đến Tay

- Man Ngưu Chi Tủy ư?

Người nữ đệ tử tướng mạo thanh tú đang đứng bên cạnh Nhạc Phong, hướng mắt về phía Trần Vũ.

Xem ra vị nữ đệ tử thanh tú này cùng Nhạc Phong, Đinh Cửu Huy là thành viên của một hội nào đó, địa vị dường như cũng không thấp.

- Đây là Đồng Ngọc Linh sư tỷ.

Đinh Cửu Huy giới thiệu nói.

- Hóa ra là Đồng sư tỷ, chẳng lẽ trong tay ngươi đang cầm vật mà ta cần?

Trần Vũ đang rất nóng lòng.

Đồng Tượng Công của hắn đang đạt tới trạng thái đỉnh phong ở cấp độ đồng bì rồi, tiến độ tu hành cũng không tệ nhưng vẫn còn rất chậm.

Xem ra hiệu quả của những phương thuốc bình dân càng ngày càng kém rồi.

Mà Man Ngưu Chi Tủy là dược liệu thứ hai ở bên trong phương thuốc. Nếu có được dược vật này, thì Trần Vũ cũng bớt đi một phần lo lắng.

- Man Ngưu Chi Tủy đúng là nằm trong tay của ta. Nhưng vật ấy đối với thể chất có tính cải thiện nhất định. Nghe nói có thể gia tăng vài phần lực lượng, giá trị xa xỉ...

Đồng Ngọc Linh lộ ra vẻ khó khăn.

Nghe lời ấy, trong lòng Trần Vũ thầm tính toán.

"Có giá trị xa xỉ à? Trong tay mình còn lại một nguyên thạch, chỉ sợ không đủ dùng."

- Không biết Đồng sư tỷ, muốn giao dịch cái gì, hoặc là muốn bao nhiêu nguyên thạch.

Trần Vũ kiên trì nói.

Trong lòng của hắn tính toán, nếu thật sự không thương lượng được sẽ mang kiện "Bán Bảo Khí" bán ra ngoài, mới có thể đổi ra một số nguyên thạch.

- Không bằng như vậy đi.

Đồng Ngọc Linh hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Xem Trần sư đệ vừa rồi giao phong cùng Dương Phàm, cơ bản đã có trong nhóm mười người có thực lực cao nhất ở ngoại môn. Nếu như Trần sư đệ có thể giúp ta làm một chuyện, thì sẽ miễn phí tặng cho ngươi.

"Miễn phí?"

Trần Vũ không thể tin nổi, Đồng Ngọc Linh hiển nhiên vừa ý với thực lực của mình, như vậy việc muốn mình đi làm, chắc có lẽ không quá dễ dàng.

- Ah, Đồng sư tỷ là vì sự kiện kia sao? Nhiệm vụ của Tru sát bảng - diệt trừ sáu, bảy mươi Huyết Thủ Ngốc Lang. Cho dù thực lực chúng không tầm thường. Nhưng nếu là Đồng sư tỷ cùng Trần sư huynh liên thủ, thì sẽ có bảy phần thắng.

Nhạc Phong cười nói, hiển nhiên đã biết rõ nội tình.

“Tru sát bảng? Huyết Thủ Ngốc Lang?”

Trần Vũ đã đại khái hiểu được sự việc, Đồng Ngọc Linh tiếp nhận một nhiệm vụ của tru sát bảng, muốn mang thêm mình để gia tăng phần thắng.

- Ta tiếp nhận nhiệm vụ này, không chỉ vì giải thưởng mà vì Huyết Thủ Ngốc Lang từng lấy đi tính mạng vài tộc nhân của ta.

Khuôn mặt Đồng Ngọc Linh chợt nhíu lại.

- Thì ra là thế. Vậy xin hỏi Huyết Thủ Ngốc Lang tu vi và thực lực ra sao.

Trần Vũ hỏi.

Đồng Ngọc Linh nói:

- Huyết Thủ Ngốc Lang, cũng đã tới Thông Mạch hậu kỳ giống như ta, một thân công lực thâm hậu, tâm ngoan thủ lạt, xảo trá vô cùng. Hơn hết, ta và ngươi liên thủ, phần thắng lớn hơn, cho dù không thành công, cũng không lo lắng đến tính mạng. Hơn nữa, mặc kệ nhiệm vụ có thành công hay không, chỉ cần Trần sư đệ xuất lực, ta đều tặng cho ngươi.

Đồng Ngọc Linh đã nói rõ ràng như vậy, Trần Vũ tự nhiên sẽ không chối từ, lúc này cũng đáp ứng.

Hai người thương nghị chi tiết, đại khái cần ba đến năm ngày sau, xác thực tin tức của Huyết Thủ Ngốc Lang sẽ tiến hành tru sát.

Sau khi thương nghị xong, Trần Vũ đắn đo một hồi rồi nói:

- Cái này... Sư tỷ có thể đưa cho ta sớm được hay không?

Chủ yếu là hắn quá cần thiết vật ấy. Nếu sớm có đủ phương thuốc, thực lực của hắn sẽ nhanh chóng thăng tiến.

- Được rồi, ta tin tưởng ngươi một lần.

Đồng Ngọc Linh cùng Nhạc Phong trao đổi một ánh mắt, rồi đáp ứng.

Trần Vũ tự nhiên mười phần kinh hỉ, hắn chỉ thử hỏi thoáng qua, tâm lí đã chuẩn bị sẽ bị cự tuyệt. Dù sao căn bản hắn và Đồng Ngọc Linh không quen biết, mà giá trị đồ vật lại xa xỉ.

Rất nhanh.

Trần Vũ tiếp nhận một lọ nhỏ bằng nắm tay trẻ em. Bên trong có một đoàn sâu đỏ như lửa.

- Cái này chính là huyết tủy “Hồng Giác Hung Ngưu”, xem như cùng loại với Man Ngưu Chi Tủy. Vài ngày trước, cao thủ gia tộc bọn ta đều xuất thủ, khó khăn lắm mới săn giết được một con. Thực lực của nó đã đạt tới Luyện Tạng kỳ rồi.

Đồng Ngọc Linh giới thiệu.

Trần Vũ gật đầu thoả mãn, Man Ngưu Tủy với tư cách là tài liệu chính, phẩm chất càng cao thì hiệu quả càng tốt.

...

Trong lầu các.

Một đám đệ tử đang lén lén lút lút giao dịch.

- Huyết khí đan, có tác dụng gia tăng nội khí cùng thông mạch, giao dịch năm mươi năm hỏa hầu Hoàng Linh Sâm.

- Cầu mua tài liệu luyện khí...

- Đao pháp gia truyền, có thể so với trung giai võ học, giao dịch Uẩn Thể Đan.

Một ít đệ tử, đã không thể chờ đợi được mà nói ra sự cần thiết của bản thân.

Rất nhiều tài nguyên khan hiếm, phải ra tay nhanh. Nhất là hiện tại, ngày ngoại môn thi đấu càng ngày càng gần.

Trần Vũ nhìn qua, phát hiện trên người ngoại trừ một kiện Bán Bảo Khí còn lại không có bảo vật gì giá trị.

Bởi vì nguyên thạch hạn chế nên có nhìn trúng đồ vật nào cũng vô lực xuất thủ.

Ngược lại là hắn từng lấy được một khỏa Uẩn Thể Đan, tựa hồ có chút được hoan nghênh, chỉ là xuất ra một khỏa, đã bị đấu giá giao dịch đi.

Hơn nữa Uẩn Thể Đan phẩm chất còn là hạ phẩm.

- Uẩn Thể Đan, đối với Nhập môn tam gia đều mang lại hiệu quả, bất kể là Thông Mạch, hay là Luyện Tạng, đều có thể tinh tiến tu vi. Phẩm chất càng cao, hiệu quả càng tốt.

Theo Nhạc Phong nói, hắn đã nhận được đáp án.

Trần Vũ ý thức được, chính mình lấy được khỏa trung phẩm Uẩn Thể Đan, giá trị so với trong tưởng tượng lại càng cao.

Nghe Nhạc Phong nói, Uẩn Thể Đan tồn tại trong ngoại môn đều là hạ phẩm nhưng lại khó gặp. Vì vậy mỗi khi xuất hiện đều bị đoạt đi.

Một lúc lâu sau.

Trong phiên giao dịch đã tiến nhập khâu cuối cùng. Rồi sau đó, tức thì tiến vào khâu trao đổi võ học.

Trao đổi võ học chủ yếu là thảo luận võ học. Những nan đề gặp phải trong quá trình tu luyện đều được mang ra để trao đổi.

Ở phương diện này, Trần Vũ đang ở trong vòng luẩn quẩn, tự nhiên không có lên tiếng.

Ngược lại, Nhạc Phong là một trong thiên tài ngoại môn nên luôn bị chú ý. Giảng thuật một ít tâm đắc tu luyện với cả tính tình hắn ôn hòa nên được hỏi thăm nhiều lần.

Đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ, cho dù thực lực tu vị mạnh mẽ, nhưng không thế nào mở miệng.

Đang trong lúc nghe phân tích và trình bày, trên mặt Nam Cung Lễ ẩn ẩn chút ít khinh thường.

- Xem ra, ngoại môn đã không còn có thể xúc tiến ta nữa rồi.

Nam Cung Lễ lắc đầu.

Nếu không phải nhìn trúng giải thưởng đệ nhất ngoại môn, hắn đã sớm tiến vào nội môn rồi.

Bỗng nhiên ánh mắt Nam Cung Lễ rơi xuống trên người Trần Vũ - kẻ đang trầm mặc từ đầu đến giờ.

- Vị Trần sư đệ này, ta xem nội tức của ngươi khi giao chiến có chút nhìn quen mắt, rất giống công pháp của tông môn. Mà ngươi có thể đem tu luyện tới hỏa hầu như thế, đã hơn chín phần đệ tử ở đây rồi.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, giống như rất có hứng thú quét hai mắt về phía Trần Vũ.

Nội tâm Trần Vũ máy động.

Không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên đề cập chính mình, trong lời nó còn có ý tứ khen ngợi. Chẳng lẽ Nam cung Lễ đã khám phá ra mình tu luyện Vân Sát Quyền.

Hắn lúc trước xuất thủ, mặc dù vận dụng vân sát nội tức, nhưng không chính thức vận dụng Vân Sát Quyền pháp.

Giờ phút này, ánh mắt của rất nhiều người đổ dồn về phía Trần Vũ, có kiêng kị, có kinh ngạc, càng có cả khinh thường.

Nhạc Phong, Đinh Cửu Huy cùng mấy người khác tất nhiên giật mình không nhỏ.

Nam Cung Lễ, chính là đệ nhất thiên tài ngoại môn, thậm chí có thể xem như chuẩn nội môn đệ tử.

Luận theo thực lực chân chính, chỉ có Đoạn Kiêu Long có khả năng thắng hắn mà thôi.

Nói cách khác thực lực Nam Cung Lễ tại ngoại môn có một không hai. Nhân vật cao ngạo như vậy, tại võ học trao đổi liên tiếp tỏ vẻ khinh thường, mà đối với Trần Vũ lại mở miệng khen ngợi.

- Nam Cung sư huynh khen sai rồi, Trần Mỗ tu vị nông cạn, khả năng ngươi nhận lầm rồi.

Trần Vũ bình thản hồi đáp.

Nếu đối phương không nêu lên những vấn đề liên quan tới Vân Sát quyền thì hắn cũng không muốn đề cập thêm nữa. Bởi khi biết về nó thì tại ngoại môn thi đấu, rất dễ dàng để phòng tránh và hóa giải.

Lúc xế chiều, ngoại môn giao lưu hội đã kết thúc.

Trong lần giao lưu lần này, ngoại trừ Đoạn Kiêu Long xếp hạng thứ nhất về chiến lực, trong nhóm 20 người đứng đầu đã có tới mười lăm người.

Trần Vũ nghe nói qua truyền thuyết về Đoạn Kiêu Long.

Nghe nói, Đoạn Kiêu Long hai năm trước thi đấu đã một lần đứng tới thứ hai. Lúc ấy, kỳ thật hắn có cơ hội xếp thứ nhất, nhưng không biết vì lí do nào đó nên đã xin rút lui.

Về phần năm trước thi đấu, Đoạn Kiêu Long căn bản không có tham gia.

Nghe nói, người này tu luyện loại công pháp đặc biệt, nhiều lần cùng Luyện Tạng Kỳ giao phong, chưa thấy ghi chép thất bại.

Bên trong ngoại môn.

Đoạn Kiêu Long cùng Nam Cung Lễ là hai tòa núi lớn không thể vượt qua.

Một đám thâm niên đệ tử, nhao nhao đi ra ngoài sân nhỏ.

Vương Lăng Vân, Dương Phàm, cùng với một thiếu niên mặt tròn, đứng chung một chỗ.

Thiếu niên mập mạp, đúng là kẻ đang đứng ở bài danh thứ bảy - Hoàng Viên.

- Ta… Ta không tới vì Mục Tuyết Tình, ngươi xác thực thật là bị kẻ này thực hiện được rồi sao?

Hoàng Viên trừng trừng đôi mắt nhỏ, mang dáng vẻ không tin.

- Chắc chắn một trăm phần trăm! Ta cùng Trần Vũ, Mục Tuyết Tình ở cùng một tòa thành. Có một lần về nhà, chứng kiến hai người kia thậm thụt ở bờ ruộng làm cái sự tình xấu hổ...

Vương Lăng Vân với vẻ mặt oán hận nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Viên cùng Dương Phàm đều trầm xuống.

Nhất là Hoàng Viên, trong mắt tràn ngập lòng đố kị cùng phẫn hận.

Nhớ ngày đó, hắn từng bị Mục Tuyết Tình cự tuyệt, thật là tức chết!

...

Giữa đường.

- Trần sư đệ.

Nhạc Phong đột nhiên mở miệng, gọi Trần Vũ vào một bên.

- Nhạc sư huynh có chuyện gì?

Trần Vũ hỏi.

- Ta gọi ngươi là vì hai sự tình.

Nhạc Phong dừng một chút, nói:

- Chuyện thứ nhất, ngươi tại ngoại môn, phải cẩn thận làm việc. Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Phách, Hoàng Viên, đều người từng theo đuổi Mục Tuyết Tình. Nam Cung Lễ thì không sao, nhưng Hồ Nhất Phách cùng Hoàng Viên không phải là loại lòng dạ rộng lớn.

Nghe vậy, Trần Vũ nhướng mày.

Trong lòng của hắn thầm than, Mục Tuyết Tình đi nội môn, nhưng lưu lại cho mình vô vàn phiền toái.

Chẳng lẽ Trần Vũ có thể hướng ra phía ngoài tuyên cáo, chính mình cùng Mục Tuyết Tình không có phát sinh chuyện gì hay sao.

Nhưng làm như thế, mặc kệ người khác tin hay không. Đầu tiên sẽ đưa tới hành vi làm kinh sợ chúng nhân.

Mà tại tông môn, càng kinh sợ, càng dễ bị ức hiếp.

- Ta sẽ cẩn thận.

Trần Vũ gật đầu, nhưng trong mắt cũng không xuất hiện vẻ sợ hãi.

Mặc kệ có bao nhiêu phiền toái, hắn sẽ đôi thiết quyền kia, quét ngang sóng gió.

- Chuyện thứ hai. Ngày đó ta đưa cho ngươi Lăng Vân Bộ, hy vọng Trần sư huynh không truyền ra bên ngoài. Cái này đối với ngươi và ta, đều không có chỗ tốt.

Nhạc Phong tiếp tục nói.

- Đây là điều tất nhiên rồi.

Trần Vũ lập tức đã minh bạch. Đây mới là ý đồ của Nhạc Phong!

Nhạc Phong tu luyện Lăng Vân Bộ đã đến đại thành, luận thân pháp, tốc độ, tại ngoại môn, có thể đứng vào nhóm ba người giỏi nhất.

Nếu như, Lăng Vân Bộ bị Trần Vũ truyền ra bên ngoài, sau đó bị người khác học được, nắm lấy huyền cơ trong đó, thật là một điều tồi tệ với Nhạc Phong.

Tuy nhiên Trần Vũ cũng đã tu luyên Lăng Vân Bộ gần tới đại thành, tự nhiên sẽ không làm loại sự tình này.

- Ân, ta tại đây vừa vặn có một cây Nguyên Chu Thả0 xem như đối với sư huynh đền bù tổn thất.

Nhạc Phong mỉm cười, lấy ra một gốc dược thảo cao nửa xích.

Nguyên Chu Thảo!

Tim Trần Vũ đập mạnh, không cách nào che dấu được sắc mặt vui mừng. Nguyên Chu Thảo đúng là tài liệu cuối cùng mà hắn còn thiếu!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Gân Đồng Thành

Trần Vũ vui mừng tột độ, vội vàng lấy Nguyên Chu Thảo từ chỗ Nhạc Phong

Xem ra hắn cũng không ngốc, Nhạc Phong không ràng buộc cho mình Nguyên Chu Thảo, kì thật đó xem như phí ngậm miệng đi.

Như thế, những người khác muốn bỏ Trần Vũ ở bên này, tự tìm ra nội dung Lăng Vân Mộ, chuyện này cũng thật khó khăn.

Trần Vũ đánh cược nói:

- Nhạc sư đệ yên tâm! Tự ta chuẩn bị trùng kích nội môn, làm sao có thể làm ra loại chuyện ngu ngốc này.

Trùng kích nội môn?

Nhạc Phong sững sờ, Trần Vũ chỉ là Thông Mạch Sơ Kỳ mà dám vọng tưởng trùng kích nội môn? Phần dã tâm này phải chăng quá lớn rồi?

- Chúc sư huynh mã đáo thành công.

Nhạc Phong cư nhiên sẽ không nói ra những lời đả kích Trần Vũ, không nói gì thêm mà quay người đi luôn.

Trần Vũ nắm chặt Nguyên Chu Thảo, trong nội tâm có chút kích động. Phương thuốc thứ hai, cuối cùng cũng tập hợp đủ…

Cùng ngày hôm đó, Trần Vũ trở lại chỗ ở, lấy ra Man Nguru Tủy, Nguyên Chu Thảo cùng các loại dược tài khác, chuẩn bị chế loại dược thủy thứ hai.

Lần thứ hai dùng thuốc để nâng cao cấp độ của Đồng Tượng Công, xem ra hiệu quả vẫn không cao lắm. Bất quá dùng một chút dược tài cao cấp hơn có lẽ sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn những phương thuốc bình dân khi trước.

"Ào ào!"

Không bao lâu, một thùng nước thuốc đỏ thẫm, sôi trào từng tầng khí cùng nhiệt lưu… đã phối chế thành công!

"Phốc!" Trần Vũ một chân bước vào thùng thuốc, ngồi chồm hổm trong đó. Thoáng chốc, một cỗ bỏng rát tê dại truyền tới, cảm giác vô cùng đau đớn ngấm tận xương tủy. Trần Vũ vội vàng vận chuyển Đồng Tượng Công. Phương thuốc thứ hai mang lại hiệu quả tốt hơn nhiều so với những gì hắn dự đoán. Nước thuốc xâm nhập vào da, phát ra những thanh âm kì dị, thuốc dần phát huy dược tính, dung nhập với cơ thể.

Lại một lần nữa, Trần Vũ vận Đồng Tượng Công hưởng thụ cảm giác hoan hỉ. Hắn cảm giác thân thể cường đại lên một cách rõ ràng. Nhưng đột nhiên, tim Trần Vũ đập mạnh và tốc độ cũng đột nhiên mà tăng nhanh, loại cảm giác này dồn dập lạ thường.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Hấp lực vô hình từ tim truyền đến, không nhằm vào bất cứ vật thể gì, cũng không nhằm vào cơ thể hắn. Ngay lúc này, thùng dược thủy bốc lên từng đợt bọt khí, dược tính mạnh mẽ dung nhập vào từng vị trí trên cơ thể, như con linh xà đang trườn ở mọi nơi.

Đây là?

Trần Vũ chấn động, hiệu quả của dược thủy bất ngờ tăng lên gấp đôi!

Cho dù hắn có ngốc cũng biết, hiện tượng này cùng dung nhập trong cơ thể, đối với trái tim thủy tinh chắc chắn có quan hệ.

- Không thể lãng phí!

Trần Vũ hít sâu một hơi, đem Đồng Tượng Công thôi thúc đến cực hạn. Dược lực được bao nhiêu hắn hấp thụ bấy nhiêu!

Trên da thịt Trần Vũ hiện ra những mảng màu đồng, còn sáng lên những tầng máu đỏ nhạt. Trông hắn phảng phất bóng dáng của tượng đồng xưa, cùng khí thế ngút trời, khiến thần quỷ phải tránh lui.

Trần Vũ không biết là trong quá trình thân thể hấp thu, phần lớn thiên tài địa bảo, đều không thể trăm phần trăm thu nạp được, nếu không phân nửa dược lực của thuốc sẽ tiêu tan.

Điều này liên quan đến hiệu suất hấp thu của cơ thể. Vốn người bình thường có thể thu nạp bốn mươi phần trăm dược lực cũng đã không tệ. Mà giờ khắc này, hấp lực thần bí từ trái tim Trần Vũ khiến dược lực gần như bị thu nạp hết. Mà thân thể hắn là thân thể trời phú, hiểu quả đem lại sinh ra biến chất.

Đối với thể chất người bình thường, điên cuồng hấp thu có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, xuất huyết, bạo thể. Nhưng thân thể hắn đâu phải loại tầm thường, đối với việc điên cuồng hấp thu, mơ hồ khiến cơ bắp Trần Vũ hiện lên giống như một kiệt tác điêu khắc hoàn mĩ.

Bắp thịt Trần Vũ so với trước không lớn hơn bao nhiêu. Nhưng thời khắc này, bắp thịt cuồn cuộn với những trạm khắc đầy mị lực. Một canh giờ qua đi, cả thùng nước thuốc bị hấp thụ. Trần Vũ cảm giác như nửa chân đã đạt đến cấp độ đồng gân.

"Hiệu quả này … thật sự quá tốt rồi." Trần Vũ mừng rỡ.

Bất quá, phương thuốc này, miễn cưỡng gom góp cũng chỉ đủ phối chế hai lần. Hôm nay sử dụng một lần, còn lại một lần.Vì để đạt công hiệu tốt nhất, Trần Vũ không lập tức sử dụng lần còn lại.

Hôm sau hắn sẽ sử dụng nốt.

Dược liệu có hơi thiếu một chút, nhưng vẫn mang lại tiến triển thần tốc.

Khoảnh khắc đó, toàn thân Trần Vũ hình thành một đường cong hoàn mĩ, cương mãnh phi phàm, dẻo dai mê hồn.

Trong lúc hít một hơi thật sâu, Trần Vũ cảm giác thân thể đạt đến sức bật như một con báo.

- Đồng gân chi thân.

Trần Vũ thúc dục Đồng Tượng Công, toàn thân phác thảo như thể một pho tượng đồng, không chỉ cứng rắn mà còn ẩn chứa một cường lực vừa mềm vừa dẻo dai.

Đột nhiên nhìn lại, Trần Vũ giống như tượng đồng sống, hoa văn trong cơ thể lúc ẩn lúc hiện theo phong cách cổ xưa, tản ra luồng khí thế thần bí mà trang nghiêm.

"Hô!"

Trần Vũ đấm ra một quyền, khiến từng đợt cuồng phong rít gào, một quyền kia không phải là từ một người mà là một con viễn cổ cự viên.

Lực lượng tăng vọt.

Trần Vũ cảm thấy mình tiến bộ kinh người. Trước kia đạt đến cấp độ đồng bì, bởi vì đối ứng chính là Đoán Thế Kỳ, tăng phúc lực lượng không tính quá nhiều, chủ yếu là tăng sức phòng ngự.

Mà bây giờ đạt đến cấp độ đồng gân, đối ứng Thông Mạch kỳ, chỉ cần tăng cường rèn luyện chắc chắn sức mạnh tăng vọt.

Trong thùng còn một nửa dược lực, Trần Vũ kiềm chế hưng phấn, tiếp tục hấp thu, không để lãng phí dược liệu!

Còn lại dược lực bị hắn dùng để tiến thêm một bước củng cố đồng gân chi thân.

Sáng sớm hôm sau, Trần Vũ dậy thật sớm, mặt mày hồng hào. Sau ngày hôm qua, công lực của hắn càng được nâng lên. Đoán chừng sức mạnh trong thân thể, tính bền dẻo, sức bật, sức kháng cự cũng tiến xa vượt bậc.

- Thực lực ta bây giờ vượt lên top 5 có lẽ không khó.

Trần Vũ suy nghĩ nói.

Nhưng phải biết rằng, ngoại môn thứ bảy là Hoàng Hiên, đã đạt cấp độ đại sát Sở Lệ Phong. Huống chi muốn lọt top năm... chỉ là Trần Vụ tự mình đoán chừng. Tình huống cụ thể phải đợi kiểm chứng.

Ngoài ra, việc cường hóa thể chất trên diện rộng, Trần Vũ cảm giác tu luyện Vân Sát Tâm Pháp cũng mang lại hiệu suất không nhỏ.

Trần Vũ suy nghĩ, trước tiên mau chóng tăng cấp Đồng Tượng Công. Làm như vậy vẹn cả đôi đường. Thứ nhất năng lực phòng ngự được cường hóa, dẫn đến thực lực tăng trưởng. Tại tông môn, chỉ cần có năng lực cùng tu vi mạnh là có thể thu hút càng nhiều tài nguyên. Thứ hai, tố chất thân thể cải thiện, có thể xúc tiến tâm pháp, thoải mái tu luyện. Thể chất tự khắc tăng lên đạt tới trình độ nào đó mà tu hành tư chất. Trên thực tế,đối với suy nghĩ của Trần Vũ hoàn toàn có thể thực hiện.

- Trần sư đệ có ở đây không?

Một thanh âm nhu hòa từ bên ngoài vang lên.

"Két…!"

Trần Vũ mở cửa, hiện ra một khuôn mặt của một thiếu nữ thanh tú, chính là Đồng Ngọc Linh.

- Đồng sư tỷ!

Trần Vũ mỉm cười, hắn đã hiểu được ý đồ của đối phương.

Lại nói tiếp. Hắn thăng chức nhanh như vậy cũng phải cảm tạ Đồng Ngọc Linh đã đem Man Ngưu Tủy đưa cho hắn.

- Trần… Trần sư đệ?

Đồng Ngọc Linh trong phút chốc nhìn thấy Trần Vũ, con ngươi thoáng một tia sáng. Trong tầm mắt của Ngọc Linh, đó là một thiếu niên thân hình cao lớn, thể trạng, cơ bắp, đường cong, đúng là tuyệt sắc, toát lên mị lực khó cưỡng!

Thế cho nên trên gương mặt thanh tú của nàng hiện lên một vòng đỏ ửng.

- Trần sư đệ biến hóa vượt bậc, xem ra là công lực đại tăng. Sư tỷ ta đối với hành động lần này, càng có lòng tin rồi.

Đồng Ngọc Linh ngược lại cười cười. Hai người sóng vai mà đi, cùng thương nghị chi tiết về nhiệm vụ trên Tru Sát Bảng.

- Sư tỷ yên tâm, nhờ công lao của tỷ mà lần Huyết Thủ Đầu Trọc này tiểu đệ tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực!

…

Mấy ngày sau, phía bắc nước Sở, một tòa nhà cũ nát, nằm khuất sau núi.

Một nam một nữ, thong thả đi bộ.

- Ta biết được tin tức Huyết Thủ Đầu Trọc sắp tới bên này. Có một tin tốt cùng một tin xấu.

Đồng Ngọc Linh vẻ mặt trầm tĩnh.

Trần Vũ nói:

- Tin tức xấu là gì?

- Tin tức xấu là, Huyết Thủ Đầu Trọc đem bốn thủ hạ Tứ Huyết Tử triệu tập ở cùng một chỗ, Tứ Huyết Tử đều đạt đến tu vi Thông Mạch Kỳ, lại giỏi liên thủ cùng thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Sắc mặt Đồng Ngọc Linh trầm trọng.

- Ah! Vậy tin tốt là gì?

Trần Vũ không đổi sắc mặt, ngược lại càng có hứng thú. Nếu đối thủ quá yếu, hắn ngược lại sẽ thất vọng rồi.

Đồng Ngọc Linh đáp:

- Tin tức tốt là Huyết Thủ Đầu Trọc đang thu thập linh khí, hắn đang bế quan khổ tu. Sẽ rất dễ dàng tìm ra điểm dừng chân của hắn.

Dễ tìm. Đây đúng là tin tốt.

- Đích thực là tin tốt.

Trần Vũ trên mặt vui vẻ. Hiện tại hắn không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đối thủ khó tìm, gây lãng phí thời gian.

Sau nửa canh giờ, Trần Vũ cùng Đồng Ngọc Linh đi vào trong sơn trang, còn có một tòa trạch viện quy mô lớn. Hai người liếc nhau, chậm rãi đi đến hướng trạch viện.

- Hahaha… Thật ngu ngốc, các ngươi lại tự tìm đường chết!

Tiếng cười quái dị từ trong sân truyền đến.

“Vụt! Vụt! Cọ…”

Trong nháy mắt, bốn kẻ mặc huyết bào nhảy ra xếp thành một hàng.

Có ba nam một nữ, trên người bọn họ tỏa ra khí tức âm lãnh.

Dựa vào cảm ứng từ nội lực, Trần Vũ phán đoán, ba nam đều là Thông Mạch trung kỳ. Còn nữ tử kia là Thông Mạch hậu kỳ.

- Không xong rồi! Tu vi của Tứ Huyết Tử cao hơn so với tin tức chúng ta nhận được. Hơn nữa, bọn chúng đối với sự xuất hiện của chúng ta, có phần quái lạ.

Đồng Ngọc Linh thấy khứu giác nhận ra điều gì đó không đúng. Kinh nghiệm nhiều năm cho nàng biết, đối mặt với loại tình huống này, tuyệt đối không thể tiến lại gần, thậm chí phải lui lại.

- Khặc khặc, lại là hai cái tiểu quỷ, lần này kiếm lợi lớn rồi.

Âm thanh trầm trầm từ phía sau hai người truyền đến.

“Bá!”

Chẳng biết từ lúc nào, một thân ảnh mặc huyết bào với cái đầu trọc từ phía sau xuất hiện.

- Huyết Thủ Đầu Trọc!

Đồng Ngọc Linh có chút biến sắc, tâm trạng có vài phần không tốt.

Giờ phút này, hai người lâm vào bẫy của Huyết Thủ Đầu Trọc cùng Tứ Huyết Tử, trước sau gì đều phải đánh.

- Chậc chậc, làn da thật mềm mại, gương mặt thanh thuần thế kia, lão phu thích nhất là hưởng dụng những thiếu nữ như ngươi…

Huyêt Thủ Đầu Trọc liếm liếm bờ môi, đôi mắt híp lại. Đồng Ngọc Linh với gương mặt thanh tú, dáng người xinh đẹp để cho hắn rất hài lòng với con mồi lần này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thân Pháp Đại Thành

Trước sân nhỏ.

Trần Vũ cùng Đồng Ngọc Linh rơi vào Tứ Huyết Tử cùng "Huyết Thủ Đầu Trọc" tiền hậu giáp kích.

Bên trong sơn trang cũ nát thật yên tĩnh, không tìm thấy được thân ảnh khác.

Nghe nói, nơi đây từng liên tục xảy ra cường đạo. Phần lớn người dân đã rời đi nơi khác, chỉ còn lại vài thân ảnh già yếu, tàn tật.

Huyết Thủ Đầu Trọc liếm liếm bờ môi, vẻ mặt tham lam, nhìn chằm chằm vào con cừu non yếu đuối trước mắt.

Hắn và Tứ Huyết Tử lợi dụng hoàn cảnh của nơi này đã vài lần mai phục giết kẻ thù cùng thợ săn tiền thưởng.

Thời khắc này, trước mắt hắn là hai con cừu non mập mạp đến từ tông môn.

Huyết Thủ Đầu Trọc thầm tính toán: "Chờ làm xong vụ này, dùng thiếu nữ kia để phát tiết sau đó liền di chuyển trận địa."

Tông môn là thứ mà hắn không thể đối đầu trực diện được.

- Trần sư đệ, ta đã mắc sai lầm rồi. Tình báo lần này không chính xác.

Đồng Ngọc Linh xấu hổ cúi mặt xuống.

- Sư tỷ ngươi đừng lo. Chỉ là bốn con tép riu thôi mà.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

"Bốn con tép ư?"

Lời vừa nói ra, gương mặt Tứ Huyết Tử hiện lên vẻ âm u, một cỗ sát cơ hung lệ khóa chặt lấy Trần Vũ.

Ngay cả sắc mặt Huyết Thủ Đầu Trọc cũng trầm xuống.

- Tiểu oa nhi, chém gió mạnh quá không sợ gãy đầu lưỡi à? Chờ lát nữa tỷ tỷ sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là sống không bằng chết.

Vị nữ nhân mặc huyết bào mở miệng nói

Nữ nhân kia là một mỹ phụ tầm ba mươi tuổi. Trong bốn người, nàng có tu vi cao nhất.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng ta mang theo vài tia mỉa mai, châm chọc. Đợi lát nữa bắt sống thiếu niên kia nàng liền hảo hảo hành hạ một phen.

- Sư đệ, vậy để ta đối phó với Huyết Thủ Đầu Trọc, đệ nhớ phải cẩn thận.

Đồng Ngọc Linh mang theo vẻ mặt bình thản, chậm rãi nói.

Trần Vũ mang đến cho nàng lòng tin nhất định. Nếu như Trần Vũ có thể ngăn chặn Tứ Huyết Tử kia thì hi vọng hoàn thành nhiệm vụ lại càng lớn.

- Đi thôi! Bốn con tép kia chắc không chịu nổi rồi.

Trần Vũ cười nói.

Hắn vừa dứt lời, một nữ ba nam Tứ Huyết Tử hét lớn, công kích từ bốn phía hướng về Trần Vũ.

- Lăng Vân Bộ!

Trần Vũ cười ha ha một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh tránh khỏi đợt công kích của Tứ Huyết Tử.

Luận về thân pháp, hắn chỉ kém Nhạc Phong một tiểu cảnh giới.

Cùng lúc này.

Thân ảnh Đồng Ngọc Linh chợt lóe, trong tay xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, chiêu thức huyễn hóa hoa lệ, tấn công về phía "Huyết Thủ Đầu Trọc".

"Ồ!"

Huyết Thủ Đầu Trọc khẽ kêu một tiếng, thân hình liền lùi lại, cùng Đồng Ngọc Linh đối chiến.

Thực lực Đồng Ngọc Linh so với trong tưởng tượng của Trần Vũ còn cao hơn. Tu vi Thông Mạch hậu kỳ kết hợp với kiếm pháp ảo diệu tạo nên uy lực không tầm thường.

Quan trọng là nàng có kinh nghiệm thực chiến khá tốt, vượt qua Trần Dĩnh Nhi.

Nếu đơn đả độc đấu, Đồng Ngọc Linh có thể lọt vào top mười lăm ở ngoại môn.

Trần Vũ trong lòng ổn định lại, bắt đầu chuyên tâm ứng phó Tứ Huyết Tử.

Mỹ phụ kia trên tay cầm một thanh trường kiếm tinh tế, đường kiếm biến ảo khôn lường, tập trung đến các vị trí trọng yếu của Trần Vũ như mắt, yếu hầu.

Hơn nữa nàng có ưu thế về tu vi, cứ cho là Trần Vũ mạnh nhưng cũng không thể coi thường.

Ba người còn lại, người dùng đại đao, kẻ dùng roi, người còn lại sử dụng ám khí.

Bốn người liên thủ lại uy lực không hề tầm thường.

Nhất thời Trần Vũ chìm trong bốn loại công kích, tình thế có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc.

- Ta đã đánh giá thấp bốn tên tiểu lâu la các ngươi rồi.

Trần Vũ coi thường.

Tứ Huyết Tử liên thủ quá hoàn hảo, không tìm ra một chút sơ hở nào.

Khi hắn công kích một trong bốn người, sẽ ngay lập tức lọt vào nguy hiểm do ba người còn lại tạo ra.

Đương nhiên, lúc này hắn không thi triển lực lượng Đồng Tượng Công, mà chỉ dung ưu thế tốc độ của thân pháp, liên tục tránh né công kích.

- Tiểu oa nhi! Thân pháp của ngươi khá lắm, nhưng để xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu?

Vị mỹ phụ mặc huyết bào cười lên mang theo vài tia tàn nhẫn.

Mặc dù tốc độ của Trần Vũ rất nhanh, nhưng cuối cùng cũng là lấy một người để đối phó bốn người.

Cứ tiếp tục như thế này, khí lực càng tiêu hao nhiều.

Tính ra mỹ phụ kia coi như là Thông Mạch hậu kỳ, dưới tình huống như vậy cầm cự được nửa nén hương mà thôi.

Huống chi, tiểu tử này vẫn là Thông Mạch sơ kỳ.

Nhưng Trần Vũ lại khiến cho Tứ Huyết Tử giật mình, thân pháp của hắn xuyên qua công kích của bốn người, trên mặt không sợ hãi mà con lộ ra dáng vẻ thong dong.

"Xoẹt! Xoẹt! Vù!"

Trần Vũ lúc chậm lúc nhanh, khi thì lại lăng không bay lên, đem động tác của Lăng Vân Bộ kết hợp nhuần nhuyễn.

Đây không phải là luyện tập bình thường mà thông qua ranh giới của sinh tử tôi luyện bản thân.

Bình thường càng thực chiến càng có thể giúp cả thân pháp lẫn võ học tăng tiến, hơn nữa Trần Vũ còn là thiên tài Thể Thuật, càng giao chiến nhiều hắn càng mạnh.

Mắt thấy công kích không làm gì được Trần Vũ, Tứ Huyết Tử lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

- Áp chế!

Tên đại hán cầm đao hét lên sau đó dùng tốc độ cực nhanh bổ tới Trần Vũ

- Hừ! Tất cả ám khí đều đem sử dụng hết đi, tên gia hỏa này càng đánh càng quái thai, không thể kéo dài được.

Trần Vũ thi triển thân pháp khiến cho bốn người họ cảm thấy vô cùng lo lắng.

Lúc này, bên kia truyền đến tiếng cười quá dị của Huyết Thủ Đầu Trọc.

- Nữ oa nhỉ, ngươi ngoan ngoan giơ tay chịu trói đi. Nói không chừng sau khi lão phu chơi thoải mái không nỡ hạ thủ mà lưu lại cho ngươi một mạng. Khà khà!

Lần này giao phong có sự biến hóa rõ rệt, Huyết Thủ Đầu Trọc tiến công dồn dập, cả cánh tay đỏ thẫm, tỏa ra một tầng nhiệt lượng.

"Keng! Đinh! Đinh!"

Cánh tay đỏ thẫm giờ đây cứng như sắt, mang theo cỗ khí tức quỷ dị đập vào Ngọc Linh Nhuyễn Kiếm.

- Không tốt!

Đồng Ngọc Linh hô hấp dồn dập, trên khuôn mặt thanh tú lấm tấm mồ hôi.

Nàng phát hiện mình đã bị lừa.

Lúc bắt đầu tới giờ, Huyết Thủ Đầu Trọc vẫn giấu giếm thực lực, chỉ là hơi yếu thế một chút.

Đồng Ngọc Linh muốn chém chết tên đầu trọc này, vừa là báo thù cho tộc nhân, vừa hoàn thành nhiệm vụ. Tuy nhiên tấn công mạnh đó nhưng Huyết Thủ Đầu Trọc còn không thèm để ý, lại còn làm nàng tiêu hao nhiều thể lực nữa.

Đến khi nàng suy yếu hắn mới lộ ra thực lực chân chính, bắt đầu điên cuồng tấn công.

Thực lực chân chính của Huyết Thủ Đầu Trọc xem ra còn mạnh hơn dự tính, gần tới Luyện Tạng kỳ. Hắn lại còn tu luyện Huyết Thủ Công, sức nóng càng đáng sợ hơn.

Thực lực của hắn tuyệt đối hơn Đồng Ngọc Linh một bậc.

- Huyết Thủ Cầm Hổ!

Huyết Thủ Đầu Trọc đột nhiên tới gần, một tay ngăn cản kiếm của Ngọc Linh, tay còn lại chụp lên vai nàng.

"Roẹt roẹt!"

Y phục Đồng Ngọc Linh bị rách một mảng, lộ ra mảng da thịt trắng nõn xen lẫn với máu tươi đang dần chảy ra.

Nếu nàng không phản ứng nhanh chỉ sợ giờ đây đã nằm gọn trong tay Huyết Thủ Đầu Trọc.

- Ha ha, thật trắng. Lão phu không thể chờ thêm được nữa!

Huyết Thủ Đầu Trọc Liếm môi, mang theo vẻ mang dâm đãng dò xét từ vai xuống bộ ngực căng tròn của Đồng Ngọc Linh.

Tứ Huyết Tử thấy vậy lộ ra vẻ mặt vui mừng. Chỉ cần chịu đựng chút nữa, sau khi lão đại thu phục nữ oa kia xong thì tiểu tử bên này chắc chắc không thể trốn thoát.

Trần Vũ chìm trong thân pháp, đột nhiên phát giác Đồng Ngọc Linh đang gặp bất lợi.

- Không sai biệt lắm!

Trần Vũ lầm bầm một tiếng.

Bị Tứ Huyết Tử vây công, Lăng Vân Bộ có tiến bộ nhanh, gần đạt tới đại thành.

"Vù!"

Thân hình hắn đột nhiên biến mất, rồi xuất hiện ngay trước Huyết bào nhân dùng roi.

Không hiểu tại sao hắn đặc biệt ưa thích người dùng roi.

"Ba" một tiếng, Trần Vũ lập tức bắt lấy roi của đối phương.

- A!

Tên huyết bào nhân không kịp phản ứng, kinh hãi kêu lên một tiếng.

Tiếp theo đó một cỗ cường lực đánh tới, Trần Vũ đem huyết bào nhân lôi lên không trung.

- Không tốt!

Sắc mặt ba người còn lại đại biến.

Mỹ phụ huyết bào nhân là phản ứng nhanh nhất, trong tay cầm kiếm đâm thẳng về phía Trần Vũ.

"Sượt!"

Trầm Vũ lại lăng không, thoát được một kiếm.

- Vân Sát Quyền!

Nắm đấm mang theo kình lực bá đạo hướng tới đầu của huyết bào nhân cầm roi mà đánh tới.

"Răng rắc!"

Đầu huyết bào nhân cầm roi cứ như vậy mà nở hoa. Một màn này làm ba người còn lại dựng tóc gáy.

Lấy một địch bốn mà Trần Vũ còn diệt sát được một người. Vậy trước đó hắn cùng ba người quần ẩu là vì cái gì?

- Hắc hắc! Dừng ở đây thôi. Cám ơn các vị đã bồi tiếp.

Trần Vũ cười cười, làm ba người lạnh ngắt.

Người này cùng bọn hắn luân phiên giao đấu là để rèn luyện thân pháp.

"Bịch!"

Trần Vũ vừa xuống đất liền lượn vòng một cách kì dị, sau đó xuất hiện trước mặt huyết bào nhân khác.

- Vân Sát Quyền!

Một cỗ khí tức chết chóc mang theo lực lượng hung hậu đập trúng vào huyết bào nhân kia.

Thay vì đầu nở hoa, lần này là tung lồng ngực. Máu tươi bắn tung toé.

- Chạy mau!

Mỹ phụ huyết bào nhân mang vẻ mặt hoảng sợ kêu to.

Nhưng vừa chạy được vài bước, nàng thấy bên cạnh chợt lóe lên, rồi sau đó mắt tối sầm, dần dần mất đi ý thức.

Cùng lúc đó, bên kia Huyết Thủ Đầu Trọc phát ra âm thanh dâm tà, đem Đồng Ngọc Linh đuổi đến giữa rừng cây.

Đồng Ngọc Linh sắc mặt trắng bệch, thở hồng hộc. Y phục nhiều chỗ rách nát, lộ ra làn da trắng như tuyết làm Huyết Thủ Đầu Trọc cười khằng khặc.

"Phành!"

Huyết Thủ Đầu Trọc đánh ra một chưởng cường đại, trực tiếp đánh bay Đồng Ngọc Linh ra ngoài.

Đồng Ngọc Linh thiếu chút nữa đã thổ huyết, xem ra cầm cự được đến bây giờ cũng đã cố gắng lắm rồi.

- Tới đi tiểu oa nhi!

Huyết Thủ Đầu Trọc từng bước tiến lại gần, giơ hai tay chụp vào bộ ngực nảy nở của Đồng Ngọc Linh.

Thôi xong!

Đôi mắt nàng tối sầm, phảng phất đã thấy được vận mệnh của mình.

Bỗng nhiên, một thân ảnh thiếu niên nhanh chóng phi thân tới mảnh rừng này.

Huyết Thủ Đầu Trọc cười lạnh một tiếng, hai tay vẫn như cũ chụp vào Đồng Ngọc Linh.

"Không tốt"

Trần Vũ khẩn trương.

Tại thời khắc mấu chốt, thân hình hắn chợt biến mất, tốc độ của hắn khó có thể dùng mắt thường mà có thể theo dõi được. Lăng Vân Bộ đã tiến vào một đẳng cấp hoàn toàn mới, đạt tới đại thành.

Từ trong trái tim hắn, một cỗ lực lượng thần bí tỏa ra bên ngoài.

Trần Vũ tạo tàn ảnh liên tục. Bàn tay Huyết Thủ Đầu Trọc vừa mới chạm đến Đồng Ngọc Linh liền cảm thấy đau nhức.

"Nhanh như vậy sao?"

Huyết Thủ Đầu Trọc kinh sợ.

Thấy vậy Đồng Ngọc Linh liền vui mừng, đan xen vào đó là cảm giác ấm áp. Thật lâu rồi mới có người mang lại cho nàng cảm giác này.

Trần Vũ đen Lăng Vân Bộ đẩy tới đại thành, tốc độ hiện giờ đã hoàn toàn vượt qua Nhạc Phong.

- Cút!

Mắt Huyết Thủ Đầu Trọc lóe lên hung quang, thôi thúc lực lượng Huyết Thủ Công, toàn bộ cánh tay nổi lên một tầng đỏ thẫm, trở nên cứng rắn như sắt.

Giữa không trung, khóe miệng Trần Vũ nở một nụ cười chế giễu, trong tay liền xuất hiện một thanh đoản kiếm bóng loáng như gương.

Đoản kiếm kia xé gió mà chém tới, tốc độ nhanh như chớp.

"Phốc! Phốc!"

Một cánh tay rơi xuống đất kèm theo hình ảnh máu me bắn tung tóe từ chỗ bị đứt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thành Quả Chiến Đấu

Giữa không trung.

Trần Vũ cầm Phong Vân kiếm trong tay, thân kiếm hoa lên, thân thể nhẹ nhàng tiếp đất.

"Phốc! Phốc!"

Còn có một cánh tay người cũng rơi xuống theo.

Đồng Ngọc Linh dựa lưng vào một cây đại thụ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

Thiếu niên trước mắt tựa như thần tiên hạ phàm, một kiếm chém xuống cánh tay của Huyết Thủ Đầu Trọc.

- Ah!

Huyết Thủ Đầu Trọc kêu lên thảm thiết, phát hiện hiện thực thật tàn khốc.

Sắc mặt hắn trắng bệch nhìn cánh tay mình rơi xuống, hoảng sợ tột cùng.

- Bảo…Bảo khí!

Huyết Thủ Đầu Trọc nói không thành tiếng, nhìn chằm chằm vào Phong Vân Kiếm trong tay Trần Vũ.

Huyết Thủ Công, ngoại trừ nội tức đặc thù, nhất định còn phải khổ luyện đôi tay, một đôi Huyết Thủ có thể sánh với đao kiếm cùng giai.

Chỉ có bảo khí mới nhẹ nhàng chém rơi cánh tay hắn như thế.

Đồng thời, khóe mắt hắn liếc qua chứng kiến thi thể của bốn thủ hạ nằm ở sân nhỏ phụ cận đằng xa, trong lòng lạnh thấu.

Rốt cuộc đây là loại công phu gì?

Thiếu niên kia, một hơi liền tiêu diệt bốn thủ hạ của hắn, một kiếm khiến hắn trở nên tàn phế.

- Tiểu tử này dù cho không có bảo khí, thực lực cũng không thua gì ta. Trên phương diện tốc độ thân pháp thì lại càng hơn ta…

Lòng Huyết Thủ Đầu Trọc chìm sâu đáy cốc.

Đáng sợ nhất là tốc độ thân pháp của Trần Vũ!

Điều có nghĩa là hắn không có khả năng chạy thoát được, huống chi là trong tình huống mất đi một cánh tay như thế này.

Chạy!

Nhưng Huyết Thủ Đầu Trọc vẫn lựa chọn trốn chạy. Liều mạng mà nói…, chỉ biết sẽ chết thảm hại hơn!

"Vèo!"

Trần Vũ thôi động bộ pháp, như ảnh tùy hình, chỉ gần một hơi đã chặn đứng đường lui của hắn.

Với tốc độ này, lại càng khiến Huyết Thủ Đầu Trọc tuyệt vọng.

"Bịch!"

Huyết Thủ Đầu Trọc quỳ trên mặt đất:

- Thiếu hiệp tha mạng! Trên tay ta có mấy cây dược thảo trân tài cùng nhiều bảo bối, toàn bộ xin dâng cho thiếu hiệp.

Một màn không có cốt khí như thế để cho Trần Vũ sững sờ.

Trân tài, bảo bối?

Trần Vũ đối với phương diện này thật đúng là có chút động tâm.

Lần gom góp dược tài khi trước đã làm hắn vận dụng hết bảo bối, quả thực, lời thương lượng kia khiến hắn xao lòng.

- Huyết Thủ Xuyên Âm!

Huyết Thủ Đầu Trọc quỳ xuống đất, đột nhiên vùng lên, đôi Huyết Thủ nổi lên một luồng sóng nhiệt, lao thẳng về phía Trần Vũ.

Tại khoảng cách gần, một chiêu kết hợp này bộc phát với tốc độ đỉnh phong.

- Coi chừng!

Đồng Ngọc Linh kinh hãi hô lên.Trong tuyệt cảnh, không ngờ Huyết Thủ Đầu Trọc còn có thể xuất ám chiêu độc ác như thế.

Trần Vũ treo một tia giễu cợt trên khóe miệng.

- Đồng cước!

Hắn không thèm né tránh, thôi động Đồng Tượng Công, đôi chân ánh lên màu kim loại, va chạm.

"Bành!"

Một kích của Huyết Thủ Đầu Trọc như đánh vào tường đồng, nụ cười hiểm độc bỗng nhiên đọng lại.

Hắn cảm thấy một luồng cự lực từ bàn chân truyền tới.

- Nằm xuống!

Trần Vũ vận lực, trực tiếp đem Huyết Thủ Đầu Trọc giẫm trên mặt đất.

“Ọc!”

Huyết Thủ Đầu Trọc phun ra một ngụm máu, chỉ cảm thấy bàn chân giẫm trên thân thể ấy, phảng phất như một tượng đồng nặng đến ngàn cân.

Bất luận hắn giãy giụa thế nào đều không mảy may nhúc nhích.

Đồng Tượng Công tiến cấp đồng gân tầng thứ sáu, Trần Vũ tăng cường lực lượng trên diện rộng, Thông Mạch kỳ khó có thể đối kháng.

- Trần sư đệ, hãy để ta chém chết tên ác tặc này.

Vẻ mặt Đồng Ngọc Linh đầy hận ý.

Dứt lời, nàng lách mình tới, móc ra một thanh dao găm, tự tay cắt đầu Huyết Thủ Đầu Trọc.

Trần Vũ đứng yên một chỗ, lâm vào trầm tư.

Vừa rồi Lăng Vân Bộ của hắn đột phá đại thành, xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ là, ngay khi Huyết Thủ Đầu Trọc lao đến, chính giữa trái tim xuất hiện một sức mạnh thần bí, tốc độ bộc phát ra đã không nằm trong tầng thứ của Lăng Vân Bộ..

Điểm này, hắn không nghĩ ra nổi.

…

Sau khi giết Huyết Thủ Đầu Trọc, hai người không lập tức li khai khỏi đây.

Thường thường, việc tru sát mục tiêu, giá trị con người cũng không phải dạng vừa. Nhưng có những lúc, chiến lợi phẩm trên người mục tiêu còn cao hơn cả treo thưởng.

Không bao lâu, từ người Huyết Thủ Đầu Trọc rơi ra bản bí tịch Huyết Thủ Công, hai bình đan dược, hơn mười khối thứ phẩm nguyên thạch.

- Chuyện diệt ác tặc lần này toàn bộ nhờ vào Trần sư đệ xuất lực, Ngọc Linh thậm chí thiếu nợ ngươi một mạng. Ngoại trừ vật phẩm của gia tộc ta, còn lại chiến lợi phẩm đều cho Trần sư đệ.

Đồng Ngọc Linh nói.

Trần Vũ không cự tuyệt, kì hạn thi đấu ngoại môn càng ngày càng gần, hắn cũng đang cần gấp tài nguyên tu luyện.

Hắn lấy đi toàn bộ chiến lợi phẩm rơi ra từ Huyết Thủ Đầu Trọc.

Còn Huyết Thủ Công, hẳn là một môn trung giai võ học, nếu như Vân Nhạc Môn Thiên Vũ Các có thu nạp… thì có thể lấy một chút điểm cống hiến.

Sau đó, trên thân Tứ Huyết Tử, tìm tòi một phen, ở đằng kia, trên người nữ huyết bào lục thấy hai chục khối thứ phẩm nguyên thạch, còn lại đều là đồ phàm tục.

- Nhường ấy thu hoạch dường như không hợp với uy danh của Huyết Thủ Đầu Trọc.

Trần Vũ có hơi thất vọng.

Hai người lại tiến vào sân nhỏ của Huyết Thủ Đầu Trọc.

Rất nhanh. Trên một khoảng đất phì nhiều, hai người bọn hắn tìm được một gốc Huyết Linh Chi có hỏa hầu không tệ.

- Nghe nói Huyết Thủ Đầu Trọc đã từng diệt môn một tiểu gia tộc, thu được vài cọng linh tài, trong đó có một cây Huyết Linh Chi tám mươi năm.

Ánh mắt Đồng Ngọc Linh sáng lên.

Hơn hết theo như ước định, Huyết Linh Chi này thuộc về Trần Vũ.

Mặc dù nàng cực kỳ động tâm, nhưng cũng không hối hận. Nếu như không có Trần Vũ thì không biết kết cục của nàng sẽ như thế nào nữa.

Đi vào trong phòng.

Đồng Ngọc Linh thò tay, gõ gõ vào các mặt tường, bỗng cảm giác có thanh âm khác lạ.

“Tạch…!”

Nhấn vào khung ảnh lồng kính ở vách tường, có tiếng động của cơ quan bên trong.

Rất nhanh, một cánh cửa tự động mở ra theo vị trí của khung ảnh.

Một gian mật thất mở ra trước mặt hai người.

- Hắc, Huyết Thủ Đầu Trọc rõ ràng có tư tàng!

Trần Vũ tấm tắc lấy làm kì lạ.

Trong mật thất có mấy khỏa Dạ Minh Châu, ánh sáng lờ mờ.

Theo trong mật thất hai người phát hiện hơn hai trăm khối thứ phẩm nguyên thạch, kể cả mấy bản bí tịch.

Ngoài ra còn có mấy thứ trân tài kì vật: Một khối măng đá màu đỏ kì quái, một cái quạt hương bồ to lớn, hai khối lân phiến to bằng bàn tay người trưởng thành.

- Đã tìm được

Đồng Ngọc Linh cầm lấy khối măng đá, sắc mặt vui mừng.

Đây chính là đồ vật thuộc về gia tộc của nàng.

Trần Vũ cũng không để trong lòng. Lần này hắn tới là để viện trợ, hiện tại đạt được phần đông chiến lợi phẩm đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

- Chúc mừng Trần sư đệ, thú trảo cùng lân phiến, hẳn là xuất sứ từ Luyện Tạng Kì cấp bậc hung thí, trong đó bất luận là thứ gì, giá trị không thua Man Nguru Chi Tủy.

Đồng Ngọc Linh mỉm cười mà nói.

Nàng nhận được khối huyết băng đá đã là hạnh phúc cực hạn, đại công cáo thành rồi.

- Lần này thu hoạch cũng thực không tồi, khó trách Tru Sát Bàng thu hút nhiều người như vậy.

Trần Vũ mặt mày rạng rỡ.

Hắn sửa sang lại chiến lợi phẩm.

Công pháp bí tịch: tổng cộng đạt được sáu bản, lấy Huyết Thủ Công làm chủ, giao cho tông môn sau, có lẽ có thể giành chút ít điểm cống hiến.

Trân tài linh kiện: bao hàm Huyết Linh Chi, một cái thú trảo, hai khối lân phiến. Đây tuyệt đối là thứ tốt có tiền mà không mua được.

Thứ phẩm nguyên thạch: 270 khối.

Ngoài ra, còn có mấy lọ đan dược thường dùng để chữa thương, hồi khí các loại.., có thể dùng riêng.

Những thu hoạch này chỉ sợ đều vượt qua treo thưởng trên Tru Sát bảng rồi.

Sau khi sửa sang xong chiến lợi phẩm.

Hai người đứng dậy, rời khỏi sơn trang.

- Thực sự mà nói…, ngươi có thể thuận tiện đi qua gia tộc của ta. Nếu như Trần sư đệ còn cần Man Nguru Chi Tủy có thể dùng mấy thứ trân tài, cùng gia tộc ta giao dịch.

Đồng Ngọc Linh lại cười nói.

Trải qua chuyện này, nàng đối với Trần Vũ có thêm vài phần kính trọng.

Vẫn cứ tưởng rằng, Trần Vũ nhiều nhất là nằm trong mười người đứng đầu về thực lực ở ngoại môn nhưng nhìn qua biểu hiện thì cũng đoán chừng Trần Vũ ít nhất có thể giết tiến nhóm năm người giỏi nhất. Thậm chí vượt lên top 3 cũng có thể xảy ra.

- Man Nguru Chi Tủy ư?

Trong nội Trần Vũ vui vẻ.

Hắn chính là đang suy tư, làm thế nào bán của cải lấy tiền mặt để mua Man Nguru Chi tủy.

Trong phương thuốc, Man Ngưu Chi Tủy có giá trị cao nhất nhưng cũng khó thu hoạch nhất.

Hai ngày sau. Trần Vũ theo Đồng Ngọc Linh đến một gia tộc chỗ Phong Dương Thành.

Tại Phong Dương Thành, Đồng Ngọc Linh tới chỗ Đồng gia, là nơi mà cả hai đại gia tộc ở trong đó.

Luận về thực lực thì Đồng gia mạnh còn hơn gia tộc Trần Vũ.

Lần này, Đồng Ngọc Linh mang theo đầu của Huyết thủ Đầu Trọc trở về, được bậc trưởng bối cao nhất của Đồng gia trao thưởng cùng tán giương.

Chứng kiến đám người tán thưởng Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ nghĩ tới đãi ngộ của mình trong gia tộc, nội tâm có chút ghen ty.

Luận uy hiếp, Hồng Hồ Tam Sát sợ rằng còn yếu hơn so với Huyết Thủ Đầu Trọc. Trần Vũ đánh chết Tam Sát, ngược lại gây nên khoảng cách với gia tộc.

Vào lúc nửa đêm, thông qua sự đáp ứng của Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ lấy một cái thú trảo, hai khối lân phiến, và giao dịch với Đồng gia.

Móng vuốt của yêu thú Luyện Tạng Kì, lân phiến, giá trị tự nhiên xa xỉ, công dụng cũng rất phi thường, thí dụ như sắc thuốc, luyện chế đan dược, chế tác thần binh hộ giáp các loại.

Tại Đồng gia, Trần Vũ đã nhận được bốn bình Man Ngưu Chi Tủy.

Song phương tất cả đều vui vẻ.

Trong tay Trần Vũ còn thừa một cây Huyết Linh Chi, người Đồng gia đều động tâm.

Chỉ là Trần Vũ không có ý đưa ra…

Huyết Linh Chi là thiên tài địa bảo tám mươi năm hỏa hầu, bất kể là trực tiếp ăn, hay là dùng cho luyện dược, giá trị đều cực cao.

Coi như là Luyện Tạng Kỳ, phục dụng linh chi này, đều có thể tăng chút công lực.

Hai người không dừng lại quá lâu tại Đồng gia, mà nhanh chóng lên đường.

Ba ngày sau.

Vân Nhạc Môn, một gian bên cạnh Tông Vụ Đường.

- Mấy bản này bí tịch trong đó có ba quyển, có thể thu nạp đến Thiên Vũ Các. Huyết Thủ Công với tư cách trung giai tinh phẩm võ học, có thể nhận được một ngàn điểm cống hiến, mặt khác, hai quyển… Ẩn, ba quyển tổng cộng 2000 điểm cống hiến

Một nhị lão giả, cất kỹ bí tịch nói.

Hai nghìn điểm cống hiến à?

Trần Vũ đối với thu hoạch lần này hết sức hài lòng. Hơn nữa bên trên, hắn có một ít thiên thạch, có thể nhẹ nhàng gom góp tôi thể phương thuốc còn lại phụ trợ linh tài mà phân lượng cực kỳ sung túc.

Đồng Ngọc Linh cũng hoàn thành Huyết Thủ Đầu Trọc tru sát nhiệm vụ, đã lấy được mấy ngàn điểm cống hiến, còn kể cả một ít nguyên thạch ban thưởng.

Nói tóm lại, lần xuất hành này, hai người xem như thắng lợi trở về, thành quả chiến đấu to lớn.

Sau khi về lại tông môn, hai người biết được tin tức rất quan trọng:

- Một tháng sau bắt đầu "Ngoại môn thi đấu". Tất cả đệ tử nằm trong top 10 đều có thưởng. trong đó người đứng thứ nhất, ban thưởng ba vạn điểm cống hiến, một kiện bảo khí, Uẩn Khí Đan một khỏa cùng một lần vào tầng ba Thiên Vũ Các lựa chọn một môn Thánh phẩm võ học.

Tin tức thi đấu gây nên sôi trào ở ngoại môn.

Bảo khí, Uẩn Khí Đan, thánh phẩm võ học.

Trần Vũ nghe những điều này, trong lòng nổi lên một hồi gợn sóng.

Bảo khí cùng ba vạn điểm cống hiến, người phía trước cường đại uy lực, người phía sau lại tông môn công dụng, tất cả mọi người ai cũng tinh tường, đều là những nhu cầu bức thiết.

- Uẩn Khí Đan? Đây chính là Luyện Tạng Kỳ đều động tâm, dùng để đột phá hóa khí cảnh …

Đồng Ngọc Linh kinh ngạc không thôi.

Về phần thánh phẩm võ học, có thể coi là công pháp siêu phàm, có thể tu luyện tới đỉnh cao Hóa Khí Cảnh.

Phần thưởng cho đệ nhất danh thật sự là mê người, đủ khiến nội môn đệ tử đỏ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lựa Chọn CủaTrần Vũ

Trần Vũ cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ không chịu đột phá Luyện Tạng kỳ mà tận lực ở lại.

Có lẽ một số người đã từ các con đường bên ngoài biết rõ vật phẩm khen thưởng cho người giành chiến thắng.

- Phần thưởng dành cho người đứng đầu lần này có biết bao phong phú khen thưởng, phóng nhãn gần hai mươi năm đều khó gặp.

Đồng Ngọc Linh sợ hãi nói.

Bảo khí, Uẩn khí đan, Thánh phẩm võ học… Ba loại này chỉ cần một thôi là để cho các đệ tử khóa trước phấn chấn.

Mà năm nay thi đấu cả ba loại đồng thời cùng xuất hiện.

Ngoại trừ bài danh đầu, top 3 cùng top 10, khen thưởng đều làm cho lòng người động tâm.

Top 3: Hai vạn điểm cống hiến, đỉnh giai võ học, trung phẩm Uẩn thể đan.

Xuống chút nữa.

Top 10: Một vạn điểm cống hiến, cao giai võ học, hạ phẩm Uẩn thể đan.

Cho dù là thấp nhất khen thưởng của top 10 đều đủ cho bất kì một tên đệ tử ngoại môn nào cũng phải động tâm.

Một vạn điểm cống hiến ư? Những đệ tử bình thường muốn trải qua bao nhiêu phong hiểm, tốn bao nhiêu tinh lực mới có thể có được.

Cao giai võ học? Phóng nhãn toàn bộ ngoại môn, người có thể tu luyện cao giai võ học có mấy ai, ít càng thêm ít, có thể nói là lông phượng sừng lân.

Uẩn Thể Đan à? Mỗi lần xuất hiện ở ngoại môn đều nhanh chóng bị đoạt mất.

- Đi, nhanh đi báo danh!

Trong sơn môn có thể thấy không ít đệ tử ngoại môn xao động.

Những đệ tử nào có thực lực nằm trong top 10 đều hưng phấn, người nào người nấy đều tập luyện điên cuồng.

Cho dù là đệ tử có chút thực lực cũng không chịu bỏ qua cơ hội lần này.

Thi đấu ngoại môn không chỉ dựa vào thực lực mà có thể đôi khi có chút vận may cũng đều có thể giành được một thứ tự tốt.

- Trần sư đệ, chúng ta tiện đường cùng đi báo danh.

Đồng Ngọc Linh lại cười nói.

Nàng tin tưởng lấy thực lực của Trần Vũ thì hắn nhất định sẽ đi báo danh.

- Tốt!

Trần Vũ gật đầu.

Chứng kiến phần thưởng, hắn quả thật đã động tâm. Lấy thực lực của hắn muốn vào top 10 tuyệt đối không có vấn đề. Vào được top 5 thì cũng có hi vọng lớn có điều để vào được nhóm 3 người đứng đầu thì phải trải qua một hồi mưa máu gió tanh đây.

Không bao lâu, hai người đã đứng trước đường vào ngoại môn, cùng vào xếp hàng báo danh.

- Các người cũng biết vì sao năm nay thi đấu lại khen thưởng cao như vậy không?

Trong đám người truyền đến một ít tiếng nghị luận.

- Chẳng nhẽ không phải bởi vì Vân Nhạc Môn ta đang xuống dốc, tông môn nghĩ muốn bồi dưỡng một ít tinh anh mới xuất hiện, muốn chấn hưng bản tông.

- Hắc hắc, đây chỉ là một trong những nguyên nhân. Quan trọng là… nghe nói hai tháng trước trong vụ thiên ngoại vẫn thạch tông môn kiếm được một món lớn.

- Nha, thì ra là thế. Nghe nói đám vẫn thạch này làm mấy tông xung quanh đỏ mắt.

Thiên ngoại vẫn thạch ư?

Nghe đến mấy tin tức nho nhỏ, Trần Vũ khẽ giật mình.

Đám vẫn thạch kia rơi xuống đích xác mang đến cho Vân Nhạc Môn đem đến kì ngộ, nhưng cũng đem đến một ít phong hiểm cùng áp lực.

Mà nhắc đến đám vẫn thạch cuối cùng xử trí như thế nào cũng không phải là Trần Vũ cùng các ngoại môn đệ tử có thể giải.

- Hừ!

Đột nhiên, đám người yên tĩnh.

Một ít đệ tử vừa ba hoa chích choè im bặt, sợ hãi, thận trọng nhìn về một hướng khác.

Hả?

Trần Vũ men theo ánh nhìn, chúng kiến một đám người đầy vẻ hung dữ.

Người cầm đầu là một kẻ mặt đầy dữ tợn, kiểu tóc nửa đen nửa trắng bưu hãn. Trên thân người này có một cỗ khí tức hung hăng, hai con mắt tuỳ ý chớp động, phóng xuất ra khí tức hung lệ bá đạo. Một đám đệ tử ngoại môn cùng ánh mắt hắn chạm phải không khỏi rét run. Bên cạnh nam tử bưu hãn là mấy người Hoàng Viên, Vương Lăng Vân, Dương Phàm, toàn người Trần Vũ tương đối quen thuộc.

Người đứng thứ bảy, thứ chín như Hoàng Viêm cùng Dương Phàm đứng trước người này cũng chỉ làm nền. Mà tên Vương Lăng Vân đứng cạnh người này, mặt tươi cười nịnh nọt cùng lấy lòng.

- Hồ Nhất Phách đến rồi, còn có Hoàng Viên.

Sắc mặt của một ít đệ tử ngoại môn đầy vẻ thận trọng, không dám nhìn thẳng nam tử kia.

- Phải cẩn thận, Trần Vũ. Tên đầu đen trắng kia chính là Hồ Nhất Phách, cũng là một trong những kẻ theo đuổi Mục Tuyết Tình. Trong ngoại môn, bài danh hắn là thứ tư, hắn cũng là bá chủ một phương.

Đồng Ngọc Linh thấp giọng nhắc nhở. Trần Vũ khẽ gật đầu, hắn đã sớm nghe Nhạc Phong nói rồi.

Giờ phút này, bốn người Hồ Nhất Phách, Hoàng Viên, Dương Phàm, Vương Lăng Vân hướng về giữa đội ngũ mà đi tới. Xem ra là định trực tiếp chen ngang.

“Bạch!”

Đột nhiên, ánh mắt của Vương Lăng Vân cùng Dương Phàm đều cố định trên người của Trần Vũ.

- Tiểu tử này!

Trong mắt của Vương Lăng Vân thoáng hiện một tia cừu thị, ánh mắt Dương Phàm cũng không có thiện ý.

Hai người cùng quay sang Hồ Nhất Phách nói nhỏ vài tiếng.

“Nga!”

Ánh mắt đầy hung tàn cùng lãnh ý của Hồ Nhất Phách thoáng chốc rơi trên thân Trần Vũ.

Một bên Hoàng Viên, trên mặt cũng lộ ra sự nghiền ngẫm và tàn khốc.

Không tốt.

Đồng Ngọc Linh đứng bên cạnh Trần Vũ cảm thấy không ổn. Hoàng Viên người này, nàng tương đối hiểu biết, ưa thích gây chuyện, khinh dễ kẻ yếu.

Mà Hồ Nhất Phách càng là kẻ ngang ngược bá đạo, thủ đoạn vô cùng hung ác. Ngoại trừ Nam Cung Lễ cùng Đoàn Kiêu Long, tất cả ngoại môn đều không dám trêu chọc.

- Ngươi chính là Trần Vũ. Đứng ra cho ta!

Thanh âm Hồ Nhất Phách âm trầm thấp phảng phất như tiếng sư tử gầm nhẹ.

Đệ tử đứng gần đó đều bị khí tức bá đạo hùng lệ của hắn làm cho sợ đến rụt đầu lại. Đội ngũ đang xếp hàng, tĩnh mịch không tiếng động. Đông đảo ánh mắt đều rơi trên người Trần Vũ, chứa vài phần thương hại cùng đồng tình.

Vẻ mặtVương Lăng Vân cười lạnh, có chút hả hê.

- Đứng ra ư?

Trần Vũ chậc chậc, khoát tay nói:

- Chẳng bằng ngươi lăn qua đây!

Lăn qua đây?

Sắc mặt một đám đệ tử thoáng chút trắng bệch, khiếp sợ, thương cảm nhìn về phía Trần Vũ.

Cái gì?

Gương mặt Hồ Nhất Phách vặn vẹo, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt rét lạnh.

Thoáng chốc, lửa giận cùng sát ý như núi lửa từ trong người hắn phun trào.

Đám người Vương Lăng Vân Hoàng Viên một bộ dáng khó mà tin được.

Trần Vũ này lại dám cùng Hồ Nhất Phách - bá chủ một phương tranh phong á?

Lúc này, một trận hào khí làm chúng đệ tử đều cảm thấy áp lực, sắc mặt không khỏi trầm trọng.

Cách đấy mấy trượng, Trần Vũ không chút sứt mẻ, đôi mắt sáng rực, sắc bén đối mặt với Hồ Nhất Phách.

- Tiểu tử, rất nhanh ngươi sẽ nhận lấy kết cục khi đắc tội Hồ Nhất Phách ta!

Trên hai tay Hồ Nhất Phách xuất hiện một cỗ nội tức kinh người, khí lưu vù vù rung động, kình phong gào thét.

Cỗ nội tức kia muốn nghiền nát mọi hết thảy, rất bá đạo.

- Thật cường đại!

- Tu vi của Hồ Nhất Phách đã sớm đến Thông Mạch đỉnh phong, gia truyền Bá vương kích pháp có thể sánh ngang cao giai công pháp.

Đệ tử gần đó đều cảm thấy đè nén, khí huyết ngưng trệ.

Trần Vũ cũng cảm thấy đối phương mạnh mẽ.

Từ nhỏ Hồ Nhất Phách đã tu hành Bá vương kích pháp, bàn về công lực cùng thực lực chỉ sợ đều ở phía trên Đại Sát Sở Lệ Phong.

Đây là đối thủ mạnh nhất mà Trần Vũ gặp qua từ khi nhập môn đến nay!

- Ồn ào cái gì mà ồn ào. Đều xếp hàng cho ta.

Bên trong điện, một vị chấp pháp trưởng lão hừ nhẹ một tiếng đã đánh gãy tranh phong bên ngoài.

"Hô!"

Không khí áp lực biến mất khiến nhiều người thở phào một hơi.

- Tiểu tử, trong thi đấu ngoại môn đừng để cho ta gặp được ngươi…

Ánh mắt tàn nhẫn của Hồ Nhất Phách khẽ quét qua trên người Trần Vũ.

Trần Vũ nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục xếp hàng.

Nhưng giác quan siêu phàm mơ hồ nghe được một chút tiếng thấp giọng nghị luận.

- Nghe nói, trước thời gian thi đấu có vài gia hoả bị Hồ Nhất Phách đánh cho tàn phế, phải nằm trên giường mất một tháng, bỏ lỡ mất thi đấu.

- Ai, Trần Vũ này đúng là mạnh miệng, đắc tội Hồ Nhất Bá thì làm sao đặt chân được vào ngoại môn.

Những tiếng nghị luận này làm cho tương lai của Trần Vũ tràn ngập bi quan.

Ngoại trừ một người không cho là vậy.

Đó chính là Đồng Ngọc Linh!

Hai mắt nàng khẽ chớp, thật sâu mà nhìn Trần Vũ một cái. Đối với thực lực chân chính của Trần Vũ, nàng đã sớm nhận thức. Cho dù không địch lại được Hồ Nhất Phách thì cũng chẳng kém bao xa.

Sau nửa canh giờ.

Trần Vũ đã báo danh xong, cùng Đồng Ngọc Linh cáo từ ly khai.

...

Mấy ngày sau.

Trần Vũ dùng hai vạn điểm cống hiến cùng với hơn ba trăm viên nguyên thạch tại Tông Vụ Đường sưu tập các phương thuốc phụ trợ cùng các dược liệu khác để tôi luyện thân thể.

Trong các phương thuốc, thứ kiếm khó nhất là chủ tài Man Ngưu Tuỷ đã có, các dược liệu khác tìm được không khó. Tại Tông Vụ Đường tuy giá cả hơi cao nhưng sưu tập lại nhanh.

Hai ngày sau, Trần Vũ gom đủ.

Từ nay đến khi tranh đấu Trần Vũ dốc lòng chuyên tâm tu luyện.

Mỗi ngày, hắn tắm thuốc một lần, tôi luyện Đồng Tượng Công, tiến triển vững chắc.

Vân Sát Quyền tiến giai nhanh hơn một chút. Vô luận là quyền pháp hay tâm pháp cũng được tích luỹ thêm.

Cứ cắm đầu khổ luyện như vậy, thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã mười mấy ngày trôi qua.

Trần Vũ đã dùng hết Man Ngưu Tủy rồi.

Lúc này Đồng Tượng Công có tiến triển, cơ hồ sắp sửa bước vào đồng gân tiểu thành.

Đồng gân gồm ba cấp độ, chia làm sơ thành, tiểu thành, đại thành.

Nhanh như vậy đã đột phá đồng gân tầng thứ nhất, thậm chí tiếp cận tiểu thành, không chỉ dựa vào thiên phú về thể thuật, còn có sự trợ giúp của nước thuốc.

Ngoài ra, tu vi Thông Mạch Kỳ cũng tinh tiến thêm vài phần, căn cơ không tệ rồi.

- Không sai biệt lắm, nên sử dụng thứ đó thôi.

Trần Vũ thấp giọng lẩm bẩm một tiếng.

Hắn lấy ra một viên đan dược màu trắng lợt.

Viên thuốc này nhận được từ thiếu nữ cưỡi chim Diệp Lạc Phượng, một viên trung phẩm Uẩn Thể Đan.

Trần Vũ với vẻ mặt dứt khoát, ăn vào viên thuốc.

Rất nhanh, một cỗ dược hiệu ôn hòa bắt đầu tràn vào kinh mạch, lưu động toàn thân.

Trần Vũ vội vàng vận chuyển Vân Sát Tâm Pháp, hấp thu dược lực.

Thời gian trôi qua, Trần Vũ cảm giác thấy nội tức tăng trưởng một chút. Thân thể của hắn, phảng phất đạt được sự tẩy lễ nào đó, vận hành nội tức càng thêm thông suốt.

Hai ngày về sau, dược lực cơ bản hấp thu xong.

Trần Vũ cảm giác nội tức của mình càng thâm hậu thêm vài phần, tới gần Thông Mạch sơ kỳ đỉnh phong.

Chỉ kém một chút điểm nữa là hắn có thể đột phá Thông Mạch trung kỳ rồi!

- Aizz!

Trần Vũ thở dài một tiếng, còn kém một chút.

Xem ra tư chất bán linh thể của mình tại phương diện tu luyện chút kém cỏi.

Một phương diện khác, vẫn chưa đến hai tháng, Trần Vũ đột phá Thông Mạch Kỳ, tích lũy vẫn không đủ.

Nếu như công lực của hắn sâu hơn chút hoặc là tư chất lại tốt hơn chút thì có thể nhẹ nhành đột phá Thông Mạch trung kỳ.

Ngay sau đó, Trần Vũ vô ý thức vận chuyển Đồng Tượng Công, hắn cảm giác Uẩn Thể Đan có xúc tiến không nhỏ với thân thể.

Kết quả làm hắn chấn động.

"Ông!"

Trần Vũ thấy bên ngoài thân nổi lên một tầng đồng vân phong cách cổ xưa, toàn thân cơ bắp cương nhu thanh thoát, phảng phất như một bức tượng đồng sống động, phát ra một cỗ khí tức trang trọng uy nghiêm.

Dưới ánh đèn, trên làn da thậm chí hiển hiện một tầng kim loại sáng bóng.

Trần Vũ vừa vui vừa khổ.

Viên Uẩn Thể Đan kia không có khả năng làm cho hắn đột phá Thông Mạch trung kỳ, ngược lại khiến Đồng Tượng Công thuận lợi đạt tới đồng gân tiểu thành.

"Tuy nhiên, ta muốn đột phá trung kỳ, còn cần một trợ lực nữa."

Trần Vũ trầm tĩnh.

Trong tay hắn, có một cây Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi.

Sử dụng Huyết Linh Chi, hắn có bảy phần đã nắm chắc, chỉ cần một lần hành động đột phá Thông Mạch trung kỳ!

Chỉ là, cây Huyết Linh Chi kia có dược lực rất mạnh, bằng vào vật ấy, cưỡng ép đem tu vi đột phá Thông Mạch trung kỳ có lẽ sẽ gây thương tổn đến căn cơ.

Rốt cuộc là dùng hay là không dùng?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Quyền Kinh Nhưng Sát

Trên một bình nguyên cách mấy trăm dặm về phía nam Vân Nhạc Môn.

"Giá giá giá!"

Một đám người tướng mạo hung hãn, dáng người vạm vỡ, cưỡi con hắc mã cao lớn, đang vây quanh một gã thanh y thiếu niên.

- Bao vây tiểu tử này!

- Kẻ này giết chết bốn năm huynh đệ của chúng ta, hôm nay nhất định phải chém hắn thành tám khối.

Những đại hán cưỡi ngựa, mặt lộ vẻ hung quang, sát khí sôi trào, nhìn qua đã biết không phải loại lương thiện.

Bọn họ là một đám cường đạo ở phụ cận nổi danh hung bạo, tên là Thập Ác Khấu.

Trong vòng nửa năm, bọn hắn xóa sổ ba bốn thôn trang nhỏ, giết sạch toàn bộ nam nhân, nữ nhân trước chơi rồi hành hạ, lại tàn sát rất tàn bạo, đốt hết mọi thứ trong thôn trang

Những con thú đội lốt người này đã gây ra những tội ác tày trời nên được gọi là Thập Ác Khấu.

Lúc này, một gã thanh y thiếu niên, sắc mặt lạnh nhạt, tại vòng vây của hơn mười người tùy ý qua lại.

Mười mấy mã tặc Đoán Thể Kỳ, tăng thêm năm cái tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ liên thủ, trong thời gian ngắn, khiến mọi người sửng sốt bởi không ai sờ được đến đến góc áo người thiếu niên.

- Ah!

Tiếng thét thê lương truyền đến, cùng tiếng người, ngựa ngã xuống…

Thiếu niên kia nhảy lên không trung, một cước móc vào cổ họng một gã cường bạo.

Tên mã tặc chết thảm ngay tại chỗ rồi mới ngã xuống đất, bụi đất bay mù mịt một phương trời.

- Giết chết hắn!

- Không cần lo lắng, lão đại lập tức chạy đến.

Năm cái tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ, đối với thân pháp của người thiếu niên có chút kiêng sợ, vội vàng tổ chức lại đội hình.

Nhưng mà, thân pháp của thiếu niên đó phiêu dật phi phàm, khi thì nhanh như gió, khi thì tĩnh như nước mùa thu, đem tổ đội Thập Ác Khấu xoay quanh, đùa nghịch.

"Bịch! Bịch!"

Qua mỗi hơi thở đều có mã tặc táng thân.

Điều này chỉ làm cho bọn mã tặc càng thêm gào thét.

Mà thiếu niên kia lại nhíu mày.

- Lăng Vân Bộ của ta cùng Nhạc Phong đều là đại thành. Nhưng vì cái gì mà không cách nào có thể đạt được tốc độ như trong trận chiến với Huyết Thủ Đầu Trọc?

Thiếu niên kia đúng là Trần Vũ.

Nguyên lai là như vậy, vài ngày trước, hắn quyết định sẽ không sử dụng Huyết Linh Chi để đề cao tu vi.

Trần Vũ cảm thấy căn cơ rất trọng yếu. Bởi tu vi của mình vẫn đang trong quá trình rèn luyện để hoàn thiện. Nếu như vì đề cao mà phá hủy căn cơ thì trong tương lai sẽ rất khó để đạt được tầng thứ cao hơn.

Giai đoạn hiện tại, công pháp tu vị đều đạt tới bình cảnh, Trần Vũ quyết định đi ma luyện thoáng một phát để nâng cao khả năng thực chiến.

Một trong số đó chính là hắn muốn thử bộc phát bí quyết Lăng Vân Bộ một lần.

Trần Vũ nhớ rõ.

Lúc ấy Đồng Ngọc Linh, sắp bị Huyết Thủ Đầu Trọc bắt trúng, theo lý thuyết, coi như là Lăng Vân Bộ đại thành cũng khó có thể cứu.

Nhưng ở chính lúc đó, trái tim của hắn bỗng nhiên truyền tới một cỗ lực lượng thần bí, làm cho sức mạnh tăng vọt. Tốc độ của hắn liền được đề cao lên một bậc.

Chỉ là, sau lần đó, hắn không thể tìm được cơ hội để thử lần thứ hai.

Trần Vũ xác định, loại cơ hội bộc phát này, cùng bí mật nơi trái tim thần bí, nhất định có quan hệ.

- Lão đại đến rồi!

Lũ mã tặc xung quanh đột nhiên hưng phấn lên.

Chỉ thấy một gã đại hán mặc da hổ, mặt sẹo, cười một thớt mã xấu vô cùng, mái tóc màu tím buộc thành búi, tay cầm một thanh đại đao màu vàng, hướng bên này liều chết mà đến.

Thủ lĩnh Thập Ác Khấu, bài danh thứ năm mươi chín trên Tru Sát Bảng.

Trong đầu Trần Vũ hiện ra một ít tin tức.

Tu vi của tên thủ lĩnh này đã đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong. Thực lực còn hơn cả Huyết Thủ Đầu Trọc, mà dưới tay hắn còn có quái mã, lực lượng lớn vô cùng, tốc độ cực nhanh, vì thế nó là một trợ lực cực mạnh của hắn.

Trần Vũ một mình tiếp nhận nhiệm vụ tru sát, chủ yếu là muốn thực chiến, ma luyện, tìm cơ hội đột phá bình cảnh.

- Hừ! Con nít chưa mọc lông, ngươi chỉ có một người, cũng dám thách đấu Thập Ác Khấu, quả nhiên là to gan lớn mật!

Thủ lĩnh Thập Ác Khấu ngôi trên cao quan sát Trần Vũ, trên mặt đầy vẻ cười nhạo.

Hiện tại hắn không phải là không bị các tông môn đuổi giết nhưng do người đông thế mạnh, tới vô ảnh đi vô tung, coi như là Luyện Tạng Kỳ, đều không làm gì được đám bọn họ.

Mà tiểu tử Thông Mạch Kỳ này, dám đơn thương độc mã đấu với bọn hắn quả là hiếm thấy.

"Cọ bá!"

Trần Vũ không để ý đến, lưu lại mấy đạo tàn ảnh, tốc độ đột nhiên tăng lên vài phần, xuyên thẳng qua đám mã tặc.

- Ah ah ah...

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Nguyên một đám thập ác khấu ngã xuống đất bỏ mình, cục diện hỗn loạn.

Thân pháp đó thực sự quá nhanh, mà lực lớn vô cùng, bất kể là người hay ngựa, đụng một cái, đều mất mạng ngay lập tức.

Tên thủ lĩnh trơ mắt chứng kiến hai tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ, bị một kích miểu sát.

Thật nhanh thật mạnh! Đối thủ quá đáng sợ, chỉ có thể dùng bốn chữ đó để hình dung.

- Muốn chết!

Hắn vã mồ hôi hột, cùng hai gã tiểu đầu mục Thông Mạch trung kỳ ba mặt giáp công Trần Vũ.

"Đằng đằng đằng!"

Tay hắn cầm đao vàng, dưới sự gia tốc của con ngựa kỳ dị sinh ra uy thế kinh người, đại đao xẹt qua, kình phong chói tai.

Người ngựa hợp nhất cơ hồ đạt tới cấp độ Luyện Tạng Kỳ.

- Vân Sát Quyền!

Trần Vũ không thèm né tránh, trên người hắn bắn ra những luồng sát khí bá đạo, nắm đấm phồng to, dưới ánh mặt trời, nổi lên một tầng kim loại sáng bóng.

"Xoạt!"

Một quyền đầy uy lực đánh ra, tiếng nổ điếc tai, ẩn ẩn hiển hiện một đoàn mây đen toàn sát khí.

Một quyền này chứng tỏ Vân Sát Quyền của hắn đã gần tới cấp bậc đại thành.

- Lai lịch tiểu tử này không đơn giản.

Thủ lĩnh Thập Ác Khấu rùng mình, có lẽ công pháp của Trần Vũ, chỉ sợ đã vượt qua đẳng cấp công pháp phạm trù rồi.

Uy thế vô hình là khí huyết của hắn khó mà vận chuyển.

"Keng!"

"Bồng!"

Thanh âm vang lên như gõ chiêng đánh trống vang vọng bình nguyên, kình phong vô hình quật ngã những tên mã tặc ở gần.

Một đám khấu tặc hoảng sợ thất sắc.

Có thể nói, sự kết hợp của tên thủ lĩnh và con ngựa đã đạt tới đỉnh cao của Thông Mạch Kỳ, rất khó tìm được đối thủ.

Phải biết rằng sự kết hợp đó đã có thể cùng Luyện Tạng Kỳ chống đỡ một hai.

Thiếu niên kia sau đối chiến một kích, sắc mặt chỉ đỏ lên một chút.

"Bá!"

Thân hình hắn nhoáng lên một cái, xẹt qua một tên tiểu đầu mục Thông Mạch Kỳ, người sau lập tức chồng lên người trước mà chết.

Tên thủ lĩnh đứng trân người, vẻ mặt kinh hãi.

Hắn nắm chặt Hoàng kim đại đao, hổ khẩu bị đánh rách tả tơi, máu chảy ròng ròng.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, bọn hắn như đang cùng Yêu Vương đối chiến, từng người, từng người ngã xuống mà con thú kia không mất một cọng lông.

Mà thiếu niên kia, một kích qua đi, còn thong dong giết ác khấu xung quanh.

"Bịch! Bịch..."

Thiếu niên qua như gió, như vào chỗ không người, tùy ý giết chóc.

- Rút lui, mau rút lui!

Khấu Vương hít sâu một hơi, đưa ra quyết định.

Lúc này, đội ngũ ác khấu đã bị Trần Vũ tiêu diệt hơn phân nửa.

"Giá! Giá! Giá!"

Một đám mã tặc chạy trốn chết, cuốn bụi mù mịt.

Khó có thể tưởng tượng, Thập Ác Khấu nổi danh lại bị một thiếu niên đuổi giết, không chịu nổi mà phải bỏ chạy.

"Dưới tay của ta có ngựa tốt, sức chịu đựng bất phàm, nhất định sẽ chạy thoát. Ta thề nay mai khi cường thịnh trở lại sẽ đuổi giết tên tiểu tử kia, đòi lại công bằng."

Trong lòng tên thủ lĩnh thầm thề.

Nhưng trong nửa canh giờ kế tiếp, sợ hãi cùng bóng mờ tràn ngập toàn bộ Thập Ác Khấu.

Thể lực thiếu niên đang truy đuổi kia như vô tận, tốc độ kinh người mà vẫn bền bỉ đuổi giết.

Đến cuối cùng, những tên ác khấu cơ hồ đã bị diệt đến chín thành.

"Tên này rốt cuộc là quái vật gì?"

Khấu vương bắt đầu khủng hoảng nhưng đã quá muộn.

Sau lưng là thiếu niên đang chăm chú vào hắn, mỗi khi đuổi tới gần là lại tung một quyền vào lưng hắn.

Mỗi lần giao phong, da đầu Khấu vương run lên, hổ khẩu mấy lần đánh rách tả tơi, cơ hồ cầm không được đại đao.

Sau nửa canh giờ.

Khấu vương chán nản trốn vào trong một sơn cốc. Nơi này là cứ điểm của hắn, hắn có thể mượn sự thông thuộc địa lý nơi này mà chạy trốn.

"Cọ!"

Trần Vũ đi theo Khấu vương, tiến sâu vào trong sơn cốc và thấy một căn nhà gỗ giản dị.

Một hồi, truyền đến một mùi tanh tưởi.

Căn nhà gỗ gần đó, có thi thể nữ nhân trần truồng, trên thi thể, chỗ xanh chỗ tím, thân thể đầy dịch nhờn tanh tưởi.

Ngoài ra còn có một ít thi thể bị tách rời, tình cảnh này lọt vào mắt hắn, khó có thể tưởng tượng.

- Thập Ác Khấu!

Lồng ngực Trần Vũ bùng phát nộ khí.

"Phanh phanh! Phanh phanh!"

Nơi trái tim của hắn, một cỗ lực lượng vô danh phun trào.

"Bá! Đằng!"

Trong chốc lát, tốc độ thân pháp của hắn bạo tăng lên một cấp độ mới.

Trước mắt xẹt qua vô số tàn ảnh.

- Loại cảm giác này...

Lướt giữa không trung, Trần Vũ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, lực lượng thần bí phun trào từ trái tim để cho tốc độ kia tăng vọt cơ hồ lên gấp đôi.

Trogn nháy mắt, hắn đã đuổi kịp Khấu vương.

Chuyện này là thế nào?

Sắc mặt Khấu vương tái nhợt, không nghĩ tới tốc độ của Trần Vũ lại đột nhiên tăng vọt như vậy.

Điều này làm kế hoạch chạy trốn của hắn rối loạn.

Bất đắc dĩ, Khấu vương phải vận công lực cả đời truyền vào hoàng kim đại đao.

- Vân Sát Quyền!

Trên không trung, Trần Vũ tập hợp toàn bộ lực lượng thần bí gia trì vào trong quyền pháp.

Đột nhiên.

"Hô! Oanh!"

Trần Vũ đấm ra, nắm đấm mang một quyền ảnh đầy sát khí to như cái giỏ trúc.

- Luyện Tạng Kỳ ư? Làm sao có thể...

Trong lòng Khấu vương buồn bực, khí huyết cùng nội tức đều bị đè nén.

Đoàn sát khí kia giống như một đám mây đen bao phủ toàn thân hắn.

"Oanh."

Một quyền kia chưa đến nhưng quyền ảnh đã cách không đánh trúng khấu Vương.

"Oa!"

Khấu Vương phun ra một búng máu, thân thể bay rớt ra ngoài, lồng ngực truyền đến âm thanh vỡ vụn.

- Một quyền này chuyện gì xảy ra?

Trần Vũ chấn động nhìn nắm đấm của mình.

Một quyền vừa rồi đột nhiên hiện ra quyền ảnh, cách không đánh bay Khấu vương, để hắn triệt để mất sức chiến đấu.

Đây tuyệt đối là Vân Sát Quyền đại thành, hoặc là Luyện Tạng Kỳ, mới có thể có được lực lượng như vậy.

"Hô! Hô!"

Trần Vũ hô hấp nặng nề, cỗ lực lượng thần bí nơi trái tim rút lui như thủy triều làm hắn cảm thấy có chút suy yếu.

- Quyền kình ngưng sát! Thông Mạch Kỳ, ngươi, sao có thể...?

Khấu vương trừng mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Vũ. Chuyện này như thế nào? Hắn là ai?

Trước khi chết, hắn chỉ muốn biết đáp án.

"Bồng! Ba!"

Thân hình Trần Vũ lóe lên, lại là một quyền, làm cho Khấu vương hấp hối.

- Đáp án ta cũng không rõ.

Trần Vũ đứng lặng thật lâu, nỉ non lẩm bẩm.

Lúc này, hắn cũng không tìm được đáp án cho câu hỏi tại sao trái tim mình lại có thể để cho Vân Sát Quyền vượt cấp lên đại thành.

Dựa theo công pháp, cần phải đạt tới Luyện Tạng Kỳ mới có thể kích phát ra Vân Sát Quyền đại thành.

Thế nhưng khi Trần Vũ tức sùi bọt mép, trái tim kích phát tiềm năng không thể tưởng tượng nổi để cho hắn đánh ra quyền kình ngưng sát, một loại lực lượng ở tầng thứ cao hơn.

Quyền kình ngưng sát kia uy lực vô cùng, thật đúng bá đạo, một kích có thể trực tiếp miểu sát Khấu Vương hoặc Đại Sát.

Trong sơn cốc, Trần Vũ phỏng đoán nửa canh giờ, đều không tìm được cảm giác vừa nãy.

Hắn dứt khoát ngồi xếp bằng, vận chuyển Vân Sát Tâm Pháp, bắt đầu điều tức khôi phục.

Nhưng khi nội tức vận chuyển một cái, Trần Vũ cảm giác không đúng.

"Oanh!"

Vân Sát nội khí trong cơ thể giống con ngựa hoang bị đứt cương, như sóng thần đánh vào bờ, càng vận công thì càng cường thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tiến Giai Trung Kỳ

"Ầm..."

Nội tức Vân Sát trong cơ thể giống như ngựa hoang thoát cương, sôi trào lên, vận chuyển càng lúc càng thịnh.

- Loại cảm giác này...

Trần Vũ mừng rỡ, nội tức Vân Sát trong cơ thể bắt đầu một hơi mở rộng mạng lưới kinh mạch, nội tức kéo dài không ngừng, càng trở nên tinh thuần hùng hậu.

Thông Mạch tức là khai thác kinh mạch, đào móc sức mạnh thật sự trong cơ thể.

Hệ thống kinh lạc thân thể, thần bí mà phức tạp. Thông Mạch kỳ, chỉ nhằm vào bộ phận kinh lạc bên ngoài.

Còn về phần kỳ kinh bát mạch càng sâu hơn, thì phải chờ đến sau Luyện Tạng kỳ.

Thông Mạch sơ kỳ đối ứng với kinh lạc thứ nhất bên ngoài, trung kỳ đối ứng thứ hai, hậu kỳ đối ứng thứ ba.

Thời khắc này, nội tức Trần Vũ theo kinh lạc thứ nhất mở ra, tràn vào kinh lạc thứ hai, phát triển cực kỳ thuận lợi.

Một vài kinh lạc tắc nghẽn không thuận ngày xưa cũng trở nên thông suốt không gì sánh được.

Có một vài người tư chất tốt, ví dụ như người sở hữu Linh thể, kinh lạc trong cơ thể trời sinh tràn ngập sức sống, thậm chí có thể trưởng thành trong cơ thể, thân thể hấp thu một lượng nhỏ thiên địa nguyên khí, đã khiến kinh lạc thể chất được bồi bồi.

Mà người bình thường hoặc kém thì kinh lạc không có sức sống và sự dẻo dai như vậy, rất khó phù hợp các loại năng lượng.

Trần Vũ thuộc về loại tư chất bình thường.

Nhưng hiện tại, hắn khai thác lưới kinh lạc thứ hai đã có loại cảm giác nước chảy thành sông.

Có hai nhân tố chủ yếu trong đó.

Thứ nhất, thể chất căn cơ của Trần Vũ có thể nói là tốt quá mức quy định.

Thứ hai, Vân Sát quyền đại thành, hàm ý cao thâm, thậm chí đánh ra lực lượng cao nhất là "Quyền kình ngưng sát".

Hiện tại, hắn có nội tức, chất lượng tinh khiết, đạt đến cực hạn mà cùng cấp khó có thể tưởng tượng.

Dưới tác dụng của Vân Sát nội tức tinh khiết cường độ cao, bình cảnh mà Trần Vũ gặp phải đều nhanh chóng giải khai.

Nửa ngày sau, Vân Sát nội tức của Trần Vũ thành công tiến vào lưới kinh lạc thứ hai, khí tức trong cơ thể càng trở nên cường hoành và tinh thuần.

Điều này có nghĩa là tu vi của hắn đã thấn thăng Thông Mạch trung kỳ.

Bởi vì căn cơ của hắn thật sự vững chắc, chất lượng nội tức rất cao, cho dù mới đột phá trung kỳ thì cảnh giới vẫn cực kỳ vững chắc.

Hiện tượng này giống hệt lúc hắn vừa tấn thăng Thông Mạch sơ kỳ.

Loại từng bước tiến bộ, căn cơ thâm hậu này, khiến Trần Vũ rất có cảm giác thành công.

- Chẳng qua, nội tức của ta hiện nay đã vượt qua Thông Mạch trung kỳ, thậm chí có thể liều mạng với hậu kỳ bình thường.

Trần Vũ lẩm bẩm.

Nội tức của hắn vượt xa cùng cấp, ngoại trừ bởi căn cơ vững chắc, có thể đánh ra "Quyền kình ngưng sát", cũng bởi vì Vân Sát quyền của hắn là võ học cao cấp.

Nếu như không kể đến tai hại của Vân Sát quyền, công pháp này cơ bản có thể sánh vai với võ học đỉnh cấp.

Thử hỏi toàn bộ ngoại môn, có ai có thể tu hành võ học đỉnh cấp?

Theo Trần Vũ được biết, có thể tu hành võ học cao cấp đều là phượng mao lân giác, còn là bởi vì sau lưng có thế lực gia tộc chống đỡ.

...

Trú đóng ở địa bàn của Thập Ác Khấu, tu vi của Trần Vũ đã hoàn toàn củng cố xong.

Trước khi đi, Trần Vũ còn muốn vơ vét một phen.

Kết quả khiến hắn có chút thất vọng. Ngoại trừ trên người Khấu Vương có một trăm khối Nguyên thạch thứ phẩm ra cũng không còn tài nguyên tốt khác.

Trong ổ của Thập Ác Khấu, còn có đại lượng kim ngân tài vật.

Thế nhưng những tài vật thế tục này đối với Trần Vũ đã đặt chân vào tông môn, hướng tới võ đạo đỉnh phong mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

"Phịch..."

Trần Vũ lấy Phong Ngâm kiếm chém đầu Khấu Vương xuống.

Thập Ác Khấu là mục tiêu tru sát thứ 59 trên Tru Sát bảng.

Xếp hạng của Khấu này còn trên cả Huyết Thủ Ngốc Đầu.

Trần Vũ biết, top 50 Tru Sát bảng là một bước ngoặt.

Một khi vượt qua bước ngoặt này, tiến nhập top 50, vậy thì mục tiêu tru sát rất có khả năng là cường giả đã ngoài Luyện Tạng kỳ.

Khấu Vương xếp thứ 59, trên căn bản là một trong những kẻ mạnh mẽ đáng sợ nhất dưới Luyện Tạng kỳ.

- Tiểu tử, để lại đầu của Khấu Vương.

Một đạo thanh âm lạnh băng từ trong hạp cốc đối diện truyền tới.

Hả?

Trần Vũ sững sờ, thấy trên sườn núi đối diện có hai thiếu niên.

Hai người này mặc áo bào xám đặc chế, lưng mang bảo kiếm.

Từ cách ăn mặc, Trần Vũ có thể đoán được hai người là đến từ một tông phái khác của Sở quốc - Thiết Kiếm môn.

- Ồ? Đồng đạo Thiết Kiếm môn, các ngươi phải chăng đã vượt giới?

Trần Vũ đem cái đầu gói kỹ, hứng thú hỏi.

Thiết Kiếm môn ở trong thế giới tông môn tại Sở quốc rất cường thế, là một tông phái có tính xâm lược rất mạnh.

Luận thực lực, tông này hơn Vân Nhạc môn không ít.

- Vượt giới? Hắc hắc, "Thập Ác Khấu" này gây loạn khắp nơi, chúng ta một đường từ phạm vi thế lực của Thiết Kiếm môn truy sát tới tận đây.

Tên thiếu niên thấp lùn lơ đễnh nói.

Một thiếu niên cao khác lãnh khốc nói:

- Giao đầu lâu ra, tha cho ngươi một mạng!

Trần Vũ không đáp.

Hai tên đệ tử Thiết Kiếm môn thật đúng là bá đạo.

- Giao ra đầu lâu cũng được, trừ phi các ngươi chi ra 4500 điểm cống hiến, tám trăm Nguyên thạch thứ phẩm cho ta.

Trần Vũ khoát tay áo.

- Vậy thì động thủ!

Thiếu niên cao lạnh lùng nói.

"Vụt vụt..."

Hai thiếu niên một cao một thấp từ trên sườn núi nhảy xuống, lao thẳng tới Trần Vũ.

Tốc độ của hai người khiến Trần Vũ giật mình.

Chỉ nhìn thân pháp và tốc độ, hai người hầu như không thua Nhạc Phong, thiếu niên cao trong đó, ít nhất cũng cùng cấp bậc với Nhạc Phong.

E rằng, hai người ở ngoại môn Thiết Kiếm môn cũng không phải kẻ bình thường.

"Keng..."

Thiếu niên cao rút bảo kiếm khỏi vỏ, một đạo hư ảnh ánh kiếm lạnh lẽo phá vỡ không khí, lãnh ý vô hình, phong tỏa Trần Vũ.

Sắc mặt Trần Vũ biến đổi.

Chỉ một kiếm, hắn liền cảm nhận được thực lực cường đại của thiếu niên cao.

Đối phương tu hành võ học, có lẽ không thua kém Vân Sát quyền của hắn.

Khó trách người này khẩu khí lớn như vậy.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ đánh ra một quyền, nội tức bá đạo cùng sát khí mơ hồ tạo thành một đoàn mây đen sát khí, nổ vang như vân lôi.

Ồ...

Thiếu niên cao thất kinh, hư ảnh ánh kiếm chập chờn trên bảo kiếm trong tay đánh trúng mây đen sát khí, bao phủ một quyền này.

"Ầm..."

Kinh lôi nổ vang, tại chỗ sản sinh một tầng khí quyển, sáng tối đan xen.

"Ầm..."

Thiếu niên cao bị đồng quyền của Trần Vũ cứng rắn đẩy lui vài bước, bảo kiếm trong tay thiếu chút nữa rời tay.

Thiếu niên thấp lùn thì tương đối bỉ ổi, hắn thừa dịp hai người tranh phong có chút đình trệ, liền vung kiếm chém tới đầu gối Trần Vũ.

- Cút!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, toàn bộ chân như dát lên một tầng đồng chì, trầm trọng như cự chùy.

"Bành..."

Thiếu niên thấp lùn rên một tiếng, cả người lẫn kiếm bị đánh bay ra ngoài.

Điều này khiến Trần Vũ không khỏi sửng sốt.

Cùng thiếu niên cao giao phong, hắn cảm thấy đối phương rất cường đại.

Đối với thiếu niên thấp lùn, hắn cũng không dám lơ là, tất nhiên lập tức vận chuyển Đồng Tượng công.

Không ngờ thiếu niên thấp lùn lại kém cỏi như vậy, chỉ một cước liền bị đạp bay.

Đương nhiên, đó là bởi vì thực lực của Trần Vũ hiện nay so với nửa tháng trước có thể nói là tăng vọt.

Luận thực lực, thiếu niên thấp lùn có thể đứng vào top 15 của Vân Nhạc môn.

- Ngũ sư huynh, ngươi không sao chứ?

Tên thiếu niên cao vội chạy tới nâng thiếu niên thấp lùn dậy, vẻ mặt kiêng kỵ nhìn Trần Vũ.

Trước khi giao phong, hai người ngàn vạn lần không nghĩ tới một đệ tử ngoại môn của Vân Nhạc môn lại có thực lực bực này.

Trong ấn tượng, Vân Nhạc môn trong bốn tông của Sở quốc, là tồn tại xếp vào hàng chót.

- Cao sư đệ, ta không sao... ọc...

Thiếu niên thấp lùn còn chưa dứt lời, liền phun ra một búng máu.

Thiếu niên cao kinh hãi không thôi, đối phương tùy ý đạp ra một cước, lại có thể khiến cho Ngũ sư huynh bị nội thương.

Mặc dù thực lực của Ngũ sư huynh không tính là đỉnh cao, nhưng ở trong ngoại môn của Thiết Kiếm môn cũng thuộc vào chiến lực hàng đầu top 20.

- Thật chẳng ra sao.

Trần Vũ lắc đầu, cũng không thèm để ý đến hai người này, tung người rời đi.

Hai người Thiết Kiếm môn sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Đừng vội đi! Ta còn chưa xuất ra thực lực chân chính...

Thiếu niên cao chưa từng gặp phải loại nhục nhã này, tay cầm bảo kiếm, chuẩn bị xông lên.

Kết quả, hắn bị thiếu niên thấp lùn bắt được.

- Cao sư đệ, bỏ đi. Ta đoán người này ở ngoại môn Vân Nhạc môn cũng là tồn tại số một số hai. Hơn nữa, ngươi tu hành Thiên Ảnh Kiếm quyết không lâu, cảnh giới còn bất ổn, không thích hợp tùy tiện vận dụng.

Thiếu niên thấp lùn ho khan một tiếng.

Quả thật, thiếu niên cao còn chưa vận dụng thực lực chân chính. Nhưng làm sao có thể xác định đối phương đã dốc toàn lực?

- Tiểu tử, lưu lại tính danh! Tương lai "Cao Phong" ta sẽ tìm ngươi lĩnh giáo.

Thiếu niên cao phẫn hận không cam lòng nói.

Nghĩ đến hắn ở Thiết Kiếm môn là thiên tài nhất lưu, tấn thăng nội môn càng không phải chuyện khó, chưa từng bị một đệ tử Vân Nhạc môn kỳ thị như vậy.

Thế nhưng, thiếu niên trong tầm mắt căn bản không để ý, càng đi càng xa.

...

Hai ngày sau.

Trần Vũ trở về Vân Nhạc môn, giao nộp nhiệm vụ đánh chết "Khấu Vương", chiếm được 4500 điểm cống hiến, 800 Nguyên thạch thứ phẩm.

Lúc này, trong toàn bộ ngoại môn, bầu không khí hết sức gấp gáp nghiêm túc.

Thì ra thi đấu ngoại môn đã sắp bắt đầu.

- Chỉ còn lại hai ngày...

Trần Vũ trở về nơi ở, bắt đầu tĩnh dưỡng điều tức.

Bây giờ, hắn tấn thăng Thông Mạch trung kỳ, Đồng Tượng công gân đồng tiểu thành, các phương diện đều đề thăng tới cực hạn.

Trong đó, trạng thái của Vân Sát quyền tương đối đặc thù.

Lẽ ra, Trần Vũ đã lĩnh ngộ hàm ý đại thành của Vân Sát quyền, bằng không ngày ấy cũng không có khả năng đánh ra "Quyền kình ngưng sát". Nhưng bởi vì tu hạn chế, hắn không thể phát huy được uy lực đại thành của Vân Sát quyền. Bởi vì, tâm pháp và cảnh giới quyền pháp có liên hệ nhất định, không thể chênh lệch quá lớn.

Nói cách khác, Vân Sát đại thành của hắn không phải là đại thành hoàn chỉnh.

Trừ phi tu vi của hắn đột phá, hoặc lần nữa kích phát "pháp môn bạo phát" trái tim lần trước.

Về phần "pháp môn bạo phát" của trái tim thần bí, Trần Vũ bây giờ vẫn không mò ra được nguyên nhân.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Rất nhanh, chỉ còn một đêm trước khi bắt đầu "Thi đấu Ngoại môn".

Trong trụ sở ngoại môn, trong một gian nhà.

Một thiếu nữ gương mặt tú lệ đang ngồi xếp bằng, cánh tay ngọc mở ra.

"Ô... ô... ô... n... g!"

Trong lòng bàn tay thiếu nữ có một khối "Huyết Thạch duẩn", bề mặt tràn ngập từng tia ánh sáng màu máu.

Quang lưu huyết hồng chậm rãi thấm vào thể nội.

Bên ngoài thân thể thiếu nữ cũng bị một tầng khí thể huyết hồng quỷ dị bao trùm.

Nếu Trần Vũ có ở đây, nhất định sẽ phát hiện Huyết Thạch duẩn này chính là chiến lợi phẩm thu hoạch được lúc đánh chết Huyết Thủ Ngốc Đầu.

- Không thể hấp thu được nữa.

Đồng Linh Ngọc lẩm bẩm:

- Cường độ và số lượng nội tức đã đạt tới cực hạn, bằng không ta liền có thể đột phá tới Luyện Tạng kỳ.

"Phù..."

Nàng vận chuyển công lực, toàn thân bốc lên một luồng khí lưu cuồng bạo âm lãnh, đôi mắt thoáng hiện một tia vằn máu.

Biểu hiện nội tức cường hoành, giống như sắp bước vào Luyện Tạng kỳ.

- Ít nhiều nhờ khối "Huyết Ngọc duẩn" này, Huyết Thủ Ngốc Đầu từng huyết tẩy Phương gia suy vong, đạt được côi bảo lại không biết phương pháp mở ra chân chính. Bao gồm cả Trần Vũ kia, một đệ tử ngoại môn bình thường, kiến thức từng trải có hạn, đều không thể nhận ra vật này.

Khóe miệng Đồng Linh Ngọc nhếch lên một nụ cười nhạt.

Thì ra, khối Huyết Ngọc duẩn này căn bản không phải trân tài bình thường, cũng không thuộc về Đồng gia nàng.

Ngày mai, "Thi đấu Ngoại môn", ta sẽ khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bắt Đầu Thi Đấu

Vân Nhạc môn, trong một tiểu viện hẻo lánh.

"Đinh đinh đinh..."

Hai gã nam tử trẻ tuổi, tay cầm đao và kiếm, ở trong bóng đêm liên tục giao phong.

Trong đó.

Nam tử cầm kiếm chém ra một mảnh kiếm khí ác liệt, kiếm ảnh cương phong giao thoa, trên mặt đất xung quanh, "phụt phụt" lưu lại từng đạo vết kiếm.

Nếu như có cao thủ phàm tục ở đây nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần.

Nội tức của người trẻ tuổi này, thông qua vũ khí đã đạt đến tình trạng ngoại phóng, cách không đả thương người.

Hiển nhiên, tu vi của nam tử cầm kiếm đã đạt tới Luyện Tạng kỳ.

Mà đối thủ c ủa hắn là một gã "nam tử anh tuấn" mày rậm mắt hổ, tay cầm một thanh đại đao phong cách cổ xưa.

- Phá!

Nam tử anh tuấn ánh mắt như điện, cổ đao trong tay vẽ ra một màn quang ảnh sóng đao, mấy trượng xung quanh đều tràn ngập đao phong cuồng bạo.

"Phốc phốc..."

Trong nháy mắt, không biết hắn đã chém ra bao nhiêu đao, trong mắt chỉ có một loại say mê cuồng nhiệt.

Sau cùng, một mảnh đao ảnh chồng lên nhau tạo thành ánh đao cực lớn, tựa như lôi đình chi nhận, cuồng phong gào thét, truyền đến thanh âm nổ vang, kinh tâm động phách.

"Xoẹt..."

Một đao như kinh lôi, cường thế phá vỡ tầng phòng ngự của nam tử cầm kiếm phía đối diện.

Nam tử cầm kiếm biến sắc, toàn thân nội tức phun trào điên cuồng, liên tục chém ra vài đạo kiếm ảnh, thân hình thối lui vài bước mới khó khăn tiếp được một đao kinh lôi kia.

- Ta không đánh nữa.

Nam tử cầm kiếm cười khổ lắc đầu.

Vừa mới giao phong, tu vi Luyện Tạng kỳ của hắn không ngờ lại bị đối phương áp chế, quả thật khó chịu.

- Đoàn sư huynh, không ngờ ta tiến vào nội môn, đột phá Luyện Tạng kỳ rồi vẫn không chống đỡ được ngươi.

Nam tử cầm kiếm cầm kiếm than thở.

Luyện Tạng kỳ bị Thông Mạch kỳ đè đánh, cho dù ở trong tông môn cũng rất hiếm thấy.

Nhưng trên mặt hắn lại không có bao nhiêu xấu hổ hay ngoài ý muốn.

Bởi vì đối thủ của hắn là người có chiến lực mạnh nhất ngoại môn - Đoàn Kiêu Long.

Đoàn Kiêu Long là truyền kỳ ngoại môn.

Nếu hắn muốn thì hai năm trước đã là hạng nhất.

- Lần này khen thưởng quả thật mê người. Nếu không dành được vị trí thứ nhất thì thiệt thòi lớn.

Đoàn Kiêu Long nhún vai.

- Thi đấu Ngoại môn ư? Thực lực của ngươi như vậy, có phải là quá khi dễ người khác không?

Nam tử cầm kiếm triệt để không nói nên lời.

...

Vân Nhạc môn, trong sân viện trước một gian lầu các tao nhã.

"Hống hống..."

Hai con cự hổ tím xanh khủng bố phát ra tiếng gầm chấn động, mùi tanh tưởi tràn ngập, đang vây công một thanh niên tuấn nhã hết sức nhanh nhẹn.

Phạch phạch...

Thiếu niên tuấn nhã tay cầm quạt xếp, kéo theo một chuỗi hư ảnh nối liền, phong độ nhẹ nhàng, du đấu với hai đầu cự hổ.

Hai đầu cự hổ này, thể hình có thể so với Vua Gấu Thiết Tông, nhưng tốc độ càng nhanh, uy thế càng mạnh.

- Không tệ không tệ, hai đầu "Tử Vân Hổ" ta nuôi này có thực lực không kém Luyện Tạng kỳ bao nhiêu, không ngờ ngươi đối mặt bọn chúng mà vẫn ở thế bất bại.

Một lão giả râu bạc trắng, vẻ mặt tán thưởng nói.

Thiếu niên nhanh nhẹn này là đệ nhất thiên tài ngoại môn - Nam Cung Lễ.

- Lấy thiên phú của ta, cùng với thân phận của gia gia trong tông môn, muốn vào nội môn thì dễ như trở bàn tay. Nhưng ta muốn dựa vào thực lực của mình, cướp đoạt vị trí đứng đầu ngoại môn, không chỉ thắng được vinh quang, còn có thể chặn lại miệng lưỡi của kẻ khác.

Nam Cung Lễ cười nhạt nói.

Hắn vừa sinh ra đã có gia thế bất phàm, gia gia còn là trưởng lão trong tông môn.

Chẳng qua, Nam Cung Lễ muốn dựa vào thực lực của mình, từng bước tiến lên đỉnh cao, thu hoạch quang vinh về mình, không phải là dựa vào thân phận thiếu chủ hay gia gia và gia chủ trong mắt người khác.

- Chí hướng của ngươi không tệ.

Lão giả vuốt râu cười nói:

- Vừa vặn "Thiên Ngoại vẫn thạch" hàng lâm, tông môn được mùa lớn, muốn đại lực tài bồi những tân tú mới. Dưới sự ảnh hưởng của gia gia, mới tăng lên khen thưởng cho hạng nhất trong lần thi đấu này.

- Gia gia yên tâm, ta tu thành hai môn bí thuật kia, lần này đạt được hạng nhất cũng không có vấn đề lớn.

Nam Cung Lễ tràn ngập lòng tin.

Hắn biết, dưới lực ảnh hưởng của gia gia, khen thưởng hạng nhất được đề cao, từ một góc độ nào đó, cũng là có tư tâm nhất định.

Nếu vậy, hắn lại càng muốn đoạt lấy hạng nhất.

"Phạch phạch..."

Nam Cung Lễ liên tiếp quạt ra hai đạo cương phong phiến ảnh, gõ lên hai đầu cự hổ, đánh cho bọn chúng vỡ đầu chảy máu, phát ra từng trận gào thét kinh sợ.

...

Cùng lúc đó.

Ngoại môn Vân Nhạc môn, từng đệ tử cường thế đều đang ma quyền sát chưởng (*), âm thầm giữ sức.

Đợt "Thi đấu Ngoại môn" lần này tưởng thưởng quả thật quá phong phú.

Bất luận người nào được khen thưởng, đều nhất định khiến Vân Nhạc môn sinh ra một nhóm lớn tinh anh.

Đây tuyệt đối là kỳ ngộ hai mươi năm khó gặp một lần ở ngoại môn.

Sáng sớm hôm sau.

Trần Vũ ngồi xếp bằng điều tức, đôi mắt khép hờ, đang điều chỉnh trạng thái, hội tụ toàn bộ Tinh Khí thần.

Trạng thái của hắn đang chậm rãi tăng lên.

- Thi đấu Ngoại môn, một năm một lần, lần này nhờ có kỳ ngộ vẫn thạch, nếu không tuyệt đối không thể có phần thưởng phong phú như vậy.

Trần Vũ chợt sinh ra ý niệm cường liệt trước nay chưa từng có.

Lần thi đấu này, nhất định phải trở thành đệ tử nội môn.

Top 3 là tối thiểu.

Bởi vì tư chất bình thường, cho dù là top 3 thì Trần Vũ cũng không bảo đảm mình nhất định có thể tiến vào nội môn.

Bởi vậy, hạng nhất của cuộc thi này, nhất định phải tranh thủ một phen.

Khen thưởng hạng nhất hết sức phong phú, đối với bất kỳ đệ tử ngoại môn nào, bao gồm Trần Vũ, cũng là đại kỳ ngộ.

Nếu như thành công, thì giống như cá chép vượt long môn, một bước lên trời.

Nếu không thành, với tư chất của Trần Vũ, có lẽ sẽ u ám nửa năm một năm, thậm chí cả đời sau cũng tầm thường, không có khả năng bước lên điện đường chân chính, tiến vào thế giới tông môn.

"Keng keng keng..."

Liên tục ba tiếng chuông chấn động trời mây, quanh quẩn khắp toàn bộ Vân Nhạc môn.

- Thi đấu sắp bắt đầu rồi.

Trần Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy.

Tiếng chuông kia tới từ một kiện bảo khí của Vân Nhạc môn "Chấn Vân chung", bình thường có đại sự mới gõ vang.

Số lần gõ vang càng nhiều, đại biểu tình huống càng quan trọng.

Nếu như liên tục gõ chín lần, đại biểu toàn bộ tông môn có nguy cơ bị diệt.

- Sắp bắt đầu rồi.

- Thi đấu Ngoại môn, ta tới đây!

Từng đệ tử nghe thấy tiếng chuông, lập tức đứng dậy.

Địa điểm thi đấu ngoại môn, ở phía đông Vân Nhạc môn, trên "Vân Thiên phong".

Xung quanh Vân Thiên phong, mây mù lượn quanh, trời thu rất mát mẻ, bên viền ngọn núi còn lưu lại chút tuyết đọng.

Ở nơi nào đó trên đỉnh núi, có hai cái sân đấu võ.

Hai sân đấu võ này đều có hình trứng, dài không tới hai mươi trượng, rộng không quá mười trượng, hơi lớn hơn sân bóng rỗ.

Đối với cao thủ mà nói, diện tích như vậy cũng không lớn.

Gần hai năm trước, Trần Vũ từng quan sát Thi đấu Ngoại môn.

Hắn tương đối hiểu rõ, sân thi đấu không lớn là để hạn chế một vài đệ tử kéo dài thời gian, hoặc lợi dụng thủ đoạn hạ lưu đánh du kích chiến.

Một khi bị đánh ra khỏi sân đấu võ, sẽ bị xem là thua cuộc.

Bởi vậy, mỗi một lần thi đấu, dù hơn trăm người tham gia, nhưng tốc độ tỉ đấu vẫn tương đối nhanh.

Thi đấu năm nay, nhân số báo danh thậm chí đạt tới một trăm bảy mươi, một trăm tám mươi người.

Con số này, tuyệt đối là nhiều nhất trong mười năm qua.

Trên cơ bản, phàm là đệ tử đạt tới yêu cầu thi đấu, đều tham gia báo danh.

Nửa canh giờ sau.

Gần sân đấu võ đã đông nghịt người.

- Bắt đầu thi đấu! Vòng thứ nhất tiến hành "Đấu loại", tuyển ra top hai mươi người.

Một thanh âm già nua mà uy nghiêm vang vọng khắp toàn trường.

Chỉ thấy trên vị trí cao ở phía bắc sân đấu võ, có ba gian đình. Trong mỗi gian đình đều là những nhân vật cao tầng của Vân Nhạc môn.

Những người này, đều là nhân vật cao tầng, bao gồm đường chủ, trưởng lão, thậm chí tông chủ.

Lần thi đấu này, có ba đại nhân vật tới.

Ba người đều ngồi trong một gian đình ở giữa.

Trong gian đình này, có hai nam một nữ, theo thứ tự là một lão giả râu trắng, một trung niên áo lam, một mỹ nhân cổ trang.

Thanh âm vừa rồi là do lão giả râu trắng phát ra.

Lão giả râu trắng chính là gia gia của Nam Cung Lễ, trưởng lão tông môn.

Trung niên áo lam ngồi ở giữa, Trần Vũ biết, đó là tông chủ Vân Nhạc môn, từng xuất hiện trong thi đấu trước kia.

Mà mỹ nhân cổ trang kia, thoạt nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, mắt ngọc mày ngài, tư thái đoan trang, da thịt như tuyết, có một loại khí chất ung dung trang nhã khiến người khác không dám khinh nhờn.

- Là Nam Cung trưởng lão, còn có tông chủ.

- Ồ? Đại mỹ nữ kia là vị đại nhân vật nào?

- Đó là Hạ sư cô, trưởng lão trẻ tuổi nhất tông môn, trong tông môn Sở quốc còn được gọi là "Hạ Vũ tiên tử".

Một vài đệ tử thấp giọng nói.

Vân Nhạc môn tông chủ, Nam Cung trưởng lão, Hạ sư cô.

Đây là ba vị cao tầng cấp trưởng lão, tu vi tuyệt đối trên Hóa Khí cảnh.

Lúc này, trên sân có hai gã chấp pháp giả áo đen đi ra.

- Vòng thứ nhất "đấu loại" bắt đầu, trước hết sơ bộ giảng giải quy tắc thi đấu...

Một tên chấp pháp giả trong đó bắt đầu nói rõ quy tắc.

Quy tắc thi đấu giống như năm ngoái.

Trước khi thi đấu thì rút thăm, mỗi người phải tham gia mười vòng tranh tài.

Theo số vòng thắng lợi mà tính ra thành tích của người đó.

Thắng một trận được một điểm, hòa một trận không được điểm, thua một trận thì trừ một điểm.

Quy tắc hết sức đơn giản.

Sau mười vòng, dựa theo số điểm xếp hạng, lựa ra top hai mươi người.

Sau khi lựa ra hai mươi người thì đào thải toàn bộ còn lại.

Chỉ có top hai mươi mới có thể tham gia đấu võ, tranh top mười, top ba,... sau đó.

...

Quy tắc giới thiệu xong.

Hai tên chấp pháp giả tự mình tọa trấn một sàn đấu võ.

Hai sàn đấu võ này, còn gọi là "đài Giáp" và "đài Ất", lần lượt do một tên chấp pháp giả phụ trách làm trọng tài.

Sân đấu võ đài Giáp.

- Số 9 đấu với số 56.

Một tên chấp pháp giả vẫy cờ xí.

Mỗi người dự thi, lúc báo danh đều được nhận một tờ mã số.

Mã số của Trần Vũ là 99.

Rất nhanh, trên sân đấu võ đài Giáp, thi đấu bắt đầu.

"Vụt vụt..."

Hai tên thiếu niên nhảy lên đài, bắt đầu nhanh chóng giao phong.

Một thiếu niên cầm đao là Thông Mạch trung kỳ, còn thiếu niên cầm thương chỉ là Thông Mạch sơ kỳ.

Bình thường, trận chiến như vậy, kết quả không cần phải nghĩ nhiều.

"Keng keng keng..."

Đao thương giao phong mười mấy chiêu, thiếu niên cầm đao dựa vào nội tức hùng hậu, bức thiếu niên dùng thương ra khỏi sân đấu võ.

- Số 9 thắng, thu được một điểm. Số 56 bại, trừ một điểm.

Chấp pháp giả mặt không thay đổi, vung cờ.

Tên thiếu niên cầm đao nét mặt mừng rỡ, còn thiếu niên thất bại thì vẻ mặt phiền muộn.

Đúng lúc này, trên sân đấu võ đài Ất chợt truyền đến tiếng ồ lên.

- Gục xuống cho ta!

Một thiếu niên mập tròn vung tay, phát ra tiếng rít nội tức nặng nề, đánh ngã một thiếu niên Thông Mạch trung kỳ xuống đất.

- Là Hoàng Viên!

Vài đệ tử ở đây đều sợ hãi than.

Một chiêu đánh ngã đối thủ, đây là phong cách của "Hoàng Viên" xếp hạng thứ bảy khóa trước.

"Bịch..."

Hoàng Viên mang theo nụ cười của người chiến thắng nhảy xuống đài.

- Hoàng sư huynh, một chiêu vừa rồi đánh thật uy vũ.

Vương Lăng Vân mỉm cười đi tới, khen tặng.

Tại bên cạnh hai người, còn có một nam tử đầu đội mũ Âm Dương hết sức hung hãn, khí tức đáng sợ trên người khiến đệ tử xung quanh đều kéo giãn khoảng cách.

- Hồ Nhất Bá, còn chưa khai chiến mà khí thế của ngươi đã đủ dọa người.

Hoàng Viên cười nói.

- Hừ! Đừng để ta gặp phải tiểu tử kia.

Ánh mắt lạnh lùng như lưới đao của Hồ Nhất Bá đảo qua Trần Vũ trong đám người ở nơi khác.

***

(*) Ma quyền sát chưởng: nôn nóng muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ném

Trần Vũ đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy rét lạnh, tựa như bị nhìn bằng ánh mắt căm thù.

Đầu tiên, hắn liền nhìn thấy nam tử đầu đội mũ Âm Dương, chính là hạng bốn đợt thi đấu khóa trước "Hồ Nhất Bá".

Lúc này, đám người Hồ Nhất Bá, Hoàng Viên, Dương Phàm trong "vòng tròn ác nhân" đều đứng cùng một chỗ, khiến cho không ít đệ tử sợ hãi, đều không dám tới gần.

Vương Lăng Vân là một thành viên trong vòng tròn này.

Thấy Vương Lăng Vân khen tặng, lui tới trong vòng tròn ác nhân này, Trần Vũ liền biết hắn không có chủ ý tốt.

Quả nhiên, đám người trong vòng tròn ác nhân đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ không để ý, nắm tờ giấy mang số báo danh của mình, không để ý nhìn lên sân đấu võ.

Lấy cấp bậc của hắn hiện nay, chí ít phải tiến vào top 20 mới có cơ hội xuất đầu.

- Là Nhạc Phong.

- Nhân vật phong vân trong đợt thi đấu lần này.

Nhạc Phong gương mặt tuấn mỹ, khí chất ôn hòa, hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

Nhất là trong nhóm một vài nữ đệ tử liền vang lên âm thanh xì xào.

- Nhạc Phong này quả thật là "vương tử hoàn mỹ" trong ngoại môn.

- Hì hì, đúng vậy, hắn vừa anh tuấn vừa bình dị dễ gần, tu vi cao cường, nghe nói còn là thiếu chủ đại thế gia.

Trong mắt đám nữ đệ tử, Nhạc Phong quả thật hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Trên sân đấu võ...

Đối thủ của Nhạc Phong là một thiếu niên mặt đen Thông Mạch hậu kỳ, thực lực có thể xếp vào top hai mươi.

- Bắt đầu.

Chấp pháp giả vung tay lên, tỉ võ bắt đầu.

- Ta cũng muốn kiến thức một chút thực lực của thiên tài ngoại môn ngươi.

Thiếu niên mặt đen không phục.

Cùng là Thông Mạch hậu kỳ, dựa vào cái gì đối phương là nhân vật phong vân ngoại môn, được nhiều nữ đệ tử ưu ái như vậy?

- Phá Lãng Đao!

Thiếu niên mặt đen cầm đại đao trong tay vung lên, nội tức kinh người cuồn cuộn trên lưỡi đao, sinh ra tầng tầng lớp lớp sóng đao, uy thế không tầm thường.

"Phịch..."

Nhưng trước mắt hắn, tàn ảnh thoáng hiện, sóng đao như cuồng phong đều vồ hụt.

Thiếu niên mặt đen thầm hô không ổn.

Một khắc sau, thân ảnh của Nhạc Phong đã chuyển đến bên cạnh hắn, lại nhấp nhoáng vài lần, tàn ảnh thoáng hiện.

"Phụt phụt phụt..."

Thiếu niên mặt đen liên tục chém mấy đao, đều vồ hụt, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Sau khi chân chính giao phong, hắn mới hiểu được thân pháp của đối phương áp chế mình đến mức nào.

"Vụt..."

Nhạc Phong thi triển bộ pháp phiêu dật, bỗng nhiên một chưởng vỗ tới trước mặt, một luồng chưởng lực nội tức kỳ diệu cuộn trào tới.

"Keng..."

Thiếu niên mặt đen miễn cưỡng một đao nghênh đỡ, thân hình lảo đảo, chưởng lực kỳ diệu của đối phương dời đi toàn bộ lực lượng một đao của hắn.

- Xuống!

Nhạc Phong đột nhiên cười khẽ, tay kia chém xuống.

"Keng..."

Thiếu niên mặt đen hai tay tê rần, đại đao trong tay rơi xuống đất.

- Thật hay!

- Tay không đoạt đao sắc, thật là cao minh!

Chiêu thức này của Nhạc Phong quá đẹp.

Ngay cả trong gian đình ở giữa, ba vị đại nhân vật tông môn cũng đều vì thế mà kinh ngạc.

- Hạt giống này có chút tiềm lực.

Tông chủ Vân Nhạc môn cười nói.

Lão giả tóc trắng và Hạ sư cô cũng khẽ gật đầu.

Đây là lần đầu từ khi khai chiến đến nay, có người được ba vị đại nhân vật tán thưởng.

- Ngươi...

Thiếu niên mặt đen giận dữ xấu hổ, chỉ hận không tìm được một cái lỗ mà chui vào.

- Đa tạ! Vị sư huynh ngươi nội tức đao pháp mặc dù mãnh liệt thế nhưng vận dụng nội tức lại có chút khiếm khuyết.

Nhạc Phong mỉm cười ôm quyền.

Hắn nhặt đại đao trên mặt đất, đưa cho thiếu niên mặt đen.

- Đa tạ chỉ điểm, ta thua tâm phục khẩu phục.

Thiếu niên mặt đen thụ sủng nhược kinh.

Nhạc Phong thắng mà không kiêu, bình dị gần gũi, đây là nhận thức chung của các tiền bối tông môn ở đây.

- Đừng... Dối trá.

Một thanh âm chói tai từ trong “vòng tròn ác nhân” truyền đến.

Chủ nhân của thanh âm này chính là Hoàng Viên.

Hắn rất không vừa mắt Nhạc Phong, nhất là đoạn thời gian trước từng thua dưới tay Nhạc Phong.

Nhưng rất nhanh, hắn đã bị chìm ngập trong tiếng mắng “thảo phạt” của một đám nữ tử.

- Nhạc Phong này quả nhiên biết đóng kịch. Nghe nói người này am hiểu nhất là dùng kiếm, vừa rồi ngay cả kiếm cũng không lấy ra.

Hồ Nhất Bá trầm giọng nói.

Lần thi đấu này, mục tiêu của Hồ Nhất Bá ít nhất là top ba.

Như vậy, Nhạc Phong đúng là một đại kình địch của hắn.

Thi đấu ngoại môn, hai sân đấu võ Giáp, Ất, tiến hành từng vòng luận bàn.

- Đoàn Kiêu Long ra sân.

Trên sân đấu võ Giáp, dấy lên một trận sóng triều cuồng nhiệt.

Chỉ thấy một nam tử anh tuấn bước lên sân đấu võ.

- Đoàn Kiêu Long!

Trần Vũ nhìn thấy nhân vật truyền kỳ của ngoại môn, đối với thanh danh của hắn như sấm đánh bên tai.

Đoàn Kiêu Long hơn hai mươi tuổi, trên mặt có vài phần cảm giác tang thương, đôi mắt thâm thúy, có chút mùi vị nam nhân thành thục.

Hắn lên sân, khiến một đám đệ tử nhìn với ánh mắt sùng kính.

- Đoàn sư huynh, ta vốn nên chịu thua, nhưng có thể cùng giao thủ với ngươi, cũng là một loại vinh hạnh.

Phía đối diện, một thiếu niên Thông Mạch trung kỳ vẻ mặt khẩn trương nói.

- Thiết Lê quyền!

Dứt lời, thiếu niên vận chuyển công lực cả đời, vẽ ra một quyền, mang theo âm thanh như sấm như bão.

Ồ?

Trần Vũ phát hiện, thiếu niên kia đang thi triển “Thiết Lê quyền” mà mình quen thuộc, hỏa hậu đã đạt tới tình trạng gần đại thành.

Uy lực một kích này, tất nhiên không tầm thường.

Trần Vũ theo bản năng thay thế bản thân vào vị trí thiếu niên này.

- Thiết Lê quyền.

Một quyền uy lực không tầm thường đánh thẳng tới mặt Đoàn Kiêu Long.

Đoàn Kiêu Long không nhúc nhích, mặt không biểu tình, nhìn thẳng một quyền kia, chỉ trong chớp mắt... hắn động!

"Bộp..."

Một cánh tay thô to hữu lực, bắt lấy cổ tay thiếu niên kia.

Thân thể thiếu niên chấn động, toàn thân cứng đờ.

Cùng lúc đó, Trần Vũ ở dưới đài, thân thể cũng chấn động. Bởi vì trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã đem bản thân “thay vào” thiếu niên kia.

Một trảo hữu lựu của Đoàn Kiêu Long như chộp vào bảy tấc xà.

Trần Vũ rùng mình.

Mặc dù lực lượng của hắn càng lớn, quyền pháp càng mạnh, nhưng nếu thủ đoạn bị chế trụ, còn vận lực như thế nào?

Đoàn Kiêu Long ra tay, khiến hắn có một loại cảm giác lão luyện, từ phức tạp hóa đơn giản không gì sánh được, hết sức chân thực.

- Ta chịu thua.

Thiếu niên đỏ bừng mặt, cánh tay như bị kìm sắt kẹp chặt, không thể động đậy.

Đoàn Kiêu Long lần đầu tiên lên sân, rất nhẹ nhàng bình thản.

Dưới sân, những đệ tử muốn cạnh tranh vị trí đứng đầu, top ba đều lộ vẻ mặt lo lắng.

- Quả thật giỏi.

Một tiếng cười nhạt truyền đến từ chỗ thanh niên nhanh nhẹn tay cầm quạt xếp.

Lúc này, chỉ có đệ nhất thiên tài ngoại môn "Nam Cung Lễ", mới có khả năng vẫn nhẹ nhàng bình thản đánh giá.

Nói đến cũng xảo diệu.

Đoàn Kiêu Long lên sân không lâu, Nam Cung Lễ cũng ra sân.

Sân đấu võ Ất.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, đối diện hắn là một thiếu niên lãnh tuấn tay cầm trường thương.

- Nam Cung Lễ đấu Dương Phàm.

Đông đảo ánh mắt mong chờ, đều tập trung vào sân đấu võ Ất.

Dương Phàm tay cầm ngân thương, vẻ mặt lo lắng. Hắn biết Nam Cung Lễ rất mạnh, nhưng đây là trận đầu của hắn, cho dù thua cũng không thể bại quá thảm được.

- Nộ Phong Thương!

Ngân thương trong tay Dương Phàm rung lên, một mảnh thương ảnh hàn quang như nộ giao lao thẳng tới Nam Cung Lễ.

Chiến lực top mười ngoại môn, bất luận uy lực hay tốc độ, thậm chí thời cơ xuất thủ đều không thể bắt bẻ.

- Thực lực của Dương Phàm này so với ngày đó cùng ta giao thủ, còn mạnh hơn vài phần.

Trần Vũ thầm nói.

Trên hội giao lưu ngoại môn, hắn và Dương Phàm đã giao thủ, lúc đó đánh ra kết cục cân sức ngang tài.

- Ha ha, cũng không yếu nha.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, không né không tránh, trực tiếp xoay tròn.

"Bồng..."

Cây quạt mang theo lực lượng vòng xoáy cường đại, quất thẳng vào trên ngân thương của Dương Phàm.

Cái gì?

Sắc mặt Dương Phàm đại biến, chỉ cảm thấy ngân thương của mình bị không chịu khống chế đâm thẳng xuống đất.

- Mơ tưởng, quét!

Dương Phàm phản ứng không tệ, đơn giản dựa vào luồng lực lượng này, nội tức trên ngân thương rung lên, quét theo một ảnh tia điện rét lạnh, quét tới hạ bàn của Nam Cung Lễ.

Hay!

Mọi người dưới sân không khỏi trầm trồ khen ngợi. Top mười ngoại môn cũng không phải đèn cạn dầu.

- Ha ha...

Tiếng cười châm chọc từ không trung truyền đến.

"Phạch..."

Tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, Nam Cung Lễ lăng không bay lên, một chân đạp xuống.

Một cước này dẫm lên ngân thương của Dương Phàm.

Không được.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một loại nhu lực kỳ quái dính lên cán thương của mình, lại vô cùng trầm trọng, ép cho hắn ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

"Bịch..."

Ngay sau đó, Nam Cung Lễ từ trên ngân thương nhảy lên, tung người đá một cước vào vai Dương Phàm.

"Phành..."

Dương Phàm bị một luồng nội tức kinh người đẩy bay ra ngoài, khóe miệng tràn ra vết máu, ngân thương trong tay cũng rơi xuống đất.

Nam Cung Lễ thắng.

Tiếng khen ngợi vang lên, thực lực của đệ nhất thiên tài Nam Cung Lễ khiến mọi người phải khuất phục.

- Nam Cung Lễ này, bất kể thân pháp hay tốc độ, thậm chí còn trên Nhạc Phong, vừa rồi căn bản chỉ là chơi đùa.

Trần Vũ phán đoán cực kỳ tinh chuẩn.

Trước mắt, trong những đối thủ lên sân, cũng chỉ có Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long là khiến cho hắn không thể đoán định được.

Lúc sau...

- Số 99 đấu với số 106.

Trên sân đấu võ Ất, chấp pháp giả quát to một tiếng.

Hả? Số 99?

Trần Vũ giật mình, đến lượt hắn lên sân rồi.

Sân đấu võ Ất.

Trần Vũ lên sân, nhìn thiếu niên gầy yếu đối diện.

Thiếu niên gầy yếu kia cũng là tu vi Thông Mạch trung kỳ giống hắn, đang vận chuyển nội tức, phát động công kích.

- Trần Vũ...

- Hắn chính là tên ăn bám, tán tỉnh "Mục Tuyết Tình"?

Trong đám người, đột nhiên trở nên rối loạn.

Ở đây không thiếu người lộ ra ánh mắt đố kỵ, khinh bỉ, thậm chí căm thù.

- Tuyết Tình?

Trong gian đình ở giữa, Hạ sư cô khẽ ồ một tiếng.

- Hạ sư muội, đám người kia vừa nhắc tới Mục Tuyết Tình, hình như là đệ tử mà gần đây ngươi vừa thu nhận phải không?

Tông chủ Vân Nhạc môn cười nói.

- Ừm.

Hạ sư cô gật đầu, Mục Tuyết Tình là đệ tử của nàng.

Lúc này, nàng thoáng cau mày, gã thiếu niên trên đài hình như có chút khúc mắc với đệ tử của nàng.

Trên đài, bắt đầu giao phong.

- Tam Thốn quyền!

Thiếu niên gầy phía đối diện ra tay cực nhanh, nắm quyền mang theo nội tức kinh người rít gào, gần như trong nháy mắt liền đánh thẳng tới trước mặt Trần Vũ.

Trần Vũ đã chuẩn bị từ trước, một quyền đánh tới.

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến, một cước lần trước đã trực tiếp đá cho thiếu niên Thiết Kiếm môn nội thương.

Mà lúc này, thiếu niên Thông Mạch trung kỳ gầy kia, e rằng càng không chịu đòn nổi.

Ừm... Suy cho cùng đều là đồng môn, không cần thiết hạ thủ ác độc.

Nghĩ đến đây, hắn đổi quyền thành chưởng, dùng tay tới bắt.

"Bộp..."

Trần Vũ chộp lấy nắm quyền của đối phương.

Thiếu niên gầy biến sắc, cảm giác bàn tay của đối phương giống như bàn tay phật đà, căn bản không thể lay động.

- Lên!

Trần Vũ vung tay, giống như nắm quả bóng cao su, ném thiếu niên ra khỏi sân đấu võ.

Bởi vì hắn chợt nhớ tới một cái quy định, chỉ cần rời khỏi sân đấu võ đối thủ sẽ thất bại.

"Ầm..."

Thân hình thiếu niên như bao cát, bị Trần Vũ ném ra khỏi sân đấu võ, còn hại mấy đệ tử đứng gần đó.

Dưới sân lập tức dấy lên một hồi tiếng mắng chửi.

- A...

Có người bị đẩy ngã, trở thành cái đệm thịt người.

- Bà nó, có người bay trên trời.

- Cuộc so tài này, làm sao lại có người bị ném lên vậy?

Sân đấu võ Ất.

Hai tên chấp pháp giả sửng sốt, quái dị nhìn Trần Vũ, tuyên bố hắn thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tiếp Tục Ném

Trong tiếng xôn xao và mắng chửi của đám đông, Trần Vũ giành được thắng lợi vòng thứ nhất.

- Hừ! Cứ để tiểu tử kia huênh hoang đi, nếu như gặp ta và Hồ sư huynh nhất định khiến hắn phải bò xuống đài.

Hoàng Viên ngữ khí bất thiện nói.

Đối với Trần Vũ hắn càng nhìn lại càng khó chịu.

Trước đây, bởi vì theo đuổi Mục Tuyết Tinh thất bại, nên bây giờ cùng với Vương Lăng Vân ở một bên châm chọc.

Càng về sau, hắn phát hiện Trần Vũ và Nhạc Phong đi lại tương đối gần gũi, điều này khiến hắn đã hận lại càng thêm hận.

- Nhìn thực lực của hắn không tệ, sớm muộn cũng sẽ gặp thôi.

Hồ Nhất Bá thản nhiên nói.

Vòng đấu loại thứ nhất tương đối trọng yếu, sau khi đánh mười trận, trong quá trình so tài, sẽ từ từ đào thải một bộ phận đối thủ.

Trong đó, có một quy tắc tương đối cứng nhắc. Một khi thua ba trận, sẽ bị đào thải khỏi so tài.

Lấy biểu hiện thực lực của Trần Vũ, xem ra không có khả năng bị đào thải khỏi so tài, vậy sớm muộn cũng sẽ gặp lại.

Không lâu sau, Hồ Nhất Bá bước lên sàn đấu võ.

Hắn tạo hình đầu đội mũ Âm Dương, ánh mắt hung hãn, là một "bá" trong ngoại môn, lập tức khiến tràng diện yên tĩnh.

Đối thủ là một thiếu niên tóc ngắn, tu vi Thông Mạch trung kỳ.

- Hồ Nhất Bá...

Thiếu niên tóc ngắn sợ hãi khẽ rùng mình một cái, chuẩn bị chịu thua.

- Cút!

Một trận gió lớn quét tới, Hồ Nhất Bá như một đầu hung báo, tốc độ bạo phát khiến người khác sợ hãi, nắm quyền to lớn đánh trúng mặt đối phương.

"Rắc rắc..."

Thiếu niên tóc ngắn hét thảm một tiếng, máu tươi chảy ròng ròng trên mặt, xương sống mũi cũng bị đánh gãy.

Hồ Nhất Bá chưa dừng tay, lại nhảy lên đạp một cước.

Một cước này nếu đạp trúng, đối phương e rằng phải nằm trên giường nửa tháng.

- Dừng tay!

Một thân ảnh mơ hồ chợt lóe lên, đưa tay cản lại một cước của Hồ Nhất Bá.

Người xuất thủ chính là chấp pháp giả.

Làm trọng tài, vị chấp pháp giả này tu vi ít nhất đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, còn sở trường tốc độ.

Hồ Nhất Bá cười ha ha một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Đệ tử dưới đài đều lộ vẻ sợ hãi, vô ý thức kéo giãn khoảng cách với hắn.

- Hồ Nhất Bá này vừa rồi ra tay không sử dụng Bá Vương kích pháp mà hắn am hiểu.

Nhạc Phong lẩm bẩm.

Hồ Nhất Bá là một kình địch cường thế mà hắn nhất định phải đối mặt nếu muốn tiến vào top ba.

Buổi chiều, vòng đấu ngẫu nhiên thứ hai bắt đầu.

Lúc này, Trần Vũ lên sân tương đối sớm, rất nhanh đã rút thăm trúng.

Đối diện Trần Vũ là một thiếu niên cao lớn lưng hùm vai gấu.

- Ha ha... lại là ngươi. Huynh đệ, ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu rồi. Có thể truyền thụ ta kinh nghiệm tán Mục Tuyết Tình thế nào không? Mùi vị ăn bám là như thế nào...?

Thiếu niên cao lớn là một kẻ lắm lời.

Trần Vũ:

-...

Tên thiếu niên cao lớn nhìn Trần Vũ cực kỳ sùng bái, thao thao bất tuyệt biểu đạt lòng ngưỡng mộ.

- Trong tỉ thí không được nói nhảm! Bằng không hủy tư cách tranh tài của ngươi...

Khuôn mặt chấp pháp giả thoáng co giật.

Dưới sân, tất cả đều cười to.

Thân hình Trần Vũ lóe lên, trực tiếp đưa tay bắt lấy thiếu niên cao lớn.

- Huynh đệ, ngươi muốn ném ta à? Không có khả năng, ta cũng không phải tên "gậy trúc" vừa rồi, nhớ lúc trước ở trong thôn...

Thiếu niên cao lớn cũng không ngốc, liền nhìn ra ý đồ của Trần Vũ.

Vẻ mặt hắn tràn đầy tự tin, đứng yên tại chỗ, cũng không tránh né.

- Đi xuống đi!

Trần Vũ chộp lấy cánh tay hắn, cánh tay vung lên.

Mặc dù tên này to xác, thậm chí nặng gần gấp đôi tên vừa rồi, nhưng đối với hung thú hình người như Trần Vũ, cũng không khác biệt quá lớn.

- A... Đừng mà...

Thiếu niên cao lớn hô một tiếng, thân thể đã bay lên trời.

"Vụt..."

Tiếp đó, hắn giống như bao cát, bị ném ra khỏi sân đấu võ.

"Phành..."

Dưới sân đấu võ, lại có vài người phản ứng chậm, trở thành cái đệm thịt người.

- Bà mẹ nó, tại sao lại tới rồi?

- Mẹ nó, tại sao lại đập trúng ta?

Trong đám người, lại bộc phát một trận xao động, tiếng mắng chửi liên tục không ngừng.

- Số 99 thắng!

Sắc mặt chấp pháp giả có chút cổ quái, vung cái cờ trong tay lên.

Trần Vũ vui vẻ, dưới một loạt tiếng chửi bậy và khiển trách, đi xuống đài.

Lần này, hắn liên tục thắng hai trận, thu được hai điểm, là một bắt đầu không tệ.

Buổi chiều, mặt trời ngả về phía tây.

Vòng chiến thứ ba đã bắt đầu.

Đám đệ tử cường thế như Đoàn Kiêu Long, Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Bá đều lần lượt dành được ba trận thắng liên tiếp.

Trên thực tế, đối thủ của những người này vừa mới bắt đầu liền nhận thua.

Nhất là Hồ Nhất Bá, chấp pháp giả còn chưa kịp hô bắt đầu đối thủ liền sợ hãi chịu thua.

Màn đêm buông xuống, trận so tài thứ ba của Trần Vũ bắt đầu.

Hắn vừa lên sân, bên dưới truyền đến một trận tiếng “ồn”, thậm chí bắt đầu có tiếng mắng chửi bất mãn.

- Lần này cẩn thận một chút, đừng để bị rơi trúng.

Tên đệ tử lần trước bị rơi trúng, vẻ mặt đề phòng.

- Bắt đầu.

Chấp pháp giả nhìn Trần Vũ một cái, tương đối có ấn tượng với hắn.

Lần này, đối diện Trần Vũ là một nam tử phong độ, dáng vẻ anh tuấn.

- Trần Vũ phải không?

Nam tử anh tuấn đưa tay chỉnh lại kiểu tóc, lộ ra nụ cười mê người, nói:

- Có lẽ ta không nhất định là đối thủ của ngươi. Thế nhưng, ngươi đừng hòng dùng thủ đoạn lúc trước đối phó với ta. Không thể thực hiện được.

Nam tử này cực kỳ tự tin, thậm chí tự kỷ.

- Ồ! Top hai mươi thi đấu khóa trước —Vân Khê.

- Tên này không phải thường xuyên tự kỷ là đệ nhất mỹ nam Vân Nhạc sao?

Nam tử anh tuấn vừa lên sân, liền khiến một đám người ghé mắt, bàn luận sôi nổi.

Hiển nhiên, đây cũng là một nhân vật thường được nhắc đến.

- Ra tay đi!

Trần Vũ mặt không biểu tình, nhanh chóng tiếp cận Vân Khê.

Hắn vẫn đưa tay chộp tới.

- Ha ha, ta nói là ngươi không thể thực hiện được.

Vân Khê dẫm một cái, né qua mấy trượng.

"Ồ..."

Trần Vũ vồ hụt, Vân Khê này tạo nghệ thân pháp không ngờ gần bằng Nhạc Phong.

Thế nhưng, Trần Vũ cũng phản ứng cực nhanh.

Dưới chân phát động Lăng Vân bộ, vòng một vòng quỷ dị, cản lại Vân Khê.

Vân Khê giật mình, không ngờ tốc độ của Trần Vũ nhanh như vậy.

- Bộ pháp này tương đối giống Lăng Vân bộ của Nhạc Phong, thoạt nhìn không khác Nhạc Phong bao nhiêu.

Dưới đài truyền đến một trận ồ lên.

Bản thân Nhạc Phong cũng kinh ngạc.

Hiển nhiên hắn không ngờ Lăng Vân bộ của Trần Vũ có thể đạt đến tạo nghệ như vậy.

Trên đài, Vân Khê bị Trần Vũ chặn đường, không thể tránh khỏi giao phong chính diện.

"Phù..."

Vắn đánh ra một chưởng, mang theo một luồng nội tức âm nhu, kình phong ập vào mặt, quét tới trước mặt Trần Vũ.

Đồng thời, Vân Khê cũng đề phòng, không để bị Trần Vũ bắt lấy.

Bị người ném ra khỏi sân đấu võ, loại rơi tự do mất mặt này, hắn không thể tiếp nhận nổi.

"Ầm..."

Trần Vũ chính diện đánh ra một quyền, đánh trúng một chưởng âm nhu của hắn.

Ngay lập tức, một luồng đại lực đánh cho cánh tay Vân Khê tê dại, thân hình lùi lại, đứng cũng không vững.

- Hắc hắc...

Trần Vũ đưa tay, chộp lấy vai Vân Khê.

- Đừng mà...

Thân thể Vân Khê nhẹ bẫng, đã bị ném ra giữa không trung.

Mặc kệ hắn có muốn hay không, thân thể "vèo" một tiếng, bay ra khỏi sân đấu võ.

Lực ném của Trần Vũ tương đối lớn, bảo đảm đối phương không thể ở giữa không trung lộn vòng trở lại.

- A... Người nào đỡ ta một cái...

Thân thể Vân Khê rơi xuống đám người.

- Mau tránh ra...

Lúc này, tất cả mọi người đã có chuẩn bị, cấp tốc tránh ra một “bãi trống”.

"Phành..."

Bụi đất mù mịt.

Vân Khê bị ngã tư thế chó ăn phân, mặt như nở hoa, ôm đầu khóc rống:

- Mặt của ta, mặt của ta...

Trần Vũ nhún vai đi xuống đài.

Lần này, đám đệ tử dưới đài lúc nhìn hắn, đã có chút khác biệt.

Một lần là vận khí, hai lần là trùng hợp.

Nhưng lần thứ ba, đối thủ Vân Khê có thân pháp không tầm thường, có thể tiến vào top hai mươi, vậy mà vẫn không thoát khỏi “Ném tự quyết” của Trần Vũ.

...

Vân Thiên Phong.

Sau ba vòng chiến, sắc trời đã tối, các đệ tử cũng trở về tĩnh dưỡng một đêm.

Sáng hôm sau, chúng đệ tử lại tụ tập ở Vân Thiên phong.

Hôm nay, trước hai sân đấu võ, xuất hiện một tấm bia hình chữ nhật, trên bề mặt vẽ một ít hoa văn trận pháp.

- Mở!

Một lão giả áo đen cách không bấm tay điểm ra, một đạo khí xích màu lam nhạt có thể dùng mắt thường thấy được, dung nhập vào trong “tấm bia trận pháp” này.

Ô...ô...ô...n...g

Tấm bia trận pháp sáng lên một dãy số và tên, còn viết kèm thành tích:

Số 12, Nam Cung Lễ, 3 điểm

Số 49, Nhạc Phong, 3 điểm

Số 58, Đoàn Kiêu Long, 3 điểm

...

Số 78, Hồ Nhất Bá, 3 điểm

Số 99, Triệu Phong, 3 điểm

...

Phía trước tấm bia trận pháp đều là những cái tên rực rỡ, ghi lại những đệ tử xếp hạng cao, điểm nhiều.

Phía sau tấm bia trận pháp, là những cái tên màu xám:

Số 2, Trương Phong Lâm, - 3 điểm

Số 7, Ngụy Vân, - 3 điểm

Số 16, Lý Nhàn, - 3 điểm

...

- Haiz, vận khí không tốt, nhanh như vậy đã bị đào thải...

Những cái tên màu tối này đều đại biểu đệ tử bị đào thải.

Đấu loại, thua 3 điểm cũng sẽ bị loại khỏi vòng tranh tài.

Ngày hôm qua ba vòng so tài, đem nhóm đệ tử Thông Mạch sơ kỳ thực lực dưới đáy đều loại ra.

Một ngày mới.

Vòng chiến ngẫu nhiên thứ tư rất nhanh bắt đầu.

- Số 99 đấu với số 80.

Thanh âm chấp pháp giả truyền đến.

Trần Vũ ngẩn ra, không ngờ mình lại là người đầu tiên.

Một vài đệ tử sắc mặt đề phòng, nói:

- Tên này lại lên rồi, mọi người cẩn thận.

Lần này, đối thủ của Trần Vũ là một thiếu nữ thanh mị động lòng người, khuôn mặt xinh xắn, ánh mắt như thu thủy, khiến người sinh lòng thương tiếc.

- Tại hạ "Giang Vân Nhi", mong sư huynh hạ thủ lưu tình, đừng ném người ta nha.

Thiếu nữ mỉm cười như hoa, thanh âm trong trẻo.

Giang Vân Nhi.

Đám nam đệ tử dưới đài đều vô thức liếm môi, trạng thái thanh mị nữ nhi của nữ nhân này thật khiến người ta tâm viên ý mã.

- Giang Vân Nhi này trong thi đấu khóa trước, thiếu chút nữa tiến vào top hai mươi.

- Hắc! Trần Vũ nếu trúng phải mỹ nhân kế, nói không chừng sẽ té ngã nhào.

Một vài đệ tử hứng thú nói.

- Nào có nào có.

Đối mặt với thiếu nữ nhu mị động lòng người, khuôn mặt Trần Vũ cũng hòa hoãn lại.

"Phịch..."

Giang Vân Nhi mang theo mùi hương thơm ngát say hồn, thân thể kiều diễm lăng không bay lên, liên tục đạp ra vài cước.

- Vân Nhu Cước.

Thiếu nữ dáng người mỹ hảo, ở giữa không trung lộn vòng, nhẹ nhàng tung cước.

Thoáng chốc giao phong, Trần Vũ hơi biến sắc.

"Ầm..."

Quyền đầu cứng rắn ngạnh kháng một kích, từ bàn chân nhỏ nhắn kia truyền đến một luồng nội tức âm ngoan đâm thẳng vào tạng phủ.

- Lên cho ta!

Trên bàn tay Trần Vũ mơ hồ căng phồng, nổi lên một tầng đồng thiết, bắt lấy cái chân nhỏ của thiếu nữ.

Giang Vân Nhi ở trên không trung kêu lên đau đớn, chỉ thấy chân ngọc tê rần.

- Ồ... Lần này cảm giác trên tay có chút khác biệt.

Trần Vũ nắm bàn chân thon của thiếu nữ, cảm thấy mềm mại co dãn, hoàn toàn khác hẳn so với mấy vị trước rất nhiều.

Có lẽ là một loại phản xạ có điều kiện.

Hắn không nghĩ nhiều, theo bản năng vung tay ném ra.

- A...

Giang Vân Nhi hét lên một tiếng, thân thể kiều diễm mất thăng bằng, bị một luồng đại lực ném ra khỏi sân đấu võ.

- Oa... là mỹ nữ...

- Nhanh nhanh...

Đám đệ tử ở bên dưới hết lớp này tới lớp khác nhào lên đỡ Giang Vân Nhi.

Đây là cơ hội tốt để anh hùng cứu mỹ nữ.

Nói không chừng còn có thể nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi.

Ngay lập tức, bên dưới đài, một đoàn người hỗn loạn, thậm chí xuất hiện tình cảnh giẫm đạp.

"Phành..."

Một vài đệ tử bị đụng vỡ đầu chảy máu, bị người giẫm đạp, phát ra tiếng hét thảm như heo bị chọc tiết.

Vài tên đệ tử vì tranh đoạt cơ hội "ôm mỹ nữ", thậm chí đứng tại chỗ tung quyền xuất cước, đánh đập tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hắc Mã Quật Khởi

Dưới đài hỗn loạn không nhỏ, kinh động toàn trường.

Thiếu nữ Giang Vân Nhi từ trên trời "giáng xuống", dẫn tới một đám nam đệ tử "tranh giành".

Những người này, mỗi một kẻ đều muốn anh hùng cứu mỹ nữ, ôm mỹ nhân về, nói không chừng cũng có thể chiếm chút tiện nghi.

Nhân số tham dự đã đạt tới hơn hai mươi người, kẻ bị tai họa thì đạt đến mấy chục người.

- A... Là ta tới trước!

- Đều cút... Mỹ nữ là của ta!

Trong đám người, có vài đệ tử có chút "va chạm", dẫn tới vỡ đầu chảy máu.

Người bị tai họa giẫm đạp, có ít nhất năm sáu người, phát ra tiếng gào thảm thê lương.

- Trường Tí Quyền.

- Liễu Diệp Thập Tam Đao

Dưới sự cạnh tranh nhiệt liệt, không thiếu người xuất thủ tàn nhẫn, tiếng va chạm vang lên bên tai không dứt.

Kết quả cuối cùng.

Bởi vì vừa "va chạm" vừa kiềm chế đối phương, ai cũng không ôm được mỹ nhân.

- A...

Một tiếng hét thảm, Giang Vân Nhi rơi vào trong đám người, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Mấy tên đệ tử bị đập trúng, đều tranh đoạt ôm thiếu nữ đứng dậy.

- Đều cút cho ta!

Giang Vân Nhi nổi giận, bay lên xuất cước, đạp bay mấy tên đệ tử nhân cơ hội chiếm tiện nghi ra ngoài.

"Phành..."

Trong bụi cuốn mù trời, lại có vài tên bị đập ngã.

- Yên lặng!

Một thanh âm uy nghiêm, mang theo tinh thần uy áp cường đại từ trên cao giáng xuống.

Ngay lập tức, đám đệ tử dưới đài giống như bị trọng chùy đập trúng, khí huyết và hô hấp đều thoáng ngưng trệ.

Toàn trường yên tĩnh.

Thanh âm ẩn chứa uy áp tới từ gian đình ở giữa.

Ánh mắt đạm mạc của tông chủ Vân Nhạc môn quét tới đệ tử dưới đài, ép tràng diện xuống.

Chẳng qua, một màn vừa rồi cũng khiến cho cao tầng tông môn ngơ ngác nhìn nhau, thần tình cổ quái.

Gian đình ở giữa.

- Chính là man tiểu tử này có khúc mắc tình cảm với đệ tử của Hạ sư muội ư?

Lão giả râu bạc híp mắt, quan sát Trần Vũ.

Đột nhiên, hắn phát hiện thiếu niên này dường như có chút quen mắt.

A... Nhớ ra rồi, lúc ở Thiên Võ Các, người này từ chỗ "Mao lão đầu" nhận được Đồng Tượng công, không biết tiến bộ thế nào rồi.

Lão giả râu bạc cũng là gia gia của Nam Cung Lễ, trong mắt chợt lóe tinh quang.

- Hừ! Người này lỗ mãng thô bạo như vậy, nhiễu loạn trật tự thi đấu, tông chủ sư huynh, ngươi nói xem có nên hủy tư cách tranh tài của hắn không?

Hạ sư cô cau mày, trên gương mặt đoan trang xinh đẹp lộ ra một tia không vui.

Hiển nhiên, vị Hạ sư cô có mỹ danh "Hạ Vũ tiên tử" này, cảm thấy bất mãn với hành vi của Trần Vũ.

Hành vi bất lịch sự, không thương tiếc nữ nhân của Trần Vũ, đủ khiến phần lớn nữ nhân đều chán ghét.

Huống chi, Trần Vũ và đệ tử Mục Tuyết Tình của Hạ sư cô còn có khúc mắc tình cảm.

- Hủy tư cách tranh tài ư?

Tông chủ Vân Nhạc môn lắc đầu nói:

- Như vậy có chút chuyện bé xé ra to. Người này cũng không phạm quy tắc thi đấu, chỉ để đối thủ rời khỏi sân đấu võ, xem như hắn thắng, không thể bắt bẻ. Hơn nữa, hắn cũng không có ác ý trọng thương bất kỳ đệ tử nào.

Trong lòng hắn lại thầm nghĩ: "Tiểu tử này cũng không biết thương hương tiếc ngọc là gì, ngay cả thiếu nữ xinh xắn như vậy cũng bị ném ra khỏi đài."

Hạ sư cô chợt khựng lại, quả thật không thể bắt bẻ, Trần Vũ cũng không vi phạm nguyên tắc.

- Trần Vũ! Mối nhục ngày hôm nay, Giang Vân Nhi ta sẽ không bỏ qua! Ngươi chờ cho ta!

Giang Vân Nhi nổi giận, nhìn chằm chằm Trần Vũ với ánh mắt cừu thị.

Trần Vũ sờ mũi, bàn tay nắm cái chân thiếu nữ còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt, không khỏi hít sâu một hơi.

Sớm biết sẽ bị trả thù, hắn đã bóp thêm một chút rồi.

Haizz...

Trần Vũ lắc đầu, có chút hối hận, động tác và biểu hiện khuôn mặt của hắn khiến Giang Vân Nhi mặt đỏ như máu, chỉ thiếu chút nổi điên tại chỗ.

Sau trận chiến này, Trần Vũ đã thắng liên tục bốn trận.

"Vụt..."

Trên tấm bia trận pháp, tên của Trần Vũ thoáng xông lên vị trí thứ nhất.

Số 99, Trần Vũ, 4 điểm.

Bởi vì vừa mới bắt đầu vòng chiến thứ tư, hắn cũng là người lên đài đầu tiên, cho nên tạm thời cố định đầu bảng.

- Bà nó! Còn thiên lý nữa không?

- Tên này tùy tiện ném người cũng có thể xếp thứ nhất?

Đám đệ tử dưới sân đều không còn gì để nói, nhất là những tên đệ tử từng "bị ném, bị rơi".

Phía bên kia, trong vòng tròn ác nhân, sắc mặt đám người Hồ Nhất Bá, Hoàng Viên, Vương Lăng Vân đều âm u tới cực điểm.

- Liên tục thắng bốn trận, tạm thời dẫn đầu, tiểu tử này không phải là "hắc mã" thi đấu năm nay chứ?

Dương Phàm thấp giọng nói.

Nếu đổi thành hắn, vận khí không tệ, có lẽ còn có thể liên tục thắng bốn trận, nhưng chỉ e không thể giống Trần Vũ, tùy ý ném người mà thắng lợi.

- Yên tâm, tiểu tử này chẳng qua là khí lực lớn mà thôi.

Vương Lăng Vân trầm giọng nói.

Hai chữ hắc mã này khiến trong lòng hắn trầm xuống.

Đây là điều hắn lo lắng nhất, nhưng hết lần này tới lần khác lại sắp phát sinh.

- Khí lực lớn?

Hoàng Viên và Hồ Nhất Bá nghe vậy đều nhếch miệng cười một tiếng.

Nếu nói khí lực đại, trong top mười ngoại môn cũng có vài tên vô cùng cường hoành.

Chỉ riêng Hoàng Viên từ nhỏ tu luyện hoành luyện ngoại công gia truyền, lực ép cùng cấp, có thể tiện tay đánh ngã Thông Mạch kỳ.

Hồ Nhất Bá, tu hành Bá Vương kích pháp gia truyền, chỉ nghe hai chữ "Bá Vương", liền có thể tưởng tượng được lực lượng của hắn như thế nào.

Chẳng qua, hai người cũng không biết rằng, đánh giá của Vương Lăng Vân đối với Trần Vũ là vẫn còn giữ lại. Đặc trưng lớn nhất của Đồng Tượng công mà Trần Vũ tu luyện không phải khí lực lớn.

Thời gian trôi qua, vòng chiến ngẫu nhiên thứ tư cũng nhanh chóng trôi qua.

Một vòng này, lại đào thải một ít đệ tử thực lực không mạnh.

Đương nhiên, cũng không ít người thực lực tạm được, nhưng vận khí quá kém, ví dụ như liên tục gặp phải đệ tử top mười, top hai mươi.

Thời khắc này, trên tấm bia trận pháp, còn có thể bảo trì kỷ lục thắng liên tiếp đã không còn nhiều, chỉ còn hai mươi, ba mươi người.

Cho dù đệ tử lọt vào top mười khóa trước, cũng không thể bảo đảm thắng liên tiếp.

Ví dụ như Dương Phàm, vòng thứ nhất gặp Nam Cung Lễ, thất bại một trận, ba thắng một bại.

Bắt đầu vòng đấu loại thứ năm.

Cũng không lâu lắm.

Trần Vũ lại lên sân, đệ tử dưới sân đều đề phòng.

- Trần Vũ, ngươi tốt nhất không nên ném người nữa. Đại nhân vật trên kia đã có lời, cho rằng ngươi có ý nhiễu loạn trật tự.

Một thanh âm vang lên bên tai Trần Vũ.

Trần Vũ đưa mắt nhìn, là chấp pháp giả ở bên cạnh vừa truyền âm cho hắn.

Truyền âm nhập mật, ít nhất phải Luyện Tạng kỳ mới có thể thi triển.

Không thể ném người nữa ư?

Trần Vũ thầm nghĩ, mình rốt cuộc đắc tội với vị đại nhân vật nào?

- Được, không ném thì không ném.

Trần Vũ không để ý, nhìn phía thiếu niên đối diện.

- Đừng ném ta... Ta chịu thua!

Thiếu niên đứng đối diện chỉ có tu vi Thông Mạch trung kỳ, tự biết không địch lại Trần Vũ, vội vàng chịu thua.

Thất bại chỉ là chuyện nhỏ, bị người ném đi mới là mất mặt.

Trực tiếp chịu thua.

Tình huống như vậy là lần đầu tiên kể từ khi Trần Vũ bắt đầu tranh tài gặp được.

Xem ra, uy danh của hắn đang từ từ dựng lên trong lòng một đám đệ tử.

Liền thắng năm trận.

Trần Vũ nhếch miệng cười một tiếng, đi xuống sân đấu võ.

Vòng so tài thứ năm kết thúc càng nhanh.

Vòng này đào thải một ít người dự thi, nhân số ít hơn nhiều. Mà những nhân vật cường thế như Đoàn Kiêu Long, Hồ Nhất Bá, Nam Cung Lễ cũng vậy, đối thủ của bọn họ đều quyết đoán nhận thua.

Vòng thứ năm kết thúc.

Lại nhìn trên tấm bia xếp hạng.

- Năm thắng liên tiếp, chỉ còn lại hai ba người...

Thứ hạng trên tấm bia trận pháp, hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

Đương nhiên, càng nhiều hơn là những cái tên ảm đạm của những đệ tử bị đào thải.

Bắt đầu vòng thứ sáu.

Chiến đấu tiếp tục, đệ tử thực lực mạnh mẽ, liên tục giao phong, đánh hết sức khí thế.

Trong đó, có một trận chiến gây nên chấn động.

- Thiết Sa chưởng!

Một thiếu niên gương mặt hơi sạm đen, trong tay bốc lên nội tức nóng rực, giống như một đoàn thiết sa nhiệt độ cao, khí thế kinh người.

Đối thủ cửa hắn là một nam tử mặt chữ quốc.

"Ầm..."

Thiếu niên dùng Thiết Sa chưởng đánh lui nam tử mặt chữ quốc, khiến hắn liên tục lùi về sau.

- Làm sao có thể? Thiếu niên kia là người nào, không ngờ có thể đánh cho "Trịnh Đông" xếp thứ mười một khóa trước cũng không chống đỡ nổi.

- Thiết Sa chưởng? Đây không phải là võ học cấp thấp sao?

Đám đệ tử dưới sân không khỏi kinh thán.

Một môn quyền pháp cấp thấp, lại có thể áp chế Trịnh Đông xếp hạng thứ mười một.

- Quyền pháp đỉnh phong.

Trần Vũ nhìn thấu bí ẩn.

Ngoài sân, một vài cao tầng tông môn cũng hơi lộ vẻ ngoài ý muốn.

Luyện một môn võ học tới đăng phong tạo cực, lĩnh ngộ chân ý như vậy cũng không dễ dàng.

Cho dù là võ học cấp thấp, đạt tới đỉnh phong viên mãn thì uy lực cũng hết sức kinh người.

Huống chi, thiếu niên kia còn có tu vi Thông Mạch hậu kỳ.

Mấy hiệp sau.

"Phành..."

Nam tử mặt chữ quốc "Trịnh Đông" bị đánh văng ra khỏi sân đấu võ.

- Tại hạ Tào Lôi, đa tạ.

Thanh âm của thiếu niên kia bình ổn, không kiêu không vội.

"Vụt..."

Trên tấm bia trận pháp, xếp hạng của thiếu niên "Tào Lôi" liền tiến vào vị trí đấu.

Nhìn lại, thành tích của thiếu niên Tào Lôi này, không ngờ lại là sáu thắng liên tiếp.

- Hắc mã, lại là một con hắc mã.

- Tiểu tử này ta từng gặp rồi, luôn vùi đầu khổ luyện, không ngờ hôm nay một tiếng gáy chấn động lòng người, tất cả đều kinh ngạc.

Một vài đệ tử lén nghị luận.

Biểu hiện chiến lực của Tào Lôi, tiến vào top mười cũng không có vấn đề lớn.

- Số 99 đấu với số 33.

Thanh âm phán quyết vang lên, lại đến lượt Trần Vũ ra sân.

Trên sân đấu võ.

- Vương Lăng Vân!

Trần Vũ nhìn thiếu niên áo xanh đối diện, không khỏi sửng sốt.

Số 33 chính là Vương Lăng Vân.

Khóe miệng Trần Vũ nhếch lên một nụ cười quái dị.

Tranh tài tới vòng thứ sáu, cuối cùng hắn cũng gặp được Vương Lăng Vân.

- Không ổn.

Vương Lăng Vân biết không ổn, nhưng muốn hắn lập tức chịu thua trước mặt Trần Vũ, hắn không làm được.

Cho dù thua, cũng phải thua thể diện một chút.

Vương Lăng Vân có tính toán trong lòng, một mặt đề phòng, hắn tuyệt đối không thể để mình bị ném khỏi đài.

- Thiết Vân Trảo!

Vương Lăng Vân vững bước tiến lên, một trảo mang theo nội tức ác liệt, kình khí sắc bén chói tai, khiến người khác cảm thấy một loại hàn ý.

So với lần trước, hỏa hầu võ học của Vương Lăng Vân rõ ràng có tiến bộ.

- Mở!

Trần Vũ đập tới một quyền, lực đạo khổng lồ và nội tức bá đạo trực tiếp đánh cho Vương Lăng Vân lảo đảo.

"Phụt..."

Khóe miệng Vương Lăng Vân tràn ra một vệt máu, vẻ mặt sợ hãi, tuyệt đối không ngờ tới bản thân ngay cả một quyền của đối phương cũng không tiếp nổi.

Ngay sau đó, thân hình của thiếu niên đối diện thoáng cái mơ hồ.

"Phụt..."

Kình phong đánh tới, Vương Lăng Vân thầm hô không tốt, chỉ sợ Trần Vũ lại muốn ném mình ra ngoài.

Thế nhưng, hắn không cảm thấy mình bị đối phương bắt lấy.

"Ầm..."

Một cước nặng nề từ phía sau đạp trúng mông Vương Lăng Vân.

- Á...

Vương Lăng Vân chỉ cảm thấy khắp mông đau nhói, phát ra một tiếng gào thét thê lương.

"Bành..."

Tiếp đó, hắn bị một cước mạnh mẽ đạp bay ra khỏi sân đấu võ.

"Ầm..."

Đám đệ tử dưới đài sớm đã có đề phòng, nhanh chóng tránh ra, khiến Vương Lăng Vân bị ngã một thế chó ăn phân.

Chẳng qua, lần này khiến mọi người ngoài ý muốn là Trần Vũ không ném người, ngược lại đổi dùng chân đạp.

- A... Mông của ta...

Vương Lăng Vân miễn cưỡng đứng lên, trên trán đổ mồ hôi lạnh nhễ nhại, hắn một tay ôm mông, giống như lão nhân què chân, bước đi khập khiễng.

Chấp pháp giả sững sờ, liếc nhìn Trần Vũ.

- Lần này ta không ném người, lẽ nào dùng chân đá cũng không được?

Trần Vũ hạ giọng hỏi.

Gương mặt chấp pháp giả thoáng co giật, vẫy cờ trong tay, tuyên bố Trần Vũ sáu thắng liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bắt Đầu Chặn Đánh

Kế-Truyệndịchtại-iREAD---Truyệndịchtại-iREAD--t cụ-Dị-chtại-iREAD.v-n-Dị-chtại-iREAD.v-nc
bTru-yệnbiêntậptạiiread.v--n-Tru-yệnbiêntậptạiiread.v--n-i thảN-guồ--n:-iread.vnN-guồ--n:-iread.vnm
củ-ĐangđọctạiiREAD.v-n---ĐangđọctạiiREAD.v-n--a VươNg-uồn:i--read-.vnNg-uồn:i--read-.vnng LăDịchtại.iREAD...vn.Dịchtại.iREAD...vn.ng
VâĐangđ.ọctạiiREAD.vn...Đangđ.ọctạiiREAD.vn...n, khiDịcht.ạiiREAD.v.n..Dịcht.ạiiREAD.v.n..ến
c.Truyệnbiêntậptại.iread.vn...Truyệnbiêntậptại.iread.vn..ho khôCậpn.hậtnhanhnhấtiread.v.n..Cậpn.hậtnhanhnhấtiread.v.n..ng íĐangđọctạ-ii-READ.-vn-
Đangđọctạ-ii-READ.-vn-t đệTruyệnb.iêntậptạ.iire.ad.vn.Truyệnb.iêntậptạ.iire.ad.vn. tửCậpn.hậtnhanhnh.ấtire.ad.vn.Cậpn.hậtnhanhnh.ấtire.ad.vn.
dướTruyệnbi-ên-tậ-ptạiiread-.vnTruyệnbi-ên-tậ-ptạiiread-.vni sâTruy.ệndị.cht.ạiiREA.DTruy.ệndị.cht.ạiiREA.Dn
đềuTr.uyệnbiênt.ậptạ.iiread..vnTr.uyệnbiênt.ậptạ.iiread..vn cảTruyệnbiêntậptại.ire.ad.vn..Truyệnbiêntậptại.ire.ad.vn..m
thấTruyệ-ndịch-t-ạii-READTruyệ-ndịch-t-ạii-READy trTruyệnbiêntập.tạiiread.v..n.Truyệnbiêntập.tạiiread.v..n.ong
lò-DịchtạiiREA-D--.vn-DịchtạiiREA-D--.vnng phTruyện-dị-chtạiiRE-AD-Truyện-dị-chtạiiRE-AD-át lạn.Dịcht.ạii..READ.vn.Dịcht.ạii..READ.vnh.

STruyệnbiêntập-tạiir-e-ad.vn-Truyệnbiêntập-tạiir-e-ad.vn-o vóCậpnhật.n.hanhnhấtiread.v.n.Cậpnhật.n.hanhnhấtiread.v.n.i
lầTru-yệndị-chtạiiR-EA-DTru-yệndị-chtạiiR-EA-Dn nà-Ng-uồn:irea-d.-vn-Ng-uồn:irea-d.-vny,
biểTruyệnbiêntậptại--ire-ad.vn-Truyệnbiêntậptại--ire-ad.vn-u hiệĐangđọ---ctạiiREAD.vn-Đangđọ---ctạiiREAD.vn-n
"néCậ.p.nh.ậtnh.anhnhấtiread.vnCậ.p.nh.ậtnh.anhnhấtiread.vnm ngườiĐan-gđ-ọctạ--iiREAD.vnĐan-gđ-ọctạ--iiREAD.vn"
củ-Truyệndịch-tạiiREA-D--Truyệndịch-tạiiREA-D-a TrầTru-yệndịchtạiiRE-A--DTru-yệndịchtạiiRE-A--Dn
VĐa.ngđọctạiiR.EAD.v.n.Đa.ngđọctạiiR.EAD.v.n.ũ lúDịcht..ại.iREAD..vnDịcht..ại.iREAD..vnc
trướTruyệnbi.êntậptạ.iiread.vn..Truyệnbi.êntậptạ.iiread.vn..c vẫ.Nguồn:.ire.ad.v.n.Nguồn:.ire.ad.v.nn
cTr.uyệnbiêntậptạiiread.v.n..Tr.uyệnbiêntậptạiiread.v.n..ó thNg-uồn:i-r-e-ad.vnNg-uồn:i-r-e-ad.vnể
xĐangđ-ọctạiiRE-A-D.vn-Đangđ-ọctạiiRE-A-D.vn-em lTruyệnb-i-êntậptạiiread.vn--Truyệnb-i-êntậptạiiread.vn--à

hàC-ậpnhật-nhanhnhấti-read.vn-C-ậpnhật-nhanhnhấti-read.vn-nh vTruyệ-ndịcht-ạiiR--EADTruyệ-ndịcht-ạiiR--EADi
“ôn-Đangđọcta--iiREAD.vn--Đangđọcta--iiREAD.vn- nhưTruyệnbiênt-ậ-ptạiir-ead.vn-Truyệnbiênt-ậ-ptạiir-ead.vn-”.

Đan.gđọctại.i.R.EAD.vn.Đan.gđọctại.i.R.EAD.vn.- TrầNguồn:.ir...ead.vnNguồn:.ir...ead.vnn
VũCậpnhật.nh.anhnhấtirea.d..vnCậpnhật.nh.anhnhấtirea.d..vn! SĩĐan.g.đọcta.iiREAD..vnĐan.g.đọcta.iiREAD..vn nhụTruyệnbiênt-ậptại-iread.vn--
Truyệnbiênt-ậptại-iread.vn--c hôNguồ.n:irea.d...vnNguồ.n:irea.d...vnm naC.ập.nhậtnhanhnhấti.rea.d.vnC.ập.nhậtnhanhnhấti.rea.d.vny, tĐ-angđ-
ọctạiiRE-AD.vn-Đ-angđ-ọctạiiRE-AD.vn-a sẽTruyệnbiê.ntậptạiir..ead..vnTruyệnbiê.ntậptạiir..ead..vn
báTruy.ệ.nbiêntậptạiiread.vn..Truy.ệ.nbiêntậptạiiread.vn..o lạDịchtạiiRE..A.D.vn.DịchtạiiRE..A.D.vn.i gấNgu.ồn.:.iread.vn.Ngu.ồn.:.iread.vn.p
mườD.ịchtạ.ii..READ.vnD.ịchtạ.ii..READ.vni lầnCậ-p--nhậtnhanhnhấtire-ad.vnCậ-p--nhậtnhanhnhấtire-ad.vn.

VươNguồn:--i--read.vnNguồn:--i--read.vnng LăD.ịcht.ạiiR.EAD..vnD.ịcht.ạiiR.EAD..vnng VâNg--u-ồn:-iread.vnNg--u-ồn:-iread.vnn
cắTr.uyệnbiên.tậptại.i.read.vnTr.uyệnbiên.tậptại.i.read.vnn chặT-ruyệndị-ch--tạiiREADT-ruyệndị-ch--tạiiREADt
hàDịchtạ--iiREAD.v--nDịchtạ--iiREAD.v--nm rănĐa..ngđ.ọctạiiREA.D.vnĐa..ngđ.ọctạiiREA.D.vng,
đư..Truyệnd.ịchtạiiREAD...Truyệnd.ịchtạiiREAD.a tCậpnhậtnhanhnh-ấtiread-.-vn-Cậpnhậtnhanhnh-ấtiread-.-vn-ay
lCậpnhậtnhanhnhấ.tire.ad.vn..Cậpnhậtnhanhnhấ.tire.ad.vn..au khCậpnhậtnh-anhnh-ấ-tiread.vn-Cậpnhậtnh-anhnh-ấ-tiread.vn-ô
vếĐangđọctạiiREAD-.v-n--Đangđọctạiiread-.v-n--t máTr.uyệ..ndịchtạiiR.EADTr.uyệ..ndịchtạiiR.EADu trDịcht.ại.i.READ..vnDịcht.ại.i.READ..vnên
khDịc.htạ.i.iREA.D.vnDịc.htạ.i.iREA.D.vnóe miệnTruyệ.nbiêntậptại.i.read.vn.Truyệ.nbiêntậptại.i.read.vn.g,
trTr.uyệndị.chtạii.RE.ADTr.uyệndị.chtạii.RE.ADong mắ-Dịc-htạiiR-E-AD.vn-Dịc-htạiiR-E-AD.vnt lộTruyệnbi-êntậptại-ire-ad.-vnTruyệnbi-êntậptại-ire-
ad.-vn vẻ-Nguồn:-iread-.-vn-Nguồn:-iread-.-vn oáNguồn:ir..ea.d..vnNguồn:ir..ea.d..vnn độcDịchtạiiREAD..v.n..DịchtạiiREAD..v.n..
trướTruyệ-ndịchtại--iREA-DTruyệ-ndịchtại--iREA-Dc nTruyệnbiên-tậptạii-read--.vnTruyệnbiên-tậptạii-read--.vnay chNgu--ồ-n:-iread.vnNgu--ồ-n:-
iread.vnưa từn-Truyệnb-iêntậptạiirea-d.vn--Truyệnb-iêntậptạiirea-d.vn-g cóDịchtạ-iiREAD-.v--nDịchtạ-iiREAD-.v--n.

HắĐ.an.gđọct.ạiiREA.D.vnĐ.an.gđọct.ạiiREA.D.vnn đã-Nguồn:-i-read.-vn-Nguồn:-i-read.-vn hiểĐangđọct-ạiiREAD.v--n-Đangđọct-ạiiREAD.v--n-u,
tạTr.uyệnb.iêntậptại.ire.ad.vnTr.uyệnb.iêntậptại.ire.ad.vni VâTru.yệnbiêntậ.ptạiiread..v.nTru.yệnbiêntậ.ptạiiread..v.nn
NhạĐangđ--ọc-tạiiRE-AD.vnĐangđ--ọc-tạiiRE-AD.vnc môĐangđọ.ctạ.iiREA.D.v.nĐangđọ.ctạ.iiREA.D.v.nn
nàĐ.angđ.ọctại..iREAD.vnĐ.angđ.ọctại..iREAD.vny, hắTru-yệ--ndị-chtạiiREADTru-yệ--ndị-chtạiiREADn
v.Cậ.pnhậtnhanhnhấtire.ad.vn..Cậ.pnhậtnhanhnhấtire.ad.vn.à TrầN-guồn:ire---ad.vnN-guồn:ire---ad.vnn VCậpnh-ậtnha-nhnhấtiread.vn--Cậpnh-ậtnha-
nhnhấtiread.vn--ũ ch-Truy-ệnbiêntậptạiire-ad.v-n-Truy-ệnbiêntậptạiire-ad.v-ni cTruyệnbi..ên.tậ.ptạiiread.vnTruyệnbi..ên.tậ.ptạiiread.vnó
thDịchtạii--READ-.v-nDịchtạii--READ-.v-nề còTruyệ-ndịchtại-iREAD--Truyệ-ndịchtại-iREAD--n mộDịchtạ.ii.R.EAD.vn.Dịchtạ.ii.R.EAD.vn.t
người-DịchtạiiREA-D.vn---DịchtạiiREA-D.vn--i sốn.Cậpnhật.nhanhnhấti.read.vn..Cậpnhật.nhanhnhấti.read.vn.g sóTru-yện-dịchtạiiREAD--Tru-yện-
dịchtạiiREAD--t.

TrầD-ịchtạiiR-EAD.-vn-D-ịchtạiiR-EAD.-vn-n VT.ruyệnbiêntậptạiiread..vn..T.ruyệnbiêntậptạiiread..vn..ũ đD.ị.chtạiiREAD..vn.D.ị.chtạiiREAD..vn.i
xuốDị.chtạiiREA.D.vn..Dị.chtạiiREA.D.vn..ng đàiTruy-ện-dịch-tạ-iiREADTruy-ện-dịch-tạ-iiREAD, tấ.Ngu..ồn:.iread.vn.Ngu..ồn:.iread.vnt nhỉTruyệ-
ndịch-tạiiRE-AD-Truyệ-ndịch-tạiiRE-AD-ên thấ.Truyệ...nbiêntậptạiiread.vn.Truyệ...nbiêntậptạiiread.vny được.Dịch.tạii.READ..vn.Dịch.tạii.READ..vn
ánĐ..ang.đọctạiiREAD.vn.Đ..ang.đọctạiiREAD.vn.h mắTruy..ệndịchtạii..READTruy..ệndịchtạii..READt
ngTruyện.dị.cht.ạiiREA.DTruyện.dị.cht.ạiiREA.Doan độcD-ịch-tại-i-READ.vnD-ịch-tại-i-READ.vn củD-ịchtạ-i-iREAD.vn-D-ịchtạ-i-iREAD.vn-a
VươNg-uồn:ir--ea-d.vnNg-uồn:ir--ea-d.vnng LăT-ru-yệndị-chtạii-READT-ru-yệndị-chtạii-READng
VâCậpnh-ậtnhan-hnh-ấtire-ad.vnCậpnh-ậtnhan-hnh-ấtire-ad.vnn, hắĐ-ang-đọ-ctạiiREAD.v-nĐ-ang-đọ-ctạiiREAD.v-nn
thầĐ.a.n.gđọct.ạiiREAD.vnĐ.a.n.gđọct.ạiiREAD.vnm quyT.ruyệnbiêntậptạiir.ead..vn.T.ruyệnbiêntậptạiir.ead..vn.ết
địnhN-guồn:i--r-ead.vnN-guồn:i--r-ead.vn, nếCậpnhậ.tnh.anhnhấtire..ad.vnCậpnhậ.tnh.anhnhấtire..ad.vnu cDịc.htạiiR...EAD.vnDịc.htạiiR...EAD.vnó
cTruyệnbiên-tậptạ-ii-re-ad.vnTruyệnbiên-tậptạ-ii-re-ad.vnơ hộDịchtạ.iiREAD...vn.Dịchtạ.iiREAD...vn.i tốtNguồn:irea-d.-v-n-Nguồn:irea-d.-v-n-,
tuyCậ-pnhậtnhan-hnhấti-read.vn-Cậ-pnhậtnhan-hnhấti-read.vn-ệt đốiDịchtạiiR.EA.D...vnDịchtạiiR.EA.D...vn phảCậpnhật--nhanhnhấti-read.vn-
Cậpnhật--nhanhnhấti-read.vn-i tr.Đa.ngđọ.ctạiiREAD..vn.Đa.ngđọ.ctạiiREAD..vnừ bỏĐan-g--đọctạiiREAD.v-nĐan-g--đọctạiiREAD.v-n
kẻTruyệnbiên-tậ-p-tạiiread.v-nTruyệnbiên-tậ-p-tạiiread.v-n nàĐangđọctạiiR.EAD..vn..ĐangđọctạiiR.EAD..vn..y.

MặNg.uồn:ir.ead..vn.Ng.uồn:ir.ead..vn.c dCậpnhậtnhanhnhất-iread.vn---Cậpnhậtnhanhnhất-iread.vn---ù hắN-guồn-:-iread.vn-N-guồn-:-iread.vn-n
đãDịch--tại-iRE-AD.vnDịch--tại-iRE-AD.vn vượD.ịchtạii.READ.v.n.D.ịchtạii.READ.v.n.t
qCậpnhậtnhanhnhấti.r.e.ad.vn.Cậpnhậtnhanhnhấti.r.e.ad.vn.ua VươDịcht-ạiiREA--D.vn-Dịcht-ạiiREA--D.vn-ng
LăNg.u.ồn:.iread.vn.Ng.u.ồn:.iread.vn.ng VâCậpn--hậtnhan-hnhấ-tiread.vnCậpn--hậtnhan-hnhấ-tiread.vnn,
nhưTruyệnb-iêntập-tạiiread.vn--Truyệnb-iêntập-tạiiread.vn--ng cũĐangđọctạiiRE-A-D.-vn-ĐangđọctạiiRE-A-D.-vn-ng
khôĐa-ngđọctạiiRE-AD.vn--Đa-ngđọctạiiRE-AD.vn--ng muốĐan.gđọcta.iiRE.AD.vn.Đan.gđọcta.iiRE.AD.vn.n
lúTruyệndịchtạiiREA-D---TruyệndịchtạiiREA-D---c nàCậpnhật-nhan-hnh-ấtire-ad.vnCậpnhật-nhan-hnh-ấtire-ad.vno
cũTr-uy-ệndịcht-ạiiREA-DTr-uy-ệndịcht-ạiiREA-Dng phảTruy.ện.biên.tậptạiiread.vn.Truy.ện.biên.tậptạiiread.vn.i
phòTruyệndịc-htạii-REA-D-Truyệndịc-htạii-REA-D-ng bịDịch-t-ạiiREAD.v--nDịch-t-ạiiREAD.v--n
đầuĐangđọctạiiREAD.--vn--ĐangđọctạiiREAD.--vn-- độcTruyệnbiê-ntậptạ-iirea-d-.vnTruyệnbiê-ntậptạ-iirea-d-.vn
xT..ruyệnbiêntậptạiir.ead..vnT..ruyệnbiêntậptạiir.ead..vnà nấ.Nguồn:ir.ead.v.n..Nguồn:ir.ead.v.n.p tr--Truyệnbiên-tậptạiiread.-vn--Truyệnbiên-
tậptạiiread.-vnong chNgu.ồn:i.re.a.d.vnNgu.ồn:i.re.a.d.vnỗ tốTruy.ệnbiêntậ.ptạiire.a.d.vnTruy.ệnbiêntậ.ptạiire.a.d.vni
nàĐangđọctạii.READ...vn.Đangđọctạii.READ...vn.y.

VòCậ-pnhật--nhanhnh-ấtiread.vnCậ-pnhật--nhanhnh-ấtiread.vnng sCập.nhậtn.hanhnhấtir.ea.d.vnCập.nhậtn.hanhnhấtir.ea.d.vno
tàDị-ch-tạiiREA-D.vn-Dị-ch-tạiiREA-D.vn-i thĐ-ang-đ-ọ-ctạiiREAD.vnĐ-ang-đ-ọ-ctạiiREAD.vnứ sá-C-ậpnhậ-tnhanhn-hấtiread.vn-C-ậpnhậ-
tnhanhn-hấtiread.vnu tiế-Đan-gđọct-ạiiREAD.vn--Đan-gđọct-ạiiREAD.vn-p tụNg.u.ồn:ire.ad.vn.Ng.u.ồn:ire.ad.vn.c tiếDị-chtại-iREAD.v-n-Dị-chtại-
iREAD.v-n-n hàĐ.angđọ.c.tạiiR.EAD.vnĐ.angđọ.c.tạiiR.EAD.vnnh thuĐangđọct.ạiiRE.AD.v..nĐangđọct.ạiiRE.AD.v..nận lợiDịc-htạ-iiR--EAD.vnDịc-
htạ-iiR--EAD.vn.

ĐếnDịc.htạiiREAD.v..n.Dịc.htạiiREAD.v..n. bâ-Cậpnhậtnha-n-hnhấtiread-.vn-Cậpnhậtnha-n-hnhấtiread-.vny
giờCậ.pnhậtnhan.hnhấtiread..vn.Cậ.pnhậtnhan.hnhấtiread..vn., trDịchtạii--READ.vn--Dịchtạii--READ.vn--ên

sâTruyệnbiê..ntậptạiiread.vn..Truyệnbiê..ntậptạiiread.vn..n đấu.Cậpnhật.nhanhnh..ấtiread.vn.Cậpnhật.nhanhnh..ấtiread.vn
vDịchtại.iR.EAD.vn..Dịchtại.iR.EAD.vn..ỡ đãCậpnhậtnhanh.nhấtiread..vn..Cậpnhậtnhanh.nhấtiread..vn..
khôĐan.gđọctại..READ..vnĐan.gđọctại..READ..vnng còĐan.gđọctại.READ...vnĐan.gđọctại.READ...vnn
đệTr-uyệndịc--htại-iREADTr-uyệndịc--htại-iREAD tử-Đan-gđọctạiiRE-AD.vn--Đan-gđọctạiiRE-AD.vn-
bịĐangđọc..tạiiREAD...vnĐangđọc..tạiiREAD...vn đàDịc-h-tại-i-READ.vnDịc-h-tại-i-READ.vno
thảCậpnhậtn.han.h.n.hấtiread.vnCậpnhậtn.han.h.n.hấtiread.vni, chĐangđọctại-iREAD.vn---Đangđọctại-iREAD.vn---ỉ
còNguồ.n.:iread...vnNguồ.n.:iread...vnn lạĐang.đọctạ.iiREAD.vn..Đang.đọctạ.iiREAD.vn..i hơTr.u.yệ.nbiên.tậptạiiread.vnTr.u.yệ.nbiên.tậptạiiread.vnn
7N.guồn:iread...v.nN.guồn:iread...v.n0 ngườTruyệnbiêntập..tại.ire.ad.vnTruyệnbiêntập..tại.ire.ad.vni.

NóCậpnhật-nhanhnhấti-read-.vn-Cậpnhật-nhanhnhấti-read-.vn-i cáTruyện.dịch.tạiiREA.D.Truyện.dịch.tạiiREA.D.ch kháCậpnhậtnhanh-nhấti-r-ead.v-
nCậpnhậtnhanh-nhấti-r-ead.v-nc, đấuTru-yện-d-ịchtạ-iiREADTru-yện-d-ịchtạ-iiREAD
loạ-Cậpnhậtnhan-hnh-ấtiread.vn--Cậpnhậtnhan-hnh-ấtiread.vn-i đếnTruyệndịchtạii...REA.DTruyệndịchtạii...REA.D
bâ.TruyệndịchtạiiREAD....TruyệndịchtạiiREAD...y giờ.Nguồn:.iread...vn.Nguồn:.iread...vn, đãDị.c.ht.ạiiREAD.vn.Dị.c.ht.ạiiREAD.vn.
c..Ngu.ồn:irea.d.vn..Ngu.ồn:irea.d.vnó gầT.r..uyệnbiêntập.tạiiread.vnT.r..uyệnbiêntập.tạiiread.vnn 2Dị..chtạ.iiR.EAD.vnDị..chtạ.iiR.EAD.vn/3
đệTruyệ-n-dịcht-ạiiREAD-Truyệ-n-dịcht-ạiiREAD- tửDịch-tại-iR-EAD.-vnDịch-tại-iR-EAD.-vn bịN-guồ-n:ire-ad.-vnN-guồ-n:ire-ad.-vn đàCậ-pnhật-
nhanhnhấtire-ad.vn-Cậ-pnhật-nhanhnhấtire-ad.vn-o thảCậpnhậtn-hanhnhấti--read.-vnCậpnhậtn-hanhnhấti--read.-vni.

ĐáTruyệnbiênt--ậptạiir-ead.vn-Truyệnbiênt--ậptạiir-ead.vn-m ngườĐan-gđọctạ-iiRE--AD.vnĐan-gđọctạ-iiRE--AD.vni
ĐoàDịchtạiiRE.A.D.vn..DịchtạiiRE.A.D.vn..n KiD.ịch.tạiiRE.AD.vn.D.ịch.tạiiRE.AD.vn.êu LoN.guồn:i.read..v.nN.guồn:i.read..v.nng,
NNguồ.n:ir.e.ad..vnNguồ.n:ir.e.ad..vnam CuDịchtạiiREAD.vn....DịchtạiiREAD.vn....ng Lễ.Ngu.ồn:i.read..vn.Ngu.ồn:i.read..vn,
HồĐan.gđọctại..iRE.AD.vnĐan.gđọctại..iRE.AD.vn NhấDịcht.ại.iREAD.v.n.Dịcht.ại.iREAD.v.n.t BDị.c..htạii.READ.vnDị.c..htạii.READ.vná
vẫ.Cậpnh.ậtnhan.hnhấti.read.vn.Cậpnh.ậtnhan.hnhấti.read.vnn cườnNguồ..n:ir.ead..vnNguồ..n:ir.ead..vng thN.guồn:ire.ad.v..nN.guồn:ire.ad.v..nế
nhCập.nhật.nha.nhnhấtire.ad.vnCập.nhật.nha.nhnhấtire.ad.vnư trướT-ruyệnbi-ênt-ậptạiir-ead.vnT-ruyệnbi-ênt-ậptạiir-ead.vnc,
đốiDịchtạiiR--E-AD.vn-DịchtạiiR--E-AD.vn- thTr.uyệndịchtạiiRE.A.D.Tr.uyệndịchtạiiRE.A.D.ủ củCậ-pnhậ-t-nhan-hnhấtiread.vnCậ-pnhậ-t-nhan-
hnhấtiread.vna bọTruyệnbiêntập.tại.i.rea.d.vnTruyệnbiêntập.tại.i.rea.d.vnn họ-Đ-angđọ-ctạ-iiREAD.vn-Đ-angđọ-ctạ-iiREAD.vn,
cDịchtạiiR.E..AD.v.nDịchtạiiR.E..AD.v.nơ bảĐang--đọctạ-iiREAD.v-nĐang--đọctạ-iiREAD.v-nn
đều-Đ-angđọctạiiREAD--.vn-Đ-angđọctạiiREAD--.vn chị.Cậpnhậtnhanhnhấtir..ead..vn.Cậpnhậtnhanhnhấtir..ead..vnu
thTruyệ.ndịc.htạiiR.EAD.Truyệ.ndịc.htạiiR.EAD.ua.

CuốT-ruyệndịchtạiiREAD---T-ruyệndịchtạiiREAD---i vòCậ.pnh.ậtnhan.hnhấtiread.vn.Cậ.pnh.ậtnhan.hnhấtiread.vn.ng
sNg-uồ-n-:iread.-vnNg-uồ-n-:iread.-vno tàTruy-ện--biên-tậptạiiread.vnTruy-ện--biên-tậptạiiread.vni
thCậ.pnhậtnhanhnhấtir..ea.d.vnCậ.pnhậtnhanhnhấtir..ea.d.vnứ sáCậpnhậtnhanhn..hấtiread..vn.Cậpnhậtnhanhn..hấtiread..vn.u,
mộ.Tru.yệndị.chtạii.READ.Tru.yệndị.chtạii.READt trậCậpn-hậtnhanh-n-hấtirea-d.vnCậpn-hậtnhanh-n-hấtirea-d.vnn
chi-Truyện-dịchtạiiREAD---Truyện-dịchtạiiREAD--ến hầNguồn:irea.d...v.nNguồn:irea.d...v.np dẫDịc-ht-ạiiREA--D.vnDịc-ht-ạiiREA--D.vnn
sựĐangđọctạiiREA.D.vn...Đangđọctạ iiREA.D.vn... chN.g.u.ồn:iread..vnN.g.u.ồn:iread..vnú ýTruyệndị.cht..ạii.READTruyệndị.cht..ạii.READ
củT.ruy.ệndịch.tạiiREAD.T.ruy.ệndịch.tạiiREAD.a ngườCậpnh.ậ.tnhanhnhấtiread..v.nCậpnh.ậ.tnhanhnhấtiread..v.ni
kháNgu--ồ-n:iread-.vnNgu--ồ-n:iread-.vnc.

Truyệnbiêntậptại.ir.ead.vn..Truyệnbiêntậptại.ir.ead.vn..- CúĐangđọctạiiREA.D.vn...Đangđọctạ iiREA.D.vn...t
cC-ậpnhậtnhanhnhấ-tiread-.v-nC-ậpnhậtnhanhnhấ-tiread-.v-nho tTr.uyệ.nbiêntậptạ.iiread.vn.Tr.uyệ.nbiêntậptạ.iiread.vn.a!

MộĐangđ-ọctạiiREAD.vn---Đangđ-ọctạiiREAD.vn---t gDịc-htạii--RE-AD.vnDịc-htạii--RE-AD.vnã
nĐangđọctạii-READ.-vn--Đangđọctạii-READ.-vn--am tửDịcht..ạiiRE.AD.v.nDịcht..ạiiRE.AD.v.n
nhướ.Đangđọctại.iREAD..vn..Đangđọctại.iREAD..vn.ng màNguồn:.ir...ead.vnNguồn:.ir...ead.vny, vẻTruyện.dịc.htạiiREAD..Truyện.dịc.htạiiREAD..
mặCậpn.hậtn.hanh.nhấtiread.vn.Cậpn.hậtn.hanh.nhấtiread.vn.t độcĐa-ngđọctạ-iiR-EAD.vn-Đa-ngđọctạ-iiR-EAD.vn-
ácN.guồ.n.:iread.vn.N.guồ.n.:iread.vn., trNg.u.ồ.n:iread..vnNg.u.ồ.n:iread..vnong t--D-ịchtạiiREAD.vn---D-ịchtạiiREAD.vn-ay
cầ-DịchtạiiR-EAD-.-vn-DịchtạiiR-EAD-.-vnm thiNguồ.n.:ir.ea.d.vnNguồ.n.:ir.ea.d.vnết côTruyện..dịchtạiiREA..DTruyện..dịchtạiiREA..Dn
đeTruyệnb-iêntậptạ-iiread.vn--Truyệnb-iêntậptạ-iiread.vn--n nháDịc..h.tạiiREAD.vn.Dịc..h.tạiiREAD.vn.nh,
nộC-ậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn--C-ậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn--i túrDịchtạiiREAD.v--n--DịchtạiiREAD.v--n--c
hù--Truy-ệnbiêntậ-ptạiiread.vn--Truy-ệnbiêntậ-ptạiiread.vnng hậuCậpnhậtnhanhn.hấti.read..vn.Cậpnhậtnhanhn.hấti.read..vn.,
g.Dị.chtạiiR..EAD.vn.Dị.chtạiiR..EAD.vnia trDịchtạ-iiRE--AD.vn-Dịchtạ-iiRE--AD.vn-ì trĐ-an-gđọctạiiR--EAD.vnĐ-an-gđọctạiiR--EAD.vnên
thiNg.u.ồn:iread...vnNg.u.ồn:iread...vnết côĐang.đọ.ctạii.READ.v.nĐang.đọ.ctạii.READ.v.nn, vĐ--angđọct-ạiiREAD.v-nĐ--angđọct-ạiiREAD.v-nô
cùDịch.tại.iRE.AD..vnDịch.tại.iRE.AD..vnng uĐangđọ.ctạ.i.iREA.D.vnĐangđọ.ctạ.i.iREA.D.vny
mănĐangđọc..tạiiR.EAD..vnĐangđọc..tạiiR.EAD..vnh.

.Cậ.p.nh.ậtnhanhnhấtiread.vn.Cậ.p.nh.ậtnhanhnhấtiread.vn- L.Dịch.tạ.iiREAD.vn..Dịch.tạ.iiREAD.vn.à
PhươĐangđọct-ạiiRE-AD.-v-nĐangđọct-ạiiRE-AD.-v-nng HìnDịchtại.iRE.A.D.vn.Dịchtại.iRE.A.D.vn.h!

Truyệnbiê.ntậptạiiread.vn...Truyệnbiê.ntậptạiiread.vn...- NgườNguồn:.iread...v.nNguồn:.iread...v.ni
nà.Cậpnhậtnhan...hnhấtiread.vn.Cậpnhậtnhan...hnhấtiread.vny xếDịch-t-ạ-iiREAD.v-nDịch-t-ạ-iiREAD.v-np thĐan-gđọctạiiREAD--.-vnĐan-
gđọctạiiREAD--.-vnứ táĐa.ngđọct.ạ.iiREAD.vn.Đa.ngđọct.ạ.iiREAD.vn.m tr.Dịchtạii.RE.AD.v.n.Dịchtạii.RE.AD.v.nong
tNguồn-:i-re-ad-.vnNguồn-:i-re-ad-.vnhi đấuTruyện.dịc.htạiiREAD..Truyện.dịc.htạiiREAD.. khĐangđọ-c-tạiiREAD.vn--Đangđọ-c-tạiiREAD.vn--óa
trướT-ruyệndịc-htạiiR-EAD-T-ruyệndịc-htạiiR-EAD-c, nă T.ruy.ện.dịchtại.iREADT.ruy.ện.dịchtại.iREADm
nTruyệndị-chtạiiRE-AD--Truyệndị-chtạiiRE-AD--ay côTruyệnbiê.n.tậptạiir.ead.vn.Truyệnbiê.n.tậptạiir.ead.vn.ng
lự.Ng.uồ.n:.iread.vn.Ng.uồ.n:.iread.vnc lạ-Dịchtại-R-EAD.vn--Dịchtại-R-EAD.vn-i tăN-guồn:irea-d-.-vnN-guồn:irea-d-.-vnng
mạnĐ-a-ngđọct--ạiiREAD.vnĐ-a-ngđọct--ạiiREAD.vnh nhTruyệndị-ch-tạiiREAD--Truyệndị-ch-tạiiREAD--a.

RấDịchtạiiRE..AD.vn..DịchtạiiRE..AD.vn..t nhiĐan.gđọc.t.ại.iREAD.vnĐan.gđọc.t.ại.iREAD.vnều đệN-guồn:i--read-.vnN-guồn:i--read-.vn

tửĐangđ.ọc.t..ạiiREAD.vnĐangđ.ọc.t..ạiiREAD.vn đềuCậpnhật..nhanhnhấ.tirea.d.vnCậpnhật..nhanhnhấ.tirea.d.vn
nhậ-N-gu-ồn:iread.-vn-N-gu-ồn:iread.-vnn rCậpnhậtnhanhnhấtiread.-vn---Cậpnhậtnhanhnhấtiread.-vn---a
PhươĐangđọctạiiR.EAD...vn.ĐangđọctạiiR.EAD...vn.ng HìnNgu.ồn..:iread.v.nNgu.ồn..:iread.v.nh.

Đối-Cậpnhậtnhanh-nhấtiread.-v-n-Cậpnhậtnhanh-nhấtiread.-v-n thDịchtạ...iiREAD.vn.Dịchtạ...iiREAD.vn.ủ
củ.Đ.ang.đọctạiiREAD..vn.Đ.ang.đọctạiiREAD..vna PhươNguồn:ir-e---ad.vnNguồn:ir-e---ad.vnng HiDịchtại.iR.E.AD.vn.Dịchtại.iR.E.AD.vn.nh
lĐan.gđọct.ạiiRE.AD..vnĐan.gđọct.ạiiRE.AD..vnà mộT.ruyệnbiêntậptạiir.ead.vn..T.ruyệnbiêntậptạiir.ead.vn..t nữNguồ.n:.irea..d.vnNguồ.n:.irea..d.vn
tử--Ng--uồn:iread.vn--Ng--uồn:iread.vn tDịch-tạ-iiREAD.-v-nDịch-tạ-iiREAD.-v-nú lệ-Nguồn:-i-read-.vn-Nguồn:-i-read-.vn, tTruy-ệnbiêntậ-
ptạiiread.vn--Truy-ệnbiêntậ-ptạiiread.vn--ay cầ-Đangđ-ọctạiiR-EAD.vn--Đangđ-ọctạiiR-EAD.vn-m mộ--DịchtạiiREAD.v-n---DịchtạiiREAD.v-n-t
thTr.uyệndị.chtạiiREAD..Tr.uyệndị.chtạiiREAD..anh nhuyTruy.ệndị.chtạiiREA.D.Truy.ệndị.chtạiiREA.D.ễn
kiếĐa.ngđọctạ.iiRE.AD.vn.Đa.ngđọctạ.iiRE.AD.vn.m, bốĐa.ngđọc.tạiiRE.AD..vnĐa.ngđọc.tạiiRE.AD..vn
rTru.yệndịcht..ạiiREAD.Tru.yệndịcht..ạiiREAD.a mộTr-uy-ệndịcht-ạiiREAD-Tr-uy-ệndịcht-ạiiREAD-t mảnNg.uồn.:i.read..vnNg.uồn.:i.read..vnh
tàDịchtạ....iiREAD.vnDịchtạ....iiREAD.vnn quT--ru-yệ-ndịchtạiiREADT--ru-yệ-ndịchtạiiREADang kiếTruyệnd-ịcht-ại-iR-EADTruyệnd-ịcht-ại-iR-
EADm ảnNgu-ồ-n-:-iread.vnNgu-ồ-n-:-iread.vnh lĩTru--yệnbiêntậptạiir-ead.vn-Tru--yệnbiêntậptạiir-ead.vn-nh
độngC.ậpnhậtnhanhn.hấ.tiread..vnC.ậpnhậtnhanhn.hấ.tiread..vn.

-Dịchtạ-iiREAD--.vn-Dịchtạ-iiREAD--.vn- ĐồnĐang.đ.ọct.ạii.READ.vnĐang.đ.ọct.ạii.READ.vng LiTruyệnbiêntậ-ptại-ire-ad.vn-Truyệnbiêntậ-ptại-ire-
ad.vn-nh NgọTruyệnbiên.tậptạiirea.d.vn..Truyệnbiên.tậptạiirea.d.vn..c.

TrầDịchtạiiR-EAD-.-vn-DịchtạiiR-EAD-.-vn-n V-DịchtạiiREA-D.vn---DịchtạiiREA-D.vn--ũ nhậĐang.đọct.ạii..READ.vnĐang.đọct.ạii..READ.vnn r-
Truyện-d-ịch-tạiiREAD-Truyện-d-ịch-tạiiREADa nữDịchtại.i.REA.D.v.nDịchtại.i.REA.D.v.n nhDịchtạiiR.EAD.v.n..DịchtạiiR.EAD.v.n..ân
nàTruyệndịch..tạiiREAD..Truyệndịch..tạiiREAD..y, chíDịchtạ.iiRE..AD..vnDịchtạ.iiRE..AD..vnnh lĐang--đọctạiiREAD-.-vnĐang--đọctạiiREAD-.-vnà
vịT-ruy-ệnd-ịch-tạiiREADT-ruy-ệnd-ịch-tạiiREAD ĐồnDịchtạiiR...E.AD.vnDịchtạiiR...E.AD.vng sĐ....angđọctạiiREAD.vnĐ....angđọctạiiREAD.vnư
tỷ.Truyệnb.iêntậptạiir.ead.vn..Truyệnb.iêntậptạiir.ead.vn. đãTr-uyệ-ndịch-tạiiREAD-Tr-uyệ-ndịch-tạiiREAD- cùĐan--gđọctạ-iiRE-AD.vnĐan--gđọctạ-
iiRE-AD.vnng hắ.Truyệnbiêntập.tạiiread.vn...Truyệnbiêntập.tạiiread.vn..n chD.ịch.tạiiREAD..vn.D.ịch.tạiiREAD..vn.ém
giếNguồn:i-rea-d-.-vnNguồn:i-rea-d-.-vnt HuyCậpnhậtnh-an-hnh-ấtire-ad.vnCậpnhậtnh-an-hnh-ấtire-ad.vnết ThTruyệndịch-tạ-iiREA--DTruyệndịch-
tạ-iiREA--Dủ NgốTruyệnd-ịchtạ-iiR--EADTruyệnd-ịchtạ-iiR--EADc ĐầuNgu-ồ-n:-irea-d.vnNgu-ồ-n:-irea-d.vn lú-Truyệ-nd-ịchtạiiRE-AD-Truyệ-nd-
ịchtạiiRE-ADc trước-Ng-u-ồn:iread.v-n-Ng-u-ồn:iread.v-nc.

KhiCậpnhậtn.hanhnhấtiread...vn.Cậpnhậtn.hanhnhấtiread...vn.ến TrầDịchtạiiREA...D..vnDịchtạiiREA...D..vnn
VCậ-pn-hậtnhan--hnhấtiread.vnCậ-pn-hậtnhan--hnhấtiread.vnũ ngoĐa.ngđọctạiiR.EAD..vn.Đa.ngđọctạiiR.EAD..vn.ài
ýDị.chtại...iREAD.vnDị.chtại...iREAD.vn muốCậ..pnh.ậtnhanhnhấtir.ead.vnCậ..pnh.ậtnhanhnhấtir.ead.vnn
l.Truyệndịchtạ.iiREAD...Truyệndịchtạ.iiREAD..à ĐồnDịc-htại-iREAD.vn--Dịc-htại-iREAD.vn--g Li-N-guồn:irea--d.vn-N-guồn:irea--d.vnnh
NgọĐa.ng.đọctạiiRE.AD.vn.Đa.ng.đọctạiiRE.AD.vn.c khôCậpnhậtnhanhn.hấtiread...v.nCậpnhậtnhanhn.hấtiread...v.nng ng-Đa-ng-đọctạiiREAD.v-n-
Đa-ng-đọctạiiREAD.v-nờ cNguồ.n:ire..ad.vn.Nguồ.n:ire..ad.vn.ó thĐan-gđọctại-iREAD.vn--Đan-gđọctại-iREAD.vn--ể
th.Cập..nhậtnhanhnhấtire.ad.vn.Cập..nhậtnhanhnhấtire.ad.vnong doNguồn.:.ir.ead..vnNguồn.:.ir.ead..vnng đốiN.guồn:i.read.vn..N.guồn:i.read.vn.. chi-
Đan-gđọctạiiREAD.-vn--Đan-gđọctạiiREAD.-vn-ến vớTru-yệndị-cht-ạiiREAD-Tru-yệndị-cht-ạiiREAD-i
PhươD-ịchtạiiR-E-AD.vn-D-ịchtạiiR-E-AD.vn-ng HìnCậpnhậtnh.anhnhấtir.ead...vnCậpnhậtnh.anhnhấtir.ead...vnh.

Tr.Ngu.ồn.:ir.ead.vn.Ngu.ồn.:ir.ead.vnong ấnTruyệndị-chtại-iREAD--Truyệndị-chtại-iREAD-- tượnDịchtại-iR-EAD.-vn-Dịchtại-iR-EAD.-vn-g
củN.guồn:..i.read.vnN.guồn:..i.read.vna hẳnCậpnhậtnhanhnhấ-tiread-.v-n-Cậpnhậtnhanhnhấ-tiread-.v-n-.

ThựCậ.pnh.ậtnhanhnhấtiread.vn..Cậ.pnh.ậtnhanhnhấtiread.vn..c lựNg-uồ--n:iread.-vnNg-uồ--n:iread.-vnc
củT-ruyệndịc-htạiiR--EADT-ruyệndịc-htạiiR--EADa ĐồnCậpn.hậtnhan.hnhấtir.ead.v.nCậpn.hậtnhan.hnhấtir.ead.v.ng
LiDịcht.ại.iREAD..vn.Dịcht.ại.iREAD..vn.nh NgọĐa-ngđọctạ--iiREAD.vn-Đa-ngđọctạ--iiREAD.vn-c
đạiT.ru.yệndịc.htạiiREAD.T.ru.yệndịc.htạiiREAD. khCậpnhậtnhanhn.hấtir.ead.v.n.Cậpnhậtnhanhn.hấtir.ead.v.n.ái
xếTruyệndịch-tạiiREAD---Truyệndịch-tạiiREAD---p tNguồn:ir--e-ad.-vnNguồn:ir--e-ad.-vnop
1Truy-ệnbiêntập-t-ạ-iiread.vnTruy-ệnbiêntập-t-ạ-iiread.vn5 ngoTruyệnbiêntập.tại.iread.vn..Truyệnbiêntập.tại.iread.vn..ại
môĐa.ngđọctạ.iiREAD.vn..Đa.ngđọctạ.iiREAD.vn..n, sT.ruy.ệndịchtại.iiREAD.T.ruy.ệndịchtại.iiREAD.o vớĐa-ngđọct-ạiiREAD.-vn-Đa-ngđọct-
ạiiREAD.-vn-i đáNguồn:i..read...vnNguồn:i..read...vnm người.Truy.ệndịchtại.iiREAD..Truy.ệndịchtại.iiREAD.i
DươĐang.đọc.tạ.iiREAD.vn.Đang.đọc.tạ.iiREAD.vn.ng Phà-Đangđọc-tạiiREA-D.v-n-Đangđọc-tạiiREA-D.v-nm,
PhươTruyệnbiê.ntậpt.ạiiread..vn.Truyệnbiê.ntậpt.ạiiread..vn.ng HiTruyệ.nbiêntậptại.iread..vn.Truyệ.nbiêntậptại.iread..vn.nh
tN.gu.ồn:irea.d.v.nN.gu.ồn:irea.d.v.nop 1..Đangđọ.ctạ.iiREAD.vn..Đangđọ.ctạ.iiREAD.vn0 thĐangđọc..tạiiREAD...vnĐangđọc..tạiiREAD...vnì
vẫCập--nhậtnha-nhnhấtiread.vn-Cập--nhậtnha-nhnhấtiread.vn-n cDịc-h-tạiiRE-AD.vn-Dịc-h-tạiiRE-AD.vn-ó
khoả.Đangđọ.ct.ạiiRE.AD.vn.Đangđọ.ct.ạiiRE.AD.vnng cácDị---chtạiiREAD.vn-Dị---chtạiiREAD.vn-h.

Tr.uy.ệndịc.h.tạiiREADTr.uy.ệndịc.h.tạiiREAD- Cô.Dịchtạ.iiRE.AD.vn..Dịchtạ.iiRE.AD.vn.n Tả.Dị.chtạiiRE.A.D.vn.Dị.chtạiiRE.A.D.vno
ThĩTruyệnbiênt.ậptạiiread...vn.Truyệnbiênt.ậptạiiread...vn.ên HạNguồ--n:irea--d.vnNguồ--n:irea--d.vn!

NDịcht.ại.iREAD.vn..Dịcht.ại.iREAD.vn..am tửTruyệnbiêntậptại-iread.-vn--Truyệnbiêntậptại-iread.-vn--
PhươCậpnhậ..tnhanhnhấtiread.vn..Cậpnhậ..tnhanhnhấtiread.vn..ng Hi.Cậpnhậtnhanhnhấtiread..vn...Cậpnhậtnhanhnhấtiread..vn..nh
nhướD-ịc-htại-iREA-D.vnD-ịc-htại-iREA-D.vnng mà.ĐangđọctạiiR.EA.D..vn.ĐangđọctạiiR.EA.D..vny,
thĩTruyện-dị-ch-tạ-iiREADTruyện-dị-ch-tạ-iiREADết côTr.uyện.dịchtạiiREA.D.Tr.uyện.dịchtạiiREA.D.n trDịchtại--i-R-EAD.vnDịchtại--i-R-
EAD.vnong tCậpnhậtnh--an-hnhấtiread.vn-Cậpnhậtnh--an-hnhấtiread.vn-ay phTruyệnbiên.tập.tạiirea.d.vn.Truyệnbiên.tập.tạiirea.d.vn.át
rNg.uồn.:i.read..vnNg.uồn.:i.read..vna tiế.DịchtạiiREA.D..v.n.DịchtạiiREA.D..v.nng rĩTruyệnd--ịch-tạ-iiREADTruyệnd--ịch-tạ-iiREADt
gàDịchtạ.iiREAD...vn.Dịchtạ.iiREAD...vn.o, nộTruyệ-nb-iêntậptại-read.vn-Truyệ-nb-iêntậptại-read.vn-i
tứĐang.đọ.ctạ.iiREAD.vn.Đang.đọ.ctạ.iiREAD.vn.c bàTr.uyệ.ndịcht.ạiiREAD.Tr.uyệ.ndịcht.ạiiREAD.nh
trướnTruyệnbiê.nt.ậptạiirea.d..vnTruyệnbiê.nt.ậptạiirea.d..vng, bỗnCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ea.d..vnCậpnhậtnhanhnhấ.tir.ea.d..vng

nhiCậpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--Cậpnhậtnhanhnhấti-read.v-n--ên bổDịc.ht.ạiiREAD..v.nDịc.ht.ạiiREAD..v.n rNguồ.n.:iread..vn.Nguồ.n.:iread..vn.a
mộ-Cậpnhậtnhanhnhấtirea-d-.-vn-Cậpnhậtnhanhnhấtirea-d-.-vnt đạoTruyệndịchtạii.R.E.AD.Truyệndịchtạii.R.E.AD.
côCậpnhậtnh.anhnhấti.re.ad..vnCậpnhậtnh.anhnhấti.re.ad..vnn ảnhĐangđ.ọc.tạiiR.EAD.vn.Đangđ.ọc.tạiiR.EAD.vn.,
rấ.Truyệ.ndịchtạiiREAD...Truyệ.ndịchtạiiREAD..t cN.gu.ồ.n:irea.d.vnN.gu.ồ.n:irea.d.vnó khTruyệnbi--êntậptạiiread.-vn-Truyệnbi--êntậptạiiread.-vn-í
thDịc.h.tạii.REA.D.vnDịc.h.tạii.REA.D.vnế mộDịchtại.iRE..AD..vnDịchtại.iRE..AD..vnt cô-D-ịchtạiiREA-D.-vn-D-ịchtạiiREA-D.-vnn
quCậpnhậtnhanhnhấti.rea.d..vn.Cậpnhậtnhanhnhấti.rea.d..vn.ét sạcĐangđ-ọctạiiRE-A--D.vnĐangđ-ọctạiiRE-A--D.vnh
vạ.Nguồn:ir.e.ad.vn..Nguồn:ir.e.ad.vn.n quâTruyệnbiêntậptại..ir.ead.v.nTruyệnbiêntậptại..ir.ead.v.nn, hoà.Nguồn:i..re.ad.vn.Nguồn:i..re.ad.vnnh
pháT-ruyệndịchtạ-i-iREAD-T-ruyệndịchtạ-i-iREAD-ch sơTr.uyệndị.chtạ.iiREA.DTr.uyệndị.chtạ.iiREA.Dn
nhạT.ruyện.dịchtạiiREAD..T.ruyện.dịchtạiiREAD..c.

UTr--u-yệndịchtạiiREA-DTr--u-yệndịchtạiiREA-Dy thNguồn:i--r-ea-d.vnNguồn:i--r-ea-d.vnế mộ.N..g.uồn:iread.vn.N..g.uồn:iread.vnt
côNguồn:irea-d.-v--nNguồn:irea-d.-v--nn nà-Tru--yệndịchtạii-READ-Tru--yệndịchtạii-READy, hiểĐan.gđọctạiiREA.D.vn..Đan.gđọctạiiREA.D.vn..n
nhíT.ruyệndịc.htại.iREAD.T.ruyệndịc.htại.iREAD.ên lNguồ--n:-iread.-vnNguồ--n:-iread.-vnà mộTruyệndịchtại.i.R.EAD.Truyệndịchtại.i.R.EAD.t
kíTr.uyệ.ndịchtạiiREAD..Tr.uyệ.ndịchtạiiREAD..ch cựTruy.ệnbiêntậptạii.read...vnTruy.ệnbiêntậptạii.read...vnc hạNguồn:ir..ead..vn.Nguồn:ir..ead..vn.n
củNguồn:i---read-.vnNguồn:i---read-.vna ThôĐ.angđ.ọctại.iR.EAD.vnĐ.angđ.ọctại.iR.EAD.vnng
MạcTruyện-biêntậptạ-iirea-d.vn-Truyện-biêntậptạ-iirea-d.vn-h kỳTruyệnbiên--tậptạiir-ead.vn-Truyệnbiên--tậptạiir-ead.vn-.

Nguồn.:ire.a.d..vnNguồn.:ire.a.d..vn- LíTr.u.yện.bi.êntậptạiiread.vnTr.u.yện.bi.êntậptạiiread.vnnh X..ĐangđọctạiiREA..D.vn..ĐangđọctạiiREA..D.vnà
KiếCậpn.h.ậ.tnhanhnhấtiread..vnCậpn.h.ậ.tnhanhnhấtiread..vnm VũTruyệnbiên.tậptạiire.ad..vn.Truyệnbiên.tậptạiire.ad..vn.!

ĐồnNguồn-:i--r-ead.vnNguồn-:i--r-ead.vng LíTruyệnb-iên-tậptạ-iire-ad.vnTruyệnb-iên-tậptạ-iire-ad.vnnh NgọTruyện-biêntậptạii-read.vn--Truyện-
biêntậptạii-read.vn--c thoTru.yệnb..iêntậptạiiread.vn.Tru.yệnb..iêntậptạiiread.vn.áng luN.guồn:.ire.ad..vnN.guồn:.ire.ad..vni,
nhuyTru.yệndịchtạiiR.EA.D.Tru.yệndịchtạiiR.EA.D.ễn kiếTruyện-biêntậptạ-iiread.-vn-Truyện-biêntậptạ-iiread.-vn-m
trT--ruyệndịcht-ạiiRE-ADT--ruyệndịcht-ạiiRE-ADong tTruyệnbi-ên-tậ-ptạiiread.vn-Truyệnbi-ên-tậ-ptạiiread.vn-ay
ruĐangđọctạ-iiR-EAD-.-vnĐangđọctạ-iiR-EAD-.-vnng lêCậpn-hậtnh-anhnhấ-t-iread.vnCậpn-hậtnh-anhnhấ-t-iread.vnn,
giốTruyệnbiê.ntậpt.ạiirea.d.vn.Truyệnbiê.ntậpt.ạiirea.d.vn.ng nhTruyện.biê.ntậptạiiread..vn.Truyện.biê.ntậptạiiread..vn.ư
hóCậpnh.ậtnhanh.nh.ấtiread.vn.Cậpnh.ậtnhanh.nh.ấtiread.vn.a thàCậpnhậtnhanhnhấti.re.ad.vn..Cậpnhậtnhanhnhấti.re.ad.vn..nh
mộCậpnhậtnha-nhn---hấtiread.vnCậpnhậtnha-nhn---hấtiread.vnt đầuĐan-gđ-ọctạiiRE-AD.-vnĐan-gđ-ọctạiiRE-AD.-vn
kiếTru.yệndịchtạiiREAD...Tru.yệndịchtạiiREAD...m x-Truyện-dịchtạiiREA-D--Truyện-dịchtạiiREA-D-à li.Nguồn:ir.e.ad..vn.Nguồn:ir.e.ad..vnnh
hoạ.Dịchtại.iR..EAD.vn.Dịchtại.iR..EAD.vnt, bắCập.nhậtnhanhnh.ấ.tiread..vnCập.nhậtnhanhnh.ấ.tiread..vnn
r.Đangđọctại.i..READ.vn.Đangđọctại.i..READ.vna nộ-Truyệnb-iên-tậptạiiread-.vn-Truyệnb-iên-tậptạiiread-.vni
tứ.Dịc.htại.iREAD..vn.Dịc.htại.iREAD..vnc cầDị.c.htạ.iiREAD.vn.Dị.c.htạ.iiREAD.vn.u vồnNguồn.:i...read.vnNguồn.:i...read.vng
kiN-g-uồn:iread.-vn-N-g-uồn:iread.-vn-nh ngườN--guồn-:i-read.vnN--guồn-:i-read.vni, bêNguồn:.iread...v.nNguồn:.iread...v.nn ngoTru-yệndịchtại-i-
READ-Tru-yệndịchtại-i-READ-ài m.Dịcht.ạ..iiREAD.vn.Dịcht.ạ..iiREAD.vnơ hồ-Đan-gđọctạiiREAD.vn---Đan-gđọctạiiREAD.vn--
hiệNg-uồn:irea--d-.vnNg-uồn:irea--d-.vnn lêT-ruyệnbiênt--ậptạiirea-d.vnT-ruyệnbiênt--ậptạiirea-d.vnn mộTruyện-biêntậ-ptạiiread.--vnTruyện-biêntậ-
ptạiiread.--vnt đạoTru-yệnd--ịchtạiiR-EADTru-yệnd--ịchtạiiR-EAD huyTru.yệnd.ịchtạiiR.E.ADTru.yệnd.ịchtạiiR.E.ADết
quaTruyệndị.chtạiiR..EAD.Truyệndị.chtạiiR..EAD.ng.

MộTruyệndịchtạii.R.EAD..Truyệndịchtạii.R.EAD..t kiếNguồn.:ire.ad...vnNguồn.:ire.ad...vnm
nàTr-uyệnbiêntậptạiire-ad.-vn-Tr-uyệnbiêntậptạiire-ad.-vn-y khôTruyệnbiên.tậptạii.rea..d.vnTruyệnbiên.tậptạii.rea..d.vnng
chN.guồn:ir.e..ad.vnN.guồn:ir.e..ad.vnỉ quTruyện..dịchtạiiREAD..Truyện..dịchtạiiREAD..ỷ dịDịchtại..READ..vn.Dịchtại..READ..vn.
liCậpnhậtnh-an-hnhấtiread.vn--Cậpnhậtnh-an-hnhấtiread.vn--nh động-Cậpnhậtnhanhnhấti-r-ead.-vn-Cậpnhậtnhanhnhấti-r-ead.-vn,
nộĐangđọctại--iR-EA-D.vnĐangđọctại--iR-EA-D.vni tứNguồn:--i-read.-vnNguồn:--i-read.-vnc
trCậpn.hậtnha.nh.nhấtiread.vn.Cậpn.hậtnha.nh.nhấtiread.vn.ên kiế.DịchtạiiREA.D.v.n..DịchtạiiREA.D.v.n.m bạNgu--ồ-n-:iread.vnNgu--ồ-n-:iread.vno
phTruy.ệnbiêntậptạiiread.v...nTruy.ệnbiêntậptạiiread.v...nát rĐ.ang.đọctạiiREA.D..vnĐ.ang.đọctạiiREA.D..vna
còDịchtại-iREAD.---vnDịchtại-iREAD.---vnn áĐan.gđọc.t.ạiiREAD..vnĐan.gđọc.t.ạiiREAD..vnp PhươDịc-h-tạiiR--EAD.vnDịc-h-tạiiR--EAD.vnng
HiĐ.angđọct.ạiiREA.D.v.nĐ.angđọct.ạiiREA.D.v.nnh mộTruyệnbiên..tậptạiire.ad.vn.Truyệnbiên..tậptạiire.ad.vn.t
bậcDị.c.ht.ại.iREAD.vnDị.c.ht.ại.iREAD.vn.

PhụtNguồn:iread.v----nNguồn:iread.v----n...

Li-Truyệ-ndị-chtạiiREAD--Truyệ-ndị-chtạiiREAD-nh x.Đang.đọctạ.iiREAD.vn..Đang.đọctạ.iiREAD.vn.à nhấN.guồ..n:iread..vnN.guồ..n:iread..vnt
kiếN-guồn:irea--d.-vnN-guồn:irea--d.-vnm vỗDịc..htạiiR.EAD.v.nDịc..htạiiR.EAD.v.n lêDị--chtạiiREAD.-vn-Dị--chtạiiREAD.-vn-n thi-Truyệnbi-
êntậptạiiread.vn---Truyệnbi-êntậptạiiread.vn--ết côDị.chtạ.iiR.EAD..vnDị.chtạ.iiR.EAD..vnn,
khiCập.nhật.nh.anhnhấtiread..vnCập.nhật.nh.anhnhấtiread..vnến thCậ-pnhậtnhanhnhấtir-ead.vn--Cậ-pnhậtnhanhnhấtir-ead.vn--ân
hìDịc-h-tại-iREAD.-vnDịc-h-tại-iREAD.-vnnh PhươTruyệndị..ch.tạiiR.EADTruyệndị..ch.tạiiR.EADng
HíTru.yện.d..ịchtạiiREADTru.yện.d..ịchtạiiREADnh lảTru-yệnbiêntậptại-ir-ead-.vnTru-yệnbiêntậptại-ir-ead-.vno
đảoTruyệnd---ịchtạiiREA-DTruyệnd---ịchtạiiREA-D, lộDịc-htạiiR-EAD.vn--Dịc-htạiiR-EAD.vn-- vẻDịchtạ-ii-READ.v-n-Dịchtạ-ii-READ.v-n-
khôTruyệndịc-htạii---READTruyệndịc-htạii---READng thDịcht-ại--iREAD.-vnDịcht-ại--iREAD.-vnể
t-Truyệ-ndịchtạiiREAD---Truyệ-ndịchtạiiREAD--in nổiTruyện--biênt-ậpt-ạiiread.vnTruyện--biênt-ậpt-ạiiread.vn.

MộTruyệnb-iêntậpt--ạii-read.vnTruyệnb-iêntậpt--ạii-read.vnt khắTruyệnbiêntập-tạiire--ad.vn-Truyệnbiêntập-tạiire--ad.vn-c
saDịchtạiiRE---AD.v-nDịchtạiiRE---AD.v-nu.

ĐồnNgu-ồ-n:-ire-ad.vnNgu-ồ-n:-ire-ad.vng LiDịchtại-iREAD.-vn--Dịchtại-iREAD.-vn--nh Ngọ.Ng.uồ.n:.iread.vn.Ng.uồ.n:.iread.vnc
thưTruyệnbiêntậpt.ạii.re.ad.vn.Truyệnbiêntậpt.ạii.re.ad.vn.ận th.Truyệndịchtại.iRE.AD..Truyệndịchtại.iRE.AD.ể
chTruy-ệnbiêntậ-ptạ-iiread.vn-Truy-ệnbiêntậ-ptạ-iiread.vn-ém xuốn-Cậpnhậtnhanh-nhấtiread.--vn-Cậpnhậtnhanh-nhấtiread.--vng, hà-Cậpnh-
ậtnhanhnhấtire-ad-.vn-Cậpnh-ậtnhanhnhấtire-ad-.vnn quDịch.tạiiREAD..vn..Dịch.tạiiREAD..vn..ang

trCập-nhậtnhanhnhấtire-ad.-vn-Cập-nhậtnhanhnhấtire-ad.-vn-ên nhuyTruyệnbi.êntậpt.ạiir.ea.d.vnTruyệnbi.êntậpt.ạiir.ea.d.vnễn
kiếDịch.tạiiR..EAD..vnDịch.tạiiR..EAD..vnm giTruyệnbi.êntậptạ..i.iread.vnTruyệnbi.êntậptạ..i.iread.vnao
th.Đangđọctại.iREAD...vn.Đangđọctại.iREAD...vnoạ vớTru-yệndịc--htạiiRE-ADTru-yệndịc--htạiiRE-ADi huyNguồn:ire-a---d.vnNguồn:ire-a---d.vnết
khD.ịcht.ạ.iiREAD.vn.D.ịcht.ạ.iiREAD.vn.í, cuốNguồn:i.read....vnNguồn:i.read....vnn lấĐa-ngđọ-ctạiiREAD.-v-nĐa-ngđọ-ctạiiREAD.-v-ny
thiD-ịch--tạiiREAD.vn-D-ịch--tạiiREAD.vn-ết cô.DịchtạiiR.EAD.vn...DịchtạiiR.EAD.vn..n, vẩDịcht.ạii.READ.vn..Dịcht.ạii.READ.vn..y
lê.Ng.uồn:irea.d.v.n.Ng.uồn:irea.d.v.nn.

--Dịch--tạiiREAD.vn--Dịch--tạiiREAD.vn- KhôĐan--gđọ--ctạiiREAD.vnĐan--gđọ--ctạiiREAD.vnng!

PhươCậpnh-ậtn-h-anhnhấti-read.vnCậpnh-ậtn-h-anhnhấti-read.vnng HiĐangđọctạiiR-EAD.v-n--ĐangđọctạiiR-EAD.v-n--nh
kêDịcht-ạiiR--EAD.vn-Dịcht-ạiiR--EAD.vn-u lêĐ-angđọc-tại-READ.vn-Đ-angđọc-tại-READ.vn-n sợNguồn..:ire.a.d.vnNguồn..:ire.a.d.vn
hãĐangđọctạiiREA--D.v-n-ĐangđọctạiiREA--D.v-n-i, thiCậpnhậtnh--anhnhất-ir-ead.vnCậpnhậtnh--anhnhất-ir-ead.vnết
côTr.uyệnbiêntậ.ptạiiread.vn..Tr.uyệnbiêntậ.ptạiiread.vn..n trCậpnhậ.tnhanh.n.hấtiread.vn.Cậpnhậ.tnhanh.n.hấtiread.vn.ong
tTruyệndịchtại.iR..EAD.Truyệndịchtại.iR..EAD.ay đãNg..uồn:ire.ad.vn.Ng..uồn:ire.ad.vn. tuộĐa-n-gđọctạiiREAD.v-n-Đa-n-gđọctạiiREAD.v-n-t t-
Đangđọct-ạiiREAD.vn---Đangđọct-ạiiREAD.vn--ay bCậpn-h-ậtn-hanhnhấtiread.v-nCậpn-h-ậtn-hanhnhấtiread.v-nay đi-Dị-cht-ạiiREAD-.vn-Dị-cht-
ạiiREAD-.vn.

-Đan-gđ-ọctạiiREAD.vn--Đan-gđ-ọctạiiREAD.vn-- KeTruyện.dịchtạ.iiRE.A.DTruyện.dịchtạ.iiRE.A.Dng
ken-Cậpnhật--nhanhnhấtiread.-vn-Cậpnhật--nhanhnhấtiread.-vng...

ThiNguồn:--iread.-vn-Nguồn:--iread.-vn-ết côNguồn:.ire..ad.v.nNguồn:.ire..ad.v.nn từCậpnh-ật-nhanhn-hấtire-ad.vnCậpnh-ật-nhanhn-hấtire-ad.vn
giữTr.u.yệndịc.htạiiRE.ADTr.u.yệndịc.htạiiRE.ADa khôDịch.tạ.i.iREAD.v.nDịch.tạ.i.iREAD.v.nng trDịch.tạiiREA.D.vn..Dịch.tạiiREA.D.vn..ung
rơDịchtạiiRE-A-D-.vn-DịchtạiiRE-A-D-.vn-i xuốn--Đangđọct-ạiiREAD.vn---Đangđọct-ạiiREAD.vn-g,
lưCậpnhậtnhanhnhấtire-a-d.vn--Cậpnhậtnhanhnhấtire-a-d.vn--u lạ.Truyệ.nbiêntậptạiiread..vn..Truyệ.nbiêntậptạiiread..vn.i
PhươĐang-đ-ọctạ-iiREAD.-vnĐang-đ-ọctạ-iiREAD.-vnng Hì---N-guồn:iread.vn---N-guồn:iread.vnnh
thấCậpn-hậtn-hanhnhấtirea-d.vn-Cậpn-hậtn-hanhnhấtirea-d.vn-t hồ.Dịchtạ.iiREAD.v.n..Dịchtạ.iiREAD.v.n.n
lạCậpnhậtnhanhnhất-ir--ead.vn-Cậpnhậtnhanhnhất-ir--ead.vn-c pháCậpnhậtnhanhn.hấtiread..v.n.Cậpnhậtnhanhn.hấtiread..v.n.ch,
khôNguồn:.ire.a.d.v.nNguồn:.ire.a.d.v.nng thTruy-ệnbiêntậpt--ạiiread.-vnTruy-ệnbiêntậpt--ạiiread.-vnể tDịc--htạ--iiREAD.vnDịc--htạ--iiREAD.vnin
nổi-Đ--angđọctạiiREAD.-vn-Đ--angđọctạiiREAD.-vn.

Nguồ.n.:ir.ea.d.vnNguồ.n.:ir.ea.d.vn- LàN.guồn:iread..v..nN.guồn:iread..v..nm sĐangđ-ọ-ctạiiREAD.v-n-Đangđ-ọ-ctạiiREAD.v-n-ao
cCậpnhậtnhan.hnh.ấ.tiread.vn.Cậpnhậtnhan.hnh.ấ.tiread.vn.ó thể.Tr.uyệndịchtạ.ii.READ.Tr.uyệndịchtạ.ii.READ...
TĐ.angđọ.ctạiiREAD..vn.Đ.angđọ.ctạiiREAD..vn.u v.Dịch.tạ.iiR.EAD.vn.Dịch.tạ.iiR.EAD.vni
củCậpn.hật.nhanhnhấtirea.d.vn.Cậpn.hật.nhanhnhấtirea.d.vn.a tNguồ.n.:i.rea.d.vnNguồ.n.:i.rea.d.vna
đãCậpnh..ậtnhanhn.hấtiread.vn.Cậpnh..ậtnhanhn.hấtiread.vn. đạt.DịchtạiiR.EAD...vn.DịchtạiiR.EAD...vn
tớ-Cậpn-hậtnhanhnhấtiread.vn---Cậpn-hậtnhanhnhấtiread.vn--i ThôT-ruyệnb-iêntậptạii-r-ead.vnT-ruyệnb-iêntậptạii-r-ead.vnng
MạcDịchtại.iRE.AD.vn..Dịchtại.iRE.AD.vn..h đỉnTr.uyệnbi.êntập.tạiiread..vnTr.uyệnbi.êntập.tạiiread..vnh
phoCậ.pnhậtnhanhnhấtir.ead.vn..Cậ.pnhậtnhanhnhấtir.ead.vn..ng, thậCậpn..hậtnhanhnhất.ir.ead.vnCậpn..hậtnhanhnhất.ir.ead.vnm
chTruyệnbi.êntậptạii.read...vnTruyệnbi.êntậptạii.read...vní tTruyệ.n.biêntậptạiire.a.d.vnTruyệ.n.biêntậptạiire.a.d.vnop
Tr..uyện.biêntậptạiire.ad.vnTr..uyện.biêntậptạiire.ad.vn5 cũĐan.g.đọctạiiR.E.AD.vnĐan.g.đọctạiiR.E.AD.vnng
cTruyệnbiêntập--tạ-iiread.vn-Truyệnbiêntập--tạ-iiread.vn-ó thTruyệnbiênt..ậptạii..read.vnTruyệnbiênt..ậptạii..read.vnể chiCập--nhậtn-hanhnhấtiread.vn-
Cập--nhậtn-hanhnhấtiread.vn-ến mộĐangđọctạiiRE-AD---.vnĐangđọctạiiRE-AD---.vnt
trậCậpnh-ậtnhan-hnhấtir-ead.vn-Cậpnh-ậtnhan-hnhấtir-ead.vn-n.

PhươTru-yệ-n-dịc-htạiiREADTru-yệ-n-dịc-htạiiREADng HiNg.uồn:...iread.vnNg.uồn:...iread.vnnh
khTruy.ện.biê.ntậptạiiread.vn.Truy.ện.biê.ntậptạiiread.vn.ó mDị.chtạiiR.EAD..v.nDị.chtạiiR.EAD..v.nà tiếNguồn:.ire.a.d..vnNguồn:.ire.a.d..vnp
tCậ-pnhậ-tnh-anhnhấtiread.vn-Cậ-pnhậ-tnh-anhnhấtiread.vn-hu nổiCậ-pn-h--ậtnhanhnhấtiread.vnCậ-pn-h--ậtnhanhnhấtiread.vn.

KhTruyệ.ndịchtạiiRE.AD..Truyệ.ndịchtạiiRE.AD..óa trướ.Truyệnbiêntậ.ptạ.iire.ad.vn.Truyệnbiêntậ.ptạ.iire.ad.vnc,
hắĐ--angđọct-ại-iREAD.vnĐ--angđọct-ại-iREAD.vnn xếCập-nhậtnh-anhnhấtiread.--vnCập-nhậtnh-anhnhấtiread.--vnp
mườĐangđ.ọ.ctạiiREAD.v.n.Đangđ.ọ.ctạiiREAD.v.n.i ngoCậpn.hậtn.h.anhnhấtiread.vn.Cậpn.hậtn.h.anhnhấtiread.vn.ại
mô-Truy-ệnbiên-tậptạiirea-d.vn-Truy-ệnbiên-tậptạiirea-d.vnn, chĐ-an-gđ-ọctạiiREAD.vn-Đ-an-gđ-ọctạiiREAD.vn-ỉ
sTruy-ệ-nbiêntập-tạiiread.vn-Truy-ệ-nbiêntập-tạiiread.vn-ơ sả-Tru-yệnbiêntậptạiir-ead.v-n-Tru-yệnbiêntậptạiir-ead.v-ny
đãTr..uyệnbiên.tậptạiiread.vn.Tr..uyệnbiên.tậptạiiread.vn. bạDị.chtạ..iiREAD.vn.Dị.chtạ..iiREAD.vn.i trTru-yệndị-ch-t-ạiiREADTru-yệndị-ch-t-
ạiiREADong tT.ruyệ.nbi.êntậptạiiread..vnT.ruyệ.nbi.êntậptạiiread..vnay HoàT.ruy.ệnbiêntập.tạ.iiread.vnT.ruy.ệnbiêntập.tạ.iiread.vnng
VĩTruy-ệndịcht-ạiiR-EAD-Truy-ệndịcht-ạiiR-EAD-ên thCậpnhậtnhanhnh.ấtiread..vn..Cậpnhậtnhanhnh.ấtiread..vn..ứ
bảyCậ-pn-hậtn-ha-nhnhấtiread.vnCậ-pn-hậtn-ha-nhnhấtiread.vn.

LầDịch-tại--iREAD.v-nDịch-tại--iREAD.v-nn nàDịch.t.ạ.iiREA.D.vnDịch.t.ạ.iiREA.D.vny, hắN.g..u.ồn:iread.vnN.g..u.ồn:iread.vnn
tiếĐan-gđọctạiiREAD.--vn-Đan-gđọctạiiREAD.--vn-n bộDị..c.htạiiR.EAD.vnDị..c.htạiiR.EAD.vn khôTruy-ệnbiêntậptạiir--ead.v-nTruy-ệnbiêntậptạiir--
ead.v-nng nhỏTruy-ệnbi-êntập-tạiirea-d.vnTruy-ệnbi-êntập-tạiirea-d.vn, vốĐangđọc.tại.i.RE.AD.v.nĐangđọc.tại.i.RE.AD.v.nn
muố-Truyệnbiêntậ-ptại-iread.-vn-Truyệnbiêntậ-ptại-iread.-vnn ch-Đa-ngđọctại-iREAD-.vn-Đa-ngđọctại-iREAD-.vnen
vàTruyệnbiêntậ-ptại-iread.vn--Truyệnbiêntậ-ptại-iread.vn--o t.Truyệ.nbiêntậptạ.iiread.v.n.Truyệ.nbiêntậptạ.iiread.v.nop
5.N..guồn:.iread.vn.N..guồn:.iread.vn. NếĐangđ--ọctạiiR-EAD-.vnĐangđ--ọctạiiR-EAD-.vnu nhNguồn:-iread.---vnNguồn:-iread.---vnư
biểD.ịc.htạiiR.EAD.vn.D.ịc.htạiiR.EAD.vn.u hiệDịc.ht.ạ.iiREAD..vnDịc.ht.ạ.iiREAD..vnn tốtD.ịcht.ạiiRE.AD.vn.D.ịcht.ạiiRE.AD.vn.,
thậDịc.htạiiR.EAD...vnDịc.htạiiR.EAD...vnm chNgu.ồn:i.read.vn..Ngu.ồn:i.read.vn..í sẽCập.nh.ậtnhanhnhất.iread.vn.Cập.nh.ậtnhanhnhất.iread.vn.
đượcCậpn.h.ậtnhanh.nhấ.tiread.vnCậpn.h.ậtnhanh.nhấ.tiread.vn mộĐang---đọctạiiR-EAD.vnĐang---đọctạiiR-EAD.vnt
đạiTruyệndịc-htại-iR-EAD-Truyệndịc-htại-iR-EAD- nhTruyệnbiêntậ-pt-ạiirea-d.vn-Truyệnbiêntậ-pt-ạiirea-d.vn-ân

vậTruyệndịchtạii-R-EAD--Truyệndịchtạii-R-EAD--t trTruyệndịch.tạ.iiREAD..Truyệndịch.tạ.iiREAD..ong
tôĐang-đọc-t-ạiiREAD-.vnĐang-đọc-t-ạiiREAD-.vnng môĐa-ngđ-ọc-tạiiREAD.vn-Đa-ngđ-ọc-tạiiREAD.vn-n
xTruyệnbiêntậ.ptạ.ii.r.ead.vnTruyệnbiêntậ.ptạ.ii.r.ead.vnem trọnCậpnhậ..tnhanhnhấti.rea.d.vnCậpnhậ..tnhanhnhấti.rea.d.vng,
thậCậpnhậtnhanh.nhấti.re.ad.vn.Cậpnhậtnhanh.nhấti.re.ad.vn.m chDịchtạiiR.E.AD.v.n.DịchtạiiR.E.AD.v.n.í
tiếTruy.ệnd.ịchtạ.ii.READTruy.ệnd.ịchtạ.ii.READn vàD-ịchtạiiREA-D-.v-nD-ịchtạiiREA-D-.v-no nộCậpn-hậtnhanh-nhấtiread.-vn-Cậpn-hậtnhanh-
nhấtiread.-vn-i môDịch.tạiiREAD....vnDịch.tạiiREAD....vnn.

Nhữ.Dịchtại.iREAD...vn.Dịchtại.iREAD...vnng trậCậpnhậtnha.nhnh.ấti.read..vnCậpnhậtnha.nhnh.ấti.read..vnn
chiDịchtại-iR-EAD.-vn-Dịchtại-iR-EAD.-vn-ến trướCậpnh-ậ-tnhan-hnhấtiread.vn-Cậpnh-ậ-tnhan-hnhấtiread.vn-c,
hắĐangđọctạ-iiREA-D-.vn-Đangđọctạ-iiREA-D-.vn-n thắCậpnhậtnha-nh-nhấtiread.-vn-Cậpnhậtnha-nh-nhấtiread.-vn-ng
li--Đan-gđọctạiiREAD.vn---Đan-gđọctạiiREAD.vn-ên tụĐangđọ-ctạ-ii--READ.vnĐangđọ-ctạ-ii--READ.vnc
mấCậpnhậtnhan.hnhấtirea.d..v.nCậpnhậtnhan.hnhấtirea.d..v.ny trậNg..uồn:irea.d..vnNg..uồn:irea.d..vnn, khôCậpnhậtnhanhn-hấtiread-.vn--
Cậpnhậtnhanhn-hấtiread-.vn--ng gặ--Nguồ-n-:iread.vn--Nguồ-n-:iread.vnp phảTruyệ--nbiêntập-tại-iread.vnTruyệ--nbiêntập-tại-iread.vni
đốiCậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn---Cậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn--- th.T.ruy.ệndịchtạiiREAD..T.ruy.ệndịchtạiiREAD.ủ nà-Cậpnh-ậtnhanhnh-ấti-read.vn-
Cậpnh-ậtnhanhnh-ấti-read.vno quTruyệnbiêntậ..ptạiirea.d.vn.Truyệnbiêntậ..ptạiirea.d.vn.á
mạn-Cậpnhậtnhanhnhấtiread.-vn---Cậpnhậtnhanhnhấtiread.-vn--h mẽTruyệnbiêntậ-p--tạiiread.vn-Truyệnbiêntậ-p--tạiiread.vn-,
vậ-Tru-yệnbiêntậ-ptạiiread.-vn-Tru-yệnbiêntậ-ptạiiread.-vnn khNgu.ồn:iread....vnNgu.ồn:iread....vní tươNguồn-:irea-d.vn--Nguồn-:irea-d.vn--ng
đốiĐangđọctạii--RE-AD.vn-Đangđọctạii--RE-AD.vn- tốtCậpn-hậtnh--an-hnhấtiread.vnCậpn-hậtnh--an-hnhấtiread.vn.

KhôD.ịch..tạii.READ.vnD.ịch..tạii.READ.vnng ngờĐangđọc-tạ-iiRE-AD.v-nĐangđọc-tạ-iiRE-AD.v-n, trậN.gu.ồn:irea..d.vnN.gu.ồn:irea..d.vnn
thCậpnhậtnha-nhnhấtir-e-ad-.vnCậpnhậtnha-nhnhấtir-e-ad-.vnứ sáNgu.ồn:ire.a.d..vnNgu.ồn:ire.a.d..vnu
nàĐang..đọctạiiR.EAD.v.nĐang..đọctạiiR.EAD.v.ny, hắDị.cht.ạii.RE.AD.vnDị.cht.ạii.RE.AD.vnn lạĐ.an.gđọctạiiREA.D..vnĐ.an.gđọctạiiREA.D..vni
th.Nguồn:iread.v.n...Nguồn:iread.v.n..ua tr-N-g-uồn:ir-ead.vn-N-g-uồn:ir-ead.vnong tNguồn:.irea..d.v.nNguồn:.irea..d.v.nay bạTruyệndịcht-ạ-iiREAD--
Truyệndịcht-ạ-iiREAD--i tướnCậpnhậtnh---anhnhấ-tiread.vnCậpnhậtnh---anhnhấ-tiread.vng khĐang...đọctạ.iiREAD.vnĐang...đọctạ.iiREAD.vnóa
trước.Dịc.ht..ạiiREAD.vn.Dịc.ht..ạiiREAD.vnc.

TrướTruyệnb--iêntậptạiir-e-ad.vnTruyệnb--iêntậptạiir-e-ad.vnc tấNguồ.n:ire.ad..vn.Nguồ.n:ire.ad..vn.m b-Cậ-pnhậtnhanhnhấtiread.--vn-Cậ-
pnhậtnhanhnhấtiread.--vnia trậ.Cậpnhậtnhanhn.hấtiread.vn...Cậpnhậtnhanhn.hấtiread.vn..n pháCậpnhậtn-h-anhn-hấtiread.-vnCậpnhậtn-h-anhn-
hấtiread.-vnp.

LãNguồn:i..re.ad..vnNguồn:i..re.ad..vno giN-guồn:-iread-.-vnN-guồn:-iread-.-vnả á-DịchtạiiRE--A-D.vn-DịchtạiiRE--A-D.vno
bàĐan-gđọctạiiREA-D.vn--Đan-gđọctạiiREA-D.vn--o đeCậpnhật.nhanhnhấtirea.d..vn.Cậpnhật.nhanhnhấtirea.d..vn.n
đưNguồn:irea..d...vnNguồn:irea..d...vna tTruyệndịc.ht..ạiiR.EADTruyệndịc.ht..ạiiR.EADay chĐangđọ-ctạ-iiREAD.vn--Đangđọ-ctạ-iiREAD.vn--ỉ
mộ..Truyệndịchtạ.iiREA.D..Truyệndịchtạ.iiREA.Dt cáCậpnhậtnha.nhn.hấtiread.vn..Cậpnhậtnha.nhn.hấtiread.vn..i,
mộ.Truyệndịchtạ.iiREAD...Truyệndịchtạ.iiREAD..t đạoCậpnhậtnha-nhnhấtiread.-vn--Cậpnhậtnha-nhnhấtiread.-vn--
khCậpnhậtnhanhn-h--ấtiread.vn-Cậpnhậtnhanhn-h--ấtiread.vn-í xíĐan.gđọc..tạiiREAD.v.nĐan.gđọc..tạiiREAD.v.nch
mCập.nhậtnhanhn.hấtiread.v.n.Cập.nhậtnhanhn.hấtiread.v.n.à mắDịch-tại-iiRE-AD.v-nDịch-tại-iiRE-AD.v-nt thườN.guồn:ire.ad...vnN.guồn:ire.ad...vnng
cDịc-htạ-iiR-EAD.v-nDịc-htạ-iiR-EAD.v-nó thĐan-gđọctạiiREAD--.v-nĐan-gđọctạiiREAD--.v-nể
thấCậpnh-ậtnhanhnhấ-tirea--d.vnCậpnh-ậtnhanhnhấ-tirea--d.vny đượcĐangđ--ọct-ạiiREAD-.vnĐangđ--ọct-ạiiREAD-.vn,
đánTru.yệnbiê.ntậptạ.ii.read.vnTru.yệnbiê.ntậptạ.ii.read.vnh lêCậpn-hậtnh-an-hnhấti-read.vnCậpn-hậtnh-an-hnhấti-read.vnn
tấCậ-pnhậtn-h-an-hnhấtiread.vnCậ-pnhậtn-h-an-hnhấtiread.vnm bCậpnhật--nhanh-nhấ-tiread.vnCậpnhật--nhanh-nhấ-tiread.vnia
trậĐ.an.g.đọct.ạiiREAD.vnĐ.an.g.đọct.ạiiREAD.vnn pháCậpnh.ậtnhanhn.hấtiread.v.n.Cậpnh.ậtnhanhn.hấtiread.v.n.p.

Vụt.-Đang-đọctạiiREAD.vn---Đang-đọctạiiREAD.vn--..

TrĐan.g.đọc.tạiiREAD.v.nĐan.g.đọc.tạiiREAD.v.nên tấ.T.ruyệnbiêntậptạiire.ad.vn..T.ruyệnbiêntậptạiire.ad.vn.m
bTruyệndịchtạiiR-EAD---Truyệndịchtạ iiR-EAD---ia trậCậpnhậtnhanhnhấtire-ad.-v--nCậpnhậtnhanhnhấtire-ad.-v--nn
pháCậpnhậtn..h.anhnhấtiread.vn.Cậpnhậtn..h.anhnhấtiread.vn.p, xếTruyệnbiê..ntập.tạiirea.d.vnTruyệnbiê..ntập.tạiirea.d.vnp
hạnTruy.ệ.n.biêntậptạii.read.vnTruy.ệ.n.biêntậptạii.read.vng củ--Dị-c-htạiiREAD.vn--Dị-c-htạiiREAD.vna ĐồnNguồn:ir.e..ad.vn.Nguồn:ir.e..ad.vn.g
LiĐangđọc-tạiiR-EAD.-vn-Đangđọc-tạiiR-EAD.-vn-nh NgọĐan-gđọctạ-iiREAD.vn--Đan-gđọctạ-iiREAD.vn--c
liềĐa.ngđọ.ctạiiREAD..vn.Đa.ngđọ.ctạiiREAD..vn.n tăT-ruyệ-nb-iêntậptạiiread.vn-T-ruyệ-nb-iêntậptạiiread.vn-ng
lêĐa-n-gđọ-ctại-iREAD.vnĐa-n-gđọ-ctại-iREAD.vnn.

ChDị.chtạ.iiR.EA.D.vnDị.chtạ.iiR.EA.D.vnỉ thấ.Dịcht.ạ.iiREA.D.vn.Dịcht.ạ.iiREA.D.vny thàĐang-đọc-tạiiR-EAD-.vnĐang-đọc-tạiiR-EAD-.vnnh
tíTruyệnbiêntậpt-ạiir-ead.v-n-Truyệnbiêntậpt-ạiir-ead.v-n-ch củDịchtạii---READ.v-nDịchtạii---READ.v-na
ĐồnC-ậpnhậtnhanhnhấtir-ead-.-vnC-ậpnhậtnhanhnhấtir-ead-.-vng NgọCậpnhật.nhanhnhấtiread.v...nCậpnhật.nhanhnhấtiread.v...nc
Li.Cậpnhậtnhanh.nhấtiread.vn...Cậpnhậtnhanh.nhấtiread.vn..nh cũTruyệnbiêntậptạii-read.vn---Truyệnbiêntậptạii-read.vn---ng
lNguồ--n:-iread.-vnNguồ--n:-iread.-vnà sáCậpnhậ.tnhanhnhấ.tiread.v..nCậpnhậ.tnhanhnhấ.tiread.v..nu thắNguồn:-ire-ad.v--nNguồn:-ire-ad.v--nng
liCậpnh.ậtnha.nhnhấtiread.vn..Cậpnh.ậtnha.nhnhấtiread.vn..ên tiếTruyệndịchtạ.ii...READTruyệndịchtạ.ii...READp,
xế.Dịcht.ạiiRE.AD..vn.Dịcht.ạiiRE.AD..vnp chNgu..ồn.:iread..vnNgu..ồn.:iread..vnung vóC.ậpnhậtn.han.hnhấtiread.v.nC.ậpnhậtn.han.hnhấtiread.v.ni
đá-Dịcht-ại-iREAD.-vn-Dịcht-ại-iREAD.-vnm ngườTruyệndịch--tại-iREAD-Truyệndịch--tại-iREAD-i
NCậpnhậtnh.anhn.hấti.r.ead.vnCậpnhậtnh.anhn.hấti.r.ead.vnam CuTruyệnbiênt.ậptại.i.re.ad.vnTruyệnbiênt.ậptại.i.re.ad.vnng
LễDịchtạii..READ..vn.Dịchtạii..READ..vn., NhạCậpnhậtnh.anhnh.ấtiread.vn..Cậpnhậtnh.anhnh.ấtiread.vn..c
PhoĐangđọctạ-iiR-EAD-.vn-Đangđọctạ-iiR-EAD-.vn-ng, TrầDịc-htạiiRE-AD.v-n-Dịc-htạiiRE-AD.v-n-n Vũ--Nguồn:i--read.vn--Nguồn:i--read.vn.

.Truyệnbiêntậptạ.iirea.d.vn..Truyệnbiêntậptạ.iirea.d.vn.- LạDịchtại-i-R-EAD.-vnDịchtại-i-R-EAD.-vni mộNgu.ồn:irea.d...vnNgu.ồn:irea.d...vnt
đầu..Truyệnb.iêntậptạiirea.d.vn..Truyệnb.iêntậptạiirea.d.vn hắNg.u.ồn:ire.ad..vnNg.u.ồn:ire.ad..vnc mãTruy.ệndịchtạiiRE.AD..Truy.ệndịchtạiiRE.AD...

Truyệ-nb-iêntậptạiiread.vn--Truyệ-nb-iêntậptạiiread.vn--- ĐồnTruyệndịch.t.ại.iREAD.Truyệndịch.t.ại.iREAD.g
NgọC-ậ-p-nhậtnhanhnhấ-tiread.vnC-ậ-p-nhậtnhanhnhấ-tiread.vnc LiNgu.ồ.n:irea.d.v.nNgu.ồ.n:irea.d.v.nnh
tiếCậpnhậtnhanhnhấ.t.i.read.vn.Cậpnhậtnhanhnhấ.t.i.read.vn.n bộ.C.ậpnhật.nhanh.nhấtiread.vn.C.ậpnhật.nhanh.nhấtiread.vn
thậCậpnhậtn-han-hn-hấtiread.v-nCậpnhậtn-han-hn-hấtiread.v-nt nhaCậpnh--ậtn-hanhnhấtirea-d.vnCậpnh--ậtn-hanhnhấtirea-d.vnnh,
nhN-guồn-:ire-ad.vn-N-guồn-:ire-ad.vn-ìn thựrCậpn-hậtnha-nhnhấtiread-.vn-Cậpn-hậtnha-nhnhấtiread-.vn-c lựrN.g.uồn.:i.read.vnN.g.uồn.:i.read.vnc
vừrDịcht-ạ-iiR-EA-D.vnDịcht-ạ-iiR-EA-D.vna rồiNguồn:ir....ead.vnNguồn:ir....ead.vn, ho.Ng.uồ.n:i.read.vn.Ng.uồ.n:i.read.vnàn
toĐan-gđọctạiiRE-AD-.vn-Đan-gđọctạiiRE-AD-.vn-àn cTruyện--dịchtạiiREAD--Truyện--dịchtạiiREAD--ó thDịchtạii-R-EAD-.vn-Dịchtạii-R-EAD-
.vn-ể ch.Dịcht..ạ.iiREAD.vn.Dịcht..ạ.iiREAD.vnen vàĐangđọ.ctạii.RE.AD.v.nĐangđọ.ctạii.RE.AD.v.no
tĐangđọctại-iRE--AD.vn-Đangđọctại-iRE--AD.vn-op 5Dịchtạii.RE.AD.v.n.Dịchtạii.RE.AD.v.n..

Dưới-Đa-ngđọctạiiR-EAD.vn--Đa-ngđọctạiiR-EAD.vn-i sâĐang.đọ.ctạiiREA.D..vnĐang.đọ.ctạiiREA.D..vnn
ồn.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vn.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d..vn àCập.nhậtnha.nh.nhấ.tiread.vnCập.nhậtnha.nh.nhấ.tiread.vno
ngh.Ngu.ồn.:ir.ead.vn.Ngu.ồn.:ir.ead.vnị luậ.Cậpnh.ậ.t.nhanhnhấtiread.vn.Cậpnh.ậ.t.nhanhnhấtiread.vnn.

VẻN-gu-ồn-:iread.vn-N-gu-ồn-:iread.vn- mặT.ruyệnbiêntậptạiiread..vn..T.ruyệnbiêntậptạiiread..vn..t Trầ.Dị.chtạii.READ.vn..Dị.chtạii.READ.vn.n
VDịchtại-iRE--AD.vn-Dịchtại-iRE--AD.vn-ũ v-Cậpnh-ậtnhanhnhấti-read.v-n-Cậpnh-ậtnhanhnhấti-read.v-nà
NhạD-ịchtạii-R-EAD-.vnD-ịchtạii-R-EAD-.vnc PhTruyệnb-iêntậptạiiread-.vn--Truyệnb-iêntậptạiiread-.vn--ong đều-Nguồn-:ire-ad.-vn-Nguồn-:ire-
ad.-vn lộĐangđọ-ctạii---READ.vnĐangđọ-ctạii---READ.vn vềĐangđ-ọctạiiREAD.-vn--Đangđ-ọctạiiREAD.-vn--
ngo.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.v.n.Cậpnhậtnhanhnhấ.tirea.d.v.nài dựrĐangđọ-ct-ạiiRE-AD.vn-Đangđọ-ct-ạiiRE-AD.vn-
liệCậpn.hậ.tnhanhnhấtire.ad.vn.Cậpn.hậ.tnhanhnhấtire.ad.vn.u.

ĐồnTruyệnbiê.n..tậptạiiread.vn.Truyệnbiê.n..tậptạiiread.vn.g NgọTr-uyệndịchtạiiR-E-AD-Tr-uyệndịchtạiiR-E-AD-c
LiTruyệndịc.h.tạiiR.E.ADTruyệndịc.h.tạiiR.E.ADnh cườT.ruyện..dịchtại.iREADT.ruyện..dịchtại.iREADi
kh-Đangđọctạ--iiREAD.vn--Đangđọctạ--iiREAD.vn-anh kháĐa.ngđọctạiiREA.D.vn..Đa.ngđọctạiiREA.D.vn..ch đĐa-ngđọctạiiREA--D.vn-Đa-
ngđọctạiiREA--D.vn-i xuốn-Dịchtại-iREAD.vn---Dịchtại-iREAD.vn--g, hiểĐangđọctạiiR--EAD.vn--Đangđọctạii R--EAD.vn--n
nhiCậpnhậ.tnh..anhnhấtiread.vn.Cậpnhậ.tnh..anhnhấtiread.vn.ên đãDịchtạiiREAD...vn..DịchtạiiREAD...vn.. nắ--Dịch-tạiiREAD.vn---Dịch-tạiiREAD.vn-
m chăCậ.pnhậtnh.an.hnh.ấtiread.vnCậ.pnhậtnh.an.hnh.ấtiread.vnc thắĐang-đọctạiiREAD-.vn--Đang-đọctạiiREAD-.vn--ng
lọCậpn.hậ.tnh.anhnhất.iread.vnCậpn.hậ.tnh.anhnhất.iread.vni từD..ị.chtạiiRE.AD.vnD..ị.chtạiiRE.AD.vn
trướTruyệnbi-ênt-ậptạiire-ad.v-nTruyệnbi-ênt-ậptạiire-ad.v-nc.

-Đang-đọc-t-ạiiREAD.vn-Đang-đọc-t-ạiiREAD.vn- LầTruy-ện-biêntậptại-iread-.vnTruy-ện-biêntậptại-iread-.vnn
trướCậpnhậtnhan.hnhấti.rea.d..vnCậpnhậtnhan.hnhấti.rea.d..vnc lúCập-nhậtnhan-hnhấtir-ead.vn-Cập-nhậtnhan-hnhấtir-ead.vn-c
giếTru-yệnb-iêntập-tạiiread.vn-Tru-yệnb-iêntập-tạiiread.vn-t HuyĐa.ngđọctạiiREAD..vn..Đa.ngđọctạiiREAD..vn..ết
ThĐangđọc--tạiiREAD.-vn-Đangđọc--tạiiREAD.-vn-ủ Ngố.Cậpnhậtnhanhnhấtiread...vn..Cậpnhậtnhanhnhấtiread...vn.c
ĐầuDịchtạii..REA.D.vn.Dịchtạii..REA.D.vn., ĐồnĐ.angđ.ọctạiiREAD.vn..Đ.angđ.ọctạiiREAD.vn..g Ngọ--Dịchtạ-i-iREAD.vn--Dịchtạ-i-iREAD.vnc
LiNg..uồn:ire.ad.v.nNg..uồn:ire.ad.v.nnh còĐa..n.gđọctạiiREAD.vn.Đa..n.gđọctạiiREAD.vn.n
khôTruyệnb..i.êntậptạiir.ead.vnTruyệnb..i.êntậptạiir.ead.vnng cDịch--tạiiREAD.vn--Dịch--tạiiREAD.vn--ó
thựTruy...ệnd.ịchtạiiREADTruy...ệnd.ịchtạiiREADc lự.Truyệnb..iêntậptạiir.ead.vn.Truyệnb..iêntậptạiir.ead.vnc nàDịc-h--tạiiREA-D.vnDịc-h--tạiiREA-
D.vny. LẽĐangđọctạiiR-EAD.---vnĐangđọctạiiR-EAD.---vn nàNguồn:-ir---ead.vnNguồn:-ir---ead.vno, gầDịc-htạiiREAD.v-n--Dịc-htạiiREAD.v-n--n
đâDịc.htạ.iiREAD...vnDịc.htạ.iiREAD...vny nàDịc--htạ-iiREAD.-vnDịc--htạ-iiREAD.-vnng cĐa-ng-đọctạiiREAD.v-n-Đa-ng-đọctạiiREAD.v-n-ó
kỳCậpnhật-nhanhnhấti-read.vn--Cậpnhật-nhanhnhấti-read.vn-- ngTruy-ệ-ndịc-htạiiREAD-Truy-ệ-ndịc-htạiiREAD-ộ
giCập.nhậtn.hanhnhấtire..ad.vnCập.nhậtn.hanhnhấtire..ad.vn?

TrầCậpnhật-nhanhnh-ấtirea-d-.vnCậpnhật-nhanhnh-ấtirea-d-.vnn VTru.yệndị.chtạiiREAD..Tru.yệndị.chtạiiREAD..ũ
khôTr-uyệnd-ị-cht-ạiiREADTr-uyệnd-ị-cht-ạiiREADng khỏT-ruyệnbiênt-ậptạiiread.v-n-T-ruyệnbiênt-ậptạiiread.v-n-i
sTruyệnb-iên-tậptạiire-ad.vn-Truyệnb-iên-tậptạiire-ad.vn-uy tưNgu--ồn-:irea-d.vnNgu--ồn-:irea-d.vn.

Nế.Dịc.htạii.READ.v.n.Dịc.htạii.READ.v.nu ĐồnN.gu.ồn:.iread..vnN.gu.ồn:.iread..vng NgọNguồn:i-r-ead-.-vnNguồn:i-r-ead-.-vnc
LiC.ậpn.hậtnhanh.nhấtiread..vnC.ậpn.hậtnhanh.nhấtiread..vnnh cĐangđọctạii-R--EAD.vn-Đangđọctạii-R--EAD.vn-ó
thựCậpnh.ậtnhan..h.nhấtiread.vnCậpnh.ậtnhan..h.nhấtiread.vnc lựrTruyện.bi.êntậpt.ạiir.ead.vnTruyện.bi.êntậpt.ạiir.ead.vnc
nàTru..yệnbiêntậ.ptạiiread..vnTru..yệnbiêntậ.ptạiiread..vny, lầCậpnhậtn-hanhnh-ấtirea-d.vn-Cậpnhậtn-hanhnh-ấtirea-d.vn-n
trướTruyệnbiên.tậptạii.r.ead.vn.Truyệnbiên.tậptạii.r.ead.vn.c mộĐan.gđọctạiiR.EAD...vnĐan.gđọctạiiR.EAD...vnt
mìDị--ch-tạii-READ.vnDị--ch-tạii-READ.vnnh mà-C-ậpnh-ậtnhanhnhấtiread-.vn-C-ậpnh-ậtnhanhnhấtiread-.vnng
đãĐan-gđọctạiiREA--D.v-nĐan-gđọctạiiREA--D.v-n đủNguồn:ir...e.ad.vnNguồn:ir...e.ad.vn đánĐangđọ--ctạiiRE-AD-.vnĐangđọ--ctạiiRE-AD-.vnh
chếD.ịcht.ạ.iiREAD.v.nD.ịcht.ạ.iiREAD.v.nt HuyCậpnhậtnh.anh.nhất.iread..vnCậpnhậtnh.anh.nhất.iread..vnết Th..Ng.uồn:irea.d.vn..Ng.uồn:irea.d.vnủ
NgốC-ập-nhậtnhanhnhấtiread.-vn-C-ập-nhậtnhanhnhấtiread.-vn-c ĐầuTruyệ-n-dịchtại-iREAD-Truyệ-n-dịchtại-iREAD-
rồiNguồn:iread..v.n..Nguồn:iread..v.n...

Chẳ-Ngu-ồn-:iread-.vn-Ngu-ồn-:iread-.vnng qu-Đangđọctại-iREAD.v-n--Đangđọctại-iREAD.v-n-a,
TrầĐangđọ.ctạii.REA.D.v.nĐangđọ.ctạii.REA.D.v.nn VDịch-tạiiREAD-.v-n-Dịch-tạiiREAD-.v-n-ũ cũNguồn:i-r-e--ad.vnNguồn:i-r-e--ad.vnng
nh.T.ruyệndịchtạii.READ..T.ruyệndịchtạii.READ.anh chó.Truy.ệnbiêntậptạ.iiread..vn.Truy.ệnbiêntậptạ.iiread..vnng ng-Nguồn:-ire-ad.v-n-Nguồn:-ire-
ad.v-nhĩ thôCậpnhậ-tn-hanhnhấti-read.vn-Cậpnhậ-tn-hanhnhấti-read.vn-ng suốTruyệ--nbiêntậptạiire-ad.vn-Truyệ--nbiêntậptạiire-ad.vn-t.

ThNguồn:i.read.v..n.Nguồn:i.read.v..n.ế gióĐangđọ-ctại-i-REA-D.vnĐangđọ-ctại-i-REA-D.vni tôĐa.ngđọctạiiREA..D.vn.Đa.ngđọctạiiREA..D.vn.ng
mô-T-ruyệndịcht-ạiiREAD--T-ruyệndịcht-ạiiREAD-n huyTruyệ-ndịch-tạiiRE-AD-Truyệ-ndịch-tạiiRE-AD-ền
cTr.u.yệnbiêntậptạiir.ead.vn.Tr.u.yệnbiêntậptạiir.ead.vn.ơ thầN-guồn--:irea-d.vnN-guồn--:irea-d.vnn
bí-T-ruyệndịchtạiiREA-D--T-ruyệndịchtạiiREA-D-, cNguồ-n:-i-rea-d.vnNguồ-n:-i-rea-d.vnó thĐangđọ-ctạii-R-EAD.vn-Đangđọ-ctạii-R-EAD.vn-ể
t--Cậpnhậtnh-anhnhấtirea-d.vn--Cậpnhậtnh-anhnhấtirea-d.vnhu đượcĐangđọc-tạiiREAD-.vn--Đangđọc-tạiiREAD-.vn--

kỳDịc-ht-ạ-ii-READ.vnDịc-ht-ạ-ii-READ.vn ngĐ-angđ-ọ-ctạiiREAD.vn-Đ-angđ-ọ-ctạiiREAD.vn-ộ
khô-ĐangđọctạiiRE-AD-.vn--ĐangđọctạiiRE-AD-.vn-ng chTr.uyệnbi.êntậptạiiread..v.nTr.uyệnbi.êntậptạiiread..v.nỉ
mì.Dịc.ht.ạii.READ.vn.Dịc.ht.ạii.READ.vnnh hắn-Ng--uồn:iread.v-n-Ng--uồn:iread.v-n, c-Dịchtạ-iiRE--AD.vn-Dịchtạ-iiRE--AD.vnó
lẽTruyệndịc-htạiiREA-D--Truyệndịc-htạiiREA-D-- cò.Dị.ch.tạiiREAD..vn.Dị.ch.tạiiREAD..vnn
cCậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn---Cậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn---ó rấDịch-tạiiR-EAD.--vnDịch-tạiiR-EAD.--vnt
nhiCậpnhậtn-han-hnhấtiread.vn--Cậpnhậtn-han-hnhấtiread.vn--ều tồĐangđọctạ-ii-READ.-v-nĐangđọctạ-ii-READ.-v-nn
tạTruy..ệndịch.tạiiREAD.Truy..ệndịch.tạiiREAD.i cũNgu-ồn:-ir-e-ad.vnNgu-ồn:-ir-e-ad.vnng
gió.Truy.ệnbi.êntậptạii.read.vn.Truy.ệnbi.êntậptạii.read.vnng nhTr.u..yệndịcht.ạiiREADTr.u..yệndịcht.ạiiREADư
mìnDịchtạiiR.EA..D..vnDịchtạiiR.EA..D..vnh.

Khô.Nguồ.n:ir.ead..vn.Nguồ.n:ir.ead..vnng lâCậpnhậ..tnhanhnhấtiread..vn.Cậpnhậ..tnhanhnhấtiread..vn.u saTr---uyệnbiêntậptạiir-ead.vnTr---
uyệnbiêntậptạiir-ead.vnu, vòDịc.ht.ạiiREAD.v.n.Dịc.ht.ạiiREAD.v.n.ng đấuTruyệnbiê.nt.ậptạiiread.vn..Truyệnbiê.nt.ậptạiiread.vn..
ngẫTruyệnbiêntậpt.ại.iread.vn..Truyệnbiêntậpt.ại.iread.vn..u nhĩTruyệnbiên.tậpt.ạiir.ead..vnTruyệnbiên.tậpt.ạiir.ead..vnên
thĐ.angđ.ọctại.i.READ.vnĐ.angđ.ọctại.i.READ.vnứ sáTruyệnbiên.t.ậptạii.read.v.nTruyệnbiên.t.ậptạii.read.v.nu
cũĐang-đọctại--iREA-D.vnĐang-đọctại--iREA-D.vnng kếĐangđọctạ-iiREAD.v-n--Đangđọctạ-iiREAD.v-n--t
thúTruyệnbiên.tậptại.ir.ead.vn.Truyệnbiên.tậptại.ir.ead.vn.c.

QNgu-ồn:irea-d.--vnNgu-ồn:irea-d.--vnua sáN-guồn--:ir-ead.vnN-guồn--:ir-ead.vnu trậ.Ng.uồn:.iread..vn.Ng.uồn:.iread..vnn
liDịcht.ại.iREAD..vn.Dịcht.ại.iREAD..vn.ên tiếTruyệnb---iên-tậptạiiread.vnTruyệnb---iên-tậptạiiread.vnp,
cũĐ-angđọctại-iREA-D.vn-Đ-angđọctại-iREA-D.vn-ng chC-ậpn-hậtnhanh-nhấtiread.vn-C-ậpn-hậtnhanh-nhấtiread.vn-ỉ
còTruyệnbiê.ntậpt..ạ.iiread.vnTruyệnbiê.ntậpt..ạ.iiread.vnn 1T-ruyện-dịchtại--iREADT-ruyện-dịchtại--iREAD9
ngườD-ịchtại--iRE-AD.vnD-ịchtại--iRE-AD.vni cDịchtạii-REA-D.--vnDịchtạii-REA-D.--vnó thTruy-ệndịc-htạ-iiR-EADTruy-ệndịc-htạ-iiR-EADể
dDịchtạ.i..iRE.AD.vnDịchtạ.i..iRE.AD.vnuy trT.ruy.ệndịchtạiiREAD..T.ruy.ệndịchtạiiREAD..ì liDịch-tạiiRE--A-D.vnDịch-tạiiRE--A-D.vnên
thắn.Ngu.ồn:ir.e.ad.vn.Ngu.ồn:ir.e.ad.vng.

Dịcht.ại.i.READ..vnDịcht.ại.i.READ..vn- TiểĐangđọctạiiREAD..vn...Đangđọctạiiread..vn...u tửĐangđọctạii.RE.A..D.vnĐangđọctạii.RE.A..D.vn
kTruy-ệnd-ịcht-ạiiREAD-Truy-ệnd-ịcht-ạiiREAD-ia lạ.T.r.uyệndịcht.ạiiREAD.T.r.uyệndịcht.ạiiREADi tiếDịchtại.i.READ..vn.Dịchtại.i.READ..vn.n
vàCậpnhật.nha.nhnh.ấtiread..vnCậpnhật.nha.nhnh.ấtiread..vno tĐang-đọ-ct-ạiiREA-D.vnĐang-đọ-ct-ạiiREA-D.vnop
2D..ịchtạii.READ.vn.D..ịchtạii.READ.vn.0?

VưoCậpnhậtnha-nhnhấtiread.vn---Cậpnhậtnha-nhnhấtiread.vn---ng Lă--Cậpnhậtn-hanhnhấtiread.vn---Cậpnhậtn-hanhnhấtiread.vn-ng
VâT-ruyệndị-chtạiiREAD--T-ruyệndị-chtạiiREAD--n vẻTruyệndị.cht.ạiiR.E.ADTruyệndị.cht.ạiiR.E.AD
mặTru-yệnbiê-ntậpt-ạiiread.-vnTru-yệnbiê-ntậpt-ạiiread.-vnt căNguồ-n:i-read--.vnNguồ-n:i-read--.vnm
ghCậpnh...ật.nhanhnhấtiread.vnCậpnh...ật.nhanhnhấtiread.vnét khôĐang.đọctạiiREA.D...vnĐang.đọctạiiREA.D...vnng
cDịc-h-tạiiREAD.-vn-Dịc-h-tạiiREAD.-vn-am lònC-ậpnhật-n-hanhnhấtiread.vn-C-ậpnhật-n-hanhnhấtiread.vn-g.

NhTru.yện.biê.ntập.tạiiread.vnTru.yện.biê.ntập.tạiiread.vnìn xTr-uyệ-ndịchtại-iR-EADTr-uyệ-ndịchtại-iR-EADu
thTruyệnbiêntậptại...iread.vn.Truyệnbiêntậptại...iread.vn.ế nàTruyệnb-iêntậptạiiread-.vn--Truyệnb-iêntậptạiiread-.vn--y,
ch.Cậpnhậtnhanhnhấtiread..v.n..Cậpnhậtnhanhnhấtiread..v.n.ỉ cầCập-nh---ậtnhanhnhấtiread.vnCập-nh---ậtnhanhnhấtiread.vnn
vậTruyệnbiê-ntậpta-iire-ad.vn-Truyệnbiê-ntậpta-iire-ad.vn-n khN.g.uồn.:.iread.vnN.g.uồn.:.iread.vní
củ-Truyện-biêntậptại-iread.v-n-Truyện-biêntậptại-iread.v-na TrầĐan-gđọctạiiREAD-.vn--Đan-gđọctạiiREAD-.vn--n
VDịcht--ạiiR-E-AD.vnDịcht--ạiiR-E-AD.vnũ khôĐangđọ.cta.i.iREAD..vnĐangđọ.cta.i.iREAD..vnng quDịcht.ại..i.READ.vnDịcht.ại..i.READ.vná
kéTr.uyệnbiêntậptại.i.read..vnTr.uyệnbiêntậptại.i.read..vnm, giếCậpn-hậtnha-n-hnhấtiread.-vnCậpn-hậtnha-n-hnhấtiread.-vnt
vàDịch.tạiiR.EAD.vn..Dịch.tạiiR.EAD.vn..o tCậpnhật---nhan-hnhấtiread.vnCậpnhật---nhan-hnhấtiread.vnop
2Tr-uyệnbiêntậpt-ạiirea-d.vn-Tr-uyệnbiêntậpt-ạiirea-d.vn-0, tiế.Nguồ.n:.iread.v.n.Nguồ.n:.iread.v.nn nhậD--ịchtạiiRE-AD-.vnD--ịchtạiiRE-AD-.vnp
vòTruyện-biêntậptại-ir-e-ad.vnTruyện-biêntậptại-ir-e-ad.vnng tiếTruy.ệndịc..h.tạiiREADTruy.ệndịc..h.tạiiREADp
thNguồn.:ire.ad.v..nNguồn.:ire.ad.v..neo "xếpNg-uồn-:-iread.vn-Ng-uồn-:-iread.vn- hạn.Tr.uyệnbiêntậptạiirea.d.vn..Tr.uyệnbiêntậptạiirea.d.vn.g tĐ--
angđọctạii-RE-AD.vnĐ--angđọctạii-RE-AD.vnhi đấu",-Ngu-ồn-:iread.vn--Ngu-ồn-:iread.vn- că--N-guồ-n:iread.vn--N-guồ-n:iread.vnn
bảĐangđọctạiiR.EAD.vn...ĐangđọctạiiR.EAD.vn...n khôĐan.g.đ.ọctại.iREAD.vnĐan.g.đ.ọctại.iREAD.vnng
cCậpnhật..nhanhnhấtirea.d..vnCậpnhật..nhanhnhấtirea.d..vnó áTruyệndịcht-ạ-i-iREA-DTruyệndịcht-ạ-i-iREA-Dp
lựTruyệndịc--h-tại-iREADTruyệndịc--h-tại-iREADc giTr-uyệnd-ịc-h-tạiiREADTr-uyệnd-ịc-h-tạiiREAD.

Ng-uồn:i--read-.vnNg-uồn:i--read-.vn- YêTruyệnbiênt.ậptại.i.read.vn.Truyệnbiênt.ậptại.i.read.vn.n
tâTr-uyệnb-iêntập-tạiiread.vn-Tr-uyệnb-iêntập-tạiiread.vn-m, hắ-Đang-đọctạiiRE-AD.vn--Đang-đọctạiiRE-AD.vn-n
chDịchtạii-REA--D.v-nDịchtạii-REA--D.v-nỉ l.Dị.chtạiiRE.AD.v.n.Dị.chtạiiRE.AD.v.nà vậTruyệnbiêntậptạ--iire-ad-.vnTruyệnbiêntậptạ--iire-ad-.vnn
khĐ-angđọc-tạ-iiREAD.v-nĐ-angđọc-tạ-iiREAD.v-ní tốtĐangđọ.ctạiiRE.AD.vn..Đangđọ.ctạiiRE.AD.vn..,
khôĐang.đọc.t.ạiiREAD.vn.Đang.đọc.t.ạiiREAD.vn.ng gặT-ru-yệndịc-htạiiREAD-T-ru-yệndịc-htạiiREAD-p
phảTruyệnd.ịcht..ại.iREADTruyệnd.ịcht..ại.iREADi đệTruy.ệnd.ịc..htạiiREADTruy.ệnd.ịc..htạiiREAD tửDịch-t-ạiiRE-AD.-vnDịch-t-ạiiRE-AD.-vn
tCậpnhậtnha.nhnhấtiread..vn..Cậpnhậtnha.nhnhấtiread..vn..op 1Cậpnhậ--tnhanhnhấtiread--.vnCậpnhậ--tnhanhnhấtiread--.vn0
mTruyệnb..iêntập.tạ.iiread.vnTruyệnb..iêntập.tạ.iiread.vnà thôTru-y-ệnbiêntậptạiiread.vn--Tru-y-ệnbiêntậptạiiread.vn--i.

HoàTru-yệndịchtạ-iiRE-A-DTru-yệndịchtạ-iiRE-A-Dng Vi-Cậ-pnhật-nha-nhnhấtiread.vn-Cậ-pnhật-nha-nhnhấtiread.vnên
lạn.Dịchtại..iREAD.v.n.Dịchtại..iREAD.v.nh lùDị.chtạ.iiRE.AD.v.nDị.chtạ.iiRE.AD.v.nng nó-Dịchtại--iREAD-.vn-Dịchtại--iREAD-.vni.

Cậpnhậ-tnhanhnhấtire--a-d.vnCậpnhậ-tnhanhnhấtire--a-d.vn- NhữĐangđ.ọ.ctạ.iiREAD.vn.Đangđ.ọ.ctạ.iiREAD.vn.ng
đệCậpnhậtnhan--hnhấtiread.vn--Cậpnhậtnhan--hnhấtiread.vn-- tửNguồn:.ir.ea.d..vnNguồn:.ir.ea.d..vn
còT.ruyệ.nbiêntậ.ptạiiread.vn.T.ruyệ.nbiêntậ.ptạiiread.vn.n lạiT-ruyệnbiêntậptạ-iiread.v-n-T-ruyệnbiêntậptạ-iiread.v-n-, số-Nguồ--n:i-read.vn-Nguồ--
n:i-read.vn lượnT.ruyện.dịch.tạiiREAD.T.ruyện.dịch.tạiiREAD.g cà.Dịch.t.ạiiREAD.vn..Dịch.t.ạiiREAD.vn.ng

lúCậpn-hậtnhanhnhấtir-ead.vn--Cậpn-hậtnhanhnhấtir-ead.vn--c càDịchtạiiREAD.-vn---DịchtạiiREAD.-vn---ng
ítĐangđọ.c.tạiiRE.AD..vnĐangđọ.c.tạiiRE.AD..vn, tíTruyệnbi--êntậptạiir-ead.-vnTruyệnbi--êntậptạiir-ead.-vn
lệD.ịc.htạii.READ..vnD.ịc.htạii.READ..vn chạDịch-tạiiREA-D.v-n-Dịch-tạiiREA-D.v-n-m mặN.gu.ồn:.ir.ead.vnN.gu.ồn:.ir.ead.vnt
rấ.Cập.nh.ậtnha.nhnhấtiread.vn.Cập.nh.ậtnha.nhnhấtiread.vnt lớnDịcht..ạiiREA.D..vnDịcht..ạiiREA.D..vn.

Kh-Truyện-b-iêntậptạiiread.vn--Truyện-b-iêntậptạiiread.vn-óe miệĐangđọ.ctạiiRE.AD.vn..Đangđọ.ctạiiRE.AD.vn..ng
HồĐangđọct.ạii.R.E.AD.vnĐangđọct.ạii.R.E.AD.vn NhấTruyệndịchtạiiRE-AD---TruyệndịchtạiiRE-AD---t B.Dịchtạ.iiREAD.vn...Dịchtạ.iiREAD.vn..á
nhếTruyệnbiên.tậptạiiread.vn...Truyệnbiên.tậptạiiread.vn...ch lêCậpnhậ.tnha.nhnhấtiread..v.nCậpnhậ.tnha.nhnhấtiread..v.nn,
lộN.gu.ồ.n:.iread.vnN.gu.ồ.n:.iread.vn rCập-nh-ậtnh-anhnhấti-read.vnCập-nh-ậtnh-anhnhấti-read.vna mộNguồ.n.:.i.read.vnNguồ.n.:.i.read.vnt
tC..ậpnhậtnhanhnhất.irea.d.vnC..ậpnhậtnhanhnhất.irea.d.vnia tiếTruyện.dịch..t.ạiiREADTruyện.dịch..t.ạiiREADu ýNguồn:ir-ead.-v-n-Nguồn:ir-ead.-v-n-
tàCậpnhật-nhanhn-hất--iread.vnCậpnhật-nhanhn-hất--iread.vnn nhẫNguồn.:iread..vn..Nguồn.:iread..vn..n.

QuTruyệnbiê.ntậptạiiread..v.n.Truyệnbiê.ntậptạiiread..v.n.ả thậCậ.pnhậtnhanhnhấtiread.vn...Cậ.pnhậtnhanhnhấtiread.vn...t, qĐa-n-gđọctạiiREAD.v--
nĐa-n-gđọctạiiREAD.v--nua từnTruyệnbiê.n.tậptạiirea.d.vn.Truyệnbiê.n.tậptạiirea.d.vn.g vò.Truyệnbiên.tậptạiire.ad.vn..Truyệnbiên.tậptạiire.ad.vn.ng
đàĐangđ.ọc..tạiiREAD.vn.Đangđ.ọc..tạiiREAD.vn.o thảNguồn:i..re.ad..vnNguồn:i..re.ad..vni, đệTruy-ệndịch-tạiiREAD--Truy-ệndịch-tạiiREAD--
tử-Dịch-tạiiREAD.v-n--Dịch-tạiiREAD.v-n- cò-Nguồn:i--rea-d.vn-Nguồn:i--rea-d.vnn
sóCậpnh-ậtnhanhnhấ-tiread.v-n-Cậpnh-ậtnhanhnhấ-tiread.v-n-t lạĐa.n.gđọ.ctạiiREAD.vn.Đa.n.gđọ.ctạiiREAD.vn.i
đãCập-nhật-nhanhnhấtirea-d.v-nCập-nhật-nhanhnhấtirea-d.v-n càDịchtạiiREA-D-.--vnDịchtạiiREA-D-.--vnng
ngTr--uyệnbiêntậptạiiread.vn--Tr--uyệnbiêntậptạiiread.vn--ày càTruyệnd-ịch--tạiiREAD-Truyệnd-ịch--tạiiREAD-ng
ítDịchtạ-ii-REA-D.v-nDịchtạ-ii-REA-D.v-n.

Cậ.pnhậtnhanhnh.ất.i.read.vnCậ.pnhậtnhanhnh.ất.i.read.vn- ChNgu.ồn:ire.ad..v.nNgu.ồn:ire.ad..v.nư
vịCậpnhậtnha.nhnhất.ire.ad.vn.Cậpnhậtnha.nhnhất.ire.ad.vn..

VươTruyệndị.c.htạiiREA.D.Truyệndị.c.htạiiREA.D.ng LăCậ..p.nhậtnhanhnh.ấtiread.vnCậ..p.nhậtnhanhnh.ấtiread.vnng
VâTruyệnbiên-tậptạ-ii-read.v-nTruyệnbiên-tậptạ-ii-read.v-nn đột--Ng-uồn:iread-.vn--Ng-uồn:iread-.vn
nhiTruy-ện-d-ịch-tạiiREADTruy-ện-d-ịch-tạiiREADên cắ.Ngu.ồ.n:iread..vn.Ngu.ồ.n:iread..vnn rănDịc-htạiiREAD-.-vn-Dịc-htạiiREAD-.-vn-g,
nó.ĐangđọctạiiR.EA.D.vn..ĐangđọctạiiR.EA.D.vn.i:

.D.ịchtạiiR..EAD.vn.D.ịchtạiiR..EAD.vn- NgườDịc-htại-iR-EAD.v-nDịc-htại-iR-EAD.v-ni
nàCậpnhậtnhanhnh.ấtiread.vn...Cậpnhậtnhanhnh.ấtiread.vn...o tr--Đangđọc-t-ạiiREAD.vn--Đangđọc-t-ạiiREAD.vnong cáĐ-angđọctạiiREA-D.vn--Đ-
angđọctạiiREA-D.vn--c ngưĐangđọctại.iRE..A.D.vnĐangđọctại.iRE..A.D.vnơi cTr-uyệndịch-tạiiRE-AD-Tr-uyệndịch-tạiiRE-AD-ó
thNguồn:-irea--d-.vnNguồn:-irea--d-.vnể đánĐang--đọctạiiR-EAD.vn-Đang--đọctạiiR-EAD.vn-h
bạĐa-ngđọctạ-iiREAD-.v-nĐa-ngđọctạ-iiREAD-.v-ni TrảTruy..ệndịcht.ạiiREAD.Truy..ệndịcht.ạiiREAD.n
VữT.ruyệndịcht.ạiiREA..DT.ruyệndịcht.ạiiREA..D, ngN.guồn:.ire.ad.v.nN.guồn:.ire.ad.v.năn cả-Truyện-dịch-tạiiREAD--Truyện-dịch-tạiiREAD-n
hắĐan.gđọc.tạ.iiREAD.vn.Đan.gđọc.tạ.iiREAD.vn.n li-T-r-uyệndịchtại-iREAD-T-r-uyệndịchtại-iREADên
thắnT.ru.yệnbiênt.ậpt.ạiiread.vnT.ru.yệnbiênt.ậpt.ạiiread.vng. VươTruyệ.nbiênt.ậ.ptạ.iiread.vnTruyệ.nbiênt.ậ.ptạ.iiread.vnng
LăDịch-tại-iREAD.vn--Dịch-tại-iREAD.vn--ng VâCập.nhậtnha.nhnhấti.read..vnCập.nhậtnha.nhnhấti.read..vnn
tDị.chtạiiREAD.vn...Dị.chtạiiREAD.vn...a sẽTruyệnbiêntậpt.ạ.iiread..vn.Truyệnbiêntậpt.ạ.iiread..vn. dâTruyệndịc.htạ.iiR.EAD.Truyệndịc.htạ.iiR.EAD.ng
mộĐangđọctạii-R-EA-D.vn-Đangđọctạii-R-EA-D.vn-t gốNg-uồn-:-iread.-vnNg-uồn-:-iread.-vnc LiTr..uyện.dịchtạii.READTr..uyện.dịchtạii.READnh
TrùĐangđọct.ạiiRE.A.D.vn.Đangđọct.ạiiRE.A.D.vn.ng ThảDịch.tạiiREAD.v.n..Dịch.tạiiREAD.v.n..o 5Truyệnd.ịchtạii.R.EAD.Truyệnd.ịchtạii.R.EAD.0
năDị.chtại.iREA.D.vn.Dị.chtại.iREA.D.vn.m, cộn-Nguồ--n:iread.vn--Nguồ--n:iread.vn-g th.Truy.ệnbiêntậptạiir.ead.vn..Truy.ệnbiêntậptạiir.ead.vn.êm
5T-ruyệndịc-ht--ạiiREADT-ruyệndịc-ht--ạiiREAD00 NguCậpnh.ậtnh.an.hnhấtiread.vn.Cậpnh.ậtnh.an.hnhấtiread.vn.yên
thạĐan..g.đọctạiiREAD.vn.Đan..g.đọctạiiREAD.vn.ch thTr.u.yệnbiêntậptạiiread.v.n.Tr.u.yệnbiêntậptạiiread.v.n.ứ
phấTr-uyện-dịchtạii-READ-Tr-uyện-dịchtạii-READ-m.

Lờ-Truyệnbiêntậptại-i-read.vn--Truyệnbiêntậptại-i-read.vn-i vừĐangđọctạ..iiREAD.v.n.Đangđọctạ..iiREAD.v.n.a
nóCậpnhậtnh.anhnhấti..read.v.nCậpnhậtnh.anhnhấti..read.v.ni rĐangđọctạii--READ--.vnĐangđọctạii--READ--.vna,
mấ.N.guồn:ir.ead..vn.N.guồn:ir.ead..vny ngườCập-n-hậtnhanhnhấtiread-.v-nCập-n-hậtnhanhnhấtiread-.v-ni trNgu-ồn:--i-read.vnNgu-ồn:--i-read.vnong
"vòn.Dịch..tạiiREAD.vn..Dịch..tạiiREAD.vn.g trNguồn:i---read.vn-Nguồn:i---read.vn-òn áDịchtạii-R-EAD.-vn-Dịchtạii-R-EAD.-vn-c
nhânTru.yện.dịchtạ..iiREADTru.yện.dịchtạ..iiREAD" đềuCậpnhậ-tnh-anhnhấtirea-d.v-nCậpnhậ-tnh-anhnhấtirea-d.v-n
kiD.ịchtạiiR.E.A.D.vnD.ịchtạiiR.E.A.D.vnnh ngạN.guồn:.iread..vn.N.guồn:.iread..vn.c nhĐang-đọctạ-iiREAD.vn--Đang-đọctạ-iiREAD.vn--ìn
VươDịchtại.i...READ.vnDịchtại.i...READ.vnng LăTruyệnb-iênt-ậ--ptạiiread.vnTruyệnb-iênt-ậ--ptạiiread.vnng
VâTruyệndịc..ht.ạiiREAD.Truyệndịc..ht.ạiiREAD.n.

LiĐan-gđọc-tạiiREAD.v-n-Đan-gđọc-tạiiREAD.v-n-nh Trù--Nguồn:irea-d.vn---Nguồn:irea-d.vn-ng Thả.Nguồn:ire.ad.v..n.Nguồn:ire.ad.v..no
5-Nguồn:irea-d.-vn--Nguồn:irea-d.-vn-0 năDịc..htạiiR..EAD.vnDịc..htạiiR..EAD.vnm, lạTruyệnbiê-ntậ-ptạiir-ead.vn-Truyệnbiê-ntậ-ptạiir-ead.vn-i
thTru..yệnbiênt.ậptạiiread.v.nTru..yệnbiênt.ậptạiiread.v.nêm 5Dịch-tạ-ii-READ.vn-Dịch-tạ-ii-READ.vn-00
NguTruyệnbiê.n.tậ.ptạiiread.vn.Truyệnbiê.n.tậ.ptạiiread.vn.yên thạTruyệnbiêntậptạ--ii-read.-vnTruyệnbiêntậptạ--ii-read.-vnch
thC.ậpnhậtnhanhnhấtir.ead..vn.C.ậpnhậtnhanhnhấtir.ead..vn.ứ phấT.ruyện.biên.t.ậptạiiread.vnT.ruyện.biên.t.ậptạiiread.vnm,
khoCậpnhậtnh..a.nhnhấtiread.vn.Cậpnhậtnh..a.nhnhấtiread.vn.ản nàĐa-ngđọctạiiREAD-.vn--Đa-ngđọctạiiREAD-.vn--y
tuyDịchtạ.iiR.EA.D.v.nDịchtạ.iiR.EA.D.v.nệt đốiDị-c-htạii-REA-D.vnDị-c-htạii-REA-D.vn lĐang---đọctạiiREAD.vn-Đang---đọctạiiREAD.vn-à
mộTruyện.biên.tậptại.iread.vn.Truyện.biên.tậptại.iread.vn.t cDị-cht--ạiiREAD.vn-Dị-cht--ạiiREAD.vn-on số.DịchtạiiRE.AD..vn..DịchtạiiRE.AD..vn.
lớĐ.angđọc.tại..iREAD.vnĐ.angđọc.tại..iREAD.vnn đối.Ng.uồn:.iread..vn.Ng.uồn:.iread..vn vớNg-u-ồ-n:iread.-vnNg-u-ồ-n:iread.-vni đệN-guồn:-
iread.--vnN-guồn:-iread.--vn tửTruy--ệ-nbiêntậptạiiread.vn-Truy--ệ-nbiêntậptạiiread.vn- ngoC-ậpnhật-n-hanhnhấtiread.vn-C-ậpnhật-n-
hanhnhấtiread.vn-ại môCậpnhậtnh.anhnhấti.re.a.d.vnCậpnhậtnh.anhnhấti.re.a.d.vnn.

CTruyệndịcht-ạiiRE--AD-Truyệndịcht-ạiiRE--AD-ho dTruy--ệndịchtại-i-READTruy--ệndịchtại-i-READù đốiĐangđọctạ-iiREAD-.v-n-Đangđọctạ-

iiREAD-.v-n- vớTruy-ệnd-ịcht-ạiiREAD-Truy-ệnd-ịcht-ạiiREAD-i thĩTr-u-yệnbiêntậptạiire-ad.vn-Tr-u-yệnbiêntậptạiire-ad.vn-ếu
chTruyệnbiên.t.ậptạiiread.vn..Truyệnbiên.t.ậptạiiread.vn..ủ gCập-nhậ-tn-hanh-nhấtiread.vnCập-nhậ-tn-hanh-nhấtiread.vnia
tộNguồn---:i-read.vnNguồn---:i-read.vnc nhĐan-gđọct-ạ-iiREAD-.vnĐan-gđọct-ạ-iiREAD-.vnư
VươTruyệnd.ị..ch.tạiiREADTruyệnd.ị..ch.tạiiREADng LăTruyệnbiêntậptạii.rea..d.vn.Truyệnbiêntậptạii.rea..d.vn.ng
VâT-ruyện-dịchtạiiREAD--T-ruyện-dịchtạiiREAD--n cũ.Đ.angđọctạiiREA..D.vn.Đ.angđọctạiiREA..D.vnng lNgu-ồn--:i-read.vnNgu-ồn--:i-read.vnà
mộD.ịcht.ạ.iiREA.D.vnD.ịcht.ạ.iiREA.D.vnt khoĐangđọctạii-REA-D.vn--Đangđọctạii-REA-D.vn--ản tàTruyện-dịchtại-iR-EAD-Truyện-dịchtại-iR-
EAD-i nguNguồn:iread--.-vn-Nguồn:iread--.-vn-yên khCậpnhậtn.ha.nhnhất.iread.vn.Cậpnhậtn.ha.nhnhất.iread.vn.ó
cóN.guồn:irea..d..vnN.guồn:irea..d..vn.

Nguồn..:i.read..vnNguồn..:i.read..vn- CòCậpnhậtnhan..h.nhấti.read.vnCậpnhậtnhan..h.nhấti.read.vnn tNguồn:ire-ad.vn---Nguồn:ire-ad.vn---a
nữaĐa.ngđọctại.i.READ..vnĐa.ngđọctại.i.READ..vn, cộnTruyệnbiêntậ-ptạ-iiread.vn--Truyệnbiêntậ-ptạ-iiread.vn--g
thDịc.htại.i.READ.vn.Dịc.htại.i.READ.vn.êm 10Truyệ.nbiêntập..tạiiread.vn.Truyệ.nbiêntập..tạiiread.vn.00
Ngu.Đa.ngđọctại.i.READ.vn.Đa.ngđọctại.i.READ.vnyên thạTruy.ệndị.ch..tạiiREADTruy.ệndị.ch..tạiiREADch
thĐan.gđọctạii.REA.D..vnĐan.gđọctạii.REA.D..vnứ phẩĐan.gđọctạiiREA.D.vn..Đan.gđọctạiiREA.D.vn..m.
ChCậpnh-ậtnha-nhnhấtiread-.vn-Cậpnh-ậtnha-nhnhấtiread-.vn-ỉ cầDịc-htạ-iiRE-AD.v-nDịc-htạ-iiRE-AD.v-nn
kẻTruyện-dịc-htại-iRE-ADTruyện-dịc-htại-iRE-AD nàC-ậpnhậtnh-anhnhấtiread.vn--C-ậpnhậtnh-anhnhấtiread.vn--o
cNg.uồn.:ir.ead..vnNg.uồn.:ir.ead..vnó thĐangđ.ọct.ạiiREA.D.v.nĐangđ.ọct.ạiiREA.D.v.nể ởĐangđọct.ạiiREAD.vn...Đangđọct.ạiiREAD.vn...
trĐangđọctại-iRE-AD.vn--Đangđọctại-iRE-AD.vn--ên đàCậ.pnhậtnhanh.nhấti.read..vnCậ.pnhậtnhanh.nhấti.read..vni
giNguồn.:iread..v.n.Nguồn.:iread..v.n.áo huấ.Cậpnhậtnhanhnhấtir.ea.d..vn.Cậpnhậtnhanhnhấtir.ea.d..vnn Trầ.D.ịchtạiiREA.D..vn.D.ịchtạiiREA.D..vnn
V.Đ.angđọctạ..iiREAD.vn.Đ.angđọctạ..iiREAD.vnũ mộTruy-ệnbiênt-ập-tạiir-ead.vnTruy-ệnbiênt-ập-tạiir-ead.vnt
phNguồ-n:---iread.vnNguồ-n:---iread.vnen, 10Nguồn.:ir.ead...vnNguồn.:ir.ead...vn00
NguCậpnhậtnha.nhnhấti.r.ead..vnCậpnhậtnha.nhnhấti.r.ead..vnyên thạĐ.an.gđọctạiiRE.AD..vnĐ.an.gđọctạiiRE.AD..vnch
thTru.yệnbiêntậptạiir.ead.v.n.Tru.yệnbiêntậptạiir.ead.v.n.ứ phẩCậpnhậtnhanhnh....ấtiread.vnCậpnhậtnhanhnh....ấtiread.vnm
sẽNgu..ồn:i.r.ead.vnNgu..ồn:i.r.ead.vn thuTruyệndịchtại-iR-EAD--Truyệndịchtại-iR-EAD--ộc
vềCậ-pnhậtnhanh-n-hấ-tiread.vnCậ-pnhậtnhanh-n-hấ-tiread.vn kẻ.D..ịchtạiiREAD..vn.D..ịchtạiiREAD..vn đóDịchtại.i.RE.AD.vn.Dịchtại.i.RE.AD.vn..

MộCậ-pnhậtnhanhnhấti--read.-vnCậ-pnhậtnhanhnhấti--read.-vnt th.Đ.angđọctạiiR.EA.D.vn.Đ.angđọctạiiR.EA.D.vnanh â-Truyệnbiêntậptạ-iire-ad.vn--
Truyệnbiêntậptạ-iire-ad.vn-m thiĐan.gđọctạiiREAD.vn...Đan.gđọctạiiREAD.vn...ếu nữDịch..tạiiREAD...vnDịch..tạiiREAD...vn
truy.Đangđọc.tại.iREAD.v.n.Đangđọc.tại.iREAD.v.nền đến-Cậpnh-ậtnhanhnh-ấtirea-d.vn-Cậpnh-ậtnhanhnh-ấtirea-d.vn.

Mọ..Cậpnhậtnhan.hnhấtiread..vn..Cậpnhậtnhan.hnhấtiread..vni ngườiNgu.ồn.:i.read..vnNgu.ồn.:i.read..vni
đưCậpnh..ậtnhan.hnhấtiread.vn.Cậpnh..ậtnhan.hnhấtiread.vn.a mắCậpnhậtnh--anhnhấtire-ad.vn-Cậpnhậtnh--anhnhấtire-ad.vn-t
nhìĐ-angđọctạiiRE-A-D.vn-Đ-angđọctạiiRE-A-D.vn-n, thĩTruyệndịch-tại-iREAD--Truyệndịch-tại-iREAD--ếu
nữDị.c..htạiiREAD..vnDị.c..htạiiREAD..vn vừNgu..ồn:iread...vnNgu..ồn:iread...vna lêĐangđ-ọctạiiRE-AD.vn--Đangđ-ọctạiiRE-AD.vn--n
tiếTruyệ-nbi-êntậptạ-iiread.vn-Truyệ-nbi-êntậptạ-iiread.vn-ng chíCậpnh.ậtn.hanh..nhấtiread.vnCậpnh.ậtn.hanh..nhấtiread.vnnh
lDịchtạ.i.iREAD..vn.Dịchtạ.i.iREAD..vn.à GiDịch.tạiiREAD.vn...Dịch.tạiiREAD.vn...ang VâTruyệnbiêntậ---ptạiire-ad.vnTruyệnbiêntậ---ptạiire-ad.vnn
NhTruyệnbiêntập--tạiire-ad.v-nTruyệnbiêntập--tạiire-ad.v-ni.

GiTr-uyệnd-ị-cht-ạiiREADTr-uyệnd-ị-cht-ạiiREADang VâĐ.a.ngđọ.ctạiiREAD.vn.Đ.a.ngđọ.ctạiiREAD.vn.n N..N.guồn:i.read.vn..N.guồn:i.read.vnhi
lNguồn:i....read.vnNguồn:i....read.vnà mộC.ậpnhật.nhanh.nhấtiread.vn.C.ậpnhật.nhanh.nhấtiread.vn.t
nữTr.uyệnb.iêntậptạii.read.v.nTr.uyệnb.iêntậptạii.read.v.n tử-Dịch-tại-iREAD.vn--Dịch-tại-iREAD.vn-
xiCậpnhật.nha.nhn..hấtiread.vnCậpnhật.nha.nhn..hấtiread.vnnh đẹpNguồ-n:ire-a-d-.vnNguồ-n:ire-a-d-.vn
đượcCậpnhậtnhanhn--hấ-tiread.vn-Cậpnhậtnhanhn--hấ-tiread.vn- mọCậpnhậtnhanhnh-ấti-read.vn--Cậpnhậtnhanhnh-ấti-read.vn--i
ngườiTruy..ệndịchtạiiREAD..Truy..ệndịchtạiiREAD..i thDịc-htạ-iiREAD.-vn-Dịc-htạ-iiREAD.-vn-eo
đuổi-Truyệnbiêntậptạiirea-d--.vn-Truyệnbiêntậptạiirea-d--.vn, khôN.g.uồ.n:.iread.vnN.g.uồ.n:.iread.vnng
ngCậpnhật-nhanhnhấtire--ad-.vnCậpnhật-nhanhnhấtire--ad-.vnờ lạĐangđ.ọctại.iRE..AD.vnĐangđ.ọctại.iRE..AD.vni
bị.Dịc.h.tạiiREAD.vn..Dịc.h.tạiiREAD.vn. TrầĐangđọctại-i-READ.-vn-Đangđọctại-i-READ.-vn-n V..D.ịchtạiiREAD.vn...D.ịchtạiiREAD.vn.ũ
néCậpnhậtnhanhnhấ-tir-ea--d.vnCậpnhậtnhanhnhấ-tir-ea--d.vnm xuố-Nguồn--:-iread.vn-Nguồn--:-iread.vnng
đàĐangđọctạiiR-EA--D-.vnĐangđọctạiiR-EA--D-.vni trướTr.uyện.d.ịchtạiiR.EADTr.uyện.d.ịchtạiiR.EADc
mặ.Truyệndịc.htạiiREAD...Truyệndịc.htạiiREAD..t đáN.g.uồn:i.rea.d.vnN.g.uồn:i.rea.d.vnm đônDịch.t.ạiiREAD.v.n.Dịch.t.ạiiREAD.v.n.g,
loạ.Cậpn.hậtnhanhnhấtiread..v.n.Cậpn.hậtnhanhnhấtiread..v.ni oáCậ-pnhậtn-hanhnhấtirea-d.-vnCậ-pnhậtn-hanhnhấtirea-d.-vnn
hậCậpnhậtnhan.hnhấtir.ead.vn..Cậpnhậtnhan.hnhấtir.ead.vn..n sỉCậpnhậ..tnhanh.n.hấtiread.vnCậpnhậ..tnhanh.n.hấtiread.vn
nhụTr.uyệnbiêntậptạiiread...vn.Tr.uyệnbiêntậptạiiread...vn.c nà.Nguồn:i.re.ad..vn.Nguồn:i.re.ad..vny, cảNguồn:i-re--ad-.vnNguồn:i-re--ad-.vn
đờiT.ruyệndịcht.ạiiREA..DT.ruyệndịcht.ạiiREA..D nàDịc.htại.iRE.A.D.vnDịc.htại.iRE.A.D.vny cũNguồn:-ir--ead.-vnNguồn:-ir--ead.-vnng
hiếĐangđọctạii-R-EAD.--vnĐangđọctạii-R-EAD.--vnm gặpCậpnhậtnhanhnhấtir--ead.v-n-Cậpnhậtnhanhnhấtir--ead.v-n-.

Dịch---tạiiREAD.v-nDịch---tạiiREAD.v-n- MộTruyệnb.iêntậ.ptạiiread..vn.Truyệnb.iêntậ.ptạiiread..vn.t lờ-Dịcht-ạiiREA-D-.vn-Dịcht-ạiiREA-D-.vni
đãNguồn--:irea-d.v-nNguồn--:irea-d.v-n địnhĐangđọ.c.tạiiREAD.vn..Đangđọ.c.tạiiREAD.vn...

HồTruyện--biêntậptạiir-ead.vn-Truyện--biêntậptạiir-ead.vn- NhấTruyệ-ndịchtại-iREAD--Truyệ-ndịchtại-iREAD--t
BNguồn:i-re-ad.v--nNguồn:i-re-ad.v--ná vTru..y.ệndịchtạiiREAD.Tru..y.ệndịchtạiiREAD.à HoàĐ--angđọctạiiREAD.-vn-Đ--angđọctạiiREAD.-vn-ng
Vi.Đa.ngđ.ọctạiiREAD..vn.Đa.ngđ.ọctạiiREAD..vnên liếDịchtại-iRE-A-D.v-nDịchtại-iRE-A-D.v-nc nhN.guồn:i.read..vn.N.guồn:i.read..vn.ìn
nhĐang--đọc-tạiiREAD.v-nĐang--đọc-tạiiREAD.v-nau, đồnTru-yệnbiêntậpt--ạ-iiread.vnTru-yệnbiêntậpt--ạ-iiread.vng
thờDịchtại-iRE-A-D.-vnDịchtại-iRE-A-D.-vni lộCậpnhậtn-hanhnhấtiread--.v-nCậpnhậtn-hanhnhấtiread--.v-n
rDịchtại.iRE.AD...vnDịchtại.iRE.AD...vna nụC..ậpnhậtnhanhn.hấtiread..vnC..ậpnhậtnhanhn.hấtiread..vn
cườiTruyệnbiêntậpt.ạiiread...vn.Truyệnbiêntậpt.ạiiread...vn..

TổnCập-n-hật-nhanhnhấtiread.vn-Cập-n-hật-nhanhnhấtiread.vn-g cộnCậpnhậtnhan-hnh-ấti-read.vn-Cậpnhậtnhan-hnh-ấti-read.vn-g

15Cậpnhậtnhanhnhất..iread.vn..Cậpnhậtnhanhnhất..iread.vn..00 NguCậpnhậ.tnhanhnhấti.read..vn.Cậpnhậ.tnhanhnhấti.read..vn.yên
thạTruyệnbiêntậ.ptạiir.ead..vn.Truyệnbiêntậ.ptạiir.ead..vn.ch thTruyệnbi.êntậptạii.rea..d.vnTruyệnbi.êntậptạii.rea..d.vnứ
phẩ.Cậpnh.ậtn..hanhnhấtiread.vn.Cậpnh.ậtn..hanhnhấtiread.vnm, thCậpnhậ.tnhan.hnhấ.tiread.vn.Cậpnhậ.tnhan.hnhấ.tiread.vn.êm
mộCậpnhậtnhanh.nhấ.tire..ad.vnCậpnhậtnhanh.nhấ.tire..ad.vnt gố.Cậpnhật.n.hanhnhấtiread..vn.Cậpnhật.n.hanhnhấtiread..vnc
LiC-ậpnhậ-tnhanhnhấtiread.vn--C-ậpnhậ-tnhanhnhấtiread.vn--nh TrùDịch.tạiiRE.AD..vn.Dịch.tạiiRE.AD..vn.ng
Thả.Truyệnbiên..t.ậptạiiread.vn.Truyệnbiên..t.ậptạiiread.vno 5Dịch..tạii..READ.vnDịch..tạii..READ.vn0 nă.Nguồn.:i.re.ad.vn.Nguồn.:i.re.ad.vnm,
cDị-ch-tạiiREAD.--vnDị-ch-tạiiREAD.--vnon sốC.ậpn.hậtnhanhnhấtiread.vn..C.ậpn.hậtnhanhnhấtiread.vn.. nàN.guồn.:ire.a.d.vnN.guồn.:ire.a.d.vny
đãNguồ-n:-ire--ad.vnNguồ-n:-ire--ad.vn rấĐan--gđọctại-i-READ.vnĐan--gđọctại-i-READ.vnt mNg.uồn..:iread.v.nNg.uồn..:iread.v.nê
ngườCậpnhậ.tnh..anhnhấtiread..vnCậpnhậ.tnh..anhnhấtiread..vni rồiĐangđ.ọ..ctại.iREAD.vnĐangđ.ọ..ctại.iREAD.vn.

Huố.Đa..ngđọctạiiREAD.v.n.Đa..ngđọctạiiREAD.v.nng chDịcht-ạiiRE-AD.vn--Dịcht-ạiiRE-AD.vn--i,
nếĐang-đọctạiiREA--D.vn-Đang-đọctạiiREA--D.vn-u cTr.uyệnbiê.nt.ậptạiirea.d.vnTr.uyệnbiê.nt.ậptạiirea.d.vnó
thDịchtạii.REA..D..vnDịchtạii.REA..D..vnể hoCậpnhậtnhanhnhất.ire.a.d.vn.Cậpnhậtnhanhnhất.ire.a.d.vn.àn
thàCậpnhậ-tnhanhn-h-ấtiread.vn-Cậpnhậ-tnhanhn-h-ấtiread.vn-nh việNg-uồn:i-re-ad-.vnNg-uồn:i-re-ad-.vnc
đóT..ruyệndịc.htạiiREAD.T..ruyệndịc.htạiiREAD., nóDịch-tạiiREAD.vn---Dịch-tạiiREAD.vn---i
khôTruy..ệnbiênt.ậptạiiread.vn.Truy..ệnbiênt.ậptạiiread.vn.ng chừTru-yệnb-i-êntậptạiiread-.vnTru-yệnb-i-êntậptạiiread-.vnng
còDị..c.htạ.iiREAD.vnDị..c.htạ.iiREAD.vnn cD-ịchtạiiREAD-.v--nD-ịchtạiiREAD-.v--nó thTruy.ệnbiêntập.tạiiread.vn..Truy.ệnbiêntập.tạiiread.vn..ể
kế--Truyệnbiên--tậptạiiread.vn--Truyệnbiên--tậptạiiread.vnt thTruy.ệnbiêntậpt..ạiiread..vnTruy.ệnbiêntậpt..ạiiread..vnân
vớCậpnhật-nhan-hnh-ấtiread.v-nCậpnhật-nhan-hnh-ấtiread.v-ni vịDị-chtạiiRE--AD-.vnDị-chtạiiRE--AD-.vn
mỹTruyệnb..iêntậpt.ạiiread.vn.Truyệnb..iêntậpt.ạiiread.vn. nữDịc.htạii.RE.AD..vnDịc.htạii.RE.AD..vn
GiTruyệndị-c---htạiiREADTruyệndị-c---htạiiREADang VâCậpnhậtnhanhn-hất-iread.vn--Cậpnhậtnhanhn-hất-iread.vn--n NCậ-pnh-ậ-tnhanhnhấ-
tiread.vnCậ-pnh-ậ-tnhanhnhấ-tiread.vnhi nàTruyệndịchtạiiREAD....TruyệndịchtạiiREAD....y.

Cậ.pnhậtnhanh.nhấti.read.vn.Cậ.pnhậtnhanh.nhấti.read.vn.- HTruy-ệnbi-ênt-ậptạiire-ad.vnTruy-ệnbi-ênt-ậptạiire-ad.vna
hĐa-n-gđọctạii-READ.vn-Đa-n-gđọctạii-READ.vn-a, chuyCậpnh-ậtnhan-hn-hấtiread-.vnCậpnh-ậtnhan-hn-hấtiread-.vnện
tốCậpn-hậtnhanhnhấti--read.-vnCậpn-hậtnhanhnhấti--read.-vnt nhĐa-ng-đọc--tạiiREAD.vnĐa-ng-đọc--tạiiREAD.vnư
vậyCậpnhậtnhanhn-hấtiread.vn---Cậpnhậtnhanhn-hấtiread.vn---, chúNg-uồn:iread-.v-n-Ng-uồn:iread-.v-n-ng tN-guồn:ir-ead--.vnN-guồn:ir-ead--.vna
cD-ị-cht-ạiiREAD.vn-D-ị-cht-ạiiREAD.vn-ó thDịch.t.ạiiREAD..vn.Dịch.t.ạiiREAD..vn.ể thTr-uyệnbiêntậpt-ạiiread.v-n-Tr-uyệnbiêntậpt-ạiiread.v-n-am
gCập.n.hậtnhanh.n.hấtiread.vnCập.n.hậtnhanh.n.hấtiread.vnia khôNguồn:ire-ad-.vn--Nguồn:ire-ad-.vn--ng?

Lạ-Truyệndịchtạii-RE-A-D-Truyệndịchtạii-RE-A-Di cT--ruyệndịchtạ-iiREAD-T--ruyệndịchtạ-iiREAD-ó vàD--ịchtạiiREAD.vn--D--ịchtạiiREAD.vn--i
ngườTruyệ-ndị--chtạiiREAD-Truyệ-ndị--chtạiiREAD-i, ngCậpnhậtnhanhnhấtire--ad.vn--Cậpnhậtnhanhnhấtire--ad.vn--he
tiếĐa....ngđọctạiiREAD.vnĐa....ngđọctạiiREAD.vnng mTru--yệndịchtạiiR-EAD-Tru--yệndịchtạiiR-EAD-à sáD.ị.c..htạiiREAD.vnD.ị.c..htạiiREAD.vnp
lạDịc--htạiiREAD.-vn-Dịc--htạiiREAD.-vn-i bêTruyệ-nb-i-êntậptạ-iiread.vnTruyệ-nb-i-êntậptạ-iiread.vnn
nàĐa-ngđ--ọctạiiRE-AD.vnĐa-ngđ--ọctạiiRE-AD.vny.

VươN.g.u.ồn:i.read.vnN.g.u.ồn:i.read.vnng LăTr.u.yện..dịchtạiiREADTr.u.yện..dịchtạiiREADng VâNg--uồn:ir-ead.-vnNg--uồn:ir-ead.-vnn vDịc-
htạiiREAD.vn---Dịc-htạiiREAD.vn---à GiN..guồn:iread.v..nN..guồn:iread.v..nang VâTruyệndịc.htạii.READ..Truyệndịc.htạii.READ..n
NNguồn:i-r-e--ad.vnNguồn:i-r-e--ad.vnhi trTruyệnbiêntậpt.ạiiread.v.n..Truyệnbiêntậpt.ạiiread.v.n..eo giảCậpnh-ậtnh-anhnh-ấtiread.vn-Cậpnh-ậtnh-
anhnh-ấtiread.vn-i thưởCậpn.hậtnhan.hnhấtiread.vn..Cậpn.hậtnhan.hnhấtiread.vn..ng đủĐa-ngđọctạiiREAD.-vn--Đa-ngđọctạiiREAD.-vn--
khiDịch.tạiiREAD.vn...Dịch.tạiiREAD.vn...ến bấTruyệ-n-biêntập-tạ-iiread.vnTruyệ-n-biêntập-tạ-iiread.vnt
kỳTruyệndịchtạiiR.EAD...TruyệndịchtạiiR.EAD... gTruyệnbiêntậptạ-iire-a-d.vn-Truyệnbiêntậptạ-iire-a-d.vn-ã
đệDịc--htạ-iiR-EAD.vnDịc--htạ-iiR-EAD.vn tửTruyệndịch-tạiiREA-D--Truyệndịch-tạiiREA-D--
ngo.Cậpnhậ.tnha.nhnhấtiread.vn..Cậpnhậ.tnha.nhnhấtiread.vn.ại môDịcht.ại.iR.EA.D.vnDịcht.ại.iR.EA.D.vnn nàDịcht-ạii--REA-D.vnDịcht-ạii--REA-
D.vno độnNguồ-n--:iread.-vnNguồ-n--:iread.-vng tâDịc.h.tạiiRE..AD.vnDịc.h.tạiiRE..AD.vnm.

--Ngu-ồn:iread.vn---Ngu-ồn:iread.vn-- ĐươnCậpnhậtnh-anhnhấ-t-iread.v-nCậpnhậtnh-anhnhấ-t-iread.v-ng
nhiNgu-ồn-:-iread.vn-Ngu-ồn-:-iread.vn-ên.

VươTruyệnb.iêntậptạiir.ead.v.n.Truyệnb.iêntậptạiir.ead.v.n.ng LăTruyệnbi--êntậptạiire-ad.v-nTruyệnbi--êntậptạiire-ad.v-nng
VâNguồ.n:ir.ead.v.n.Nguồ.n:ir.ead.v.n.n mởTruyện-biê-ntậptạiiread-.vn-Truyện-biê-ntậptạiiread-.vn- còNguồ-n:ir-ea-d-.vnNguồ-n:ir-ea-d-.vn
trCậ.pn.h.ậ.tnhanhnhấtiread.vnCậ.pn.h.ậ.tnhanhnhấtiread.vnong bùnDịchtại..iR.EAD..vnDịchtại..iR.EAD..vng.

Nế-Đangđ-ọ-ctạiiREAD.v-n-Đangđ-ọ-ctạiiREAD.v-nu nhCậpnhậtn.h.anhn.hấtiread..vnCậpnhậtn.h.anhn.hấtiread..vnư
chTruy.ệndịc..htạiiRE.ADTruy.ệndịc..htạiiRE.ADi lấĐ.ang.đọctạiiREAD.vn..Đ.ang.đọctạiiREAD.vn..y
lựĐa.ngđọct.ạiiREA.D..vnĐa.ngđọct.ạiiREA.D..vnc lượnTruyệ-ndịchtạii--READ-Truyệ-ndịchtạii--READ-g
c.Đangđọ..ctạiiREAD.vn..Đangđọ..ctạiiREAD.vn.á nhTruyệndị-chtạii--READ-Truyệndị-chtạii--READ-ân
hănĐangđọ-c-t-ạiiREAD-.vnĐangđọ-c-t-ạiiREAD-.vn, còNguồn:ir.e.ad...vnNguồn:ir.e.ad...vnn khôDịchtạii.RE.AD.vn..Dịchtạii.RE.AD.vn..ng
thTruyệndịc-htạiiREA-D--Truyệndịc-htạiiREA-D--ể cTru.yện.bi.êntậptạiiread..vnTru.yện.bi.êntậptạiiread..vnó
sứTruyệnbi.êntậptại.iread.vn..Truyệnbi.êntậptại.iread.vn..c hiệCậpnhậtnha.n.hnhấtiread.vn..Cậpnhậtnha.n.hnhấtiread.vn..u
triTr-uy-ệnbiêntập-tạii-read.vnTr-uy-ệnbiêntập-tạii-read.vnệu lớĐan.g.đọ.ctạiiREAD.vn.Đan.g.đọ.ctạiiREAD.vn.n nhCậpnhậtnhanhn---hấ-
tiread.vnCậpnhậtnhanhn---hấ-tiread.vnư vậyNg-uồn:i-r-ead.vn-Ng-uồn:i-r-ead.vn-, nhưNguồn:ir..ead...vnNguồn:ir..ead...vnng
cộn-Dịcht-ạiiREAD--.vn-Dịcht-ạiiREAD--.vng thNguồ-n:i-r--ead.vnNguồ-n:i-r--ead.vnêm mỹTruyệnbiêntậ.pt.ạiire.ad..vnTruyệnbiêntậ.pt.ạiire.ad..vn
nữNg-u-ồn:-iread.v-nNg-u-ồn:-iread.v-n nhDịc.htại.iREAD..vn.Dịc.htại.iREAD..vn.ư GiDịc-htạii-RE-A-D.vnDịc-htạii-RE-A-D.vnang
VâDịc.htại.iREAD..vn.Dịc.htại.iREAD..vn.n Nh-DịchtạiiREAD.vn----DịchtạiiREAD.vn---i, hiệN-gu-ồn:i-re-ad.vnN-gu-ồn:i-re-ad.vnu
quTr.uyệnbiêntậ.ptạiiread.vn..Tr.uyệnbiêntậ.ptạiiread.vn..ả liềTruyệ.ndịchtạ.iiR..EADTruyệ.ndịchtạ.iiR..EADn
tăĐangđọctạiiREA.D...vn.ĐangđọctạiiREA.D...vn.ng gấTruyệnd--ịchtạiiREA--DTruyệnd--ịchtạiiREA--Dp
vàTr-uyệnbiêntậptạiiread.--vn-Tr-uyệnbiêntậptạiiread.--vn-i lầnDịc--h-tạiiREAD.vn-Dịc--h-tạiiREAD.vn-.

NhấTruy-ệ-nd-ịcht-ạiiREADTruy-ệ-nd-ịcht-ạiiREADt thòC--ậpnhậtnhanh-nhấtiread-.vnC--ậpnhậtnhanh-nhấtiread-.vni,
cCậpnhật-nhanhnhất---iread.vnCậpnhật-nhanhnhất---iread.vnó nă.Ng.uồn.:iread..vn.Ng.uồn.:iread..vnm
sáTru--yệnbiêntậptạiiread.v-n-Tru--yệnbiêntậptạiiread.v-n-u tíTruyệnbi-ê-ntậpt-ạiirea-d.vnTruyệnbi-ê-ntậpt-ạiirea-d.vnnh
a.Truyệnbiên.tậ.pt.ạiiread.vn.Truyệnbiên.tậ.pt.ạiiread.vnnh ngoTru-yệ-n-dịcht-ạiiREADTru-yệ-n-dịcht-ạiiREADại
mô.D.ịchtạiiREAD..v.n.D.ịchtạiiREAD..v.nn đềuDịch-tại-iREAD.vn--Dịch-tại-iREAD.vn-- hế-Đangđọ-ctạiiREAD.v-n--Đangđọ-ctạiiREAD.v-n-t
súCậpnhậtnhanhnhấ-ti-r-ead.vn-Cậpnhậtnhanhnhấ-ti-r-ead.vn-c nóTruy-ệnd-ịchtạii-REA-DTruy-ệnd-ịchtạii-REA-Dng
lònTruyệndị..chtạiiREAD..Truyệndị..chtạiiREAD..g, chDịcht.ạ.iiREAD...vnDịcht.ạ.iiREAD...vni moTruyệnd-ịchtạiiRE-AD--Truyệnd-ịchtạiiRE-AD--ng
c-Ngu--ồn:iread-.vn-Ngu--ồn:iread-.vnó thNguồn...:i.read.vnNguồn...:i.read.vnể chiCậpnhậtnha-nhnhấtire--ad.vn-Cậpnhậtnha-nhnhấtire--ad.vn-ến
vóCậpnhậtn.hanhnhấ.t.irea.d.vnCậpnhậtn.hanhnhấ.t.irea.d.vni TrầTruyệnbiêntậptạiiread..vn...Truyệnbiêntậptạiiread..vn...n
VĐangđọctạ.i.i.READ.vn.Đangđọctạ.i.i.READ.vn.ũ mộNguồn:iread...v..nNguồn:iread...v..nt trậDịchtại.iRE.AD..vn.Dịchtại.iRE.AD..vn.n.

MộCập-nhậtnhanhnhấ-tir--ead.vnCập-nhậtnhanhnhấ-tir--ead.vnt hồ-Truyệnbiêntậptạii-r-ead.vn--Truyệnbiêntậptạii-r-ead.vn-i "hànTruyện-b-iêntậpt-
ạiiread.vn-Truyện-b-iêntậpt-ạiiread.vn-h độnTruyệnd-ịchtại-iREA-D-Truyệnd-ịchtại-iREA-D-g chặĐ-angđọ-ctạii-R-EAD.vnĐ-angđọ-ctạii-R-EAD.vnn
đánh"Dị-chtạ-ii-RE-AD.vnDị-chtạ-ii-RE-AD.vn, chíCập-nhậtnhanhnhấtir--e-ad.vnCập-nhậtnhanhnhấtir--e-ad.vnnh
thứN..guồn:.iread.v.nN..guồn:.iread.v.nc bắDịchtại-iRE-A-D.vn-Dịchtại-iRE-A-D.vn-t đầuDịc.ht.ại.iREAD.vn.Dịc.ht.ại.iREAD.vn..

NgườNguồn:ire..a.d..vnNguồn:ire..a.d..vni th..C.ậpnhậtnhanhnh.ấtiread.vn..C.ậpnhậtnhanhnh.ấtiread.vnam
gTruy.ệndịc.htạiiR.EAD.Truy.ệndịc.htạiiR.EAD.ia chặĐangđ-ọctạii--READ.vn-Đangđ-ọctạii--READ.vn-n
đánTruyệnbiê..ntập.t.ạiiread.vnTruyệnbiê..ntập.t.ạiiread.vnh, íTruyệnd.ịch.tại.iREA.DTruyệnd.ịch.tại.iREA.Dt
nhấ.TruyệndịchtạiiREAD....TruyệndịchtạiiREAD...t đều.Truyệnd.ịchtạii.READ..Truyệnd.ịchtạii.READ.
cTruyệndịch-tạiiR-EAD--Truyệndịch-tạiiR-EAD--ó thựCập-nhậtnhanhnh-ấtiread.vn--Cập-nhậtnhanhnh-ấtiread.vn--c
lựCậpnhậtnhanhnhấtiread..vn...Cậpnhậtnhanhnhấtiread..vn...c t-Truyệnbiêntậptại-ir-ead.vn--Truyệnbiêntậptại-ir-ead.vn-op
1Cậpnhậtnhanhnh.ấtirea.d.vn..Cậpnhậtnhanhnh.ấtirea.d.vn..5, tN..guồn:iread...vnN..guồn:iread...vnop 1Ng.uồn:ire..ad.vn.Ng.uồn:ire..ad.vn.0
ngoNguồn:ir...ead..vnNguồn:ir...ead..vnại môTruyệndịchtại-i-READ--Truyệndịchtại-i-READ--n.

TrĐa.ngđọct.ại.iREAD..vnĐa.ngđọct.ại.iREAD..vnong đóC.ập.nhậtnhanhnhấtiread.v.n.C.ập.nhậtnhanhnhấtiread.v.n.,
ngo...Nguồ.n:iread.vn...Nguồ.n:iread.vnại trTruyệndịchtạ-iiRE-AD--Truyệndịchtạ-iiRE-AD--ừ Hồ.Dịchtại.i.READ..vn.Dịchtại.i.READ..vn
NhấN--gu-ồn:iread-.vnN--gu-ồn:iread-.vnt BNguồn:i-read-.v--nNguồn:i-read-.v--ná xếCập.nhậtnhanhnh..ất.iread.vnCập.nhậtnhanhnh..ất.iread.vnp
th.Truyệnbiêntậptạii.rea.d.vn..Truyệnbiêntậptạii.rea.d.vn.ứ 4Cậpnhậtn-hanhnhấtir-e-ad.v-nCậpnhậtn-hanhnhấtir-e-ad.v-n,
HoàDịchtạiiR-EA-D.-v-nDịchtạiiR-EA-D.-v-nng ViNguồn:.i.r..ead.vnNguồn:.i.r..ead.vnên xế.Nguồn:i..re.ad.vn.Nguồn:i..re.ad.vnp
thTru.yệnd.ịc.htạii.READTru.yệnd.ịc.htạii.READứ 7Dịcht-ạii-REA-D.vn-Dịcht-ạii-REA-D.vn-, DươTruyệ.ndịcht.ạiiREAD..Truyệ.ndịcht.ạiiREAD..ng
PhTruyện-dịch-tạiiREAD--Truyện-dịch-tạiiREAD--àm xếĐang-đ-ọ-ctạiiREAD.v-nĐang-đ-ọ-ctạiiREAD.v-np thĐangđ-ọctạiiR--EA-D.vnĐangđ-
ọctạiiR--EA-D.vnứ 9...DịchtạiiRE.AD.vn...DịchtạiiRE.AD.vn, còTruyệ-nbiêntậptạiire-ad.v-n-Truyệ-nbiêntậptạiire-ad.v-n-n
cNg-uồn:i-re-ad-.vnNg-uồn:i-re-ad-.vnó TrìDịch.tại.iREA.D.vn.Dịch.tại.iREA.D.vn.nh QuTru-yệnbiêntậptạiiread-.vn--Tru-yệnbiêntậptạiiread-.vn--ân
xếTruyệndịcht.ạiiR.EAD..Truyệndịcht.ạiiR.EAD..p thTruyệnbiêntậptạiir-ead.v--n-Truyệnbiêntậptạiir-ead.v--n-ứ 6Tru-yệnbiên-tậptại-ire-ad.vnTru-
yệnbiên-tậptại-ire-ad.vn, HứC.ậpn.hậtnhanh.nhất.iread.vnC.ậpn.hậtnhanh.nhất.iread.vna KíĐangđ-ọc-tạiiREAD-.vn-Đangđ-ọc-tạiiREAD-.vn-nh
xếTru-yệnbiêntậptạii--read.vn-Tru-yệnbiêntậptạii--read.vn-p thTruyệndịc..htạ..iiREADTruyệndịc..htạ..iiREADứ
1Truyệ-ndịch-tạ-ii-READTruyệ-ndịch-tạ-ii-READ0.

-T-ruyện-dịchtạiiREAD--T-ruyện-dịchtạiiREAD-- Chậ.Nguồ.n:iread...vn.Nguồ.n:iread...vnc chậNguồ.n.:.iread..vnNguồ.n.:.iread..vnc,
TrầNgu.ồ.n:i.rea.d.vnNgu.ồ.n:i.rea.d.vnn VĐa-ngđọctạiiRE-A-D.v-nĐa-ngđọctạiiRE-A-D.v-nũ nàĐangđọ.ctạii..READ..vnĐangđọ.ctạii..READ..vny
khô.Truyệnbiêntậptạ.iiread..vn..Truyệnbiêntậptạ.iiread..vn.ng ngĐangđ.ọctạiiR.EAD.vn..Đangđ.ọctạiiR.EAD.vn..ờ lạN-guồ-n-:i-read.vnN-guồ-n-:i-
read.vni khiDịchtạiiR--EAD-.-vnDịchtạiiR--EAD-.-vnến đáCập-n-hậtnhanh-n-hấtiread.vnCập-n-hậtnhanh-n-hấtiread.vnm
ngoĐangđọctại-iR-E-AD.-vnĐangđọctại-iR-E-AD.-vnại mô-C-ậpnhậtnh-anhnhấtiread.vn--C-ậpnhậtnh-anhnhấtiread.vn-n
côTruyệnbi.êntậpt..ạiiread.vn.Truyệnbi.êntậpt..ạiiread.vn.ng phẫTruy-ệndịchtạ-iiREA--DTruy-ệndịchtạ-iiREA--Dn.

Nguồn:ire-a-d.v--nNguồn:ire-a-d.v--n- Mị-Tr-uy-ệndịchtạiiREA-D-Tr-uy-ệndịchtạiiREA-D lự-ĐangđọctạiiREAD-.v-n--ĐangđọctạiiREAD-.v-n-c
củCậpn..hậtnh.anhnhấti.read.vnCậpn..hậtnh.anhnhấti.read.vna mỹT.ruy.ệnbi.ên.tậptạiiread.vnT.ruy.ệnbi.ên.tậptạiiread.vn
nữ.Nguồn:irea.d...vn.Nguồn:irea.d...vn vT-r-uyệnbiêntậptạiiread.-vn-T-r-uyệnbiêntậptạiiread.-vn-à
nguC.ậ.pnhậtnhanhnhấtir.ead.vn.C.ậ.pnhậtnhanhnhấtir.ead.vn.yên thạc-Đangđọ-ctạiiR--EAD.vn-Đangđọ-ctạiiR--EAD.vnh, kẻT-ruyệnbiênt-
ậptạiiread.vn--T-ruyệnbiênt-ậptạiiread.vn-- nà.ĐangđọctạiiREAD.v.n...ĐangđọctạiiREAD.v.n..o cĐa-ngđ-ọctạiiRE-AD.vn-Đa-ngđ-ọctạiiRE-AD.vn-ó
thCậ.pnhậtnhanhnhấtire.ad.vn..Cậ.pnhậtnhanhnhấtire.ad.vn..ể cảDịchtạ-ii-READ-.vn-Dịchtạ-ii-READ-.vn-n
đượcTr.uyệnbiên.tậptại.iread..vnTr.uyệnbiên.tậptại.iread..vn? NếTruyệ.ndịc.h.tạiiRE.ADTruyệ.ndịc.h.tạiiRE.ADu
thựT.ruyệnbiêntậptại.i.re.ad.vnT.ruyệnbiêntậptại.i.re.ad.vnc lựCậpnhật-nhanhnhấtiread-.vn--Cậpnhật-nhanhnhấtiread-.vn--c
tNguồn-:ir-ea--d.vnNguồn-:ir-ea--d.vna mạnh-Đ-an-gđọctạ-iiREAD.vn-Đ-an-gđọctạ-iiREAD.vn...
HaizTruyện.biê..ntậptạiiread.vn.Truyện.biê..ntậptạiiread.vn.z...

ĐáTruyệnbi.êntậpt.ạiir.ead.vn.Truyệnbi.êntậpt.ạiir.ead.vn.m đệCập.nhậ..tn.hanhnhấtiread.vnCập.nhậ..tn.hanhnhấtiread.vn
tử--Nguồn:ir-e-ad.vn--Nguồn:ir-e-ad.vn gầDịcht.ạiiR.E.A.D.vnDịcht.ạiiR.E.A.D.vnn đóD-ịchtạii-RE-AD-.vnD-ịchtạii-RE-AD-.vn
khôNguồ..n..:iread.vnNguồ..n..:iread.vnng khỏD---ịchtại-iREAD.vnD---ịchtại-iREAD.vni nhNguồn:ire-ad-.--vnNguồn:ire-ad-.--vnìn
Trầ.Nguồn:i.read..v.n.Nguồn:i.read..v.nn V-Ng-uồ-n:irea-d.vn-Ng-uồ-n:irea-d.vnũ vớNg.uồn:.i.rea.d.vnNg.uồn:.i.rea.d.vni
vẻT-ruyệndịcht-ạii-REA-DT-ruyệndịcht-ạii-REA-D đồnT-ruyện-biênt-ậptạiiread.-vnT-ruyện-biênt-ậptạiiread.-vng tìnĐangđọctạiiR-EAD.vn---
ĐangđọctạiiR-EAD.vn---h.

Tr-uyệnd-ịcht-ạiiREAD-Tr-uyệnd-ịcht-ạiiREAD-- ChặĐ-angđọct-ạiiREAD-.vn-Đ-angđọct-ạiiREAD-.vn-n
đánT.r..uyệndịchtạiiREAD.T.r..uyệndịchtạiiREAD.h liNg..uồn.:irea.d.vnNg..uồn.:irea.d.vnên
thấTruyệnbi--êntậptạiiread.v-n-Truyệnbi--êntậptạiiread.v-n-ng củNguồ.n:.iread...vnNguồ.n:.iread...vna

tCậpnhậtn-hanh-nhấtiread-.vn-Cậpnhậtn-hanh-nhấtiread-.vn-a?

TrầĐ-angđọct-ạiiREA-D.vn-Đ-angđọct-ạiiREA-D.vn-n VĐangđọctạii--READ.vn--Đangđọctạii--READ.vn--ũ
nhTruyệnbiênt.ậptạiirea..d.vn.Truyệnbiênt.ậptạiirea..d.vn.anh chó-Dị-chtạiiR-EAD-.vn-Dị-chtạiiR-EAD-.vnng
nhậCậpnhậ-tnha-nh-nhấtirea-d.vnCậpnhậ-tnha-nh-nhấtirea-d.vnn đượcDịc-htại-iREAD-.-vnDịc-htại-iREAD-.-vn
tTr.uyệndịcht.ại.iRE.ADTr.uyệndịcht.ại.iRE.ADin túcTruyệndịchtạiiRE-AD---Truyệndịchtạ iiRE-AD---, sN-g-u-ồn:irea-d.vnN-g-u-ồn:irea-d.vnuy
cDị-chtạ-i-i-READ.vnDị-chtạ-i-i-READ.vnho cùNg.uồn:.ir.e.ad.vnNg.uồn:.ir.e.ad.vnng "kếTruyệ.n.b.iêntậptạ.iiread.vnTruyệ.n.b.iêntậptạ.iiread.vn
hoạCậpn.hậtnhanhnhấtiread.v.n..Cậpn.hậtnhanhnhấtiread.v.n..ch hàTruyện--d--ịchtạiiREADTruyện--d--ịchtạiiREADnh
động".Truyệnbiêntậptạiir.e.ad.vn..Truyệnbiêntậptạiir.e.ad.vn. kTruyệ..nbiêntậptạ.iiread.vn.Truyệ..nbiêntậptạ.iiread.vn.ia
cũĐ-angđọ-ctạiiRE-AD.vn-Đ-angđọ-ctạiiRE-AD.vn-ng khôDịchtạiiRE.A.D...vnDịchtạiiRE.A.D...vnng
tíTruyệ.ndịchtạii.RE.AD.Truyệ.ndịchtạii.RE.AD.nh l-Đang-đọctạiiREAD.v-n--Đang-đọctạiiREAD.v-n-à bNguồ--n:-iread.-vnNguồ--n:-iread.-vní
mậ-Truyệndịch-tạ-iiREA-D-Truyệndịch-tạ-iiREA-Dt giĐa-ng-đọctạiiREAD.v-n-Đa-ng-đọctạiiREAD.v-n-.

S.Đangđọctạ.iiR.EA.D.vn.Đangđọctạ.iiR.EA.D.vnau kTruyệnbiên.tậptạiirea..d..vnTruyệnbiên.tậptạiirea..d..vnhi
biế--T-ruyệndịch-tạiiREAD--T-ruyệndịch-tạiiREADt đượcCậpn-hậtnhanhnhất-iread-.v-nCậpn-hậtnhanhnhất-iread-.v-n
phầDịch-tạii--READ.vn-Dịch-tạii--READ.vn-n thưởTruy-ệnbiênt--ậptạiiread.vn-Truy-ệnbiênt--ậptạiiread.vn-ng
phTruyệnb..iêntậptạiiread.v.n.Truyệnb..iêntậptạiiread.v.n.ong phTruyệnbiên-tậptạiir-ea-d.-vnTruyệnbiên-tậptạiir-ea-d.-vnú,
Trầ.Nguồ.n:iread...vn.Nguồ.n:iread...vnn VĐangđọctại-iR--EAD.vn-Đangđọctại-iR--EAD.vn-ũ lắTruyệ-ndịchtại-iRE-AD-Truyệ-ndịchtại-iRE-AD-c
đầuĐang-đ-ọ-ctại-iREAD.vnĐang-đ-ọ-ctại-iREAD.vn thTruyện.dịchtạ.iiRE.A.DTruyện.dịchtạ.iiRE.A.Dở dà.Nguồn.:.ire.ad.vn.Nguồn.:.ire.ad.vni,
lẩN.g.uồn.:iread..vnN.g.uồn.:iread..vnm bẩmCập-nhậtnhanhnh-ấti-read.vn-Cập-nhậtnhanhnh-ấti-read.vn-:

Cậ.pn.hậtnhanhnhấtiread..vn.Cậ.pn.hậtnhanhnhấtiread..vn.- NóTruyệnb.iêntậptại.iread..vn.Truyệnb.iêntậptại.iread..vn.i
đếnCậpnhậtnhan.h.nhấti.re.ad.vnCậpnhậtnhan.h.nhấti.re.ad.vn mứTr-uyệndịchtạ-ii-READ-Tr-uyệndịchtạ-ii-READ-c
ng.Ngu..ồn:irea.d.vn.Ngu..ồn:irea.d.vnay cảCậpnh..ậtnhan.hnhấtire.ad.vnCậpnh..ậtnhan.hnhấtire.ad.vn tN-guồ-n:ir-ea-d.vnN-guồ-n:ir-ea-d.vna
cũTruyệnb--iêntậptại-read.vn-Truyệnb--iêntậptại-read.vn-ng độnCậpnhậtnhan-hnhấtir-e--ad.vnCậpnhậtnhan-hnhấtir-e--ad.vng
tâmTr.uyệnb.iêntậptạiiread.vn..Tr.uyệnb.iêntậptạiiread.vn.....

HắDị-c-htạ-iiR-EAD.vnDị-c-htạ-iiR-EAD.vnn chTruy.ệ.nbiêntậptạiire.ad.vn.Truy.ệ.nbiêntậptạiire.ad.vn.ỉ
hậTruyện-bi-êntậptạiiread-.vn-Truyện-bi-êntậptạiiread-.vn-n khôDịcht-ạiiRE--AD.vn-Dịcht-ạiiRE--AD.vn-ng
thT.ruyệndịchtạii..REA.DT.ruyệndịchtạii..REA.Dể mộNgu..ồ.n.:iread.vnNgu..ồ.n.:iread.vnt quyD-ịchtạ-iiR--EAD.vnD-ịchtạ-iiR--EAD.vnền
đánĐ-ang-đọctạiiREAD.vn--Đ-ang-đọctạiiREAD.vn--h ng-Nguồn-:-iread.-vn-Nguồn-:-iread.-vnã
mìnCậpnhật..nhanhnhấtir..ead.vnCậpnhật..nhanhnhấtir..ead.vnh, sT-ruyệndịcht-ạii-READ-T-ruyệndịcht-ạii-READ-au
đóNguồ.n:ire..a.d.vnNguồ.n:ire..a.d.vn đầuCậpnhậ---tnhanhnhấtiread-.vnCậpnhậ---tnhanhnhấtiread-.vn nhậTruyệ-nd-ịcht-ại-iREADTruyệ-nd-ịcht-ại-
iREADp vàNg-uồn:ire-ad.v--nNg-uồn:ire-ad.v--no vòT.ruyệnd.ịch.tạ.iiREADT.ruyệnd.ịch.tạ.iiREADng
tĐan-gđọctạii--READ.v-nĐan-gđọctạii--READ.v-nay củTruy.ệnbiê.ntậptạiirea.d.vn.Truy.ệnbiê.ntậptạiirea.d.vn.a
mỹĐang.đọctạiiREAD...v.nĐang.đọctạiiREAD...v.n nữNg.u.ồn:ire.ad.vn.Ng.u.ồn:ire.ad.vn.
vCậpnhậtnha..n..hnhấtiread.vnCậpnhậtnha..n..hnhấtiread.vnà ngu--Nguồn-:iread.v-n--Nguồn-:iread.v-nyên
thạcDị-chtạiiREAD.v-n--Dị-chtạiiREAD.v-n--h.

ĐấuĐangđọctạiiRE.AD..vn..ĐangđọctạiiRE.AD..vn.. loạTruy.ệnbiêntậptạii.read.vn..Truy.ệnbiêntậptạii.read.vn..i
sắDịc.htạiiRE.AD.vn..Dịc.htạiiRE.AD.vn..p tớĐangđọctạ.ii.READ..vn.Đangđọctạ.ii.READ..vn.i
vòĐangđọctạiiRE-AD.vn---ĐangđọctạiiRE-AD.vn---ng thCậpn..hậtnh.anhnhất.iread.vnCậpn..hậtnh.anhnhất.iread.vnứ
bảyTruyệ.nbiêntập.tạii.read.v.nTruyệ.nbiêntập.tạii.read.v.n.

CuốTru..yệ.ndịchtạ.iiREADTru..yệ.ndịchtạ.iiREADi cùnĐan-g--đọct-ạiiREAD.vnĐan-g--đọct-ạiiREAD.vng,
đáĐ.angđ.ọctạiiREAD.vn..Đ.angđ.ọctạiiREAD.vn..m ngườN-guồn:ire-ad-.-vnN-guồn:ire-ad-.-vni "chặDịchtại--iREAD.-v-nDịchtại--iREAD.-v-nn
đánhĐangđ.ọctạiiRE.AD.v.n.Đangđ.ọctạiiRE.AD.v.n." cũCậpn.hật.nhanhnhất.irea.d.vnCậpn.hật.nhanhnhất.irea.d.vnng
chNgu.ồn:ire.a.d..vnNgu.ồn:ire.a.d..vnờ đượcCập.nhậtnha.nh.nhấtir.ead.vnCập.nhậtnha.nh.nhấtir.ead.vn c--Dịc-htạiiREA-D.vn--Dịc-htạiiREA-D.vnơ
hộiCậpnhậtn-hanhnh--ất-iread.vnCậpnhậtn-hanhnh--ất-iread.vn.

Cậpnh-ậtnhanh-nhấtir-ea-d.vnCậpnh-ậtnhanh-nhấtir-ea-d.vn- Số.Truyệnbiênt.ậptạiirea.d.v.n.Truyệnbiênt.ậptạiirea.d.v.n
9.Dị.cht.ại.iREAD.vn.Dị.cht.ại.iREAD.vn9 đấuCậpnhật-n-hanhnhấti-r-ead.vnCậpnhật-n-hanhnhấti-r-ead.vn
vóCậpnhậtnhanh-n-hấtiread-.vn-Cậpnhậtnhanh-n-hấtiread-.vn-i số.Truyện.dịc.htạiiREAD..Truyện.dịc.htạiiREAD.
13Truyệndịch...tạiiREAD.Truyệndịch...tạiiREAD.2.

ThTruyệndị-c--htại-iREADTruyệndị-c--htại-iREADeo th..Truy.ệnbiêntậptạ.iiread.vn..Truy.ệnbiêntậptạ.iiread.vnanh
âĐang-đọctạiiREA-D.vn--Đang-đọctạiiREA-D.vn--m ph.N.guồn:iread...vn.N.guồn:iread...vnán quyếTru.yệnd.ịchtại.iREAD.Tru.yệnd.ịchtại.iREAD.t,
tr-Nguồn:ire-ad--.vn-Nguồn:ire-ad--.vnong đáDịcht-ạii-R-EAD.vn-Dịcht-ạii-R-EAD.vn-m
người-Truy-ệnbiêntậptạiiread.v-n--Truy-ệnbiêntậptạiiread.v-n-i cTruyệnbiê-ntậptại-iread.vn--Truyệnbiê-ntậptại-iread.vn--ó
mộTruyện-dịch-t-ạiiREAD-Truyện-dịch-t-ạiiREAD-t kẻCậ.pnhậtnhanhnhấ..tiread..vnCậ.pnhậtnhanhnhấ..tiread..vn
hưĐangđọ.ctạiiREAD.v.n..Đangđọ.ctạiiREAD.v.n..ng phấ-Nguồn:i-read.v--n-Nguồn:i-read.v--nn xôNg-u-ồn:-iread.-vnNg-u-ồn:-iread.-vnng
lêDịc..htạii.READ..vnDịc..htạii.READ..vnn đàiCậpn.hậtn.h.anhnhấtiread.vn.Cậpn.hậtn.h.anhnhấtiread.vn..

Truyệ.nbiêntậptạiirea.d..v.nTruyệ.nbiêntậptạiirea.d..v.n- H-Đang-đọctạ-iiREAD-.vn-Đang-đọctạ-iiREAD-.vna
haDị.c.htạii.REA.D.vnDị.c.htạii.REA.D.vn... bị-ĐangđọctạiiRE-AD--.vn-ĐangđọctạiiRE-AD--.vn tTruyện--dịch-tạiiREAD-Truyện--dịch-tạiiREAD-a
cướCậpnh-ậtn-hanhnhấtiread.vn--Cậpnh-ậtn-hanhnhấtiread.vn--p đượcĐangđọctạiiREAD.vn----ĐangđọctạiiREAD.vn----
rồi.Cậpnhậtnha-nh-nhấtire-ad.v-nCậpnhậtnha-nh-nhấtire-ad.v-n..

Mộ.N.g.uồn:iread..vn.N.g.uồn:iread..vnt thiDịch--tạiiR-EAD.vn-Dịch--tạiiR-EAD.vn-ếu niT-ruyệnbiêntậptạiiread-.vn--T-ruyệnbiêntậptạiiread-.vn--ên
dâTruyệnd-ịc-ht-ạiiR-EADTruyệnd-ịc-ht-ạiiR-EADn dCậpnh.ậtnhanhnhất..iread..vnCậpnh.ậtnhanhnhất..iread..vnã
khiDịch-tạ-iiREAD--.vnDịch-tạ-iiREAD--.vnêng rìĐangđ-ọ-ctạiiR-EAD.vn-Đangđ-ọ-ctạiiR-EAD.vn-u,
mùn-Đa-n-gđọct-ạiiREAD.vn-Đa-n-gđọct-ạiiREAD.vng nh-Nguồn:irea-d-.v-n-Nguồn:irea-d-.v-nư điêDị-cht-ạiiRE-AD-.vnDị-cht-ạiiRE-AD-.vnn
chạ-Cập-nhậ-tnhanhnhấti-read.vn-Cập-nhậ-tnhanhnhấti-read.vny lêDịchtạiiR.EAD.v..n.DịchtạiiR.EAD.v..n.n
đài.Tr.uyệnbiêntậptạii.read.vn..Tr.uyệnbiêntậptạii.read.vn..

MấCậpnhậtn.hanh..nhất.iread.vnCậpnhậtn.hanh..nhất.iread.vny người-Truyệnbiênt-ậptạiiread.vn---Truyệnbiênt-ậptạiiread.vn--i
kh-Đangđọ--ctạiiREAD.-vn-Đangđọ--ctạiiREAD.-vnác thCậpnh-ậ--tnhanhnhất-iread.vnCậpnh-ậ--tnhanhnhất-iread.vnam
gCậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.vn..Cậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.vn..ia chặĐangđọctạ.iiREAD..v.n.Đangđọctạ.iiREAD..v.n.n đánNgu--ồn--:iread.vnNgu--ồn--
:iread.vnh đềuN-g-uồn:ire--ad.vnN-g-uồn:ire--ad.vn lộ.Đangđọ.ctạiiREA.D.vn..Đangđọ.ctạiiREA.D.vn.
thầĐ.angđọctại.iREAD.vn..Đ.angđọctại.iREAD.vn..n sắCậpnhậ-tnha-n--hnhấtiread.vnCậpnhậ-tnha-n--hnhấtiread.vnc
tiế.Truyệnb.iê.ntậptạiiread.vn..Truyệnb.iê.ntậptạiiread.vn.c nuốTruy-ệnbiênt-ậptạiire-ad.vn-Truy-ệnbiênt-ậptạiire-ad.vn-i.

Trầ.Tru.y.ệndịcht.ạiiREAD.Tru.y.ệndịcht.ạiiREADn VD.ịch.tại.iREAD.vn.D.ịch.tại.iREAD.vn.ũ
đứnCậpnhật-nhanhn-hấtirea-d.vn-Cậpnhật-nhanhn-hấtirea-d.vn-g ởTruyệnbiêntậptạii.r.ead.vn..Truyệnbiêntậptạii.r.ead.vn..
trDịch.tạiiR.EAD.v.n.Dịch.tạiiR.EAD.v.n.ên đàCậpnhậtnhan-hnh-ấ--tiread.vnCậpnhậtnhan-hnh-ấ--tiread.vni nh.Nguồn.:iread.v.n..Nguồn.:iread.v.n.ìn
thiNgu.ồ..n:iread..vnNgu.ồ..n:iread..vnếu niCậpnhậtnhanhnhấtiread-.-v-n-Cậpnhậtnhanhnhấtiread-.-v-n-ên
dâTruy.ệnbiênt..ậptạii.read.vnTruy.ệnbiênt..ậptạii.read.vnn dTr.uyệnbiêntậptạiiread...vn.Tr.uyệnbiêntậptạiiread...vn.ã
nó.Truyệnbiêntập.tạiiread.vn...Truyệnbiêntập.tạiiread.vn..ng lòTruy..ệnbiên.tậ.ptạiiread.vnTruy..ệnbiên.tậ.ptạiiread.vnng
khôĐang---đọctại-iREAD.vnĐang---đọctại-iREAD.vnng th..Truyệndịcht.ại.iREAD..Truyệndịcht.ại.iREADể ch--N-guồn:iread.-vn--N-guồn:iread.-vnờ
ki..Ng..uồn:iread.vn..Ng..uồn:iread.vna, nh--Tr-uyệndịchtạii-READ--Tr-uyệndịchtạii-READìn án--D-ịchtạ-iiREAD.vn--D-ịchtạ-iiREAD.vnh
mắ--Dịcht--ạiiREAD.vn--Dịcht--ạiiREAD.vnt đốiCậpnh.ậtn.hanhnhấtiread.vn..Cậpnh.ậtn.hanhnhấtiread.vn..
phươNg-uồn:-ir-ead.-vnNg-uồn:-ir-ead.-vnng, giốT.ruy.ệnd.ịchtại.iREADT.ruy.ệnd.ịchtại.iREADng nhNg.uồ.n.:iread..vnNg.uồ.n.:iread..vnư
bả.Nguồn.:.i.read.vn.Nguồn.:.i.read.vnn thT.ruyệnbi.êntậptạiiread.v.n.T.ruyệnbi.êntậptạiiread.v.n.ân hắ-Truyệnbiê-ntậpt-ạ-iiread.vn-Truyệnbiê-ntậpt-ạ-
iiread.vnn ĨTruyệnd.ịchtạ.iiREAD..Truyệnd.ịchtạ.iiREAD..à mộDịchtạiiREAD.-vn---DịchtạiiREAD.-vn---t
ngọTruyệ.ndị.c.htạiiREAD.Truyệ.ndị.c.htạiiREAD.n nú-Dịc-htạiiRE-AD.v-n-Dịc-htạiiRE-AD.v-ni
vàCậpnh.ật.nhanhn.hấtiread.vn.Cậpnh.ật.nhanhn.hấtiread.vn.ng bạC-ậpn-hậtnhan-hnhấtiread.-vnC-ậpn-hậtnhan-hnhấtiread.-vnc
hoặ-Dịch-tại-iR-EAD.vn-Dịch-tại-iR-EAD.vnc mỹDịc.htại..iREAD.v.nDịc.htại..iREAD.v.n nữĐa-ngđọctạ-iiREA-D.vn-Đa-ngđọctạ-iiREA-D.vn-
tuyC.ậpnh.ậtnhanh.nhấtir.ead.vnC.ậpnh.ậtnhanh.nhấtir.ead.vnệt sắT..ruyệnbiêntậptạii.re.ad.vnT..ruyệnbiêntậptạii.re.ad.vnc vậyNguồn-:ire-a-d-
.vnNguồn-:ire-a-d-.vn.

HắD.ịch.t.ạiiREAD.v.nD.ịch.t.ạiiREAD.v.nn cDị-c-htạiiRE-AD.vn-Dị-c-htạiiRE-AD.vn-ó ấnCậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v..nCậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v..n
tượn.Nguồn:iread.v..n..Nguồn:iread.v..n.g đốiĐangđọctại...i.READ.vnĐangđọctại...i.READ.vn vớN-guồn:ir-ead.v--nN-guồn:ir-ead.v--ni
ngườNgu-ồ-n:irea-d-.vnNgu-ồ-n:irea-d-.vni nàTr-uyệndịchtại--iREAD-Tr-uyệndịchtại--iREAD-y,
ĨTruyệnbiêntậptạiir-ea-d.vn--Truyệnbiêntậptạiir-ea-d.vn--à "HúraĐa-ngđọct-ại-iREAD.vn-Đa-ngđọct-ại-iREAD.vn-
KínhDị.ch..tạ.iiREAD.vnDị.ch..tạ.iiREAD.vn" xếĐ-angđọctạiiREAD-.vn--Đ-angđọctạiiREAD-.vn--p thDị..chtạii..READ.vnDị..chtạii..READ.vnứ
1Cậpnhậtnhan.h.nhấti.read.vn.Cậpnhậtnhan.h.nhấti.read.vn.0 trDịcht.ạii.RE.AD..vnDịcht.ạii.RE.AD..vnong
t.T.ruyệndịchtạiiREA.D..T.ruyệndịchtạiiREA.D.hi đầuDị-cht-ạiiR-EAD.vn-Dị-cht-ạiiR-EAD.vn- kh-Truyệ-n-dịchtạiiR-EAD-Truyệ-n-dịchtạiiR-EADóa
trướTruyệndịcht-ạ-iiR-EAD-Truyệndịcht-ạ-iiR-EAD-c.

ThCập.nhậtn..hanhnhấtir.ead.vnCập.nhậtn..hanhnhấtir.ead.vnanh âDị-ch-tạiiREAD.-v-nDị-ch-tạiiREAD.-v-nm
chấĐangđọct--ạiiREAD.vn--Đangđọct--ạiiREAD.vn--p phTr..uyệnd.ịchtạiiREAD.Tr..uyệnd.ịchtạiiREAD.áp
gi--DịchtạiiRE--AD.vn--DịchtạiiRE--AD.vnả vừ.Truyệnbiêntậptại..iread..vn.Truyệnbiêntậptại..iread..vna dứtCậpn-h-ậtnhanhnhấti-read.vn-Cậpn-h-
ậtnhanhnhấti-read.vn-, thiNguồ.n:i.re.a.d.vnNguồ.n:i.re.a.d.vnếu niCậpnhậtnhanhn.hất.irea.d..vnCậpnhậtnhanhn.hất.irea.d..vnên
dâTruyệ-nb-iêntậptạiir--ead.vnTruyệ-nb-iêntậptạiir--ead.vnn dT.ruyệnbiêntậptại...iread.vnT.ruyệnbiêntậptại...iread.vnã
lièCập.nh..ậtnhanhnhấtiread.v.nCập.nh..ậtnhanhnhấtiread.v.nn vuDịchtại.iREA.D..v.nDịchtại.iREA.D..v.nng riNguồ.n.:i.read.vn.Nguồ.n.:i.read.vn.u
xôNguồn:i.r..e.ad.vnNguồn:i.r..e.ad.vnng tớiNguồn:i.r.ea.d..vnNguồn:i.r.ea.d..vn.

Vụt.Dịc-htạii-READ.-v-nDịc-htạii-READ.-v-n..

MộĐangđọctạiiREAD..v.n..ĐangđọctạiiREAD..v.n..t rìCậ.p.nhậtnhanhnhấ..tiread.vnCậ.p.nhậtnhanhnhấ..tiread.vnu
phT.ruyệnbiêntậptạiiread.vn...T.ruyệnbiêntậptạiiread.vn...á vỡTruyệndịc...htạii.READTruyệndịc...htạii.READ
khô-N-guồn:ir-ead.-vn-N-guồn:ir-ead.-vnng khD-ị-cht--ạiiREAD.vnD-ị-cht--ạiiREAD.vní,
truyCậ-pnhậtn-han-hnhấtiread.vn-Cậ-pnhậtn-han-hnhấtiread.vn-ền đến-Nguồn:ir-ead.-v-n-Nguồn:ir-ead.-v-n
thTruyệnbiêntập-tạiirea-d.vn--Truyệnbiêntập-tạiirea-d.vn--anh âDịchtạii-READ.-vn--Dịchtạii-READ.-vn--m
xCậpnhật.nhanhnhất.iread.vn..Cậpnhật.nhanhnhất.iread.vn..é vải-Cậpnhậ-tnhanhnhất-iread.-vn-Cậpnhậ-tnhanhnhất-iread.-vn,
lự.Nguồn.:.ire.ad.vn.Nguồn.:.ire.ad.vnc lượnNguồn:--iread.-v-nNguồn:--iread.-v-ng khủCậpnhậtnhanhnh.ấtir.ead..vn.Cậpnhậtnhanhnh.ấtir.ead..vn.ng
bốCậpn-hậtnhanhnhấ-tiread-.vn-Cậpn-hậtnhanhnhấ-tiread-.vn- dướCậpnhậtnhanhnhấti--re-ad-.vnCậpnhậtnhanhnhấti--re-ad-.vni
sựĐ--angđọctạii-READ-.vnĐ--angđọctạii-READ-.vn gTruyệ.ndịchtạiiREA..D.Truyệ.ndịchtạiiREA..D.ia
tr.Cậpn.hậtnh.anhnhấtiread.v.n.Cậpn.hậtnh.anhnhấtiread.v.nì củDị-ch-tại-i-READ.vnDị-ch-tại-i-READ.vna
nộTruyện--dịch-tạiiREAD-Truyện--dịch-tạiiREAD-i tứcTru---y-ệndịchtạiiREADTru---y-ệndịchtạiiREAD, giốN-guồn:ir--e-ad.vnN-guồn:ir--e-ad.vnng
nhNguồ-n:iread-.--vnNguồ-n:iread-.--vnư mộN-g-uồn:-ir-ead.vnN-g-uồn:-ir-ead.vnt đầuCậpnhậtnhan..hnhấtir.ead.vn.Cậpnhậtnhan..hnhấtir.ead.vn.
thi-Dịchtại-iREAD-.v-n-Dịchtại-iREAD-.v-nết ngTruyệnbiêntậ.ptạii.re.ad.vn.Truyệnbiêntậ.ptạii.re.ad.vn.ưu
phCậpnh-ật-nhanhnhấtiread-.v-nCậpnh-ật-nhanhnhấtiread-.v-nát cuồNg--uồn:-i-read.vnNg--uồn:-i-read.vnng
gàDị-cht--ạiiRE-AD.vnDị-cht--ạiiRE-AD.vno thé.Dịc.htạ.iiREAD..vn.Dịc.htạ.iiREAD..vnt.

Đối-Nguồ-n:irea-d.vn--Nguồ-n:irea-d.vn- mặ.Dịcht.ạiiRE.AD.v.n.Dịcht.ạiiRE.AD.v.nt vớNguồn-:ire-ad.--vnNguồn-:ire-ad.--vni

thCậpnhậtnh-an-hnhấtiread.vn--Cậpnhậtnh-an-hnhấtiread.vn--anh thĐangđọc-tạiiRE--AD.-vnĐangđọc-tạiiRE--AD.-vnế
nhD-ịchtại-R-EAD.v-nD-ịchtại-R-EAD.v-nư vậyTruyệndịchtạiiRE..AD..TruyệndịchtạiiRE..AD.., nếTr-u--yệnbiêntậptạiiread.vn-Tr-u--
yệnbiêntậptạiiread.vn-u TrầCậpn.hậtnhanhnhấtire.ad..vn.Cậpn.hậtnhanhnhấtire.ad..vn.n VNguồn:ir--e-ad.vn-Nguồn:ir--e-ad.vn-ũ khôDịchtạiiR-EAD-.-
vn-DịchtạiiR-EAD-.-vn-ng vậĐa.ngđọ.ctạiiR.EAD.vn.Đa.ngđọ.ctạiiR.EAD.vn.n chuyTruyệnb.i.êntập.tạ.iiread.vnTruyệnb.i.êntập.tạ.iiread.vnền
ĐồnD..ịchtạiiREA.D..vnD..ịchtạiiREA.D..vng TượnTruyệnb-iê-ntậptại-ir-ead.vnTruyệnb-iê-ntậptại-ir-ead.vng
côTruyệ.n.b.iêntậptạiire.ad.vnTruyệ.n.b.iêntậptạiire.ad.vnng thNguồn:ir.ea...d.vnNguồn:ir.ea...d.vnì
hắCậpnhậ.tnhanhnh..ấtiread.vn.Cậpnhậ.tnhanhnh..ấtiread.vn.n cũTr-uyệnbiêntậ--ptạiiread-.vnTr-uyệnbiêntậ--ptạiiread-.vnng
khôDịchtại.i.REA..D..vnDịchtại.i.REA..D..vnng muốCậpnhậtnh-anhnh--ấti-read.vnCậpnhậtnh-anhnh--ấti-read.vnn
đối.i.Dịch.tạ.iiREAD..vn.Dịch.tạ.iiREAD..vn chiếTruyện.dịchtạiiREAD...Truyện.dịchtạiiREAD...n.

S.Truyệnd..ịchtạiiREAD..Truyệnd..ịchtạiiREAD.uy c.Dịchtại.i.READ.vn..Dịchtại.i.READ.vn.ho
cùCậpnhậtnhanhnhấtirea--d-.vn-Cậpnhậtnhanhnhấtirea--d-.vn-ng thNguồn:ir.e.a.d..vnNguồn:ir.e.a.d..vnì
đốiĐa.ngđ.ọct.ại.iREAD.vnĐa.ngđ.ọct.ại.iREAD.vn th.Nguồn.:ire..ad.vn.Nguồn.:ire..ad.vnủ sử--Dịchtại-iREAD.vn---Dịchtại-iREAD.vn-
dụnĐan-gđọct-ạ-i-iREAD.vnĐan-gđọct-ạ-i-iREAD.vng vDịch...tạiiREAD..vnDịch...tạiiREAD..vnũ khNg.u..ồn:iread.v.nNg.u..ồn:iread.v.ní
hạnĐangđọct.ạiiREAD..vn..Đangđọct.ạiiREAD..vn..g nặnNgu-ồn:i-rea-d.-vnNgu-ồn:i-rea-d.-vng.

PhịchTruyệnbiêntập.tạiir.ead.vn..Truyệnbiêntập.tạiir.ead.vn.....

MộNg-uồ-n:irea--d.vnNg-uồ-n:irea--d.vnt rìTru-yện-dịchtại-READ-Tru-yện-dịchtại-READ-u
bổ-C-ậ-pnhậtnhanhnhấtiread.v-n-C-ậ-pnhậtnhanhnhấtiread.v-n xuốn-Truyệndị-chtạiiREAD---Truyệndị-chtạiiREAD--g,
thTruyệnb.iên.tậptạiiread.vn..Truyệnb.iên.tậptạiiread.vn..ân hìĐangđọ-ctại-REA-D.vn-Đangđọ-ctại-REA-D.vn-nh TrầTruyệ-ndịch-tạ-iiR-EADTruyệ-
ndịch-tạ-iiR-EADn VDị.ch..tạiiREAD.vn.Dị.ch..tạiiREAD.vn.ũ lậT.ruyệndịch.tạ..iiREADT.ruyệndịch.tạ..iiREADp túrCậpnhậtnha-nhn-hấti-rea-
d.vnCậpnhậtnha-nhn-hấti-rea-d.vnc biếCậpnhậtnhanh-nhấ-tir-ead.vn-Cậpnhậtnhanh-nhấ-tir-ead.vn-n
mấtCậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v.n.Cậpnhậ.tnh.anhnhấtiread.v.n..

BổDịc.htạiiRE.AD.vn..Dịc.htạiiRE.AD.vn.. hụNguồn--:iread--.vnNguồn--:iread--.vnt rồi.Truyệnbiêntậptạ.iiread.vn...Truyệnbiêntậptạ.iiread.vn...

ThìTruyệnbiêntậpt--ạiiread-.vn-Truyệnbiêntậpt--ạiiread-.vn-ếu nìTruyệ..nbiê.ntậptạiiread.vn.Truyệ..nbiê.ntậptạiiread.vn.ên
HứTruyệnd--ịc-htạiiREAD-Truyệnd--ịc-htạiiREAD-a Ki--Nguồn-:irea-d.vn--Nguồn-:irea-d.vnnh phảD.ịchtạiiREAD.v...nD.ịchtạiiREAD.v...nn
ứrnDịchtạiiR--EAD.v--nDịchtạiiR--EAD.v--ng cựCậpnhậtnh-anh-nhấtirea-d.v-nCậpnhậtnh-anh-nhấtirea-d.v-nc
nhaTruyệndịc-htạiiR-E-AD-Truyệndịc-htạiiR-E-AD-nh, rìDịchtạiiR-EA-D-.-vnDịchtạiiR-EA-D-.-vnu
lạCậpnh.ậtn.hanhnhấtirea.d.vn.Cậpnh.ậtn.hanhnhấtirea.d.vn.i vẽ.Truyệnd.ịcht.ạ.iiREAD.Truyệnd.ịcht.ạ.iiREAD
ngTr.uy.ệnbiêntậptạiiread.vn..Tr.uy.ệnbiêntậptạiiread.vn..ang mộDịchtại-i-READ.--vnDịchtại-i-READ.--vnt
đườngTruyện.dịc.htại.iREAD.Truyện.dịc.htại.iREAD., bổĐang--đọctạiiREAD.vn--Đang--đọctạiiREAD.vn--
xuốCậpnhậtnhanhnh.ấ...tiread.vnCậpnhậtnhanhnh.ấ...tiread.vnng nơNg-uồn-:irea-d.v-nNg-uồn-:irea-d.v-ni TrầNg-uồn-:ir-ead.vn-Ng-uồn-:ir-ead.vn-n
VĐangđọc-tại-iREAD.v-n-Đangđọc-tại-iREAD.v-n-ũ hiệDịchtạiiR.EA.D.vn..DịchtạiiR.EA.D.vn..n
thâTruyệ-nbiên-tậ-ptạiiread.vn-Truyệ-nbiên-tậ-ptạiiread.vn-n.

TDị.cht.ạiiRE..AD.vnDị.cht.ạiiRE..AD.vnuy nhiĐangđ.ọctại..iR.EAD.vnĐangđ.ọctại..iR.EAD.vnên, lầDịchtạiiRE...A.D.vnDịchtạiiRE...A.D.vnn
nàTruyện-dịcht-ạii-RE-ADTruyện-dịcht-ạii-RE-ADy thNgu-ồn:i-read.-vn-Ngu-ồn:i-read.-vn-ân
hìT.r.uyệnbiêntậptại.iread.vn.T.r.uyệnbiêntậptại.iread.vn.nh vĐan.gđọ.ct.ại.iREAD.vnĐan.gđọ.ct.ại.iREAD.vnà
bộĐangđọctạiiRE-A--D.vn-ĐangđọctạiiRE-A--D.vn- phĐangđọct.ạii.READ.vn..Đangđọct.ạii.READ.vn..áp
củĐa.ngđọct..ạiiRE.AD.vnĐa.ngđọct..ạiiRE.AD.vna TrầĐangđọ.ctạiiREA.D...vnĐangđọ.ctạiiREA.D...vnn
V-Tr-uyệndị-chtại-READ-Tr-uyệndị-chtại-READũ lạ.Truyệndịchtại...iREAD.Truyệndịchtại...iREADi
độtĐa.ngđọc.t.ạiiREAD.vn.Đa.ngđọc.t.ạiiREAD.vn. nhiCậpnhậ-tnhanhn-hấtiread.vn--Cậpnhậ-tnhanhn-hấtiread.vn--ên
th-Dịcht-ạ-iiREAD.v-n-Dịcht-ạ-iiREAD.v-nay đổiD.ịcht.ạ.iiREAD..vnD.ịcht.ạ.iiREAD..vn, xoNguồn-:irea-d-.v-nNguồn-:irea-d-.v-nay
tr.T.ruyện.dịchtạ.iiREAD.T.ruyện.dịchtạ.iiREADòn quTr-uyệndịcht-ạiiREA-D-Tr-uyệndịcht-ạiiREA-D-ỷ dịDị.chtạii.READ..vn.Dị.chtạii.READ..vn..

PhụtT-ruyệnb-iêntậptạiiread.vn--T-ruyệnb-iêntậptạiiread.vn--...

MộT.ruyệnbiêntậpt.ạ.iire.ad.vnT.ruyệnbiêntậpt.ạ.iire.ad.vnt rìCậpnhậ.tnhanhn.hấtirea.d..vnCậpnhậ.tnhanhn.hấtirea.d..vnu
kNg-uồn:-ir-ea-d.vnNg-uồn:-ir-ea-d.vnia khôDịch---tạiiREAD.v-nDịch---tạiiREAD.v-nng nhữD-ịchtạ-iiREAD.-vn-D-ịchtạ-iiREAD.-vn-ng
bổDịch.tạii.REA.D.vn.Dịch.tạii.REA.D.vn. hụtCậpnhậtnhanhn-hấtir-ead.-vn-Cậpnhậtnhanhn-hấtir-ead.-vn-,
còCậpnh.ật.nhanh.nhấtir.ead.vnCậpnh.ật.nhanh.nhấtir.ead.vnn bịTruy.ệndị.chtại.iREA.DTruy.ệndị.chtại.iREA.D
Trầ.DịchtạiiREAD.v.n...DịchtạiiREAD.v.n..n VNg-uồn:-ire-ad.-vnNg-uồn:-ire-ad.-vnũ trDịcht-ạiiREAD.v--n-Dịcht-ạiiREAD.v--n-ong
nh-Đangđọctại-iREAD-.vn--Đangđọctại-iREAD-.vn-áy mắTr.uyệnbiêntậptại.irea..d.vnTr.uyệnbiêntậptại.irea..d.vnt
tiếCậpnhậtnhan-hnhấti-read.vn--Cậpnhậtnhan-hnhấti-read.vn--p cậnNguồn:i.rea.d..vn.Nguồn:i.rea.d..vn..

Ngu--ồn:ir-e-ad.vnNgu--ồn:ir-e-ad.vn- TốDịcht-ạiiRE-AD--.vnDịcht-ạiiRE-AD--.vnc độ--Nguồn:i--read.vn--Nguồn:i--read.vn
thậN--guồn-:ire-ad.vnN--guồn-:ire-ad.vnt nhaDị-c-h--tạiiREAD.vnDị-c-h--tạiiREAD.vnnh, thTruyệnd-ịchtạiiR--EA-DTruyệnd-ịchtạiiR--EA-Dân
phD-ịchtại-iREAD.vn--D-ịchtại-iREAD.vn--áp nàCậpnhậtnh--anhnhất-iread.vn-Cậpnhậtnh--anhnhất-iread.vn-y
nhTruyệnbiêntập--t-ạiiread.vn-Truyệnbiêntập--t-ạiiread.vn-ìn thậNguồn.:ire.ad..v.nNguồn.:ire.ad..v.nt
quĐangđọ-ctại--READ.v-nĐangđọ-ctại--READ.v-nen mắtTruyệnbiêntậptạiir.e..ad.vn.Truyệnbiêntậptạiir.e..ad.vn..

Cậpnhật.nh.anhnhấ.tir.ead.vnCậpnhật.nh.anhnhấ.tir.ead.vn- ĐâĐangđ..ọctại.i.READ.vn.Đangđ..ọctại.i.READ.vn.y
khô..Truyệnbiênt.ậptạiiread.vn...Truyệnbiênt.ậptạiiread.vn.ng phảDịc-ht-ạiiREAD.-vn-Dịc-ht-ạiiREAD.-vn-i
l.ĐangđọctạiiR.EA.D.vn..ĐangđọctạiiR.EA.D.vn.à LăTruy.ệnb.iê.ntậptạiiread.vn.Truy.ệnb.iê.ntậptạiiread.vn.ng
VâDịchtại-iREAD.vn---Dịchtại-iREAD.vn---n bộĐangđọ-ctại-iREA-D.v-nĐangđọ-ctại-iREA-D.v-n saN.gu.ồn:ire.ad.vn.N.gu.ồn:ire.ad.vn.o? X-

Đangđọc-tạiiREAD.-vn--Đangđọc-tạiiREAD.-vn-em rCậpnhậtnhanhnhấtirea.d...vn.Cậpnhậtnhanhnhấtirea.d...vn.a côT-ru-y-ệndịcht-ạiiREADT-ru-y-
ệndịcht-ạiiREADng hiệN-g-uồn-:-iread.vnN-g-uồn-:-iread.vnu cũĐan--gđọctạ-iiREAD.vn-Đan--gđọctạ-iiREAD.vn-ng
khôDịch.tạiiREA.D..vn.Dịch.tạiiREA.D..vn.ng thCậpnhật-n-han-hnhấtir-ead.vnCậpnhật-n-han-hnhấtir-ead.vnua
ké-Dịchtại-iRE-AD.-vn-Dịchtại-iRE-AD.-vnm NhạĐangđọctạ.ii.RE.A.D.vnĐangđọctạ.ii.RE.A.D.vnc
PhoDịchtạ-iiR-EAD-.-vnDịchtạ-iiR-EAD-.-vnng.

DướNg-u-ồn-:iread-.vnNg-u-ồn-:iread-.vni sâTruyệ.nbiêntậpt.ạiiread.vn..Truyệ.nbiêntậpt.ạiiread.vn..n
dấCậpnhậtnhanhn-hấti-read.vn--Cậpnhậtnhanhn-hấti-read.vn--y lêTruyệndịcht..ại..iREADTruyệndịcht..ại..iREADn
mộTruyệnbiêntậptạ.ii.read..vn.Truyệnbiêntậptạ.ii.read..vn.t trậ-Dịch--tạiiREAD.vn--Dịch--tạiiREAD.vn-n
tiếD-ịchtại-iR-EAD.-vnD-ịchtại-iR-EAD.-vnng ồnTruy-ệnb-iêntậptạiirea-d.vn-Truy-ệnb-iêntậptạiirea-d.vn-.

KhôĐangđọctại.iREAD.v.n..Đangđọctại.iREAD.v.n..ng đượcCậ-pnhậtnha-nhnhấtiread.v--nCậ-pnhậtnha-nhnhấtiread.v--n!

HứrĐangđọc-tạiiREAD.vn---Đangđọc-tạiiREAD.vn---a KíNguồ.n:i.rea.d..vnNguồ.n:i.rea.d..vnnh bổDịchtạ-iiR-EAD.v--nDịchtạ-iiR-EAD.v--n
hụ.Truyệndịchtại.iREAD...Truyệndịchtại.iREAD..t mộTru-y--ệnbiêntậptạiir-ead.vnTru-y--ệnbiêntậptạiir-ead.vnt riNgu.ồn:ir..ead.v.nNgu.ồn:ir..ead.v.nu,
liềT-ruyệnbiênt-ậpt-ạiiread.-vnT-ruyệnbiênt-ậpt-ạiiread.-vnn cảTruyệndị--ch-tạ-iiREADTruyệndị--ch-tạ-iiREADm thấ--Đa-ngđọctạiiREAD.vn---Đa-
ngđọctạiiREAD.vn-y khô.Ng.uồn:ir.ead.vn..Ng.uồn:ir.ead.vn.ng ổnNgu-ồn:ir---ead.vnNgu-ồn:ir---ead.vn.
RĩTruy.ệndịc.ht.ạiiREAD.Truy.ệndịc.ht.ạiiREAD.u củC--ậpnhậtnhan-hn-hấtiread.vnC--ậpnhậtnhan-hn-hấtiread.vna
hắD-ịchtạiiRE-A-D.vn-D-ịchtạiiRE-A-D.vn-n nặn.Cậpnhậtnha.nhnhấtir.e.ad.vn.Cậpnhậtnha.nhnhấtir.e.ad.vng
nề.Tru.yệndịcht.ạiiRE.AD.Tru.yệndịcht.ạiiRE.AD, lựĐ.ang..đọctạ.iiREAD.vnĐ.ang..đọctạ.iiREAD.vnc lớ.D.ị.chtại.iREAD.vn.D.ị.chtại.iREAD.vnn
khôĐang.đọctại.iREA..D.vnĐang.đọctại.iREA..D.vnng saTruyệndịcht.ạ.ii..READTruyệndịcht.ạ.ii..READi,
nhưĐ.a..ng.đọctạiiREAD.vnĐ.a..ng.đọctạiiREAD.vnng cũ.Tr.uyện..dịchtạiiREAD.Tr.uyện..dịchtạiiREADng rấ--Đan-gđọctạiiREAD-.vn--Đan-
gđọctạiiREAD-.vnt dễN.g.u.ồn.:iread.vnN.g.u.ồn.:iread.vn bịĐa--ngđọctạiiR-EAD.vn-Đa--ngđọctạiiR-EAD.vn-
ngườĐangđọctạiiREA.D.vn...Đangđọctạ iiREA.D.vn...i cDịchtạ-i--iRE-AD.vnDịchtạ-i--iRE-AD.vnó
thĐ-angđọct-ạii-READ.-vnĐ-angđọct-ạii-READ.-vnân phNguồ.n:ire..ad.v.nNguồ.n:ire..ad.v.náp cNg--uồn--:iread.vnNg--uồn--:iread.vnao
miCậpnhậtn-hanhnh-ấtiread.vn--Cậpnhậtn-hanhnh-ấtiread.vn--nh khắĐ-angđọctạ-iiREAD-.vn-Đ-angđọctạ-iiREAD-.vn-c
chếN..guồn:iread.vn..N..guồn:iread.vn...

Tru-yệnbiên-tậ-ptạiiread-.vnTru-yệnbiên-tậ-ptạiiread-.vn- MởNg-uồn:ir--ead-.vnNg-uồn:ir--ead-.vn!

KhoảTruyệnbiên.tập.tạiiread..vn.Truyệnbiên.tập.tạiiread..vn.nh khắTruyệ.n.bi.êntậptạiiread.vn.Truyệ.n.bi.êntậptạiiread.vn.c
TrầCậpn-hật--nhanhnhấti-read.vnCậpn-hật--nhanhnhấti-read.vnn VC--ậpnhậtn-hanhnhấtiread.v-nC--ậpnhậtn-hanhnhấtiread.v-nũ
áDịchtạ-iiREA-D.v-n-Dịchtạ-iiREA-D.v-n-p sáTruyệnbiêntậptạiiread.v-n---Truyệnbiêntậptạiiread.v-n---t,
liềĐangđọctạiiREA-D.vn---Đangđọctạ iiREA-D.vn---n đấmDịch-tạiiRE-AD-.vn-Dịch-tạiiRE-AD-.vn- rTru-yệ--nbiêntậptạ-iiread.vnTru-yệ--
nbiêntậptạ-iiread.vna mộ..Truyệnbiêntậptại.read.vn...Truyệnbiêntậptại.read.vn.t quyềĐang.đọ.ctạiiRE.AD.vn.Đang.đọ.ctạiiRE.AD.vn.n,
quyDị.chtạiiREAD..vn..Dị.chtạiiREAD..vn..ền thDịch-tạiiRE-AD-.vn-Dịch-tạiiRE-AD-.vn-ế
năn..Tr.uyệnbiênt.ậptạiiread.vn..Tr.uyệnbiênt.ậptạiiread.vng nề.Đangđọ...ctạiiREAD.vn.Đangđọ...ctạiiREAD.vn
maNg-uồn:irea-d.--vnNg-uồn:irea-d.--vnng thNg..uồn:iread..vn.Ng..uồn:iread..vn.eo mộTruyệndịchtại.iRE.A.D.Truyệndịchtại.iRE.A.D.t
luồN-guồn--:ir-ead.vnN-guồn--:ir-ead.vnng khTruyệnbiêntậptạiirea--d.vn--Truyệnbiêntậptạiirea--d.vn--í
túrĐa.ngđọctạ.iiREAD.v.n.Đa.ngđọctạ.iiREAD.v.n.c bTruyệ-nbiêntậptạ-iiread-.vn-Truyệ-nbiêntậptạ-iiread-.vn-á
đạoCậpnhậtnha..nhnh.ấtiread.vn.Cậpnhậtnha..nhnh.ấtiread.vn. âTruyệ.n.dịch.tạiiREAD.Truyệ.n.dịch.tạiiREAD.m
sáTruyệndịchtạ-iiREA-D--Truyệndịchtạ-iiREA-D--t.

Hứ-DịchtạiiREAD-.v-n--DịchtạiiREAD-.v-n-a Kí-Truyệnb-iêntậ-ptạiiread.vn--Truyệnb-iêntậ-ptạiiread.vn-nh kiNgu.ồn:.i.read..vnNgu.ồn:.i.read..vnnh
hoà-Đ-angđọc--tạiiREAD.vn-Đ-angđọc--tạiiREAD.vnng, miễNg--uồn-:-iread.vnNg--uồn-:-iread.vnn
cưỡnT.ruyệ..ndịchtạiiRE.ADT.ruyệ..ndịchtạiiRE.ADg tDịcht.ại..iREAD..vnDịcht.ại..iREAD..vnhu
rìC-ậpnhậtnhan-hnh-ất-iread.vnC-ậpnhậtnhan-hnh-ất-iread.vnu, ng-Cậpnhậtnhanhnhấtir--ead.vn--Cậpnhậtnhanhnhấtir--ead.vn-ăn
trTruyệnb.iê.n.tậptạiiread.v.nTruyệnb.iê.n.tậptạiiread.v.nở mộTruyệnbiê...ntậptạiiread.vn.Truyệnbiê...ntậptạiiread.vn.t
quyC--ậpnhậtnhanhnhấtire-ad.vn-C--ậpnhậtnhanhnhấtire-ad.vn-ền cườnD.ịch.tại.iREAD.vn.D.ịch.tại.iREAD.vn.g
lựTr-uyện--biêntậptạiiread-.vnTr-uyện--biêntậptạiiread-.vnc kiNguồn:-ir--e-ad.vnNguồn:-ir--e-ad.vna.

Ẩm.Truyệnbiêntậptại-r-ead.vn--Truyệnbiêntậptại-r-ead.vn--..

NắNguồn:ire--ad--.vnNguồn:ire--ad--.vnm quyTruyệnbi.êntập.tạiiread..vn.Truyệnbi.êntập.tạiiread..vn.ền
phĐangđ-ọctạiiRE--AD.-vnĐangđ-ọctạiiRE--AD.-vnun tr-Tru-yệndịchtạiiRE-AD--Tru-yệndịchtạiiRE-AD-ào nộCậpnhật-nhan-hnhấ--
tiread.vnCậpnhật-nhan-hnhấ--tiread.vni túrDịchtạiiREA---D.vn-DịchtạiiREA---D.vn-c bDịc-h-tạiiREAD.vn--Dịc-h-tạiiREAD.vn--á
đạoT-ruyệndị-chtại-i-RE-ADT-ruyệndị-chtại-i-RE-AD vT.r.uyệnbiêntập.tạiirea.d.vnT.r.uyệnbiêntập.tạiirea.d.vnà
lựTruyệ-ndịchtại-iR--EADTruyệ-ndịchtại-iR--EADc lượnDịchtại..RE.AD.v.nDịchtại..RE.AD.v.ng cuồN...guồ.n:iread.vnN...guồ.n:iread.vnng bạoCập-
nhậtnhanh-nhấtiread-.-vnCập-nhậtnhanh-nhấtiread-.-vn, trựTruyệ-n-dịchtạ-iiRE-ADTruyệ-n-dịchtạ-iiRE-ADc
tiếDịchtại---iREAD.-vnDịchtại---iREAD.-vnp chấ-ĐangđọctạiiRE-AD.-v-n-ĐangđọctạiiRE-AD.-v-nn Hứ-Nguồn:-irea-d-.vn-Nguồn:-irea-d-.vna
KíD.ịchtạ.iiREA..D.vnD.ịchtạ.iiREA..D.vnnh lùTru-y-ệnbi--êntậptạiiread.vnTru-y-ệnbi--êntậptạiiread.vni lạNguồn..:i.read.v.nNguồn..:i.read.v.ni
vàT..ruyệndị.chtạiiREAD.T..ruyệndị.chtạiiREAD.i bướcTruyệnbi..ên.tậ.ptạiiread.vnTruyệnbi..ên.tậ.ptạiiread.vn,
khCậpnhậtnha.nhnhấ.tirea.d..vnCậpnhậtnha.nhnhấ.tirea.d..vní huyNg-uồn:irea---d.vnNg-uồn:irea---d.vnết
sôTru.yệ.nd.ịchtạiiREAD.Tru.yệ.nd.ịchtạiiREAD.i tràCậpnhậtn-hanhnhấ--ti-read.vnCậpnhậtn-hanhnhấ--ti-read.vno.

CòDịcht.ạii...READ.vnDịcht.ạii...READ.vnn khôNgu-ồn-:iread.-vn-Ngu-ồn-:iread.-vn-ng đợiĐa.n.gđọctại.iREAD..vnĐa.n.gđọctại.iREAD..vn
hắNguồn:ir-ead-.--vnNguồn:ir-ead-.--vnn đứrnTruyệnd.ịc..htạiiR.EADTruyệnd.ịc..htạiiR.EADg
vững T-ruyện-biên-tậptạiiread.-vnT-ruyện-biên-tậptạiiread.-vng, TrầTru.yện.dịchtạiiREAD..Tru.yện.dịchtạiiREAD..n

VĐan.gđọct...ạiiREAD.vnĐan.gđọct...ạiiREAD.vnũ ởTruy.ện.bi.êntậptạ.iiread.vnTruy.ện.bi.êntậptạ.iiread.vn trướT-ru-yệndịch-tạ-iiREADT-ru-yệndịch-tạ-iiREADc mặDịch---tại-READ.vnDịch---tại-READ.vnt lạD-ịchtạ-ii-READ.v-nD-ịchtạ-ii-READ.v-ni
biếĐ.angđọctạiiRE.AD.v.n.Đ.angđọctạiiRE.AD.v.n.n mấtCậ--pnhậtnhanhnhấtiread-.vn-Cậ--pnhậtnhanhnhấtiread-.vn-.

T.ruyệ..ndịchtại.iREADT.ruyệ..ndịchtại.iREAD- KhôCậpnhậtnhanhnhấti.r.ead.v.n.Cậpnhậtnhanhnhấti.r.ead.v.n.ng
xonNguồn-:ir-ead.--vnNguồn-:ir-ead.--vng...

HứrĐangđọ.ctạiiRE..AD..vnĐangđọ.ctạiiRE..AD..vna KíTr-u-yệnbiêntậ-ptại-iread.vnTr-u-yệnbiêntậ-ptại-iread.vnnh
vừrCập..nhậtnhanhn.hấti.read.vnCập..nhậtnhanhn.hấti.read.vna mớT-ruyệnbiêntậptại-iread-.vn-T-ruyệnbiêntậptại-iread-.vn-i
ổnCậpnhậtn-hanhn-hấti--read.vnCậpnhậtn-hanhn-hấti--read.vn địnDịch.tại.iREAD..v.nDịch.tại.iREAD..v.nh
thĐa-ngđọctại-i-READ.vn-Đa-ngđọctại-i-READ.vn-ân hìnDịchtạiiR-E--AD.vn-DịchtạiiR-E--AD.vn-h, sTruy--ệnbiêntậptạ-iiread.vn-Truy--ệnbiêntậptạ-iiread.vn-au lưCậpnhậtnhanh-nhấ-t-iread.v-nCậpnhậtnhanh-nhấ-t-iread.v-nng
đãC-ậpnhậtnhanh-n-hấtirea-d.vnC-ậpnhậtnhanh-n-hấtirea-d.vn truyCậpnhật.nhan.h..nhấtiread.vnCậpnhật.nhan.h..nhấtiread.vnền
đếnDị.ch.tại.iREA.D.vnDị.ch.tại.iREA.D.vn tiế.T..r.uyệndịchtạiiREAD.T..r.uyệndịchtạiiREADng
kìTruyệ-nbiên-tậptại-iread.vn-Truyệ-nbiên-tậptại-iread.vn-nh phoĐan-gđ---ọctạiiREAD.vnĐan-gđ---ọctạiiREAD.vnng,
đánNgu...ồn:irea.d.vnNgu...ồn:irea.d.vng tiếCậpnhậtnhanhn-hất--iread.-vnCậpnhậtnhanhn-hất--iread.-vnc
đãCậpnhậtnhanhnhấti.read.vn...Cậpnhậtnhanhnhấti.read.vn... khôĐa-ngđọctạ--iiR-EAD.vnĐa-ngđọctạ--iiR-EAD.vnng
còDịc.htạ.iiREAD.vn..Dịc.htạ.iiREAD.vn..n kịĐangđọctạ-ii-READ.-v-nĐangđọctạ-ii-READ.-v-np
nữaĐangđọc..tạiiR..EAD.vnĐangđọc..tạiiR..EAD.vn.

NgTruy-ệndịchtại-iREAD--Truy-ệndịchtại-iREAD--ay sD.ịchtạ.iiREAD..vn.D.ịchtạ.iiREAD..vn.au đóDịch.tạiiREAD..v.n.Dịch.tạiiREAD..v.n.,
cảCậpnhậ-tnhanhnhất-irea--d.vnCậpnhậ-tnhanhnhất-irea--d.vnm gĩTruy.ện.dịchtại.iiREAD.Truy.ện.dịchtại.iiREAD.ác
đaĐ-angđọctại-iREAD.vn--Đ-angđọctại-iREAD.vn--u nhứDịcht-ạiiRE-A-D.vn-Dịcht-ạiiRE-A-D.vn-c từDịc.htại.iREA.D..vnDịc.htại.iREA.D..vn
môCậpnhật--nh-a-nhnhấtiread.vnCậpnhật--nh-a-nhnhấtiread.vnng truyDịchtạ---iiR-EAD.vnDịchtạ---iiR-EAD.vnền đến-Đangđọctại-i--READ-.vn-Đangđọctại-i--READ-.vn.

PhànDịc-htạiiR-EAD.-v-nDịc-htạiiR-EAD.-v-nh...

Mộ.T.ruyệnbiêntậptạiir.ead.vn..T.ruyệnbiêntậptạiir.ead.vn.t cướTruyệnbiênt.ậ.ptạiirea.d.vn.Truyệnbiênt.ậ.ptạiirea.d.vn.c
s-Đ-angđọctạiiR-EA-D.vn-Đ-angđọctạiiR-EA-D.vnau lưNguồn:-iread.-v--nNguồn:-iread.-v--nng
đạpCậ.pn.hậ.tnhanhnhấtir.ead.vnCậ.pn.hậ.tnhanhnhấtir.ead.vn trúĐangđọctạ-iiREAD.-v-n-Đangđọctạ-iiREAD.-v-n-ng,
HứNguồn-:i--read.vn-Nguồn-:i--read.vn-a KíCậpnhậtnh.anh.nhấti.r.ead.vnCậpnhậtnh.anh.nhấti.r.ead.vnnh ôD..ị.chtạiiREA.D.vnD..ị.chtạiiREA.D.vnm
môT-ru-yệndịchtạiiREAD--T-ru-yệndịchtạiiREAD--ng bDịchtạ-i-iREAD.vn--Dịchtạ-i-iREAD.vn--ay giữ-Đangđọ-c-tạiiRE-AD.vn-Đangđọ-c-tạiiRE-AD.vna khô.Ng.uồn:iread..vn..Ng.uồn:iread..vn.ng truCậpn--hậtnhanhnhấtir-ead.vn-Cậpn--hậtnhanhnhấtir-ead.vn-ng, phTruy-ệndịc-htạiiR--EADTruy-ệndịc-htạiiR--EADát rNgu-ồn-:-iread-.vnNgu-ồn-:-iread-.vna tiếN.guồ.n:ire.ad..vnN.guồ.n:ire.ad..vnng gàNg-u-ồn:ire-ad.-vnNg-u-ồn:ire-ad.-vno
thDịchtạ.ii.R.E.AD.vnDịchtạ.ii.R.E.AD.vnét t.Đang.đọctạiiREAD..v.n.Đang.đọctạiiREAD..v.nê
tâTruyệnbiê-ntập-tạiiread.vn--Truyệnbiê-ntập-tạiiread.vn--m liệCậ.pnhậtnhanhn..hấtiread.vn.Cậ.pnhậtnhanhn..hấtiread.vn.t
phếN--g-uồn:ir-ead.vnN--g-uồn:ir-ead.vn.

Ẩm.Đ-angđọc-tại-iREAD.vn-Đ-angđọc-tại-iREAD.vn-..

S--Cậpn-hậtnhanhnhấtiread.vn---Cậpn-hậtnhanhnhấtiread.vn-au Vươ-Tru-yệndịcht-ại-iREAD-Tru-yệndịcht-ại-iREADng
Lă.Đangđọctại.i.READ..vn.Đangđọctại.i.READ..vnng VâCậpnhật-nhanh--nhấtirea-d.vnCậpnhật-nhanh--nhấtirea-d.vnn,
lạDị...chtạiiREA.D.vnDị...chtạiiREA.D.vni mộDịc-htạii-REA-D.-vnDịc-htạii-REA-D.-vnt người..Nguồ.n.:iread.vn..Nguồ.n.:iread.vni bịĐangđ-ọctạiiRE-AD.vn--Đangđ-ọctạiiRE-AD.vn-- TrầT-ruyệndịchtạiiREA-D--T-ruyệndịchtạiiREA-D--n VTru.yện.biêntậptại.iread.vn.Tru.yện.biêntậptại.iread.vn.ũ
đạp-T-ru-yện-dịchtạiiREAD-T-ru-yện-dịchtạiiREAD rNgu--ồn:i-read.vn-Ngu--ồn:i-read.vn-a khỏDị-chtạiiREAD-.v-n-Dị-chtạiiREAD-.v-n-i sâCập-nhậtnhanhn-hấti-read.vn-Cập-nhậtnhanhn-hấti-read.vn-n đấuDịchtại-READ.v-n--Dịchtại-READ.v-n--
võĐ.angđọc.t.ạiiR.EAD.vnĐ.angđọc.t.ạiiR.EAD.vn.

DướC-ậ-pn-hậ-tnhanhnhấtiread.vnC-ậ-pn-hậ-tnhanhnhấtiread.vni sâĐangđọ..ctạiiREA.D.vn.Đangđọ..ctạiiREA.D.vn.n
lậNguồ.n.:i.read.v.nNguồ.n.:i.read.v.np tứTru-yệ-nbiêntập-tạiiread.-vnTru-yệ-nbiêntập-tạiiread.-vnc trĐ.angđọctại.iREAD...vnĐ.angđọctại.iREAD...vnở
nêDịc.htạ.iiRE.AD.vn.Dịc.htạ.iiRE.AD.vn.n yêN-guồn-:i-rea-d.vnN-guồn-:i-rea-d.vnn tĩnTruyện-biênt-ậptạii-read.v-nTruyện-biênt-ậptạii-read.v-nh,
sN-guồ-n:irea-d.-vnN-guồ-n:irea-d.-vnau đóCậpnhậ.tnh.an.h.nhấtiread.vnCậpnhậ.tnh.an.h.nhấtiread.vn
dấĐangđọctạii.READ.v..n.Đangđọctạii.READ.v..n.y lê-Truyệ-nbiên-tậptạ-iiread.vn-Truyệ-nbiên-tậptạ-iiread.vnn
mộCậpnh-ậtnh-anh--nhấtiread.vnCậpnh-ậtnh-anh--nhấtiread.vnt trậT-ruyệndịch-tại-R-EADT-ruyệndịch-tại-R-EADn
só-Cậpnhậtnhanh--nhấtiread.-vn-Cậpnhậtnhanh--nhấtiread.-vnng lớnDịch--tạiiR-EA-D.vnDịch--tạiiR-EA-D.vn.

Cậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn---Cậpnh-ậtnhanhnhấtiread.vn---- ĐâN..guồn:..iread.vnN..guồn:..iread.vny lNg-u-ồ-n:ir-ead.vnNg-u-ồ-n:ir-ead.vnà tĐangđ-ọct-ại--READ.vnĐangđ-ọct-ại--READ.vnop 1Truyệndịch-t--ạiiR-EADTruyệndịch-t--ạiiR-EAD0 khC-ậpnhậ-tnha-n-hnhấtiread.vnC-ậpnhậ-tnha-n-hnhấtiread.vnóa trướTruy-ệ-nd-ịchtại-READTruy-ệ-nd-ịchtại-READc, lạ-Đang-đọctạ-iiREAD.-vn-Đang-đọctạ-iiREAD.-vni
bị-Nguồ-n--:iread.vn-Nguồ-n--:iread.vn thNguồn-:i-read.--vnNguồn-:i-read.--vnua thả--Cập-nhậtnhanhnhấti-read.vn--Cập-nhậtnhanhnhấti-read.vnm
nhC-ậ-pnhậ-tnhanhnhấtiread.vn-C-ậ-pnhậ-tnhanhnhấtiread.vn-ư vậyTruyệ-ndị-chtạ-iiREAD-Truyệ-ndị-chtạ-iiREAD-?

Tr.uy.ệnbiêntậptạiire.ad.vn.Tr.uy.ệnbiêntậptạiire.ad.vn.- CáTruyệ.nbiên.tậptại.iread.vn.Truyệ.nbiên.tậptại.iread.vn.c
ngưĐ..angđọctạiiREA.D..vnĐ..angđọctạiiREA.D..vnoi cNgu-ồ-n:irea--d.vnNgu-ồ-n:irea--d.vnó nhTruy.ệndịchtạii.RE.AD.Truy.ệndịchtạii.RE.AD.ìn
thấTruyệndịch.t.ạiiREA.D.Truyệndịch.t.ạiiREA.D.y khôĐan.gđọct.ạiiREAD..vn.Đan.gđọct.ạiiREAD..vn.ng?
ThCậpn.hậtnha.nhnhấtiread..v.nCậpn.hậtnha.nhnhấtiread..v.nân phCậpn-hậtnhanhnhất-ire-ad.-vnCậpn-hậtnhanhnhất-ire-ad.-vnáp
củ-Đangđọctạii-READ--.vn-Đangđọctạii-READ--.vna TrầDịcht--ạiiREA-D.v-nDịcht--ạiiREA-D.v-nn V.DịchtạiiREA.D.v.n..DịchtạiiREA.D.v.n.ũ

v.Dịchtại.iREA.D..vn.Dịchtại.iREA.D..vnà NhạTruyệ.nbiêntậptạiirea.d.vn..Truyệ.nbiêntậptạiirea.d.vn..c
PhĐangđọct.ạiiREA.D..v.nĐangđọct.ạiiREA.D..v.nong ho-Truy-ệndịcht-ạii-READ-Truy-ệndịcht-ạii-READàn
toĐ.angđọct.ạii.RE.AD.vnĐ.angđọct.ạii.RE.AD.vnàn tươCập-nhậtnh-anhnhấtire-ad.vn-Cập-nhậtnh-anhnhấtire-ad.vn-ng
tựNg.uồn.:.irea.d.vnNg.uồn.:.irea.d.vn, m-Cậpnhậtnha-nhn-hấtirea-d.vn-Cậpnhậtnha-nhn-hấtirea-d.vnà
hỏC.ập.nhật.nhanhnhấtiread..vnC.ập.nhật.nhanhnhấtiread..vna hầĐangđọc-tạiiRE-AD.v-n-Đangđọc-tạiiRE-AD.v-n-u
lạTru.yệndịch..tạiiREA.DTru.yệndịch..tạiiREA.Di khôCậpnhậtnhanh.nhất.ire.ad.v.nCậpnhậtnhanh.nhất.ire.ad.v.nng
kéDị.chtạiiR.E.A.D.vnDị.chtạiiR.E.A.D.vnm ch.Truyệ.ndịchtại.iREAD..Truyệ.ndịchtại.iREAD.út nàĐa.ngđọct.ạiiREAD.vn..Đa.ngđọct.ạiiREAD.vn..o.

ĐệN-guồn-:i-r-ead.vnN-guồn-:i-r-ead.vn tửTruyệ--nbiênt-ậptạiiread.vn-Truyệ--nbiênt-ậptạiiread.vn- dướC-ậpnhậtnhanh-nhấ--tiread.vnC-
ậpnhậtnhanh-nhấ--tiread.vni sâDị-c-htại-i-READ.vnDị-c-htại-i-READ.vnn hoặN--g-uồn-:iread.vnN--g-uồn-:iread.vnc
ki.Nguồn:ir.ead..v.n.Nguồn:ir.ead..v.nnh thá-Nguồn:-i-read.-vn-Nguồn:-i-read.-vnn, hoặTruyện--dịch-t-ạiiREADTruyện--dịch-t-ạiiREADc trầTr-
uyệndịcht--ạiiREAD-Tr-uyệndịcht--ạiiREAD-m tưCậ.pnhậ.tn.hanhnhấtiread.v.nCậ.pnhậ.tn.hanhnhấtiread.v.n.

NgườĐangđọ---ctạiiREAD.v-nĐangđọ---ctạiiREAD.v-ni hữTr-uyệndịchtạiiR-E-AD-Tr-uyệndịchtạiiR-E-AD-u
tâTr-uyệnd-ịc-htạiiREAD-Tr-uyệnd-ịc-htạiiREAD-m th.Cậpnh.ậtnhanhnhấtiread.vn...Cậpnh.ậtnhanhnhấtiread.vn..ì
phĐan.gđ.ọctạ.iiR.EAD.vnĐan.gđ.ọctạ.iiR.EAD.vnát hiệ.Ngu..ồn:ire.ad.vn.Ngu..ồn:ire.ad.vnn thĐangđ...ọctạiiRE.AD.vnĐangđ...ọctạiiRE.AD.vnân
phTruy.ệnbiêntập.t.ạiire.ad.vnTruy.ệnbiêntập.t.ạiire.ad.vnáp cửTru.yệnbiê.ntậptạiiread.vn..Tru.yệnbiê.ntậptạiiread.vn..a
TrầN-guồ-n:ire-ad.v-nN-guồ-n:ire-ad.v-nn VĐang.đọc.tạ.iiREA.D.vnĐang.đọc.tạ.iiREA.D.vnũ rấĐangđọctạ-iiREAD-.vn--Đangđọctạ-iiREAD-.vn--t
kỳNguồ.n:irea..d.v.nNguồ.n:irea..d.v.n lạNguồn:.i.read...vnNguồn:.i.read...vn.

BằnĐangđọctạiiRE-AD.-vn--ĐangđọctạiiRE-AD.-vn--g khôTruy.ệnb.iêntậptạiiread.vn..Truy.ệnb.iêntậptạiiread.vn..ng
hắTruyệ..ndịchtạ.iiREAD.Truyệ..ndịchtạ.iiREAD.n cũTruyệnbiêntậpt--ại-iread.vn-Truyệnbiêntậpt--ại-iread.vn-ng
khôDịchtạii..RE.AD.v.nDịchtạii..RE.AD.v.nng cTruyệnd-ịcht-ại-iREA-DTruyệnd-ịcht-ại-iREA-Dó khTruyệndịchtạ.iiREAD...Truyệndịchtạ.iiREAD...ả
năNguồn:ir-ead.v---nNguồn:ir-ead.v---nng dễTruyệnbiêntậptại-iread-.vn--Truyệnbiêntậptại-iread-.vn-- dàDịc.htạiiREAD..vn..Dịc.htạiiREAD..vn..ng
thắTruyệ-ndị-cht-ạiiR-EADTruyệ-ndị-cht-ạiiR-EADng lợĐangđọ.ctạiiR.EA.D..vnĐangđọ.ctạiiR.EA.D..vni
nh-D-ịchtạiiRE-AD.vn--D-ịchtạiiRE-AD.vn-ư vậyĐ..angđọctạ.iiREAD..vnĐ..angđọctạ.iiREAD..vn. ToDịchtạiiR.E.AD.vn..DịchtạiiR.E.AD.vn..àn
bộDịchtạiiR..E..AD.vnDịchtạiiR..E..AD.vn quTruyệndị--c-htạiiREAD-Truyệndị--c-htạiiREAD-á trìD.ịch..tạiiREAD..vnD.ịch..tạiiREAD..vnnh,
că-ĐangđọctạiiRE-A-D.vn--ĐangđọctạiiRE-A-D.vn-n bảCậpnhật.nh.a.nhnhấtiread.v.nCậpnhật.nh.a.nhnhấtiread.v.nn
l.TruyệndịchtạiiR.E.A.D.TruyệndịchtạiiR.E.A.Dà dựC-ậpn-hậtnhanhnhấtiread-.vn-C-ậpn-hậtnhanhnhấtiread-.vn-a
và.Dịc.htạiiREA.D..vn.Dịc.htạiiREA.D..vno thTruyệndịc.htạ.i.iREAD.Truyệndịc.htạ.i.iREAD.ân phNg..uồn:..iread.vnNg..uồn:..iread.vnáp
khắTruyệnbiên.tậpt.ại.iread.vn.Truyệnbiên.tậpt.ại.iread.vn.c chĐangđọ.c..tạ.iiREAD.vnĐangđọ.c..tạ.iiREAD.vnế
HứT.ruyệnbiêntậptạ.iiread.vn..T.ruyệnbiêntậptạ.iiread.vn..a Kín-Đa-ng-đọctại-iREAD.vn-Đa-ng-đọctại-iREAD.vnh.

T-ruy-ệndịchtạiiREA-D-T-ruy-ệndịchtạiiREA-D-- LàT-r-uyệndịchtạiiREAD--T-r-uyệndịchtạiiREAD--m sD.ị.chtạiiREA.D..vnD.ị.chtạiiREA.D..vnao
cCập.nhậtnhanhn.hấtiread..vn.Cập.nhậtnhanhn.hấtiread..vn.ó thểĐ..angđọc.tại.iREAD.vnĐ..angđọc.tại.iREAD.vn?
LăN.guồ.n:.iread..vnN.guồ.n:.iread..vnng VâTruyệ.n.d.ịchtạiiREAD.Truyệ.n.d.ịchtạiiREAD.n bộĐan-gđọct-ại--iREAD.vnĐan-gđọct-ại--iREAD.vn
củĐ-angđọctạiiR-EA-D.v-nĐ-angđọctạiiR-EA-D.v-na hảĐan.gđọ.ctạiiR.EAD.vn.Đan.gđọ.ctạiiR.EAD.vn.n
đãTru-yệndịc-htạiiREAD--Tru-yệndịc-htạiiREAD-- tT-ruyệndịchtại-i-REA-DT-ruyệndịchtại-i-REA-Du
tớTruyệ-n-bi-êntập-tạiiread.vnTruyệ-n-bi-êntập-tạiiread.vni đạiDịch.tạii.RE.AD.v.nDịch.tạii.RE.AD.v.n
thàCậpnhậtnhanhnh-ấtiread--.vn-Cậpnhậtnhanhnh-ấtiread--.vn-nh giốNgu-ồn:iread-.--vnNgu-ồn:iread-.--vnng tT-r-uyệndịchtạiiREAD--T-r-
uyệndịchtạiiREAD--a?

SắD-ịch-tạiiREAD.vn--D-ịch-tạiiREAD.vn--c mặCậpnhậtn...hanhnhấtire.ad.vnCậpnhậtn...hanhnhấtire.ad.vnt
NhạTr-uyện-biêntậptạiir--ead.vnTr-uyện-biêntậptạiir--ead.vnc PhĐa.ngđọc.tạ.iiREAD.vn.Đa.ngđọc.tạ.iiREAD.vn.ong
biế--Truyệnbiêntậpt-ạiiread.vn---Truyệnbiêntậpt-ạiiread.vn-n đổiDị-chtạii--READ.vn-Dị-chtạii--READ.vn-
khôĐa--ngđọct-ạiiREAD.vn-Đa--ngđọct-ạiiREAD.vn-ng ngừn-Truyệnbiêntậptạiiread.v-n---Truyệnbiêntậptạiiread.v-n--g.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bí Thuật Tinh Thần

Trần Vũ thắng lợi, đối với Vương Lăng Vân và đám người "chặn đánh" mà nói, không thể nghi ngờ là một đòn cảnh cáo.

Đánh bại Hứa Kính top mười khóa trước, đặt địa vị vững chắc của hắc mã Trần Vũ.

Thi đấu Ngoại môn khóa này, xuất hiện ba hắc mã, lần lượt là: Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ, Tào Lôi.

Trước đây, biểu hiện của ba người này cũng không thu hút lắm.

Nhưng lần này, ba người đều cường thế đánh bại đối thủ top mười, giành được sáu trận thắng liên tiếp.

Trận này Trần Vũ giành được thắng lợi, tâm tình phức tạp nhất vẫn là Nhạc Phong.

Ba tháng trước, Lăng Vân bộ rơi vào tay Trần Vũ cũng không phải mong muốn của hắn, đây chỉ là ngoài ý muốn.

Vì đề phòng Lăng Vân bộ bị Trần Vũ tiết lộ, Nhạc Phong còn đặc biệt đề nghị mượn một gốc "Nguyên Châu Thảo".

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới là tên đệ tử sát ngoài viền như Trần Vũ lại có thể tu luyện Lăng Vân bộ đến cảnh giới đại thành.

Có thể nói, đây là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn.

- Có chút thú vị.

Dưới góc đài, Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, hứng thú nhìn lướt qua Trần Vũ và Nhạc Phong.

Lúc trước ở "hội giao lưu ngoại môn", Nam Cung Lễ đã phát giác Trần Vũ không đơn giản.

Đương nhiên, hắn chỉ có chút hứng thú với Trần Vũ, không có khả năng xem hắn là đối thủ.

Đối thủ của Nam Cung Lễ chỉ có một, đó chính là Đoàn Kiêu Long.

Từ khi tranh tài đến này, Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long còn chưa gặp được đối thủ, có thể nói thực lực chân chính của bọn hắn, sâu không lường được.

Cùng lúc đó, Đoàn Kiêu Long vừa vặn bắt gặp ánh mắt của đối thủ cũ - Nam Cung Lễ.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hai người chạm nhau trong không trung.

"Ầm..."

Một luồng lực lượng tinh thần ở giữa không trung va chạm.

"Phụt..."

Áo bào của hai người tung bay, sóng khí cường đại vô hình bức lui đám đệ tử xung quanh.

Chỉ thăm dò trong chốc lát.

Sắc mặt Đoàn Kiêu Long có chút ngưng trọng, thân hình hơi chấn động, còn trên mặt Nam Cung Lễ thì lại lộ ra một tia quỷ dị.

Ngoại trừ tiền bối trong tông môn, không người nào có thể nhìn ra, khoảnh khắc vừa rồi, hai người đã tiến hành một đợt giao phong.

Thế nhưng, khí tức vô hình cường đại của hai người đã không thua kém Luyện Tạng kỳ, chỉ thăm dò và giao phong thần bí khó lường lại khiến người xung quanh nhiệt huyết sôi trào.

- Song long tranh bá!

Nhiều đệ tử đều phấn chấn mong đợi.

Lần thi đấu này, có thể nói là thịnh hội mười năm khó gặp.

Song long tranh bá, lại thêm ba thót hắc mã, không ai biết sẽ xảy ra va chạm như thế nào.

...

Đấu loại, nghênh đón vòng thứ tám.

Đến giai đoạn hiện nay, đệ tử còn lại đã không còn kẻ yếu.

Trận chiến tiếp theo đều đặc sắc, lúc thì đánh khó phân thắng bại, lúc thì đủ loại diệu chiêu ồ ạt xuất ra.

Ba thót hắc mã tiếp tục thu hoạch liên thắng.

Đồng Ngọc Linh dùng nội tức thâm hậu khó lường và kiếm pháp khéo léo, nhẹ nhàng đánh bại một vị đối thủ xếp hạng mười hai.

Tào Lôi có thể dùng Thiết Sa chưởng hỏa hầu kinh người, trong vòng năm mươi chiêu đánh bại Dương Phàm hạng chín khóa trước.

- Thua rồi... không ngờ ta lại thua trong tay võ học cấp thấp.

Dương Phàm tay cầm ngân thương, quần áo có vài chỗ bị tổn hại, không cam lòng xuống đài.

Thiết Sa chưởng của Tào Lôi tu luyện tới đỉnh phong viên mãn, đã lĩnh ngộ một tia chân ý độc hữu, uy lực vượt qua tưởng tượng.

Đối thủ vòng thứ tám của Trần Vũ, chẳng qua chỉ có thực lực top hai mươi, vì vậy đối thủ liền trực tiếp nhận thua.

Hiện nay, biểu hiện của Trần Vũ trong lúc thi đấu đã tạo nên uy danh không nhỏ. Nếu không muốn bị đánh xuống đài, tốt nhất vẫn nên chịu thua.

Màn đêm buông xuống, vòng so tài thứ tám kết thúc.

Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long làm "song long tranh bá", vẫn như cũ duy trì liên thắng.

Thời khắc này, người vẫn giữ liên thắng chỉ còn mười hai, mười người.

Ngoại trừ song long tranh bá và ba đầu hắc mã ra, còn có đám người Hồ Nhất Bá xếp thứ tư, Viên Bắc Thông xếp thứ năm, Trình Quân xếp thứ sáu, Hoàng Viên xếp thứ bảy năm ngoái.

...

Ngày thứ ba, bắt đầu vòng đấu loại thứ chín.

Lúc này, chỉ còn ba mươi, bốn mươi đệ tử chưa bị đào thải. Một vài đệ tử thua hai lần, đều lộ vẻ khẩn trương.

Vòng thứ chín, tỉ lệ cường cường gặp mặt đã tăng lên rất nhiều.

- Giang sư muội, ngươi yên tâm, sắp tới Trần Vũ và chúng ta càng có cơ hội gặp mặt.

Hoàng Viên tự tin bảo đảm trước mặt mỹ nhân.

- Ta đương nhiên tin.

Giang Vân Nhi cười khúc khích, lộ ra nụ cười lúm đồng tiền, khiến mấy vị đệ tử tinh anh ngoại môn đều thần hồn điên đảo.

Bởi vì nguyên thạch và mỹ nhân, Hồ Nhất Bá xếp thứ tư, Trình Quân xếp thứ sáu, Hoàng Viên xếp thứ bảy đều nguyện ý ra mặt vì nàng.

- Trần Vũ, ta xem ngươi còn có thể liên thắng mấy trận.

Vương Lăng Vân thầm cười lạnh.

Kết quả, tại vòng thứ chín này, ba đại cường thủ vẫn không đụng mặt Trần Vũ.

Ngược lại Trình Quân xếp thứ sáu và vị thiên tài ngoại môn Nhạc Phong lại gặp nhau.

- Nhạc Phong đấu với Trình Quân.

Tất cả ánh mắt đồng loạt hội tụ trên đài.

Trình Quân là một thiếu niên da vàng đậm, có vẻ hơi già.

Hắn cũng tham gia "hành động chặn đánh" Trần Vũ, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn tương đối động tâm Giang Vân Nhi.

Trình Quân không ngờ,bản thân còn chưa đợi gặp được Trần Vũ thì ngược lại đụng độ với thiên tài phong vân Nhạc Phong.

- Trình huynh, chúng ta bắt đầu đi.

Nhạc Phong ôm quyền nói.

Hắn muốn giết vào top năm, top ba, Trình Quân chính là trở ngại không nhỏ.

- Nhạc sư đệ còn không lấy kiếm ra? Đừng nói với ta, ngươi cho rằng chỉ dựa vào thân pháp là có thể thắng lợi?

Trình Quân cười nhạt một tiếng.

"Keng..."

Một thanh bảo khí tàn kiếm trong tay Nhạc Phong xuất ra khỏi vỏ, giống như một đạo hình cung xẹt qua bầu trời đêm lạnh lẽo, tản mát khí tức sắc bén âm lãnh.

Trình Quân cũng lấy ra một thanh danh kiếm phàm thế chế tác hoàn mỹ.

- Trảm Phong Kiếm.

Danh kiếm trong tay Trình Quân giống như một đạo tật phong, trên lưỡi kiếm nổi lên hàn quang trong suốt, cuốn theo một đạo kình khí vô cùng chói tai.

Hắn tu luyện Trảm Phong Kiếm, là một môn kiếm pháp rất nổi danh tại ngoại môn.

Ngay cả Trần Vũ cũng từng tu hành qua môn kiếm pháp này.

"Phụt..."

Một kiếm chém ra, không khí bị xé rách, gió cuốn và kình khí lượn quanh, chắn hết mọi lối tránh đi của Nhạc Phong.

Đối mặt với đối thủ cấp bậc này, Nhạc Phong khó mà chỉ dựa vào ưu thế thân pháp để áp chế.

- Truy Hồn Kiếm.

Thân hình và bảo kiếm của Nhạc Phong hóa thành một chỉnh thể, tàn ảnh và ánh kiếm đan xen, vẽ ra một kiếm độc đáo, cực kỳ mạo hiểm.

"Keng keng keng..."

Trong chớp mắt, hai người đã giao phong mười mấy kiếm.

Đám người dưới sân như ngừng thở, mắt thường rất khó nhìn rõ chi tiết giao phong, chỉ thấy ánh kiếm và kiếm ảnh mơ hồ.

Bịch...

Đột nhiên, một bóng người nhanh chóng rút lui vài bước, có chút chật vật.

Chỉ thấy trên mặt Trình Quân có một tia vết máu.

Nhạc Phong nắm kiếm sau lưng, vẻ mặt mừng rỡ.

- Trình Quân bại rồi?

- Ta còn không nhìn thấy rõ chi tiết, quá nhanh rồi.

Dưới sân ào ào nghị luận.

Trận chiến vừa rồi, bọn họ đã thấy thực lực của thiên tài phong vân ngoại môn Nhạc Phong cùng với đối thủ lão luyện khóa trước Trình Quân.

- Số 49 thắng.

Chấp pháp giả vung cờ xí, tuyên bố Nhạc Phong thắng.

...

- Trình sư huynh tiến bộ không nhỏ, tại sao lại bị đánh bại nhanh như vậy?

Hoàng Viên giật mình thốt lên.

- Kiếm thủ giao phong, thắng bại chỉ trong giây lát. Huống chi, thân pháp của Nhạc Phong hơi thắng nửa bậc, trong tay còn có bảo khí tàn kiếm.

Hồ Nhất Bá quả quyết nói.

Ánh mắt của hắn xẹt qua Nhạc Phong,đây là một đối thủ không thể xem thường.

Thân pháp mạnh, vũ khí mạnh, đây đều là ưu thế.

Trình Quân bại không oan.

Sau trận chiến này, nhân khí của Nhạc Phong tăng vọt, thắng được sùng bái và ái mộ của đông đảo nữ đệ tử. Một vài nam đệ tử cũng kính phục thực lực và phong độ của hắn.

Ngoại trừ trận chiến của Nhạc Phong.

Vòng thứ chín còn có một trận chiến nhận được sự chú ý của mọi người.

- Nam Cung Lễ đấu với Viên Bắc Thông.

Dưới sân, mọi người đều xôn xao, mức độ quan tâm thậm chí còn vượt qua trận chiến của Nhạc Phong.

Trên sân.

Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, nhìn tráng hán như gấu phía đối diện.

Tráng hán này còn cao hơn người thường nửa đoạn, trước khi khai chiến, song quyền đập vào nhau như chùy sắt, khí tức dã man ập vào mặt, khiến người ta run sợ.

- Đây là Viên Bắc Thông, đại lực thần đứng đầu ngoại môn.

Trần Vũ cảm thấy hứng thú.

Viên Bắc Thông hạng năm khóa trước. Ưu thế lớn nhất của hắn là trời sinh thần lực.

"Trời sinh thần lực" của hắn là thiên sinh, không phải như Trần Vũ dung hợp với trái tim thần bí, sau này mới có.

- Khai Sơn quyền!

Viên Bắc Thông gầm nhẹ một tiếng, nội tức hùng hậu, chấn động màng nhĩ, song quyền xuất động giống như cối xay phá vỡ không khí, bất kỳ một quyền nào cũng có thể đánh chết ngưu hổ.

"Ầm..." "Ầm..."

Một quyền xuất động, mặt đất mơ hồ chấn động, lực lượng kinh khủng dấy lên một trận sóng khí.

"Phốc..."

Quạt xếp của Nam Cung Lễ đột nhiên đánh lên cánh tay của Viên Bắc Thông, khiến đối phương quát to, thối lui và bước.

Thân hình Nam Cung Lễ bồng bềnh trôi nổi, dâng cao nửa trượng.

- Lực lượng thật đúng là rất lớn, nội tức hùng hậu, phản ứng cũng không chậm. Không hổ là hạng năm khóa trước, có thể chính diện đánh nhau với ta.

Nam Cung Lễ mừng rỡ nói.

Đương nhiên, loại hành vi như vậy có chút vô lễ. Suy cho cùng đối phương cũng là người "thần lực trời sinh", không ngờ Nam Cung Lễ lại dám chính diện nghênh đón.

- Chẳng qua, kết thúc thôi!

Tại vị trí của Nam Cung Lễ để lại một chuỗi tàn ảnh, quạt xếp trong tay đánh về phía Viên Bắc Thông.

Lần này, vẫn là đánh chính diện.

"Meo meo meo..."

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, Nam Cung Lễ chợt mở miệng phát ra một loạt tiếng mèo kêu quỷ dị.

Thanh âm quỷ dị khiến người ta đầu choáng mắt hoa, tâm thần chấn động.

Đám đệ tử dưới sân, bao gồm cả Trần Vũ đều cảm thấy thần trí, khí huyết đều chấn động.

- Đây là công kích gì?

Trần Vũ run sợ, đây là bọn họ chỉ mới thừa nhận một tia ảnh hưởng nhỏ mà thôi.

- A...

Trên đài, thân hình Viên Bắc Thông bỗng nhiên lảo đảo, hai tay ôm đầu, vẻ mặt khó chịu, bộ dạng thống khổ.

Hắn bị toàn bộ thanh âm quỷ dị kia ảnh hưởng, đầu óc trời xoay đất chuyển, trong đầu ong ong không dứt.

"Phịch..."

Chỉ thoáng chốc Viên Bắc Thông khựng lại, một cây quạt xếp đã quét lên người hắn.

“Ầm..”

Thân thể cường tráng của Viên Bắc Thông bị đánh rơi ra khỏi sân đấu võ.

Sau khi hắn tỉnh lại, lập tức lớn tiếng gào thét:

- Đó là tà thuật gì, lão tử sao có thể bại...?

Dưới sân, một đám đệ tử ngơ ngác nhìn nhau, lúc nhìn Nam Cung Lễ không khỏi lộ vẻ kính phục sâu sắc.

- Thì ra là bí thuật tinh thần.

- Không hổ là thiếu chủ Nam Cung gia, tuổi còn nhỏ đã tu luyện được bí thuật tinh thần.

Ở đây có một vài tiền bối tông môn kiến thức rộng rãi, liền nhìn thấu mê hoặc trong đó.

Bí thuật tinh thần?

Trần Vũ có cảm giác, loại công kích vô hình vô chất này là một loại uy hiếp đối với bản thân.

Vòng so tài thứ chín nhanh chóng kết thúc.

Qua vòng này, đối thủ của Trần Vũ cũng không phải là top mười, rất dễ thắng lợi.

- Vòng thứ mười!

Trong lòng Trần Vũ phấn chấn, so với đấu loại khóa trước, tiến hành mười vòng cũng không xê xích bao nhiêu.

Lúc này, trên tấm bia trận pháp chỉ còn ba mươi, bốn mươi người là tên còn sáng.

Đấu loại đã đi đến giai đoạn cuối.

Tại vòng thứ mười, tỉ lệ gặp phải cường thủ càng cao, dù đụng phải hạng người như Đoàn Kiêu Long, Hồ Nhất Bá cũng là bình thường.

Vòng thứ mười, sắp tới Trần Vũ.

Lần này, hắn rốt cuộc gặp phải một đối thủ cường lực.

- Ha ha... Trần Vũ, rốt cuộc để ngươi gặp phải Hoàng gia gia ta.

Một thiếu niên mập mạp cười lớn, thập phần đắc ý bay vọt lên đài.

- Hoàng Viên.

Đám đệ tử nhìn thấy thiếu niên mập mạp, đều rùng mình.

Trong vòng ác nhân, Hồ Nhất Bá và Trình Quân thì đều lộ ra vài phần tiếc nuối.

Chẳng lẽ, tên mập mạp Hoàng Viên này có thể thu được nguyên thạch, còn ôm mỹ nhân về? Hình ảnh như vậy, thật khiến người khác không dám tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thế Không Thể Đỡ

Hoàng Viên xếp thứ bảy, ở trong ngoại môn, tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn.

Nhìn thấy hắn lên sân, Vương Lăng Vân và Giang Vân Nhi ở dưới sân đều lộ vẻ mừng rỡ: “Lần này Trần Vũ cuối cùng cũng đá phải tấm sắt rồi.”

- Trần Vũ, kỷ lục liên thắng của ngươi dừng lại ở đây thôi.

Vương Lăng Vân cười âm lãnh.

Đến lúc này, Trần Vũ đã chín thắng liên tiếp, thêm một thắng nữa là mười thắng liên tiếp, như vậy thì có thể ngồi vững vị trí top mười.

Cũng may, cuối cùng kế hoạch chặn đánh của hắn cũng có thể cản lại Trần Vũ.

- Hoàng Viên đấu với Trần Vũ.

- Thật tốt, hắc mã khóa này đấu với hạng bảy khóa trước, rất đáng chú ý.

Đám đệ tử dưới đài đều có chút mong đợi.

Đối với hai người trên đài mà nói, đám đệ tử đều không có cảm tình gì. Một kẻ thì hoành hành ức hiếp đệ tử ngoại môn, một kẻ thì gây nên công phẫn trong thi đấu.

Hiện tại, để cho hai "ác nhân" này đấu một trận, mọi người đều cao hứng.

- Chẳng qua, thực lực Hoàng Viên quá mạnh, thót hắc mã Trần Vũ này có thể chiến thắng được không?

Không ít đệ tử đều không quá xem trọng Trần Vũ.

Hoàng Viên ở ngoại môn có ác danh quá lớn, gần sánh bằng Hồ Nhất Bá.

- Tiểu tử, bây giờ ngoan ngoãn chịu thua, lại xin lỗi Vân Nhi sư muội, Hoàng Viên ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Hoàng Viên mập mạp ôm bụng phệ đứng trên đài.

Vân Nhi sư muội.

Vài tên đệ tử ở dưới đài đều không khỏi buồn nôn chửi thầm. Tình huống này xem ra Hoàng Viên đã tự cho là mình đã chiếm được trái tim mỹ nhân rồi.

- Tên mập mạp thối này.

Giang Vân Nhi xanh mặt, âm thầm tức giận. Nếu không phải muốn xả giận, nàng đã sớm trở mặt.

- Chỉ là hạt gạo cũng dám tranh sáng với ánh trăng.

Trần Vũ nhạt nhẽo nói.

- Câm miệng! Những lời này là ta nói mới đúng.

Hoàng Viên giận tím mặt.

Một tên đệ tử đã từng ở ngoài rìa ngoại môn, lại dám dùng ánh trăng và hạt gạo để ví von. Mấu chốt nhất là hắn còn bị xem là hạt gạo.

Mọi người ở dưới sân đều ngạc nhiên cười to.

Trần Vũ bộ dạng tựa cười mà không phải cười, hiển nhiên đang cố ý đùa giỡn Hoàng Viên.

Nếu là trước đây, lúc Thông Mạch sơ kỳ, tầng thứ da đồng, hắn quả thật còn có chút kiêng kỵ Hoàng Viên.

Nhưng bây giờ, thực lực của hắn không chỉ tăng lên một bậc, phong mang càng lộ rõ.

Hoàng Viên chính là một nhân vật thích hợp làm đá mài đao.

- Ngươi muốn chết!

Hoàng Viên động thân, thân thể tròn vo lại cực kỳ linh hoạt.

"Phịch..."

Trong nháy mắt, thể hình tròn vo của hắn đã đi tới trước mặt Trần Vũ.

- Hàng Long Thủ!

Một tay của Hoàng Viên mơ hồ bành trướng vài phần, giống như cái quạt hương bồ khổng lồ, mang theo nội tức hùng hồn kinh người rít gào, một chưởng đập tới mặt Trần Vũ.

- Muốn đánh mặt ta? Có phải hơi gấp rồi không?

Trần Vũ thong thả tự nhiên.

"Vụt..."

Thân hình hắn nhẹ nhàng xoay một cái, tránh thoát một chưởng của Hoàng Viên, còn thuận thế áp sát đối phương.

- Hừ! Mở tưởng dùng thân pháp áp chế ta.

Hoàng Viên cười lạnh một tiếng, thân thể mập mạp trơn trượt hết sức, chỉ hơi chuyển động, một bàn tay lớn khác giống như cái xẻng sắt, quét tới yết hầu Trần Vũ.

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn.

Thân pháp của Hoàng Viên chỉ kém Nhạc Phong một chút, không ngờ có thể lấy tĩnh chế động, thập phần lão luyện.

Thấy vậy, hắn khẽ hít một hơi thật sâu, một quyền ngạnh kháng "Hàng Long thủ" của Hoàng Viên.

"Vù..."

Nắm đấm của Trần Vũ đánh ra, toàn bộ cánh tay đều bành trướng vài phần, hóa thành một cái đại thủ xanh đồng, cũng ngưng tụ một đoàn khí kình âm sát bá đạo.

- Ồ! Đồng Tượng công dường như đã được tu hành tới da đồng đại thành trở lên.

Nam Cung trưởng lão râu bạc thoáng xẹt qua một tia ngạc nhiên trong mắt.

"Ầm..."

Một đạo sóng khí kinh người dấy lên tại vị trí giữa hai người.

Khoảnh khắc giao phong, sắc mặt Hoàng Viên đại biến.

"Phịch phịch phịch..."

Thân hình Hoàng Viên trực tiếp thối lui vài bước, bàn tay mơ hồ đau nhói.

- Làm sao có thể... Lực lượng của ngươi...

Vẻ mặt Hoàng Viên biến hóa, khó mà tiếp nhận nổi.

Phải biết rằng, từ nhỏ hắn đã tu hành một môn công pháp hoành luyện gia truyền, bất kể lực lượng hay lực phòng ngự đều áp chế cùng cấp.

Nhưng một kích vừa rồi, chính hắn lại bị áp chế.

Bị lực lượng nghiền ép, chỉ lúc giao thủ với đại lực thần ngoại môn "Viên Bắc Thông" mới từng xuất hiện.

Đám đệ tử dưới sân lại càng khiếp sợ hơn.

Đám người Hồ Nhất Bá, Trình Quân, Vương Lăng Vân cũng lộ vẻ như nhìn thấy quỷ.

Thế nhưng, một màn tiếp theo, càng vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

- Một kích vừa rồi, ta còn chưa dùng đến năm thành thực lực, ngươi cũng chỉ có vậy mà thôi.

Trần Vũ cười nhạt.

Năm thành thực lực.

Chỉ trong nháy mắt, bốn chữ này giống như sóng lớn kinh thiên, quét ngang suy nghĩ đám đệ tử.

Hoàng Viên càng có cảm giác bản thân nhỏ bé bị sóng lớn nuốt chửng.

Một khắc này, thiếu niên cao lớn đối diện, giống như hóa thành một cự nhân, mang theo khí thế ngập trời không gì cản nổi.

- Năm thành thực lực? Không phải là thật chứ?

- Tiểu tử này thật bốc phét...

Không chỉ đám đệ tử, ngay cả một vài tiền bối tông môn ở đây cũng đều kinh ngạc chú ý.

- Thú vị, không chỉ mượn lực lượng ngôn ngữ tạo nên áp lực tâm lý cho đối thủ, còn có thể xây dựng khí thế của mình.

Tông chủ Vân Nhạc môn mỉm cười.

Có đôi khi, cao thủ giao phong, dưới tình huống thực lực tương tự, một bên có thể phá hủy chiến tuyến tâm lý của đối phương, đã xem như có cửa đột phá rồi.

- Hừ! Chẳng qua là chút thông minh vặt mà thôi.

Hạ tiên cô hừ lạnh một tiếng, trên ngọc nhan đoan trang thoáng hiện vài tia khinh thường.

- Ta không tin! Đừng mơ dùng đòn tâm lý.

Hoàng Viên cũng không ngốc, gầm nhẹ một tiếng, hai tay mở ra, càng trở nên cứng rắn, phảng phất giống như hai cái kềm sắt khổng lồ.

"Vù...! Vù..."

Hai cánh tay hắn vung lên, nội tức cuồng bạo dâng trào, quanh người kình phong gào thét.

Trong khoảng khắc, Hoàng Viên dốc hết công lực cả đời, toàn bộ lực lượng ngưng tụ thành một kích đỉnh phong.

Nếu như nói, một kích vừa rồi hắn chỉ phát huy tám thành thực lực, vậy thì lúc này, có thể là phát huy vượt xa bình thường, mười hai thành.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ biến đổi quyền thế, trên người bắn ra một luồng khí tức hung sát hừng hực, nội tức âm sát bá đạo phát ra tiếng rít trầm thấp.

"Ầm..."

Một quyền này, trong tiếng nổ vang mơ hồ, đánh ra một đoàn sát khí như mây đen, uy lực sát khí hung mãnh ập tới trước mặt, đệ tử dưới đài đều cảm thấy thân thể phát lạnh.

Đây là?

Hoàng Viên hoảng hốt, nội tức khí huyết trong cơ thể đều thoáng đình trệ, thần trí bị sát khí vô hình quét qua.

Dưới tình huống này, mười thành thực lực của hắn, không ngờ phát huy không được bảy, tám phần mười.

- Nguyên Sát Thần Công!

- Không đúng! Là Vân Sát quyền...

Một vài trưởng bối tông môn có mặt tại hiện trường đều nhao nhao thất thanh.

Trong gian đình ở giữa.

Tông chủ Vân Nhạc môn, Nam Cung trưởng lão, Hạ tiên cô, đồng thời động dung.

"Ầm..."

Trên sân đấu võ chấn động, Hoàng Viên tựa như châu chấu đá xe, bị một quyền hung mãnh bá đạo trực tiếp đánh bay ra ngoài mấy trượng.

"Ộc..."

Hoàng Viên phun ra một búng máu, miễn cưỡng ổn định thân hình, sắc mặt trắng bệch.

Dưới sân, tất cả đều là thanh âm xôn xao.

Một quyền của Trần Vũ, uy thế thật đáng sợ, một quyền mơ hồ đánh ra sát phong như mây đen, có dấu hiệu của Luyện Tạng kỳ.

Mạnh như Hoàng Viên, cũng bị một quyền đánh bay hộc máu.

Hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

- Làm sao lại mạnh như vậy...?

Đám người Vương Lăng Vân kinh hãi thất thanh, Giang Vân Nhi lại càng chấn kinh, còn mơ hồ bị bá khí của một quyền kia hấp dẫn.

Cường hoành, bá đạo, hung mãnh...

Đây là trùng kích do một quyền kia mang lại.

- Năm thành thực lực? Lời nói vừa rồi của tiểu tử kia, thật ra đã rất khiêm nhường rồi.

Tông chủ Vân Nhạc môn trầm giọng nói.

- Hắn có thể tu hành Vân Sát quyền đến cấp bậc này. E rằng một quyền đã sắp chạm tới đại thành rồi.

Trên mặt Hạ Vũ tiên tử thoáng hiện vẻ kinh sợ.

Bởi vì Mục Tuyết Tình, cho nên nàng vẫn luôn có thành kiến với Trần Vũ. Nhưng không ngờ tiểu tử này lại có thiên phú quyền pháp võ kỹ cao như vậy.

- Nếu không phải bởi tu vi hạn chế, nói không chừng một quyền vừa rồi chính là Vân Sát quyền đại thành.

Nam Cung trưởng lão lẩm bẩm.

Ở ngoại môn, có thể tu luyện môn công pháp hung hiểm như Vân Sát quyền đến cấp bậc này quả thật hiếm thấy.

Trên sân đấu võ.

Sắc mặt Hoàng Viên trắng bệch, hô hấp gấp gáp, vẻ mặt kinh hãi không cam lòng.

- Ngươi còn muốn đánh?

Trần Vũ nhìn hắn châm chọc.

- Số 99 thắng.

Chấp pháp giả trực tiếp vung cờ, tuyên bố Trần Vũ thắng lợi.

"Ộc..."

Hoàng Viên lại phun ra một búng máu, thân thể lắc lư kịch liệt, chỉ thiếu chút đã ngã xuống đất.

Mọi người dưới đài lại càng kinh hãi.

Một quyền kia, so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn, khiến Hoàng Viên trực tiếp trọng thương. Nếu cưỡng ép chiến đấu, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Khó trách chấp pháp giả lại trực tiếp tuyên bố thắng bại.

- Mười thắng liên tiếp.

Trần Vũ khẽ thở ra một hơi, đi xuống sân đấu võ.

"Vù..."

Lúc hắn đi xuống, trong mắt đám người lộ vẻ kính úy, tự động tách ra một con đường cho hắn.

Còn có một số người thì lựa chọn né tránh.

Có một số thì chủ động tiến lên khen ngợi.

- Trần sư huynh, một quyền vừa rồi thật là quá bá đạo.

- Hì hì, Trần sư huynh, một quyền kia thật quá có mùi vị nam nhân, người ta rất thưởng thức nha...

Không chỉ nam đệ tử, ngay cả một vài nữ đệ tử cũng chủ động tiếp cận.

Trần Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Lúc trước, hắn cũng không được hoan nghênh như vậy.

Một quyền vừa rồi đã giúp Trần Vũ chân chính lập uy ở ngoại môn, đồng thời xác định địa vị hắc mã của hắn trong đợt thi đấu khóa này.

- Tức chết ta rồi!

Giang Vân Nhi ở cách đó không xa, tức giận tới xanh mặt.

- Thực lực như vậy, hắn làm sao làm được?

Vương Lăng Vân thất hồn lạc phách lẩm bẩm.

Kế hoạch chặn đánh của hắn, cuối cùng vẫn thất bại.

Thời khắc này, thực lực Trần Vũ bày ra, e rằng có khả năng xông vào đến tận top ba.

Cuộc tỉ thí càng về sau, từng cuộc chiến của vòng thứ mười đều lộ vẻ hết sức đặc sắc.

Trên đài, không có kẻ yếu, thực lực tối thiểu có thể xếp vào top ba mươi.

Trong đó, Hồ Nhất Bá gặp gỡ hắc mã Tào Lôi, trận chiến này hấp dẫn không ít ánh mắt.

Kết quả, chỉ sau mười mấy chiêu, Hồ Nhất Bá vung động "Bá Vương kích" danh chấn ngoại môn, dưới thế công của hắn, một kích bá đạo vô song quét loại Tào Lôi.

Kỷ lục liên thắng của hắc mã Tào Lôi dừng tại đây.

- "Bá Vương kích" của Hồ Nhất Bá, e rằng cũng là một kiện Bán Bảo Khí.

Trần Vũ thoáng lưu tâm.

Bất kể là tu vi, công lực, lực lượng, Hồ Nhất Bá đều dễ dàng vượt qua Hoàng Viên. Uy danh hạng tư khóa trước, có thể nói là danh xứng với thực.

Hồ Nhất Bá mười thắng liên tiếp, ánh mắt tràn ngập chiến ý băng lãnh, từ trên mặt Trần Vũ lướt qua.

Từ sau lần báo danh tranh phong kia, Hồ Nhất Bá và Trần Vũ đã định sẵn không thể thay đổi cục diện đối địch.

Trong mắt Vương Lăng Vân lại thoáng hiện một tia mong chờ.

Mặc dù Trần Vũ có thể ổn định top mười, nhưng top ba vẫn có trở ngại không nhỏ.

Phía trước còn có những cường thủ như Nam Cung Lễ, Đoàn Kiêu Long, Hồ Nhất Bá, Nhạc Phong.

Không lâu sau, vòng đấu loại thứ mười kết thúc.

- Đấu loại kết thúc! Từ thành tích sàng chọn top hai mươi, tiến nhập vòng "Xếp hạng chiến".

Trước tấm bia trận pháp, lão giả áo đen cao giọng tuyên bố.

"Vù..."

Trên tấm bia trận pháp, ngoại trừ tên của top hai mươi ra, phía sau toàn bộ xám xịt, đã bị đào thải khỏi cục.

Đến lúc này, trên tấm bia trận pháp, chỉ còn lại sáu người vẫn duy trì mười thắng liên tiếp.

Sáu người này, theo thứ tự là:

Đoàn Kiêu Long, Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Bá, Nhạc Phong, Trần Vũ, Đồng Ngọc Linh.

Cơ bản có thể xác định, sáu người này có thể ổn thỏa tiến vào top mười, mà top một, thậm chí top ba, đều sẽ được chọn lựa ra từ trong thi đấu của sáu người.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Âm Mưu Xếp Hạng Chiến

Ba ngày, vòng thi đấu trọng yếu thứ nhất của ngoại môn - "Đấu loại", cuối cùng cũng hạ màn kết thúc.

Trên tấm bia trận pháp.

Tên của top hai mươi lấp lánh rực rỡ, hết sức chói mắt.

Nhất là sáu cái tên đặt song song phía trước, càng thu hút đông đảo sự quan tâm.

- Thật không ngờ hắn có thể đi tới một bước này...

Nhạc Phong khẽ hít một hơi, ánh mắt tập trung vào hai chữ "Trần Vũ" xếp song song với mình.

Ba tháng trước, lúc đánh chết Thiết Tông Hùng, hắn chưa từng ngờ đến sẽ có ngày này.

Sớm biết hôm nay, Nhạc Phong chắc chắn Nhạc Phong sẽ không dùng Lăng Vân bộ làm thẻ đánh bạc, giao dịch với Trần Vũ.

Thân pháp chính là đại ưu thế giúp Nhạc Phong có thể tiến vào top ba.

Như Hồ Nhất Bá, Viên Bắc Thông, hai cạnh tranh hạng nặng này, tại phương diện thân pháp đều hơi kém hắn nửa bậc.

Nhưng Trần Vũ thì khác, hắn cũng là Lăng Vân bộ đại thành, còn tu luyện Vân Sát quyền cao thâm hơn, ngoài ra còn có một môn ngoại công hoành luyện không rõ danh tính.

Nhạc Phong thậm chí có cảm giác, thực lực của Trần Vũ không đơn giản như biểu hiện của hắn.

Nhạc Phong càng hối hận, càng cho ra một kết luận đáng sợ: Trần Vũ chính là uy hiếp lớn nhất nếu hắn muốn tiến vào top ba.

Thi đấu ngoại môn top ba và top bốn, chênh lệch quá lớn.

Đầu tiên, top ba khen thưởng hai vạn điểm cống hiến, võ học đỉnh cấp, Uẩn Thể đan trung phẩm.

Mà top bốn đến top mười, đều là khen thưởng top mười, trở thành một vạn điểm cống hiến, võ học cao cấp, Uẩn Thể đan hạ phẩm.

Khen thưởng chênh lệch kém cả một bậc.

Tiếp theo, bình thường thì top ba dễ được tuyển chọn vào nội môn hơn.

Có thể nói, chênh lệch giữa top ba và top bốn sẽ ảnh hưởng tới vận mệnh của những người như Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá.

Hồ Nhất Bá là một ví dụ điển hình.

Hắn là hạng bốn khóa trước, mà top ba thì trên cơ bản đều tiến vào nội môn.

- Xem ra, ta nhất định phải làm gì đó...

Ánh mắt Nhạc Phong lóe lên, làm ra một quyết định.

Lúc này, chúng đệ tử trên Vân Thiên phong cũng lần lượt tản đi.

Sau khi đấu loại kết thúc, sẽ nghỉ ngơi hồi phục một ngày, cách một ngày sẽ tổ chức xếp hạng chiến.

Suy cho cùng, luân phiên chiến đấu, có không ít đệ tử thân mang thương tích, có chút mệt mỏi, cần tĩnh dưỡng hợp lý.

Trần Vũ không để ý nhiều, sau khi trở về nhà, hắn liền bắt đầu điều tức tĩnh dưỡng, chuẩn bị cho trận quyết chiến ngày mai.

...

Lúc ban đêm, trong một gian đình viện hoang vắng ở ngoại môn.

"Xẹt xẹt..."

Vài thân ảnh đệ tử ngoại môn lặng lẽ đi vào trong đình viện.

Không lâu sau, trong đình viện tập trung năm người, bốn nam một nữ.

Nếu những đệ tử khác có mặt ở đây, nhất định sẽ giật mình không thôi.

Thi đấu Ngoại môn khóa này, top mười đệ tử lúc này đã xuất hiện đến tận năm người.

Bốn nam một nữ, theo thứ tự là: Hồ Nhất Bá, Viên Bắc Thông, Trình Quân, Nhạc Phong, Đồng Ngọc Linh.

- Nhạc Phong, giữa chúng ta cũng không quen thuộc thì phải, đêm nay ngươi đột nhiên triệu tập chúng ta qua đây, không biết có chuyện gì?

Hồ Nhất Bá nhạt nhẽo mở miệng nói.

Những người còn lại đều đem ánh mắt tập trung trên mặt Nhạc Phong.

Thì ra, Nhạc Phong chính là người khởi xướng của lần tụ hội năm tinh anh này.

- Ta cũng không quanh co lòng vòng. Vòng so tài thứ mười hôm nay, thực lực của Trần Vũ kia, chư vị thấy thế nào?

Nhạc Phong cười nhạt nói.

Trần Vũ!

Hai chữ này vừa ra, trong mắt Hồ Nhất Bá và Trình Quân chợt lóe tinh quang.

Mấy người liếc nhau, rất nhanh liền tỉnh ngộ.

- Nhạc Phong, ngươi là muốn để chúng ta cùng giúp ngươi đối phó Trần Vũ, để ngươi tiến vào top ba?

Trình Quân cười lạnh nói.

- Không, là trợ giúp lẫn nhau, dựa theo kế hoạch của ta, chư vị đều có chỗ tốt.

Nhạc Phong bình tĩnh tự tin nói.

Sau đó, Nhạc Phong hạ giọng, để mấy người đến gần, cẩn thận thì thầm.

Ồ?

Hai người Hồ Nhất Bá, Trình Quân cẩn thận lắng nghe, rất nhanh liền động tâm, có chút chờ mong.

- Ha ha... kế sách hay. Trần Vũ là trở ngại cản đường chúng ta tiến vào top ba. Xếp hạng chiến ngày mai, mỗi người chúng ta khiêu chiến hắn một lượt, xa luân chiến trá hình này, nhất định có thể mài hắn mệt chết.

Hồ Nhất Bá cười lớn một tiếng, hết sức hài lòng.

Xếp hạng chiến khóa trước đều dựa theo thành tích đấu loại, xếp ra một thứ hạng đại khái.

Sau đó, người không phục có thể khiêu chiến người thứ tự gần trước.

Kế hoạch của Nhạc Phong rất trực tiếp, trong năm cường thủ ở đây, mỗi người đều có thể khiêu chiến Trần Vũ một lần, tiêu hao thể lực nguyên khí đối phương.

- Viên Bắc Thông, Đồng Ngọc Linh, các ngươi thấy thế nào?

Ánh mắt Hồ Nhất Bá xoay chuyển.

- Nghe Vương Lăng Vân nói, khí lực Trần Vũ kia rất lớn, có xu thế lấn áp tên tuổi "đại lực thần" của ta ở ngoại môn, ta đương nhiên muốn khiêu chiến hắn.

Viên Bắc Thông ồm ồm nói.

- Được.

Đám người Nhạc Phong mừng rỡ, tên Viên Bắc Thông này quả thật đầu óc đơn giản tới cực điểm, rất thích hợp dùng để đánh trận đầu.

Ánh mắt mọi người lại chuyển về phía người cuối cùng - Đồng Ngọc Linh.

- Ta không có bao nhiêu hy vọng tiến vào top ba, nên sẽ không tham dự hành động của các ngươi.

Đồng Ngọc Linh trầm ngâm chốc lát, trả lời.

Lời này của nàng khiến Nhạc Phong có chút thất vọng. Từ trước đến nay, hắn và Đồng Ngọc Linh quan hệ không tệ, không ngờ lần này nàng lại cự tuyệt mình.

Nhạc Phong cũng không biết rằng, ngày ấy cùng nhau tru sát Huyết Thủ Ngốc Đầu, Trần Vũ đã từng cứu Đồng Ngọc Linh một mạng.

Năm người nhanh chóng tản đi.

- Nhạc Phong, ngươi thay đổi rồi...

Đồng Ngọc Linh nhìn bóng lưng thiếu niên tuấn mỹ tóc dài rời đi, âm thầm thở dài.

...

Trên một tòa cao phong trong tông môn, trong một gian lầu các tao nhã.

- Ngươi không gạt ta chứ? Tiểu tử lần trước nhận Đồng Tượng công đã nhập môn thành công? Còn tu hành đến cảnh giới ngoài da đồng đại thành ư?

Một lão già mặt đỏ, trợn tròn mắt nhìn lão giả râu trắng.

Lão giả râu trắng này chính là Nam Cung trưởng lão, gia gia của Nam Cung Lễ.

- Ta cần lừa ngươi sao? Tiểu tử kia không chỉ Đồng Tượng công có thành tựu, ngay cả Vân Sát quyền ít nhất cũng đạt tới cảnh giới tiểu thành.

Nam Cung trưởng lão râu bạc sợ hãi than thở.

- Chỉ mới hai ba tháng, dựa vào tư chất Bán Linh Thể mà đạt được như vậy, cũng thật không thể tin nổi.

Lão giả mặt đỏ quái dị nói.

Nếu như đổi lại là một thiên tài nội môn, làm được việc này, có lẽ bọn họ còn có thể tiếp nhận.

Nhưng mục tiêu lại chỉ là một Bán Linh Thể bình thường.

- Bất kể thế nào, kế hoạch "Giếng cổ U Nguyệt" kia vẫn có khả năng nhất định.

Nam Cung trưởng lão cười nói.

- Hắc hắc, không ngờ ngày ấy ta tùy ý gieo một viên hạt giống, lại có thể thành công. Về bí mật "Giếng cổ U Nguyệt", trong bản tông ngoại trừ ngươi ta ra, chỉ còn Phan sư đệ, không còn người khác biết được.

Lão già mặt đỏ tự đắc nói.

- Chuyện này, nhất định phải giữ bí mật.

Hai người sau khi đạt thành nhận thức chung, tiếng trò chuyện càng lúc càng nhỏ.

...

Sáng sớm hôm sau.

"Đinh đinh đinh đinh..."

Chấn Vân chung gõ liền bốn tiếng vang tận mây xanh, quanh quẩn khắp dãy núi.

Trên Vân Thiên phong.

Sân đấu võ Ất, Giáp đã sát nhập thành một cái đài tỷ võ lớn gấp ba lần trước kia.

Trước mặt mọi người, dựng một "tấm bia trận pháp", bên trên lại sáng lên hai mươi cái tên.

Từ thứ nhất, thứ hai,... thẳng đến thứ hai mươi, xếp theo thứ tự.

Trong đó, sáu cái tên đầu tiên đặt song song, lần lượt là: Đoàn Kiêu Long, Nam Cung Lễ, Hồ Nhất Bá, Nhạc Phong, Trần Vũ, Đồng Ngọc Linh.

Trên đỉnh núi, đông đảo bóng người hội tụ.

Ngoại trừ tông chủ Vân Nhạc môn, Hạ Vũ tiên tử, Nam Cung trưởng lão ra, lại có ba tên trưởng lão đến.

- Hắc hắc, nghe nói đệ tử ngoại môn lần này tư chất không tệ, lão phu đến đây thử thời vận.

Một lão giả mặt đỏ trong đó, tươi cười đến gần.

- Ồ! Mao trưởng lão, ngươi vẫn luôn không hỏi chuyện ngoại giới, hôm nay lại có thời gian đến đây xem Thi đấu Ngoại môn?

Tông chủ Vân Nhạc môn và mấy vị trưởng lão khác đều cảm thấy kỳ quái.

Ồ?

Ánh mắt Trần Vũ rơi trên người lão giả mặt đỏ. Hắn nhận ra vị Mao trưởng lão này. Lúc trước, tại Thiên Võ Các, chẳng phải lão giả này đã đề cử Đồng Tượng công cho mình hay sao?

Ngoại trừ nhân vật cao tầng trong tông môn, còn có một ít đệ tử nội môn cũng đến đây quan sát Thi đấu Ngoại môn.

Chỉ có sáu bảy đệ tử nội môn đến đây, không tính là nhiều, nhưng so với trước kia, đã xem như là lần nhiều nhất rồi.

- Tuyết Tình, ngươi lại có rảnh rỗi đến đây xem Thi đấu Ngoại môn?

Thanh âm lười biếng của Thất hoàng tử truyền đến.

Hắn mặc một thân trường bào hoa lệ, khác biệt với chế phục của đệ tử xung quanh, tựa như hạc giữa bầy gà trong mắt đám người.

Bên cạnh hắn có một thiếu nữ thanh mỹ thoát tục cao ráo, váy dài tinh xảo làm nổi bật tư thái yêu kiều xinh xắn, mái tóc đen như thác nước theo gió mà động, rất là mỹ lệ.

Kiều nhan của thiếu nữ như hoa mẫu đơn sau mưa, trơn bóng mịn màng, trong trắng lộ hồng như đồ sứ, hương thơm thanh thuần khiến người khác cảm thấy tim đập thình thịch.

- Mục Tuyết Tình.

- Đệ nhất mỹ nữ ngoại môn, không phải nàng đã tiến vào nội môn sao?

Mục Tuyết Tình xuất hiện, hấp dẫn đông đảo ánh mắt chú ý, nhân khí gần như che lấp đám người Đoàn Kiêu Long, Nam Cung Lễ.

Thiếu nữ xinh đẹp mang theo ánh mắt rực rỡ như ánh bình minh, chăm chú nhìn tấm bia xếp hạng.

Hạng nhất, Trần Vũ, mười điểm.

Cái tên này khiến hàng lông mi thon dài của thiếu nữ khẽ run lên, trên mặt lộ ra một tia phức tạp.

Nàng còn nhớ kỹ, ngày hai người tách ra, thiếu niên hờ hững lưu lại một câu:

- Sau này gặp lại ở nội môn.

Lúc này, tên của thiếu niên xếp thứ nhất, mặc dù có tổng cộng sáu người, nhưng vẫn đang tạm thời xếp thứ nhất.

- Thú vị.

Thất hoàng tử cười, ánh mắt đảo qua vài cái tên trên tấm bia trận pháp.

Hắn vẫn là bộ dạng không đếm xỉa.

Theo đuổi Mục Tuyết Tình một đoạn thời gian, mặc dù rất khó thành công, nhưng hắn lại rất hưởng thụ quá trình này.

Nếu quá dễ dàng đạt được, hắn ngược lại sẽ cảm thấy không thú vị.

Ngay cả Trần Vũ kia, "tình địch" tiềm ẩn, cũng có thể xem là thêm chút gia vị mà thôi.

- Thi đấu xếp hạng chiến bắt đầu.

Trước tấm bia trận pháp, lão giả áo đen cao giọng tuyên bố.

Trên sân, chúng đệ tử đều yên tĩnh.

- Quy tắc tranh tài như sau, dựa theo thứ tự, người sau có thể khiêu chiến người gần trước. Mỗi người chỉ có hai lần cơ hội khiêu chiến. Thất bại trừ một lần khiêu chiến, thắng lợi không trừ số lần khiêu chiến. Người thắng trận và người bị khiêu chiến sẽ đổi thứ tự, thất bại thì giữ nguyên thứ hạng không đổi.

Quy tắc giống như khóa trước, vô cùng đơn giản.

Mỗi người đều có hai lần khiêu chiến, thắng lợi không trừ số lần khiêu chiến, thất bại bị trừ một lần.

Như vậy, mục tiêu khiêu chiến sẽ phải thận trọng lựa chọn.

Nếu mục tiêu khiêu chiến quá cao, hai lần đều thất bại, vậy thì ngay cả một chút thăng tiến cũng không có.

- Mỗi người có hai lần cơ hội, bây giờ bắt đầu.

Lão giả áo đen khẽ quát một tiếng.

Lão giả vừa dứt lời, Trần Vũ bỗng nhiên cảm nhận được từng luồng chiến ý và địch ý khóa chặt bản thân.

Những ánh mắt kia, tới từ Hồ Nhất Bá, Viên Bắc Thông, Trình Quân, thậm chí còn bao gồm Nhạc Phong.

Hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

- Trần sư đệ, ngươi phải cẩn thận. Đám người Hồ Nhất Bá sẽ liên thủ nhằm vào người, muốn loại ngươi khỏi vòng cạnh tranh top ba.

Một thanh âm nữ tử quen thuộc vang lên bên tai Trần Vũ.

Chẳng biết từ lúc nào, Đồng Ngọc Linh đã đứng bên cạnh Trần Vũ, thấp giọng nói.

- Loại ta ra khỏi top ba ư?

Khóe miệng Trần Vũ thoáng lộ một tia lãnh ý:

- Nhưng mục tiêu của ta, lại không phải top ba!

Cái gì?

Không phải top ba?

Chẳng lẽ hắn muốn...

Trong lòng Đồng Ngọc Linh nổi sóng, nhìn Trần Vũ với vẻ khó mà tin nổi, càng lúc càng cảm thấy không nhìn thấu thiếu niên này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Liên Thắng

Trong lòng Đồng Ngọc Linh nổi lên sóng lớn, chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt đột nhiên trở nên cao thâm khó lường.

Nàng hảo tâm nhắc nhở Trần Vũ, phòng bị đám người Nhạc Phong luân phiên thách đấu.

Nhưng chính nàng cũng không nghĩ đến, kế hoạch của Trần Vũ cũng không giới hạn trong phạm vi tranh đoạt top ba như đám người Nhạc Phong. Hắn còn muốn gia nhập song long tranh bá, nhúng tay vương miện "hạng nhất thi đấu".

Bất luận thực lực, tự tin và khích phách, hắn đều vượt qua những người kia.

- Ta khiêu chiến hạng mười, Tào Lôi.

Một thiếu nữ thanh mị, dẫn đầu lên sân, phát ra khiêu chiến với top mười.

Thiếu nữ này chính là Giang Vân Nhi, xếp hạng thứ hai mươi.

Xếp hạng chiến bình thường đều là dựa vào thứ tự mà phát ra khiêu chiến.

Vốn dĩ, thực lực của Giang Vân Nhi có hi vọng chen vào top mười lắm, chẳng qua, bởi vì thua trong trận đấu với Trần Vũ, bị nhục nhã lớn, cho nên về sau phát huy không tốt lắm.

Nàng vừa vào sân, liền khiêu chiến top mười.

Thế nhưng, Giang Vân Nhi giao phong không đến mười chiêu đã bị Tào Lôi bức ra khỏi sân đấu võ, không chút sức chống cự.

Chênh lệch giữa top mười và top hai mươi khá lớn.

Sau nàng, hạng mười chín, hạng mười tám, hạng mười bảy... lần lượt phát ra đợt khiêu chiến thứ nhất của mình.

Đối tượng khiêu chiến của bọn họ, phần lớn là top mười như Tào Lôi, Hoàng Viên.

Sự thực chứng minh, xếp hạng đấu loại vẫn có uy tín nhất định. Những người sau top mười lăm, khiêu chiến top mười, tất cả đều bại trận, hơn nữa khoảng cách còn khá lớn.

Dù vậy, top mười vẫn là mục tiêu khiêu chiến của mọi người.

Bởi vì, thi đấu Ngoại môn chỉ có top mười mới có khen thưởng. Mặc dù top mười không bằng top ba, không có hi vọng lớn được tuyển vào nội môn, nhưng ít ra tỉ lệ vẫn cao hơn.

Đến tận top mười hai thì khiêu chiến mới chân chính kịch liệt.

Hạng mười một và hạng mười hai, lần lượt là Dương Phàm và Phương Hình, thành tích song song.

Hai người này, trong khóa trước là hạng chín và hạng tám, khóa này lại bị chen ra khỏi top mười.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì lần này xuất hiện ba hắc mã: Trần Vũ, Đồng Ngọc Linh, Tào Lôi.

- Ta khiêu chiến hạng nhất, Đồng Ngọc Linh.

Dương Phàm tay cầm trường thương, leo lên sân đấu võ, chỉ ra mục tiêu.

Lần thi đấu này, vận khí của hắn tương đối kém, bị chen ra khỏi top mười, cực kỳ căm hận.

Hắn không khiêu chiến đám người Tào Lôi, Dương Phàm, mà nhằm thẳng Đồng Ngọc Linh.

Trước mắt, trong sáu người cùng đạt hạng nhất, chỉ có Đồng Ngọc Linh thoạt nhìn thực lực hơi yếu.

- Như ngươi mong muốn.

Đồng Ngọc Linh khẽ cười một tiếng, chậm rãi lên đài.

Hai người ở trên đài, nhanh chóng giao phong mấy chiêu, liền bắt đầu nghiêm túc.

Không đến mười chiêu.

- Đi!

Nhuyễn kiếm trong tay Đồng Ngọc Linh chợt lóe huyết mang, kiếm ảnh như sóng lớn, đánh rơi trường thương của Dương Phàm.

"Ộc..."

Dương Phàm phun ra một búng máu, vẻ mặt khiếp sợ.

Tại sao Đồng Ngọc Linh lại trở nên mạnh mẽ như vậy? Nhất là trong khí tức, mang theo một luồng huyết khí bá đạo, khủng bố kinh người.

- Trên người nữ nhân này, e rằng có chút kỳ ngộ.

Ánh mắt của Tông chủ Vân Nhạc môn, thoáng lướt qua trên người Đồng Ngọc Linh.

- Trong thiên địa này, dị bảo quý hiếm vô số kể, nếu như có thể thiện dụng thì tự nhiên được ích, nếu quá mức ỷ lại, sẽ tự bóp chết tiềm lực bản thân, thậm chí mất hết.

Hạ Vũ tiên tử vuốt cằm nói.

Trong thế giới tông môn, một vài đệ tử được kỳ ngộ cũng không phải là hiếm gặp. Chỉ riêng những trưởng lão ở đây, có thể đạt tới cấp bậc hiện nay, có ai không có kỳ ngộ bất phàm?

Phía sau Dương Phàm, hạng tám Phương Hình cũng phát ra khiêu chiến.

Hắn khiêu chiến Tào Lôi, sau vài chục chiêu cũng thất bại.

Tiếp theo, khiêu chiến ngoài top mười đã xong, không có người nào thành công.

Tiếp theo, đến lượt hạng bảy đến hạng mười như Viên Bắc Thông, Trình Quân, Hoàng Viên, Tào Lôi có thể phát ra khiêu chiến.

Bốn người này, thành tích thật ra là ngang nhau, lúc đấu loại chỉ từng thua một trận.

- Ta khiêu chiến Hoàng Viên.

Tào Lôi trong ba thót hắc mã, dẫn đầu khiêu chiến Hoàng Viên hạng bảy khóa trước.

- Thiết Sa chưởng.

Tào Lôi sử xuất chưởng pháp viên mãn đỉnh phong, sóng nhiệt cuồn cuộn, song chưởng đỏ hồng.

Một trận chiến này đánh gần trăm chiêu.

Cuối cùng, Hoàng Viên vẫn dựa vào sức mạnh cường hoành, nội tức hùng hậu, miễn cưỡng đánh bại Tào Lôi.

Từ hạng bảy đến hạng mười, cạnh tranh giữa đám người Viên Bắc Thông, Trình Quân, Hoàng Viên, Tào Lôi hết sức kịch liệt.

Cuối cùng, Hoàng Viên và Tào Lôi khiêu chiến đều thất bại, Viên Bắc Thông và Trình Quân tạm thời vươn lên đầu.

Chẳng qua, Viên Bắc Thông và Trình Quân cũng không lập tức tranh đoạt danh tiếng lần nữa, ánh mắt của bọn hắn thoáng cái cố định trên người Trần Vũ.

- Trần Vũ!

Viên Bắc Thông đứng trên đài tỉ võ, thân hình cao lớn như thiết tháp, song quyền nện vào nhau, thanh thế cường đại, khiến người khác phải kinh sợ.

Ba người Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá, Trình Quân đều thoáng mỉm cười.

Dựa theo kế hoạch, Viên Bắc Thông sẽ là người đánh trận đầu.

- To con, đến đúng lúc.

Trần Vũ cười nhạt một tiếng, nhảy lên đài.

Từ sau khi dung nhập trái tim thần bí, thể chất lực lượng của hắn đều cường hoành trên diện rộng. Tuyệt đại đa số tình huống, bao gồm cả những trận chiến trước, hắn luôn tận lực kiềm chế lực lượng, không hề phát huy toàn bộ.

Lúc này, đối thủ của hắn là đại lực thần ngoại môn Viên Bắc Thông, là thần lực trời sinh chân chính.

Trần Vũ thật muốn biết, hậu thiên thần lực như hắn và thiên sinh thần lực như Viên Bắc Thông khác biệt ở điểm nào.

- Chúng ta tới so xem người nào mạnh hơn.

Thanh âm của Viên Bắc Thông giống như sấm rền, song quyền chậm rãi vung lên, nội tức hùng hậu, chấn động ong ong.

- Khai Sơn quyền.

Một quyền như cối xay đánh ra, kình phong mãnh liệt đập vào mặt, dưới đất dấy lên một trận bụi mù, mang theo một loại không khí đè ép trầm trọng.

- Đến hay lắm.

Trần Vũ không những không sợ còn mừng rỡ, trái tim trong cơ thể trầm ổn đập vang, đánh ra một quyền, lực lượng mênh mông từ trong cơ thể tràn ra.

Nắm quyền của hắn chỉ vận lực liền tự động hiển lên một tầng đồng xanh.

"Phành..."

Hai luồng lực lượng va chạm vào nhau, lực lượng mãnh liệt khiến cho sân đấu võ thoáng chấn động một chút.

Chỉ trong giây lát, lấy vị trí của hai người làm trung tâm, một luồng sóng khí vô hình càn quét khắp phương viên mấy trượng.

Mọi người ở dưới sân đều ngừng thở, lực lượng kinh khủng giao phong, giống như hai đầu thiết ngưu va chạm vào nhau.

Luận khổ người, ở độ tuổi như Trần Vũ đã có thể xem là cường tráng cao lớn, mà Viên Bắc Thông thì so với người thường còn cao hơn nửa đoạn, giống như cự viên.

Thế nhưng, khoảng khắc song quyền va chạm, thân hình Viên Bắc Thông lại thoáng rung lên, có chút dao động.

"Bịch bịch bịch..."

Trần Vũ và Viên Bắc Thông đồng thời thối lui vài bước. Nhưng thoạt nhìn, bước chân và hô hấp của Trần Vũ lại càng trầm ổn hơn.

Một màn này, khiến cho đám đệ tử đều hoảng sợ.

- Lực lượng của Trần Vũ không ngờ đạt đến trình độ này, nhất định là Viên Bắc Thông không dùng hết toàn lực.

Vương Lăng Vân khó mà tiếp thu nổi.

- Ha ha... Vậy mà có thể tiếp được một kích bảy thành lực lượng của ta, không ngờ Viên Bắc Thông ta có thể gặp được đối thủ so tài lực lượng.

Viên Bắc Thông cười lớn một tiếng.

Gương mặt hắn đỏ bừng hưng phấn, hít sâu một hơi, bắp thịt toàn thân bành trướng, sinh ra một loại áp lực càng mạnh.

- Khai Sơn quyền.

Viên Bắc Thông liên tục xuất ra mấy quyền, lực lượng đã đạt đến một cấp bậc mới.

Trần Vũ thản nhiên không sợ, trái tim trong cơ thể đập vang, lực lượng bộc phát, xương cốt huyết nhục toàn thân giống như bị kích hoạt, trở thành lực lượng kinh người.

Hắn không vận chuyển Đồng Tượng công tới tình trạng gân đồng, chính hắn cũng muốn nghiên cứu bí mật trái tim của mình.

"Thịch...! Thịch...! Thịch..."

Sau vài lần va chạm, Trần Vũ cảm thấy toàn thân sảng khoái, lực lượng liên tục không ngừng bạo phát.

Không lâu sau, hai người trên đài đã ngạnh kháng một hai trăm quyền, đánh vô cùng kinh tâm động phách, mỗi một kích đều sinh ra ảo giác như mặt đất đang chấn động.

Trong lúc vô tình, Trần Vũ lúc phát lực đã phát hiện một vài kỹ xảo vận dụng trái tim thần bí.

Phối hợp với hô hấp, trái tim thần bí có thể giữ lực, ví dụ, khi hít sâu giữ một hơi lực, có thể bộc phát một quyền vượt xa bình thường.

Bên cạnh đó, dưới áp lực ngoại tại kích thích, trái tim cấp tốc nhảy lên, có thể nháy mắt tăng cường sức bật.

Loại đề thăng trong nháy mắt này, giống như một quyền miểu sát Khấu Vương cách đây ít ngày, là loại lực lượng cao thâm "quyền kình ngưng sát" vượt cấp phát ra.

- Cứ tiếp tục như vậy, thể lực và nguyên khí của Trần Vũ sẽ tiêu hao không ít.

Hai người Hồ Nhất Bá, Trình Quân nhìn nhau mỉm cười.

Chẳng qua, trong lòng Nhạc Phong lại mơ hồ có chút bất an, hắn nhớ lại kỳ tích của Trần Vũ trước đây, lúc đó đối phương thậm chí có thể dùng tu vi Luyện Thể kỳ, kéo dài dây dưa với Hùng Vương tận nửa nén hương.

Sau hai trăm chiêu.

Hô hấp của Trần Vũ vẫn trầm ổn, không nhanh không chậm, thế nhưng trán của Viên Bắc Thông đã bắt đầu thấm ra một giọt mồ hôi.

- Xem ra, ưu thế lớn nhất mà trái tim thần bí mang lại cho ta là sức bền bỉ và năng lực khôi phục, lực lượng chỉ là thứ yếu.

Trong lòng Trần Vũ thầm nghĩ.

Lực lượng của Viên Bắc Thông dù lớn, nhưng sau nhiều quyền bạo phát lực lượng cực hạn, hắn đã có dấu hiệu không đủ lực.

- Kết thúc thôi.

Trần Vũ đột nhiên khẽ lẩm bẩm, vận chuyển Đồng Tượng công.

“Ô...ô...ô...n...g”

Lớp da toàn thân của hắn nổi lên một tầng kim loại đồng xanh, tựa như một bức tượng đồng, thân hình bành trướng vài phần.

Thoáng chốc, một luồng khí tức thể phách vô hình mang đến lực áp bách khí huyết cường đại.

- Biến thân rồi... Chẳng lẽ tên này dùng tà thuật?

Hô hấp của Viên Bắc Thông thoáng đình trệ, nhìn Trần Vũ thân hình đại biến, ánh mắt thoáng ngốc trệ.

- Đồng Tượng công...

Cao tầng tông môn, mấy vị trưởng lão đều đồng thời kinh ngạc thốt lên.

- Đồng Tượng công của người này đã đạt tới cấp bậc gân đồng, ít nhất là gân đồng sơ thành.

Nam Cung trưởng lão và Mao trưởng lão đều thất kinh.

Hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ mừng rỡ trong mắt đối phương.

“Phành...”

Trần Vũ đánh ra đại thủ đồng xanh, giống như một bức tượng Phật Đà, một quyền đánh bay Viên Bắc Thông đã không còn đủ lực lượng thối lui vài trượng.

- Dừng, dừng một chút... Vị trí đại lực thần thứ nhất ngoại môn tặng cho ngươi.

Viên Bắc Thông kinh hoàng nhảy xuống sân đấu võ.

Vừa rồi chọi cứng, hắn càng đánh càng chịu thiệt, một quyền cuối cùng, hình thái biến thể của Trần Vũ càng trấn áp hắn.

Dưới sân.

Ba người Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá, Trình Quân thoáng trao đổi ánh mắt.

- Theo kế hoạch, ta lên trước, có lẽ hắn đã tiêu hao một chút thể lực và nguyên khí rồi.

Trình Quân khẽ gật đầu, lên tiếng.

Dứt lời, hắn nhìn về phía chấp pháp giả, đề nghị khiêu chiến Trần Vũ.

- Trần Vũ, ngươi vừa bị khiêu chiến, có quyền nghỉ ngơi một lượt.

Chấp pháp giả dò hỏi.

- Hừ, nghỉ một lượt thì ích gì chứ?

Vương Lăng Vân cười lạnh.

Một vài trận chiến kết thúc sớm, có lẽ chỉ mười mấy chiêu là xong.

- Không cần.

Trần Vũ châm chọc nói:

- Đám người các ngươi muốn khiêu chiến ta? Vậy thì cùng nhau xếp hàng đi, một lần giải quyết, đỡ phiền phức.

Cái gì?

Ba người Viên Bắc Thông, Nhạc Phong, Trình Quân đều sầm mặt.

Trần Vũ này thật đúng là điên cuồng ngang ngược. Rõ ràng biết bọn hắn xa luân chiến, không ngờ còn dám đề nghị bọn hắn cùng xếp hàng.

Trên Vân Thiên phong, ở một góc nào đó.

- Trần Vũ ca, trận thi đấu này liên quan đến vận mệnh của ngươi, sao có thể khinh thường...

Lông mi của Mục Tuyết Tình khẽ run lên, rõ ràng trong đôi mắt mỹ lệ động nhân thoáng hiện một tia sầu lo.

Chẳng biết tại sao, nàng có một loại hi vọng cường liệt: Nếu như Trần Vũ ca thân thiết với mình từ nhỏ có thể tiến vào nội môn, cùng mình bước trên con đường võ đạo, nhân sinh nhất định sẽ rất mỹ mãn.

"Keng keng keng..."

Lúc này, hai bóng người trên sân đã cấp tốc giao phong vài chiêu.

"Keng..."

Một cái đại thủ đồng xanh nặng nề trực tiếp đánh bay bảo kiếm của Trình Quân ra ngoài.

Thật nhanh...

Mục Tuyết Tinh và Thất hoàng tử vốn không để ý trận chiến đều giật mình sợ hãi.

Dưới sân, mọi người ồ lên.

Trình Quân xếp thứ sáu ngoại môn, không ngờ ở trong tay Trần Vũ lại không chống nổi mười chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Vì Ngươi Trải Đường

Trần Vũ và Trình Quân giao phong thật sự quá nhanh, chỉ mấy nhịp hô hấp đã phân thắng bại.

- Làm sao có thể?

Sắc mặt Hồ Nhất Bá và Nhạc Phong đều biến hóa to lớn.

Lúc trước, Trần Vũ và Viên Bắc Thông đánh không chỉ trăm chiêu, đều là lấy cứng chọi cứng, vốn nghĩ hắn tiêu hao cũng không nhỏ, nào ngờ, Trình Quân vừa lên sân đã bị Trần Vũ dùng thủ đoạn lôi đình đánh bại.

- Quá mạnh mẽ, ta căn bản không cách nào chống đỡ.

Trình Quân cười khổ đi xuống đài. Hắn xem như bị loại tâm phục khẩu phục.

- Tên này chiến với Viên Bắc Thông một trận, e rằng vẫn còn ẩn giấu, nếu không phải vì quan hệ thù địch, ngay cả ta cũng bị thực lực và khí phách của hắn thu phục.

Trên gương mặt hung hãn của Hồ Nhất Bá thoáng hiện một tia ngưng trọng, thậm chí còn lộ vẻ kính ý.

Trong tông môn, mặc dù hắn hung hãn thô bạo, nhưng cũng rất kính trọng cường giả.

- Hồ Nhất Bá, Nhạc sư đệ, các ngươi ai lên? Nếu muốn tiến vào top ba, thế tất phải qua ải của ta.

Trần Vũ vẫn đứng trên đài.

Còn tiếp tục chiến ư?

Đám đệ tử dưới đài đều trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin nổi.

- Trần sư huynh, ta tới.

Một thiếu niên tóc dài phất phới, thản nhiên hạ xuống trên đài.

Trần Vũ đấu Nhạc Phong.

Trận quyết đấu của hai người, liền hấp dẫn hứng thú của tất cả mọi người.

Một là thiên tài ngoại môn quật khởi mạnh mẽ, một là hắc mã vụt sáng như sao chổi.

Nhạc Phong đứng trên đài, nhìn Trần Vũ đối diện thế không thể đỡ, tâm tình phức tạp không gì sánh được.

- Nhạc sư đệ, trước khi giao thủ, ta muốn cảm tạ ngươi, ngươi từng cho ta cơ hội chiến một trận với Thiết Tông Hùng, còn cả lúc ở hội giao lưu ngoại môn, ngươi tặng ta Nguyên Châu Thảo...

Trần Vũ vẻ mặt chân thành nói.

Lúc này, mặc dù hai người cạnh tranh, thậm chí Nhạc Phong còn sử dụng chút thủ đoạn nhỏ.

Thế nhưng, từ tận đáy lòng, Trần Vũ không hề hận Nhạc Phong.

Top ba cuộc thi này không chỉ phần thưởng phong phú còn là một lần kỳ ngộ cá chép vượt long môn.

Nếu có năng lực kẻ nào không tranh?

Nhạc Phong tiến hành kế hoạch xa luân chiến với Trần Vũ trong quy tắc cho phép, đây là một hồi tranh đoạt vận mệnh.

- Cảm tạ ư?

Nhạc Phong lẩm bẩm, chiêm nghiệm hai chữ này.

Trần Vũ trong lòng thầm nói: "Cảm tạ nhiệm vụ Thiết Tông Hùng, ngươi mang tới cho ta điểm cống hiến phong phú và nguyên thạch. Cảm tạ trận chiến với Hùng Vương, bản Lăng Vân bộ kia bù đắp thiếu sót thân pháp của ta, còn cảm tạ gốc Nguyên Châu Thảo, nó khiến ta nhanh chóng tấn thăng da đồng đại thành."

Trong quá trình này, nếu như thiếu đi bất kỳ một phân đoạn trọng yếu nào, Trần Vũ chưa chắc có thể có được thực lực hôm nay.

Chi tiết ẩn chứa trong đó không thể diễn đạt hết cho người ngoài.

Lấy sự thông tuệ của Nhạc Phong, hắn có thể từ trong hai chữ cảm tạ này mà liên tưởng được thứ gì đó.

- Trước đây, ta kính ngưỡng bội phục thiên phú và thực lực của Nhạc sư đệ ngươi. Hôm nay, "trận chiến duyên phận" này, ta cực kỳ hạnh ngộ.

Trần Vũ dứt lời, quyền pháp nội tức lặng lẽ vận chuyển.

- Lăng Vân bộ!

Ánh mắt hai người chạm nhau, thân pháp cấp tốc hoạt động.

"Thịch...! Thịch..."

Hai đạo thân ảnh phiêu dật ở trên đài tỷ võ xẹt qua nhau.

Công kích của hai người đồng thời thất bại.

- Thân pháp giống hệt nhau.

- Đều là Lăng Vân bộ, cảnh giới hỏa hầu cũng xấp xỉ.

Đám đệ tử bên dưới đều lộ vẻ kinh ngạc, nhìn trận chiến cổ quái này.

Trên đài, hai thân ảnh sử dụng bộ pháp giống hệt, đan xen giao phong, giống như một người khiêu vũ trước gương.

Vài đợt giao phong, hai người đều không đánh trúng.

- Vân Sát quyền.

Trần Vũ dẫn đầu phá vỡ cân bằng, kích phát lực lượng của trái tim thần bí, tốc độ đột ngột tăng thêm vài phần.

"Phù..."

Hắn bỗng nhiên áp sát, một quyền đánh ra mây đen sát khí mơ hồ, khí lưu nổ vang, uy lực sát khí vô hình khiến khí huyết, nội tức trong cơ thể Nhạc Phong thoáng đình trệ.

Lấy sát khí tăng phúc bản thân, áp chế đối thủ.

Đây chính là ưu thế của một nhánh công pháp dùng để trấn tông - Vân Sát quyền.

- Truy Hồn kiếm!

Bảo Khí tàn kiếm trong tay Nhạc Phong xẹt qua một đạo vòng cung lạnh lẽo, mang theo tàn ảnh ánh kiếm mơ hồ không rõ.

Đồng thời, bộ pháp phối hợp kiếm pháp cùng thi triển, mạnh mẽ cắt xuống.

"Ầm..."

Quyền kiếm giữa không trung đan xen.

Trong quá trình này, thân hình Nhạc Phong phiêu dật thối lui vài bước.

Ồ?

Trần Vũ hơi giật mình, một kích vừa rồi vậy mà không thể áp chế được đối phương.

Thoáng suy nghĩ, hắn nhanh chóng hiểu ra, Nhạc Phong thông qua kiếm pháp và bộ pháp phối hợp xảo diệu, một kích kia cũng không hoàn toàn ngạnh cứng, thậm chí còn nỗ lực cắt vào.

Chẳng qua, một quyền của Trần Vũ, sát uy hừng hực, uy lực quá mạnh, dù Nhạc Phong vận dụng xảo kình cũng không thuận lợi.

Bên kia, Nhạc Phong chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, trong lòng đại hoảng. Vừa rồi giao phong, hắn còn chưa ngạnh cứng, vậy mà đã có chút thua thiệt rồi.

""Keng keng...'"

Hai người ở trên sân đấu võ liên tục đánh mấy chục chiêu, khiến người xem hoa cả mắt.

Luận thân pháp, hai người đều là Lăng Vân bộ đại thành.

Chẳng qua, Nhạc Phong tu luyện bộ thân pháp này càng lâu dài hơn, thể ngộ được tinh hoa, nên bộ pháp càng lộ vẻ phiêu dật, phối hợp với kiếm pháp tuyệt không chê vào đâu được.

Trần Vũ tại phương diện tinh tế phiêu dật chỉ hơi kém một chút, nhưng hắn có ưu thế thể chất, về mặt tốc độ càng thắng được đối phương.

- Đồng Tượng công! Vân Sát quyền!

Cánh tay Trần Vũ nổi lên một tầng đồng xanh phong cách cổ xưa, lực lượng và quyền pháp đã tăng lên một bậc.

"Keng keng..."

Liên tiếp vài chiêu, Trần Vũ bức đối phương phải đối chiến, đánh cho Nhạc Phong liên tục bại lui, khí huyết sôi trào.

Sau năm mươi chiêu.

Cánh tay nắm kiếm của Nhạc Phong đã tê rần, "keng" một tiếng, Bảo Khí tàn kiếm rơi xuống đất.

- Trần sư đệ, ta thua rồi.

Nhạc Phong có chút xấu hổ, thản nhiên nhảy xuống khỏi sân đấu võ.

Hắn đột nhiên hối hận bản thân phát động kế sách xa luân chiến với Trần Vũ.

- Hồ Nhất Bá!

Trần Vũ vui vẻ nhìn nam tử đội mũ Âm Dương, vẻ mặt hung hãn dưới sân.

Hồ Nhất Bá, nhất bá ngoại môn, hạng bốn khóa trước, chỉ thiếu một chút nữa là có thể tiến vào nội môn.

- Trần Vũ...

Hồ Nhất Bá hít sâu một hơi, trịnh trọng nói:

- Thực lực và khí phách của ngươi khiến Hồ mỗ khuất phục. Nếu như nhìn không sai, mục tiêu của ngươi đã không phải là top ba nữa.

- Không sai, top một mới là mục tiêu của ta.

Trần Vũ không phủ nhận.

Xôn xao...

Trên sân khắp nơi chấn động, đám đệ tử đều giật mình nhìn Trần Vũ.

Tranh đoạt hạng nhất.

Đây có lẽ là người đầu tiên ngoài song long tranh bá dám quang minh chính đại nhắm vào mục tiêu hạng nhất.

Nếu như là lúc đấu loại, mọi người có lẽ sẽ cảm thấy Trần Vũ không biết tự lượng sức mình.

Nhưng bây giờ, Trần Vũ liên tiếp đả bại ba cường thủ Viên Bắc Thông, Trình Quân, Nhạc Phong, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng.

Nếu như thuận lợi, có lẽ hắn đánh bại Hồ Nhất Bá cũng không phải chuyện khó khăn.

Thực lực này, quả thật đáng sợ.

- Ha ha, càng ngày càng thú vị, tên này quả thật có tư cách khiêu chiến chúng ta.

Nam Cung Lễ vỗ quạt xếp trong tay.

Sắc mặt Đoàn Kiêu Long vẫn nghiêm túc, nhìn Trần Vũ một cái, gật đầu nói:

- Hạng nhất lại nhiều thêm một đối thủ.

Song long tranh bá, cả hai đều công nhận thực lực của Trần Vũ.

Lúc này, trên sân bỗng nhiên sôi trào, đông đảo ánh mắt đều cố định trên người đại hắc mã đến từ ngoại môn này.

Hắn một đường quá quan trảm tướng, bây giờ đã giết thẳng vào top ba, liệu có hi vọng vấn đỉnh đệ nhất không?

Nếu như có thể, đây đúng là đại kỳ tích ngoại môn.

- Ngươi nhất định sẽ thành công.

Đôi bàn tay nhỏ bé của Mục Tuyết Tinh nắm chặt lại, tựa như trở về những ngày còn trẻ thơ, nam hài kiên cường kia đứng bên cạnh mình, ký ức vẫn mới mẻ như trước.

- Vũ ca, nếu như ngươi có thể thành công, có lẽ ta có thể thuyết phục cha mẹ thành toàn cho chúng ta.

Trong đôi mắt sáng của Mục Tuyết Tinh nổi lên một tia gợn sóng.

Trong lòng nàng đã dấy lên hi vọng.

Trước kia, nàng đã làm ra quyết định lớn nhất, đó là phân rõ quan hệ với Trần Vũ, càng nhiều là bởi vì gia tộc và cha mẹ tạo áp lực.

- Trần Vũ.

Hồ Nhất Bá cười tự giễu một tiếng, nói:

- Ngươi quả nhiên là nhằm vào hạng nhất, hành động của chúng ta lúc trước quả thật không đáng nhắc tới, có chút rơi xuống tiểu thừa (*). Hồ mỗ cảm thấy xấu hổ sâu sắc, không có lòng dạ đánh cùng ngươi một trận, không bằng... Vì ngươi trải đường.

Trải đường ư?

Trần Vũ ngẩn ra.

- Ta khiêu chiến hạng nhất, Đoàn Kiêu Long!

Hồ Nhất Bá hít sâu một hơi, Bá Vương kích trong tay run lên, hướng đến cái tên thứ nhất trên tấm bia trận pháp.

Khiêu chiến Đoàn Kiêu Long?

Toàn trường lại lần nữa ồ lên, kinh ngạc nhìn Hồ Nhất Bá.

Trần Vũ cũng giật mình.

Vì ngươi trải đường?

Vị ác bá ngoại môn như Hồ Nhất Bá lại có thể làm ra quyết định như vậy.

- Được.

Sắc mặt Đoàn Kiêu Long vẫn bình tĩnh, thân hình thoắt cái đã hạ xuống trên sân đấu võ.

Vẻ mặt Trần Vũ có chút cổ quái, đành phải đi xuống đài.

Trên đài, Đoàn Kiêu Long và Hồ Nhất Bá lập tức bộc phát chiến đấu.

- Bá Vương Vô Quy!

Bá Vương kích trong tay Hồ Nhất Bá quét ngang ra, kéo theo lực lượng khổng lồ và nội tức hùng hậu, trong chiêu thức có một loại oanh liệt bá khí một đi không trở lại.

Dưới đài, Đám người Trần Vũ, Nhạc Phong đều động dung.

Nói tới sức mạnh, nội tức hùng hậu, Hồ Nhất Bá còn trên cả Nhạc Phong, Bá Vương kích trong tay còn là một kiện Bán Bảo Khí.

- Ngươi có tư cách khiến ta xuất đao.

Trong tay Đoàn Kiêu Long xuất hiện một thanh đại đao phong cách cổ xưa, nhẹ nhàng vung lên, ánh đao chợt hiện, mơ hồ truyền đến thanh âm lôi đình đan xen.

Một đao này còn chưa xuất đã khiến mọi người ở đây cảm thấy một trận áp bách như sóng lớn phủ xuống.

- Cảm giác áp bách này, có thể so với Luyện Tạng kỳ.

Đám đệ tử đều run sợ không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Kiêu Long xuất đao kể từ khi dự thi đến nay.

Chém ra một đao, kéo theo một đoàn hư ảnh ánh đao, mắt thường chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đạo ánh đao chói mắt, kình phong khí lưu cuồng bạo, lóe lên rồi biến mất.

Giữa không trung, mơ hồ truyền đến tiếng sét nổ vang.

“Ầm...”

Bá Vương kích trầm trọng như vạn quân chính diện đối đầu với một đao lôi đình. Đám đệ tử ở đây chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào, tâm thần dao động.

- Một đao này...

Hồ Nhất Bá run sợ thất sắc, thân hình lui nhanh vài bước, ngay cả cánh tay cũng tê dại.

Đoàn Kiêu Long tay cầm đại đao phong cách cổ xưa, không hề nhúc nhích, mà quần áo của Hồ Nhất Bá thì đã có chút tổn hại.

- Bá Vương Cuồng Vũ!

Trong mắt Hồ Nhất Bá hiện vẻ điên cuồng, Bá Vương kích trong tay cuồng hô loạn vũ, cuốn lên một trận kích ảnh dày đặc, giống như tạo thành một cơn lốc nhỏ.

Đinh đinh đinh...

Trong khoảnh khắc đó, Bá Vương kích và đại đao cổ xưa đã giao kích vài lần trong không trung.

“Ô...ô...ô...n...g”

Một kích cuối cùng, đại đao trong tay Đoàn Kiêu Long chợt lóe lên ánh đao như kinh lôi, tiếng sét nổ vang, có uy năng siêu việt tự nhiên.

“Ầm...”

Một đao đáng sợ chém lên Bá Vương kích, đốm lửa bắn tung tóe, chém ra một vết nứt sâu chừng nửa tấc.

“Ộc...”

Hồ Nhất Bá hộc máu, thân hình thối lui vài trượng, trên vai lưu lại vết máu và một mảng cháy sém.

- Một đao vừa rồi dường như có ánh chớp, cái này có lẽ đã vượt qua phạm vi võ học bình thường rồi...

Sắc mặt Trần Vũ trở nên ngưng trọng.

Đoàn Kiêu Long, uy danh chiến lực đệ nhất ngoại môn, quả nhiên so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn vài phần.

E rằng, một vài cường giả Luyện Tạng kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

- Lôi Minh Đao!

- Không ngờ người này đã luyện Lôi Minh Đao sắp đại thành, ngộ tính như vậy, cho dù là trong tông môn cũng rất hiếm thấy.

Trên đài, một vài cao tầng tông môn đều kinh ngạc thốt lên.

- Trần Vũ, ta chỉ có thể làm được đến đây thôi.

Thân hình Hồ Nhất Bá có chút lảo đảo, từ trên đài đi xuống.

Trên người Trần Vũ chiến ý cuộn trào, cảm thấy trái tim thần bí trong cơ thể đang hưng phấn gia tốc đập mạnh.

Hắn vừa chuẩn bị lên đài khiêu chiến.

- Chờ đã.

Một thanh âm quen thuộc truyền đến.

Trần Vũ đưa mắt liếc nhìn, người lên tiếng là Nhạc Phong.

- Ta vẫn còn một lần cơ hội khiêu chiến, ta muốn khiêu chiến xếp hạng thứ nhất, Nam Cung Lễ.

Nhạc Phong leo lên đài.

Hả?

Nam Cung Lễ ngạc nhiên, thân hình xoay tròn nhảy lên trời, hạ xuống sân đấu võ.

- Nhạc Phong muốn...

Trần Vũ giật mình, có chút ngoài ý muốn.

- Trần sư huynh, sớm biết ngươi có thực lực tranh hạng nhất, ta cũng sẽ không sử dụng loại thủ đoạn như vậy, ngươi cứ xem như đây là ta bồi thường ngươi đi.

Nhạc Phong lặng lẽ lên đài, tóc dài phất phới, đối mặt với đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ.

***

(*) Rơi xuống tiểu thừa: làm hành động không phải vinh quang

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chiến Nam Cung Lễ

Nhạc Phong và Hồ Nhất Bá cho rằng bản thân đã không còn cơ hội tranh đoạt top ba, ngược lại không bằng thuận nước đẩy thuyền, giúp Trần Vũ một tay, hoặc có thể nói là đền bù hổ thẹn trong lòng.

Trên đài, Nam Cung Lễ thản nhiên nói:

- Nhạc Phong phải không? Luận thực lực tổng hợp, ngươi quả thật không tệ. Ta cũng hiểu ý tứ của ngươi, muốn thăm dò nội tình của ta sao?

Nhạc Phong ngạc nhiên, Nam Cung Lễ rất trực tiếp, thoáng cái đã vạch trần ý đồ của mình.

Không sai.

Hắn và Hồ Nhất Bá có suy nghĩ giống nhau, muốn thăm dò nội tình hạng nhất ngoại môn. Lúc trước, Hồ Nhất Bá xem như thành công, bây giờ đến lượt hắn.

- Vậy thì như ngươi mong muốn.

Nam Cung Lễ nhếch miệng, bộ dạng rất hào phóng.

- Lăng Vân bộ.

Nhạc Phong tay cầm Bảo Khí tàn kiếm, kết hợp với bộ pháp, giống như một đạo tàn ảnh hình cùng lướt thẳng về phía Nam Cung Lễ.

"Phành..."

Thân hình Nam Cung Lễ cũng thoắt cái biến mất, kéo theo vài đạo tàn ảnh, thỉnh thoảng đan xen nghênh đón Nhạc Phong.

- Thân pháp thật cao minh.

- Nam Cung Lễ bước chân nhàn nhã như đi dạo, thân pháp còn thắng Nhạc Phong một bậc.

Đám đệ tử đều trợn mắt há hốc mồm.

Đương nhiên, thân pháp của Nam Cung Lễ cũng chỉ thắng được một chút, nếu như đánh ổn định cũng sẽ không trở thành chênh lệch trí mạng.

- Nguyên Cương Phiến!

Quạt xếp trong tay Nam Cung Lễ đột nhiên vẩy lên một mảnh cương phong phiến ảnh, kình phong quét khắp bốn phía, dưới một loại lực lượng nào đó ngưng tụ thành một đoàn, ngoại trừ âm thanh rít gào ra, không còn bất kỳ tạp âm nào khác.

"Thịch..."

Sức mạnh kỳ diệu mà cương mãnh trên quạt xếp không ngờ chém xuống một kiếm của Nhạc Phong, khiến đối phương lâm vào thế yếu.

Nhạc Phong cắn răng, thôi động thân pháp và kiếm pháp đến mức tận cùng, dùng công lực cả đời chống đỡ, không cầu thành công, chỉ cầu vượt qua.

Trong khoảng khắc, Nhạc Phong bị áp chế mười mấy chiêu, hô hấp dồn dập, toàn diện rơi xuống hạ phong.

Dưới sân, Trần Vũ chú ý tình huống chiến đấu, khẽ nhíu mày. Đánh tới lúc này, công kích của Nam Cung Lễ đều cực kỳ tùy ý, hiển nhiên còn chưa dùng toàn lực.

- Vũ ca.

Một thanh âm nhẹ nhàng quen thuộc vang lên bên tai.

Hả?

Trần Vũ thầm giật mình, chỉ thấy một thiếu nữ mỹ lệ giống như từ trong ánh bình minh bước ra, thân hình xinh đẹp, tóc xanh như thác, kiều nhan tựa tuyết đầu mùa, đủ khiến bất kỳ người cùng trang lứa nào đều sinh ra cảm giác kinh diễm.

- Tuyết Tình? Ngươi...

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

- Vũ ca, ngươi vừa đánh mấy trận, rất tiêu hao, e rằng Nhạc Phong không thể chống đỡ được bao lâu nữa, ngươi mau phục dụng viên "Hồi Khí đan" thượng phẩm này.

Trên cánh tay ngọc của thiếu nữ xuất hiện một viên đan dược óng ánh, trong mắt mang theo vài phần kỳ vọng.

- Rốt cuộc là chuyện gì...?

Trần Vũ có chút quái dị, không hiểu rõ tình huống.

Trong đầu hắn, dấu ấn tình cảm với Mục Tuyết Tình đã sớm phai nhạt đi một chút.

Con đường võ đạo, tông môn đỉnh phong mới là điều hắn hướng tới nhất hiện tại.

- Cho dù chúng ta là bằng hữu bình thường, lẽ nào ta không thể giúp ngươi một chút?

Thiếu nữ nở nụ cười rạng rỡ, tựa như nhớ lại Trần Vũ trước kia có chút "đầu gỗ".

- Được rồi.

Trần Vũ nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn tiếp nhận viên "Hồi Khí đan" thượng phẩm giá trị không nhỏ kia.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, khả năng khôi phục đáng sợ đến từ thể chất của mình tốt nhất không nên để lộ ra ngoài, cũng tránh khỏi càng nhiều người nghi ngờ.

Viên Hồi Khí đan này vừa vặn có thể che giấu tốt.

Nếu như chỉ có lực lượng lớn, có thể nói là ăn vào linh quả, khiến thể chất lột xác, gia tăng khí lực.

Kỳ ngộ như vậy ở trong thế giới tông môn cũng không phải là không có.

Nếu như lực lượng lớn, khả năng khôi phục kinh người, năng lực tự lành biến thái, thiên tài thể thuật,... tất cả đều bại lộ thì giải thích thế nào cũng không thông.

Ít nhất, trước khi trở nên cường đại, tốt nhất không nên bại lộ.

- Vũ ca, ngươi phải tranh thủ trở thành đệ tử nội môn...

Đôi bàn tay phấn trắng của Mục Tuyết Tình nắm chặt, dường như so với bản thân Trần Vũ còn quan tâm chuyện này hơn.

- Ừm.

Trần Vũ gật đầu, ăn viên đan dược vào.

Đan vừa vào bụng, Trần Vũ liền cảm thấy trái tim chấn động, một luồng hấp lực quỷ dị truyền đến, chỉ trong nháy mắt đã hấp thu dược lực.

Ngay lập tức, một loại cảm giác thỏa mãn truyền khắp toàn thân Trần Vũ.

Gần như là chỉ trong nháy mắt, thân thể Trần Vũ dưới sự thôi thúc của trái tim thần bí, liền hấp thu hết sạch dược lực trong viên đan dược.

Trần Vũ cảm giác tinh khí thần của mình, nhất là nội tức đã đạt tới trạng thái đỉnh phong chưa từng có.

- Cảm ơn, có cơ hội sẽ trả lại ngươi.

Trần Vũ nhìn Mục Tuyết Tình, thiếu nữ thoáng cái đỏ mặt, càng thêm vài phần mỹ lệ thanh mị.

Một màn này khiến Vương Lăng Vân cách đó không xa ghen ghét cắn răng.

Hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới Trần Vũ không những ổn định tiến vào top ba, còn có khả năng đoạt được thứ nhất.

Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá còn cam nguyện vì hắn trải đường.

Mục Tuyết Tình từng là đệ nhất mỹ nữ ngoại môn còn đích thân dâng lên Hồi Khí đan giá trị trân quý.

Nếu như...

Nếu như hắn có thể giành được hạng nhất, hết thảy khen thưởng, mỹ nữ, địa vị... chẳng phải đều về tay hắn sao?

Trong một góc núi.

- Vì sao trong lòng ta lại cay đắng, không cam lòng như vậy? Lẽ nào, ta thật sự động tâm với nữ nhân này?

Thất hoàng tử thầm nghĩ.

Nhìn dung nhan ngượng ngùng như đóa mẫu đơn mới nở rộ của thiếu nữ, lúc này hắn có một loại xúc động muốn ôm ấy, lúc đó tất cả tâm nguyện đều thỏa mãn.

Thế nhưng... thiếu nữ xinh đẹp nở nụ cười ngượng ngùng lại dành cho người khác.

Bỗng nhiên, thất hoàng tử nghiêm mặt, biểu tình không để ý chợt biến mất, dường như đã có quyết định trọng đại nào đó.

Đúng lúc này, chiến đấu trên đài đã phát sinh bước ngoặt.

- Ha ha... Làm nóng người kết thúc. Từ lúc bắt đầu thi đấu đến giờ, ngươi vẫn là người đầu tiên có thể đánh với ta đến mức này.

Nam Cung Lễ ngừng lại.

Nhạc Phong phía đối diện đã hô hấp gấp gáp, trán xuất mồ hôi hột.

Đám đệ tử dưới sân đều kinh hãi, lúc này mới qua bao lâu mà Nam Cung Lễ đã bức Nhạc Phong đến mức này?

Đây là làm nóng người? Hoạt động gân cốt?

- Chuẩn bị xong rồi.

Nam Cung Lễ bước ra một bước, chậm rãi đi tới chỗ Nhạc Phong.

Nhạc Phong dường như ý thức được điều gì đó.

Nhưng thân hình của hắn vừa mới động, liền cảm thấy một đoạn thanh âm quỷ dị dồn dập kéo dài chấn động não hải.

Ngay lập tức, thân hình Nhạc Phong chấn động, gần như không đứng vững nổi nữa.

- Tinh thần bí thuật - Nhiếp Hồn.

Bờ môi Nam Cung Lễ nhúc nhích với tiết tấu kỳ dị, phát ra từng đợt thanh âm dồn dập mà kéo dài.

Lực lượng dư âm của thanh âm kia rơi vào trong tai đám đệ tử xung quanh, tất cả chỉ cảm thấy thần trí bất an, khí huyết nhộn nhạo.

- Thanh âm này...

Trần Vũ đột nhiên nhớ lại tình cảnh đối phó với Hồng Hồ Tam Sát mấy ngày trước.

Trong đó, Tam Sát thông qua một cây sáo thần bí, phát ra sóng âm quái dị, nhưng cũng không phải là sóng âm công kích đơn giản.

Thứ này dính đến lĩnh vực tinh thần.

Mà lúc này, Nam Cung Lễ không hề mượn bất kỳ đạo cụ nào, phát động thanh âm Nhiếp Hồn, uy lực đã hơn xa lúc đối phó với Tam Sát.

Nhạc Phong chỉ cảm thấy tâm thần rung động, thần trí hỗn loạn, đầu óc quay cuồng.

"Phành..."

Quạt xếp trong tay Nam Cung Lễ vung lên, cương phong phiến ảnh gào thét, hất tung hắn ra ngoài mấy trượng, "keng" một tiếng, bảo kiếm rời tay rơi xuống đất.

Nhạc Phong bại.

Toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ lưu lại những khuôn mặt kinh ngạc.

Tinh thần bí thuật của Nam Cung Lễ thật sự quỷ dị, cũng khó lòng phòng bị.

- Thực lực của ngươi cũng chỉ có thể đủ để ta thi triển một nửa bí thuật tinh thần.

Nam Cung Lễ khẽ lắc đầu.

Đệ tử dưới sân đều chấn kinh không thể tưởng tượng nổi.

- Trần sư huynh, ta đã dốc hết toàn lực, chỉ đến vậy mà thôi.

Nhạc Phong cười một tiếng cay đắng.

Đối mặt với đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ, thiên tài như hắn cũng chẳng là gì.

Đương nhiên, ở đây không chỉ là thiên phú, mà gia thế của Nam Cung Lễ càng thịnh, sau lưng có trưởng lão tông môn trợ sức.

- Tới đi Trần Vũ, để xem ngươi có năng lực khiến ta thi triển hết một nửa năng lực kia hay không?

Nam Cung Lễ chiến thắng một trận vẫn khí định thần nhàn.

- Được.

Thân hình Trần Vũ lóe lên, bằng tốc độ nhanh nhất nhảy vọt lên đài.

- Vũ ca cẩn thận, ứng phó với bí thuật tinh thần, quan trọng nhất là cố thủ bản tâm, dùng ý chí bản thân đối kháng.

Mục Tuyết Tinh nhắc nhở.

Trên sân, Trần Vũ tích súc nội tức, trái tim thong thả đập vang hữu lực, dường như đang chờ đợi thứ gì đó.

- Ngươi không ra tay? Nếu như ta hoàn toàn phát động bí thuật tinh thần, có lẽ ngươi sẽ không còn cơ hội...

Nam Cung Lễ từ tốn nói.

- Chờ ngươi khôi phục nguyên khí, ta mới có thể thắng quang minh chính đại. Ta cũng không muốn mang danh sử dụng xa luân chiến đâu.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

Nam Cung Lễ:

-...

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu dự thi tới nay, có người dám ở trước mặt hắn khinh thường hắn.

- Mặc dù đám người Nhạc Phong, Hồ Nhất Bá hảo tâm giúp ta dành vị trí thứ nhất, nhưng ta càng muốn dựa vào thực lực chân chính của bản thân, không có một tia ngoại lực nào tác động.

Trần Vũ bình thản không để ý nói.

Nghe vậy, một vài đệ tử đều thoáng trở nên nghiêm túc, tỏ vẻ kính trọng. Ngay cả cao tầng tông môn cũng mặt lộ vẻ tán thưởng.

Trên con đường tu hành của Trần Vũ vẫn luôn là một bước chân một dấu ấn, vô cùng vững chắc ổn định.

Ngay cả giành hạng nhất cũng vậy.

- Nói rất hay, nhưng vừa rồi ngươi cũng đã chiến ba trận, chúng ta hòa nhau.

Nam Cung Lễ chợt cười một tiếng xấu xa, bỗng nhiên ra tay.

"Thịch..."

Thân hình lóe lên, tốc độ vượt xa lúc đối chiến Nhạc Phong, bức thẳng đến, quạt xếp trong tay đánh ra một mảnh cương phong phiến ảnh, kình phong ngưng tụ.

Thật nhanh.

Đám đệ tử dưới sân đều không nhìn ra quỹ tích thân hình của hắn.

- Nam Cung Lễ này, lúc trước giao thủ với ta vẫn còn bảo lưu tốc độ.

Nhạc Phong thoáng cái ngẩn người.

Nam Cung Lễ thật sự cao thâm khó lường, căn bản không biết hắn còn bao nhiêu thực lực chưa xuất ra.

Lăng Vân bộ.

Một cái bóng khác giống như phi báo, lăng không nhảy tránh thoát một kích của Nam Cung Lễ.

Ồ?

Một phiến của Nam Cung Lễ vồ hụt, cực kỳ cảm thấy ngoài ý muốn.

- Bà mẹ, tên này cũng bảo lưu tốc độ, so với lúc trước còn nhanh hơn mấy phần.

Vẻ mặt Trình Quân tràn ngập phiền muộn, tựa như bị đả kích lớn.

Toàn trường, người xem chiến đều cảm thấy phấn chấn, nghiêm túc quan sát hai người trên sân giao phong.

"Phành...! Phành..."

Hai bóng người trên đài, chỉ trong nháy mắt đã giao thủ tới lui, khó phân cao thấp thắng bại.

"Thịch thịch thịch thịch..."

Trái tim của Trần Vũ cấp tốc đập mạnh, khiến cỗ thân thể của Trần Vũ nhận được bạo phát chân chính.

- Tên này rốt cuộc là quái vật gì, tốc độ còn hơi thắng ta một bậc, nếu không phải thân pháp ta cao minh hơn...

Nam Cung Lễ thầm giật mình.

Phải biết rằng, hắn tu hành một môn thân pháp cấp cao, còn vượt qua Lăng Vân bộ.

- Vân Sát quyền!

Đột nhiên, Trần Vũ hít sâu một hơi, đánh ra một quyền Vân Sát nội tức hừng hực, kình phong gào thét, mơ hồ tái hiện một đoàn mây đen sát khí.

- Đồng thủ!

Cánh tay của hắn hiện lên một tầng kim loại đồng xanh, bề mặt có vân đồng cổ xưa, giống như một kích của Phật Đà.

- Nguyên Cương Phiến!

Nam Cung Lễ vẩy ra một quạt, ngưng tụ cương phong phiến ảnh, cùng va chạm với mây đen sát khí.

"Ầm..."

Tại nơi hai người giao phong, trên đài tỉ võ cứng rắn nổ ra một cái hố cạn chừng vài thước. Đây chính là khoáng nham cứng rắn trên cả sắt thép.

Trong sóng khí kình phong cường đại, hai bóng người tách ra.

"Thịch...! Thịch...! Thịch..."

Trong đó, Nam Cung Lễ tay cầm quạt xếp, ho khan vài tiếng, chật vật lui về sau vài bước.

Trần Vũ lùi một bước, gương mặt có chút đỏ hồng.

Đông đảo người vây xem dưới đài đều ngừng hô hấp, nhìn hai người chằm chằm.

- Rất tốt, đối chiến chính diện như vậy, ngươi vẫn là người đầu tiên có thể mơ hồ áp chế ta.

Nam Cung Lễ trầm mặt nói.

- Chẳng qua, tiếp theo ngươi sẽ phải nghênh tiếp bí thuật tinh thần toàn lực của ta.

Dứt lời, Nam Cung Lễ cất bước đi tới chỗ Trần Vũ.

- Bí thuật tinh thần - Nhiếp Hồn!

Một đạo thanh âm chói tai kéo dài chấn vào não hải Trần Vũ, tiếng ong ong vang lên, tâm thần rung động.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hạng Nhất Đấu Võ

- Bí thuật tinh thần - Nhiếp hồn!

Một đạo thanh âm kinh hồn dồn dập kéo dài, vang vọng khắp toàn trường, lực lượng tinh thần quỷ dị cuốn tới Trần Vũ.

Khoảng khắc đó, đám đệ tử dưới sân đều cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, tâm thần chấn động.

Trong đầu Trần Vũ vang lên tiếng ong ong, một luồng lực lượng kinh loạn khiến thần trí hắn dao động, cảnh vật trước mắt lay động, khí huyết nhộn nhạo.

“Thịch...! Thịch...! Thịch...”

Nơi trái tim, một luồng lực lượng trầm ổn nhảy lên, Trần Vũ khẽ hít một hơi, ổn định khí huyết và thân thể.

Ồ!

Nam Cung Lễ rõ ràng phát hiện, Trần Vũ có khả năng chống lại bí thuật tinh thần, mạnh hơn Nhạc Phong lúc trước.

Thể hiện rõ nhất ở chỗ, Trần Vũ khống chế thân thể rất mạnh, khí huyết không bị ảnh hưởng, không giống đám người Nhạc Phong, lúc bỗng nhiên đối mặt với bí thuật tinh thần, liền không thể kiềm chế được bản thân.

- Đồng Tượng công!

Thân hình Trần Vũ đột nhiên bành trướng một vòng, toàn thân như phủ lên một tầng chiến giáp da đồng.

- Thân thể của ngươi mạnh, nhưng thần trí lại không thể tránh khỏi.

Nam Cung Lễ tự tin nói.

Nhiếp Hồn không phải công kích sóng âm bình thường, nó ẩn chứa lực lượng tinh thần quấy nhiễu.

“Ô...ô...ô...n...g”

Thần trí của Trần Vũ vẫn rung rung, mặc dù đã khống chế thân thể, nhưng mười thành thực lực lại không phát huy được đến năm thành.

- Bại!

Thân hình Nam Cung Lễ thoắt một cái, quạt xếp trong tay đánh về phía Trần Vũ.

- Phá cho ta!

Trái tim Trần Vũ đột nhiên đập mạnh, thân thể trầm trọng như núi, nội tức khí huyết trong cơ thể bộc phát như sóng lớn.

Nhất là Vân Sát nội tức, vào lúc này tựa như đang sôi trào thiêu đốt, hung hãn khó thuần, hung lệ bá đạo bễ nghễ hết thảy.

“Vù...”

Một trận cuồng phong sát khí hừng hực xuất hiện quanh người Trần Vũ, trên da nổi lên một tầng vân màu xanh đen dữ tợn.

Trong tròng mắt tràn ngập bá đạo hung lãnh, tựa như tuyệt thế ma đầu nhìn xuống thế gian.

“Ầm...”

Một tiếng gầm chấn động phong vân, phóng thẳng lên trời, âm phong sát khí cuồng khiếu.

Tiếng gầm kinh nộ phảng phất như hung ma cái thế thức tỉnh.

“Thịch...! Thịch...! Thịch...”

Nam Cung Lễ thất kinh, thân hình lui lại vài bước, bị thanh âm kia chấn động đến mức khí huyết sôi trào, suýt nữa chảy máu tai.

Tiếng rống tràn ngập sát khí ngút trời vừa rồi, trực tiếp bao trùm bí thuật tinh thần của hắn.

Thậm chí, Nam Cung Lễ còn thiếu chút nữa bị bí thuật tinh thần của mình phản phệ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhìn chằm chằm nam tử phía trước, cuồng phong càn quét, tựa như hung ma.

- Thanh âm này... Ta dường như cũng lĩnh ngộ được vài phần chân ý của Vân Sát quyền.

Vài tên trưởng lão tông môn đều động dung.

Tiếng rống kia mang theo một luồng sát khí kinh người, càn quét hết thảy công kích tinh thần.

- Hắc hắc, người tu hành Vân Sát quyền sẽ tích lũy sát khí trong quá trình giết chóc, trong ý thức tinh thần thấm đẫm hung sát chi khí, rất có khả năng khiến bản thân tẩu hỏa nhập ma, nhưng đồng thời, cũng là một đầu hung ma có thể chống đỡ công kích tinh thần đến từ bên ngoài.

Mao trưởng lão lộ vẻ mừng rỡ.

Lúc này, trong mắt Trần Vũ bắn ra hung sát chi khí đáng sợ, băng lãnh âm hàn.

- Ánh mắt thật đáng sợ.

Một ít đệ tử dưới đài lúc nhìn thấy ánh mắt của hắn, tâm thần đều rung lên, cơ thể rét lạnh.

Đây là sát khí cấp bậc tinh thần, trải qua nhiều phen đánh giết ngưng tụ sát khí, sản sinh một loại lực lượng tinh thần.

Loại hung sát chi khí này, gần như khiến bí thuật tinh thần của Nam Cung Lễ bị phản phệ.

- Vân Sát quyền chẳng qua là một nhánh nhập môn của "Nguyên Sát Thần Công", làm sao có thể có uy thế sát khí đáng sợ như vậy?

Nam Cung trưởng lão khó có thể tin nói.

Chủ yếu là hắn lo lắng cho cháu trai Nam Cung Lễ của mình bị thiệt.

- Ha ha, có lẽ ngươi không biết "Nguyên Sát Thần Công" mới là bản nhập môn của Vân Sát quyền. Bởi vì người biết bí mật này đã ít lại càng ít hơn.

Mao lão đầu cười nói.

Cái gì?

Không chỉ Nam Cung trưởng lão, ngay cả vài nhân vật cao tầng bên cạnh cũng đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Mao trưởng lão giải thích:

- Nguyên Sát Thần Công của bổn tông chính là một môn công pháp Thượng Cổ truyền thừa đã lâu. Nhập môn cực kỳ khó khăn, hung hiểm vạn phần, cơ bản cứ mười người tu hành sẽ có bảy tám người tẩu hỏa nhập ma, khó mà khống chế bản thân. Về sau, một vị tổ sư tông môn đã tách phần nhập môn ra để cải thiện, khiến cho nó thích hợp để tu hành thể chất hơn. Lâu dần, phiên bản cải thiện Nguyên Sát Thần Công bị xem là nguyên bản. Còn Vân Sát quyền vốn là phần nhập môn lại bị cho là phiên bản bị tách ra.

Nghe nói bí mật này, mấy vị cao nhân tông môn đều tặc lưỡi không thôi.

- Cho nên mới nói...

Mao trưởng lão tổng kết rồi cho ra kết luận:

- Trần Vũ tu hành Vân Sát quyền mới là nhập môn nguyên bản, ưu điểm là sát khí càng mạnh, càng bá đạo. Khuyết điểm là vô cùng hung hiểm, có yêu cầu rất lớn đối với thể chất và tâm tính. Chẳng qua, không biết nếu Trần Vũ về sau tiếp tục tu hành "Nguyên Sát Thần Công", có gì khác biệt so với người khác hay không?

Thì ra là thế.

Vài vị cao nhân tông môn bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách Trần Vũ trước mắt sát khí cuồng bạo như vậy.

Lúc này, trên đài, Nam Cung Lễ đã bình ổn khí huyết tâm thần.

- Ngươi rất mạnh, không ngờ dùng phương thức thô bạo trực tiếp như vậy để bài trừ bí thuật tinh thần của ta. Nhưng tiếp theo...

Nam Cung Lễ trịnh trọng nói, sau đó cười một tiếng quỷ dị.

Đột nhiên.

Toàn thân hắn chợt trở nên tĩnh lặng, tản mát ra một loại khí tức tinh thần quỷ dị.

- Bí thuật tinh thần - Quỷ Đồng!

Hai mắt của hắn nổi lên một tầng nhộn nhạo như gợn sóng nước, liên tục không ngừng, giống như một vực sâu vô tận.

"Thịch..."

Bước chân Trần Vũ ngưng trệ, khoảng khắc chạm vào ánh mắt đối phương, khung cảnh trước mắt lại rung lên.

Sân đấu võ trước mặt đã biến mất.

Xung quanh hóa thành một mảnh dung nham biển lửa, trước mặt xuất hiện vài tên cự nhân hỏa diễm, còn chính hắn thì trong nháy mắt trở thành kiến hôi

nhỏ bé.

- Chuyện gì xảy ra?

- Đây là tà thuật gì?

Mọi người ở đây đều hô to, chỉ thấy Trần Vũ đột nhiên đứng yên bất động.

Ngay cả cao tầng tông môn đều không khỏi thất thanh.

- Huyết mạch đồng thuật? Làm sao có thể?

- Nam Cung gia các ngươi hình như không có truyền thừa "huyết mạch nhãn đồng" đúng không?

Vài tên trưởng lão tông môn đều nhao nhao nhìn về phía Nam Cung trưởng lão.

- Hắc, cháu trai ta nếu như có "huyết mạch nhãn đồng" trong truyền thuyết thì cũng sẽ không gia nhập Vân Nhạc môn nho nhỏ rồi. Bí thuật "Quỷ Đồng" này chính là mượn một loại tinh huyết nhãn đồng hiếm thấy của "Bích Đồng Hồ Yêu", chế biến thành linh dịch đặc thù, quét lên đồng tử trong mắt có thể tăng cường bí thuật tinh thần. Từ một góc độ khác mà nói, có thể miễn cưỡng sử dụng một chút đồng thuật đơn giản, nhưng cũng không phải là huyết mạch đồng thuật chân chính.

Nam Cung trưởng lão thoáng đắc ý nói.

- Haizz... Nam Cung gia tộc các ngươi quả nhiên nội tình thâm hậu, không ngờ lại có thể sử dụng phương pháp phối chế linh dịch, còn sử dụng tinh huyết nhãn đồng xa xỉ như "Bích Đồng Yêu Hồ". Yêu hồ này dù xuất động mấy vị cường giả Hóa Khí Tiên Thiên, e rằng cũng chưa chắc có thể săn bắt được.

- Đúng vậy, nếu như "Bích Đồng Hồ Yêu" có thể thuần hóa, vậy có thể sẽ phát huy tác dụng mang tính chiến lược rồi.

Vài tên trưởng lão đều cảm khái Nam Cung gia quá lãng phí.

- Ách... Các ngươi hiểu lầm rồi. Bằng vào thực lực của Nam Cung gia ta, nào có khả năng săn giết được Yêu Hồ này. Chẳng qua là do cơ duyên xảo hợp, trong một buổi đấu giá ở nước láng giềng, thu mua được một hai kiện nhỏ thi thể Yêu Hồ mà thôi.

Lão giả râu bạc trợn mắt nói.

Sau khi biết rõ nguyên nhân, một đám trưởng lão lại dõi mắt tập trung nhìn lên đài.

Không thể không nói, bí thuật "Quỷ Đồng" của Nam Cung Lễ thật sự cường đại khó lường, chỉ một ánh mắt đã khiến Trần Vũ rơi vào đủ loại ảo giác huyễn tượng.

- Vận khí của Vũ ca cũng thật kém, không ngờ lại gặp phải đối thủ như vậy.

Mục Tuyết Tinh thầm thở dài một hơi.

- Nam Cung gia tộc truyền thừa xa xưa, ngay cả Hoàng tộc ta đều phải kính nhượng ba phần. Nam Cung Lễ muốn vào nội môn đã sớm vào từ lâu rồi.

Thất hoàng tử cười nhạt nói.

Trong lòng hắn thầm hô may mắn, Trần Vũ cường thế không thể đỡ lại gặp phải đối thủ khó nhằn như thế.

- Có thể bức ta thi triển bí thuật "Quỷ Đồng", cho dù hôm nay ngươi bại cũng không có gì để tiếc nuối.

Nam Cung Lễ cười nhạt một tiếng.

Dứt lời, hắn vừa thi triển bí thuật "Quỷ Đồng" vừa tiếp cận Trần Vũ. Bởi vì phải duy trì bí thuật tinh thần cho nên hắn cũng không có khả năng phát động toàn lực.

Cùng lúc đó.

Trước mắt Trần Vũ tái hiện đủ loại ảo giác huyễn tượng, thần trí chìm sâu vào trong đó.

"Thịch...! Thịch...! Thịch..."

Thế nhưng, trái tim mạnh mẽ đập vang, trầm ổn rõ ràng, khiến hắn vẫn có thể nắm giữ tình trạng thân thể và động tĩnh bên ngoài.

- Phá cho ta!

Trần Vũ nắm chặt song quyền, hung sát chi khí trên người bành trướng, thế nhưng vẫn không có cách nào thoát ly huyễn tượng.

- Lực chống cự thật mạnh.

Thân hình Nam Cung Lễ rung lên, cảm nhận được Trần Vũ đang giãy giụa, chỉ thấy một trận sát khí đập thẳng tới trước mặt.

Cũng may, loại bí thuật Quỷ Đồng của hắn có "Bích Đồng tinh huyết" gia trì, còn vận dụng lực lượng huyễn thuật, chỉ sử dụng man lực rất khó phá giải.

"Phành..."

Quạt xếp trong tay Nam Cung Lễ đánh vào bả vai Trần Vũ.

Chỉ trong chớp mắt, đệ tử toàn trường đều ngừng hô hấp.

Đây là thời khắc quyết định thắng bại, thậm chí "hạng nhất đấu võ".

Hả?

Trong huyễn tượng, Trần Vũ bởi vì vẫn khống chế được thân thể, cho nên có thể cảm nhận được công kích hàng lâm.

"Thịch thịch thịch thịch..."

Nhịp tim của hắn càng ngày càng mãnh liệt, gấp rút, giống như trọng chùy gõ lên mặt trống.

Trong khoảng khắc, Trần Vũ cảm thấy Vân Sát nội tức khắp toàn thân giống như nổi sóng, hơn nữa trong cơ thể còn kích phát một loại lực lượng kinh người, thần trí hay ý thức đều rung lên.

- Loại cảm giác này...

Đôi mắt Trần Vũ bỗng nhiên sáng ngời, đủ loại huyễn tượng trước mắt đều biến mất.

Bỗng nhiên, hắn tiến nhập vào trạng thái cường đại giống như lúc trước phát huy "Quyền kình ngưng sát".

"Phành..."

Thế nhưng, cây quạt của Nam Cung Lễ đã đánh tới gần, muốn tránh cũng không được.

- Đồng Tượng công!

Toàn thân Trần Vũ đột nhiên bành trướng, một tầng đồng xanh bao trùm, thậm chí có một tia ánh sáng rực rỡ như tượng đồng, tỏa ra khí tức trang nghiêm.

Ồ?

Nam Cung Lễ chỉ cảm thấy một luồng áp bách nặng nề đập thẳng tới trước mặt, khí huyết đều thoáng đình trệ.

- Đáng tiếc đã trễ rồi.

Khóe miệng Nam Cung Lễ nhếch lên nụ cười nhạt, nội tức trên cây quạt lại tăng thêm vài phần, đánh xuống Trần Vũ.

"Phành..."

Một phiến ngưng tụ kình phong vỗ lên cánh tay như kim loại, phát ra thanh âm sắt thép va chạm vang dội.

Thân hình Trần Vũ thoáng rung một chút, sau đó vẫn vững như thành đồng, bình yên vô sự.

Cái gì?

Nam Cung Lễ chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, một phiến kia giống như đánh lên thân tượng đồng, lại không thể lay động Trần Vũ.

- Đây là công kích của ngươi?

Trần Vũ đứng yên tại chỗ, không hề động.

- Đồng Tượng công... Gân đồng tiểu thành...

Phía xa, Mao trưởng lão và Nam Cung trưởng lão đều kinh hô.

Đồng Tượng công của Trần Vũ không chỉ đạt tới cấp bậc gân đồng, còn là gân đồng tiểu thành.

Điều này có nghĩa là công kích của Thông Mạch kỳ với hắn mà nói, cơ bản không có ý nghĩa.

- Chuyện này... tuyệt đối không có khả năng.

Nam Cung Lễ kinh hãi thất thanh, hoài nghi mình gặp ảo giác.

Hắn không tin.

- Nguyên Cương Phiến!

Nam Cung Lễ huy động quạt xếp trong tay, lại lần nữa đánh xuống, phiến ảnh cương phong cường đại đánh xuống đầu Trần Vũ.

- Đầu đồng.

Trần Vũ không né tránh, trên đầu lóe sáng ánh đồng cổ xưa, chỉ nghe "phành" một tiếng, trực tiếp va chạm với cây quạt trong tay Nam Cung Lễ.

Chỉ trong chớp mắt, trái tim trong cơ thể hắn kích phát lực lượng siêu cường, gần như gấp đôi lúc bình thường.

"Thịch..."

Nam Cung Lễ cả người lẫn quạt bị Trần Vũ dùng đầu đồng đụng dội ngược, bay xa năm sáu trượng, cánh tay phát ra tiếng răng rắc của xương bị bẻ gãy.

Một màn này, chấn động toàn trường, tất cả đệ tử đều sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Lên Đỉnh

Toàn bộ Vân Thiên Phong chìm vào trong tĩnh mịch.

Khung cảnh bị cố định tại một màn chấn động vừa rồi, Nam Cung Lễ bị một đầu của Trần Vũ đụng bay.

Hung hãn, bá khí, dã man, bạo lực.

Dùng đủ loại từ ngữ đều không đủ hình dung mức độ trùng kích của cảnh tượng này.

Đối thủ là đệ nhất thiên tài ngoại môn Nam Cung Lễ, kết hợp Bích Đồng tinh huyết và nắm giữ bí thuật Quỷ Đồng khó lường.

Sau một khoảng thời gian tịch mịch, tất cả mọi người đều trở nên xôn xao náo động.

- Nam Cung Lễ lại bại?

- Trần Vũ này, chẳng lẽ là hung thú khoác da người, quá hung tàn rồi.

Không ít đệ tử đều hít vào khí lạnh.

Đông đảo ánh mắt rơi lên người Trần Vũ, mang theo một loại sợ hãi và kiêng kỵ.

- Lễ nhi!

Nam Cung trưởng lão khẽ hô một tiếng.

"Vụt..."

Thân hình lão giả râu bạc chợt lóe, chân không chạm đất, trực tiếp lướt qua không trung, chỉ trong vài bước đã hạ xuống trên sân đấu võ.

- Hư Không Lăng Độ.

Thủ đoạn phi hành gần như phá không khiến cho đám đệ tử toàn trường đều vì thế mà ngưỡng vọng, say mê.

- Gia gia...

Vẻ mặt Nam Cung Lễ có chút xấu hổ, bị trưởng lão râu bạc đưa xuống đài, xoa lên Tục Cốt Linh Cao trân quý.

Trần Vũ mang theo tư thái của người chiến thắng đi xuống sân đấu võ.

Trong đầu hắn vẫn còn hồi ức và suy tư.

Trong khoảng khắc khẩn cấp vừa rồi, hắn lại lần nữa kích phát lực lượng của trái tim thần bí, khiến lực lượng thân thể, tốc độ,... đều bạo tăng.

Trần Vũ tạm xưng loại trạng thái này là "pháp môn bạo phát".

Loại pháp môn bạo phát này, tổng cộng từng trải qua ba lần.

Lần đầu tiên, một kiếm lăng không trảm xuống cánh tay Huyết THủ Ngốc Đầu, tốc độ đột phá gông xiềng.

Lần thứ hai, đánh ra Quyền kình ngưng sát gần như miểu sát Khấu Vương.

Vừa rồi, nếu như toàn lực thi triển Vân Sát quyền, chưa chắc không thể phát ra "Quyền kình ngưng sát", cũng có khả năng miểu sát Nam Cung Lễ, nhưng Trần Vũ chỉ dùng Đồng Tượng công đả bại địch thủ mà thôi.

Lần thứ ba, cũng chính là vừa rồi.

Dần dần, Trần Vũ đã mò mẫm được một tia bí quyết, về sau có lẽ có thể chủ động nắm giữ phương pháp này.

Đương nhiên, sau khi pháp môn bạo phát qua đi, trong thời gian ngắn sẽ rơi vào trạng thái suy yếu nhất định.

Pháp môn bạo phát của Trần Vũ cũng không lâu dài, cảm giác suy yếu cũng không cường liệt.

Chẳng qua, đối thủ tiếp theo của hắn là đệ nhất chiến lực ngoại môn Đoàn Kiêu Long, cần phải thận trọng một chút, chờ khôi phục rồi tái chiến sau.

- Vũ ca.

Mục Tuyết Tình tươi cười rực rỡ đón chào.

Trần Vũ đại thắng.

Lúc Nam Cung Lễ thi triển bí thuật Quỷ Đồng, nàng đã có chút lạnh lòng. Không nghĩ rằng, sau đó Trần Vũ lại cường thế nghịch chuyển, một lần hành động xoay chuyển càn khôn.

Lúc này, nàng mừng rỡ vô cùng, kích động hạnh phúc chưa từng có.

- Vũ ca, chỗ ta vẫn còn một viên Hồi Khí đan.

Mục Tuyết Tình lại đưa tới một viên đan dược.

- Ừm, ta sẽ trả lại cho ngươi.

Trần Vũ gật đầu, hắn không muốn nợ Mục Tuyết Tình ân tình.

- Không cần, chỉ cần ngươi có thể thắng lợi, còn quan trọng hơn bất kỳ thứ gì...

Mục Tuyết Tình đỏ mặt, lòng thầm vui vẻ.

Một màn này khiến Thất hoàng tử nhìn mà trong lòng mơ hồ nhỏ máu.

Trong gian đình.

Hạ Vũ tiên tử nhìn thấy một màn này, không khỏi cau mày.

- Hạ sư muội, nữ đệ tử này của ngươi hình như đã có người trong lòng rồi. Hồi Khí đan thượng phẩm kia, giá trị cũng không thấp nha.

Một vị trưởng lão trêu chọc.

- Hừ! Trần Vũ này chẳng qua chỉ là một Bán Linh Thể, cho dù thực lực hiện nay không tệ, nhưng làm sao xứng đôi Tuyết Tình?

Hạ Vũ tiên tử khẽ hừ một tiếng.

- Bán Linh Thể?

- Người này đồng thời tu luyện Đồng Tượng công, Vân Sát quyền đến cấp bậc như vậy, lại chỉ là Bán Linh Thể?

Một vài trưởng lão không biết nội tình tông môn, đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau đó lại một trận thở dài.

- Vốn dĩ còn định thu người này làm đồ đệ, cho hắn một cái danh ngạch...

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

...

Sau khi đánh bại Nam Cung Lễ, Trần Vũ tạm thời nghỉ ngơi.

Dưới sự thôi thúc của trái tim thần bí, viên dược lực "Hồi Khí đan" thứ hai cũng bị thân thể hắn hấp thu trong khoảng khắc.

Đồng thời.

Trên đài lại bắt đầu một trận chiến đấu.

Một nam một nữ ở trên đài tỷ võ giao phong, đánh kịch liệt vô cùng.

- Hồ Nhất Bá và Đồng Ngọc Linh.

Trần Vũ thoáng lộ một tia ngạc nhiên, không ngờ hai người này lại giao phong.

Hồ Nhất Bá huy động Bá Vương kích, đại khai đại hợp, hung mãnh bá đạo, lực lớn vô cùng, tuyệt đối hung hãn.

Đồng Tượng công của Trần Vũ nếu không thôi động đến cấp bậc gân đồng, e rằng cũng khó mà đối chiến.

Mà Đồng Ngọc Linh cầm nhuyễn kiếm trong tay, lại bộc phát ra sóng nội tức kinh người, trên thân kiếm thỉnh thoảng lóe lên huyết ảnh.

Tại phương diện cường độ nội tức hùng hậu, Đồng Ngọc Linh vẫn áp chế Hồ Nhất Bá.

Hơn nữa, bản lĩnh võ học ban đầu của Đồng Ngọc Linh cũng không tầm thường, nhuyễn kiếm trong tay linh động xảo quyệt, có thể đánh ngang tay với Hồ Nhất Bá.

Hai người đánh gần một hai trăm chiêu, cuối cùng vẫn là Đồng Ngọc Linh thắng lợi. Thế công của nhuyễn kiếm trong tay càng lúc càng cuồng mãnh, nội tức tựa như dùng mãi không hết.

- Ngươi thắng rồi.

Hồ Nhất Bá tả tơi thất bại, nhìn Đồng Ngọc Linh một cái thật sâu.

Ngoại trừ Trần Vũ, nữ nhân này là một người tà môn nhất trong khóa thi đấu lần này.

Sau khi hai người phân ra thắng bại.

Một trận chiến đỉnh phong thu hút sự chú ý của tất cả mọi người rốt cuộc cũng mở ra.

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long rất ăn ý bước lên sân đấu võ, bốn mắt nhìn nhau, kình phong khuấy động.

- Đây là một trận chiến bước lên đỉnh cao.

Một đám đệ tử mong đợi vạn phần.

Sau khi Trần Vũ đánh bại Nam Cung Lễ, hắn chỉ còn một nửa bước cuối cùng là sẽ bước lên đỉnh cao thứ nhất.

- Thật bất ngờ, trước khi tiến vào nội môn lại được gặp gỡ đối thủ như ngươi.

Trên gương mặt tang thương của Đoàn Kiêu Long lộ vẻ chờ mong.

Trong con ngươi thâm thúy của hắn, chỉ thấy bình tĩnh và tự tin, mặc dù hắn đã tận mắt nhìn thấy Trần Vũ thắng lợi trong trận chiến trước.

Đây là ý chí của cường giả.

Trần Vũ tin chắc, bản thân đã gặp được một đối thủ cường đại có tín niệm không gì sánh được.

Đoàn Kiêu Long này e rằng còn đáng sợ hơn cả Nam Cung Lễ.

- Vân Sát quyền! Đồng Tượng công!

Đồng quyền của Trần Vũ hung hăng đánh ra, quyền kình nổ vang, tái hiện một đoàn mây đen sát khí, âm phong càn quét rít gào, uy thế và khí tượng hầu như có thể sánh kịp Luyện Tạng kỳ.

- Lôi Minh Đao.

Lần đầu tiên trong quá trình dự thi, Đoàn Kiêu Long xuất ra đao thứ hai. Đại đao phong cách cổ xưa kéo theo một chuỗi hư ảnh ánh đao, chỉ nghe bên tai mơ hồ vang tiếng lôi minh.

"Thịch..."

Trong hư ảnh ánh đao thoáng hiện đao quang chói mắt, kèm theo cảnh tượng siêu việt tự nhiên như lôi minh cuồng phong, chỉ trong nháy mắt bổ tới trước mặt Trần Vũ.

Thoáng chốc, một quyền mây đen sát khí và một đao cuồng phong lôi minh hợp lại cùng một chỗ.

"Ầm..."

Tại vị trí đó, gió quét mây tan, lôi minh chấn động, sóng khí mù mịt tạo thành cơn lốc nhỏ màu xám, bao trùm lấy thân hình hai người.

- Đây quả thực là chiến đấu cấp bậc Luyện Tạng kỳ.

- Cấp bậc võ học của hai người, e rằng đều vượt qua Luyện Tạng kỳ.

Đệ tử dưới sân đều trợn mắt há hốc mồm.

Trong đám tro bụi, hình bóng hai người quyền đao giao phong, đánh hết sức kinh tâm động phách.

Trong quá trình hai người giao phong, sắc mặt đều cực kỳ ngưng trọng.

Chỉ thấy quần áo Trần Vũ vỡ tan vài chỗ, có chút lộn xộn. Liên tiếp vài quyền, Vân Sát quyền của hắn đã phát huy đến cực hạn.

Đồng Tượng công từ sau khi gân đồng sơ thành đã thôi động đến gân đồng tiểu thành.

Dù vậy, hắn vẫn không chiếm được chút ưu thế nào. Phải biết rằng, lúc trước Nam Cung Lễ nếu chính diện giao phong, còn hơi kém hắn một bậc.

- Tốt tốt tốt! Trận chiến hôm nay, bất luận thắng bại, đánh thống khoái.

Đoàn Kiêu Long gầm một tiếng, chiến ý dâng cao.

Trong thanh âm bày ra một loại tín niệm cường đại một đi không trở lại.

- Vậy thì đánh thôi!

Trên mặt Trần Vũ cũng lộ vẻ điên cuồng, trên người bộc phát sát khí cuồng bạo, từng quyền dẫn động mây đen sát khí, càng đánh càng hung.

Mà trên đại đao phong cách cổ xưa của Đoàn Kiêu Long, lôi minh cũng càng lúc càng thịnh.

"Ầm...! Ầm..."

Bỗng nhiên, trên trời trút xuống mưa to.

- Trời mưa rồi!

Mọi người dưới sân đấu võ đều khẽ hô.

Thế nhưng, tuyệt đại đa số người đều không tránh mưa, đều tập trung nhìn chăm chú chiến đấu trên đài.

Trong màn mưa, Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long đều bị xối ướt, càng đánh càng hung mãnh thống khoái.

"Thịch thịch thịch..."

Trái tim Trần Vũ đập vang hữu lực, đồng quyền đánh ra lực lượng và nội tức càng cuồng bạo kinh người.

Trong chiến đấu sảng khoái kích động, Vân Sát nội tức trong cơ thể hắn sôi trào mãnh liệt, mơ hồ có dấu hiệu tinh tiến, còn hơn mười ngày nửa tháng khổ tu.

Nếu không phải hắn bị hạn chế tu vi, Vân Sát quyền đã sớm phát huy uy thế khủng bố của tầng thứ đại thành.

Dưới bầu trời mưa như trút, một đoàn quyền ảnh mang theo mây đen sát khí đan xen với một mảnh đao quang lôi minh.

"Phốc phốc phốc..."

Nước mưa xung quanh bị lực lượng vô hình cường đại trực tiếp gạt ra ngoài.

Trong khu vực hai người giao phong, tựa như ở trạng thái chân không, giọt nước khó lọt.

- Quá mạnh mẽ!

Đám đệ tử dưới sân đều thấy nhiệt huyết sôi trào.

Các trưởng bối tông môn ngồi trong gian đình đều lộ ra thần sắc động dung.

- Lôi Minh Đao chính là võ học độc môn danh chấn Sở quốc của Đoàn gia, thuộc về phạm trù võ học đỉnh cấp, uy lực tuyệt luân.

- Đao pháp này yêu cầu ngộ tính cực kỳ hà khắc, Đoàn Kiêu Long không ngờ có thể tu hành đến tình trạng đại thành.

- Vân Sát quyền của Trần Vũ cho dù chỉ là phần nhập môn của Nguyên Sát Thần Công, nhưng luận uy lực cũng tuyệt đối không thua kém võ học đỉnh cấp, xem ra hắn cũng sắp đạt tới đại thành rồi.

Mấy vị cao tầng đều tán thưởng.

Thiên tài võ học như vậy, đặt tại nội môn cũng rất hiếm thấy.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Trong nước mưa, hai bóng người bỗng nhiên tách ra.

- Trần sư đệ cẩn thận, ta sẽ phát ra một đao mạnh nhất, cũng là một đao cuối cùng.

Đoàn Kiêu Long hít sâu một hơi, đại đao phong cách cổ xưa chậm rãi nâng lên.

"Ô...ô...ô...n...g"

Khoảng khắc đại đao đưa lên trời, lôi minh nổi dậy, trong mưa gió mơ hồ có phong lôi đan xen, phụ trợ hình ảnh Đoàn Kiêu Long giống như chiến thần.

Một đao này chỉ cần nâng lên, liền mang đến áp bách trước nay chưa từng có cho Trần Vũ.

Hô hấp của hắn cũng thoáng đình trệ.

Dường như chỉ một khắc sau, hắn sẽ đối mặt với lôi đình thiên nhiên thảo phạt, khí cơ vô hình phong tỏa, khiến hắn muốn trốn cũng không thoát.

"Thịch thịch thịch..."

Trái tim trong cơ thể Trần Vũ lại nhảy lên tới cực hạn.

Dưới áp bách khổng lồ chèn ép, trái tim của hắn lại một lần nữa mở ra "pháp môn bạo phát", thể nội kích phát một luồng lực lượng rực rỡ.

"Ầm..."

Trong khoảng khắc, da khắp toàn thân Trần Vũ đều hiện một màu xanh đen, một luồng sát khí hung hãn tuyệt luân phóng lên trời, nước mưa xung quanh đều bị gạt ra.

- Đó là...

Trên sân, các trưởng bối đột nhiên thất thanh, dường như nhìn ra thứ gì đó.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ đấm ra một quyền, mây đen sát khí dâng trào, hóa thành quyền ảnh nhàn nhạt màu đen mà mắt thường có thể nhìn thấy, lớn như thùng nước, không khác gì hung thú dương nanh múa vuốt lao thẳng tới Đoàn Kiêu Long.

Chính là Quyền kình ngưng sát.

- Lôi Minh Đao!

Đoàn Kiêu Long bổ ra một đao mạnh nhất, chỉ thấy cuồng phong càn quét, một đạo đao mang cực lớn, nổi lên điện quang nhàn nhạt, mang theo lực lượng siêu tự nhiên, cách không chém tới.

"Ầm...! Ầm..."

Hai luồng lực lượng cường hãn tuyệt luân cùng đối chiến một chỗ, toàn bộ sân đấu võ đều chấn động.

Trong khoảng khắc, trong phương viên mấy trượng, nước mưa bắn ra khắp nơi, sấm vang chớp giật, còn có sát phong gầm thét đan xen.

Trong mơ hồ có thể thấy quyền ảnh sát khí vỡ tan, điện quang đao quang ảm đạm, dần dần trở lại bình yên như cũ.

Trong cơn mưa tầm tã, hai bóng người đồng thời cấp tốc thối lui vài bước.

Trong đó, Trần Vũ liên tục lùi vài bước, sắc mặt trắng nhợt, quần áo lộn xộn, vẻ mặt kinh hãi.

Ánh mắt của hắn tập trung trên đầu vai của mình, ở đó còn một đạo vết máu, xung quanh xen lẫn vết tích cháy xém.

- Bị thương rồi?

Trần Vũ giật mình, đây còn là dưới tình huống Đồng Tượng công tinh tiến, từ khi bắt đầu Thi đấu Ngoại môn đến nay, đây là lần đầu tiên hắn chân chính bị thương trên ý nghĩa.

Một đao này của Đoàn Kiêu Long, quả thực đáng sợ, ngay cả Luyện Tạng kỳ e rằng cũng khó có thể toàn thân trở ra.

- Ngươi... thắng rồi.

Đoàn Kiêu Long đứng nghiêm dưới màn mưa, thanh âm u ám, cười khổ nói.

"Ộc..."

Thân thể hắn lảo đảo, phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 54: Hạng Nhất Ngoại Môn

Vân Thiên phong.

Nước mưa từ từ nhỏ dần, lác đác rơi xuống, mây mù phương xa lại vén ra một tia ánh sáng nhu hòa, sắc thái mông lung như bức tranh thủy mặc.

Ánh mặt trời lấp lánh xuyên qua màn mưa, chiếu xạ dư quang nhàn nhạt.

Cuồng phong bão táp qua đi, trên võ đài chỉ còn lại hai bóng người, bắt mắt mà hào hùng.

Mọi người dưới đài đều ngừng thở.

- Ngươi... thắng...

Đoàn Kiêu Long thốt ra một câu tối nghĩa, đánh vỡ bầu không khí vắng lặng.

Đám đệ tử, có kẻ kinh nghi, có người tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Cho đến tận khi Đoàn Kiêu Long phun ra một búng máu, thân hình lảo đảo thì đám đệ tử mới kinh hãi hét lên thất thanh.

- Thua rồi.

- Đoàn Kiêu Long lại thua?

Đám đệ tử đều thất hồn lạc phách, dường như khó mà tiếp nhận hiện thực này.

Quả thật, Đoàn Kiêu Long ở ngoại môn là một truyền kỳ.

Cách đây hai năm, hắn đã có thể vấn đỉnh ngoại môn, trở thành ông vua không ngai tại ngoại môn.

Nghe nói, tư chất của Đoàn Kiêu Long rất bình thường, chỉ là một Bán Linh Thể. Thế nhưng hắn lại có ngộ tính kinh người, lựa chọn Minh Lôi Đao cực kỳ khó luyện thành, quanh năm đều ở bên ngoài, mang danh nghĩa làm nhiệm vụ, chỉ để cảm nhận lôi điện phong bạo.

- Ở đây, có không ít đệ tử kính ngưỡng sùng bái Đoàn Kiêu Long.

- Một đao của Đoàn sư huynh, uy lực tuyệt luân, làm sao có thể thua hắn?

- Một đao đó, phát huy ra vài phần chân ý của Lôi Minh Đao, hơn nữa dưới khí trời mưa bão, uy lực lại càng mạnh.

Một vài đệ tử ở dưới sân đều khó hiểu.

Vì sao Đoàn Kiêu Long lại bại?

Nếu như, nhìn uy lực và thanh thế, một đao của Đoàn Kiêu Long dường như còn hơi thắng một quyền của Trần Vũ.

- Không hổ là Đoàn Kiêu Long, đều là Bán Linh Thể, không ngờ ngươi có thể bước tới một bước này. Một đao vừa rồi, uy lực còn hơi thắng "Quyền kình ngưng sát" của ta.

Trần Vũ hít sâu một hơi.

Từ sau khi Đồng Tượng công gân đồng đại thành, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác chính diện đả thương.

Đoàn Kiêu Long là người đầu tiên.

Vài trưởng lão tông môn ở đây, bao gồm cả tông chủ Vân Nhạc môn, đều cảm thấy kinh hãi trước trận giao phong kinh diễm vừa rồi của hai người.

- Quyền kình ngưng sát... Loại tầng thứ võ học này cho dù là Luyện Tạng kỳ bình thường cũng khó mà làm được, trừ phi là Vân Sát quyền đại thành, đồng thời lĩnh ngộ được vài phần chân ý.

- Đoàn Kiêu Long lĩnh ngộ được một tia da lông Lôi Ý chi cảnh, cho nên một đao vừa rồi mới hiển lộ vài phần uy thế lôi điện.

Một vài trưởng lão cao tầng đều kinh ngạc than thở.

Cho dù là ở nội môn, người có thể lĩnh ngộ được Quyền kình ngưng sát hoặc Lôi Ý chi cảnh, cũng đều hiếm thấy vô cùng.

Hai người này, vậy mà lại cùng xuất hiện trong một trận tranh tài đỉnh phong ngoại môn.

- Một đao kinh diễm của Đoàn Kiêu Long lại có thể bại ư?

Nam Cung trưởng lão lẩm bẩm.

Hắn thấy, một đao của Đoàn Kiêu Long, mượn thiên thời địa lợi, uy lực lại càng thịnh.

- Ngươi ta hẳn biết rõ, trong chiến đấu sinh tử, có đôi khi không phải so sánh công kích của người nào mạnh hơn thì người đó liền có thể sống sót. Chỉ có thể nói, chúng ta đều xem thường uy lực của Đồng Tượng công.

Mao trưởng lão cười hắc hắc.

Đúng vậy.

Nam Cung trưởng lão gật đầu, hắn tất nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Một đao của Đoàn Kiêu Long, chiếm ưu thế tại phương diện ngưng tụ nội tức, lại thêm trời mưa, cho nên tăng phúc uy lực cho Lôi Minh Đao, vì thế mới hơi thắng Trần Vũ.

Thế nhưng, công kích của hắn cũng chỉ thắng một bậc mà thôi, còn tại phương diện phòng ngự, Đoàn Kiêu Long lại kém Trần Vũ quá xa.

Hai người đều phát huy lực lượng vượt cấp, uy lực kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng kết quả, Đoàn Kiêu Long trọng thương hộc máu, còn Trần Vũ chỉ bị chút ngoại thương, điều này đối với thân thể cường hoành và khả năng tự lành của hắn mà nói, cũng không tính là chuyện gì to tát.

Còn một việc mà người khác không biết.

Công kích vượt cấp vừa rồi, Đoàn Kiêu Long tối đa chỉ có thể phát động một hai lần, nếu như lần đầu trọng thương, liền khó có thể phát huy lần thứ hai.

Trần Vũ thì khác, hắn có cảm giác, công kích như Quyền kình ngưng sát dù liên tục phát huy vài lần cũng không có vấn đề lớn, cùng lắm là sau đó suy yếu một chút mà thôi.

Tình huống này cũng như hiệu ứng thùng nước: thùng nước có thể chứa được bao nhiêu nước, quyền định bởi số độ dài của vách thùng.

- Số 99, Trần Vũ thắng, tạm xếp thứ nhất.

Lão giả áo đen nhìn Trần Vũ một cái thật sâu, bấm tay điểm lên tấm bia trận pháp.

"Vù..."

Tên của Trần Vũ trực tiếp nhảy tới vị trí số một, trở thành cái tên hạng nhất duy nhất.

Mặc dù nói là "tạm xếp thứ nhất", nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, Trần Vũ sau khi liên tiếp chiến thắng Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long, hắn đã là đệ nhất nhân trong đám đệ tử ngoại môn rồi.

Thậm chí, bây giờ hắn có thể xem là đệ tử nội môn rồi.

Tổ quy của tông môn: "Chỉ cần hạng nhất thi đấu, liền có thể tự động trở thành đệ tử nội môn."

- Trần Vũ thành công ư?

Dưới đài, đám người Nhạc Phong, Đồng Ngọc Linh, Hồ Nhất Bá đều lộ vẻ mặt phức tạp, hoặc mừng rỡ, hoặc cảm khái.

Nhất là Nhạc Phong, tâm tình của hắn phức tạp nhất.

Bắt đầu từ trận chiến với Thiết Tông Hùng, chứng kiến Trần Vũ từ một người mới, cho đến khi tạo nên kỳ tích, trở thành đệ nhất ngoại môn.

Cường giả đều bắt đầu từ người mới.

Còn nhớ lúc trước, bộ dạng của Trần Vũ khi đối mặt với Thiết Tông Hùng là chật vật đến cỡ nào.

- Làm sao có thể... Hắn lại bước lên đỉnh cao thứ nhất...?

Vương Lăng Vân hầu như không thể đứng vững nổi nữa, trong lòng sinh ra cảm giác khủng hoảng, chỉ nghĩ thôi đã hãi hùng khiếp vía.

Hắn vậy mà lại trở thành kẻ địch của một đối thủ như vậy?

Nhìn trận chiến vừa rồi, có lẽ Trần Vũ muốn giết hắn cũng rất nhẹ nhàng dễ dàng.

Trong lòng Vương Lăng Vân rét lạnh, sau khi Trần Vũ trở thành đệ tử nội môn, bản thân nào còn chỗ đứng gì trong tông môn?

- Lẽ nào ta cứ như vậy chịu thua? Không được, ta không cam lòng.

Vương Lăng Vân hít sâu một hơi.

Trong con ngươi của hắn thoáng hiện một tia ngoan độc âm lệ, thầm nghĩ:

- Trên người Trần Vũ chắc chắn có bí mật rất lớn, ta nhất định phải tìm ra nó.

Lúc này, Vương Lăng Vân đã triệt để thảm bại, chỉ có thể tìm một cơ hội lật bàn với Trần Vũ.

...

Thi đấu ngoại môn còn chưa kết thúc.

Sau khi Trần Vũ liên tiếp chiến thắng Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long, vị trí hạng nhất của hắn đã được xác lập.

Sau đó, còn phải xác định xếp hạng của top ba, top mười, top hai mươi. Nhất là top ba, top mười, mỗi trận chiến cạnh tranh đều kịch liệt vô cùng.

- Vũ ca, ngươi thành công rồi.

Trong đôi mắt trong suốt của Mục Tuyết Tình nổi lên hơi nước mông lung, trên mặt tràn ngập vui sướng hạnh phúc, lộ ra vẻ đẹp thanh thuần dụ hoặc.

Trần Vũ đánh bại Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long, cường thế đến mức không thể cản, lần lượt tạo ra kỳ tích, đã đăng lâm đỉnh cao ngoại môn.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, nàng thật hy vọng nó là sự thật, không phải nằm mơ.

- Ta giúp ngươi băng bó vết thương.

Mục Tuyết Tình thấy vết máu trên vai Trần Vũ, không đành lòng nói.

"Thịch..."

Nhưng bàn tay của nàng vừa đặt lên vai Trần Vũ, đã bị hắn vô thức đẩy ra.

Lực đạo cường đại khiến bàn tay của Mục Tuyết Tình hơi nóng rát, thân hình khẽ run.

Mặc dù động tác của Trần Vũ là theo bản năng, cũng không tận lực dùng sức, nhưng lực đạo lại không nhỏ chút nào.

- Vũ ca, ngươi...

Thân hình Mục Tuyết Tình thoáng trì trệ, nhìn Trần Vũ với vẻ không thể tin nổi.

Chẳng lẽ, bây giờ Trần Vũ thi đấu dương danh, trở thành đệ tử nội môn, tầm mắt trở nên cao hơn, đã thay lòng đổi dạ, thậm chí ghi hận chuyện trước kia?

- Tuyết Tình, ngươi đừng hiểu lầm...

Trần Vũ không nói nên lời, hắn chẳng qua không muốn thể chất biến thái và năng lực tự lành của mình bại lộ trước mặt công chúng mà thôi.

Thời khắc này, vết máu cùng mảng cháy sém trên vai Trần Vũ chỉ là biểu hiện bên ngoài, còn vết thương bên trong thì đã khép lại, thậm chí ngay cả dấu vết cũng trở nên nhạt nhòa.

- Hừ! Tiểu tử họ Trần, nếu ngươi khi nhục Tuyết Tình, đừng trách ta ỷ lớn hiếp nhỏ.

Một thanh âm sắc bén của nam tử truyền đến, cắt ngang Trần Vũ.

Thất hoàng tử một thân áo bào hoa lệ, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hai người.

"Vù..."

Một luồng khí tức như bạo phong áp bách lên người Trần Vũ, khiến sắc mặt hắn biến đổi, ngay cả khí huyết và hô hấp đều thoáng đình trệ.

- Luyện Tạng kỳ, ít nhất là Luyện Tạng hậu kỳ.

Trong lòng Trần Vũ thoáng run, không khỏi đưa mắt nhìn nam tử bên cạnh Mục Tuyết Tình.

Bên tai vang lên tiếng hô khẽ của đám đệ tử, ví dụ như "Thất hoàng tử", "Hoàng Phủ Lâm",...

Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm.

Thân phận của nam tử áo bào hoa lệ lập tức khiến toàn trường chấn động.

- Hoàng Phủ Lâm không phải là một trong những đệ tử chân truyền sao?

- Người có thân phận như hắn, lại đến xem "Thi đấu Ngoại môn", xem ra là vì Mục Tuyết Tình mà đến nha.

Một đám đệ tử đều nổi lên tâm hiếu kỳ.

Trần Vũ, Mục Tuyết Tình, Thất hoàng tử. Giữa ba người rốt cuộc có khúc mắc gì.

- Thất hoàng tử? Rất xin lỗi, đây là chuyện riêng của ta và Mục sư muội, người ngoài như ngươi cũng không cần nhúng tay vào.

Trần Vũ không hề thoái nhượng.

- Ngươi dám...

Dù Thất hoàng tử luôn phong độ cũng không kìm được tức giận, trầm giọng nói:

- Tại Sở quốc ta, Trần gia ngươi chỉ là một thế lực nhỏ.

Uy hiếp?

Trần Vũ quả thật kiêng kỵ, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Hoàng thất Sở quốc dù thực lực mạnh đến đâu, lực ảnh hưởng rộng như thế nào, cũng chỉ giới hạn trong phàm tục.

Tại Côn Vân đại lục, tông môn mới là chúa tể.

Bây giờ, Trần Vũ đã là đệ tử nội môn của Vân Nhạc môn. Cùng ở trong một tông, nếu Thất hoàng tử vô cớ trả thù gia tộc đối thủ, thì tuyệt đối là đại kỵ.

Suy cho cùng, đông đảo thành viên tông môn, bao gồm cả trưởng lão, đường chủ,... đều có gia tộc thế tục sau lưng.

- Mục sư muội cũng vậy, chúng ta đã sớm mỗi người một ngả. Hi vọng sau này ngươi không nên khiến ta phiền phức thêm, hai viên Hồi Khí đan kia, ta sẽ trả lại cho ngươi.

Trần Vũ nghiêm mặt nói.

Đủ loại phiền phức Mục Tuyết Tình mang đến, thật sự khiến Trần Vũ căm ghét.

Trước khi đăng lâm đỉnh cao, hắn đã đội trên đầu cái danh "ăn bám", suốt một thời gian dài dẫn tới đủ loại cừu địch vô cớ, bây giờ lại thêm một tên Thất hoàng tử.

Nói không chừng, điều này sẽ dẫn đến nguy cơ diệt tộc cho Trần gia.

- Ngươi...

Thân hình Mục Tuyết Tình thoáng run, gương mặt tuyệt mỹ ngốc trệ, không thể tin nổi.

Đây tuyệt đối không phải là Trần Vũ ca trước nay vẫn nuông chiều nàng.

Nhất là câu xưng hô "Mục sư muội" xa lạ, khiến Mục Tuyết Tình như rơi vào hầm băng, thiên ngôn vạn ngữ đều không nói nên lời.

Giờ khắc này, hai mắt nàng đỏ lên, thật muốn khóc lóc kể lể với đối phương: bản thân là bị gia tộc bức ép, lúc mới vào ngoại môn một hai năm, gia tộc không ngừng tạo áp lực, Tuyết Tình vẫn luôn cố gắng chống đỡ, dù biết hắn theo đuổi cũng chỉ có thể giữ khoảng cách như gần như xa.

Sau đó, Tuyết Tình nhìn thấy hắn ở trong tông môn chịu đủ chèn ép sỉ nhục, không đành lòng biết bao.

Nếu như cố ý kiên trì, không chỉ bỏ lỡ tiền đồ của bản thân, còn có thể khiến hắn chịu càng nhiều cực khổ hành hạ.

Không bằng khuyên hắn trở về thế tục, mỗi người một ngả.

Bây giờ, ngươi và ta đều đã tiến vào nội môn, có thể cùng tiến trên con đường võ đạo, có hi vọng phá vỡ gông xiềng thế tục.

Tại sao? Tại sao bây giờ ngay cả một cơ hội, ngươi cũng không cho ta?

Cuối cùng, Mục Tuyết Tình không nói nên lời một câu, ảm đạm rời đi.

- Tuyết Tình!

Thất hoàng tử hung tợn trừng mắt nhìn Trần Vũ, vội vàng đuổi theo.

Trần Vũ nhìn Mục Tuyết Tình rời đi, hồi lâu sau mới thở dài một cái, có cảm giác như buông xuống gánh nặng.

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi này không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của "Thi đấu Ngoại môn", khiêu chiến vẫn tiếp tục triển khai.

Cuối cùng, xếp hạng chiến đã hạ màn.

Trong trận chiến cuối cùng, Nam Cung Lễ kém một chút, bại trong tay Đoàn Kiêu Long, hai người lần lượt xếp thứ hai và thứ ba.

"Vụt..."

Trên tấm bia trận pháp, xếp hạng của các đệ tử liền xuất hiện:

"Hạng nhất, Trần Vũ

Hạng hai, Đoàn Kiêu Long

Hạng ba, Nam Cung Lễ

Hạng tư, Đồng Ngọc Linh

Hạng năm, Nhạc Phong

Hạng sáu, Hồ Nhất Bá

Hạng bảy, Viên Bắc Thông

Hạng tám, Trình Quân

Hạng chín, Hoàng Viên

Hạng mười, Tào Lôi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đệ Tử Nội Môn

Top mười thi đấu đã được chọn ra.

Dựa theo thông lệ cũ, một vài cao tầng tông môn có danh ngạch trống nhất định, có thể trực tiếp thu nhận người mà mình xem trọng vào nội môn, hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử nội môn.

Những danh ngạch này, đối với cấp bậc trưởng lão thì ba năm một người. Cấp bậc đường chủ thì sáu năm một người.

Tất nhiên, nếu là top một thì sẽ không bị những hạn chế này, cho dù không có người thu làm đồ đệ thì cũng sẽ tự động trở thành đệ tử nội môn.

Trần Vũ hiện nay đã trở thành đệ tử nội môn.

Ngoài ra, nếu tấn thăng Luyện Tạng kỳ trước hai lăm tuổi, cũng có thể trở thành đệ tử nội môn.

Nói chung, có ba cách để trở thành đệ tử nội môn.

Đơn giản nhất là dựa vào quan hệ.

Tiếp theo, nếu tư chất tốt, cũng có thể trở thành đệ tử nội môn.

Không có tư chất? Vậy thì dựa vào thực lực tuyệt đối, cứng rắn chen vào vị trí số một, ví dụ như Trần Vũ.

Trong ba cách này, cách sau cùng là khó khăn nhất.

Trong gian đình.

Một đám cao tầng trưởng lão, đều đưa mắt nhìn đám đệ tử top mười một chút.

- Đoàn Kiêu Long, bản tông thấy ngươi ngộ tính không tầm thường, là tài năng có thể đào tạo, ngươi có bằng lòng trở thành đệ tử của ta không? Bản tông sẽ trao tặng ngươi tư cách đệ tử nội môn.

Một trung niên áo lam mỉm cười nói.

Người lên tiếng là tông chủ Vân Nhạc môn.

Một màn khiến người ta hâm mộ này lập tức khiến toàn trường xôn xao.

- Ta đồng ý.

Đoàn Kiêu Long mừng rỡ, vội vàng hành lễ.

Trên thực tế, bây giờ Đoàn Kiêu Long muốn tấn thăng Luyện Tạng kỳ cũng không quá khó khăn. Dù sao thì Đoàn gia sau lưng hắn cũng là đại tộc Sở quốc.

Chẳng qua, nếu có thể trở thành đệ tử của tông chủ Vân Nhạc môn thì quả thật rất vinh quang.

- Nhạc Phong, ta thấy ngươi có tư chất võ học, có tiềm lực nhất định, ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử của ta không?

Một trưởng lão áo vải hòa ái lên tiếng.

- Nguyện ý!

Nhạc Phong mừng rỡ, không ngờ bản thân xếp hạng thứ năm lại được trưởng lão thu làm môn đồ.

Một vài trưởng lão, đường chủ trong gian đình lại vẫn im lặng không lên tiếng.

Trong top ba.

Trần Vũ đã là đệ tử nội môn, tư chất quá bình thường, không cần thiết vì hắn mà lãng phí một danh ngạch. Nếu như nhìn trúng có thể lén thu đồ cũng không sao.

Đoàn Kiêu Long đã bị tông chủ thu làm môn đồ.

Ngay cả Nam Cung Lễ, hắn là cháu trai của Nam Cung trưởng lão, tất nhiên có gia gia đích thân bồi dưỡng.

- Nam Cung Lễ, ta ban tặng ngươi danh ngạch "đệ tử chân truyền".

Lão giả râu bạc trầm tư giây lát, sau đó làm ra quyết định.

Đệ tử chân truyền.

Tất cả mọi người, bao gồm cả tông chủ cũng đều kinh ngạc nhìn Nam Cung trưởng lão.

- Danh ngạch đệ tử chân truyền chỉ có trưởng lão mới có. Mà còn là hai mươi năm mới có một người, có thể trực tiếp đề thăng bất kỳ đệ tử nào trở thành "đệ tử chân truyền".

- Ồ! Đệ tử chân truyền có thể hưởng thụ đặc quyền và đãi ngộ rất lớn trong tông môn.

Một trận nghị luận vang lên.

- Nam Cung trưởng lão, ngươi xác nhận dành vị trí đệ tử chân truyền hai mươi năm mới có một lần cho Nam Cung Lễ ư? Một khi sử dụng danh ngạch này, sẽ không còn nữa, phải đợi tới hai mươi năm sau mới có lại.

Tông chủ Vân Nhạc môn trịnh trọng nói.

Danh ngạch đệ tử chân truyền quá quý giá.

Một vài người tư lịch cạn, thời gian trở thành trưởng lão quá ngắn cũng không có danh ngạch này. Ví dụ như Hạ Vũ tiên tử, dù nàng là trưởng lão trẻ tuổi nhất Vân Nhạc môn cũng không có quyền hạn này.

- Xác nhận.

Nam Cung trưởng lão không hề do dự.

Nam Cung Lễ là cháu ruột của hắn, tư chất bất phàm, lần này lại không giành được giải thưởng top một, tuyệt đối không thể chậm trễ thêm nữa.

Cũng chính vì lẽ đó hắn mới hạ quyết tâm dùng danh ngạch hai mươi năm mới có một lần trên người cháu mình.

Tiếp theo, cao tầng trong gian đình cũng không lên tiếng nữa.

Thứ nhất, danh ngạch có hạn, thứ hai, đệ tử còn lại cũng không phải là ứng cử viên thích hợp.

- Đáng tiếc, ta cảm thấy Đồng Ngọc Linh cũng được, nhưng lại không có danh ngạch.

Hạ Vũ tiên tử thở dài.

Nàng cho rằng kỳ ngộ và tâm tính của Đồng Ngọc Linh có thể bồi dưỡng được. Chẳng qua, danh ngạch của nàng đã dùng trên người Mục Tuyết Tinh rồi.

Những đệ tử còn lại trong top mười đều lộ ra thần sắc ảm đạm thất vọng.

- Tiếp theo, phát khen thưởng thi đấu.

Lão giả áo đen cao giọng tuyên bố.

Khen thưởng thi đấu!

Tâm thần đám đệ tử đều rung lên.

Nhất là Trần Vũ, nhịp tim gia tốc, khen thưởng top một thi đấu lần này hơn xa trước kia rất nhiều.

Lúc này, Nam Cung trưởng lão cũng nhìn lướt qua Trần Vũ và Nam Cung Lễ, không khỏi thầm than một tiếng.

Nam Cung Lễ cố gắng lưu lại ngoại môn cũng chỉ vì khen thưởng "top một thi đấu", Nam Cung trưởng lão cũng cố gắng xuất lực tranh chỗ tốt.

Nhưng cuối cùng, hết thảy đều là may áo cho người.

- Khen thưởng top mười.

Lão giả áo đen vung tay lên.

Rất nhanh liền có bảy nữ tử bưng theo bảy cái khay đi lên sân đấu võ.

Từ hạng bốn đến hạng 10, đám người Nhạc Phong, Đồng Ngọc Linh, Hồ Nhất Bá đều lên đài lĩnh thưởng.

Khen thưởng top mười: Một vạn điểm cống hiến, một võ học cao cấp, Uẩn Thể đan hạ phẩm.

Những phần thưởng này đối với đệ tử Thông Mạch kỳ mà nói, tuyệt đối là trợ lực không nhỏ.

- Khen thưởng top ba.

Lại có hai nữ tử bưng khay lên.

Những nữ tử này đều chỉ là Luyện Thể kỳ, là thành viên tầng chót trong tông môn.

Tại Vân Nhạc môn, người có thể gọi là "đệ tử", đều bị giới hạn tuổi tác.

Đệ tử ngoại môn không thể vượt quá 2năm tuổi. Nếu như đến hạn mức tuổi tác còn chưa thể tiến vào nội môn, sẽ không còn là "đệ tử" nữa, nhưng vẫn có thể ở lại trong tông môn, làm một ít chức vụ cấp thấp.

Giả như, ngay cả Thông Mạch kỳ cũng không đột phá, vậy thì cho dù lưu lại, cũng chỉ có thể làm tạp dịch hoặc nữ hầu.

Đệ tử nội môn, không thể vượt quá 2năm tuổi, một khi vượt qua, cũng sẽ rời khỏi hàng ngũ đệ tử, bị an bài đến các chức vụ trung tầng khác.

Khen thưởng top ba: Hai vạn điểm cống hiện, võ học đỉnh cấp, Uẩn Thể đan trung phẩm.

Khen thưởng top ba càng phong phú hơn, rất nhiều đệ tử ngoại môn dù phấn đấu mười năm cũng không có loại kỳ ngộ này.

Đoàn Kiêu Long và Nam Cung Lễ mặt không biểu tình lĩnh khen thưởng.

Hai người bọn họ, vốn dĩ cố gắng đoạt giải nhất, mỗi người đều lòng đầy tự tin, bây giờ cầm khen thưởng top ba, tất nhiên không phải là sở nguyện.

- Khen thưởng cho người đứng đầu.

Dưới rất nhiều ánh mắt ước ao, đố kỵ, không cam lòng, Trần Vũ leo lên đài.

Khen thưởng cho người đứng đầu: Ba vạn điểm cống hiến, võ học thánh phẩm, một viên Uẩn Khí đan, một kiện bảo khí.

Phần thưởng này so với top ba còn giá trị gấp đôi.

Chênh lệch quá lớn.

Top ba cũng không được khen thưởng bảo khí, càng không có tư cách lựa chọn võ học thánh phẩm.

- Có những phần thưởng này, cho dù ở nội môn thì ta cũng có thể có một khởi điểm không tệ.

Trần Vũ mừng rỡ.

Cái khay trước mặt hắn đặt một bình ngọc và ba cái lệnh phù.

Trong bình ngọc chứa một viên đan dược thần bí màu xanh nhạt, lớn bằng đầu ngón tay cái.

- Đây là Uẩn Khí đan?

Trần Vũ tò mò cầm bình ngọc lên, đưa tới trước mặt quan sát.

Trong khoảng khắc đó, hắn bỗng nhiên cảm nhận được từng đạo ánh mắt tham lam dòm ngó.

Những ánh mắt này đến từ một vài thành viên Luyện Tạng kỳ trong tông môn, bao gồm cả đệ tử nội môn, thậm chí có cả chấp sự, chấp pháp giả.

- Giá trị của Uẩn Khí đan cao vậy sao? Không ngờ dẫn đến nhiều người nhòm ngó như vậy.

Trần Vũ thầm run.

Hắn chẳng qua chỉ mơ hồ nghe nói tác dụng của đan này, nghe đồn có thể đột phá Hóa Khí cảnh, đặt vững căn cơ, tuyệt đối là linh dược trân quý khó cầu đối với Luyện Tạng kỳ.

- Dựa vào ba mặt lệnh phù này, ngươi có thể đi tới Tông Vụ Đường, Thiên Võ Các, Thiên Khí Lâu để nhận ba loại khen thưởng khác.

Lão giả áo đen bổ sung một câu.

Hắn liếc mắt nhìn "Uẩn Khí đan" trong tay Trần Vũ, khóe miệng nhếch lên nụ cười ý vị.

Trần Vũ đi xuống đài, cảm nhận được đông đảo ánh mắt dòm ngó, sống lưng đổ mồ hôi, mơ hồ cảm thấy bất an.

- Tiểu tử, giữ kỹ Uẩn Khí đan trong tay ngươi. Đan này đối với Luyện Tạng trung hậu kỳ, chính là trân dược tha thiết ước mơ.

Thanh âm quen thuộc của một lão giả truyền đến bên tai Trần Vũ.

Trần Vũ đưa mắt nhìn, người truyền âm là lão giả mặt đỏ - Mao trưởng lão đã từng đề cử Đồng Tượng công cho mình.

Phát khen thưởng xong, đợt thi đấu ngoại môn lần này cũng hạ màn kết thúc.

Đám đệ tử nhanh chóng tản đi.

Trần Vũ trở thành hạng nhất ngoại môn khóa này, trở thành đệ tử nội môn hàng thật giá thật, nhận được đông đảo sự quan tâm.

- Trần sư huynh, chúc mừng giành được hạng nhất.

Không ít người chào hỏi hắn.

- Trần sư huynh, hẹn gặp lại ở nội môn.

Nhạc Phong ôm quyền nói.

Khóa thi đấu này, mặc dù hắn không thể chen vào top ba, nhưng cũng được chọn làm đệ tử nội môn.

- Ta cũng vậy, gặp lại ở nội môn.

Đồng Ngọc Linh cười nói.

Ồ?

Trần Vũ và Nhạc Phong đều kinh ngạc nhìn Đồng Ngọc Linh.

Hình như Đồng Ngọc Linh cũng không được bất kỳ cao tầng nào thu làm đệ tử thì phải?

Thế nhưng không lâu sau đó, Trần Vũ cũng biết được đáp án.

...

Sáng sớm hôm sau.

Trần Vũ đi đến Trung Tâm Đường, đăng ký thân phận đệ tử nội môn.

Kết quả, lúc đăng ký thân phận đệ tử nội môn, hắn nhìn thấy Đồng Ngọc Linh.

Chỉ có điều, trên người Đồng Ngọc Linh lại tản mát một luồng chấn động nội tức cuồng bạo, dường như mới vừa đột phá.

- Luyện Tạng kỳ ư?

Trần Vũ nhìn Đồng Ngọc Linh mà giật mình.

Đồng Ngọc Linh này có kỳ ngộ gì mà tấn thăng Luyện Tạng kỳ nhanh như vậy? Khó trách nàng có lòng tin tiến vào nội môn.

Đồng Ngọc Linh khẽ cười, nói:

- Mong Trần sư đệ chiếu cố.

- Sư tỷ tấn thăng Luyện Tạng kỳ, còn cần một Thông Mạch kỳ như ta chiếu cố?

Trần Vũ cười nói.

Hai người ở Trung Tâm Đường nhận lấy lệnh bài thân phận cùng hai bộ áo bào chế thức.

Đệ tử Vân Nhạc môn, áo bào chế thức là áo bào xanh.

Sau khi trở thành đệ tử nội môn, y phục càng tinh xảo, phía trước thêu một bức tranh mây mù vòn quanh dãy núi, có chút mông lung.

Đồng Ngọc Linh là nữ tử, có thể lựa chọn một bộ váy áo tinh mỹ.

Sau khi nhận lệnh bài, Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cùng tiến vào trụ sở nội môn.

Trụ sở nội môn ở sâu trong son môn Vân Nhạc môn, hoàn cảnh càng ưu nhã, thỉnh thoảng bắt gặp đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy.

- Hai người các ngươi có thể tự chọn một tiểu viện riêng.

Một chấp sự trung niên dẫn hai người đến một mảnh đất bằng phẳng.

Đập vào mắt là vài tiểu viện rải rác.

Một cái sân nhỏ, lầu các hai tầng riêng biệt, diện tích chừng một hai mẫu.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đều vui vẻ lựa chọn một tiểu viện.

Đãi ngộ của nội môn quả nhiên hơn xa ngoại môn, chỉ từ trụ sở của đệ tử nội môn liền có thể thấy được.

Bên cạnh đó, mỗi một đệ tử nội môn còn có thể hưởng thụ đãi ngộ hai nô tỳ chăm sóc.

- Bái kiến đại nhân.

Trong sân tiểu viện của Trần Vũ, một người trung niên và hai tỳ nữ cúi đầu cung kính hành lễ.

- Sau này không cần quá đa lễ.

Trần Vũ phất tay.

Hai nô tỳ này sẽ phụ trách ăn uống và sinh hoạt hàng ngày cho hắn, bao gồm cả những công việc vụn vặt như chân chạy.

Về sau, ăn cơm cũng không cần đến nhà ăn giống như ngoại môn, trực tiếp do ba người này xử lý.

Sau khi xác định nơi ở, Trần Vũ dự định xế chiều lại đi lĩnh ba loại khen thưởng như Bảo Khí, điểm cống hiến, công pháp thánh phẩm.

- Trần Vũ sư đệ có ở đây không?

Đúng lúc này, hai thanh niên xa lạ tiến vào sân nhỏ.

- Ta đây.

Trần Vũ đảo mắt qua hai người, hai gã thanh niên này đều là đệ tử nội môn.

Dựa vào trái tim thần bí, hắn có thể cảm ứng được chấn động nội tức trong cơ thể hai người. Hai người đều là Luyện Tạng kỳ, một người trong đó còn là Luyện Tạng trung kỳ.

- Trần sư đệ, sư tôn ta triệu kiến ngươi.

Một thanh niên tóc ngắn trong đó cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chín Đại Cảnh Giới

Hai thanh niên này, một người tóc ngắn gầy gò, dáng vẻ tháo vát. Một người thì lưng hùm vai gấu, hiền lành đôn hậu.

Hai người này đều là đệ tử nội môn, vui vẻ nhìn Trần Vũ.

- Sư tôn? Dám hỏi nhị vị là?

Trong lòng Trần Vũ thoáng động.

Chẳng lẽ là vị cao tầng nào trong tông môn chuẩn bị thu mình là đồ đệ?

- Ta là Ngô Vũ, hắn là Lý Đại Khuê. Sau này chúng ta là đồng môn sư huynh đệ.

Thanh niên tóc ngắn nở nụ cười thân thiết.

Tên cao lớn còn lại cũng nhếch miệng cười, nói:

- Ta là Nhị sư huynh của ngươi - Lý Đại Khuê!

- Bái kiến hai vị sư huynh.

Trần Vũ không dám thất lễ.

Trong hai người, Lý Đại Khuê tuổi tác hơi lớn, tu vi Luyện Tạng trung kỳ, tự xưng là Nhị sư huynh.

Thanh niên tóc ngắn Ngô Vũ tu vi Luyện Tạng sơ kỳ, tự xưng là Tam sư huynh.

- Dám hỏi hai vị sư huynh, sư tôn của các ngươi là vị nào?

Trần Vũ hỏi.

- Đợi lát nữa ngươi gặp liền biết.

Ngô Vũ cười thần bí, không tiết lộ.

Trần Vũ đi theo hai người.

Dọc trên đường đi, hai thanh niên tự cho mình là sư huynh, hỏi Trần Vũ rất nhiều chuyện.

Trọng tâm câu chuyện của hai người đều liên quan tới Thi đấu Ngoại môn.

- Sư đệ có thể giành được vị trí thứ nhất, quả nhiên bất phàm. Chậc chậc, Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long kia ngay cả đệ tử nội môn chúng ta cũng đều nghe danh.

Ngô Vũ liên tục tán dương.

- Chỉ là vận khí tốt mà thôi.

Trần Vũ cười nói.

- Nghe nói lần này hạng nhất thi đấu được khen thưởng vô cùng phong phú, trong đó thậm chí còn có một viên Uẩn Khí đan.

Lý Đại Khuê hâm mộ nói.

Nhắc tới Uẩn Khí đan, ánh mắt hai người đều sáng lên.

- Quả thật có chuyện này.

Trần Vũ gật đầu.

- Trần sư đệ.

Lý Đại Khuê lộ vẻ yêu thích và ngưỡng mộ, nói:

- Ngươi có thể lấy viên Uẩn Khí đan kia ra để ta xem một chút không?

Chuyện này?

Trần Vũ ngẩn người, không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Chẳng qua, thấy đối phương đôn hậu thành thật, bộ dạng như muốn mở mang tầm mắt, hắn cũng không nghĩ nhiều.

Trần Vũ lấy bình ngọc chứa Uẩn Khí đan ra.

- Chậc chậc...

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đều xúm đầu lại gần, đoạt lấy bình thuốc, cẩn thận quan sát.

Trong bình ngọc chứa một viên đan dược óng ánh, phát ra ánh sáng xanh thần bí mê người.

Trong mắt Lý Đại Khuê và Ngô Vũ thoáng hiện một tia khát vọng tham lam.

- Ha ha... Trần sư đệ ngươi bây giờ hẳn là Thông Mạch trung kỳ phải không? Uẩn Khí đan cũng không có bao nhiêu ý nghĩa với ngươi. Muốn sư huynh dùng một nghìn nguyên thạch thứ phẩm, cộng thêm một viên Uẩn Thể đan giao dịch đan này với ngươi không?

Lý Đại Khuê nắm chặt bình ngọc, yêu thích không nỡ buông tay.

Nghe vậy, trong lòng Trần Vũ trầm xuống.

Xem bộ dạng của Lý Đại Khuê, dường như không muốn trả Uẩn Khí đan lại cho hắn.

Một nghìn nguyên thạch thứ phẩm cộng thêm một viên Uẩn Thể đan? Chỉ như vậy đã muốn giao dịch Uẩn Khí đan trân quý?

Trần Vũ dù ngốc cũng hiểu đối phương là muốn ép giao dịch trá hình.

- Chuyện này... một nghìn nguyên thạch thứ phẩm hình như hơi ít, nếu lại thêm vài trăm có thể suy nghĩ.

Trần Vũ tỏ vẻ khó xử.

Nghe vậy, trong lòng Lý Đại Khuê mừng rỡ, dù lại thêm mấy nghìn hắn cũng tình nguyện.

- Ồ? Trên viên đan dược kia, hình như có chút tạp sắc, không phải là bởi vấn đề chất lượng chứ?

Trần Vũ đột nhiên nhìn chằm chằm bình đan dược.

Hắn kinh ngạc thốt lên, lúc Lý Đại Khuê còn đang nghi hoặc thì hắn đã cầm bình ngọc trở về.

- Có vấn đề gì?

- A, chắc là bởi vì góc nhìn khác nên nhìn nhầm, đan dược cũng không có vấn đề gì.

Trần Vũ thoáng nhìn qua, sau đó cất kỹ bình ngọc, im lặng không đề cập đến việc giao dịch, khiến Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đều tiếc nuối hối hận.

Sau thời gian uống cạn chung trà.

- Đến rồi.

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ dẫn Trần Vũ vào một tòa phủ đệ.

Tòa phủ đệ này diện tích chừng mười, hai mươi mẫu, bên trong có lâm viên, vườn thuốc, thậm chí còn có một dòng suối chảy ngang qua.

- Sư tôn ở bên trong.

Hai người Lý Đại Khuê dẫn Trần Vũ tới trước một gian đại điện.

Sau khi tiến vào phủ đệ, hai người trở nên ngoan ngoãn nhu thuận, cực kỳ thành thật.

Đi vào đại điện.

- Hắc hắc, tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Một lão giả mặt đỏ mặc trường bào thanh tùng ngồi trên ghế đối diện, hai chân bắt chéo, uống nước trà.

Bên cạnh hắn có hai nữ hầu trẻ tuổi tú lệ đang cung kính hầu hạ đấm bóp.

- Là ngươi...

Trần Vũ vừa nhìn liền nhận ra đối phương là lão giả trong tông môn từng đề cử Đồng Tượng công cho hắn.

Chỉ có điều, một màn sinh hoạt hưởng thụ của lão giả lúc này lại khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

- Tiểu tử, ngươi không cần cảm thấy kỳ quái, cho dù là trưởng lão "Hóa Khí cảnh" như ta thì cũng chỉ có 150 năm thọ mệnh, không hưởng thụ bây giờ thì còn chờ tới khi nào?

Lão giả mặt đỏ thở dài.

Hắn vung tay, ra hiệu Trần Vũ không cần hành lễ, cứ tùy ý ngồi.

Trần Vũ ngồi trên ghế, lòng thấp thỏm bất an, không rõ lão giả mặt đỏ này có chủ ý gì.

Lời nói của lão giả mặt đỏ khiến Trần Vũ không biết phải nói gì. Một trăm năm năm thọ mệnh còn ngại ít? Phải biết rằng, Hoàng Đế trong thế tục cũng không sống quá một trăm tuổi.

Lúc này, hai thị nữ cũng khom người lui ra.

- Không nói nhảm nữa. Trần Vũ, lão phu định thu ngươi làm đệ tử ký danh, ngươi bằng lòng không?

Lão giả mặt đỏ nghiêm túc nói.

Đệ tử ký danh?

Trần Vũ sững sờ, không rõ dụng ý.

Thông thường, đệ tử ký danh cũng không phải thật sự nhận được truyền thừa y bát, có lẽ chỉ là danh nghĩa mà thôi.

- Lão phu nói thẳng, lấy thiên phú tại phương diện luyện thể của ngươi, đừng nói là Vân Nhạc môn này, cho dù toàn bộ Sở quốc cũng khó tìm được sư thừa thích hợp với ngươi.

Lão giả mặt đỏ tùy tiện nói.

- Thể tu?

Trần Vũ lập tức bắt được những từ mấu chốt.

- Lấy cấp bậc của ngươi, đại khái cho rằng Võ đạo là con đường tu hành duy nhất trên thế gian này. Nhưng thật ra, thế gian này đại đạo tu hành có đến nghìn vạn. Thời đại Thượng Cổ, có đủ loại lưu phái, ngoại trừ Võ đạo ra, còn có Quỷ đạo, Vu đạo, Tiên đạo,... Mà Đồng Tượng công ngươi tu hành, lại chính là một loại Thể tu thất lạc...

Lão giả mặt đỏ lâm vào hồi ức, mang theo một tia sùng kính hướng tới.

Đồng Tượng công lại có thể đặt song song với Võ đạo, còn là công pháp của một đại đạo tu hành khác?

Trong lòng Trần Vũ chấn động.

- Đương nhiên.

Lão giả mặt đỏ chợt đổi giọng:

- Từ khi thiên địa nguyên khí dần trở nên mỏng manh, tài nguyên thiếu thốn. Thời đại Thượng Cổ có lực lượng hủy thiên diệt địa, những lưu phái Tiên đạo, Vu đạo đều đã suy thoái, ngay cả Kiếm đạo cũng rất ít hiện thế. Hiện nay, tu hành chính thống là Võ đạo.

Võ đạo, tu hành chính thống.

Trần Vũ có thể cảm giác được tự hào trong lời nói của lão giả mặt đỏ.

- Tại sao Võ đạo lại có thể trở thành chính thống? Thể tu nhất đạo là gì?

Trần Vũ nhịn không được truy hỏi.

- Võ đạo có thể hưng thịnh là bởi vì trong các loại đại đạo, nó yêu cầu tư chất thấp nhất, cũng ít nhu cầu với nguyên linh chi khí trong thiên địa nhất. Nó bao dung mà cường đại, thậm chí dung nhập sở trường của các lưu phái, có thể thích ứng với hoàn cảnh thời đại, cho dù là Thượng Cổ, nó cũng chiếm vững một chỗ đứng.

Lão giả mặt đỏ thoáng dừng lại.

- Ngươi cực kỳ thích hợp với Thể tu chi đạo, mặc dù ở thời đại Thượng Cổ cũng không tính là chủ lưu, chỉ huy hoàng nhất thời. Bây giờ, đạo này cơ bản đã thất truyền, muốn tìm được sư thừa chân chính phù hợp với ngươi, quả thực quá khó khăn.

Lão giả mặt đỏ giải thích.

Sau một phen tường giải, Trần Vũ đã có nhận thức mới về hệ thống của thế giới này.

Võ đạo trong thời kỳ Thượng Cổ, chẳng qua chỉ là một loại trong nghìn vạn đại đạo.

Nhưng bây giờ, nó trở thành chủ lưu chính thống của thời đại, còn những đại đạo tu hành khác thì đều suy vong suy thoái.

- Vậy tại sao trưởng lão ngài còn muốn thu ta làm đệ tử?

Trần Vũ thành thật hỏi.

Hắn phát hiện, lão giả mặt đỏ này rất kiên nhẫn với mình, cũng không bày ra bộ dạng trưởng lão tự cao tự đại.

Trưởng lão một phái nào có nhàn rỗi tâm sự với một đệ tử nhiều như vậy.

- Có hai nguyên nhân: thứ nhất, luận lý giải về Thể tu nhất đạo, lão phu thích hợp với ngươi nhất.

Lão giả mặt đỏ cười hắc hắc.

- Về lý do thứ hai... Bởi vì thiên phú tạo nghệ Đồng Tượng công của ngươi. Ngày sau, lão phu cần ngươi xuất thủ một lần. Tình huống cụ thể thì bây giờ tạm thời không đề cập đến, ít nhất phải chờ đến khi ngươi đột phá Đồng Tượng công đến tầng thứ "xương đồng".

Lão giả mặt đỏ nói xong, liền yên tĩnh chờ Trần Vũ trả lời.

Đệ tử ký danh ư?

Trần Vũ trầm tư chốc lát, rất nhanh liền có quyết định.

- Đệ tử nguyện ý!

Trần Vũ hành lễ bái sư với lão giả mặt đỏ.

- Đệ tử ký danh cũng không quan trọng việc chính thức bái sư, lão phu họ Mao, tên đầy đủ là Mao Thu Vũ.

Lão giả mặt đỏ khoát tay.

Ngay lập tức, một luồng lực lượng vô hình nâng Trần Vũ dậy.

- Bái kiến sư tôn.

Trần Vũ vẫn khom người hành lễ trưởng bối.

Hắn có quyết định như vậy cũng là trải qua suy nghĩ rất kỹ.

Bái làm môn hạ trưởng lão có chỗ tốt rất lớn.

Thứ nhất, sư tôn cấp bậc trưởng lão, có thể xem là một chỗ dựa vững chắc. Về sau, trong tông môn nếu có người gây bất lợi cho Trần Vũ, ít nhất cũng phải suy nghĩ một chút.

Thứ hai, Mao trưởng lão có tri thức uyên bác, tu vi cao thâm, có thể giúp đỡ chỉ điểm tu hành.

Đương nhiên, Mao trưởng lão dường như có nhu cầu nào đó đối với Trần Vũ, có lợi ích thì tất sẽ có nghĩa vụ.

Nói là thu đồ, nhưng thật ra là giao dịch, đạt thành nhu cầu lẫn nhau.

- Vi sư cho ngươi nửa canh giờ, tại phương diện tu hành có bất kỳ nghi hoặc nào, đều có thể đưa ra.

Lão giả mặt đỏ nói.

Ánh mắt Trần Vũ sáng lên, đây là kỳ ngộ hiếm có.

- Đệ tử muốn biết cảnh giới của tu hành chi đạo. Sau Thông Mạch kỳ, Luyện Tạng kỳ có Hóa Khí cảnh. Hóa Khí cảnh là tồn tại gì, phía trên phải chăng vẫn còn cảnh giới khác?

Trần Vũ dò hỏi.

Hắn muốn bước lên đỉnh phong thế giới tông môn, nhìn xuống quang cảnh tráng lệ, cho nên rất hiếu kỳ đối với cực hạn tu hành.

- Tu hành chi đạo có tổng cộng chín đại cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất được gọi là "Nhập Môn cảnh", có nơi gọi là "Luyện Thể cảnh" hoặc "Cố Thể cảnh", chia làm ba giai đoạn: Luyện Thể kỳ, Thông Mạch kỳ, Luyện Tạng kỳ.

Mao trưởng lão trần thuật.

Chín đại cảnh giới?

Ánh mắt sáng lên, khiến hắn giật mình là Luyện Thể, Thông Mạch, Luyện Tạng cũng chỉ là cảnh giới thứ nhất "Nhập Môn cảnh" mà thôi.

- Nhập Môn Luyện Thể cảnh. Chủ yếu lấy "Thể" làm chủ. Cho dù các ngươi tại giai đoạn Thông Mạch kỳ tu hành ra "nội tức" thì cũng chỉ là một loại lực lượng cấp thấp do khí huyết sinh dưỡng ra.

Lực lượng cấp thấp? Trần Vũ ngạc nhiên.

"Vù..."

Mao trưởng lão mở lòng bàn tay ra, bề mặt bỗng nhiên xuất hiện một đoàn khí xanh nhàn nhạt xoay tròn mà mắt thường có thể thấy được, tràn ngập cảm giác linh động, tản mát một loại khí tức khiến Trần Vũ run sợ.

"Phốc..."

Khí xanh xoay tròn phân hóa ra một sợi tơ màu xanh, đánh vào một món dụng cụ bằng đồng phía đối diện.

"Rắc..."

Dụng cụ bằng đồng lập tức chia năm xẻ bảy.

Trần Vũ giật mình kinh hãi, sợi tơ xanh kia chỉ là một tia được phân hóa từ vòng khí xoáy kia, không ngờ có thể khiến kim thiết tan nát.

- Đây là Tiên Thiên Chân Khí, mắt trần có thể thấy, chỉ tùy tiện một tia cũng có thể bóp chết toàn bộ nội tức trong cơ thể ngươi.

Mao trưởng lão bình thản nói.

- Thiên Thiên Chân Khí là lực lượng chỉ có Hóa Khí cảnh mới có.

Trần Vũ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Loại lực lượng tầng thứ này đã vượt qua phạm trù bình thường của nhân loại.

Nếu có thực lực như vậy, có thể vô địch thế tục, ngay cả Hoàng Đế gặp cũng phải tôn kính, dùng lễ đối đãi.

- Trên Nhập Môn cảnh chính là Hóa Khí cảnh. Hóa Khí cảnh tên như ý nghĩa, chính là luyện tinh hóa khí, tinh luyện tinh hoa năng lượng trong thể nội. Luyện hóa chân khí, chia thành Hậu Thiên Chân Khí và Tiên Thiên Chân Khí. Bởi vậy, Hóa Khí cảnh cũng chia thành hai giai đoạn là Hậu Thiên và Tiên Thiên.

Mao trưởng lão giải thích đơn giản.

Không phải nghi ngờ, hắn là cao nhân Hóa Khí Tiên Thiên.

- Như vậy, trên Hóa Khí cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Công Pháp Và Bảo Khí

- Như vậy, trên Hóa Khí cảnh là gì?

Trần Vũ đã biết được tu hành có chín đại cảnh giới. Hóa Khí cảnh chẳng qua là bức tường thứ hai, có thể xem là qua cửa mà thôi.

- Lòng hiếu kỳ của ngươi thật không nhỏ. Nhưng trên thực tế, Hóa Khí cảnh đối với ngươi mà nói, đã là xa xôi vô cùng. Dựa vào tư chất Bán Linh Thể, cả đời cũng khó có thể tấn thăng Hóa Khí cảnh.

Mao trưởng lão không chút khách khí đả kích.

Trần Vũ đỏ mặt, lúng túng không biết nói gì.

Nhưng lời sư tôn Mao Thu Vũ nói là sự thật, bằng vào lịch duyệt của hắn, hẳn là có quyền nhận xét như vậy.

- Trên Hóa Khí cảnh là Quy Nguyên cảnh, đến cảnh giới này, chân khí hóa nguyên, ngộ thiên địa chi lực, phóng mắt khắp các nước xung quanh cũng là siêu cấp đại năng, phượng mao lân giác. Hóa Khí cảnh trước mặt Quy Nguyên cảnh cũng không đỡ nổi một đòn. Đi lên nữa, chính là Không Hải cảnh. Cảnh giới này gần như là truyền thuyết trên đại lục, có khả năng lên trời xuống đất, ngao du tứ hải, vẫy tay bình núi lật sông, trong thiên địa khó có thứ gì có thể so sánh hay hạn chế bọn họ.

Trên mặt Mao trưởng lão cũng lộ vẻ chờ mong hướng đến.

Nhập Môn cảnh... Hóa Khí cảnh... Quy Nguyên cảnh... Không Hải cảnh...

Trần Vũ nghe thế cũng không nhịn được hướng tới, tâm huyết phấn chấn. Mặc dù hắn cả đời cũng chưa chắc có thể đột phá Hóa Khí cảnh.

Thế nhưng, bất kể thành công hay không, hắn đều hướng tới thế giới tu hành bao la hùng vĩ mà thần bí này.

- Nhắc đến Không Hải cảnh, lại đi lên cũng không ý nghĩa gì. Trên Côn Vân đại lục chúng ta đã gần vạn năm không xuất hiện cường giả vượt qua Không Hải cảnh. Thậm chí cảnh giới về sau có tồn tại hay không cũng là một vấn đề. Về tư liệu liên quan, ngươi có thể tra duyệt sách cổ thần thoại thử xem.

Mao trưởng lão dừng đề tại này tại đây.

Trần Vũ chưa thỏa mãn, nhưng cũng không thể tiếp tục truy vấn.

Suy cho cùng, cảnh giới về sau cũng chỉ có thể tìm hiểu trong cổ tịch thần thoại mà thôi.

Mà thần thoại, là một danh từ rất xa xôi.

- Đệ tử còn vấn đề về công pháp, xin hỏi, ta nên lựa chọn võ học thánh phẩm nào?

Trần Vũ dò hỏi.

Giải thưởng hạng nhất thi đấu khiến hắn có thể lựa chọn sử dụng một môn võ học thánh phẩm.

Chuyện quan trọng như vậy, cần hết sức cẩn thận.

- Võ học thánh phẩm? Đây là tục xưng của ngoại giới. Thật ra, nó chính là công pháp Hóa Khí cảnh.

Hóa Khí cảnh thoáng suy nghĩ một chút.

Thực tình, chính hắn cũng đau đầu suy nghĩ xem Trần Vũ nên lựa chọn công pháp gì.

Tư chất của Trần Vũ chỉ là Bán Linh Thể, mà những công pháp Hóa Khí cảnh trong tông môn đều là loại tâm pháp tinh thâm.

- Như vậy đi, nếu ngươi tu hành Vân Sát quyền tiến độ không tệ, không bằng lựa chọn công pháp trấn tông - Nguyên Sát Thần Công đi! Môn công pháp Thượng Cổ này có yêu cầu đặc thù đối với thể chất, tâm tính,... Có lẽ với thể chất của ngươi có thể thử một lần, nhưng đừng liều lĩnh làm bừa.

Mao trưởng lão cũng không nghĩ nhiều, liền để Trần Vũ lựa chọn công pháp tiến giai của Vân Sát quyền.

- Nguyên Sát Thần Công! Công pháp trấn tông?

Trần Vũ thoáng kích động.

Chẳng qua, hắn cũng thấy hiếu kỳ, danh ngạch võ học thánh phẩm của mình có thể đổi được công pháp trấn tông sao?

- Theo lý thuyết, Nguyên Sát Thần Công là công pháp trấn tông, cao nhất có thể tu hành đến Quy Nguyên cảnh, võ học vượt qua cấp bậc thánh phẩm chỉ có đệ tử chân truyền mới có thể tu hành.

Mao trưởng lão thoáng ngừng lại.

Đệ tử chân truyền?

Trần Vũ thầm nghĩ quả nhiên là thế, công pháp trấn tông cũng không phải đơn giản như vậy, cho dù là đệ tử nội môn cũng khó mà tiếp xúc được.

- Chẳng qua, nếu đã thu ngươi làm đồ đệ, lão phu liền lấy thân phận trưởng lão, đứng ra bảo đảm cho ngươi, hơn nữa tối đa chỉ có thể đổi lấy phần thượng của Nguyên Sát Thần Công. Nhưng cho dù chỉ là phần thượng cũng đủ để ngươi tu luyện tới Hóa Khí Tiên Thiên, đối với ngươi mà nói, cũng dư xài rồi.

Mao trưởng lão cười nói.

- Làm phiền sư tôn giúp đỡ.

Trần Vũ lộ vẻ cảm kích, thầm nghĩ, ở trong tông môn có quan hệ và chỗ dựa vững chắc quả nhiên bất đồng, ngay cả công pháp trấn tông cũng có thể tu luyện.

- Về phần Nguyên Sát Thần Công, còn phải chờ ta và đám người tông chủ thương nghị, vì ngươi mà ngoại lệ một lần, cần chút thời gian. Đến lúc đó, ngươi vẫn cần bỏ ra một số điểm cống hiến. Suy cho cùng thì giá trị của phần thượng Nguyên Sát Thần Công cũng vượt xa võ học thánh phẩm.

Mao trưởng lão bổ xung.

- Đệ tử đã hiểu.

Có thể tu hành công pháp trấn tông là Trần Vũ đã cực kỳ mừng rỡ rồi.

Công pháp trấn tông chính là hạch tâm của hệ thống công pháp của một tông. Mỗi một tông phái, cũng chỉ có vài bộ công pháp trấn tông, có thể nói là chiêu bài đại diện cho tông môn.

Tiếp đó, Trần Vũ lại hỏi thăm Đồng Tượng công.

Dường như Đồng Tượng công hắn lấy được cũng chỉ là phần thượng.

Trên thực tế, bất kỳ một tông phái nào, công pháp cao đẳng chân chính hoặc công pháp hạch tâm, đều không thể một lần giao cho đệ tử.

Bằng không, tuyệt học của tông môn đã bị trộm sạch từ lâu.

- Ngươi nhất định phải dụng tâm tu luyện Đồng Tượng công, uy năng của công pháp này, hẳn ngươi cũng đã biết rõ, cực kỳ thích hợp với thể chất của ngươi. Cũng may công pháp này là công pháp thể tu thất truyền, cũng không có bao nhiêu công dụng với bản tông. Ngày mai ngươi đến "Thiên Võ Các", báo tên của ta, dùng điểm cống hiến đổi là được.

Lúc Mao trưởng lão đề cập tới Đồng Tượng công, ánh mắt nhìn Trần Vũ cũng sáng ngời.

Cho đến tận khi Trần Vũ rời đi, Mao trưởng lão còn cường điệu nhắc nhở Trần Vũ chuyện tâm đề thăng Đồng Tượng công.

...

Nửa canh giờ sau, Trần Vũ đi ra khỏi đại điện.

- Trần sư đệ, xem ra ngươi rất được sư tôn xem trọng, ở trong đó nói chuyện thật lâu.

Thanh niên tóc ngắn Ngô Vũ mỉm cười ôn hòa thăm hỏi.

- Sư đệ, chúng ta đưa ngươi ra ngoài.

Lý Đại Khuê nói.

Hai người rất hòa khí, đưa Trần Vũ ra khỏi phủ đệ, trên đường còn giảng giải một ít sự tình của sư môn.

Trần Vũ xem như sáng tỏ thắc mắc.

Môn hạ của Mao Thu Vũ, bao gồm cả bản thân thì có tổng cộng năm người.

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ là nhị sư huynh, tam sư huynh.

Ngoài ra còn có một đại sư huynh và tứ sư đệ. Đại sư huynh đã qua tuổi ba mươi, sớm đã thoát ly hàng ngũ đệ tử, trở thành một vị chấp sự cao cấp trong tông môn.

Còn vị tứ sư đệ cuối cùng, nghe nói là một vị đệ tử chân truyền, là ái đồ của Mao trưởng lão.

Tuổi tác của Trần Vũ nhỏ nhất, có thể xem là "Ngũ sư đệ".

Nhìn Trần Vũ rời đi, nụ cười trên mặt Lý Đại Khuê và Ngô Vũ từ từ thu lại.

- Vị Ngũ sư đệ này, kỳ ngộ thật tốt, thi đấu khóa này trực tiếp thu hoạch khen thưởng Uẩn Khí đan, bảo khí. Xem chuyến đi lần này, dường như sư tôn tương đối xem trọng hắn, không dễ động thủ đoạn cứng rắn với hắn rồi.

Ngô Vũ có chút không cam lòng nói.

- Sợ cái gì? Chỉ là một đệ tử ký danh Bán Linh Thể mà thôi. Chỉ cần tìm được cơ hội tốt, chưa chắc không thể dạy dỗ hắn vào khuôn khổ.

Lý Đại Khuê hừ lạnh một tiếng.

Vẻ hiền hậu thành thật trên mặt hắn đã không còn, thay vào đó là một tia hung tàn.

- Hắc hắc, sư huynh đương nhiên không sợ, ngươi là "cháu ngoại" duy nhất của sư tôn lão nhân gia. Chỉ cần ngươi không làm ra hành động đồng môn tương tàn, sư tôn nhất định sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngô Vũ tâng bốc.

- Ta đã dừng lại tại Luyện Tạng trung kỳ hai năm, tuyệt đối không thể bỏ qua viên Uẩn Khí đan này.

- Đó là đương nhiên. Tiểu tử này còn có một cái bảo khí, sư huynh nếu không cần, đến lúc đó giúp sư đệ ta...

...

Cùng lúc đó.

Trần Vũ rời khỏi phủ đệ của trưởng lão, đi thẳng tới trọng địa của Vân Nhạc môn - Thiên Khí Lâu.

Thiên Khí Lâu là trọng địa luyện khí của Vân Nhạc môn.

Đương nhiên, tòa lâu này cũng thu nạp một ít vũ khí, bao gồm cả bảo khí trân quý khó cầu.

Nếu không phải Trần Vũ đoạt được hạng nhất thi đấu, lại thêm khen thưởng khóa này vượt xa những khóa trước, e rằng hắn không có khả năng nhận được một kiện bảo khí dễ dàng như vậy.

Phải biết rằng, ngay cả một vài đệ tử nội môn tư lịch cạn cũng khó cầu được một kiện bảo khí.

Trần Vũ đi vào đại sảnh bảo khố Thiên Khí Lâu.

Trong đại sảnh đặt không ít khí cụ quý giá, không chỉ giới hạn trong các loại vũ khí đao kiếm, còn có cả giáp da hộ thủ,...

Mỗi một kiện khí cụ đều cần nguyên thạch và điểm công hiến tương ứng để đổi.

Nhưng vũ khí hộ giáp đặt ở nơi này, phẩm cấp cao nhất cũng chỉ tương đương với "Phong Ngâm kiếm" trong tay Trần Vũ, khoảng chừng cấp bậc Bán bảo khí.

- Ta muốn lựa chọn một kiện bảo khí.

Trần Vũ nói.

- bảo khí? Ta thấy ngươi lạ mặt, hẳn là mới tiến vào nội môn phải không? Giá trị của một kiện bảo khí gấp mười lần khí cụ đặt ở đây.

Trong một góc xó, một lão giả lười biếng nói.

"Phịch..."

Trần Vũ lấy ra một cái lệnh phù, lão giả kia vừa nhìn thấy liền lộ vẻ kinh ngạc.

- Ngươi đi theo ta!

Lão giả tiếp nhận lệnh phù, có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Trần Vũ.

Không lâu sau, hai người đã tiến nhập chỗ sâu trong "Thiên Khí Lâu", đến trước một gian bảo khố.

Gian bảo khố này bị trận văn dày đặc bao phủ, còn lưu chuyển một tia ánh sáng u ám.

- Mở!

Lão giả lấy ra một cái lệnh bài, sau đó cầm lệnh phù của Trần Vũ, trở tay phóng thích một luồng sóng khí xích hồng, tỏa ra uy áp kinh người.

Trần Vũ giật mình kinh hãi, lão giả này ít nhất cũng là cường giả Hóa Khí Hậu Thiên.

"Ô...ô...ô...n...g"

Lệnh bài của lão giả và lệnh phù của Trần Vũ lần lượt bắn ra hai đạo hào quang xích hồng rực rỡ, dung nhập vào đại môn bảo khố.

"Két..."

Đại môn bảo khố lập lòe hoa văn trận pháp, sau đó đại môn mở ra.

- Thời gian nửa nén hương, lựa chọn một kiện bảo khí hạ phẩm.

Lão giả để Trần Vũ tự mình đi vào, còn bản thân thì canh cửa.

Trần Vũ hít sâu một hơi, tiến nhập vào bảo khố.

Bảo khố này diện tích cũng không lớn, vách tường bốn phía đều đặt từng cái tủ trưng bày.

Trên mỗi tủ trưng bày đều có một kiện khí cụ.

Lưu Quang Giáp: bảo khí hạ phẩm, dùng Lưu Vân Kim làm tài liệu chính, chế tạo bảo giáp phòng ngự nửa người, có thể ngăn cản công kích của Luyện Tạng kỳ, thậm chí có hiệu quả chống đỡ chân khí nhất định.

Đập vào mắt là một cái hộ giáp nửa người tản mát kim quang nhàn nhạt, thoạt nhìn rất tinh mỹ, tính thực dụng cũng cực cao.

Kim Lân Bảo Đao: bảo khí trung phẩm, lúc đao này công kích, có thể tạo thành lân ảnh kim quang, đề thăng lực công kích, ngoài ra còn kèm theo tiếng gầm của Cổ thú, ẩn chứa uy áp tinh thần. Chú thích: cần Hóa Khí cảnh mới có thể khống chế.

Xuyên Vân Cung: bảo khí hạ phẩm, tầm bắn vượt xa phàm cung, lực xuyên thấu kinh người, có khả năng phá vỡ tầng chân khí, bỏ qua phòng ngự nội tức.

Liên tục nhìn ba cái, Trần Vũ không khỏi líu lưỡi.

bảo khí sở dĩ trân quý khó cầu, chính là bởi đủ loại năng lực hoặc đặc tính siêu phàm của nó.

Hỏa Vân Đao: bảo khí trung phẩm, lúc công kích có khả năng sinh ra ánh đao hỏa diễm, có thể đốt diệt các loại hung thú trong nháy mắt, uy năng hỏa diễm cuồng bạo không gì sánh được, từng nằm trong tay một hung nhân, đốt diệt một thành trì. Chú thích: Cần Hóa Khí cảnh mới có thể khống chế.

Trong bảo khố này, đẳng cấp cao nhất là bảo khí trung phẩm, hơn nữa còn lác đác không có bao nhiêu.

Phần lớn đều là bảo khí hạ phẩm.

Khen thưởng thi đấu của Trần Vũ chỉ có thể lựa chọn một kiện bảo khí hạ phẩm.

- Ưu thế của ta là sức mạnh lớn, phòng ngự mạnh. Hộ giáp phòng ngự tạm thời không cần, ngược lại thích hợp sử dụng vũ khí hạng nặng.

Trần Vũ thầm phân tích.

Lúc trước hắn lấy được bán bảo khí "Phong Ngâm kiếm", đặc tính uy lực cũng không tệ, chẳng qua nó quá nhẹ, dùng không tiện tay.

Có yêu cầu như vậy, ánh mắt Trần Vũ thoáng dò xét một lượt, sau đó rơi trên một kiện vũ khí.

Huyền Trọng Kiếm: bảo khí hạ phẩm, lựa chọn huyền thiết dưới biển sâu làm tài liệu chính, dung nhập Thiên Ngoại vẫn thạch và nhiều loại linh khoáng, từng luyện chế bảo khí trung phẩm thất bại. Kiếm này cực nặng, bởi vì sử dụng tài liệu tốt nên độ cứng rắn có thể so với bảo khí trung phẩm, lúc công

kích có thể khiến nội tức chân khí càng ngưng thực, thậm chí tăng phúc cường độ công kích. Chú thích: Cần Hóa Khí cảnh hoặc người trời sinh thần lực mới có thể khống chế.

- Chậc chậc, thanh kiếm này không tệ.

Trần Vũ nhìn nhằm chằm thanh đại kiếm màu bạc này, hết sức hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Kiếm Pháp Sơ Ngộ

Thanh Huyền Trọng kiếm trước mắt từng luyện chế bảo khí trung phẩm thất bại, cho nên phẩm chất của tài liệu luyện chế đều rất cao.

Mất chốt là kiếm này đủ "trọng lượng", còn có thể tăng phúc cường độ công kích.

Hơn nữa, Trần Vũ còn từng kiêm tu một môn kiếm pháp.

- Chọn nó vậy.

Trần Vũ nâng lệnh phù trong tay lên, đưa tới trước tủ đặt Huyền Trọng kiếm.

"Ô...ô...ô...n...g"

Cái tủ trước mắt bỗng nhiên nổi lên một tầng trận pháp xích hồng, sau đó lóe lên rồi tắt.

Đồng thời, lệnh phù trong tay Trần Vũ cũng bốc cháy.

Trần Vũ mừng rỡ, đưa tay gỡ Huyền Trọng kiếm trên tủ xuống.

Kiếm vừa đến tay, cánh tay Trần Vũ liền trầm xuống, có cảm giác nặng nề vững chải.

Đoán chừng kiếm này ít nhất cũng phải 1500 cân.

Luyện Thể kỳ e rằng một tay cũng không cầm nổi kiếm, có thể nâng được một góc đã tốt lắm rồi.

Thông Mạch hậu kỳ có lẽ có thể miễn cưỡng vung động.

Luyện Tạng kỳ dù mua được cũng không thể linh hoạt.

Cho dù là Trần Vũ cũng cảm thấy kiếm này hơi nặng, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn thực chiến giết địch.

- Chờ đến khi Đồng Tượng công của ta đạt tới tầng thứ gân đồng đại thành, hoặc xương đồng thì liền có thể trăm phần trăm phát huy kiếm này.

Trần Vũ thầm nghĩ.

- Ồ? Là thanh Huyền Trọng kiếm này?

Trước cửa, lão giả đứng canh cửa cũng ngạc nhiên.

Nhìn Trần Vũ tay cầm kiếm nhẹ nhàng như không, trong lòng hắn giật mình không thôi. Theo hắn biết, từng có cường giả Hóa Khí Hậu Thiên đã từng thử dùng kiếm này, nhưng bởi vì ảnh hưởng linh hoạt nên đành phải bỏ qua.

Sau khi đạt được bảo khí Huyền Trọng kiếm, Trần Vũ quay trở về nơi ở, bắt đầu làm quen với thanh kiếm này.

Trước kia, hắn tùy ý tu hành một môn võ học trung cấp là Trảm Phong Kiếm, rất ít khí luyện tập, nhưng cũng đạt tới cảnh giới tiểu thành.

Trần Vũ tay cầm Huyền Trọng kiếm, đứng trong sân diễn luyện vài canh giờ.

Kiếm này từ đầu tới cuối đều có chút cồng kềnh, không thích hợp với võ học truy cầu tốc độ cực hạn như Trảm Phong Kiếm.

"Phành...! Phành...! Phành..."

Trần Vũ thử thôi động trái tim, tốc độ và lực lượng đều đề thăng thêm vài phần.

- Trảm Phong Kiếm.

Huyền Trọng kiếm trong tay hóa thành một đoàn kiếm ảnh màu bạc mơ hồ, bên tai chỉ nghe tật phong gào thét, một loạt kiếm phong khí kình vô hình chẻ chiếc lá bay qua trước mặt thành bốn khối vuông vức.

Đây còn là dưới tình huống không quán chú nội tức.

- Trảm!

Trần Vũ rót Vân Sát nội tức vào, "ong" một tiếng, Huyền Trọng kiếm trong tay ngưng tụ thành một đạo ánh sáng màu bạc.

Chỉ trong chớp mắt, hắn cảm thấy trọng kiếm trong tay tăng thêm vài phần, tựa như một đầu man ngưu phát cuồng.

"Ầm..."

Một tia cầu vồng kiếm màu bạc mang theo tiếng rít gào trầm thấp kinh hồn xẹt qua tầng nham thạch trên mặt đất, để lại một vệt ngấn sâu nửa thước, dài một hai trượng, tỉa lửa bắn tung tóe, đá vụn bay tán loạn.

- Uy lực thật mạnh.

Trần Vũ không khỏi líu lưỡi, chỗ ở trong nội môn của hắn đều là tầng nham thổ cứng rắn này, vũ khí bình thường rất khó rạch ra dấu vết như vậy.

Sau khi thử qua Huyền Trọng kiếm, ngày hôm sau Trần Vũ liền lên đường đến "Thiên Võ Các".

Sau Thi đấu Ngoại môn, Trần Vũ thu được ba vạn điểm cống hiến, đã đổi ở Tông Vụ Đường.

Bên cạnh đó, lúc trước chém giết Khấu Vương, Huyết Thủ Đầu Ngốc, lần lượt kiếm được 4500 và 2000 điểm cống hiến để đổi công pháp bí tịch, cho nên điểm cống hiến rất sung túc.

Mặc dù tính đi phần tiêu hao thì bây giờ vẫn còn thừa hơn 36000 điểm.

Trực tiếp tiến đến tầng hai.

Trần Vũ lựa chọn sử dụng một môn võ học kiếm pháp cấp cao - Thiết Cương Kiếm, tốn mất 5000 điểm cống hiến.

Thiết Cương Kiếm hoàn toàn khác Trảm Phong Kiếm, chú ý ổn định, nặng nề, tu luyện tới tiểu thành có thể hóa kiếm thành võng, kiếm cương vừa có thể lấy thể đè người, còn có thể dùng để hộ thể, bao gồm cả công lẫn thủ.

Võ học này nếu đạt tới đại thành, múa động kiếm cương có thể quần công.

- Cực kỳ thích hợp với Huyền Trọng kiếm.

Trần Vũ tương đối hài lòng môn võ học cao cấp này.

Tại lầu hai, Trần Vũ lại tìm tòi chốc lát.

- Không thấy Đồng Tượng công.

Trần Vũ cũng không quên mục đích chuyến đi này.

Hắn tìm một chấp sự trung niên ở Thiên Võ Các, hỏi dò phần hạ của Đồng Tượng công.

- Ồ? Ngươi là đệ tử của Mao trưởng lão?

Tên chấp sự trung niên liền khách khí, để Trần Vũ chờ đợi một lát.

Một lúc sau.

Tên chấp sự trung niên không biết từ góc nào lấy ra một cái hộp gỗ, xuất ra một quyển Đồng Tượng công khác.

Trần Vũ nhìn một lượt, quả nhiên là Đồng Tượng công phần hạ.

- Bao nhiêu điểm cống hiến thế?

Trần Vũ hỏi.

Chấp sự trung niên cười nói:

- Loại công pháp thể tu bỏ đi này đối với thời nay mà nói, căn bản vô dụng. Ngươi tùy tiện trả vài nghìn điểm cống hiến là được.

Vô dụng bỏ đi ư?

Vẻ mặt Trần Vũ có chút cổ quái, không khỏi cảm khái Thể tu suy vong.

Đương nhiên, dù suy vong thế nào đi nữa thì phẩm cấp của Đồng Tượng công cũng không thấp, tên chấp sự trung niên nói "tùy tiện mấy nghìn điểm" cũng là bởi vì nể mặt Mao trưởng lão mà thôi.

Nếu như theo trình tự bình thường, trả một hai vạn điểm cống hiến cũng không kỳ quái.

- Được.

Trần Vũ khấu trừ 4000 điểm cống hiến, đổi lấy phần hạ Đồng Tượng công.

Cứ như vậy, hắn ở Thiên Võ Các đổi Đồng Tượng công và Thiết Cương Kiếm, tổng cộng chỉ mới dùng 9000 điểm cống hiến.

Trần Vũ tính toán một chút, bản thân vẫn còn dư lại hơn 27000 điểm cống hiến, còn có 1000 khối nguyên thạch thứ phẩm.

Đây chính là toàn bộ tàn sản trong người của Trần Vũ.

...

Trở về nơi ở.

Trần Vũ trước tiên lật xem phần hạ Đồng Tượng công một chút.

- Phần hạ của Đồng Tượng công, sau khi nhập môn Đồng Tượng, chính là đúc thành "Đồng Tượng thân", chia thành Đồng Tượng Cương Thể, Đồng Tượng Chân Thân...

Trần Vũ nhìn sơ lược.

Phần hạ của Đồng Tượng công đối với hắn mà nói, có chút xa xôi.

Nhìn miêu tả trên đó, nhập môn của Đồng Tượng, hẳn là chỉ: Da đồng, gân đồng, xương đồng.

Tiếp theo chính là Đồng Tượng thân chân chính, chia làm hai tầng cương thể, Chân Thân. Trần Vũ suy đoán, có lẽ đối ứng với Hóa Khí Hậu Thiên, Hóa Khí Tiên Thiên.

Đồng Tượng Cương Thể: thân thể Đồng Tượng cường đại, giúp thân thể phụ gia một tầng lực trường Đồng Tượng vô hình, giống như một tầng hộ giáp cương khí, có thể ngạnh kháng bảo khí, hoành hành vạn quân, làm tan rã các loại công kích, thậm chí phản chấn công kích của đối thủ.

Ngạnh kháng bảo khí?

Trần Vũ hít sâu một ngụm lãnh khí, sau khi cương thể hình thành, cơ bản có thể hoành hành ngang dọc, giống như một con bạo long được võ trang áo giáp gai sắt.

Tầng tiếp theo, Đồng Tượng Chân Thân thì miêu tả lại càng kỳ diệu.

Đồng Tượng Chân Thân: dùng đại ý chí ma luyện bản thân, tinh thần hợp nhất với Đồng Tượng, lĩnh ngộ chân ý của Đồng Tượng, thành tựu "Đồng Tượng". Chân Thân vừa thành, thủy hỏa vạn độc bất xâm, lực lớn vô cùng, có thể khiến quỷ thần tránh lui. Cảnh giới này có thể sử dụng bí pháp Chân Thân, khiến thể phách hóa khổng lồ, có sức mạnh to lớn, chống lại quỷ thần.

Tầng thứ Chân Thân này, hiện tượng và năng lực đều vượt qua nhận biết của Trần Vũ.

- Xem ra, phần thượng là nhập môn, phần hạ mới là phần chính.

Trần Vũ thu hồi bí tịch.

Bây giờ Đồng Tượng công nguyên vẹn đã góp đủ, trong lòng hắn cuối cùng cũng có chút lực lượng.

Mấy ngày sau, Trần Vũ ở trong sân, tham tu môn võ học cao cấp Thiết Cương Kiếm.

Trước đây, hắn tùy tiện luyện tập Trảm Phong Kiếm, phong cách nhẹ nhàng bình thản. Mà Thiết Cương Kiếm thì phong cách tương phản, chú ý thế trầm lực trọng, ổn định vững chắc.

Trong quá trình tu hành, Trần Vũ đem cả hai loại so sánh, thể ngộ hàm ý trong kiếm pháp.

Mà thân thể hắn, phảng phất có một loại bản năng, hết thảy chiêu thức bên ngoài đều có thể nhanh chóng dung hợp hoàn mỹ.

Trước tiên dung hợp hoàn mỹ ở phương diện "hình", sau đó liền có thể nhanh chóng lĩnh ngộ ý cảnh.

Dần dần, trong quá trình Trần Vũ diễn luyện, trước tiên dung hợp chiêu thức hoàn mỹ, sau đó từ từ quên đi chiêu thức ban đầu, dùng bản năng thần kỳ nào đó của thân thể, không bàn mà hợp thi triển chân ý kiếm pháp.

Ở trong sân, kiếm pháp của thiếu niên lúc thì nhẹ nhàng như gió, lúc lại ổn trọng như núi.

Năm ngày sau, Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ đã đạt đến tiểu thành.

"Ô...ô...ô...n...g"

Huyền Trọng kiếm trong tay nhoáng lên, múa ra một mảnh cương phong kiếm ảnh màu bạc, sau khi tiến thêm một bước ngưng tụ, đã hình thành một tấm lưới kiếm cương màu bạc rực rỡ.

Kiếm cương sơ thành.

- Lẽ nào ta là thiên tài tu kiếm pháp?

Trần Vũ thật bất ngờ.

Thiết Cương Kiếm mà hắn tu hành hiện nay dù sao cũng là võ học cao cấp, không ngờ tiến độ còn nhanh hơn cả tu luyện Trảm Phong Kiếm.

Trảm Phong Kiếm của hắn bây giờ cũng đột phá đến đại thành.

Thực ra, sau khi dung hợp với trái tim thần bí, thân thể Trần Vũ vẫn luôn lột xác phát triển, thân thể có một loại bản năng cường đại siêu việt dã thú.

Hắn có thể dễ dàng dung hợp "hình" kiếm pháp một cách hoàn mỹ, còn dùng bản năng thân thể để truy cầu chân ý trong kiếm pháp.

Còn một nguyên nhân khác là Thiết Cương Kiếm chú trọng hàm ý "thế đại lực trầm", cực kỳ phù hợp với thể phách cường đại và Đồng Tượng công của Trần Vũ.

Đương nhiên, Trần Vũ chẳng qua chỉ "kiêm tu" hai môn võ học kiếm pháp mà thôi. Loại võ học cao cấp như Thiết Cương Kiếm, bản thân có pháp môn nội tức, có thể trở thành chủ tu, nhưng tu ra nội tức thì khẳng định không bằng Vân Sát nội tức.

Trần Vũ chỉ tu võ kỹ kiếm pháp, lĩnh ngộ chân ý, chú ý một vài kỹ xảo vận dụng nội tức mà thôi.

Vài ngày sau, Trần Vũ đình chỉ diễn luyện, đi tới Tông Vụ Đường.

- Những tài liệu còn lại đều đã đủ phân lượng ngươi cần. Chỉ thiếu Man Nguru chi tủy.

Một gã chấp sự lấy ra một ít tài liệu.

Thì ra, mấy ngày trước Trần Vũ đã đến Tông Vụ Đường, giao nộp điểm cống hiến và nguyên thạch, dùng danh nghĩa nhiệm vụ để thu mua trân tài của phương thuốc luyện thể.

Đây là quyền hạn sau khi trở thành đệ tử nội môn, có thể phát hành nhiệm vụ tại Tông Vụ Đường.

Bây giờ, các loại tài liệu đều tập hợp, chỉ thiếu tài liệu chính là Man Nguru chi tủy.

- Tổng cộng 300 điểm cống hiến, 180 nguyên thạch thứ phẩm.

Tên chấp sự giao tài liệu cho Trần Vũ.

Trần Vũ đi ra khỏi Tông Vũ Đường, thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- Vẫn thiếu Man Nguru chi tủy.

Trước kia, hắn từ chỗ gia tộc của Đồng Ngọc Linh đạt được Man Nguru chi tủy, nhưng sau khi Đồng Tượng công tiểu thành cũng đã dùng hết.

Nửa canh giờ sau.

Trần Vũ tìm đến chỗ ở của Đồng Ngọc Linh tại nội môn.

- Man Nguru chi tủy? Gia tộc ta lấy ra thứ đó cũng đã hết sạch rồi.

Đồng Ngọc Linh lắc đầu nói.

Trần Vũ nhướng mày, không có dược dịch luyện thể, việc tu hành Đồng Tượng công của hắn sẽ càng lúc càng chậm.

- Chẳng qua, ta biết vị trí của "Hồng Giác Hung Ngưu".

Đồng Ngọc Linh có chút do dự, nói.

- Ồ?

Ánh mắt Trần Vũ sáng lên, nếu như có thể tìm được vật dẫn của Man Ngưu chi tủy, vậy thì loại tài liệu chính này về sau cũng dễ kiếm.

- Chẳng qua, loại hung ngưu này vô cùng hung hăng nguy hiểm, gia tộc ta từng xuất lực, tổng cộng xuất động hai vị Luyện Tạng kỳ, sáu vị Thông Mạch hậu kỳ mới khó khăn đánh chết một đầu, tổn thất cũng rất lớn, một cường giả Luyện Tạng kỳ trong đó bị trọng thương, đến bây giờ còn chưa khôi phục...

Đồng Ngọc Linh nhắc nhở.

- Ta biết.

Trần Vũ cũng không hề từ bỏ.

Bây giờ, hắn đã thu được bảo khí Huyền Trọng kiếm, kiếm pháp có chút thành tựu, vừa vặn có thể ra ngoài rèn luyện một chút.

- Như vậy đi, ta cũng vừa vặn cần tinh huyết của "Hồng Giác Hung Ngưu", chúng ta có thể hợp tác đánh chết đầu ngưu này.

Đồng Ngọc Linh cười nói.

Nàng đã chú ý tới cái bao lớn mà Trần Vũ vác sau lưng.

- Được.

Trần Vũ mừng rỡ, Đồng Ngọc Linh hiện nay đã tấn thăng tới Luyện Tạng kỳ, cũng là một trợ lực rất lớn.

Ngày hôm sau, Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chuẩn bị ổn thỏa, cưỡi ngựa rời khỏi Vân Nhạc môn.

Hai người rời đi không lâu, trong rừng cây phụ cận có hai thân ảnh đội mũ rộng vành xuất hiện, nhìn hình thể có vẻ là hai thanh niên.

- Hắn còn có bạn gái là Luyện Tạng kỳ?

Một thanh niên đội mũ rộng vành trong đó có chút ngoài ý muốn.

- Sợ cái gì, chỉ là một nữ tử mới tấn thăng Luyện Tạng kỳ, đến lúc đó nhân dịp bọn hắn tình chàng ý thiếp liền hạ thủ, hắc hắc...

Một thanh niên khác không đếm xỉa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Một Kiếm Vạn Quân

Nửa ngày sau.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cùng đi đến trước một dãy sơn mạch liên miên bất tận.

Bởi vì tu luyện Vân Sát quyền nên Trần Vũ cực kỳ nhạy bén cảm nhận được từng luồng khí tức hung sát từ trong sơn mạch đập vào mặt.

Tòa sơn mạch trước mặt chính là cấm địa nổi danh các nước - Vân Uyên sơn mạch.

Lần trước chém giết Thiết Tông Hùng Vương, bọn hắn từng tới biên giới sơn mạch này.

- Muốn đến nơi có Hồng Giác Hung Nưu, phải xâm nhập vào sâu bên trong Vân Uyên sơn mạch 200 dặm, trên đường đi có lẽ sẽ gặp phải một ít hung

thú.

Đồng Ngọc Linh nghiêm túc nói.

Vào sâu 200 dặm?

Trần Vũ thoáng rùng mình, lần trước đánh giết Thiết Tông Hùng cũng chỉ đi vòng quanh ngoài biên giới Vân Uyên sơn mạch, lần này lại bất đồng.

Lần hành động này, tính nguy hiểm vượt xa lần trước.

Quả nhiên, sau khi tiến nhập sơn mạch được mười mấy dặm, phía trước liền xuất hiện vài con hắc trư cực lớn, hình thể không thua kém Thiết Tông Hùng, hai cái răng nanh thô to dọc theo bên mép, dài gần một thước, cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

"Vù...! Vù..."

Vài đầu hung thú hắc trư rống to, hóa thành từng đạo bóng đen, dùng tốc độ vô cùng đáng sợ, xông về phía hai người.

- Tốc chiến tốc thắng!

Sắc mặt Đồng Ngọc Linh có chút ngưng trọng.

Hung thú hắc trư trước mặt có lực phòng ngự không thua kém Thiết Tông Hùng, tốc độ bạo phát thì lại mạnh hơn không ít.

- Trảm Phong Kiếm!

Trần Vũ tay cầm Phong Ngâm kiếm, thân hình chợt lóe, lướt qua một đầu hung thú hắc trư.

"Keng..."

Một đạo ánh kiếm như tật phong, vẽ ra một đường hình cung, quét qua phần bụng hung thú hắc trư.

"Ầm..."

Hung thú hắc trư rống một tiếng, phần bụng bị rạch ra một đạo vết máu dài hai thước, ngay cả nội tạng cũng bị cắt vỡ, ngã xuống trong vũng máu.

Một kiếm miểu sát hung thú hắc trư.

Một màn này khiến Đồng Ngọc Linh thầm giật mình.

Lúc nàng Thông Mạch hậu kỳ đã từng không ít lần bắt gặp hung thú hắc trư này, đánh chết một đầu cũng phí không ít công phu, ít nhất phải ba bốn kiếm mới đánh chết được.

- Diệt!

Đồng Ngọc Linh vung tay, một luồng chưởng lực gió xoáy vô hình cách không đánh trúng ót của một đầu hung trư.

Hung trư còn chưa kịp rú thảm thì đã tắt thở bỏ mạng.

"Cách không đánh chết "Hắc Nha Hung Trư", xem ra dù Đồng Ngọc Linh tấn thăng Luyện Tạng kỳ không lâu, nhưng nội tức hùng hậu vô cùng, trong đám cùng cấp có lẽ cũng không tệ."

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy hợp lý, nếu không có chút tài năng, Đồng Ngọc Linh cũng sẽ không hợp tác với mình đi chém giết "Hồng Giác Hung Ngưu".

Mấy đầu hung thú hắc trư còn lại, chỉ trong nháy mắt đã bị hai người diệt sát.

- Đi!

Hai người không dừng lại chút nào, cấp tốc rời đi.

Máu tanh ở đây sẽ hấp dẫn càng nhiều hung thú đến đây hơn.

...

Một ngày sau.

Hai người vượt qua đủ loại hung thú, rốt cuộc cũng đến nơi cần đến.

Trên một sườn núi.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh ngồi đối lưng về phía nhau, bắt đầu điều tức khôi phục.

Trong đó, trên người Đồng Ngọc Linh có vài chỗ bị thương, trên mặt thoáng hiện vài tia mệt mỏi.

- Khiến Trần sư đệ chê cười rồi, đoạn đường này còn gian nguy hơn cả dự liệu. Khó trách trưởng bối trong gia tộc ta cũng không muốn ra tay săn giết đầu "Hồng Giác Hung Ngưu" thứ hai.

Đồng Ngọc Linh cười khổ, xử lý tốt vết thương.

Nói xong, nàng lại cổ quái nhìn Trần Vũ vài lần.

Lấy tu vi Luyện Tạng kỳ, xuyên qua 200 dặm lộ trình, trải qua đủ loại tập kích bất ngờ hoặc có chuẩn bị cũng khó tránh khỏi bị thương hoặc mệt mỏi chật vật.

Thế nhưng Trần Vũ lại hoàn hảo không chút tổn hại, hơn nữa bộ dạng còn hết sức khí định thần nhàn.

Điều này khiến cho nàng thân là Luyện Tạng kỳ cảm thấy không chịu nổi.

- Thật không dám giấu giếm, ta tu luyện công pháp hoành luyện, không chỉ khiến thể chất cường đại, ngay cả ngũ giác lục giác cũng vượt qua người thường.

Trần Vũ giải thích.

Quả thực, dọc theo đường đi, từng gặp đủ loại hung thú thiên kỳ bách quái, các loại thủ đoạn công kích đều rất khó phòng ngừa.

Nhưng Trần Vũ dựa vào giác quan siêu phàm và khống chế thân thể cường đại, mỗi khi gặp tình huống đều có thể làm ra ứng đối tốt nhất.

Mà công kích như vậy, căn bản không thể uy hiếp được phòng ngự Đồng Tượng công của hắn.

- Công pháp hoành luyện thần kỳ như vậy quả thật hiếm thấy. Xem ra, tiếp theo chém giết Hồng Giác Hung Ngưu, phải dựa vào Trần sư đệ nhiều rồi.

Đồng Ngọc Linh có chút thâm ý nói.

Bản thân nàng cũng có bí mật, biết Trần Vũ nhất định có giấu giếm gì đó.

Nửa canh giờ sau.

Trạng thái của hai người đã khôi phục đỉnh phong, liền đi thẳng tới một cái gò núi.

Gò núi trước mặt lồi lõm bất định, có chút địa vực gồ ghề, tầm nhìn bị hạn chế nghiêm trọng.

Đưa mắt nhìn, căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của hung thú.

Thần sắc của hai người lại càng ngưng trọng. Loại tình huống như vậy, chứng tỏ phụ cận có hung thú cường đại chiếm giữ, hung thú bình thường không dám đến gần.

Đột nhiên, một đầu hung ngưu có bớt đỏ, thể hình khổng lồ hơn cả voi xuất hiện trước mặt hai người.

Hung ngưu này có cặp sừng huyết hồng dài hai thước, đôi mắt đỏ hồng, da dày như lưng cá sấu, bốn vó thô to như trụ, đuôi như xích sắt, thoạt nhìn có chút dọa người.

- Đây là Hồng Giác Hung Ngưu?

Vân Sát nội tức trong cơ thể Trần Vũ mơ hồ run lên, cảm ứng được sát khí máu tanh kinh người trên đầu hung ngưu này.

E rằng, thực lực của Hồng Giác Hung Ngưu còn vượt qua Vua Gấu Thiết Tông trước kia vài lần.

"Gừ..."

Đôi mắt đỏ hồng của Hồng Giác Hung Ngưu từ xa đã cố định trên thân hai người, phát ra một tiếng ngâm khẽ, bớt đỏ dày đặc khắp toàn thân lay động.

"Bịch bịch bịch..."

Mặt đất rung nhẹ, Hồng Giác Hung Ngưu đạp đất lao thẳng về phía hai người.

- Thật nhanh!

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đều biến sắc, tốc độ của hung ngưu này đã vượt qua tốc độ lúc thi đấu với Nam Cung Lễ.

Một khi không địch lại, muốn chạy trốn cũng khó khăn vô cùng.

Nhưng hai người đã đến tận đây, đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

- Tiến lên!

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh tả hữu cùng tiến, trực tiếp đón đầu Hồng Giác Hung Ngưu.

Lúc đến gần, hai người mới đột nhiên phát hiện trên người đầu hung ngưu này có không ít vết thương, phần lớn đều là ngoại thương.

Không nghĩ nhiều, hai người trực tiếp công kích.

- Chém!

Nhuyễn kiếm trong tay Đồng Ngọc Linh rung lên, nội tức hùng hậu của Luyện Tạng kỳ quán chú vào kiếm, vẽ ra một đạo kiếm cầu vồng lạnh lẽo thô to như mãng xà, cuốn theo một luồng kiếm ảnh khí xoáy, quất vào trên đầu Hồng Giác Hung Ngưu.

Một đòn toàn lực của Luyện Tạng kỳ, hầu như có thể so sánh với một đao kinh diễm của Đoàn Kiêu Long lúc trước.

"Ầm...! Phành..."

Hồng Giác Hung Ngưu gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên bị va chạm, không chỉ ngạnh kháng công kích, còn đẩy Đồng Ngọc Linh lùi lại một hai trượng.

Một kiếm thanh thế kinh người chỉ để lại một vết máu nhỏ trên người hung ngưu.

Thật cường hãn.

Trần Vũ thầm giật mình, Đồng Ngọc Linh là Luyện Tạng kỳ, vừa mới giao phong, không ngờ đã bị đẩy lui.

Từ tình huống như vậy có thể thấy, một Luyện Tạng sơ kỳ nếu đối mặt với hung ngưu này, e rằng lành ít dữ nhiều.

- Trảm Phong Kiếm

Trần Vũ thừa dịp hung ngưu xoay người, Phong Ngâm kiếm trong tay vẽ ra một đạo hàn phong như tật phong, đâm thẳng tới mông Hồng Giác Hung Ngưu.

Đây là một điểm yếu lớn trên thân thể nó, có thể đâm thẳng vào thể nội.

Trần Vũ âm thầm đắc ý, lực đạo của Phong Ngâm kiếm lại gia tăng vài phần, đâm về phía "hoa cúc" của nó.

"Thịch..."

Bỗng nhiên, một cái bóng roi như xích sắt hung hăng quất tới, mang theo lệ phong rít gào.

Đây là... đuôi của hung ngưu này?

Trần Vũ thất kinh, Phong Ngâm kiếm chấn động, bị lực lượng cường đại bức lùi lại.

Một đâm ngoan độc như vậy, cuối cùng vẫn thất bại.

Kiếm này mặc dù không thành, nhưng lại kinh động đầu Hồng Giác Hung Ngưu, giải vây cho Đồng Ngọc Linh.

- Cẩn thận.

Đồng Ngọc Linh phát hiện đầu Hồng Giác Hung Ngưu này đột nhiên phát cuồng quay đầu giết về phía Trần Vũ.

Ta tránh!

Trần Vũ sử dụng bộ pháp phiêu dật vòng qua vòng lại, tránh thoát Hồng Giác Hung Ngưu xoay người công kích.

"Vù...! Vù..."

Kình phong mãnh liệt bốc lên, một cái sừng huyết hồng dữ tợn lướt qua quần áo của Trần Vũ.

- Vân Sát quyền! Đồng Tượng công!

Trần Vũ hít sâu một hơi, trái tim giữ lực, nắm quyền đồng xanh hung hăng đánh ra tiếng nổ đùng, mơ hồ có thể nhìn thấy một đoàn mây đen sát khí.

"Ầm..."

Một quyền đại lực hừng hực đập trúng đầu Hồng Giác Hung Nguru, lập tức máu bắn tung tóe.

"Ừm bò..."

Thân hình Hồng Giác Hung Nguru chấn động, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ, có chút lảo đảo, liền điên cuồng dùng đầu húc Trần Vũ.

- Thật đúng là da dày thịt béo.

Trần Vũ thán phục.

Hắn không có chạy trốn theo đường thẳng mà thi triển Lăng Vân bộ, vòng đi vòng lại trong phạm vi nhỏ, né tránh Hồng Giác Hung Nguru.

Cũng may, Đồng Ngọc Linh ở bên kia cũng trợ giúp kiềm chế.

Trần Vũ tập trung quan sát, một quyền toàn lực vừa rồi, hắn đã sử dụng trái tim thần bí giữ lực, nhờ vậy mới có thể lưu lại một đạo quyền ấn sâu nửa tấc trên đầu hung nguru.

- Trần sư đệ, ngươi không dùng bảo khí sao?

Đồng Ngọc Linh vừa công kích vừa hỏi.

Lúc này, lấy Trần Vũ làm chủ lực, hai người miễn cưỡng quấn lấy hung nguru.

Ưu thế của Trần Vũ ở chỗ lực mạnh, phòng ngự cường, không đến mức vừa chạm liền bị hung nguru đánh bay.

Bởi vì hắn chủ lực, nên mới có thể triền đấu với hung nguru.

Nếu đổi thành người khác, lúc công kích rơi vào Hồng Giác Hung Nguru, bản thân cũng sẽ bị đẩy lùi, thậm chí bị đánh bay, dẫn đến thân hình bất ổn, rơi vào nguy cơ.

- Trước tiên không cần vội.

Trần Vũ không vội sử dụng Huyền Trọng kiếm, kiếm này vừa nặng vừa to, thích hợp đối chiến chính diện, lấy lực ép người, không sở trường du đấu.

Trong lòng hắn có tính toán riêng, tay cầm Phong Ngâm kiếm, hoặc quyền hoặc kiếm có thể du đấu với Hồng Giác Hung Nguru.

Đồng Ngọc Linh phát hiện: mỗi lần Trần Vũ đánh ra một kiếm hoặc một quyền, đều tập trung vào một bên đầu Hồng Giác Hung Nguru.

Có thể thấy, vết thương ở một bên đầu của hung nguru tích lũy càng lúc càng nhiều.

- Tật Phong Cuồng Trảm!

Trần Vũ nắm bắt lấy kẽ hở này, trái tim lại một lần nữa giữ lực, Trảm Phong Kiếm đại thành điên cuồng chém ra năm sáu kiếm ảnh như tật phong.

"Phốc phốc phốc..."

Ngay lập tức, mắt thường có thể nhìn thấy một đoàn ánh kiếm như tật phong cùng nện lên đầu hung nguru.

- Thật nhanh.

Ánh mắt Đồng Ngọc Linh có chút ngưng trệ.

Nàng không biết Trần Vũ mượn trái tim thần bí giữ lực, cho nên một mảnh kiếm chiêu vừa rồi, bất kể là tốc độ hay lực lượng, đều vượt xa lúc bình thường vài lần.

Trong khoảng khắc, đầu của Hồng Giác Hung Nguru đã huyết nhục tung tóe, vết thương mở rộng.

Độ sắc bén của Phong Ngâm kiếm có thể so với bảo khí, lúc này, nó càng phát huy đến mức tận cùng.

"Ừm bò..."

Hồng Giác Hung Ngưu phát ra tiếng gào thét thê lương, trên đầu tràn ra máu tươi, chỗ thần kinh yếu nhược bị công kích, khiến nó có chút choáng váng.

Dù vậy thì vết thương này cũng không đến mức trí mạng với nó.

Đôi mắt nó trở thành đỏ rực, cặp sừng không ngừng húc về phía Trần Vũ đang ở trên không trung.

- Ha ha... còn chưa hết.

Trần Vũ vận khởi "đồng cước", hung hăng đạp lên lưng hung ngưu, chẳng những không bị đẩy lui, còn mượn lực bay lên không trung lần nữa.

"Vù..."

Cái bọc sau lưng mở ra, một thanh đại kiếm màu bạc nặng nề xuất hiện trong tay.

- Huyền Trọng kiếm!

Vân Sát nội tức tràn vào Huyền Trọng kiếm, trở nên càng ngưng thực, ngay lập tức, kiếm ảnh cương phong đan xen.

- Trọng kiếm thành cương.

Trái tim của Trần Vũ giữ lực, mạnh mẽ vung lên, một đạo kiếm ảnh cương phong màu bạc ngưng tụ thành kiếm cương hình quạt lóa mắt.

- Đây là...

Đồng Ngọc Linh khẽ hô một tiếng, cảm giác một kiếm này nặng tựa vạn quân, hút hết toàn bộ không khí xung quanh.

- Trảm!

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ mang theo trọng áp như núi, kéo theo một chuỗi kiếm cương hình quạt, đánh trúng vết thương loang lỗ máu trên đầu hung ngưu.

"Ầm...! Phành..."

Đầu của Hồng Giác Hung Ngưu lập tức bị chém cho nở hoa, vết thương gần đó đều gặp phải phản ứng dây chuyền, có tạp vật trắng đỏ bay ra ngoài, phun trào như suối.

"Ầm..."

Trần Vũ tay cầm Huyền Trọng kiếm, đạp lên thi thể Hồng Giác Hung Ngưu, nương theo từng tia máu bắn tung tóe, mạnh mẽ hạ xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Dịch Vân Phi

Theo thi thể Hồng Giác Hung Ngưu ầm ầm ngã xuống, Đồng Ngọc Linh mới từ trong rung động thất thần tỉnh lại.

Một chiêu cuối cùng của Trần Vũ miểu sát hung ngưu, động tác quá nhanh.

Đầu tiên là dùng Phong Ngâm kiếm thi triển "Tật Phong Cuồng Trảm", liên tiếp chém ra những kiếm sắc bén, mở rộng vết thương. Sau cùng lại dùng Huyền Trọng kiếm đánh ra một kiếm vạn quân, nhất cử tuyệt sát.

Càng kinh người hơn là sát chiêu liên tiếp này đều hoàn thành giữa không trung, cưỡng ép mượn lực trên lưng hung ngưu, cho dù là Luyện Tạng kỳ cũng không thể làm được.

"Vù..."

Sau khi Trần Vũ hạ xuống, thở phào một hơi. Dù thể chất hắn cường hoành, nhưng vừa rồi nhiều lần dùng trái tim giữ lực, bản thân cũng tiêu hao không nhỏ.

Nhất là một kiếm sau cùng, trái tim thần bí gần như đạt tới cực hạn "pháp môn bạo phát".

Khiến Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn là, lúc mạo hiểm chém giết vừa rồi, Thiết Cương Kiếm gần như bộc phát ra cảnh giới đại thành, đặc biệt là một

kiếm sau cùng.

Xem ra, loại chém giết sinh tử thực chiến này, càng có thể kích thích tiềm năng thân thể.

- Mau thu thập tinh huyết và cốt tủy.

Đồng Ngọc Linh vận chuyển nội tức, đưa tay điểm lên vài bộ vị trên người hung ngưu.

Trần Vũ lấy ra một cái túi nước, dùng Phong Ngâm kiếm rạch da của hung ngưu, lấy đi huyết tủy bên trong xương sống của nó.

Bên cạnh đó, thứ đáng tiền nhất trên người Hồng Giác Hung Ngưu chính là cặp sừng trâu, nếu đem về, nhất định có thể đổi được một đống nguyên thạch.

Không lâu sau...

Trần Vũ chứa đầy một túi Man Ngưu chi tủy, hết sức hài lòng. Chỉ cần có sung túc thứ này, liền không phải lo vấn đề tài liệu của phương thuốc luyện thể thứ hai.

"Vù..."

Bỗng nhiên, từ xa có một đạo thân ảnh cấp tốc chạy đến.

Người nào?

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chăm chú nhìn, chỉ thấy một nam tử áo trắng mày kiếm mắt sáng, vẻ mặt bất thiện chạy đến.

- Hai người các ngươi, để tinh huyết hung ngưu và sừng trâu lại!

Nam tử áo trắng thấy túi tinh huyết và sừng trâu trên tay hai người, tức giận quát.

Cái gì?

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh liếc nhìn nhau, đều cảm thấy nực cười.

- Hừ! Đầu hung ngưu này là do ta chiến đấu với nó rất lâu, thương thế trên người không nhẹ, thể lực tiêu hao rất lớn. Bằng không, hai người các ngươi há có thể là đối thủ.

Nam tử áo trắng căm tức nói.

Hơn nữa, đầu hung ngưu này quả thật hắn nhìn thấy trước. Nửa canh giờ trước, hắn một mình chiến đấu, mắt thấy đầu hung ngưu này mệt mỏi, xem như đã thành công một nửa.

Nhưng đáng tiếc là phụ cận đột nhiên xuất hiện không ít hung điểu, khiến hắn không thể không tạm thời rút lui.

Chờ đến khi hắn vất vả cắt đuôi đám hung điểu kia, tìm trở lại chỗ hung ngưu thì đã bị hai người trước mắt xử lý.

Hai người Trần Vũ đều lộ vẻ mặt cổ quái.

Lúc bọn họ vừa mới gặp hung ngưu, quả thật phát hiện trên người nó có vết thương.

Mặt khác, lúc Trần Vũ chiến đấu với đầu hung ngưu này, cảm thấy thực lực của nó cũng không tốt lắm, không hung tàn như trong lời đồn.

Lẽ nào nam tử áo trắng này không nói láo? Người này có thể một mình đấu với hung ngưu, còn ổn định giành thượng phong.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh nhìn nhau, đã có quyết định.

- Như vậy đi, có lẽ ngươi thật sự xuất một ít lực chém giết hung ngưu, chúng ta có thể để lại cho ngươi một cái sừng trâu.

Trần Vũ nói.

- Xuất chút lực? Nực cười! Một mình ta có thể đơn độc chém giết hung ngưu này. Các ngươi lưu lại toàn bộ tinh huyết và sừng trâu, còn da và xương có thể để cho các ngươi.

Nam tử áo trắng cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, trên người nam tử áo trắng xuất hiện một trận kình phong cường đại.

Một luồng nội tức Luyện Tạng kỳ ập đến.

Luyện Tạng trung kỳ.

Đồng Ngọc Linh thất kinh, cường độ nội tức từ trên người đối phương truyền đến còn vượt xa Luyện Tạng sơ kỳ.

- Các ngươi vẫn còn cơ hội cầm da và xương rời đi.

Nam tử áo trắng rất hung hăng.

- Ngươi nói nhảm, bây giờ nửa cái sừng trâu cũng đừng hòng.

Đồng Ngọc Linh sầm mặt, lạnh lùng nói.

Trên người Trần Vũ cũng xuất hiện một luồng sát khí, không hề thoái nhượng.

- Muốn chết!

Nam tử áo trắng tức giận, đơn chưởng đánh ra, một đạo chưởng lực như sóng vỗ, mang theo hàn khí như bạo phong tuyết đập thẳng tới.

"Vù..."

Một trận lãnh ý như mưa đá cuồng bạo đập vào mặt, bao phủ lên hai người Trần Vũ.

- Trảm!

Đồng Ngọc Linh dẫn đầu xuất thủ, nhuyễn kiếm trong tay bộc phát một đạo kiếm ảnh cầu vồng thô to như mãng xà, kiếm phong khí lưu cuồng quét.

"Ầm..."

Khoảng khắc hai luồng nội tức giao phong, Đồng Ngọc Linh lập tức biến sắc.

"Phành..."

Một luồng nội tức lạnh lẽo chấn cho nàng lùi lại vài bước, gương mặt thanh tú lập tức trắng bệch, chỉ thiếu chút nữa là hộc máu.

- Đồng sư tỷ.

Trần Vũ kinh hãi, không ngờ một kích tùy ý của đối phương, lại khiến cho Đồng Ngọc Linh bị thương.

"Vụt..."

Đồng thời một luồng kình khí lạnh lẽo lượn quanh, tràn đến chỗ Trần Vũ, khiến khí huyết của hắn thoáng đông cứng. Nếu đổi thành người tu vi Thông Mạch kỳ khác, e rằng đã bị trọng thương.

- Ồ? Một Luyện Tạng sơ kỳ, một Thông Mạch kỳ lại có thể chống được một kích sáu thành công lực của ta.

Nam tử áo trắng cũng có chút ngoài ý muốn.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Ngọc Linh không khỏi giật mình hoảng sợ, thực lực của nam tử áo trắng này cường hãn như vậy, khó trách khẩu khí thật lớn.

- Rắm chó! Ta còn chưa ra tay đâu.

Trần Vũ khẽ mắng một tiếng, đối phương thật đúng là cho rằng vừa rồi một mình hắn lấy một địch hai.

- Thông Mạch kỳ?

Nam tử áo trắng khinh thường liếc nhìn Trần Vũ, thân hình thoắt cái biến mất, lại đánh về phía Đồng Ngọc Linh.

Hắn bỏ qua Trần Vũ.

Chỉ cần đánh ngã Đồng Ngọc Linh tu vi Luyện Tạng kỳ, hai người tự nhiên sẽ cầu xin tha mạng.

- Hàn Thủy Quyết!

Bàn tay của nam tử áo trắng vung lên, đánh ra một luồng chưởng lực như sóng, lạnh lẽo mà cuồng bạo, kích thẳng tới Đồng Ngọc Linh.

Nhưng một khắc sau...

“Vù...”

Một đạo kiếm cương trắng lóa nặng tựa vạn cân, mang theo trọng áp vô hình và sát khí hừng hực từ bên cạnh chém tới.

Ồ?

Thân hình nam tử áo trắng thoáng cứng đờ, chỉ cảm thấy khí huyết trong thể nội trầm xuống, một kiếm của đối phương còn chưa đến, nhưng kình phong nặng nề mãnh liệt đã khiến hắn nảy sinh áp lực.

- Tiếp một kiếm của ta!

Trong mắt Đồng Ngọc Linh chợt lóe lãnh quang, nhuyễn kiếm trong tay kéo theo một đạo cầu vồng kiếm như thác nước, bề mặt thậm chí nổi lên một tia huyết ảnh.

Một kiếm này của nàng mang theo huyết khí quỷ dị, uy lực so với trước đó còn cao hơn một bậc, đuổi kịp Luyện Tạng trung kỳ.

Hai người đồng thời bạo phát, khiến nam tử áo trắng thoáng kinh ngạc.

“Phành...”

Hắn cười lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên, vừa kéo dài khoảng cách với Trần Vũ, đồng thời một chưởng cuồng bạo đập tới Đồng Ngọc Linh.

“Ầm..”

Trong tiếng nổ gấp vang dội, thân hình Đồng Ngọc Linh bị đẩy lùi mấy bước, khóe miệng tràn ra vết máu, gương mặt tái nhợt, kinh ngạc không thôi.

“Vù...”

Trọng kiếm của Trần Vũ phong kín toàn bộ phương vị nam tử áo trắng, khiến đối phương nhanh chóng thối lui.

- Bảo khí?

Nam tử áo trắng khẽ cười, một tay rút ra bảo kiếm tản mát hàn khí bốn phía, chầm chậm vẽ ra một đường.

“Phốc...”

Một mảnh sóng kiếm hàn băng mang theo lãnh lưu băng phong sắc bén, tạo thành một cơn gió xoáy băng hàn, vỗ lên một kiếm giữ lực của Trần Vũ.

“Rắc...”

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ giống như chém vào trong mưa đá cuồn cuộn.

- Phá!

Thân hình của hắn bành trướng như cự viên, trọng kiếm trong tay toàn lực chém mở đoàn gió xoáy hàn băng, chớp mắt va chạm với bảo kiếm lấp lánh của đối phương.

“Vù...”

Nam tử áo trắng chỉ cảm thấy một luồng đại lực đánh tới, thân hình nhẹ nhàng thối lui vài trượng.

Trần Vũ đứng nghiêm tại chỗ, cảm thấy cánh tay cầm kiếm giống như bị ngưng kết băng sương, trì trệ khó phát lực.

“Vù...”

Hắn vận chuyển nội tức, trái tim bỗng nhiên đập mạnh, một luồng nhiệt lưu dâng trào lên, khu trừ hơn phân nửa luồng hàn lưu kia.

Dù vậy, Trần Vũ vẫn cảm thấy một kích kia khiến hắn nội thương, kinh mạch vẫn có chút tắc nghẽn.

- Thật không thể tưởng tượng nổi, chỉ là Thông Mạch trung kỳ, không ngờ có thể phát ra uy lực của bảo khí, tiếp được một kiếm của Dịch Vân Phi ta.

Nam tử áo trắng lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, hắn cũng xuất động bảo khí, mặc dù lấy một địch hai, trong lúc vội vàng đón đỡ một kiếm của Trần Vũ.

- Dịch Vân Phi... Ngươi là đệ tử chân truyền của Thủy Nguyệt Phái?

Đồng Ngọc Linh thất thanh.

Nàng từng nghe qua danh hiệu của người này, Thủy Nguyệt Phái nữ nhiều nam ít, đệ tử chân truyền trong đó lại càng là phượng mao lân giác.

Nàng cười một tiếng cay đắng, chẳng trách dù bản thân thúc giục lực lượng của vật kia, cường độ cực kỳ đạt đến Luyện Tạng trung kỳ cũng không phải đối thủ.

- Đây là thực lực của chân truyền?

Trần Vũ cũng lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Bởi vì thể chất và tu luyện Đồng Tượng công, hắn có thể phát huy uy thế cực lớn của Huyền Trọng kiếm, cho dù là Luyện Tạng kỳ cũng không làm được.

Dưới tình huống bình thường, Trần Vũ không sử dụng pháp môn bạo phát của trái tim thần bí, dựa vào Huyền Trọng kiếm cũng có thể lực áp Luyện Tạng sơ kỳ.

"Thịch thịch thịch thịch..."

Trái tim của Trần Vũ đập nhanh hơn, trong lúc mơ hồ, sắp sửa thôi động pháp môn bạo phát, chỉ có như vậy mới có khả năng chiến một trận.

Nhưng đúng lúc này, nam tử áo trắng Dịch Vân Phi phía đối diện lại nhìn lên bầu trời, sắc mặt đại biến.

Hả?

Trần Vũ bỗng nhiên cảm nhận được từng đạo sát khí từ khắp nơi tràn tới.

Nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời rậm rạp dày đặc điểm đen đang tràn tới.

- A?

- Nhiều hung điểu như vậy, chạy mau!

Hai thanh niên đầu đội mũ rộng vành đều chật vật xông tới bên này.

Thanh âm này, dường như có chút quen tai?

Chỉ thấy những điểm đen trên bầu trời là từng con hung điểu to như giỏ trúc, hình thái hắc vũ mỏ nhọn, mắt lộ hung quang, sát khí hừng hực.

Số lượng hung điểu như vậy, có lẽ quá vạn, khiến người ta nhìn mà tê dại cả da đầu.

Từ phương diện khí tức mà xét, mỗi đầu hung điểu đều tiếp cận với Hắc Nha Hung Trư mà lúc trước Trần Vũ chém giết, ngoài ra, trong đó còn có vài đầu hung điểu hình thể càng lớn, khí tức xấp xỉ Hồng Giác Hung Nguru, sải cánh dài tới một trượng.

- Âm hồn bất tán, tại sao đám hung điểu này lại xuất hiện rồi?

Nam tử áo trắng kinh sợ mắng to.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Hung điểu che trời lấp đất, mang theo một trận âm phong cuốn tới.

Hai thanh niên đầu đội mũ rộng vành bị cuồng phong phủ xuống, còn bị hung điểu quấn lấy.

- Lý sư huynh? Ngô sư huynh?

Trần Vũ cực kỳ ngạc nhiên, nhìn hai người trước mắt.

Hai thanh niên này là đồng môn sư huynh Lý Đại Khuê và Ngô Vũ.

- Trần sư đệ! Ồ? Tại sao Dịch Vân Phi ngươi cũng ở đây?

Ngô Vũ chào hỏi Trần Vũ, đồng thời cũng nhìn thấy nam tử áo trắng, không khỏi ngẩn người.

- Chạy mau!

Lý Đại Khuê múa động một thanh đại đao bảo khí, chém ra từng đợt đao phong như gợn sóng, xoắn giết mấy đầu hung điểu.

Hai người mở một đường máu, cùng mấy người Trần Vũ hội họp.

- Hai người các ngươi... làm thế nào lại dẫn tới nhiều hung điểu như vậy?

Dịch Vân Phi xanh cả mặt, thanh âm có chút run rẩy.

Lúc trước, hắn độc chiến với Hồng Giác Hung Nguu, cũng bởi vì gặp phải đám hung điểu cho nên mới không thể không bỏ dở giữa chừng. Thật vất vả mới cắt đuôi được, kết quả để hai người Trần Vũ chiếm tiện nghi.

Bây giờ thì hay rồi, hai người mới đến kia, không biết từ đâu dẫn đến một đám hung điểu còn gấp mười lần lúc trước.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Một nhóm năm người đối mặt với đại quân hung điểu như sóng triều, chỉ đành nỗ lực mở ra một đường máu, chạy vào sâu trong sơn mạch.

- Tìm sông ngòi hoặc hang núi nào đi!

Dịch Vân Phi liền nghĩ ra một đối sách.

"Vù..."

Mọi người thở hồng hộc, chạy trên trăm dặm, sông ngòi thì không thấy, ngược lại nhìn thấy một cửa động âm u đen sì.

- Đi vào!

Mấy người cũng không quản được nhiều, liền nhảy vào trong hang núi có mùi tanh gay mũi.

Trong hang núi, không gian nhỏ hẹp, địa hình phức tạp, những hung điểu bay vòng vòng bên ngoài, cũng không tiến vào.

- Lý sư huynh, Ngô sư huynh, tại sao các ngươi lại xuất hiện ở đây? Còn bị đám hung điểu này truy sát?

Trần Vũ không khỏi truy vấn.

Lúc trước trên đường đi, hắn vẫn có cảm giác bị theo dõi.

Sẽ không phải là hai người này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Huyết Tinh Và Sát Khí

- Đây... tuyệt đối là ngoài ý muốn.

Ngô Vũ cười khan một tiếng, thần sắc hai người có chút mất tự nhiên.

Cũng không thể nói: "Chúng ta đang đuổi theo sư đệ ngươi, lại dẫn theo đám hung điểu số đáng sợ này."

- Hai người các ngươi nhất định đã làm gì đó. Đám hung điểu này vẫn lượn lờ bên ngoài hang núi, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Dịch Vân Phi trầm giọng nói.

- Chuyện này... thực ra...

Hai người ấp úng một hồi.

Cuối cùng vẫn là Lý Đại Khuê lấy một trái trứng chim màu nâu đen từ trong bọc ra.

- Các ngươi dám trộm trứng hung điểu?

Dịch Vân Phi tức giận nói.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cũng không còn gì để nói.

Khó trách hai người này bị đám hung điểu cừu thị, đuổi chết không buông.

- Hai người sư huynh đệ chúng ta tới Vân Uyên sơn mạch, vốn định săn một loại tài liệu hung thú. Không ngờ nửa đường phát hiện đàn hung điểu đại chiến...

Ngô Vũ tự thuật.

Đàn hung điểu đại chiến ư?

Trần Vũ chợt nảy sinh một tia hiếu kỳ. Đương nhiên, hắn cũng không thể không chú ý việc hai người mượn cớ xuất môn.

Trần Vũ chắc chắn, hai người này là đuổi theo bản thân tới đây.

Lý Đại Khuê nói:

- Chúng ta nhân dịp bầy hung điểu này quần chiến với một con phi cầm khác, tiến vào sào huyệt trộm vài quả trứng hung điểu, không ngờ lại bị để mắt đến.

- Hừ! Hẳn là các ngươi trộm trứng của "Hung Điểu Vương", bằng không sao thể có động tĩnh lớn như vậy?

Dịch Vân Phi hừ lạnh nói.

Hai người lúng túng cười một tiếng, chi tiết này chắc chắn không thể qua mắt Dịch Vân Phi được.

- Ta đã sớm nghi ngờ, tại sao vô cớ đột nhiên nhào ra một đám hung điểu. Thì ra các ngươi trộm trứng của Hung Điểu Vương, kinh động toàn bộ đàn hung điểu.

Sắc mặt Dịch Vân Phi cực kỳ âm u.

Nếu không phải lần đầu đàn hung điểu kia giết tới, Dịch Vân Phi đã sớm chém giết Hồng Giác Hung Nguru, nào đến lượt hai người Trần Vũ.

Vẻ mặt Trần Vũ trở nên quái dị.

Như vậy chẳng phải nói bởi vì hai người Lý Đại Khuê cho nên hắn và Đồng Ngọc Linh mới thuận lợi chém giết hung nguru, thu hoạch được tài liệu sao?

Lúc này, bên ngoài động truyền đến một tiếng khiếu vang vọng khắp sơn nhạc, cuồng phong cuốn cát bay đá chạy.

Tiếng khiếu này khiến tâm thần mọi người đều chấn động.

Nhìn ra ngoài, mọi người liền hoảng hốt, chỉ thấy một đầu hung điểu xích hắc sắc khổng lồ, cuốn theo cuồng phong màu đen cuồn cuộn, bay lượn quanh hang động trên đỉnh núi không rời đi.

- Hung Điểu Vương... E rằng thực lực của hung cầm này đã tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên.

Sắc mặt Dịch Vân Phi càng trở nên khó coi.

Ngoại trừ đầu "Hung Điểu Vương" này, còn có vài đầu hung điểu thể hình to lớn ra, khí tức có thể so với Luyện Tạng kỳ, không thua kém Hồng Giác Hung Nguru.

Hơn nữa, ngàn vạn hung điểu nếu cùng xông vào, e rằng trong khoảnh khắc đám người bọn họ sẽ bị gặm không còn một mảnh xương vụn.

"Ầm..."

Đột nhiên, sâu trong hang núi truyền đến một tia run rẩy, dường như có hung vật khổng lồ đang bò lên, một luồng sát khí gió tanh ập thẳng vào mặt.

Luồng sát khí gió tanh giống như ống bễ phì phò, thanh thế không thua kém Hung Điểu Vương bên ngoài.

Năm người ở đây đều rùng mình một cái.

- Ra ngoài chỉ có đường chết.

Dịch Vân Phi khôi phục lãnh tĩnh.

Hắn và Lý Đại Khuê liếc nhìn nhau, rất nhanh liền có quyết định.

Một nhóm năm người cẩn thận từ từ tiến vào sâu trong hang núi.

Mặc dù sâu trong hang núi có một tồn tại khủng bố nào đó, nhưng dù sao cũng tốt hơn đối mặt với bầy hung điểu bên ngoài.

“Rào rào...”

Trong hang núi, hung vật khổng lồ đang bò sát mặt đất, sát khí gió tanh mãnh liệt khiến nhịp tim mọi người đều đập nhanh bất an.

- Tên này rất lớn!

Lý Đại Khuê gầm nhẹ một tiếng, bảo khí đại đao trong tay vung lên, che ở trước người.

Mấy người tập trung nhìn vào, hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy, một đầu huyết mãn dài năm sáu trượng, thân thô to như thùng nước, co mình ở phía trước, miệng như chậu máu phun ra nuốt vào lưỡi rắn dài ngoằng, thở ra mùi tanh hôi nồng nặc.

Đôi mắt đỏ sậm trong hang núi u ám giống như đèn dầu, khiến người nhìn mà lạnh toát cả người.

- Khí tức huyết mãng này tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên, ít nhất là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong. Chúng ta cùng liên thủ mới có thể chiến một trận.

Dịch Vân Phi hít sâu một hơi.

Việc đã đến nước này, không còn đường lui, chỉ có thể buông tay chiến một trận.

Năm người ở đây, không người nào là tay mơ, tự mình lấy ra vũ khí, tạo thành một cái trận hình nửa bao vây.

Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê cùng đối mặt huyết mãng.

Ba người Ngô Vũ, Đồng Ngọc Linh, Trần Vũ thì đứng tại hai bên sườn.

Hai bên giằng co trong chốc lát, cuối cùng Lý Đại Khuê quát to một tiếng xuất thủ, bảo khí đại đao vung lên, chém ra một đạo khí nhận sóng đao, hung hăng bổ tới đầu huyết mãng.

“Ầm..”

Huyết mãng bỗng nhiên ngửa đầu lên, phảng phất một tòa núi nhỏ màu máu, thân rắn khổng lồ quét ngang, mang theo một trận gió xoáy huyết ảnh.

“Ầm..”

Lý Đại Khuê rống lên đau đớn, sau khi đối chiến một kích bị quét rơi xuống đất, rơi choáng váng.

Nếu chỉ một mình hắn, e rằng đã rơi vào bụng huyết mãng.

Nghiệt súc!

Bảo kiếm trong tay Dịch Vân Phi chém ra một đạo kiếm hà băng hàn kinh người, mang theo kiếm phong băng lãnh, chém trúng huyết mãng.

Trên người huyết mãng xuất hiện một vết máu sâu chừng nửa tấc, dài ba thước.

Uy thế của một kiếm này còn hơn xa lúc giao phong với hai người Trần Vũ.

Nhưng huyết mãng này lực lớn vô cùng, phản ứng cực nhanh, đuôi mãng xà quét động, bức lui cả người lẫn kiếm Dịch Vân Phi.

Sau đó là Ngô Vũ, vận khí của hắn rất kém, bị ép phải ngạnh kháng một kích của đuôi mãng xà.

“Phành...”

Ngô Vũ bị đánh bay ra ngoài, nện lên vách đá, miệng phun máu tươi. Nếu đổi lại là Thông Mạch kỳ bình thường, e rằng đã vỡ thành từng mảnh.

Cũng may lúc này công kích của Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cùng hàng lâm, chế trụ huyết mãng.

Nhất là Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ, kéo theo một mảnh kiếm cương trắng lóa, chém trúng thân huyết mãng, khiến nó hí lên đau đớn.

“Phịch... Phịch...”

Nhuyễn kiếm trong tay Đồng Ngọc Linh cũng nổi lên một tia huyết quang, lưu lại vài vết máu không sâu lắm trên người cự mãng.

- Chém chết nghiệt súc ngươi!

Lý Đại Khuê bạo rống một tiếng, cùng Dịch Vân Phi đao kiếm liên thủ, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh mãnh liệt cùng bổ lên người huyết mãng.

Huyết mãng gào thét một tiếng, thân rắn huyết sắc quét ngang, gần như phong kín toàn bộ khu vực phụ cận.

"Vù..."

Thân pháp của Dịch Vân Phi huyền diệu kinh người, cấp tốc trốn thoát từ trong khe hở của huyết mãng.

"Phịch..."

Vận khí của Lý Đại Khuê thì không tốt như vậy, lại bị nện xuống đất.

Cũng may Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đúng lúc đến cứu viện kịp thời.

Nhất là Trần Vũ, trọng kiếm trong tay hung hăng chém, lực lượng khổng lồ lay động thân thể cự mãng.

Tại nơi này, cũng chỉ có hắn có đại lực đủ để lay động huyết mãng, có khả năng "cứu người trước miệng rắn".

Sau đó, Đồng Ngọc Linh, Ngô Vũ cũng được Trần Vũ "cứu nguy".

"Xì..."

Huyết mãng phẫn nộ gào thét, vô cùng căm tức, vài lần muốn xông lên trước tấn công Trần Vũ.

- Trọng kiếm hóa cương!

Trần Vũ cấp tốc thối lui, đồng thời trái tim giữ lực, Huyền Trọng kiếm trong tay múa lên một mảnh kiếm cương màu bạc, giống như một bức tường sắt.

Hắn tu hành Thiết Cương Kiếm, cực kỳ am hiểu phòng ngự.

"Phịch... Phành..."

Một kích chính diện của huyết mãng lay động tầng kiếm cương, kiếm cương lập tức vỡ vụn, nhưng thể phách của Trần Vũ cường đại, cộng thêm thân pháp nhanh nhẹn, vẫn có khả năng toàn thân trở ra.

Thừa dịp này, Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê cùng múa bảo khí, xuất thủ ngoan độc.

Huyết mãng gào thét một trận, trên người lưu lại vài vết thương.

- Công kích giao cho chúng ta. Trần sư đệ, ngươi phụ trách tìm cách cứu viện, thời khắc mấu chốt chặn lại nó một chút.

Lý Đại Khuê hô lên.

- Được!

Trần Vũ gật đầu.

Suy cho cùng, luận lực sát thương vẫn phải dựa vào hai tên Luyện Tạng trung kỳ, trong tay có bảo khí.

Nhất là Dịch Vân Phi, không chỉ lực công kích mạnh nhất, tạo nghệ ở phương diện thân pháp cũng quỷ mị khó lường.

Mỗi lần hắn công kích, đều khiến huyết mãng bị thương, đồng thời còn có thể nhanh chóng thối lui.

- Không hổ là đệ tử chân truyền.

Trong lòng Trần Vũ cảm khái, đều là Luyện Tạng trung kỳ, nhưng Dịch Vân Phi lại mạnh hơn Lý Đại Khuê quá nhiều.

Đương nhiên, không thể không nhắc đến công lao Trần Vũ kiềm chế, đồng thời "cứu viện".

Chính vì thế mới bảo đảm đội ngũ năm người vẫn còn "nguyên vẹn".

Nếu như lần lượt từng người chết đi, cho dù Dịch Vân Phi có cường thịnh hơn nữa cũng khó mà đấu lại huyết mãng thực lực tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dưới sự phối hợp nghiêm mật của năm người, trên thân huyết mãng máu tươi ào ào chảy xuống đất, thương thế càng ngày càng nặng.

"Xì..."

Huyết mãng rốt cuộc cũng có chút sợ hãi, kéo theo thân thể thương tích chui sâu vào trong hang núi.

- Giết!

Lý Đại Khuê một thân thương tích tàn tạ lại phấn khởi truy sát.

Mọi người cũng mừng rỡ.

Thực lực của huyết mãng này tiếp cận Hóa Khí cảnh, linh kiện trên người đều là tài liệu trân quý.

"Vù... Vù... Vù..."

Năm người một đường truy sát, tốc độ Dịch Vân Phi nhanh nhất, tiếp tục lưu lại rất nhiều vết thương trên người huyết mãng.

Lúc này, huyết mãng cũng nỗ lực phản công, kết quả bị "chuyên gia cứu viện" Trần Vũ dùng "trọng kiếm hóa cương" ngăn cản, vì thế mới không bị đánh loạn trận hình.

Lại một trận điên cuồng oanh tạc, huyết mãng bị trọng thương trí mạng, chỉ có thể trốn vào sâu trong hang động.

Không lâu sau, huyết mãng đã bị năm người bức tới cuối hang.

Trước mắt xuất hiện một cái ao máu lớn, từ bên trong tỏa ra mùi máu tanh và sát khí kinh người.

"Vù..."

Huyết mãng xông vào trong ao máu, mặc dù ao máu rất lớn cũng không thể hoàn toàn che giấu thân thể khổng lồ của nó.

- Đừng ngừng lại! Huyết mãng này đang mượn lực lượng của ao máu để khôi phục thương thế và nguyên khí...

Đồng Ngọc Linh giật mình quát to.

Trần Vũ tập trung nhìn lại, chỉ thấy huyết mãng sau khi nhảy vào ao máu, thương thế trên người cũng dần được chữa trị, khí sắc có vẻ đã chuyển biến tốt hơn.

- Tiến lên!

Mọi người rùng mình, vội vàng phát động tiến công đối với huyết mãng trong ao máu.

Nội tức của Luyện Tạng kỳ đã có thể tiến hành cách không công kích, nhất là Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê, mượn bảo khí phát động cách không công kích, đánh cho huyết mãng liên tục rú thảm.

Trần Vũ dựa vào Huyền Trọng kiếm vừa to vừa dài, cũng thống hạ sát thủ với huyết mãng.

Nửa nén nhang qua đi.

Huyết mãng xui xẻo bị mọi người quần ẩu tới chết, trước khi chết, ánh mắt lạnh lẽo không cam lòng còn đảo qua Trần Vũ và Dịch Vân Phi.

"Ục ục ục..."

Thi thể của huyết mãng ngã trong ao máu, nổi lên sóng máu quỷ dị. Huyết thủy trong ao càng trở nên đặc sệt.

- Trong ao này nhất định có loại khoáng vật huyết linh nào đó. Nhanh xử lý thi thể, nếu không toàn bộ lực lượng tinh huyết của nó sẽ bị xói mòn sạch.

Đồng Ngọc Linh nhắc nhở.

Mấy người vội vàng đi xuống, liên thủ vớt thi thể huyết mãng lên. Thi thể huyết mãng này toàn thân đều là bảo, không thể bỏ qua.

Nhưng ngay khoảng khắc Đồng Ngọc Linh bước vào ao máu, dị biến bỗng nhiên phát sinh.

"Ầm..."

Lấy Đồng Ngọc Linh làm trung tâm, ao máu đột nhiên dâng lên sóng khí huyết sát kinh người, bao trùm quanh thân thể Đồng Ngọc Linh.

- Cứu ta!

Đồng Ngọc Linh bị sóng máu cuồng bạo phong tỏa, sắc mặt trắng bệch.

"Huyết Ngọc Linh Duẩn" nàng mang theo bên người lóe lên một đoàn huyết quang, giống như một cái vòng xoáy vô hình, dẫn dắt đi phần lớn sóng khí

huyết sát, quấn quanh toàn thân.

Phần lớn sóng khí huyết sát tràn vào trong Huyết Ngọc Linh Duẩn, còn một bộ phận thì dung nhập vào cơ thể nàng.

Đồng Ngọc Linh hét lên một tiếng đau đớn, trên gương mặt tú lệ hiện lên một tia diễm hồng, thống khổ vặn vẹo.

"Ầm..."

Lấy nàng làm trung tâm, sóng máu cường đại mang theo sát phong tản ra, đẩy cho những người xung quanh không thể đứng vững.

Trần Vũ cách nàng gần nhất, trên mặt thoáng hiện một tia do dự.

"Phịch..."

Đột nhiên, cánh tay hắn bị Đồng Ngọc Linh bắt lấy.

- Ngươi...

Trần Vũ thất kinh.

Nhưng khoảng khắc bị bắt lấy cánh tay, một luồng khí lưu huyết sát theo đó tràn vào trong cơ thể.

"Ầm..."

Vân Sát nội tức trong cơ thể hắn bỗng nhiên sôi trào, hòa tan khí lưu huyết sát kia, dung hợp thành một thể.

"Thịch thịch thịch thịch..."

Trái tim trong cơ thể Trần Vũ đột nhiên nhảy lên.

Khí lưu huyết sát tràn vào trong người bị một luồng "hấp lực" vô hình điên cuồng hấp thu, nhập vào trong cơ thể.

"Ầm... Ầm..."

Thoáng chốc, toàn bộ huyết thủy trong ao máu liền hóa thành từng đạo huyết xà thô to, quấn quanh thân thể hai người.

- Xảy ra chuyện gì?

Đám người Lý Đại Khuê kinh hãi, liên tục thối lui.

Chỉ thấy một nam một nữ trong ao giống như hóa thành một đôi bức tượng huyết sắc, hấp thu toàn bộ sóng khí huyết sát trong ao máu.

- Hai người này...

Trên mặt Dịch Vân Phi lộ ra thần sắc phức tạp, thậm chí mơ hồ có một tia yêu thích và ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thông Mạch Hậu Kỳ

Ao máu trong hang núi.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh cánh tay nối liền, bị sóng khí huyết sát cuồn cuộn bao bọc lấy, giống như hai bức tượng huyết sắc.

Sau khi bắt lấy "nhánh cỏ cứu mạng" Trần Vũ, thống khổ trên mặt Đồng Ngọc Linh bỗng nhiên giảm đi.

- Liên lụy ngươi rồi.

Đồng Ngọc Linh xấu hổ tự trách.

Tình huống vừa rồi, nàng giống như người chết đuối, sẽ sinh ra bản năng dục vọng cầu sinh.

- Đây là...

Trần Vũ phát hiện sóng máu xung quanh phân hóa ra một đám sát khí huyết sắc, bị trái tim thần bí và Vân Sát nội tức trong cơ thể điên cuồng dẫn dắt vào trong cơ thể mình.

Luồng lực lượng sát khí đáng sợ kia chạm phải Vân Sát nội tức trong cơ thể, liền tan ra, sau đó dung nhập.

Vân Sát nội tức của hắn giống như bọt biển hút nước, từng bước lớn mạnh, không ngừng giằng co trong kinh lạc.

"Vù..."

Trong sóng khí huyết sát, huyết sắc lấp lánh thì bị thân thể Đồng Ngọc Linh hấp thu. Trần Vũ chỉ mơ hồ thấy trong y phục của nàng có một khối Huyết Ngọc Duẩn nở rộ huyết quang, thoạt nhìn rất quen mắt.

Thì ra, trong ao máu không chỉ ẩn chứa tinh hoa huyết dịch, còn hấp thu cả sát khí khổng lồ của những hung thú tung hoành Vân Uyên sơn mạch suốt bao nhiêu năm tháng qua.

"Huyết Ngọc Linh Duẩn" của Đồng Ngọc Linh mặc dù có thể hấp thu tinh khí trong huyết dịch, nhưng huyết sát khí kèm theo thì lại sinh ra đả kích rất lớn đối với ký chủ Đồng Ngọc Linh.

Một khi không gánh chịu được sát khí khổng lồ này, Đồng Ngọc Linh có khả năng sẽ tẩu hỏa nhập ma, thậm chí mất đi lý trí, trở thành hung ma.

May mắn là nàng "bắt" được Trần Vũ.

Trần Vũ tu luyện Vân Sát quyền, cần tích lũy sát khí để gia tăng công lực.

Chỉ riêng điểm này còn chưa đủ.

Trái tim thần bí trong cơ thể Trần Vũ sinh ra một luồng "hấp lực" thần bí, giúp Trần Vũ thu gom, đồng thời chấn trụ những huyết sát khí cuồng bạo kia.

Thời gian trôi qua.

Trần Vũ cảm giác Vân Sát nội tức trong cơ thể càng lúc càng lớn mạnh, xung động, thân thể kinh lạc gần như bị khí tức huyết sát lấp đầy.

Cũng may, mỗi khi trái tim thần bí đập vang, luồng "hấp lực" kia lại đè nén khí tức huyết sát thu nhỏ lại, thậm chí áp súc vào trong huyết nhục cốt cách, lực lượng tinh hoa thì hội tụ về phía trái tim.

Trần Vũ cảm giác buồng tim của mình co bóp mạnh mẽ, càng thêm có sức sống.

Sau thời gian uống cạn chung trà.

Sóng khí huyết sát quay cuồng, dần dần ảm đạm xuống.

Huyết thủy trong ao khô cạn hơn phân nửa, hiện ra một cái đầm màu đen.

Thi thể huyết mãng chỉ còn lại chút da thịt xương cặn.

- Hai người các ngươi... vậy mà hấp thu sạch toàn bộ tinh hoa huyết nhục của huyết mãng.

Sắc mặt Dịch Vân Phi có chút u ám, không cam tâm.

Rất hiển nhiên, một hồi kỳ ngộ này đã bị Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chiếm được.

Đồng Ngọc Linh hấp thu tinh hoa huyết dịch, trên gương mặt tú lệ càng trở nên tinh xảo xinh đẹp, da thịt bóng loáng mềm mại.

Nàng tươi cười rạng rỡ, thân thể kiều diễm như được thoát thai hoán cốt.

Đồng Ngọc Linh chỉ hấp thu một phần nhỏ lực lượng huyết tinh, phần lớn là bị "Huyết Ngọc Linh Duẩn" đeo trên người hấp thu, bởi vì nàng cũng không có thể chất mạnh mẽ như Trần Vũ.

- Trần sư đệ, cảm tạ ngươi.

Đồng Ngọc Linh cảm kích nói.

Trần Vũ giúp nàng hấp thu "tạp chất" sát khí không cần thiết, khiến nàng hấp thu được tinh hoa huyết dịch vô cùng tinh thuần.

Thế nhưng, những "tạp chất" này lại vừa vặn hợp với nhu cầu của Vân Sát nội tức trong cơ thể Trần Vũ.

Lúc này, Trần Vũ cũng không rảnh trả lời.

Hắn ngồi xếp bằng, toàn lực vận chuyển nội tức bành trướng mất khống chế trong cơ thể. Vân Sát nội tức mặc dù tăng cường, đồng thời cũng trở nên cuồng bạo dị thường, xao động bất an.

"Thịch thịch thịch..."

Trái tim thần bí nhảy lên vài lần, ổn định khí huyết và nội tức khắp toàn thân của Trần Vũ.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù cũng tu luyện Vân Sát quyền, e rằng vẫn sẽ bị phả phệ, thậm chí bạo thể mà chết.

Việc bây giờ Trần Vũ phải làm là hấp thu, chuyển hóa huyết sát khí cuồng loạn trong kinh lạc.

Bên cạnh đó, máu thịt trong cơ thể hắn thu nạp hơn phân nửa huyết sát khí, cũng có nguy cơ "phệ chủ".

Suy cho cùng, những thứ sát khí này là ngoại lực, không phải do tự bản thân Trần Vũ tu luyện ra được.

- Trong cơ thể tiểu tử này ẩn chứa huyết sát khí khổng lồ, vượt xa nội tức của chính hắn, sớm muộn cũng sẽ bị phản phệ.

Dịch Vân Phi lạnh lùng nhìn.

Bây giờ Trần Vũ không tẩu hỏa nhập ma hoặc bạo thể mà chết, cũng khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Vài canh giờ sau.

Hung điểu bên ngoài hang núi đã rút đi một ít, phần lớn vẫn lượn lờ bên ngoài.

Trần Vũ vẫn tiếp tục vận chuyển "Vân Sát tâm pháp", thủ vững bản tâm, chuyển hóa hấp thu huyết sát khí trong cơ thể.

Trong quá trình này, sát khí trong cơ thể đã phản phệ vài lần, đều bị trái tim thần bí chấn trụ.

Dần dần, Trần Vũ đã nắm giữ Vân Sát nội tức thuộc về mình, sau đó đi hấp thu những huyết sát khí khác trong kinh mạch, tự mình tinh luyện để lớn mạnh.

Hả?

Mấy người ở đây phát hiện khí tức hung bạo trên người Trần Vũ đang từ từ trầm ổn lại, thậm chí còn bắt đầu thu gom để tinh luyện.

Đồng thời, nội tức chấn động trên người Trần Vũ cũng dần dần tăng lên.

- Tên này không ngờ...

Trên mặt Dịch Vân Phi tràn ngập thần sắc không thể tin nổi.

Trần Vũ không chỉ thu phục luyện hóa một bộ phận huyết sát khí, mà còn đang không ngừng tăng cường bản thân.

Hai ngày sau...

"A..."

Trần Vũ gầm nhẹ một tiếng, quanh thân dấy lên một trận sát phong màu đen rít gào mãnh liệt, phóng xuất ra một ít tạp khí huyết sắc.

Hai người Dịch Vân Phi và Lý Đại Khuê đều giật mình, giống như nhìn thấy quái thai.

- Chúc mừng Trần sư đệ, tu vi lại tiến thêm một tầng.

Đồng Ngọc Linh cười chúc mừng.

- Thông Mạch hậu kỳ ư? Thật là bất ngờ...

Trần Vũ thở phào một hơi.

Hai ngày này, hắn chỉ một lòng muốn ổn định nội tức của mình, đồng thời thuần phục huyết sát khí làm loạn trong cơ thể.

Kết quả, sau khi ổn định tình trạng trong cơ thể, Vân Sát nội tức lại lớn mạnh đến cực hạn, cường thế mở ra đầu kinh lạc thứ ba trong cơ thể, vận hành thông suốt.

Dấu hiệu này có nghĩa là Trần Vũ tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ.

Chẳng qua, Trần Vũ lại có chút nửa mừng nửa lo.

Mừng là bởi vì ngoài ý muốn tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ.

Lo là mượn ngoại lực đột phá, sẽ khiến tu vi bất ổn, kém xa kiên định trước đây.

Dù sao với tư chất của hắn, nếu theo tiến độ bình thường, đột phá Thông Mạch hậu kỳ cũng phải mất ít nhất một năm.

- Hai vị, các ngươi được nhiều chỗ tốt như vậy, có nên bỏ ra chút gì đó không?

Vẻ mặt Dịch Vân Phi có chút không cam lòng.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh không khỏi nhìn về phía ao máu.

Bên trong ao máu có một tầng cặn tinh thể màu đỏ vỡ vụn, còn có tàn cốt thi thể của huyết mãng.

Kỳ ngộ trong này, đều bị hai người Trần Vũ thu được.

Theo lý thuyết, huyết mãng là do năm người cùng đánh chết, tất cả mọi người đều có phần, huống chi còn là kỳ ngộ trong ao máu.

Trải qua thương nghị, năm người phân phối như sau: hai người Trần Vũ tặng sừng và tinh huyết của hung ngưu cho Dịch Vân Phi.

Đồng Ngọc Linh hấp thu được tinh hoa huyết dịch tinh thuần khổng lồ như vậy, tất nhiên cũng không cần tinh huyết hung ngưu nữa.

Trần Vũ vẫn giữ lại Man Ngưu chi tủy, có thể nói mọi người đều vui.

Bên cạnh đó, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ dẫn tới nhiều hung điểu như vậy, khiến mọi người lâm vào đại nạn.

Đại nạn này là mọi người cùng gánh.

Hai người miễn cưỡng giao ra một quả trứng của Hung Điểu Vương cho Dịch Vân Phi.

Lúc này sắc mặt Dịch Vân Phi mới hòa hoãn lại một chút.

Lúc hắn quyết chiến huyết mãng, thân là đại chủ lực, còn bị hung điểu tai họa hai lần, nên mọi người cũng không dị nghị gì.

Đương nhiên, tiện nghi lớn nhất vẫn là bị Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh chiếm. Nhưng mấy người Lý Đại Khuê cũng hết cách, cho dù ao máu đặt nguyên vẹn ở đây thì bọn họ cũng không có năng lực đó.

- Trần sư đệ, ngươi thấy hai quả trứng của Hung Điểu Vương, cộng thêm đan dược và nguyên thạch đã bàn lúc trước, đổi Uẩn Khí đan của ngươi được không?

Lý Đại Khuê cười ngây ngô hỏi.

Uẩn Khí đan ư?

Dịch Vân Phi kinh ngạc nhìn Trần Vũ, loại đan dược ngay cả hắn cũng động tâm, tiểu tử này làm sao có được?

- Đồ vật của Lý sư huynh miễn cưỡng đủ đổi Uẩn Khí đan.

Đồng Ngọc Linh cười nói.

Trần Vũ biết, lần này Lý Đại Khuê đề nghị giao dịch, thành ý hơn lần trước rất nhiều.

Chẳng qua, trứng của Hung Điểu Vương dù giá trị cao, nhưng muốn ấp trứng thành công, thậm chí bồi dưỡng một con phi cầm thành điểu sủng, không biết phải mất bao nhiêu năm, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và đại giới.

Mà Uẩn Khí đan, ngay cả Luyện Tạng kỳ phục dụng cũng thu được lợi ích rất lớn, thậm chí đặt vững căn cơ để tương lai trùng kích Hóa Khí cảnh.

Một là giá trị lợi ích về lâu về dài, còn một là lợi ích trực tiếp.

Chính vì thế, Trần Vũ lại lần nữa cự tuyệt.

Lý Đại Khuê cảm thấy rất thất vọng, cũng may lần này hắn thu hoạch được khá nhiều, ngày sau chưa chắc không thể đổi một viên Uẩn Khí đan.

- Dám hỏi tôn tính đại danh vị Trần sư đệ này!

Dịch Vân Phi đột nhiên mở miệng.

Hắn chợt nảy sinh hứng thú với Trần Vũ.

Thiếu niên này không chỉ có Uẩn Khí đan, mà công pháp tu luyện dường như còn có liên quan đến công pháp trấn tông - Nguyên Sát Thần Công của Vân Nhạc môn.

Nhân vật như vậy, hẳn là có lai lịch, tại sao bản thân chưa từng nghe nhắc đến?

- Ha ha...

Ngô Vũ lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Hắn là Trần Vũ, sư đệ của chúng ta, cũng không phải giống như ngươi tưởng tượng. Uẩn Khí đan của hắn là do chiến thắng hạng nhất Thi đấu Ngoại môn mà được thưởng. Làm sao so được với Dịch huynh ngươi, là con ruột của tông chủ Thủy Nguyệt phái, xuất thân cao quý...

Dịch Vân Phi... con ruột tông chủ Thủy Nguyệt phái?

Trần Vũ kinh ngạc, khó trách người này còn trẻ mà tu vi đã cường hoành như thế, còn là đệ tử chân truyền của Thủy Nguyệt phái.

- Trần Vũ... ngươi là Trần Vũ kia?

Dịch Vân Phi sầm mặt.

Làm sao vậy?

Mấy người ở đây đều khó hiểu nhìn Dịch Vân Phi.

- Ta là Trần Vũ, lẽ nào Dịch huynh biết ta?

Trần Vũ khó hiểu nói.

Trước thi đấu ngoại môn, Trần Vũ vẫn là đệ tử sát ngoài vòng đệ tử ngoại môn Vân Nhạc môn, hoàn toàn không cùng cấp bậc với đại nhân vật con ruột tông chủ như Dịch Vân Phi, dù bấu víu thế nào cũng không có liên hệ gì mới đúng.

- Ngươi xuất thân từ Trần gia Tương Dương thành?

Ánh mắt Dịch Vân Phi trở nên âm lệ, nhìn Trần Vũ chằm chằm.

- Không sai.

Trần Vũ cảm thấy có gì đó không ổn.

- Vậy thì không sai rồi, chết đi cho ta!

Trên gương mặt anh tuấn của Dịch Vân Phi lại hiện lên sát cơ u ám cùng lửa giận trùng thiên.

Còn chưa dứt lời, hắn đã vỗ một chưởng về phía Trần Vũ.

"Vù..."

Một đạo chưởng lực băng hàn xoay tròn như băng phong, mang theo thanh thế khiến người khác sợ hãi, ép về phía Trần Vũ. Lần này so với công kích đả thương Đồng Ngọc Linh lúc trước còn mạnh hơn rất nhiều.

- Cẩn thận!

Đồng Ngọc Linh kinh hô thất thanh.

Một kích này của Dịch Vân Phi không phải chuyện đùa, ngay cả Luyện Tạng kỳ cũng khó mà chống lại, thậm chí có thể trọng thương trí mạng.

Nội tức băng hàn cường đại cách không đánh tới, khiến huyết dịch toàn thân Trần Vũ đều có chút ngưng trệ.

- Vân Sát chưởng!

Trong lòng Trần Vũ dấy lên lửa giận không tên, trái tim đập mạnh, Vân Sát nội tức trong cơ thể bành trướng, ầm ầm bộc phát.

"Ầm..."

Khoảng khắc đánh ra một chưởng này, sát khí kinh người trong cơ thể tràn ra, không ngờ ở trong không trung hình thành một đạo quyền ảnh sát khí to bằng thùng nước, mơ hồ hiện lên hình thái mãng xà.

- Quyền kình ngưng sát.

Bên kia, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đều khẽ thốt lên.

Trần Vũ cũng giật mình.

Một chưởng này không ngờ lại có thể đem hung khí huyết sát còn sót lại trong cơ thể phát tiết ra một phần. Vân Sát nội tức trong cơ thể bị đè nén đã lâu, bây giờ mạnh mẽ bộc phát như lũ tràn đê.

Cũng chính vì thế, hắn không mở ra pháp môn bạo phát của trái tim thần bí mà vẫn có thể đánh ra Quyền kình ngưng sát.

Càng kinh người hơn là quyền ảnh sát khí lần này, lại mơ hồ xuất hiện hình thái huyết mãng, khí hung sát càng nồng đậm.

"Ầm...! Ầm..."

Chưởng lực cực hàn tạo thành vòng xoáy băng phong cùng va chạm với quyền kình sát khí hình thái mãng xà.

Ngay lập tức, một mảnh đá vụn sóng khí bay tán loạn, càn quét phương viên mấy trượng xung quanh, hang núi mà mọi người đang đứng cũng mơ hồ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Quan Tài Đáng Sợ

"Ầm...! Ầm..."

Dịch Vân Phi và Trần Vũ cách không giao phong một chiêu.

Hai luồng kình khí bá đạo mãnh liệt va chạm giữa không trung, khiến cho hang núi chấn động, kình phong càn quét đá vụn.

- Này! Dừng tay!

- Tại sao hai người các ngươi lại bỗng nhiên đánh nhau?

Một nhóm năm người loạn thành một đoàn. Quyền chưởng giao phong, lực lượng cường đại cuồn cuộn khắp phụ cận, bóng người chuyển động lộn xộn.

Cuối cùng, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ kéo Dịch Vân Phi lại. Còn Đồng Ngọc Linh thì đứng sóng vai bên cạnh Trần Vũ, lạnh lùng nhìn Dịch Vân Phi.

- Không ngờ tiểu tử ngươi có thể tiếp được Hàn Phong Nhất Chưởng của ta.

Dịch Vân Phi dừng lại, trở nên bình tĩnh.

Suy cho cùng, mấy người trước mặt đều xuất thân từ Vân Nhạc môn, cho dù hắn không sợ, nhưng e rằng cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Mà một quyền Trần Vũ vừa bộc phát, lại khiến hắn giật mình vô cùng.

Một chưởng của hắn, mặc dù còn chưa dốc hết toàn lực, nhưng cũng đã phát động bảy tám phần mười công lực, ngay cả Luyện Tạng trung kỳ cũng chưa chắc có thể tiếp được.

- Trần sư đệ, ngươi không sao chứ?

Đồng Ngọc Linh thở phào một cái, lo lắng hỏi.

- Không có gì đáng ngại.

Trần Vũ chỉ cảm thấy cánh tay có chút đông cứng, trái tim đập mạnh, Vân Sát nội tức tràn vào, liền khôi phục lại bình thường.

Phía bên kia, Lý Đại Khuê và Ngô Vũ cũng âm thầm kinh hãi.

Trần Vũ dùng tu vi Thông Mạch hậu kỳ đánh ra Quyền kình ngưng sát, đối chiến với một kích của đệ tử chân truyền như Dịch Vân Phi mà vẫn không rơi xuống hạ phong.

Ngay cả bản thân Trần Vũ cũng có chút bất ngờ.

Lần này, hắn không sử dụng pháp môn bạo phát của trái tim thần bí.

Thoáng suy nghĩ một chút, Trần Vũ đại khái đã hiểu: một chưởng vừa rồi, phát tiết một ít hung khí huyết sát còn thừa trong cơ thể, cho nên chưởng lực mới tăng phúc lớn như vậy.

Phải biết rằng, khí tức huyết sát còn thừa lại trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa hấp thu. Không chỉ vậy, Trần Vũ còn cảm giác Vân Sát nội tức trong cơ thể đã trở nên thông thuận hơn.

Cảm giác này, giống như ý niệm "thông suốt".

Hắc hắc... Xem ra thật sự phải cảm tạ một chưởng của Dịch Vân Phi rồi.

Dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng biểu tình trên mặt của Trần Vũ lại không tốt lắm, từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng nhìn Dịch Vân Phi.

- Dịch Vân Phi, ngươi phát điên gì đấy, gặp người nào cũng cắn sao?

Đồng Ngọc Linh phẫn hận nói, ngôn từ tàn nhẫn đến mức khiến cho đám người Trần Vũ cũng phải xấu hổ.

- Ngươi... các ngươi!

Gương mặt tuấn tú của Dịch Vân Phi giận dữ vặn vẹo, chỉ thiếu chút nữa là chuẩn bị động thủ.

- Dịch huynh, có lời này ta phải nói rõ. Ngươi vì cớ gì đột nhiên hạ thủ với Trần Vũ, hình như hôm nay cũng là lần đầu tiên các ngươi gặp mặt mới đúng.

Ngô Vũ khuyên nhủ.

Dịch Vân Phi cưỡng chế tức giận, ánh mắt băng lãnh cừu thị, nhìn Trần Vũ một cách tàn nhẫn.

- Trần Vũ, ta hỏi lại ngươi một câu. Ngươi có phải đã định ra hôn ước với Sở Uyển Ngọc không?

Dịch Vân Phi hít sâu một hơi, nói.

Sở Uyển Ngọc? Hôn ước?

Trần Vũ sửng sốt, cẩn thận nghĩ lại, dường như đúng thật có chuyện như vậy.

Hắn thiếu chút nữa đã quên mất chuyện bản thân bị gia tộc sắp đặt hôn sự, đối tượng còn là nữ nhi của thành chủ Sở Phong.

Chuyện này cũng được cha mẹ Trần Vũ đồng ý.

Nói cách khác, Sở Uyển Ngọc đích thật là vị hôn thê của hắn, ít nhất, trên danh nghĩa là không sai.

- Hừ, xem ra ngươi cũng biết chuyện này. Ta và Uyển Ngọc tình đầu ý hợp, duyên định kiếp này, vậy mà bị ngươi hoành đao đoạt ái.

Trong mắt Dịch Vân Phi lóe lên một tia oán hận.

- Ngươi... ngươi có vị hôn thê?

Trên gương mặt thanh tú của Đồng Ngọc Linh hiện rõ vẻ kinh ngạc, trong mắt còn thoáng có chút ảm đạm.

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người.

- Ta nói này Trần sư đệ, nếu như Dịch huynh và nữ nhân kia đã yêu thương nhau, ngươi cưỡng ép chia rẽ uyên ương cũng có chút không đúng nha.

Lý Đại Khuê vội ho một tiếng.

- Xin lỗi, ta ngay cả mặt mũi Sở Uyển Ngọc như thế nào cũng chưa từng thấy. Đối với chuyện của các ngươi, ta cũng không hứng thú!

Trần Vũ tức giận.

Nhắc đến chuyện này, hắn cũng căm tức vô cùng.

- Hừ! Ta khuyên ngươi sớm ngày từ bỏ ý đồ không an phận với Uyển Ngọc đi! Bằng không, người có chủ ý với nữ nhân của ta, đều không có kẻ nào

có kết cục tốt.

Dịch Vân Phi uy hiếp.

Hắn cũng không tin Trần Vũ dám tìm cái chết.

Với dung mạo của Sở Uyển Ngọc, từng có rất nhiều người chỉ nhìn thấy dung mạo nàng một lần, liền nhớ mãi không quên. Vì thế, Dịch Vân Phi đã từng ám toán vài tên tình địch, nhẹ thì chặt chân tay, nặng thì phế bỏ tu vi.

- Chậc chậc, nhìn bộ dạng của ngươi, xem ra còn chưa đắc thủ được nữ nhân này. Có bản lĩnh, ngươi đoạt nàng về, tìm Sở gia giải trừ hôn ước đi!

Trần Vũ bày ra bộ dạng: chuyện không liên quan đến ta.

- Ngươi...

Dịch Vân Phi nổi giận.

Quả thật hắn không đắc thủ nữ nhân này, cho nên mới lưu ý như vậy.

Chẳng qua, bộ dạng ti tiện "ta không để ý, muốn kết hôn thì ngươi đoạt về đi" của Trần Vũ, lại khiến cho hắn giận dữ không thôi.

- Được rồi được rồi, chẳng qua là chút ân oán nam nữ mà thôi.

Ngô Vũ vội vàng hòa giải.

Đúng lúc này, bên ngoài hang núi chợt truyền đến một trận tiếng chim khiếu, âm phong gào thét.

Ồ?

Mọi người thầm rùng mình, chạy ra ngoài động khẩu xem tình huống.

Qua hai ngày, hung điểu ngoài hang núi đã đi hơn phân nửa, chỉ còn dư lại chừng một hai ngàn con.

Đại khái chờ thêm một ngày, hắn có thể trốn đi được.

- Không đúng, những hung điểu này dường như đang sợ hãi thứ gì đó.

Đồng Ngọc Linh cẩn thận phân tích.

Mọi người nhìn lên trời, chỉ thấy bầy hung điểu căn bản không để ý đến năm người, bọn chúng hướng về một phía rít lên, lông vũ run rẩy, trong mắt tràn ngập sợ hãi đến từ bản năng.

Một hướng khác của Vân Uyên sơn mạch, chợt tràn tới một luồng khí tức âm u.

"Vù..."

Một trận hàn ý không tên nổi lên trong lòng đám người.

Lúc này, một tiếng chim khiếu sắc bén vang trời, chợt xẹt qua bầu trời mây.

- Là Hung Điểu Vương.

Một đầu hung điểu khổng lồ màu đen xuất hiện, mang theo một trận cuồng phong khói đen, phát ra từng trận rít gào, khiến mọi người chấn kinh.

Uy thế cường đại, còn hơn cả đầu huyết mãng bị chém giết lúc trước.

Chính là đầu Hung Điểu Vương đã tiếp cận Hóa Khí cảnh kia.

Hung Điểu Vương căn bản không nhìn năm người ở cửa động, ngược lại phát ra tiếng rít bất an, nhằm về một phương hướng khác, không ngừng rít gào thị uy.

Mấy nhịp hô hấp sau, tại chân trời xa xôi chợt nổi lên một trận vụ khí u ám lạnh lẽo quỷ dị, một luồng khí tức mục nát tràn ngập khắp nơi.

Trong lúc mơ hồ, trong khí vụ u ám xuất hiện một điểm đen nhỏ.

- Thứ gì vậy?

Năm người đột nhiên run lên một cách khó hiểu.

Luồng khí tức âm trầm này, càng lúc càng mạnh, khiến người khác cảm thấy bất an.

Trong khí vụ u ám, điểm đen nhỏ từ từ trở nên to lớn.

- Đó là...

Trần Vũ có giác quan thị lực tốt nhất, sau khi nhìn thấy rõ hình thù của vật thể lạ kia, toàn thân lập tức run rẩy.

Điểm đen từ từ phóng to, sau đó, một cái "quan tài đá" xẹt qua không trung, tiến vào tầm mắt của đám người.

Quan tài đá!

Mọi người trợn trừng mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Bề ngoài quan tài đá đen nhẻm cũ nát, hai bên vách quan tài khắc họa hoa văn đá tà dị lạnh lùng, phảng phất như chữ khắc chìm Thượng Cổ. Quan tài đá kéo theo một đám sương mù âm u, nhanh chóng tiếp cận, khí tức càng ngày càng đáng sợ.

- Quan tài đá... có người!

Không biết là ai khẽ hô lên, khiến mọi người cảm thấy da đầu tê dại.

Trần Vũ tập trung nhìn, chỉ thấy bốn góc "quan tài đá" có bốn cái bóng người như xác chết không hồn.

Bốn bóng người này, tứ chi cứng đờ, khuôn mặt trắng bệch, con ngươi u ám.

Bốn thân ảnh "hoạt tử nhân" (*) giống như quỷ tốt, khiêng quan tài đá tản mát khí tức âm u khủng bố, bay giữa không trung.

Cuối cùng, quan tài đá bay đến trên khoảng không bầy hung điểu.

Chỉ trong nháy mắt, phụ cận lập tức chìm vào tĩnh mịch, toàn bộ hung thú đều run rẩy bất an.

Năm người Trần Vũ, trán ứa mồ hôi lạnh, trái tim như bị đè nén tới cực điểm, hoàn toàn không thở nổi.

Năm người đều không dám động, cũng không dám hé răng mở miệng nói chuyện, chỉ sợ kinh động đến "kí chủ" trong quan tài đá. Thậm chí trên người bốn hoạt tử nhân giống như quỷ vệ khiêng quan tài đá cũng tản mát ra khí tức khiến mọi người hãi hùng khiếp vía.

Quan tài đá tiến đến, bầy chim bị xâm phạm liền trở nên kinh loạn điên cuồng.

Trong đó, Hung Điểu Vương khổng lồ vỗ động hắc vũ, gây nên một trận cuồng phong âm lãnh.

Bầy hung điểu cùng tiếp xúc với quan tài đá.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Bên ngoài quan tài đá bỗng nhiên nổi lên một luồng ánh sáng xám đen, ngay cả những chữ khắc chìm quỷ dị cũng lập lòe lóe sáng.

"Két..."

Nắp quan tài đá chợt dịch chuyển vài thước.

Tiếp theo, một cánh tay xương khô từ bên trong chậm rãi thò ra.

Một màn này khiến trái tim đám người Trần Vũ nhảy lên tới cổ họng, sống lưng mát lạnh, khí huyết như tắc nghẽn.

Áp lực đáng sợ, khiến mọi người không thể thở nổi.

Ngay miệng quan tài đá, bàn tay xương khô âm trầm chầm chậm vẽ một vòng, trên trời phát ra tiếng sấm nổ vang rền.

"Ầm..."

Bằng mắt thường có thể thấy được một cái bóng khổng lồ đen như mực xẹt qua chân trời.

Ngay khoảng khắc đó, một tiếng rít thê thảm kinh hồn vang vọng không dứt, phá vỡ bầu trời. Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Hung Điểu Vương bị chia năm xẻ bảy, toái thi từ trên không trung rơi lả tả xuống.

Cùng lúc đó, hàng trăm hung điểu gần đó cũng từ trên trời rơi xuống, huyết nhục thi cốt đều vỡ vụn.

Trước cửa động, năm người Trần Vũ giật mình kinh hãi, nhìn lông chim và huyết nhục tản mát đầy trời, giống như thiên nữ rải hoa.

Cánh tay xương khô chỉ mới cách không bổ ra một trảo, không chỉ Hung Điểu Vương bị giết, mà bầy hung điểu xung quanh cũng chết thảm mấy trăm con.

Đây là cấp bậc gì?

"Vù..."

Lúc này, quan tài đá âm u đáng sợ lại chầm chậm bay về phía gần cửa động, sau đó đi ngang qua.

Năm người Trần Vũ sợ hãi, da đầu tê dại, hoàn toàn hít thở không thông.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Nắp quan tài chậm rãi vén lên, ánh sáng u ám trên những chữ khắc chìm trên vách quan tài đá cũng vụt tắt, cánh tay xương khô đã biến mất không còn dấu vết.

Bốn quỷ vệ khiêng quan tài đá cũng rời đi càng lúc càng xa.

Đến tận khi quan tài đá biến mất trong màn sương mù đen xám, trở thành một điểm đen nhỏ cuối tận chân trời thì mọi người mới thở dốc nổi.

"Phù..."

Nhóm năm người đều cảm thấy y phục bị mồ hôi thấm ướt đẫm, bộ dạng như còn chưa tỉnh hồn.

- Ta cảm thấy, bốn quỷ vệ khiêng quan tài đá kia, ít nhất cũng là thực lực trên Hóa Khí cảnh. Tồn tại thần bí trong quan tài đá lại càng không thể phỏng đoán.

Dịch Vân Phi hít sâu một hơi.

- Hóa Khí cảnh? Tầng thứ như vậy có thể dễ dàng phát hiện ra chúng ta mới đúng.

Đồng Ngọc Linh lẩm bẩm.

- Khẳng định phát hiện.

Dịch Vân Phi quả quyết nói:

- Chẳng qua là chúng ta không cản đường chúng. Tồn tại như vậy, há cần hạ thủ với đám kiến hôi như chúng ta?

Mọi người đều ngạc nhiên, nhưng không thể không thừa nhận sự thật này.

Trải qua một chuyến này, năm người không dám dừng lại tại nơi này nữa, lập tức mỗi người đi một ngả.

Hai ngày sau.

Bốn người Trần Vũ trở về Vân Nhạc môn.

- Trần sư đệ, chúng ta đi gặp sư tôn, đem chuyện này nói cho lão nhân gia ngài. Tồn tại khủng bố trong quan tài đá kia, tuyệt đối có thể rung chuyển toàn bộ tông môn Sở quốc.

Ngô Vũ trịnh trọng nói.

Trần Vũ gật đầu, hắn cũng rất tò mò, quan tài đá kia rốt cuộc là thứ gì.

Có lẽ sư tôn Mao Thu Vũ biết.

Không lâu sau.

Bốn người Trần Vũ gặp được sư tôn Mao Thu Vũ trong phủ trưởng lão.

- Xú tiểu tử, đám người các ngươi đi đâu mấy ngày qua, một người cũng không tìm được.

Mao trưởng lão khẽ mắng một câu.

- Sư tôn, xảy ra chuyện lớn rồi...

Ngô Vũ lập tức lên tiếng, đem sự kiện quan tài đá đáng sợ mà mọi người từng trải qua, giảng giải một lần.

Quan tài đá?

Trong mắt Mao trưởng lão chợt lóe tinh quang, đợi đến khi nghe xong, sắc mặt lại bình thản như cũ.

Dáng vẻ bình tĩnh của sư tôn, khiến Trần Vũ ngạc nhiên không thôi.

- Vi sư đã biết rồi. Mấy ngày trước, Vân Nhạc môn chúng ta cũng nhận được tin tức về "Âm Thạch Quan" này.

Mao trưởng lão chậm rãi nói.

***

(*) Hoạt tử nhân: xác sống

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: Nội Gián

Âm Thạch Quan!

Đám người Trần Vũ ngơ ngác nhìn nhau.

Xem ra, Mao trưởng lão hẳn biết được vài phần tin tức về quan tài đá thần bí này.

Dưới ánh mắt hiếu kỳ cầu học của đám người, Mao Thu Vũ mở miệng nói:

- Trước đây mấy ngày, hai đại gia tộc có cường giả Hóa Khí cảnh trấn thủ tại Sở quốc đã bị diệt môn trong một đêm, chó gà không tha.

Đại tộc diệt môn?

Trong lòng Trần Vũ phát lạnh, đại gia tộc có cường giả Hóa Khí cảnh trấn giữ, còn mạnh hơn Trần gia nào chỉ gấp mười lần.

Những đại tộc này, đều là đại cự đầu trong giới thế tục, tiếp cận tông môn Sở quốc, thậm chí có ngàn vạn đường dây quan hệ với các đại tông môn.

- Sự kiện diệt môn là do Âm Thạch Quan làm?

Ngô Vũ hít vào một ngụm khí lạnh.

- Không sai.

Mao trưởng lão âm trầm nói:

- Hai gia tộc lớn này, cách đây 50 năm đều từng là thế lực phụ thuộc "Cốt Ma Cung", về sau trong đại chiến chính tà Sở quốc, đã phản bội Cốt Ma Cung.

Cốt Ma Cung? Đại chiến chính tà? Phản bội?

Những từ then chốt này, bắt đầu xâu chuỗi trong đầu Trần Vũ.

Cốt Ma Cung từng là thế lực tông môn hàng đầu Sở quốc, uy danh thậm chí ngay cả nữ tử thần bí "Diệp Lạc Phượng" xa tận Tề quốc cũng biết đến.

Trong ấn tượng, sau đại chiến chính tà, Cốt Ma Cung thảm bại, từ từ suy thoái, mấy chục năm gần đây rất khiêm tốn, hầu như chưa từng lộ diện.

- Đủ loại dấu hiệu cho thấy Cốt Ma Cung sắp một lần nữa xuất thế, đệ tử kỳ môn cũng sắp xuất hiện. Đoạn thời gian tới, các ngươi ra ngoài phải cẩn thận, tốt nhất đừng để lạc đàn.

Mao trưởng lão nhắc nhở.

Ba người Trần Vũ liền vội vã đồng ý. Uy danh và sự đáng sợ của Cốt Ma Cung, ngay cả bọn họ cũng từng nghe thấy.

Chẳng qua, Trần Vũ rất hiếu kỳ, tại sao trong trận đại chiến chính tà kia, ba đại môn phái Vân Nhạc môn, Thủy Nguyệt phái, Thiết Kiếm môn lại không cùng ra tay, một hơi tiêu diệt tông phái tà ma này.

Có lẽ, trong tràng đại chiến kia hẳn còn có rất nhiều bí mật.

- Về nhân vật thần bí trong Âm Thạch Quan, các ngươi không cần đoán mò. Có đôi khi, biết nhiều cũng không phải chuyện tốt.

Mao trưởng lão cắt ngang lòng hiếu kỳ của đám người.

Sau đó, Mao trưởng lão híp mắt lại quan sát trên người Trần Vũ vài lần.

- Hắc hắc, xem ra ngươi kỳ ngộ không nhỏ, chỉ mới vài ngày không gặp đã đột phá đến Thông Mạch hậu kỳ.

Trần Vũ bị ánh mắt soi mói của hắn dọa sợ.

Đám người Lý Đại Khuê và Ngô Vũ thì đều lộ vẻ hâm mộ.

Cuối cùng, mọi người lại kể lại chuyện kỳ ngộ ao máu một lần.

- Hừ!

Mao trưởng lão cười lạnh một tiếng, nói:

- Phàm là thu được thứ gì, tất phải trả giá rất lớn. Loại hành vi mượn nhờ ngoại lực cưỡng ép tăng cao tu vi, hậu hoạ cực lớn.

- Hậu hoạ ư?

Trần Vũ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tựa như một luồng khí tức âm hàn chạy qua trong người.

"Bộp!"

Trước mắt nhoáng lên, Mao Thu Vũ chợt vỗ một cái lên vai Trần Vũ.

"Vù..."

Một luồng Thiên Thiên Chân Khí màu xanh nhạt mang theo uy năng lớn lao không thể ngăn cản tràn vào kinh lạc trong cơ thể Trần Vũ.

Thoáng chốc.

Vân Sát nội tức khắp toàn thân Trần Vũ, thậm chí huyết khí hung hăng tiềm tàng trong đó cũng bị đóng băng trong nháy mắt, ngoan ngoãn thuận theo.

Thiên Thiên Chân Khí hùng hậu cường đại vận chuyển vài vòng trong cơ thể Trần Vũ.

Một lát sau, Mao trưởng lão khẽ thở dài một hơi, thu hồi bàn tay về.

Trần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, luồng khí tức bạo ngược dung nhập vào Vân Sát nội tức trong cơ đã giảm bớt rất nhiều.

- Đa tạ sư tôn.

Trần Vũ còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn vội vàng cảm tạ.

- Đừng cao hứng quá sớm, trên người ngươi còn sót lại rất nhiều khí huyết bạo ngược, thậm chí đã dung nhập vào kinh lạc và máu thịt của ngươi, vi sư chỉ tạm thời giúp ngươi trấn áp nó một thời gian ngắn mà thôi.

Lời nói tiếp theo của Mao trưởng lão khiến trái tim Trần Vũ chìm xuống tận đáy cốc.

Lần kỳ ngộ này, mặc dù đột phá Thông Mạch hậu kỳ, thoạt nhìn thì sảng khoái nhưng tai hại cũng lộ rõ.

- Bây giờ ngươi đối mặt với hai vấn đề.

Mao trưởng lão trịnh trọng nói.

- Mời sư tôn nói!

Trần Vũ trịnh trọng đáp.

- Thứ nhất, vấn đề khí tức hung hăng bạo ngược phản phệ, dễ bị tẩu hỏa nhập ma, thậm chí bạo thể mà chết. Nói thật, bây giờ ngươi còn bình yên vô sự, ngay chính vi sư cũng bất ngờ không thôi.

Vẻ mặt Mao trưởng lão có chút cổ quái.

Trên thực tế, hắn vừa mới kiểm tra vấn đề thể chất của Trần Vũ.

Mao trưởng lão thấy rất kỳ quái, Trần Vũ tu hành Đồng Tượng công và Vân Sát quyền đều tiến triển không tệ. Nhưng hắn kiểm tra một lượt, thân thể này ngoại trừ sinh mệnh lực cường đại và thể chất khỏe mạnh dị thường ra, không nhìn thấy dị thường rõ ràng.

- Thứ hai, đó là căn cơ bất ổn, trong nội tức bao hàm huyết khí ô uế, không thuần khiết. Rất có khả năng sẽ bóp chết tiềm lực tương lai của ngươi. Ví dụ như, sau này ngươi tấn thăng Luyện Tạng kỳ sẽ càng khó khăn, thậm chí cả đời vô vọng tấn thăng Hóa Khí cảnh.

Mao trưởng lão hời hợt nói.

Nghe thấy vấn đề thứ nhất, Trần Vũ xem như yên lòng. Nhưng vấn đề thứ hai, lại khiến hắn như rơi xuống vực sâu.

Căn cơ bất ổn... bóp chết tiềm lực tương lai.

Đây là chuyện hắn lo lắng nhất.

- Xin hỏi sư tôn, có phương pháp gì giải quyết không?

Trần Vũ hít sâu một hơi.

- Có vài loại phương pháp, nhưng tương đối thực tế nhất là phục dụng "Thanh Khí đan" hiếm thấy. Đan này mặc dù không thể tăng mạnh tu vi, nhưng có thể hóa giải lệ khí, trừ khử tạp chất, có tác dụng thanh giải kinh lạc. Đan này còn có thể củng cố cảnh giới tu vi, chiết xuất chân khí nội tức...

Mao trưởng lão hồi đáp.

Thanh Khí đan.

Trước mắt Trần Vũ sáng lên, đan này quả thực thích hợp với tình trạng của mình hiện nay.

- Chỉ là, giá trị của đan này còn trên cả Uẩn Khí đan, chủ yếu là hiếm có khó cầu. Thảo Mộc Đường của bổn tông, trong mười năm cũng khó luyện chế được mấy viên.

Mao trưởng lão than thở.

Trần Vũ nghe vậy, lại thở phào một hơi, ít nhất thì đan này vẫn còn chút đầu mối để tìm.

- Cũng may trong tay ngươi có một viên Uẩn Khí đan, xem như có thể miễn cưỡng giao dịch "Thanh Khí đan". Chờ vài ngày nữa, ta sẽ giúp ngươi hỏi thăm một chút.

Mao trưởng lão nói.

- Làm phiền sư tôn.

Trần Vũ tất nhiên là cầu còn không được.

Chẳng qua, nhắc đến chuyện này, hắn lại nghĩ đến tình huống trao đổi Nguyên Sát Thần Công.

Lần trước, Mao trưởng lão cũng đã nói sẽ đứng ra trợ giúp.

Trần Vũ vừa định mở miệng hỏi thì Mao trưởng lão đã vung tay lên, để Lý Đại Khuê và Ngô Vũ lui xuống.

- Về phần Nguyên Sát Thần Công, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Nếu là bình thường, vi sư có thể đứng ra, vì ngươi mà ngoại lệ. Chỉ tiếc, gần đây trong tông môn bắt được nội gián Cốt Ma Cung, khiến lòng người xôn xao, bàng hoàng.

Mao trưởng lão nghiêm túc nói.

Nội gián ư?

Trong lòng Trần Vũ thầm mắng, tại sao lại đột nhiên bắt được nội gián, còn thuộc Cốt Ma Cung?

- Theo tin tức tra khảo được, Cốt Ma Cung tĩnh dưỡng mấy năm nay, đã bố trí không ít gian tế nằm vùng ba đại tông môn chúng ta. Theo nguồn tin tức đáng tin cậy, bên trong bổn tông còn có nội gián chưa bắt được. Thậm chí lúc trước còn có công pháp bí truyền của bổn tông bị trộm đi một bộ phận.

Trong mắt Mao trưởng lão lóe lên một tia tàn khốc.

Đã xác định vẫn còn nội gián?

Trần Vũ càng không nói nên lời, biết đâu một người quen nào đó bên cạnh hắn, chính là nội gián?

Khó trách, đổi công pháp trấn tông - Nguyên Sát Thần Công lại gặp trở ngại, đến nay vẫn mắc cạn.

- Chẳng qua, tông chủ đã mở lời, nếu ngươi tấn thăng tới Luyện Tạng hậu kỳ, hoặc trở thành đệ tử chân truyền của bổn tông, liền có thể cho phép ngươi đổi Nguyên Sát Thần Công.

Mao trưởng lão lại an ủi.

Thực ra, đối với Trần Vũ mà nói, tấn thăng Luyện Tạng hậu kỳ hoặc trở thành đệ tử chân truyền, đều xa xôi vô cùng, thậm chí không có khả năng hoàn thành.

Cho nên, điều kiện này của tông chủ, chẳng qua chỉ là an ủi, thậm chí còn có hiềm nghi mượn cớ cự tuyệt.

- Được rồi.

Trước khi đi, Mao trưởng lão đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, nói:

- Nếu ngươi đã tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ, ba ngày sau hãy tới chỗ ta một chuyến.

Ba ngày sau lại qua đây?

Trần Vũ sững sờ, nhưng Mao trưởng lão không giải thích, hắn cũng chỉ có thể đồng ý rồi rời đi.

Sau khi rời khỏi phủ đệ.

Trần Vũ đụng phải hai vị sư huynh Lý Đại Khuê và Ngô Vũ.

- Trong mấy ngày chúng ta không ở đây, trong tông môn đã xảy ra không ít chuyện.

- Ngoại trừ sự kiện nội gián ra. Còn có "cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch" của bổn tông với Thủy Nguyệt phái và Thiết Kiếm môn.

Hai người hào hứng kể.

- Cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch? Đây là chuyện gì?

Trần Vũ ngạc nhiên hỏi.

Ngô Vũ hừ lạnh giải thích:

- Còn không phải là hai tông phái kia nổi lòng tham với vẫn thạch rơi xuống bổn tông lúc trước hay sao. Bọn họ tìm đủ loại mượn cớ bức bách chúng ta giao dịch vẫn thạch. Mấy ngày hôm trước, một vài đệ tử tinh anh của bổn tông còn luận bàn trao đổi với đệ tử của hai tông môn này, đánh cuộc bằng vẫn thạch, thậm chí những linh vật trân quý khác.

- Thì ra là thế.

Trần Vũ tỉnh ngộ.

Nói cho cùng, nguyên nhân gây ra trận chiến tranh đoạt vẫn thạch này, cũng là bởi vì không giải quyết hậu hoạn việc thiên ngoại vẫn thạch hàng lâm.

- Vậy tình huống cuộc chiến tranh đoạt như thế nào?

Trần Vũ hỏi nhiều một câu.

- Thua tương đối thảm. Đầu tiên là đấu với Thủy Nguyệt phái, ba trận tỉ thí thua hai trận. Sau đó so đấu với Thiết Kiếm môn, mười trận thua bảy trận.

Lý Đại Khuê lắc đầu, dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Xem bộ dạng thở ngắn than dài của hắn, dường như việc bản thân không tham gia thi đấu là tổn thất to lớn đối với tông môn.

...

Trở về nơi ở.

Trần Vũ lấy ra túi nước chứa "Man Ngưu chi tủy", trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Lần này xuất hành, thu hoạch khá nhiều, nhưng mục đích chủ yếu vẫn là chủ tài của phương thuốc thứ hai.

Hai ba ngày sau đó, Trần Vũ vừa củng cố "Vân Sát nội tức", vừa sử dụng dược dịch luyện thể được rèn ra từ trong "Man Ngưu chi tủy".

Trong khoảng thời gian này, Vân Sát nội tức trong cơ thể thỉnh thoảng lại xao động bất an, có lệ khí phản phệ, còn may có trái tim thần bí thay hắn chấn trụ trường hợp.

Đối với chuyện này, Trần Vũ càng thêm coi trọng, quyết tâm nhất định phải trừ hậu hoạn.

Cho dù hắn có trái tim thần bí, không sợ lệ khí phản phệ, nhưng tu vi nội tức không vững chắc, cũng sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ tương lai. Đây tuyệt đối là một vấn đề lớn.

Lúc hiệu quả của phương thuốc rèn luyện từ "Man Ngưu chi tủy" từ từ yếu đi, Trần Vũ lại tăng thêm vài phần Man Ngưu chi tủy, mỗi ngày sáng trưa chiều tối đều dùng dược dịch luyện thể, phụ trợ tu luyện Đồng Tượng công.

Dù sao trong tay hắn cũng có đủ Man Ngưu chi tủy, lãng phí một chút cũng không sao.

Cuối cùng, vào ngày thứ ba, Đồng Tượng công của Trần Vũ đã đột phá đến gân đồng đại thành.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, toàn thân nổi lên một tầng hoa văn đồng xanh, cơ bắp đột ngột bành trướng, từ trong đến ngoài, càng nhìn càng cảm thấy tinh xảo sống động, tựa như một bức tượng đồng cao lớn uy nghiêm.

"Vù..."

Trần Vũ tùy ý vung quyền, đánh ra kình phong rít gào, dưới chân tùy ý vận lực, cả căn nhà mơ hồ rung lên.

- Chuyện gì vậy?

Hầu nữ trong phòng cũng cảm thấy gian nhà lắc lư, đều hãi hùng khiếp vía.

- Ha ha...

Trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng cười to của Trần Vũ.

Thì ra, sau khi Đồng Tượng công đại thành, lực lượng của Trần Vũ, bất kể là bắp thịt hay lực lượng bùng nổ đều tăng trên diện rộng.

Sau khi Trần Vũ được trái tim thần bí cải tạo, thân thể không ngừng trưởng thành lột xác, càng trở nên mạnh mẽ.

Đồng Tượng công của hắn, dù cùng cảnh giới vẫn mạnh hơn người khác.

Trần Vũ suy đoán, Đồng Tượng công của mình gân đồng đại thành, có lẽ có thể so với xương đồng sơ thành của người khác.

Bây giờ, hắn chỉ dùng man lực thân thể và tốc độ là đủ đối phó với Luyện Tạng kỳ bình thường rồi.

Gân đồng đại thành, lại thêm tu vi Thông Mạch hậu kỳ, thực lực tổng hợp của Trần Vũ tuyệt đối tăng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cuộc Chiến Vẫn Thạch

Ngày hôm sau, Trần Vũ theo lời hẹn đến phủ đệ trưởng lão, bái kiến sư tôn Mao Thu Vũ.

Bên cạnh Mao trưởng lão có một thiếu niên mặc áo đen, khuôn mặt trắng nõn, thần sắc kiêu ngạo, tuổi tác cũng tương tự Trần Vũ.

- Đây là tứ sư huynh của ngươi, Thường Hiên.

Mao Thu Vũ giới thiệu.

- Bái kiến Thường sư huynh.

Trần Vũ hơi hành lễ, cẩn thận quan sát thiếu niên áo đen này.

Hắn đã từng nghe hai vị sư huynh kia nhắc tới Thường Hiên rất nhiều lần, hắn là đệ tử chân truyền của Mao Thu Vũ, rất được sư tôn yêu thích.

- Ừm.

Thường Hiên chỉ đáp một chữ, giọng nói rất lãnh đạm.

Trần Vũ có chút lúng túng, chẳng qua đối phương thân là "đệ tử truyền nhân", quả thật có đủ vốn liếng, chỉ lớn hơn Trần Vũ một tuổi đã có tu vi Luyện Tạng trung kỳ.

- Trần Vũ, hôm nay gọi ngươi tới đây là để ngươi cùng đi tham gia "cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch". Có lẽ ngươi sẽ có cơ hội lên sân.

Mao Thu Vũ giải thích.

- Cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch? Không phải đều là các sư huynh Luyện Tạng kỳ tham gia sao?

Trần Vũ ngạc nhiên.

Mặc dù trước kia hắn đoạt hạng nhất Thi đấu Ngoại môn, nhưng tại nội môn này, hắn cũng chỉ là lính mới mà thôi.

Trong nội môn, phần lớn đệ tử đều là Luyện Tạng kỳ, có một vài đệ tử thâm niên, thậm chí chỉ cách Hóa Khí cảnh nửa bước mà thôi.

- Các đệ tử thâm niên đã đánh qua mấy trận rồi. Hôm nay so tài, đến lượt Thông Mạch kỳ.

Sắc mặt Mao Thu Vũ có chút khó coi.

Lúc trước, những đệ tử tinh anh tư lịch thâm hậu kia, đã tham chiến không ít lần, nhưng đều là thua nhiều thắng ít.

Thấy sắc mặt Mao Thu Vũ khó coi, Trần Vũ cũng không hỏi nhiều nữa.

...

Sau thời gian uống cạn chung trà.

Mao Thu Vũ dẫn theo Thường Hiên và Trần Vũ đi vào trọng địa tông môn "Vân Thiên Điện".

Bình thường, Vân Thiên Điện là nơi dành cho hội nghị cao tầng tông môn.

Hôm nay vẫn là lần đầu tiên Trần Vũ đến nơi này.

Bên trong Vân Thiên Điện đã có không ít nhân vật cao tầng cấp cấp trưởng lão, đường chủ.

Bao gồm cả đám người tông chủ Vân Nhạc môn, Nam Cung trưởng lão, Hạ Vũ tiên tử trước đây từng gặp, tất cả cùng xuất hiện.

Bên cạnh đó, còn có một số đệ tử trẻ tuổi tinh anh, giống như Thất hoàng tử, Mục Tuyết Tinh,... đều có thể nhìn thấy.

Trong đại điện, bầu không khí hết sức nghiêm túc.

Sắc mặt đám cao tầng đều khó coi.

- Đến đông đủ hết chưa?

Vân Nhạc tông chủ mặc một thân áo lam, mở miệng hỏi:

- Trận chiến đánh cuộc hôm nay, đã xác định được ứng cử viên Thông Mạch kỳ chưa?

Tiếng nói vừa dứt, trong đám đông có ba người bước ra, gồm hai nam một nữ.

Ba tên đệ tử này tu vi đều là Thông Mạch kỳ đỉnh phong, khí tức gần chạm tới Luyện Tạng kỳ.

- Đứa cháu gái nhỏ "Thu Nguyệt" của ta, vốn định tấn thăng Luyện Tạng kỳ, vừa vặn có thể tham dự. Nàng có bảo khí "Linh Nguyệt Kiếm" được đặc chế chuyên dụng, có thể phát uy lực càng mạnh hơn.

Một lão giả áo trắng vuốt râu cười.

Thu Nguyệt!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên thiếu nữ trong số ba người.

Thiếu nữ này mặc một chiếc váy xanh thanh lịch, khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi, tuy thoạt nhìn vẫn còn nhỏ, nhưng trời sinh xinh đẹp, da thịt trắng nõn, mũi cao thẳng tắp, đôi mắt như nước, mày liễu cong cong.

- Thu Nguyệt bái kiến các vị tiền bối.

Thiếu nữ cười dí dỏm một tiếng, hành lễ một vòng đối với đám cao tầng xung quanh, rất được hoan nghênh.

Hiển nhiên, Thu Nguyệt này sẽ là chủ lực trong cuộc chiến hôm nay.

Mà hai gã thiếu niên khác cũng không tầm thường, cơ bản đều có thể tiến vào Luyện Tạng kỳ.

- Thạch Xuyên, Thông Mạch kỳ đỉnh phong, ngộ tính cực cao, tu hành công pháp nhập môn Kim Lãng Đao tới gần đỉnh phong.

Thiếu niên áo xanh thứ hai cũng giới thiệu sơ lược một chút.

Trong lòng Trần Vũ thầm kinh hãi, những đệ tử nội môn này tố chất không tầm thường chút nào.

Khác biệt so với ngoại môn là bọn họ tuổi nhỏ, tu vi cao, công pháp cũng cao.

Mà ở ngoại môn, cho dù Đoàn Kiêu Long được xưng là chiến lực mạnh nhất, thực lực tuy mạnh, nhưng tuổi tác cũng khá lớn.

- Vạn Đông, Thông Mạch kỳ đỉnh phong, năng lực thực chiến mạnh mẽ, quanh năm làm bạn với hung thú. Đã tu luyện Vân Sát quyền đến đại thành, bởi vì tu vi giới hạn nên không thể phát uy được uy lực thực sự của quyền pháp đại thành.

Thiếu niên thứ ba cũng giới thiệu xong.

Vân Sát quyền ư?

Trần Vũ giật mình, thiếu niên thứ ba tên là "Vạn Đông" kia cũng giống như mình, tu hành Vân Sát quyền.

Có lẽ là cảm ứng được sát khí, Vạn Đông đột nhiên ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Trần Vũ, bốn mắt nhìn nhau.

Thoáng chốc, một luồng sát khí nồng liệt và khí tức chết chóc đập vào mặt.

Vân Sát nội tức trong cơ thể Trần Vũ chấn động mạnh, đánh bật sát khí của đối phương ra ngoài.

Trên mặt Vạn Đông lộ ra một tia kinh sợ, không khỏi nhìn Trần Vũ thêm vài lần.

- Dường như còn có vài người "dự bị" được chọn?

Vân Nhạc tông chủ cười nói.

Hắn tương đối hài lòng với tố chất của ba đệ tử vừa ra mắt.

Rất nhanh, trong đám người lại có vài thiếu nam thiếu nữ đứng ra, chừng năm, sáu người, tu vi mỗi người ít nhất đã ngoài Thông Mạch hậu kỳ.

Trong đó, Trần Vũ còn nhìn thấy một người quen, chính là Nhạc Phong.

- Ngươi cũng đến đi.

Mao trưởng lão gật đầu với Trần Vũ.

Dự bị ư?

Trần Vũ hơi sững sờ, cũng từ trong đám người bước ra, đứng song song cùng một chỗ với đám sáu người Nhạc Phong.

Thì ra, cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch hôm nay, ngoại trừ ba tên chủ lực ra, còn có bảy tên dự bị.

Ba chủ lực là Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên, đều là đệ tử lai lịch bất phàm.

Bảy dự bị, chính là đám người Trần Vũ, Nhạc Phong.

- Ồ! Người này hình như là hạng nhất Thi đấu Ngoại môn khóa này.

Vài tên cao tầng trưởng lão đều nhận ra Trần Vũ.

Hạng nhất thi đấu ư?

Ba người Thu Nguyệt đồng loạt đưa mắt nhìn Trần Vũ, thế nhưng trong thần sắc lại mơ hồ có một tia khinh thường.

Hoàn toàn khác biệt với Trần Vũ.

Đám người Thu Nguyệt đều có tư chất bất phàm hoặc lai lịch sâu xa, đã tiến vào nội môn từ lâu, được bồi dưỡng trọng điểm.

Đối với loại đệ tử tư chất thấp kém leo lên từ ngoại môn như Trần Vũ mà nói, trong lòng bọn họ đều có chút khinh thường, hơn nữa còn mơ hồ có cảm giác ưu việt.

Cảm giác ưu việt này, Trần Vũ cũng từng được cảm thụ từ trên người Trần Dĩnh Nhi, cho nên cũng không cảm thấy lạ lẫm gì.

- Tông chủ sư đệ, đồ nhi này của ta gần đây có kỳ ngộ, đột phá Thông Mạch hậu kỳ. Hắn cũng có tư cách làm chủ lực.

Mao trưởng lão lên tiếng.

- Ồ?

Tông chủ nhìn Trần Vũ một cái, có chút ngoài ý muốn, nói:

- Nhưng chủ lực chỉ có ba người, cơ bản đã xác định ra danh ngạch. Đến lúc đó lại xem tình huống rồi tính.

Lời nói của Mao trưởng lão, khiến cho ba tên chủ lực Thu Nguyệt đều nảy sinh cảm giác nguy cơ.

Ánh mắt bất thiện của ba tên chủ lực không kìm được đảo qua người Trần Vũ.

- Trần sư huynh.

Nhạc Phong cười khổ một tiếng, chào hỏi Trần Vũ.

Thực ra, lấy thực lực của Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long, hắn cũng có cơ hội tham gia Cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch, ít nhất được tuyển làm dự bị cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua, hai người này trong thời gian ngắn đều tấn thăng Luyện Tạng kỳ.

...

Nửa canh giờ sau.

Vân Nhạc môn, trước một cái bệ đá lớn, tập trung mấy trăm người.

Thạch đài cao chừng một trượng, xây dựng theo kiến trúc hình trứng bất quy tắc, diện tích chừng một hai mẫu.

- Đây là Thí Kim Đài?

Ba tên chủ lực Thu Nguyệt đều khẩn trương mà hưng phấn nhìn thạch đài này.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Trên thạch đài đột nhiên nổi lên một trận kim quang nhàn nhạt, bề mặt có trận văn chớp động, giống như một sân đấu võ được trận pháp bao bọc.

- Thí Kim Đài chính là nơi tranh tài xếp hạng của đệ tử chân truyền hàng năm.

Vạn Đông tu luyện Vân Sát quyền cũng không khỏi lộ ra thần sắc mong đợi.

Đệ tử nội môn bình thường, có thể khiêu chiến đệ tử chân truyền. Đương nhiên, loại đệ tử chân truyền được cất nhắc như Nam Cung Lễ, vẫn trong giai đoạn được bảo hộ nhất định, chỉ khi tròn ba năm hoặc trên hai mươi tuổi thì mới có thể bị khiêu chiến.

Bên cạnh đó, giữa các đệ tử chân truyền còn có thể phân chia xếp hạng. Hạng nhất đệ tử chân truyền, sẽ trở thành thủ tịch đệ tử.

Loại thi đấu này cũng giống như ở ngoại môn, nhưng cấp bậc cao hơn rất nhiều.

- Ha ha... Cuộc chiến tranh đoạt hôm qua, Vân Nhạc môn đã bại, không biết hôm nay quý tông còn có cơ hội xoay mình hay không.

Một tiếng cười lớn từ một hướng khác của Thí Kim Đài truyền đến.

Thanh âm này, âm sắc khó nghe, ngôn từ cũng rất phách lối.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào mấy chục người đối diện Thí Kim Đài.

Trước mặt mấy chục người này cắm một mặt cờ xí, trên cờ vẽ một thanh thiết kiếm cổ xưa, bề mặt loang lỗ.

Thiết Kiếm môn.

Trần Vũ liền nhận ra lai lịch của người đến.

Thanh âm vừa rồi là đến từ một tên trung niên để râu cá trê, trên mặt mang theo vài phần đắc ý.

- Hì hì...

Phía bên kia của Thí Kim Đài, cũng truyền đến tiếng cười của một vài cô gái, rất êm tai.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi đó là một mặt cờ màu lam, đại biểu cho Thủy Nguyệt phái, cũng có khoảng bốn mươi, năm mươi người, từ trưởng bối cho đến đệ tử, nhưng chủ yếu là nữ chiếm đa số.

- Hả?

Trần Vũ từ trong đám người Thủy Nguyệt phái, cảm nhận được một tia địch ý.

- Trần Vũ, quả nhiên ngươi cũng tới...

Dịch Vân Phi một thân áo trắng, đứng giữa đám người, lạnh lùng nhìn Trần Vũ vài lần.

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

Dịch Vân Phi này vậy mà cũng có thể tới Vân Nhạc môn, mấy hôm trước, người này không phải còn cùng bọn hắn chém giết trong Vân Uyên sơn mạch sao?

- Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, trước hết để Thiết Kiếm môn lên đi.

Trong Thủy Nguyệt phái, một mỹ phụ mặc cung trang cười nói.

Mỹ phụ mặc cung trang này, nhìn dung mạo có vài phần tương tự Dịch Vân Phi, hẳn là tông chủ Thủy Nguyệt phái.

- Nhanh bắt đầu đi!

Trung niên để chòm râu cá trê của Thiết Kiếm môn nói:

- Mấy hôm trước, so tài đệ tử Luyện Tạng kỳ, Vân Nhạc môn cũng thường thôi. Không biết Thông Mạch kỳ có chịu nổi một đòn hay không.

Thanh âm khó nghe của tên râu cá trê kia khiến gương mặt đám cao tầng Vân Nhạc môn đều có chút khó coi.

Cuộc chiến tranh đoạt này, không thể tránh được.

Thiết Kiếm môn và Thủy Nguyệt phái liên thủ tạo áp lực, dùng phương pháp này để trá hình bức bách giao dịch vẫn thạch, kỳ thực vẫn có thể xem là thủ đoạn "ôn hòa".

Trước đây, vì vấn đề tài nguyên và địa bàn, Thiết Kiếm môn thậm chí còn khơi mào chiến tranh.

- Bắt đầu đi!

Vân Nhạc tông chủ gật đầu.

Rất nhanh, bên phía Vân Nhạc môn có mười tên đệ tử đi ra.

- Chiêm tông chủ. Không bằng sửa lại quy tắc hôm nay, hai bên chúng ta đều đề cử ba người ra luận bàn, nhưng người thắng trận vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, người thua bị đào thải. Bên thắng lợi cuối cùng có thể thắng được toàn bộ tiền đặt cược.

Trung niên râu cá trê nói.

- Chuyện này...

Vân Nhạc tông chủ thoáng trao đổi ánh mắt với vài vị trưởng lão.

Trong Cuộc chiến tranh đoạt lần trước, ba đấu ba hoặc mười đấu mười, đều tính theo số trận, mỗi lần thắng một trận, đều thu hoạch một ít trân tài linh

bảo đặt cược của đối phương.

Mà lần này, người thắng thì vẫn có thể tiếp tục chiến.

Cho đến khi một bên nào đánh bại toàn bộ đệ tử của bên còn lại thì mới giành thắng lợi, đồng thời cũng nhận được toàn bộ tiền đặt cược.

- Thiết Kiếm môn muốn gia tăng tiền cược?

Nam Cung trưởng lão nhướng mày.

- Hắc hắc, lần này chúng ta ra 300 cân Hoàng Đồng Tinh! Quý tông chỉ cần ra 200 cân vẫn thạch là được.

Trung niên râu cá trê vung tay lên.

"Phịch..."

Trên đất trống đột nhiên xuất hiện vài khối linh khoáng thạch lấp lánh ánh vàng.

- Hoàng Đồng Tinh này, luận giá trị không kém vẫn thạch bao nhiêu. Giá trị 300 cân Hoàng Đồng Tinh đã vượt qua 200 cân thiên ngoại vẫn thạch rồi.

Cao tầng trưởng lão Vân Nhạc môn đều lén lút truyền âm, có chút động tâm.

Nhưng không chỉ có động tâm, mà còn cảnh giác nhiều hơn.

Thiết Kiếm môn đột nhiên thay đổi quy tắc, còn gia tăng tiền đặt cược, tất nhiên có chỗ dựa.

- Ha ha... Lẽ nào quý tông không dám cược? Không bằng Thiết Kiếm môn ta lui lại một bước. Chúng ta ra ba người, các ngươi được nhiều thêm một người. Bốn đánh ba, các ngươi sẽ không ngại đánh chứ?

Tiếng cười chói tai của tên râu cá trê lại vang lên.

Tiếng cười này khiến đám người Vân Nhạc tông chủ đều có chút chán ghét.

- Được!

Vân Nhạc tông chủ cười lạnh nói, nếu đối phương đã dám khinh thường như vậy, hắn cũng không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hai Trận

- Được!

Vân Nhạc tông chủ vung tay lên, tại chỗ đột nhiên xuất hiện mấy khối thiên ngoại vẫn thạch to bằng nắm tay.

Phía Thiết Kiếm môn có một lão giả chừng bảy mươi tuổi đứng ra, cầm vẫn thạch lên kiểm tra một chút, nói:

- Không tệ, phẩm chất cũng ổn.

- Hắc...

Mao trưởng lão đi tới đối diện, kiểm nghiệm Hoàng Đồng Tinh của Thiết Kiếm môn một chút, cười nói:

- Tỉ lệ cũng tàm tạm.

Trần Vũ ngạc nhiên, xem ra tư lịch của Mao trưởng lão không tầm thường chút nào, còn đứng ra phụ trách giám định tài liệu.

Đồng thời, hắn còn phát hiện một chi tiết: Vân Nhạc tông chủ và trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn đều lăng không ném ra trân linh khoáng thạch đặt cược.

Lẽ nào là đạo cụ trữ vật trong truyền thuyết?

Trần Vũ không nghĩ nhiều, thế giới tông môn quá rộng lớn thần bí, còn rất nhiều việc bản thân chưa từng tiếp xúc qua.

- Tiền đặt cược không thành vấn đề, vậy liền bắt đầu đi. Quy tắc chiến đấu, giống như trước đây, chỉ cần đệ tử tuổi tác không vượt quá hai mươi tuổi đều có thể tham dự Cuộc chiến tranh đoạt...

Trung niên râu cá trê lại giảng giải quy tắc.

Rất nhanh.

Bên phía Thiết Kiếm môn có một thiếu niên tay cầm kiếm thuẫn, thân mặc nhuyễn giáp màu tím nhạt đứng ra.

Thiếu niên này mặt trơ như gỗ đá, toàn thân bị nhuyễn giáp bao trùm kín mít.

- Ai lên sân trước?

Ánh mắt của Vân Nhạc tông chủ đảo qua ba vị chủ lực.

Ba tên chủ lực Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên đều có chút rục rịch.

- Theo lời hứa hẹn của tông chủ, mỗi một trận thắng được ba nghìn nguyên thạch thứ phẩm, một cân vẫn thạch.

Nhất là Thu Nguyệt, vẻ mặt tràn đầy kỳ vọng, lòng tin dâng cao.

Chẳng qua, nàng là đệ tử áp trục, không chỉ công pháp tu luyện cường đại, còn có bảo khí đặc chế, đương nhiên sẽ không lập tức lên sân khấu vội.

- Để ta lên trước!

Thạch Xuyên tay cầm một thanh đại đao kim hoàn (*), vẻ mặt trầm ổn trấn định.

Mấy vị trưởng lão gật đầu.

“Vù...”

Thạch Xuyên tay cầm kim đao, tung người nhảy lên Thí Kim Đài.

- Vân Nhạc môn Thạch Xuyên, các hạ là người phương nào, mau báo danh tính?

Thạch Xuyên lạnh lùng nhìn thiếu niên mặt trơ như khúc gỗ.

Thế nhưng, thiếu niên mặt trơ như khúc gỗ đứng đối diện lại nhắm mắt làm ngơ, không nhìn thẳng Thạch Xuyên.

- Ngươi... chẳng lẽ bị câm?

Thạch Xuyên bị phớt lờ, sắc mặt đỏ bừng, căm hận nói.

Thiếu niên mặt trơ vẫn không nói một lời.

Một màn này, khiến đám người đang xem chiến đều cảm thấy kinh ngạc.

- Kim Lãng Đao!

Trong lòng Thạch Xuyên dấy lên lửa giận không tên, kim đao trong tay vung vẩy, nội tức cuồng khiếu, mắt thường chỉ thấy từng đạo ánh đao màu vàng như sóng lớn cuốn về phía thiếu niên mặt trơ ra như khúc gỗ.

- Kim Lãng Đao! Là đao pháp cao cấp nổi danh của Vân Nhạc môn.

Không ít đệ tử thốt lên.

Đối với đao pháp này, Trần Vũ cũng từng được nghe nói. Lúc đầu hắn lựa chọn công pháp chủ tu, đã từng so sánh giữa Kim Lãng Đao và Vân Sát quyền.

“Vù...”

Trên Thí Kim Đài truyền đến thanh âm sắt thép va chạm vang dội.

Chỉ thấy tấm chắn trong tay thiếu niên mặt trơ nổi lên một tầng ánh sáng xanh thẫm, khí kình bạo phát như chớp, đánh bật đao của Thạch Xuyên ra ngoài.

Cái gì?

Thân hình Thạch Xuyên lùi lại vài bước, hổ khẩu (**) tê dại, vẻ mặt kinh ngạc.

Mà thiếu niên mặt trơ thì vẫn cầm theo thuẫn kiếm, chậm rãi từng bước đi tới gần hắn.

"Keng keng..."

Trên Thí Kim Đài, đốm lửa bắn tung tóe, kim đao của Thạch Xuyên phát ra ánh đao vàng óng, thanh thế dữ dội khiến người ta nhìn mà than thở. Nhưng mỗi lần hắn công kích, đều bị thiếu niên mặt trơ cản trở không để lọt.

- Kim Lãng Đao đại thành, tiếp cận đỉnh phong, uy lực cũng không chênh lệch Vân Sát quyền của ta là bao nhiêu...

Trần Vũ thầm giật mình.

Luận thanh thế và uy lực, đao pháp của Thạch Xuyên hầu như có thể sánh ngang với Đoàn Kiêu Long, thậm chí càng có tính chất duy trì kéo dài hơn.

- Tấm chắn của thiếu niên kia là một kiện bán bảo khí. Nhưng ở trong tay hắn, ngược lại phát huy ra hiệu quả phòng ngự không tầm thường.

- Người này tâm tư nhẫn nhụi, bước chân trầm ổn, phòng thủ không chút kẽ hở nào.

Một vài cao nhân trưởng bối đều lên tiếng đánh giá.

Ở phương diện tâm tính và phòng thủ, không thể bắt bẻ được thiếu niên mặt trơ như gỗ kia.

"Keng keng keng..."

Thạch Xuyên gia tăng thế công, kim đao trong tay bổ ra một loạt sóng đao màu vàng, tạo thành một trận sóng đao lập lòe.

Thế công này, đủ khiến cho đệ tử Luyện Tạng sơ kỳ phải xấu hổ.

Nhưng đối mặt với thiếu niên mặt trơ kia, thần sắc vẫn không thay đổi, tấm chắn trong tay giữ vững phòng ngự trước từng lượt công kích, thỉnh thoảng bộc phát một đoàn khí kình đánh bật kim đao của Thạch Xuyên ra.

Đã qua trăm chiêu.

Trên trán Thạch Xuyên mơ hồ xuất hiện mồ hôi lấm tấm, nhưng thiếu niên mặt trơ thì vẫn không thay đổi sắc mặt.

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão đều cau mày.

- Rùa đen rút đầu!

Thạch Xuyên không nhịn được mắng chửi, mà thiếu niên mặt trơ kia thì chỉ nhếch miệng cười khẩy châm chọc.

- Đao của Thạch Xuyên cũng là bán bảo khí, vậy mà thiếu niên kia vẫn chịu đựng kháng cự được, tâm tính cực tốt.

Trần Vũ đã nhìn ra thế cục bất lợi.

Hắn hoài nghi: thiếu niên mặt trơ có phải từng tu hành loại công pháp đặc thù nào đó, hoặc công pháp hoành luyện (***), khiến cho lực lượng và sức chịu đựng đều đề thăng tới cực hạn.

"Keng keng keng..."

Giao kích trên sân kéo dài không ngừng nghỉ.

Dần dần, thiếu niên mặt trơ không chỉ phòng thủ nữa, tay cầm tấm chắn thỉnh thoảng chủ động xung kích Thạch Xuyên.

Ngươi không công kích, ta dùng tấm chắn bức ngươi.

Thí Kim Đài mặc dù lớn, nhưng một khi ngã ra ngoài thì xem như thua cuộc.

- Không được!

Thạch Xuyên cảm giác nội tức dần chống đỡ không nổi, hắn càng điên cuồng công kích một trận, tiêu hao càng lớn.

Mà thiếu niên kia, lực lượng và sức chịu thật sự đáng nể, lần lượt va chạm đều khiến cho cánh tay cầm đao của hắn tê dại, hổ khẩu cũng vỡ ra, chảy máu.

Nửa nén nhang sau...

Thạch Xuyên thở hồng hộc, thiếu niên tay cầm tấm chắn, đột nhiên cầm tấm chắn tông tới, ép Thạch Xuyên liên tục bại lui.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cánh tay còn lại cầm kiếm của thiếu niên mặt trơ chợt vung ra một đạo kiếm ảnh, nhân lúc Thạch Xuyên vẫn không kịp phòng bị, chém trúng cánh tay cầm đao của hắn.

- Thật nhanh!

Mọi người đang xem chiến đều khẽ thốt lên.

"A..."

Thạch Xuyên hét lên một tiếng, thanh đao trong tay rơi xuống đất.

Trên cánh tay xuất hiện một đạo vết máu.

Hiển nhiên, một kiếm vừa rồi của thiếu niên mặt trơ đã lưu tình, bằng không rơi xuống đất sẽ là một đoạn cánh tay chứ không phải kim đao.

Trận đầu, Vân Nhạc môn thua.

...

- Ha ha... A Đồng mặc dù câm điếc, nhưng trời sinh có một loại nghị lực chuyên chú hơn người. Mỗi ngày vung kiếm, đỡ thuẫn hơn vạn lần, gió mặc gió, mưa mặc mưa...

Trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn cũng mừng rỡ khen ngợi.

Câm điếc ư?

Mọi người giật mình, nhìn về phía thiếu niên mặt trơ "A Đồng".

- Câm điếc? Chuyên chú?

Trần Vũ lẩm bẩm, dường như ngộ ra điều gì đó.

Sau một trận thảm bại.

Vân Nhạc tông chủ và các trưởng lão đều nhìn về phía hai người còn lại trong ba chủ lực: Thu Nguyệt và Vạn Đông.

- Tông chủ, ta lên, nhất định có thể thắng hắn.

Thu Nguyệt nắm chặt bàn tay nhỏ.

Chẳng qua, tông chủ và các trưởng lão cũng không lựa chọn nàng.

- Ta lên!

Vạn Đông cũng tràn ngập lòng tin, hắn đã nhìn thấu sách lược của A Đồng, nắm chắc mười phần thắng lợi.

Mấy vị trưởng lão khẽ gật đầu.

Thu Nguyệt dù sao cũng là nhân vật áp trục, ra sân quá sớm cũng không có lợi.

Ngược lại Vạn Đông có kinh nghiệm thực chiến phong phú, lại tu hành công pháp thâm hậu như Vân Sát quyền, thực lực gần ngang với Thu Nguyệt.

- Nhớ kỹ, không nên lãng phí thể lực với hắn, phải cố gắng một kích trí mạng.

Vân Nhạc tông chủ nhắc nhở.

- Đệ tử đã hiểu.

Thân hình Vạn Đông thoắt một cái đã hạ xuống trên Thí Kim Đài.

"Vù..."

Trên người Vạn Đông xuất hiện một luồng sát khí, giống như con báo tràn ngập lực lượng bộc phát, thi triển bộ pháp, vòng quanh thiếu niên mặt trơ.

Vân Sát quyền của hắn có thể tu hành đến đại thành, tất nhiên đã trải qua nhiều trận giết chóc, kinh nghiệm phong phú.

Vạn Đông hoạt động bước chân, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng quan sát tìm kiếm sơ hở của thiếu niên mặt trơ.

- Phá!

Tàn ảnh lóe lên, Vạn Đông dựa vào tốc độ kinh người, tiếp cận thiếu niên mặt trơ.

"Vù..."

Hắn đánh ra một quyền, sát khí âm phong gào thét, quyền kình cường đại tạo thành một đám mây đen mơ hồ.

Sát khí đáng sợ khiến cho thiếu niên mặt trơ như khúc gỗ cảm thấy hô hấp và khí huyết đều trầm xuống.

Vân Sát quyền càng tu hành về sau, uy lực sát khí càng mạnh, không chỉ tăng phúc quyền thế mà còn có thể áp chế và suy yếu đối thủ.

"Ầm..."

Thiếu niên mặt trơ lấy tĩnh chế động, tấm chắn vẫn chặn ngang một quyền của Vạn Đông, một luồng đại lực truyền vào tấm chắn, đẩy ngược về phía Vạn Đông.

Nào ngờ, Vạn Đông chợt cười một tiếng quỷ dị, sau khi xuất kích một đòn chớp nhoáng, thân hình lại cấp tốc trở ra.

Thậm chí, hắn còn mượn lực phản chấn của tấm chắn để đề thăng tốc độ thân pháp.

"Vù..."

Chiêu chiêu nối liền, Vạn Đông vòng quanh thiếu niên mặt trơ kia, một quyền mang theo sát khí hừng hực phát ra tiếng sấm rền, đánh lên bả vai thiếu niên mặt trơ.

- Không ổn!

Đám người bên phía Thiết Kiếm môn đều hô lên.

Vạn Đông quả thật giảo hoạt, kích thứ nhất thoạt nhìn uy thế cực lớn, nhưng thật ra là hư.

Sau khi thiếu niên mặt trơ tay cầm thuẫn kiếm bị áp sát, phương diện linh hoạt liền rơi vào thế yếu.

Một quyền này, muốn tránh cũng không được.

Nhưng sắc mặt thiếu niên mặt trơ lại không chút thay đổi, tâm tính tốt đến mức kinh người.

Nếu đã không tránh thoát... Vậy thì không cần tránh!

"Keng!"

Thiếu niên mặt trơ ném tấm chắn xuống đất, giống như một đầu trâu điên cường ngạnh, hung hăng xông về phía Vạn Đông.

Cái gì?

Vạn Đông thất kinh.

Mọi người ở đây đều ngạc nhiên hô to, thiếu niên kia vậy mà vứt bỏ tấm chắn, dùng thân thể nghênh đón Vạn Đông.

Đồng thời, lưỡi kiếm trong tay thiếu niên mặt trơ cũng xẹt qua một đạo ánh kiếm, hung hăng chém về phía cánh tay tấn công của Vạn Đông.

Một kiếm này, giống hệt một kiếm vừa đánh bại Thạch Xuyên, không xuất thì thôi, vừa xuất liền như sấm rung chớp giật.

Trong lúc mơ hồ, trong đầu Trần Vũ chợt tái hiện hình ảnh thiếu niên mặt trơ mỗi ngày huy kiếm hơn vạn lần, vẻ mặt chết lặng.

- Không xong!

Một quyền của Vạn Đông đã không thể thu về, thiếu niên mặt trơ kia xông lên đón đầu, làm sao tránh được?

Có lẽ, hắn có thể đánh trúng đối phương, nhưng cánh tay của mình cũng nhất định sẽ bị chém rụng.

"Ầm..."

Một chưởng của Vạn Đông đánh trúng thiếu niên mặt trơ, nhuyễn giáp trên người đối phương nổi lên một tầng tím nhạt, suy yếu phần lớn lực lượng của

nắm quyền.

Nhuyễn giáp bán bảo khí!

Vạn Đông không khỏi kinh hãi thất sắc, một quyền cường hoành của mình đã bị suy giảm một phần lực lượng.

Hơn nữa, thiếu niên mặt trơ kia là đến có chuẩn bị, tất nhiên sẽ trọng điểm quán nhập nội tức vào vị trí bả vai, tăng mạnh phòng ngự.

Vạn Đông cảm thấy cay đắng.

Hắn nhất định thua, một chưởng của hắn, có lẽ có thể khiến đối phương bị thương, nhưng tuyệt đối không thể uy hiếp tính mạng.

Còn hắn thì tổn thất một cánh tay.

Ngay khoảng khắc này.

"Xẹt..."

Một âm thanh điện xẹt vang lên bên tai, tiếp ngay sau đó, một đạo chưởng lực màu lam nhạt xoay tròn, giống như bức tường khí nhu hòa, tách Vạn Đông và thiếu niên mặt trơ ra.

Một tia cảm giác tê dại lan khắp toàn thân hai người.

"Ộc..."

Trong đó, thiếu niên mặt trơ vì trúng một quyền nên hộc máu trọng thương.

Còn một chưởng vừa rồi thì cứu vãn một cánh tay của Vạn Đông.

- Tông chủ...

Vẻ mặt Vạn Đông tràn ngập xấu hổ, nhìn thân ảnh áo bào lam bên cạnh.

Người xuất thủ là Vân Nhạc tông chủ.

Khoảng khắc vừa rồi, Vạn Đông đã định sẵn sẽ thua cuộc, Vân Nhạc tông chủ chỉ có thể ra tay, bảo trụ cánh tay của môn hạ đệ tử.

- Ha ha, đa tạ đa tạ.

Trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn cười tươi, mừng rỡ không thôi.

Thật sự mà nói, tình huống vừa rồi, một quyền giảo hoạt của Vạn Đông hết sức trí mạng, trung niên râu cá trê vốn còn tưởng rằng thiếu niên mặt trơ nhất định sẽ thua.

Nhưng không ngờ thiếu niên mặt trơ lại "hung ác" như thế, trực tiếp xông lên liều mạng.

Đương nhiên, nhuyễn giáp bán bảo khí và tâm tính của thiếu niên mặt trơ, chính là then chốt của thắng lợi lần này.

Luận thực lực thật sự, hắn không có bất kỳ ưu thế nào so với Vạn Đông.

- Vân Nhạc môn đã liên tục thua hai trận rồi.

Trên sân nổi lên một trận nghị luận.

Thiết Kiếm môn hoan hô ăn mừng, còn bên Thủy Nguyệt phái thì truyền đến tiếng xì xào khe khẽ của mấy cô gái.

- Tông chủ sư đệ, chúng ta còn có thể xuất ra hai người ứng chiến, không phải hoàn toàn không có phần thắng. Không bằng để cho đệ tử Trần Vũ của ta thử xem!

Mao trưởng lão đề nghị.

***

(*) Đao kim hoàn: đao có đính mấy cái vòng kim loại trên thân đao, khi vung lên phát ra thanh âm dọa đối phương.

(**) Hổ khẩu: vị trí giữa ngón cái và ngón trỏ trên lòng bàn tay.

(***) Phương pháp hoành luyện: luyện ngoại công, chuyên về phòng ngự, khí lực.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thủ Hạ Bại Tướng

Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, Vân Nhạc môn có chút bất lợi.

Vừa khởi đầu đã liên tiếp thua hai trận.

- A Đồng, ngươi có thể thắng liên tiếp hai trận đã vượt xa người thường phát huy. Vân Nhạc môn chắc chắn sẽ không dễ dàng để ba trận thua liên tiếp, đối thủ tiếp theo nhất định sẽ rất "hung".

Trung niên râu cá trê truyền âm.

A Đồng bị câm điếc, nghe vậy liền khẽ gật đầu.

- Trận tiếp theo, không cần ngươi thắng lợi, tận lực kéo dài cho ta, tiêu hao thể lực của đối phương! Nếu làm được, ngoại trừ khen thưởng ban đầu, kiện nhuyễn giáp bán bảo khí trên người cũng tặng cho ngươi.

Trung niên râu cá trê nói.

Trên mặt A Đồng liền thoáng hiện vẻ mừng rỡ.

Nhuyễn giáp bán bảo khí này rất hiếm có, giá trị thậm chí tiếp cận bảo khí chân chính.

Lần này, bên phía Vân Nhạc môn lại thương nghị người xuất chiến.

- Trần Vũ, ngươi có lòng tin thắng A Đồng này không?

Vân Nhạc tông chủ có chút không yên tâm.

Vừa rồi Mao trưởng lão đề nghị để tên đệ tử này lên sân đấu.

Mao trưởng lão đánh giá: Trần Vũ và Vạn Đông vừa thất bại, bất kể là công pháp hay hỏa hầu đều tương đồng, nhưng lực lượng và phòng ngự lại càng mạnh mẽ hơn, chỉ cần không xảy ra sơ sót lớn, đánh bại A Đồng cũng không phải chuyện khó.

- Việc này... hẳn cũng không có vấn đề gì.

Trần Vũ gật đầu nói.

- Tông chủ, hãy để ta lên đi. Vạn Đông cũng tu luyện Vân Sát quyền giống hắn, tu vi càng tinh thâm hơn, cuối cùng không phải vẫn thua sao. Nếu như để thua liền ba trận...

Thu Nguyệt lên tiếng phản đối.

Thua liền ba trận... Mấy chữ này, khiến Vân Nhạc tông chủ không khỏi do dự.

Quả thật, Vân Nhạc môn không thể thua nữa, bằng không, không chỉ thua Cuộc chiến tranh đoạt này, mà còn không có mặt mũi gặp người.

- Vừa rồi Vạn Đông và Thạch Xuyên không phải đều tự tin đảm bảo sao? Nhưng kết quả thế nào? Huống chi người này vẫn chỉ mới gần đây đột phá Thông Mạch hậu kỳ.

Thu Nguyệt nhìn Trần Vũ, ánh mắt tràn ngập khinh thường và chất vấn.

- Ừm...

Vân Nhạc tông chủ gật đầu.

Cứ như vậy, Thu Nguyệt được như ý nguyện, lên sân lần tiếp theo.

Trên Thí Kim Đài.

Thiếu niên mặt trơ lau khô vết máu bên khóe miệng, nhìn Thu Nguyệt chằm chằm.

- Vận may của ngươi kết thúc tại đây!

Thu Nguyệt không hề khách khí, lấy ra một thanh bảo kiếm màu bạc, hiển nhiên là một thanh bảo khí.

Linh Nguyệt kiếm, chính là thanh bảo khí được chuyên môn chế tạo cho Thu Nguyệt.

- Vân Lạc Kiếm!

Linh Nguyệt kiếm trong tay Thu Nguyệt vung lên, huyễn hóa thành ột đoàn sóng kiếm mông lung như sương mù, trong kiếm pháp có một loại mờ ảo không dấu vết.

Kiếm pháp vừa xuất ra, một vài người của Thiết Kiếm môn đều biến sắc.

- Là Vân Lạc kiếm! Công pháp trấn tông của Vân Nhạc môn, công pháp nhập môn Bích Lạc Vân Thiên.

- Kiếm pháp này có thể so với võ học đỉnh cấp.

"Keng keng keng..."

Trên Thí Kim Đài, bóng kiếm linh lung mờ ảo như mây khói, va chạm cùng kiếm thuần trầm ổn vững chắc, tạo thành một loại cảm giác "mâu thuẫn" rõ nét.

Chẳng qua, mọi người cũng nhìn ra được, thiếu niên A Đồng lúc này đã rơi vào hạ phong.

Chỉ mới mười chiêu, A Đồng đã bị ép phải xuất kiếm.

Tấm chắn trong tay xuất hiện vài đạo vết kiếm mờ mờ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Kiếm phong vô hình lưu lại vài vết rách trên giáp da của A Đồng.

Phòng thủ của A Đồng liên tục xuất hiện sơ hở, chống đỡ chật vật.

- A Đồng bị thương, hơn nữa Thu Nguyệt cũng rất mạnh, không chỉ võ học cao thâm, còn có bảo khí đặc chế chuyên dụng.

Trần Vũ thầm nói.

Thắng bại đã định, chỉ xem A Đồng có thể kiên trì bao lâu mà thôi.

Sau mấy chục chiêu.

"Keng..."

Linh Nguyệt kiếm của Thu Nguyệt đã chém kiếm của A Đồng thành hai đoạn.

Thua rồi?

A Đồng nhìn vết máu trên cánh tay, sau đó lại nhìn bảo kiếm của thiếu nữ đối diện chỉ cách yết hầu nửa tấc.

- A Đồng, ngươi bại không oan. Đối thủ có bảo khí đặc chế, có thể phát huy được uy lực càng lớn...

Trung niên râu cá trê cũng không ngạc nhiên chút nào.

Thông thường mà nói, đệ tử Thông Mạch kỳ, thực ra cũng không thích hợp sử dụng bảo khí chân chính, thứ nhất không thể phát huy uy lực thực sự, thứ hai là không dễ khống chế, còn tiêu hao nội tức rất lớn.

Bán bảo khí, ngược lại càng thích hợp hơn.

Thế nhưng, Thu Nguyệt thân phận cao quý, có bảo khí đặc chế chuyên dụng, hiển nhiên là bất đồng.

Bảo khí đặc chế có thể nhằm vào công pháp và tình huống lực lượng của nàng, tiến hành điều chỉnh, có thể phát huy uy lực càng lớn, đồng thời giảm thiểu tiêu hao.

A Đồng chí ít dây dưa với Thu Nguyệt được vài chục chiêu, đã xem như thành công rồi.

- Tiếp theo, ai lên sân?

Thu Nguyệt cầm Linh Nguyệt kiếm trong tay, chỉ thẳng về phía Thiết Kiếm môn.

Vân Nhạc tông chủ và các trưởng lão đều thoáng thở phào một hơi.

Thu Nguyệt cường thế thắng được một trận, cuối cùng tranh lại một tia thể diện.

- Ta tới!

Một thanh âm lãnh đạm truyền đến.

"Vù..."

Một thiếu niên gương mặt lạnh lùng, tay cầm bảo kiếm, nhẹ nhàng hạ xuống Thí Kim Đài.

- Ồ?

Trần Vũ cảm thấy thiếu niên này dường như có chút quen mắt.

Rất nhanh, hắn hồi tưởng lại, lúc đánh chết Thập Ác Khấu Vương, từng gặp phải hai tên đệ tử một cao một thấp của Thiết Kiếm môn.

Lúc đó hai thiếu niên này rất cường thế, còn muốn cướp thủ cấp Khấu Vương của hắn.

Trần Vũ tất nhiên không đáp ứng, liền đá trọng thương tên thấp lùn, còn thoáng giao thủ một chiêu với tên thiếu niên cao gầy còn lại.

Bây giờ, người trước mặt chính là tên thiếu niên cao kia.

- Thiết Kiếm môn "Cao Phong". Ta cảm thấy rất hứng thú với kiếm pháp của ngươi.

Thiếu niên cao thản nhiên nói.

Thu Nguyệt cười lạnh một tiếng, Linh Nguyệt kiếm trong tay lóe lên ánh kiếm mờ ảo, bộc phát một đoàn kiếm vân mông lung như sương.

- Phá!

Thiếu niên Cao Phong vung bảo kiếm trong tay lên, nháy mắt đã bắn ra vài đạo ánh kiếm hư ảo đan xen trùng điệp.

- Đây là...

Trong ba tông ở đây, có vài người thế hệ trước, không khỏi khẽ hô, dường như nhận ra thứ gì đó.

"Keng keng keng..."

Vài đạo hư ảnh ánh kiếm hư vô không chân thực lập tức xé rách đám mây kiếm mà Thu Nguyệt thi triển.

Thậm chí, trong đó còn có vài đạo kiếm ảnh khó phân thật giả bức cho Thu Nguyệt lùi lại vài bước.

- Đây là kiếm pháp gì?

Thu Nguyệt hoa dung thất sắc.

- Là Thiên Ảnh Kiếm Quyết của Thiết Kiếm môn.

- Ở độ tuổi này, có thể tu thành loại kiếm quyết Thượng Cổ này... Trăm năm trước, "Thiên Ảnh Kiếm lão" dựa vào bộ kiếm quyết này, rong ruổi khắp Sở quốc, khó gặp địch thủ.

Ngay cả vài tên cao tầng Thủy Nguyệt phái cũng không khỏi thảo luận.

"Vù...! Vù..."

Vẻ mặt Cao Phong vẫn lãnh đạm, quanh người tái hiện từng đạo kiếm ảnh đan xen trùng điệp, có một số từ sáng chuyển thành tối, có một số thì từ tối chuyển thành sáng.

- Tên này có kiếm pháp cao minh như vậy? Tại sao lần trước không thấy?

Trần Vũ kinh ngạc.

Hắn cũng không biết rằng, lần trước giao phong vội vàng, mà Cao Phong cũng chỉ mới sơ thành Thiên Ảnh Kiếm Quyết, cảnh giới rất không ổn định.

Còn nữa, Trần Vũ một cước đá thương đồng bọn của hắn, khiến hắn không dám toàn lực đánh một trận.

Đã qua thời gian lâu như vậy, kiếm pháp của Cao Phong đã ổn định, thậm chí càng tiến thêm một bậc.

"Keng..."

Một đạo kiếm ảnh mờ nhạt bỗng nhiên ngưng thực, xuyên qua màn kiếm linh lung mờ ảo, trực chỉ yết hầu của Thu Nguyệt.

"Vù..."

Thu Nguyệt vội vàng thối lui, hư ảnh ánh kiếm kia đã chém đứt vài sợi tóc của nàng.

Thế nhưng, lúc này Cao Phong bày ra thân pháp còn trên cả Nhạc Phong, ít nhất là cấp bậc tương tự Nam Cung Lễ, như bóng với hình theo sát Thu Nguyệt truy kích.

"Keng keng..."

Thu Nguyệt rơi vào hạ phong, chỉ có thể dựa vào ưu thế bảo khí ngăn trở kiếm pháp quỷ dị khó lường của đối phương.

- Chậc chậc, so nội tình kiếm pháp? Vân Nhạc môn ngay cả tư cách xách giày cho chúng ta cũng không có.

Trung niên râu cá trê đắc ý nói.

Lúc này, Cao Phong chỉ sử dụng một thanh bán bảo khí, dựa vào kiếm pháp và thân pháp tinh diệu, vậy mà lại hoàn toàn áp chế Thu Nguyệt.

Hắn khí định thần nhàn, cũng không vội vàng thủ thắng.

- Bại rồi.

Thần thái của Cao Phong rơi vào trong mắt đám người Vân Nhạc tông chủ.

Nếu Cao Phong cấp bách thủ thắng thì Thu Nguyệt dựa vào ưu thế bảo khí, chưa chắc đã không có cơ hội nghịch tập.

Nhưng Cao Phong không vội, vậy thì hy vọng hết sức nhỏ bé.

- Cao Phong này cực kỳ thông minh. Thu Nguyệt sử dụng bảo khí, càng đánh lâu dài thì tiêu hao càng lớn, cuối cùng nhất định phải thua.

Trong lòng Trần Vũ than thở.

Thông Mạch kỳ sử dụng bảo khí, trong thời gian ngắn có thể tăng cường uy lực, nhưng tiêu hao lại rất lớn.

Mặc dù Thu Nguyệt sử dụng bảo khí đặc chế, tình huống khá hơn một chút. Nhưng liên chiến hai trận, đã có chút cạn kiệt sức lực rồi.

Sau vài chục chiêu...

Bảo kiếm trong tay Cao Phong vẽ ra bốn đạo hư ảnh ánh kiếm, bức cho Thu Nguyệt đã thở dốc xuống đài.

- Ta thua rồi.

Thu Nguyệt tả tơi rơi xuống đất, trên mặt đầy vẻ xấu hổ.

Nàng là chủ lực áp trục, chỉ mới đến trận thứ hai, vậy mà đã thất bại.

Bên phía Vân Nhạc môn, vài tên trưởng lão cũng thở dài. Nếu so nội tình kiếm pháp, Vân Nhạc môn quả thật không bằng Thiết Kiếm môn.

Huống chi Cao Phong kia còn có tâm lý chiến đấu rất tốt.

Đến tận lúc này, ba chủ lực của Vân Nhạc môn đã thất bại toàn bộ.

- Ha ha, Chiêm tông chủ. Lúc trước chúng ta đã nói, ba đánh bốn, các ngươi vẫn còn một danh ngạch để xuất chiến đấy.

Trung niên râu cá trê nhếch miệng cười ha hả.

Lúc này, hắn đã nắm chắc phần thắng.

Ba người xuất chiến bên hắn, người sau mạnh hơn người trước.

Nếu không có lá bài tẩy cường đại, Thiết Kiếm môn làm sao dám khinh thường phát ngôn: lấy ba đánh bốn?

- Trần Vũ, ngươi lên đi. Cao Phong kia tiêu hao không nhỏ, nếu ngươi có thể thắng hắn một lần, Vân Nhạc môn chúng ta cũng sẽ có chút thể diện.

Mao trưởng lão thở dài.

Hiển nhiên, hắn đã mất lòng tin với Cuộc chiến tranh đoạt lần này.

- Trần Vũ, dựa theo tiêu chuẩn đệ tử chủ lực, nếu ngươi thắng một trận thì khen thưởng ba nghìn nguyên thạch thứ phẩm, một cân vẫn thạch.

Vân Nhạc tông chủ trầm giọng nói.

Bất kể thế nào, Vân Nhạc môn vẫn còn một danh ngạch xuất chiến.

Mà thực lực của Trần Vũ, từ biểu hiện tại Thi đấu Ngoại môn tuyệt đối có tư cách làm chủ lực.

- Ba nghìn nguyên thạch thứ phẩm, còn có một cân vẫn thạch? Nếu ta có thể thắng hắn là có thể thu hoạch những thứ này?

Trần Vũ mừng rỡ.

Khen thưởng của chủ lực cũng quá phong phú rồi.

Khó trách ba người kia đều tranh nhau ra sân trước.

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều kinh ngạc không nói nên lời. Từ đầu tới cuối, người này chỉ quan tâm đến khen thưởng?

- Xú tiểu tử, bớt nói nhảm đi! Chờ ngươi đánh thắng, tất nhiên sẽ không thiếu khen thưởng.

Mao trưởng lão tức giận mắng.

- Hừ! Ngươi đừng để ba chiêu là bị đánh xuống.

Thu Nguyệt tức giận.

Đối thủ cường đại như thế nào, nàng nhận thức rõ nhất. Ngay cả mình cũng bại, Trần Vũ căn bản không có cơ hội.

- Yên tâm! Vì khen thưởng, ta sẽ tận lực đánh một trận.

Trần Vũ cười ha hả nói.

Biểu hiện của hắn, cộng thêm mấy người thất bại trước đó, khiến cao tầng của Vân Nhạc môn càng cảm thấy không đáng tin cậy.

"Vù..."

Thân hình Trần Vũ chợt lóe, nhảy lên Thí Kim Đài.

- Là... là ngươi?

Cao Phong nhìn Trần Vũ chằm chằm, đầu tiên là sững sờ, sau đó chợt kinh hãi thốt lên.

Hắn làm sao có thể không biết Trần Vũ?

Lúc đầu, Trần Vũ chỉ dùng một chiêu áp chế hắn, còn một cước đá trọng thương sư huynh hắn, mối hận này đã nhịn rất lâu rồi.

Khoảng thời gian qua, hình ảnh một tên đệ tử Vân Nhạc môn nghênh ngang rời đi, hắn cố gắng như thế nào cũng không quên được.

Vì thế, hắn khổ luyện kiếm pháp, bất kể tu vi hay công pháp đều tiến bộ nhanh chóng.

- Ha ha... Thủ hạ bại tướng! Ngươi gặp ta có bất ngờ không?

Trần Vũ nhếch miệng cười một tiếng.

Trong mắt Cao Phong, nụ cười này cực kỳ ti tiện, huênh hoang, lửa giận trong lòng bốc lên:

- Đừng vội càn rỡ, lần trước giao phong còn chưa xong.

Cái gì? Thủ hạ bại tướng?

Thành viên của ba tông môn ở đây đều kinh ngạc tới rớt cằm.

Nhìn bộ dáng căm hận của Cao Phong, dường như có chuyện này.

Tình huống gì đây?

Đệ tử, thậm chí cao tầng của Vân Nhạc môn đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Lẽ nào, kỳ tài tu thành Thiên Ảnh Kiếm Quyết - Cao Phong, lại từng là thủ hạ bại tướng của Trần Vũ?

Chuyện này... tuyệt đối không có khả năng.

Trên mặt Thu Nguyệt lộ ra biểu tình không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Trọng Kiếm Đè Người

Trên Thí Kim Đài.

Trần Vũ đắc ý dạt dào và Cao Phong tức giận bùng nổ, hình thành đối lập rõ rệt.

Các đệ tử đều kinh ngạc.

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão cũng lộ ra một tia ngoài ý muốn, trong lòng không khỏi có chút chờ mong.

- Không có khả năng! Nhất định là hắn nói láo!

Sau khi kinh ngạc qua đi, Thu Nguyệt lại cười lạnh.

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, bản thân mình vậy mà đi tin chuyện cười nhảm nhí như vậy.

Lúc này, trên đài đã bắt đầu giao phong.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Cao Phong tức giận, bảo kiếm trong tay chia ra năm sáu đạo hư ảnh ánh kiếm, khó phân thật giả, cùng bổ về phía Trần Vũ.

- Đến hay lắm!

Trần Vũ khẽ quát một tiếng, tay cầm đại kiếm dày nặng vung lên.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Mặt ngoài đại kiếm màu bạc ngưng tụ thành một tầng ánh sáng xám bạc cứng rắn, hoàn bộ Huyền Trọng kiếm đều dâng lên một vòng khí lưu xám bạc, trong khoảng khắc biến hóa, trở nên nặng nề gấp vài lần.

- Diệt cho ta!

Một đạo kiếm cầu vồng xám bạc to lớn như trụ mang theo riết rít gào trầm muộn, sát phong cuồng khiếu, quét ngang cả một khu vực.

Không ổn!

Cao Phong giật mình, một luồng áp lực trầm trọng cùng với sát uy đáng sợ đè nén khí huyết hắn, khiến hắn hô hấp không thông.

"Phịch..."

Nơi ánh kiếm khổng lồ như cầu vồng kiếm xám bạc và sát phong đi qua, vài đạo hư ảnh ánh kiếm hư thực bất định đều phá toái thành mảnh nhỏ.

"Keng..."

Khoảng khắc hai thanh kiếm va chạm, bên tai truyền đến tiếng vang kim loại đinh tai nhức óc.

"Phịch...! Phịch..."

Cao Phong thối lui mấy bước, bảo kiếm trong tay thiếu chút nữa rời tay, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Luồng đại lực đáng sợ kia chấn cho hổ khẩu của hắn vỡ ra, máu tươi chảy xuôi.

"Tách tách..."

Một tia máu nhỏ từ trong bàn tay Cao Phong chảy xuống.

Không ít người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ một kiếm, đã chấn cho Cao Phong bị thương.

Nụ cười lạnh trên mặt Thu Nguyệt thoáng chốc cứng đờ, trợn mắt há hốc mồm.

- Thủ hạ bại tướng, bất kể ngươi đánh ra bao nhiêu đạo kiếm ảnh hư thực, chỉ một kiếm của ta là quét sạch toàn bộ.

Trần Vũ cầm trọng kiếm tay, đắc ý nói.

Huyền Trọng kiếm của hắn nặng nề to lớn, lấy thế đè người, tuyệt đối có thể một kiếm quét ngang.

Với lực lượng của Trần Vũ hiện nay, cho dù không dùng Huyền Trọng kiếm, chỉ bằng vào Đồng Tượng công, một đôi đồng quyền cũng có thể đánh nhau với Luyện Tạng kỳ.

- Hắc hắc, đây gọi là "nhất lực hàng thập tuệ" (*), đồ nhi của ta rất giỏi lợi dụng ưu thế.

Mao trưởng lão cười, thanh âm vừa to vừa rõ, chỉ sợ người khác không nghe thấy.

Một kích của Trần Vũ, quả thật khiến hắn tăng thêm không ít thể diện.

Đám người Vân Nhạc tông chủ thì đồng loạt hiện vẻ mừng rỡ.

- Tiểu tử, ngươi...

Cao Phong vừa kinh vừa sợ, từ sau khi Thiên Ảnh Kiếm Quyết sơ thành, hắn chưa từng gặp phải nhiều sỉ nhục như vậy.

Nụ cười ti tiện trên mặt Trần Vũ, khiến cho hắn nhận ra một điều: mình bị chơi rồi.

Nếu như hắn sớm biết Trần Vũ có đại lực như vậy, chắc chắn sẽ không khinh suất đối chiến, để rồi cuối cùng vừa mở màn đã bị chấn thương cánh tay.

Thế nhưng vừa mới ra trận, hắn đã bị Trần Vũ dùng một câu "thủ hạ bại tướng" chọc giận.

- Thiên Ảnh Kiếm Quyết! Tàn Phong Bộ!

Vẻ mặt Cao Phong trở nên oán độc, bảo kiếm trong tay rung lên, vài đạo hư ảnh ánh kiếm đan xen trùng điệp đánh về phía Trần Vũ.

Lần này, hắn toàn lực phát động thân pháp, tàn ảnh giao thoa, tiếng gió rít vù vù, phát huy ưu thế của Thiên Ảnh Kiếm Quyết đến cực hạn.

- Diệt!

Trần Vũ lại bổ tới một kiếm, toàn bộ hư ảnh ánh kiếm trước mắt đều phá diệt trong nháy mắt.

Chẳng qua, Cao Phong đã học thông minh, không cùng đối chiến với trọng kiếm của Trần Vũ, nhiều nhất là va chạm phía ngoài cạnh một chút.

Hả?

Trần Vũ đứng yên tại chỗ, đối mặt với hư ảnh ánh kiếm và bộ pháp tàn ảnh công kích liên tục, không khỏi nhướng mày.

Cao Phong áp dụng sách lược du đấu, hoàn toàn không chính diện đối chiến với hắn.

- Làm tốt lắm! Tiểu tử kia sử dụng bảo khí hạng nặng, tiêu hao rất lớn.

Trung niên râu cá trê khen ngợi.

Đám trưởng lão tông chủ Vân Nhạc môn đều nhíu mày, nếu tiếp tục như vậy, Trần Vũ sẽ rơi vào thế bị động.

- Du đấu sao?

Trần Vũ cười hắc hắc, thân hình đột nhiên nhoáng lên, biến mất tại chỗ, tốc độ quỷ dị kinh người.

Không ổn!

Vài đạo hư ảnh ánh kiếm Cao Phong chém ra đều vồ hụt.

Tạo nghệ thân pháp của đối phương không hề thua mình, tại phương diện bạo phát tốc độ lại càng kinh người.

Chỉ trong nháy mắt, Trần Vũ đã đến bên cạnh hắn, hóa bị động thành chủ động.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ bạo lóe một tầng khí dao động màu xám bạc, nổi lên một loạt kiếm cương rực rỡ hình quạt.

"Vù..."

Kiếm cương hình quạt lấp lánh mang theo lực lượng vạn quân, quét ngang một khu vực.

Hô hấp Cao Phong thoáng đình trệ, thân thể cảm thấy áp lực nặng nề, đối mặt với loại công kích phạm vi nhỏ này, muốn tránh cũng không tránh được.

Tránh thế nào? Tốc độ của đối phương tuyệt đối nhanh hơn hắn.

- Kiếm Ảnh Hóa Hư!

Cao Phong quyết đoán, bảo kiếm trong tay liên tiếp chém ra hư ảnh kiếm ảnh, đối diện với kiếm cương hình quạt, tất cả đều bị hủy diệt trong chớp mắt.

Thế nhưng, lúc toàn bộ hư ảnh kiếm ảnh, một đạo kiếm ảnh mang theo hàn quang lạnh thấu xương đã xuyên qua Huyền Trọng kiếm, đánh thẳng tới.

Màn hư ảnh kiếm ảnh chỉ chớp mắt đã bức tới trước người Trần Vũ.

Một kiếm thật kinh diễm!

Thành viên của ba tông đều kinh thán thất thanh.

- Đây là…?

Trần Vũ thất kinh, Thiên Ảnh Kiếm Quyết của đối phương, không ngờ có thể tạo thành thủ đoạn gần như "huyễn thuật" như vậy?

Từ thực hóa hư, từ hư sinh kiếm.

Một kiếm này, dưới sự che chở của tất cả những kiếm ảnh khác, chém tới trước mặt Trần Vũ với phương thức hoàn toàn không thể tin nổi.

Muốn tránh cũng không được!

Suy cho cùng, Trần Vũ thi triển trọng kiếm, một khi bị tiếp cận sẽ rất khó chống đỡ.

"Vù..."

Một kiếm như ý khiến Cao Phong thầm hô sảng khoái, sắc mặt hơi tái đi, hiển nhiên một kiếm này tiêu hao rất lớn.

- Hừ!

Đối mặt với một kiếm không thể tránh thoát, Trần Vũ nhếch miệng cười châm chọc, khiến Cao Phong mơ hồ cảm thấy bất an.

- Mở cho ta!

Cánh tay của Trần Vũ giống như một cái đồng thủ, sát khí lượn lờ cuồng khiếu, đập thẳng tới trước.

"Ầm..."

Đồng thủ trực tiếp nện lên bảo kiếm của Cao Phong, một luồng nội tức bá đạo và lực lượng khổng lồ khó có thể hình dung ập đến.

- Không...

Thân thể Cao Phong bắn ngược ra ngoài, thế không thể cản.

"Keng..."

Bảo kiếm rơi xuống đất.

Cánh tay cầm kiếm của Cao Phong đã không nhấc lên nổi, sắc mặt trắng bệch dọa người.

...

- Thời kỳ Thượng Cổ có một câu nói như vậy: "Vĩnh viễn không nên chiến đấu cận thân với Thể tu, bởi vì đó chính là ác mộng".

Mao trưởng lão lẩm bẩm.

Một kích cuối cùng của Cao Phong, kiếm tẩu thiên phong (**), lúc cận thân chém xuống, hắn đã biết trước kết quả.

- Ngươi lại thua rồi.

Trần Vũ nhìn Cao Phong nói.

Thực ra, hắn còn phải cảm tạ Cao Phong, cùng giao phong với cao thủ kiếm đạo như vậy, khiến cho kiếm pháp của hắn có thể lĩnh ngộ tinh tiến.

Suy cho cùng, luận về tạo nghệ kiếm pháp, Cao Phong mạnh hơn hắn rất nhiều.

Vừa mới giao phong trong chốc lát, Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ đã tiến bộ còn hơn mấy ngày khổ tu, gần như bước vào cảnh giới đại thành.

- Lần tới lại lĩnh giáo...

Cao Phong hít sâu một hơi, chiến ý trên người vẫn không tiêu tan.

- Ngươi không cần ủ rũ. Đối phương kiêm tu công pháp Thể tu Thượng Cổ, lại sử dụng bảo khí hạng nặng, phát huy uy lực còn mạnh hơn Thu Nguyệt rất nhiều. Loại đối thủ như vậy, không thích hợp cận thân chiến đấu. Đợi đến khi ngươi tấn thăng Luyện Tạng kỳ, liền có biện pháp khắc chế hắn.

Trung niên râu cá trê từ tốn nói.

- Đệ tử đã rõ.

Trong lòng Cao Phong chợt sáng tỏ.

Hắn hạ quyết tâm, đợi sau khi tấn thăng Luyện Tạng kỳ, tu vi công pháp lại tinh tiến, nhất định quay trở về khiêu chiến Trần Vũ.

- Ha ha, Trần Vũ, làm rất tốt!

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều nở nụ cười, không tiếc lời tán dương.

Ba vị chủ lực Thu Nguyệt đều lộ vẻ mặt cực kỳ khó coi, biểu lộ kinh ngạc không thể tin nổi.

Trần Vũ vốn chỉ là "dự bị", lại có biểu hiện chói mắt hơn ba người "chủ lực" bọn hắn quá nhiều.

- Đáng tiếc, nếu không phải trận đấu trước ta sơ ý...

Vạn Đông cùng tu luyện Vân Sát quyền, dáng vẻ tiếc nuối.

Trận đánh cuộc giữa ba tông này, không những thu được khen thưởng phong phú, còn là một cơ hội để dương danh lập vạn.

- Việc này... Tông chủ sư thúc, vừa rồi đã thắng một trận có nhận được khen thưởng không?

Trần Vũ đứng trên đài, lại hỏi xác nhận một lần nữa.

Dựa theo tiêu chuẩn chủ lực, thắng một trận là có thể đạt được 3000 nguyên thạch thứ phẩm và một cân vẫn thạch.

Đối với một đệ tử nội môn mà nói, tuyệt đối là khoản tài phú mê người.

Nhất là vẫn thạch, dù có tiền cũng không mua được.

Vẫn thạch này, nếu số lượng đầy đủ, dung nhập vào Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ, nói không chừng có thể khiến phẩm chất của kiếm này tăng lên.

- Đương nhiên!

Vân Nhạc tông chủ mỉm cười một tiếng, nói:

- Nhất tông chi chủ như ta, sao có thể nói đùa. Nếu ngươi lại thắng một trận nữa, không chỉ được khen thưởng thêm một lần, bản tông còn có thể thỏa mãn một yêu cầu của ngươi trong điều kiện cho phép.

Vài tên trưởng lão còn lại đều cảm thấy buồn cười.

Trận chiến lần này, liên quan đến 200 cân vẫn thạch và 300 cân Hoàng Đồng Tinh, giá trị cực kỳ khổng lồ.

Không chỉ giá trị, mà còn liên quan đến thể diện của Vân Nhạc môn.

Bốn đánh ba, nếu thua thì thể diện của Vân Nhạc môn biết đặt đi đâu?

Vì vậy, cao tầng của Vân Nhạc môn đều cực kỳ coi trọng trận chiến tiếp theo.

- Ta muốn Thanh Khí đan!

Thiếu niên trên đài quả quyết nói.

- Thanh Khí đan ư?

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão đều sửng sốt.

- Là như vậy...

Mao trưởng lão giải thích nguyên nhân, cũng hung hăng trừng mắt với Trần Vũ một cái.

- Thì ra là thế.

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều không khỏi giật mình. Xem ra, "Thanh Khí đan" này quả thật rất trọng yếu đối với Trần Vũ.

Nếu không đáp ứng, trận chiến tiếp theo, Trần Vũ rất có thể sẽ "tiêu cực ủ rũ", thậm chí ảnh hưởng phát huy chiến lực.

- Chỉ cần ngươi có thể thắng, một viên Thanh Khí đan cũng không phải là vấn đề!

Vân Nhạc tông chủ đáp ứng.

- Ha ha, tiểu tử! Trận chiến tiếp theo, ngươi không có cơ hội.

Một tiếng cười thong thả từ sau lưng truyền tới.

Chẳng biết từ bao giờ, trên đài xuất hiện một thiếu niên lười biếng, đầu tóc rối bời như ổ gà, lôi thôi lếch thếch.

Ồ?

Trần Vũ thầm giật mình, thiếu niên này đột nhiên hiện thân, vậy mà hắn không cảm giác được.

- Phí Nhạc Thiên!

Thường Hiên ở bên cạnh Mao trưởng lão đột nhiên thốt lên.

- Phí Nhạc Thiên... Đệ tử chân truyền của Thiết Kiếm môn.

- Chuyện gì thế này? Phí Nhạc Thiên không phải đệ tử chân truyền Luyện Tạng kỳ sao?

Dưới đài, tất cả mọi người đều xôn xao.

- Càn tông chủ! Đây là ý gì? Đệ tử chân truyền của quý tông, sao lại tới tham dự cuộc chiến của Thông Mạch kỳ?

Sắc mặt Vân Nhạc tông chủ trầm xuống.

- Hừ! Lẽ nào quý tông muốn gian lận?

Mao trưởng lão cười lạnh nói.

- Hắc hắc, không phải gian lận.

Trung niên râu cá trê cười nói:

- Phí Nhạc Thiên tu luyện một môn bí công thất truyền, sau khi đến Luyện Tạng kỳ, cứ mỗi một lần tăng lên một tiểu cảnh giới, đều sẽ dùng phương thức tán công để giảm tu vi xuống một lần. Sau đó, lại cấp tốc đề thăng tới cảnh giới ban đầu, khiến cho nội tức công pháp càng trở nên tinh khiết, cường đại hơn.

- Có loại công pháp này ư? Tại sao chúng ta chưa từng nghe qua?

Đám người Vân Nhạc tông chủ kinh ngạc thốt lên.

- Ha ha, chuyện này chỉ có thể giữ bí mật. Nhưng chúng ta tuyệt đối không gian lận, không tin thì các ngươi có thể kiểm tra.

Trung niên râu cá trê cười thần bí.

Có thể thấy, môn bí công thất truyền kia dính đến một ít bí mật cấm kỵ, không thể nói với người ngoài.

Nhất thời, sắc mặt đám cao tầng Vân Nhạc tông chủ đều cực kỳ u ám.

Phí Nhạc Thiên kia là đệ tử chân truyền nổi danh lừng lẫy của Thiết Kiếm môn, dù tu vi rơi xuống giống Thu Nguyệt, nhưng cường độ nội tức và các phương diện khác, tuyệt đối lực áp cùng cấp.

Trọng yếu hơn, hắn là đệ tử chân truyền, bất kể cảnh giới hay công pháp đều nắm trong tay.

- Tông chủ sư thúc.

Phí Nhạc Thiên lười biếng nói:

- Thực ra nên sớm để ta lên sân khấu, một mình đánh với bốn người bọn họ, có lẽ chơi càng vui hơn.

***

(*) Nhất lực hàng thập tuệ: lực lượng nghiền nát tinh anh.

(**) Kiếm tẩu thiên phong: chiêu kiếm đặc sắc đến mức tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Cảm Tạ Quý Tông

Một đánh bốn ư?

Lá bài tẩy cường đại như Phí Nhạc Thiên lên sân khiến trên dưới Vân Nhạc môn đều cảm thấy nặng nề.

Khó trách, Thiết Kiếm môn dám khinh thường chỉ xuất chiến ba người, đánh với bốn người Vân Nhạc môn.

Thì ra tông này có nhiều lá bài tẩy như vậy, ba đệ tử lên sân, người sau mạnh hơn người trước.

Nghe khẩu khí của Phí Nhạc Thiên, cho dù một mình đánh với bốn người Trần Vũ cũng chẳng đáng gì.

- Một đánh bốn? Được, Thu sư muội, Vạn sư huynh... Mọi người cùng lên đài đi.

Trần Vũ cực kỳ vô sỉ cười một tiếng, kêu gọi ba người chủ lực Thu Nguyệt.

Bà mẹ...

Trưởng bối và đệ tử của ba tông môn đều sắp rơi cằm xuống đất.

Hắn thật sự muốn lấy bốn đánh một, như vậy cũng quá vô sỉ rồi.

Phí Nhạc Thiên nghe vậy, mặt cũng đen xuống, thậm chí khóe miệng còn hơi giật giật.

Hắn gần như muốn chửi ầm: "Bà mẹ ngươi! Ta nói một đánh với bốn người, không phải là để bốn người quần ẩu một mình ta, mà là lần lượt đánh với bốn người."

Không chỉ thế, hắn nói vậy chẳng qua ra muốn khoe mẽ mà thôi, không ngờ gặp phải kẻ càng vô sỉ hơn.

- Ha ha... Nhạc Thiên nói đùa mà thôi! Đừng tưởng thật! Hơn nữa, ba vị kia đã thất bại đào thải, không thể tái chiến.

Trung niên râu cá trê cười ha hả lấp liếm.

Hắn thầm vuốt mồ hôi lạnh một phen, gặp phải người vô liêm sỉ như vậy, có lẽ Phí Nhạc Thiên cũng khinh thường suýt nữa không thu lại lời vừa rồi.

Ai bảo ngươi thích ngầu.

Trần Vũ thầm cười lạnh, chăm chú quan sát lá bài tẩy của Thiết Kiếm môn.

- Xú tiểu tử, đừng khinh thường, công pháp và cảnh giới của Phí Nhạc Thiên này vượt xa cấp bậc của ngươi.

Mao trưởng lão truyền âm nhắc nhở.

Phía đối diện, Phí Nhạc Thiên biểu tình lười biếng, ánh mắt lạnh lùng. Vừa rồi thiếu chút nữa bị tiểu tử vô sỉ này đem ra làm trò cười rồi.

Hắn nhất định phải thắng, còn là thắng nhẹ nhàng, khiến đối phương mất hết mặt mũi.

Đồng thời, bên tai hắn cũng vang lên truyền âm của tông chủ râu cá trê:

- Nhạc Thiên sư điệt, đừng khinh thường. Nếu chính diện đối chiến với người này, dù là ngươi cũng sẽ tốn không ít sức lực.

Trận chiến này quyết định kết quả thắng thua cuối cùng, thực sự quá then chốt.

Trung niên râu cá trê cũng không nhịn được, phải lên tiếng căn dặn.

- Ừm.

Phí Nhạc Thiên trở nên nghiêm túc, hắn đã nhìn qua trận chiến lúc trước, tất nhiên hiểu rõ ưu thế của Trần Vũ.

"Keng..."

Một đạo kiếm hoa như dải lụa vẽ lên trong không khí, hàn ý kiếm phong lạnh thấu xương lướt tới trước mặt Trần Vũ.

Thật nhanh!

Cảm nhận được luồng hàn ý ập tới, nhưng Trần Vũ hầu như không nhìn thấy rõ quỹ tích kiếm pháp của đối phương.

"Keng..."

Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ vô thức vung lên, chém ra một đạo cầu vồng xám bạc, đẩy lùi kiếm của đối phương.

"Thịch thịch thịch..."

Trái tim nhảy lên, đột nhiên gia tốc.

Lúc này, phản ứng và tốc độ của Trần Vũ lập tức tăng lên một đoạn.

"Keng..."

Thanh bảo kiếm trong tay Phí Nhạc Thiên nổi lên vài tia hoa văn màu xanh nhạt, đan xen cùng một chỗ với Huyền Trọng kiếm, bắn ra từng tia đốm lửa.

- Bảo khí! Kiếm pháp của hắn cực kỳ cổ quái, rõ ràng va chạm với trọng kiếm của ta, nhưng lại nhẹ nhàng không hề chịu lực.

Thần sắc của Trần Vũ trở nên ngưng trọng.

Bất luận là tốc độ, kỹ xảo, hay cảnh giới, Phí Nhạc Thiên đều đạt tới cấp bậc mà Thông Mạch kỳ chỉ có thể ngưỡng vọng.

- Phản ứng không tệ! Mặc dù ta đã dùng kỹ xảo giảm bớt lực, nhưng tay vẫn có chút ê ẩm.

Phí Nhạc Thiên bất ngờ.

Vốn cho rằng một kiếm này có thể khiến Trần Vũ chật vật, kết quả không chiếm được tiện nghi gì.

Lực lượng của Trần Vũ thật sự quá lớn.

Nhất là khi Trần Vũ kết hợp với Huyền Trọng kiếm, kiếm này không chỉ đơn thuần cực kỳ nặng, mà còn có thể ngưng luyện nội tức, tăng cường cường độ công kích.

Hơn nữa, Trần Vũ không chỉ có lực lượng lớn, mà phản ứng cũng rất nhạy bén.

- Thú vị, có thể đánh một trận sảng khoái.

Phí Nhạc Thiên ngược lại vui vẻ.

"Vù..."

Tàn ảnh chợt lóe, Phí Nhạc Thiên đột nhiên sử dụng tốc độ cực kỳ đáng sợ, cả người lẫn kiếm đều lao tới bên cạnh Trần Vũ.

"Vù..."

Mắt thường chỉ thấy một đạo tàn ảnh ánh kiếm lướt quanh người Trần Vũ.

- Đây là kiếm pháp gì?

- Thân pháp thật quỷ dị, trong lúc thi triển kiếm pháp, căn bản không thể phân rõ đâu là kiếm, đâu là người.

Đệ tử của ba tông đều chăm chú quan sát, hô hấp như ngừng lại.

Thời khắc này, Trần Vũ gặp phải áp lực cực lớn, tàn ảnh ánh kiếm lấp lóe, không thấy bóng người ở đâu.

"Keng..."

Đột nhiên, tàn ảnh ánh kiếm va chạm với trọng kiếm của hắn, đốm lửa bắn tung tóe, sau đó lướt qua.

Lần này, sau khi ánh kiếm lóe lên, không hề rời đi, ngược lại chia làm hai đường.

"Vù..."

Một đạo tàn ảnh ánh kiếm chém tới trước người Trần Vũ, còn một đạo khác thì lướt ra xa.

Trần Vũ né tránh không kịp, thậm chí ngay cả bóng người cũng không bắt kịp.

- Chuyện gì xảy ra?

- Công kích và bóng người đồng thời tách ra?

Các đệ tử đang xem chiến đều kinh hãi thất thanh, giống như nhìn thấy ma thuật.

- Quỷ Mị Kiếm Bộ!

Cao tầng của ba tông đều giật mình thốt lên.

Quỷ Mị Kiếm Bộ vừa là kiếm pháp, vừa là bộ pháp. Thân pháp và kiếm pháp dung hợp hoàn mỹ, tuyệt đối là võ học cực kỳ khó luyện.

"Keng..."

Tia tàn ảnh ánh kiếm rơi lên người Trần Vũ, đốm lửa bắn tung tóe. Thân ảnh của Phí Nhạc Thiên đã xuất hiện đằng xa.

- Cái gì?

Tiếu ý vừa hiện bên khóe miệng Phí Nhạc Thiên, lập tức liền đọng lại.

Trước ngực Trần Vũ nổi lên một tầng đường vân đồng xanh, giống như phác họa trên bắp thịt, quần áo bị phá vỡ, lưu lại một đạo vết ngấn màu xanh cực nhỏ ngoài thân.

Lúc này, không chỉ Phí Nhạc Thiên kinh sợ, ngay cả thành viên của ba tông cũng đều kinh hãi thất thanh.

- Kiếm pháp thật cao minh, dựa vào cảnh giới cao, phóng ra ánh kiếm nội tức cách không, đồng thời trong khoảng khắc phân liệt khỏi thân thể.

Trần Vũ lẩm bẩm.

Nhưng một kiếm này, không phải bản thể bảo khí, so với công kích trực tiếp thì yếu nhược hơn vài phần, hầu như không phá được phòng ngự của Đồng Tượng công.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Trái tim thần bí của Trần Vũ giữ lực, "Vù..." một tiếng, thân hình chợt trở nên mơ hồ.

Ngay lập tức, kiếm cương trắng lóa xòe ra một mảnh hình quạt, quét ngang khu vực của Phí Nhạc Thiên.

- Quỷ Mị Kiếm Bộ!

Phí Nhạc Thiên kinh hãi, ngay tại chỗ xẹt qua một đạo tàn ảnh ánh kiếm, cưỡng ép thoát ra từ bên trong màn kiếm cương như cuồng phong.

Mặc dù hắn phản ứng nhanh, nhưng quần áo vẫn bị cắt vỡ một mảng lớn.

Suy cho cùng, Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ gần như có thể tạo thành công kích di động phạm vi nhỏ.

- Vẫn còn giữ lại thực lực sao?

Phí Nhạc Thiên xuất hiện tại một vị trí khác, trên mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, Cao Phong ở dưới đài cũng thất thanh hô to:

- Vừa rồi tiểu tử này chiến đấu với ta cũng không có tốc độ và uy lực như vậy...

"Keng keng keng..."

Trên Thí Kim Đài, hai bóng người, lúc thì đan xen, lúc lại tách ra, đốm lửa bắn tung tóe.

Rất nhanh, Trần Vũ lại lâm vào phòng thủ bị động, "Quỷ Mị Kiếm Bộ" của đối phương thực sự quá nhanh và tà dị.

Hắn chỉ thỉnh thoảng sử dụng kỹ xảo trái tim giữ lực, gia tốc bạo phát, như vậy mới có thể bức lui đối phương một chút.

- Trần Vũ! Ngươi dùng bảo khí trọng kiếm, tiêu hao tuyệt đối lớn hơn ta. Chưa kể đến công lực cảnh giới của ta càng sâu, tuyệt đối có thể kiên trì lâu dài hơn ngươi.

Thân hình Phí Nhạc Thiên biến ảo không ngừng, trên mặt mang theo nụ cười tự tin.

Hai người đều sử dụng bảo khí, nhưng Trần Vũ dùng trọng kiếm, hắn dùng bảo kiếm bình thường, càng nhẹ nhàng, nên tiêu hao cũng nhỏ hơn rất nhiều.

"Keng keng keng..."

Hai người cấp tốc giao phong, trong nháy mắt đã vượt qua một, hai trăm chiêu.

Thế nhưng, khiến cho Phí Nhạc Thiên, thậm chí cả Thiết Kiếm môn đều khiếp sợ là mặc dù Trần Vũ sử dụng bảo khí trọng kiếm, nhưng không hề có chút dấu hiệu cạn kiệt sức lực.

Mặt không đỏ, tim không đập mạnh.

Ngược lại, Phí Nhạc Thiên đã bắt đầu hô hấp vội vàng, trên trán loáng thoáng có thể thấy được vài giọt mồ hôi.

- Sao có thể như vậy?

Phí Nhạc Thiên kinh hãi, khó mà tiếp thu nổi.

Công kích của hắn căn bản không đả thương được Trần Vũ, lại không thể chính diện đối cứng với trọng kiếm của đối phương.

Trọng Kiếm Thành Cương! Kiếm Võng Thiên Địa!

Chiêu thức trọng kiếm của Trần Vũ bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, một mảnh kiếm cương bạo xạ, mở rộng phạm vi, đánh ra một vòng cương phong như sóng biển.

Không tốt... Phạm vi của kiếm chiêu...

Phí Nhạc Thiên biến sắc, thân hình cấp tốc lùi lại, thoát ly phạm vi của lưới kiếm.

"Phốc..."

Thế nhưng, một tia kình phong kiếm cương vẫn lưu lại một vệt máu trên người hắn.

Mặc dù chỉ là vết thương nhẹ ngoài da, nhưng hắn đã thực sự bị thương.

- Ha ha... kiếm pháp của Thiết Kiếm môn thật tinh xảo, Trần mỗ ngu dốt, chỉ miễn cưỡng ngộ được vài phần.

Trần Vũ cười lớn một tiếng.

Thì ra, sau khi trải qua giao chiến với hai đại thiên tài kiếm pháp Cao Phong và Phí Nhạc Thiên, Trần Vũ không ngừng rèn luyện, Thiết Cương Kiếm đại thành của hắn cũng đã hoàn toàn ổn định.

Thiết Cương Kiếm đại thành, kiếm cương có thể hình thành công kích phạm vi.

Dù thân pháp của Phí Nhạc Thiên cao minh cũng khó có thể né tránh công kích phạm vi. Suy cho cùng, thân pháp của hắn và Trần Vũ cũng không chênh lệch đến mức không hợp thói thường.

Sau đợt giao phong này, Trần Vũ đã bù đắp được khuyết điểm, không chỉ đồng thời lấy tĩnh chế động, còn thỉnh thoảng dùng "Kiếm Cương Hóa Võng" để phản công.

Đương nhiên, loại chiêu thức mang tính phạm vi này, tiêu hao rất lớn, nếu như liên tục sử dụng, ngay cả Trần Vũ cũng có chút ăn không tiêu.

Mặc dù thỉnh thoảng thi triển, cũng đem tới hiệu quả lớn vô cùng, khiến Phí Nhạc Thiên càng thêm kiêng kỵ.

- Mẹ nó! Ta cũng tu luyện Thiết Cương Kiếm tới đại thành, vậy mà lúc Thông Mạch kỳ còn không được một nửa uy lực như vậy.

Một tên đệ tử nội môn của Vân Nhạc môn có chút không cam lòng lẩm bẩm.

Có người bên cạnh cười hỏi:

- Khí lực của ngươi có bằng một nửa hắn không?

-...

Người đó lại hỏi tiếp:

- Vũ khí của ngươi có nặng bằng một nửa của hắn không?

- Tốc độ, lực bạo phát,... của ngươi, có mạnh bằng một nửa hắn không?

-...

Tên đệ tử kia bị hỏi đến nghẹn họng không trả lời được.

Càng về cuối trận chiến, Trần Vũ càng đánh ổn định hơn, thân pháp cũng càng nhẹ nhàng linh hoạt.

Thiên phú Thể thuật, lại lần nữa tỏa sáng rực rỡ.

Giao phong với "Quỷ Mị Kiếm Bộ" của Phí Nhạc Thiên, Lăng Vân bộ của Trần Vũ cũng nhanh chóng tiến bộ, trong lúc mơ hồ đã chạm tới cảnh giới đỉnh phong.

- Thân pháp của Trần sư đệ, e rằng đã ổn định vượt qua ta rồi.

Nhạc Phong than thở.

Lúc trước, thân pháp của Trần Vũ tối đa chỉ sánh ngang với hắn, chỉ hơn ở tốc độ bạo phát quá mạnh mẽ.

Mà bây giờ, Lăng Vân bộ của Trần Vũ đã chân chính hoàn toàn vượt qua hắn.

Tiến bộ như vậy, không chỉ bởi thiên phú Thể thuật của Trần Vũ còn bởi vì "Quỷ Mị Kiếm Bộ" của Phí Nhạc Thiên cao siêu hơn hắn không chỉ một bậc.

Dưới áp lực giao phong này, Trần Vũ buộc lòng phải tiến bộ càng nhanh hơn.

- Mao trưởng lão, tên đệ tử này của ngươi thật đúng là quái thai.

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều cảm thấy quái dị.

- Hắc hắc... Đây là thiên phú Thể thuật ngàn năm khó gặp. Đáng tiếc là Thể tu hiện nay đã sa sút.

Mao trưởng lão đắc ý nói, nhưng trong lời nói lại lộ ra một tia tiếc hận.

Thời gian nửa nén nhang sau.

"Keng..."

Kiếm trong tay Phí Nhạc Thiên cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực trong lúc đối chiến với Trần Vũ, tuột tay bay ra ngoài.

- Ta thua rồi.

Phí Nhạc Thiên đầu đầy mồ hôi, hô hấp nặng nề, cánh tay nắm kiếm cũng mất đi tri giác.

Hắn bại không phải bởi kỹ xảo không đủ, mà bởi vì thể lực không đủ.

Mặc dù hắn tận lực không đối chiến với Trần Vũ, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải tiếp xúc, dù có thể giảm bớt lực, nhưng về lâu về dài cũng không gánh nổi.

- Ha ha! Đa tạ quý tông.

Gương mặt Trần Vũ rạng ngời, phát ra cảm tạ từ tận nội tâm.

Đánh thắng trận này, xem như hắn kiếm được đầy bồn đầy bát.

Hơn nữa, thông qua hai trận chiến với Cao Phong và Phí Nhạc Thiên, kiếm pháp cùng thân pháp của hắn đều tinh tiến, lĩnh hội thêm nhiều thứ.

Đám người Thiết Kiếm môn, bao gồm cả vị tông chủ râu cá trê, đều lộ vẻ mặt khó coi.

- Xú tiểu tử! Được tiện nghi còn ra vẻ.

Mao trưởng lão cười mắng một câu.

Lúc này, Vân Nhạc tông chủ cũng đang trao đổi với Thủy Nguyệt phái.

- Đệ tử của quý tông hôm nay liên chiến, có chút mệt mỏi. Trận đánh cuộc của chúng ta, không bằng dời đến ngày kia đi.

Thủy Nguyệt tông chủ - mỹ phụ mặc cung trang cười nói.

- Hừ! Mỏi mệt cái gì? Rõ ràng thấy chúng ta cường thế, muốn kéo dài thời gian.

Đám người thế hệ trước của Vân Nhạc môn đều thầm bất mãn.

- Ha ha... Trần sư điệt của quý tông quả thật "mạnh mẽ". Những nữ đệ tử của bổn tông, tất nhiên phải suy nghĩ chút đối sách.

Thủy Nguyệt tông chủ mỉm cười, trên người tản ra một loại phong vận quyến rũ thành thục.

Vị nữ tông chủ này vậy mà dám thừa nhận bên mình kiêng kỵ Trần Vũ, đây là quang minh chính đại kéo dài thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thu Hinh Nhi

Đối mặt với hành vi kéo dài thời gian của Thủy Nguyệt phái, Vân Nhạc môn cũng không thể làm gì được.

Nam nhân cưỡng ép sẽ bị người khác lăng mạ sỉ nhục. Nhưng nữ nhân cưỡng ép đó chính là đặc quyền.

- Thủy Nguyệt phái này không biết muốn giở trò gì đây.

- Các nàng dường như có chút kiêng kỵ thực lực của Trần sư điệt, tự cảm thấy không có phần thắng, nên mới nghĩ cách kéo dài...

Trưởng bối cao tầng của Vân Nhạc môn đều lộ vẻ lo lắng.

Sau trận chiến này, khẳng định Thủy Nguyệt phái đã nhận thức sâu sắc thực lực Thông Mạch kỳ của Vân Nhạc môn, chắc chắn sẽ suy nghĩ ra đối sách.

Nửa canh giờ sau.

Thiên Vân Điện.

Vân Nhạc tông chủ mặt đầy hồng quang, phát ra tưởng thưởng cho mấy người đệ tử.

- Thắng một trận được 3000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân vẫn thạch. Người bại cũng được thưởng 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

Tông chủ áo lam cười nói.

Trong đại điện, còn có một ít trưởng lão cao tầng, còn có cả đệ tử chân truyền và đệ tử tinh anh.

Đối với khen thưởng lần này, đám đệ tử tinh anh đều cực kỳ động tâm.

Nhất là một cân vẫn thạch.

Trần Vũ thắng lợi hai trận, được 6000 nguyên thạch thứ phẩm, hai cân vẫn thạch.

Chẳng qua, tới tay hắn không phải nguyên thạch thứ phẩm, mà là 60 khối nguyên thạch chính phẩm lấp lánh tinh xảo.

Một viên nguyên thạch chính phẩm có thể đổi được 100 khối nguyên thạch thứ phẩm. Ở trong tông môn, có thể xem là "đồng tiền mạnh", giá trị cao, mang theo bên người cũng tiện lợi.

Bên cạnh đó, hắn còn nhận được một mặt lệnh phù, bên trên khắc ấn ký thảo mộc.

Thu Nguyệt cũng được thưởng, thu được 3000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân vẫn thạch. Dù nhận thưởng nhưng vẫn bĩu môi mất hứng, có vẻ không đạt được mong muốn.

Hai người còn lại, Vạn Đông và Thạch Xuyên thì vẻ mặt xấu hổ không cam lòng, nhận lấy 1000 nguyên thạch thứ phẩm "khen thưởng an ủi".

- Có thể đi Thảo Mộc Đường đổi "Thanh Khí đan" rồi.

Trần Vũ nắm chặt lệnh phù trong tay, vô cùng hài lòng.

Dựa theo lời của sư tôn, Thanh Khí đan còn trân quý hơn cả Uẩn Khí đan.

Hắn vốn dự định dùng Uẩn Khí đan để giao dịch, quyết tâm có được "Thanh Khí đan".

Không ngờ, lần này ba tông tranh tài lại mang đến cho hắn cơ hội này.

Vừa đi ra khỏi đại điện.

- Trần Vũ!

Một thanh âm nữ tử quen thuộc truyền đến, không hề khách khí chút nào.

Hả?

Trần Vũ đưa mắt nhìn, liền thấy Thu Nguyệt, trong mắt nàng dường như mang theo một tia không cam lòng.

- Thu sư muội, ngươi tìm ta có việc gì?

Trần Vũ ngạc nhiên hỏi.

Nữ nhân này là cháu gái trưởng lão, vẫn luôn kiêu ngạo vô cùng, lúc trước cũng khinh thường giao tiếp với Trần Vũ.

- Là ta tìm ngươi.

Một thanh âm nữ tử trong trẻo êm tai từ sau lưng Thu Nguyệt truyền đến.

Bất chợt, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trước mặt Trần Vũ.

Đưa mắt nhìn kỹ, Trần Vũ không khỏi sinh ra một tia kinh diễm.

Nữ tử này mặc một thân váy áo bích lam, tóc dài buông xõa, không nhuốm bụi trần. Vóc người xinh đẹp cao ráo, thậm chí cao hơn Thu Nguyệt một cái đầu, có một loại khí chất khiến người khác phải ngưỡng vọng, giống như tượng nữ thần thánh khiết mà trang nghiêm.

Nhất là dung nhan yêu kiều, khí chất ôn nhu nho nhã, điềm tĩnh xuất trần, da thịt trắng tuyết.

Nữ nhân này không chỉ ngũ quan tinh xảo mà đôi mắt đẹp trong veo như hồ thu, linh vận tràn ngập, tựa như có một loại lực lượng nhìn thấu lòng người, khiến người đối diện không dám nhìn thẳng.

- Trời đất... là Thu Hinh Nhi!

- Thu Hinh Nhi? Đệ tử chân truyền, còn được xưng là đệ nhất mỹ nữ nội môn?

Vài tên đệ tử từ xa nhìn thấy mỹ nữ áo lam, vẻ mặt ngơ ngẩn thất hồn lạc phách.

- Đây là tỷ tỷ của ta, Thu Hinh Nhi.

Thu Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, dường như rất bất mãn việc Trần Vũ nhìn chằm chằm tỷ tỷ mình.

- Ồ ồ, thì ra là Thu sư tỷ, không biết có việc gì?

Vẻ mặt Trần Vũ có chút quái dị.

Hắn và Thu Nguyệt cũng không quen thuộc, càng không nói đến vị đệ nhất mỹ nữ nội môn xinh đẹp tao nhã tuyệt luân này.

Chẳng qua, dung nhan và thần thái của nữ nhân này quả thật khiến người nhìn mà trong lòng nở hoa. Không chỉ vóc người lẫn dung mạo, ngay cả khí chất cũng ôn nhu dịu dàng, điềm tĩnh thản nhiên, tuyệt đối là hình tượng yêu thích trong lòng đông đảo nam tử.

- Là như vậy, nghe nói Trần sư đệ nhận được hai cân vẫn thạch, ta cũng vừa vặn cần tinh luyện một thanh bảo khí, rất có nhu cầu cấp bách đối với tài liệu luyện khí tốt.

Thu Hinh Nhi mỉm cười, tựa như một đóa hoa lê chớm nở.

Cảnh đẹp trong khoảng khắc này, khiến người nhìn hít thở không thông. Mấy tên đệ tử ở gần đó đều trợn tròn mắt.

- Thu sư tỷ cười rất đẹp, thật không hổ là đệ nhất mỹ nữ nội môn...

Trần Vũ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, tim đập rộn ràng, bất giác buột miệng khen ngợi một câu.

Mỹ nữ trước mặt, bất kể là dung nhan hay khí chất, tuyệt đối đứng đầu trong tất cả những nữ đệ tử Vân Nhạc môn mà Trần Vũ từng gặp.

Mặc dù đám người Mục Tuyết Tinh, Thu Nguyệt cũng xinh đẹp, thế nhưng vì giới hạn tuổi tác, nên vẫn có chút "non".

Mà Thu Hinh Nhi đã mười bảy, mười tám tuổi, là giai đoạn hoàng kim đối với thiếu nữ, có thể bộc lộ vẻ đẹp hoàn mỹ nhất.

- Đồ háo sắc nhà ngươi!

Thu Nguyệt hét một tiếng, trên mặt tràn ngập tức giận, đưa tay ngăn cản Trần Vũ, dường như lo lắng hắn nổi lên ý đồ xấu xa.

- Ta chỉ ca ngợi! Ca ngợi đó, ngươi hiểu không?

Trần Vũ triệt để im lặng, không còn gì để nói.

Gặp phải mỹ nữ, ca ngợi một câu cũng bị xem là háo sắc?

- Hừ! Nhất định là ngươi có ý đồ không an phận với tỷ tỷ ta.

Thu Nguyệt tức giận nói.

- Thu Nguyệt, không được lỗ mãng...

Thu Hinh Nhi vội vàng ngăn cản muội muội, lúc nghe thấy Trần Vũ khen, gương mặt điềm tĩnh cũng thoáng ửng hồng.

Quả thực, Trần Vũ là quang minh chính đại thưởng thức vẻ đẹp của nàng, ánh mắt trong suốt, không hề có ý khinh nhờn, ngôn từ ca ngợi cũng không quá phận.

- Được rồi! Ta hỏi ngươi, hai cân vẫn thạch kia, ngươi có giao dịch hay không?

Thu Nguyệt cười lạnh nói.

- Vẫn thạch? Rất xin lỗi...

Trần Vũ để lộ Huyền Trọng kiếm bên người, ý tứ đã rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn được nữa: Ta cũng muốn dùng vẫn thạch tinh luyện vũ khí.

Không phải Trần Vũ kiếm cớ. Huyền Trọng kiếm của hắn vốn là luyện chế bảo khí trung phẩm thất bại, nếu như có tài liệu quý hiếm hơn, sau này chưa hẳn không thể đề thăng thêm một tầng.

- Hừ! Nhỏ mọn, ngươi muốn theo đuổi tỷ tỷ ta, ngay cả chút đồ vật cũng không bỏ ra nổi.

Thu Nguyệt cười lạnh khinh thường.

Theo đuổi tỷ tỷ ngươi?

Trần Vũ tức giận nói:

- Ta chỉ nhìn tỷ tỷ ngươi một cái, như vậy cũng gọi là muốn theo đuổi nàng? Ngươi nhìn ta bao nhiêu lần? Có xem là ngươi đang theo đuổi ta không?

- Ngươi... Ngươi cưỡng từ đoạt lý!

Thu Nguyệt đỏ mặt, vô cùng tức giận, nội tức trên người dâng trào, thiếu chút nữa muốn động thủ.

"Vù..."

Thân hình Trần Vũ chợt lóe lên, dịch chuyển khỏi vị trí cũ, cười ha ha một tiếng, nói:

- Ta đi đây.

Không thể trêu vào, chẳng lẽ ta còn trốn không được?

Hai tỷ muội này là cháu gái của trưởng lão, một người trong đó còn là đệ tử chân truyền, đệ nhất mỹ nữ nội môn.

Kinh nghiệm mách bảo với Trần Vũ rằng: nữ nhân như vậy, tuyệt đối không thể trêu chọc.

Xa không nói, Mục Tuyết Tình không phải là ví dụ trước mắt sao? Nàng mang đến cho Trần Vũ bao nhiêu phiền phức?

- Đây là Trần Vũ mà ngươi nói, người ngăn sóng dữ trong Cuộc chiến tranh đoạt sao? Người này, quả nhiên thú vị, nhìn bộ dạng của hắn, dường như chỉ sợ tránh chúng ta không kịp.

Thu Nguyệt cười một tiếng, ý vị hàm súc, đưa mắt nhìn bóng lưng Trần Vũ.

- Hừ! Người này chẳng qua khí lực lớn, da dày thịt béo, chờ đến ngày tranh tài Cuộc chiến tranh đoạt với Thủy Nguyệt phái, hắn nhất định sẽ bị nhằm vào, đến lúc đó xem hắn còn ra vẻ được không.

Thu Nguyệt bĩu môi nói.

...

Thảo Mộc Đường.

Trong một gian lầu các tỏa ra mùi thuốc. Trần Vũ đem cái lệnh phù trong tay giao cho một lão giả gầy nhom.

- Ừm, bằng vào lệnh phù này, ngươi có thể lĩnh một viên Thanh Khí đan.

Lão giả gầy nhom gật đầu.

Không lâu sau.

Lão giả mang tới một cái bình ngọc, có thể mơ hồ nhìn thấy một viên đan dược trong suốt màu xanh nhàn nhạt bên trong, bề mặt đan dược có một tầng gợn sóng.

- Đa tạ tiền bối.

Trần Vũ lấy được đan, mừng rỡ không thôi.

Trước khi đi, lão giả gầy nhom còn bổ sung một câu:

- Cẩn thận Cuộc chiến tranh đoạt ngày kia, ngươi nhất định sẽ bị Thủy Nguyệt phái nhằm vào.

Trần Vũ sững sờ, hôm nay lão giả này cũng tới xem Cuộc chiến tranh đoạt?

- Dám hỏi tiền bối, Thủy Nguyệt phái sẽ nhằm vào ta từ phương diện nào?

Trần Vũ hỏi.

- Ha ha, cụ thể làm sao ta biết được. Tất nhiên sẽ nhằm vào nhược điểm của ngươi. Ngươi thử ngẫm lại, bản thân có điểm yếu ở phương diện nào.

Lão giả cười híp mắt nói.

Nghe vậy, trong lòng Trần Vũ có chút chấn động, vội vàng cảm tạ. Đối phương thoạt nhìn không trả lời, nhưng kỳ thực đã điểm rõ phương hướng.

- Nhược điểm?

Trần Vũ lâm vào suy tư.

Ưu thế lớn nhất của hắn là lực lượng cường đại, phòng ngự cứng rắn, tốc độ thân pháp đều không có thiếu hụt.

Nhưng đột nhiên...

Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến lúc tham gia Thi đấu Ngoại môn, khi đối mặt với hai loại bí thuật tinh thần của Nam Cung Lễ, hắn suýt nữa đã trúng chiêu.

...

Trở lại nơi ở.

Trần Vũ không nghĩ nhiều, lập tức ngồi xếp bằng, trực tiếp phục dụng Thanh Khí đan.

Khí tức hung lệ trong cơ thể hắn lẫn lộn một ít tạp chất, đây là nhân tố khiến bản thân mất cân bằng.

Phục dụng Thanh Khí đan.

Một luồng khí lưu khiến trái tim mát lạnh, từ trong bụng hòa tan ra, khiến tâm thần Trần Vũ trở nên yên tĩnh. Vân Sát nội tức trong cơ thể thoáng xao động, sau đó lại an tĩnh xuống.

Dược lực thần bí chậm rãi tản ra, dung nhập vào kinh lạc, thấm sâu tận huyết nhục.

- Thanh Khí đan, cần mất mười ngày nửa tháng mới có thể phát huy kỳ hiệu, không chỉ hóa giải lệ khí, thanh lọc kinh lạc, còn có thể chiết xuất nội tức...

Trần Vũ mừng rỡ.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Trái tim trong cơ thể bỗng nhiên nhào tới một luồng "hấp lực" quen thuộc, dược lực của Thanh Khí đan liền cấp tốc hòa tan vào kinh lạc trong thân thể.

- Thật nhanh!

Trần Vũ thất kinh, hắn chỉ có thể khống chế vận chuyển Vân Sát nội tức, tiếp thu dược hiệu cường đại này.

Không đến nửa canh giờ.

Huyết nhục kinh lạc, bao gồm nội tức toàn thân Trần Vũ đều bị luồng dược lực mát mẻ kia "thanh tẩy" một lần.

"Tách tách..."

Từng giọt nước đen đục tản ra mùi hôi của huyết khí từ trên người Trần Vũ chảy ra ngoài.

Những giọt nước giống như máu đen này, bị cơ thể Trần Vũ bài tiết ra.

Cuối cùng, những giọt nước đen kia ngưng tụ thành một quả cầu máu đen, tỏa ra khí tức âm u lạnh lẽo kinh người, sau đó dần khôn cạn ngưng đọng thành "hắc huyết châu" lớn bằng đầu ngón tay.

- Như vậy cũng quá nhanh rồi.

Trần Vũ kinh ngạc, dược hiệu như vậy phải mất mười ngày nửa tháng để hấp thu, cuối cùng chỉ mất một ngày liền hấp thu sạch, hơn nữa hiệu quả còn tốt đến kỳ lạ.

Dưới "hấp lực" của trái tim thần bí, dược hiệu hầu như không bị tiêu tán chút nào.

Lúc này, Trần Vũ cảm thấy toàn thân thư thái, kinh lạc trong người tràn ngập sức sống dẻo dai. Vân Sát nội tức càng tinh thuần hơn vài phần, thậm chí vượt xa Thông Mạch hậu kỳ.

"Ầm..."

Trần Vũ vung ra một quyền, sát khí quay cuồng, quyền lực giữa không trung hình thành đám mây đen nhàn nhạt hình mãng xà.

Sát khí của hắn càng trở nên thuần khiết bá đạo.

E rằng hiệu quả của viên Thanh Khí đan này đối với hắn còn tốt hơn gấp đôi so với người bình thường sử dụng.

Đây là thứ gì?

Trần Vũ nhặt viên "hắc huyết châu" đọng lại trên mặt đất lên.

Vừa chạm vào châu này, liền cảm nhận được một luồng âm khí huyết lệ chấn nhiếp tâm hồn, khiến toàn thân Trần Vũ lạnh lẽo, sợ vỡ mật.

Theo lẽ thường, người bình thường dù có kỳ ngộ ao máu như Trần Vũ, thậm chí phục dụng Thanh Khí đan cũng không có khả năng ngưng kết ra loại "hắc huyết châu" này.

Bởi vì người khác phục dụng đan dược phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể phát huy được kỳ diệu hoàn toàn.

Như vậy, lệ khí cũng sẽ từ từ bị hóa giải, tiên tán trong quá trình đó.

Trần Vũ nhờ có trái tim thần bí, trong nửa canh giờ, cưỡng ép vận dụng hiệu quả đan dược tới mức tận cùng, hơn nữa hiệu quả hơn xa người thường, vì vậy mới có thể cơ duyên xảo hợp, ngưng tụ ra viên "hắc huyết châu" đáng sợ này.

Trần Vũ cảm thấy viên châu này không đơn giản nên cẩn thận giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đoàn Chiến Năm Người

Hai ngày sau.

Thành viên của ba tông Vân Nhạc môn, Thủy Nguyệt phái, Thiết Kiếm môn, lại lần nữa tập trung xung quanh Thí Kim Đài.

Hôm nay là ngày Vân Nhạc môn và Thủy Nguyệt phái tham gia Cuộc chiến tranh đoạt.

- Thiết Kiếm môn đã thua rồi, sao còn chưa đi?

Đám đệ tử Trần Vũ nhìn thấy bóng dáng đám người Thiết Kiếm môn đối diện, có chút khó hiểu.

Bên phía Vân Nhạc môn. Bốn đại chủ lực Trần Vũ, Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên và những đệ tử dự bị cùng tập trung một chỗ.

- Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, các ngươi phải cẩn thận, nhất là Trần Vũ!

Vân Nhạc tông chủ nhắc nhở.

- Ta sẽ cẩn thận.

Trần Vũ gật đầu xác nhận.

Thủy Nguyệt phái cố tình kéo dài hai ngày, trận chiến hôm nay, tất có chuẩn bị.

Hai ngày này, Trần Vũ vẫn luôn củng cố tu vi và công pháp, đồng thời tự nghiệm lại hai trận chiến đấu trước, nghiên cứu tâm đắc kiếm pháp và thân pháp.

Mặc dù không tiến triển trên diện rộng, nhưng các phương diện của Trần Vũ, đều tinh thuần như ý.

- Ngươi đeo cái này lên đi!

Vân Nhạc tông chủ không biết lấy đâu ra một cái dây chuyền thủy tinh, đưa cho Trần Vũ.

Trần Vũ không hỏi nhiều, đeo dây chuyền lên người.

- Hả?

Trên dây chuyền truyền đến mùi hương nhàn nhạt của nữ nhân, đồng thời một tia cảm giác mát lạnh truyền vào trong não hải của Trần Vũ.

- Trời! Đó không phải "Băng Tâm Chi Lệ" của tỷ tỷ ta sao?

Thu Nguyệt thấp giọng hô lên, nhìn chằm chằm mặt dây chuyền thủy tinh mà Trần Vũ đang đeo, lập tức nổi giận, chỉ thiếu chút nữa là xông lên đoạt lại.

Băng Tâm Chi Lệ? Của Thu Hinh Nhi ư?

Trần Vũ kinh ngạc khó hiểu, tại sao dây chuyền này lại nằm trong tay tông chủ, còn giao cho mình.

- Nguyệt Nhi! Gia gia và tông chủ đã thương nghị với nhau, tạm thời cho Trần Vũ mượn sử dụng sợi dây chuyền này. Suy cho cùng, hắn cũng là một đại chủ lực trong Cuộc chiến tranh đoạt.

Thanh âm nhu hòa như chim hót từ phía sau vang lên.

- Thu Hinh Nhi!

- Đệ nhất mỹ nữ nội môn!

Một thiếu nữ mặc váy dài, dáng vẻ dịu dàng điềm tĩnh, tóc mây buông xõa, từ trong đám người đi ra, dẫn đến một trận thấp giọng bàn tán.

Dung nhan hoàn mỹ tuyệt đối, cộng thêm dáng người lả lướt như tiên nữ, khiến đám người chỉ có thể ngước mắt mà nhìn.

- Tỷ tỷ, sao ngươi có thể cho tên thô bỉ này mượn "Băng Tâm Chi Lệ" được? Hắn là chủ lực, lẽ nào ta không phải?

Thu Nguyệt tức giận, bất mãn nói.

- Thu Nguyệt, ngươi mặc cái giáp da này vào.

Vân Nhạc tông chủ khẽ cười một tiếng, đưa tới một kiện giáp da dành cho nữ, thiết kế tinh xảo.

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng lên, mặc nhuyễn giáp vào, cười hì hì nói:

- Nhuyễn giáp bán bảo khí, cực kỳ vừa vặn. Cái này tặng cho ta sao?

- Chỉ cần ngươi thắng lợi một trận. Nhuyễn giáp bán bảo khí này xem như là phí thuê "Băng Tâm Chi Lệ" kia.

Vân Nhạc tông chủ lại bật cười, nói.

- Thật tốt quá, nhuyễn giáp bán bảo khí này thuộc về ta là chắc rồi.

Thu Nguyệt cười híp mắt thành hai vầng trăng lưỡi liềm, hoàn toàn quên chuyện Trần Vũ đeo dây chuyền của tỷ tỷ.

- Trần Vũ, Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, ngươi nhất định phải cẩn thận. "Băng Tâm Chi Lệ" ta cho ngươi mượn, chưa chắc có thể phát huy tác dụng.

Thu Hinh Nhi mỉm cười dịu dàng, nhẹ giọng nhắc nhở.

- Đa tạ Thu sư tỷ tương trợ.

Trần Vũ biểu đạt cảm kích, đồng thời cảm giác được phía sau lưng như bị đâm chọc.

Trong đám người, từng đạo ánh mắt đố kỵ, ngưỡng mộ, cừu thị,... quét qua trên người Trần Vũ.

Cặp hoa tỷ muội Thu Hinh Nhi, Thu Nguyệt vây quanh bên cạnh tên tân tú nội môn Trần Vũ, đây là cảnh tượng khiến người ta "căm ghét" bực nào?

Nhất là Thu Hinh Nhi, đệ nhất mỹ nữ nội môn, mỹ lệ thoát trần, có thể nói là nữ thần trong lòng công chúng.

Trong một nhóm người nào đó.

- Côn sư huynh! Ngươi theo đuổi Thu mỹ nữ lâu như vậy, cũng không thấy tiến triển gì. Tên Trần Vũ này chẳng qua có chút biểu hiện trong Cuộc chiến tranh đoạt, vậy mà lại được mỹ nữ xem trọng.

Vài tên đệ tử nội môn trêu chọc.

Đứng giữa đám người là một nam tử áo tím, vóc người cao lớn, hai tay chắp sau lưng dấu trong tay áo, ngạo nghễ như hạc giữa bầy gà.

Nam tử áo tím này không mặc áo bào chế thức dành cho đệ tử, hiển nhiên cũng là đệ tử chân truyền giống Thất hoàng tử, Thu Hinh Nhi.

- Không có khả năng!

Côn sư huynh cười ngạo nghễ, nói:

- Tầm mắt của Hinh Nhi cao bao nhiêu, ta rất rõ ràng. Nàng không có khả năng xem trọng một tên nhà quê tư chất tầm thường.

Hắn có phán đoán của mình, tuyệt đối không dễ tin lời người khác.

Cùng lúc đó, ở một góc khác, có một đám đệ tử nội môn đang nói chuyện.

- Đoàn sư huynh, lúc còn ở ngoại môn, ngươi vừa gặp Thu Hinh Nhi liền yêu thích, thậm chí trong trận thi đấu cuối cùng vào hai năm trước, ngươi còn nhường nàng một chút.

Bên cạnh Đoàn Kiêu Long, một nam tử thanh niên thở dài nói.

Hai người đều nhìn về phía Trần Vũ và Thu Hinh Nhi.

- Làm ngươi trễ nãi hai năm có đáng giá không? Thu Hinh Nhi thân phận cao quý, thiên tư kinh người, sẽ không xem trọng ngươi.

Nam tử thanh niên không nhịn được khuyên nhủ.

Hắn thực sự không đánh lòng, Đoàn Kiêu Long đã sa vào lưới tình quá sâu rồi.

- Bây giờ chỉ cần nhìn thấy nụ cười của nàng từ xa, ta đã cảm thấy đủ rồi.

Đoàn Kiêu Long cười khổ một tiếng.

Hắn chợt nói sang chuyện khác, ngữ khí mang theo lo lắng:

- Ngược lại Trần sư đệ, ta sợ hắn sẽ chuốc lấy phiền phức, "Côn Lăng" trong đám đệ tử chân truyền, thực lực đứng trong đội ngũ hàng đầu, thủ đoạn rất cường ngạnh.

Đúng lúc này...

Vị mỹ phụ mặc cung trang của Thủy Nguyệt phái phía đối diện đứng lên.

- Kéo dài hai ngày, thật cảm thấy có lỗi. Cuộc chiến tranh đoạt hôm nay, vẫn dùng đệ tử Thông Mạch kỳ làm chủ, chẳng qua, thiếp thân cảm thấy có thể thay đổi một chút.

Thủy Nguyệt tông chủ lại cười nói.

- Đổi cái gì? Không biết Thủy Nguyệt phái muốn so tài như thế nào?

Vân Nhạc tông chủ cũng không cảm thấy ngoài dự liệu.

Mấy ngày nay, Cuộc chiến tranh đoạt giữa các tông vẫn luôn biến đổi đa dạng. Đầu tiên là cuộc chiến của đệ tử chân truyền, sau đó là chiến ba trận, chiến mười trận, gần nhất mới nghĩ đến việc tìm Thông Mạch kỳ luận bàn.

- Những trận chiến trước kia, đều là quyết đấu cá nhân, lấy thực lực cá nhân xưng vương. Thế nhưng, thế giới tông môn cũng không hề thái bình, thỉnh thoảng sẽ xảy ra chiến tranh giữa các thế lực. Dưới tình huống đó, tác dụng cá nhân sẽ rất nhỏ bé.

Thủy Nguyệt tông chủ nhẹ nhàng trần thuật.

- Ý của ngươi là...

- Lần này, hai tông chúng ta sẽ tổ chức một trận luận bàn đoàn đội, xem như kết quả Cuộc chiến tranh đoạt.

Trong mắt Thủy Nguyệt tông chủ lộ ra ý cười.

Luận bàn đoàn đội ư?

Người của hai tông còn lại đều xôn xao.

Chẳng qua, vị Càn tông chủ để râu cá trê của Thiết Kiếm môn lại cười vui vẻ, tựa như đã sớm biết kết quả.

- Phương pháp chiến đấu như thế nào đây?

Vân Nhạc tông chủ thầm đề phòng.

- Rất đơn giản, hai tông chúng ta, mỗi bên phái ra một tiểu đội năm người, tiến hành quyết đấu đoàn đội. Đương nhiên, dẫn đội có thể phái ra một đệ tử Luyện Tạng kỳ, đây là đề nghị của khuyển tử nhà ta.

Thủy Nguyệt tông chủ vừa dứt lời, một nam tử áo trắng từ phía sau đoàn người đi ra.

Dịch Vân Phi!

Trần Vũ và đám đệ tử tinh anh của Vân Nhạc môn đều nhận ra người này.

Dịch Vân Phi là con ruột của vị tông chủ mỹ phụ kia, bất kể địa vị hay thân phận đều cực kỳ bất phàm.

- Các vị Vân Nhạc môn.

Dịch Vân Phi ôm quyền, phong độ nhẹ nhàng, nói:

- Dịch mỗ bất tài, hôm nay sẽ dẫn dắt tiểu đội năm người của bổn tông cùng tiến hành cuộc chiến đoàn đội với các ngươi. Đương nhiên, trận chiến này không chỉ yêu cầu thực lực cá nhân, còn phải chú ý phối hợp giữa đoàn đội. Quý tông nên phái ra đầu lĩnh có tu vi tương tương với ta.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn lướt qua Trần Vũ, thoáng mang theo một tia lãnh ý.

Sau chuyến đi Vân Uyên sơn mạch, hắn càng hiểu rõ nội tình của Trần Vũ hơn, bao gồm cả kỳ ngộ ao máu.

Vì vậy, Dịch Vân Phi mới đề nghị tông chủ mẫu thân của mình, bố trí một trận chiến đoàn đội.

Đề nghị này, được cao tầng trưởng lão của Thủy Nguyệt phái nhất trí tán thành.

Suy cho cùng, thực lực cá nhân của Trần Vũ quá cường hoành, nếu đánh đoàn đội chiến có thể suy yếu lực lượng cá nhân, đồng thời thu hẹp phạm vi uy hiếp của mục tiêu, phần thắng càng lớn hơn.

- Đoàn đội chiến ư?

- Thủy Nguyệt phái thật biết nhiều trò, nhưng thoạt nhìn cũng không có gì bất lợi với bên ta thì phải.

Đám trưởng lão cao tầng của Vân Nhạc môn bắt đầu truyền âm giao lưu.

Đề nghị của Thủy Nguyệt phái cũng không hề quá đáng. Trong thế giới tông môn, một vài thế lực có xích mích đấu tranh, thậm chí chiến tranh tông môn, rất cần lực lượng của đoàn đội.

- Thủy Nguyệt phái của chúng ta sẽ đặt cược một bình "Tử Quỳnh Lộ".

Mỹ phụ mặc cung trang lật tay một cái, lập tức xuất hiện một cái bình lưu ly thủy tinh.

Trong bình thủy tinh, có một chút huyết thanh màu tím, lấp lánh màu bồ đào, nổi lên bọt nước như mộng huyễn.

- Tử Quỳnh Lộ!

- Đây là đặc sản trong Thiên Trì của Thủy Nguyệt phái - Tử Quỳnh Lộ. Linh dịch này có thể trợ giúp thể ngộ ý cảnh, đề thăng xác xuất đột phá Hóa Khí cảnh, thậm chí ngay cả với bản thân Hóa Khí cảnh cũng có ích không nhỏ.

Cao tầng Vân Nhạc môn đều cảm thấy giật mình.

Bình thường, Thủy Nguyệt phái sẽ không lấy ra Tử Quỳnh Lộ này, lần này một hơi lấy ra một phần đủ cho mười người sử dụng.

- Bình Tử Quỳnh Lộ này, đánh cược với 200 cân vẫn thạch của các ngươi.

Thủy Nguyệt tông chủ cười nói.

Nghe vậy, cao tầng Vân Nhạc môn đều động tâm không thôi.

- Hắc hắc, mặc dù Thiết Kiếm môn chúng ta không tham gia, nhưng ở một bên đặt thêm tiền cược trợ hứng, hẳn vẫn có thể chứ?

Trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn khẽ nhếch miệng cười.

Hắn vung tay một cái.

Trước mặt xuất hiện mấy khối vẫn thạch, trọng lượng đạt tới 180 cân.

- Đây là phần nửa vẫn thạch thắng của Vân Nhạc môn các ngươi lúc trước. Chúng ta đặt Thủy Nguyệt phái thắng! Nếu các ngươi thắng, 180 cân vẫn

thạch này sẽ thuộc về các ngươi, nếu thua, chúng ta cũng muốn phân lượng vẫn thạch tương đương.

Càn tông chủ cười híp mắt nói.

Đặt cửa ư?

Cao tầng Vân Nhạc môn đều kinh ngạc.

Nhưng nếu làm như vậy, một khi Vân Nhạc môn thắng sẽ thắng hai phần, thua thì cũng thua hai phần.

- Chỉ cần thắng trận này, không những có thể đồng thời thu được Tử Quỳnh Lộ, còn có thể thu hồi vẫn thạch đã bị thua.

Cao tầng Vân Nhạc môn đều sáng mắt.

Phiêu lưu lớn, thu hoạch càng lớn.

- Được!

Vân Nhạc tông chủ lên tiếng, đáp ứng Cuộc chiến tranh đoạt đoàn đội này.

Bốn đội viên đã được chọn từ trước gồm: Trần Vũ, Thu Nguyệt, Thạch Xuyên, Vạn Đông.

Bây giờ, chỉ còn thiếu một đội trưởng đầu lĩnh Luyện Tạng kỳ. Tốt nhất tu vi tương đương với Dịch Vân Phi Luyện Tạng trung kỳ.

- Không bằng, để cho đệ tử Thường Hiên của ta xuất thủ, hắn gần đây tu hành có chút thành tựu...

Mao trưởng lão thấp giọng nói.

Thường Hiên ư?

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều nhìn về phía bên cạnh Mao trưởng lão, ánh mắt tập trung trên người thiếu niên áo đen.

Thường Hiên cũng là tứ sư huynh của Trần Vũ.

- Ừm, trong số Luyện Tạng trung kỳ, người này cũng có thể xem là lựa chọn không tệ.

Mấy vị trưởng lão đều lần lượt gật đầu.

Lúc không có người, Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão nhao nhao truyền thụ phương pháp phối hợp cho đám người Thường Hiên, đề xuất mấy phương án tác chiến.

Đúng lúc này.

Bên phía Thủy Nguyệt phái, năm tên đệ tử gồm hai nam ba nữ, bước lên Thí Kim Đài.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Năm người Vân Nhạc môn, lấy Thường Hiên dẫn đầu, cũng nhảy lên sân đấu võ.

Hai bên đối mặt, quan sát lẫn nhau.

Đầu lĩnh Thủy Nguyệt phái là Dịch Vân Phi, trong số một nam ba nữ còn lại, một thiếu nữ mười lăm tuổi, dáng vẻ nhỏ nhắn chính là Trần Dĩnh Nhi.

- Tiểu đường ca, thấy ta có kinh hỉ không? Người ta vốn chuẩn bị trùng kích Luyện Tạng kỳ, kết quả bị kéo đi tham gia Cuộc chiến tranh đoạt. Không bằng lát nữa ngươi cố ý thua trong tay ta... phần thưởng lần này thật quá mê người mà...

Trần Dĩnh Nhi nhí nhảnh nói.

Cố ý thua ư?

Mấy phe nhân mã ở đây đều lộ vẻ mặt cổ quái.

- Không bằng ngươi thua đường ca. Chờ bổn tông tưởng thưởng, ta lại chia ngươi một nửa...

Trần Vũ cười ha ha nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72: Kiếm Trận Và Bí Đao

Đoạn đối thoại đùa giỡn của Trần Vũ và Trần Dĩnh Nhi khiến cho toàn bộ thành viên của ba tông đều trợn mắt.

- Hai ngươi này là đường huynh muội!

- Đợi lát nữa đoàn chiến, một người trong đó sẽ không cố tình bỏ chạy chứ?

Đệ tử của Vân Nhạc môn và Thủy Nguyệt phái đều xì xào bàn tán, có vẻ không quá tin tưởng hai người trên sân.

Ngược lại, cao tầng của hai tông môn thì vẻ mặt rất bình tĩnh.

Chiến đấu cấp bậc Thông Mạch kỳ, thật sự khó mà giấu giếm được bao nhiêu bí mật trong mắt cường giả Hóa Khí cảnh.

Thí Kim Đài.

Ánh mắt Trần Vũ đảo qua hai nữ một nam còn lại của Thủy Nguyệt phái.

Thiếu niên còn lại mi thanh mục tú, thần thái có một tia âm nhu nữ tính.

Trong hai nữ tử thì có một người dung mạo bình thường.

Thiếu nữ cuối cùng thì kinh diễm đến mức khiến người nhìn sáng mắt lên, đây là một thiếu nữ rất đặc biệt, thanh nhã hàm súc, mày liễu dài tận tóc mai, mắt như ánh sao, thuần mỹ động lòng người.

Ồ?

Trần Vũ cảm thấy nữ nhân này dường như có chút quen mắt.

Lúc này, thiếu nữ thanh nhã đang đặt một chiếc cổ cầm trước người.

- Thường huynh, Dịch mỗ từng nghe qua uy danh của ngươi. Trận chiến hôm nay, hạnh ngộ hạnh ngộ.

Dịch Vân Phi ôm quyền cười một tiếng.

- Chỉ mong ngươi đừng khiến ta thất vọng.

Thường Hiên vẻ mặt lãnh đạm, hời hợt đáp.

Vân Nhạc tông chủ mở miệng, tuyên bố:

- Quy tắc luận bàn giống như những lần trước. Đệ tử thất bại chịu thua, hoặc thoát ly Thí Kim Đài, sẽ bị đào thải khỏi trận đấu.

- Cho đến khi một bên thất bại, hoặc bị loại toàn bộ. Trên đài còn người của bên nào thì bên đó thắng.

Thủy Nguyệt tông chủ bổ sung.

Trận chiến này không phải chuyện đùa, quan hệ đến ván cờ của ba tông.

Ngay sau đó, Vân Nhạc tông chủ và Thủy Nguyệt tông chủ sẽ phụ trách tự mình phán quyết, giám sát lẫn nhau.

- Thường huynh, tiếp của ta một kiếm!

Dịch Vân Phi khẽ quát một tiếng, bảo khí hàn kiếm trong tay rời khỏi vỏ.

"Vù..."

Một đạo kiếm hình cung giống như sương lạnh phá vỡ không khí, mang theo một trận hàn khí chém thẳng về phía Thường Hiên.

Một kiếm này không đơn giản, vài tên đệ tử Thông Mạch kỳ còn lại của Vân Nhạc môn chỉ cảm nhận dư âm cũng cảm thấy da thịt phát lạnh, khí huyết đông cứng.

Đệ tử chân truyền, vừa ra tay liền hiển lộ uy thế, cách không một kiếm là có thể chém giết Thông Mạch kỳ.

- Thực lực của Dịch Vân Phi rốt cục mạnh đến mức nào, mỗi lần ra tay, lần sau luôn mạnh hơn lần trước. Lúc ở Vân Uyên sơn mạch, hắn là chưa xuất hết toàn lực.

Trần Vũ thầm giật mình.

- Đến hay lắm!

Thường Hiên tay cầm trường đao, cũng là bảo khí hạ phẩm, thân đao rung lên, đánh ra một đạo ánh đao huyết ảnh kinh nhiếp tâm hồn.

Một luồng huyết khí giết chóc từ trên người Thường Hiên tản ra, khiến người xung quanh đều hãi hùng khiếp vía.

"Keng..."

Đạo Kiếm hình cung giống như hàn sương va chạm với làn sóng ánh đao huyết ảnh, sau đó xẹt qua nhau, hai luồng huyết khí và hàn khí chạm nhau rồi nổ tung, không khí chấn động dấy lên cuồng phong, khiến cho mấy trượng xung quanh hai người đều trở thành khu vực "không thể tiếp cận".

Trong khoảng khắc, hai đệ tử chân truyền giao phong mười mấy chiêu, hàn phong và huyết lãng (*) mạnh mẽ bức lui những đệ tử khác.

- Thật mạnh!

Những đội viên còn lại đều hít sâu một hơi, tạm thời không ra tay.

Trong trận chiến này, đao pháp của Thường Hiên bá đạo không gì sánh nổi, giết chóc lãnh khốc, càng đánh càng hung, tròng mắt mơ hồ hiện lên một vằn máu.

Luận chiến đấu trực diện, Thường Hiên không hề e ngại.

Chẳng qua, kiếm pháp của Dịch Vân Phi cũng huyền diệu phi thường, hàn phong vô hình lặng lẽ ngưng kết huyết dịch trong cơ thể đối phương, khiến cho thân thể đối phương đông cứng, hành động trì trệ.

- Uy danh của Thường huynh quả nhiên danh xứng với thực, nếu như đánh tiếp, một hai trăm chiêu cũng khó mà phân thắng bại.

Dịch Vân Phi thong dong cười nhạt.

Trên thực tế, uy lực đao pháp của Thường Hiên khiến hắn giật mình không thôi. Nếu như cứng rắn so đấu thì e rằng bản thân cũng sẽ thua thiệt.

- Kết kiếm trận!

Dịch Vân Phi cấp tốc thối lui, bỗng nhiên vung tay.

"Keng keng..."

Vừa dứt lời, hai đạo kiếm hoa tản mát hàn khí từ hai bên sườn phía sau xuyên qua, bổ tới trước.

Chỉ thấy Trần Dĩnh Nhi và thiếu niên âm nhu xuất thủ, mỗi người cầm một thanh bảo khí hàn kiếm, đánh ra hai đạo kiếm ảnh, cùng với Dịch Vân Phi tạo thành trận hình hình tam giác.

Thoáng chốc, hàn khí trên bảo kiếm trong tay Dịch Vân Phi, Trần Dĩnh Nhi và thiếu niên âm nhu dung hợp cùng một chỗ, trong phương viên hai trượng, dấy lên một trận hàn khí lạnh buốt càn quét.

Trong đó, Dịch Vân Phi chính là hạch tâm của trận hình ba người này.

- Trảm!

Hắn vung một kiếm chém tới, mắt thường chỉ nhìn thấy một đạo sóng khí lạnh lẽo khổng lồ cuốn thẳng tới hai trượng trước mặt.

Uy thế của một kiếm này, ít nhất tăng thêm ba thành.

"Phành..."

Thường Hiên huy động trường đao trong tay, chém ra ánh đao huyết ảnh cuồng bạo, miễn cưỡng tiếp được một kiếm này, nhưng vẫn có chút chật vật, thân hình cấp tốc thối lui hai trượng.

- Đây là... kiếm trận liên thủ!

- Khá giống phong cách "Thiên Thủy Hàn Kiếm Trận".

Các trưởng lão của Vân Nhạc môn đều khẽ thốt lên.

Vân Nhạc tông chủ cười lạnh nói:

- Hai gã đệ tử khác gia nhập kiếm trận đều trang bị bảo khí, có thể duy trì liên tục được bao lâu?

Đệ tử Thông Mạch kỳ sử dụng bảo khí, vẫn có chút quá sức, tiêu hao rất lớn.

- Ha ha, hai đệ tử nội môn này đều là Thông Mạch kỳ đỉnh phong, có thể tấn cấp Luyện Tạng kỳ bất cứ lúc nào, công lực cực kỳ tinh thâm. Hơn nữa, "Kiếm Trận hợp kích" này tương hỗ lẫn nhau, có thể giảm bớt một hai thành tiêu hao.

Trong nụ cười mị hoặc của Thủy Nguyệt tông chủ có chút đắc ý.

- Giảm bớt một hai thành tiêu hao ư?

Vân Nhạc tông chủ giật mình kinh hãi, tuy nhiên cũng không mất đi lòng tin.

Chỉ cần đám người Trần Vũ thủ vững, chờ hai tên đệ tử Thông Mạch kỳ gia nhập kiếm trận tiêu hao hết nội tức, lúc đó thắng lợi sẽ thuộc về Vân Nhạc môn.

- Ha ha, không chỉ có vậy.

Thủy Nguyệt tông chủ tràn ngập lòng tin, nói:

- Bảo khí của ba người này, đều sử dụng tài liệu chính là Thâm Hải Hàn Thiết. Bởi vậy, ba thanh bảo khí hàn kiếm này liên thủ bố trí kiếm trận, không chỉ uy lực tăng mạnh ba phần, mà còn có thể giảm bớt ba thành tiêu hao.

Lại giảm thêm ba thành?

Nghe vậy, rốt cuộc Vân Nhạc tông chủ cũng biến sắc.

Nói vậy chẳng phải là ba người kia liên thủ kiếm trận, có thể giảm bớt năm thành tiêu hao? Mức tiêu hao như vậy, gần như tiếp cận tiêu hao của bán bảo khí rồi.

- Kiếm trận này, chỉ mới là sát chiêu đầu tiên mà thôi.

Thủy Nguyệt tông chủ mỉm cười quỷ dị.

Vừa dứt lời.

"Keng..."

Tại một góc Thí Kim Đài chợt truyền đến tiếng đàn cầm gấp gáp, giống như kim xà nhảy múa, cuồng phong bạo vũ.

Trong tiếng cầm truyền đến một luồng lực lượng tinh thần, khiến huyết khí đối thủ nhộn nhạo.

- Không ổn!

Năm tên đệ tử Vân Nhạc môn chỉ cảm thấy màng nhĩ ong ong, tiếng đàn dồn dập truyền đến, phác họa cảnh tượng đao kiếm sát phạt, truyền thẳng vào não hải.

Mặc dù dùng nội tức phong bế lỗ tai, nhưng vẫn bị tiếng đàn ảnh hưởng, chỉ còn lại sáu, bảy phần thực lực.

- Là nàng ta!

Trần Vũ nhìn về phía một góc, chỉ thấy thiếu nữ thanh nhã hàm xúc khẽ cong ngón tay, lúc gảy lúc búng, chấn động dây đàn.

Lực lượng của tiếng cầm như có linh tính, vòng qua người của Thủy Nguyệt phái, chỉ nhằm vào đệ tử Vân Nhạc môn.

Trần Vũ cảm thấy "Băng Tâm Chi Lệ" trên người tản ra một luồng thanh khí, bảo vệ tâm thần, triệt tiêu ảnh hưởng từ tiếng cầm.

Nhất thời, ngoại trừ Thường Hiên và Trần Vũ ra, rõ ràng ba người Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên đều bị ảnh hưởng, tâm thần bất an.

Mạnh như Thường Hiên cũng không thể bảo đảm bản thân hoàn toàn không bị quấy nhiễu.

Dù chỉ ảnh hưởng một chút, nhưng trong chiến đấu cùng cấp bậc như vậy, cũng đủ để ảnh hưởng thắng bại rồi.

Huống chi.

Dịch Vân Phi thông qua kiếm trận, có thể đạt được ưu thế áp đảo tuyệt đối.

- Tiến lên!

Dịch Vân Phi, Trần Dĩnh Nhi và thiếu niên âm nhu, mang theo uy năng của trận pháp, ép sát về phía đám người Vân Nhạc môn.

Mau lui lại!

Sóng kiếm hàn khí cuồn cuộn bức cho năm tên đệ tử Vân Nhạc môn liên tục bại lui.

Hàn Kiếm trận, tiếng đàn thần bí, hai thứ này phối hợp, đã đề thăng đến một cấp bậc cực kỳ khủng bố.

Ba người Thu Nguyệt ngay cả sức chống đỡ cũng không có.

- Lực lượng của tiếng đàn kia, vì sao lại cường đại mà huyền diệu như vậy? Đệ tử Thông Mạch kỳ tuyệt đối không thể làm được điều này.

Vân Nhạc tông chủ không thể tin nổi.

Đôi mắt sắc bén của hắn phóng ra linh thức, thăm dò thiếu nữ đang đánh đàn.

Kết quả phát hiện, nữ nhân này chẳng qua chỉ mới Thông Mạch hậu kỳ, còn chưa đột phá.

- Không cần nhìn.

Thủy Nguyệt tông chủ cười châm chọc, nói:

- Nữ nhân này có "Thiên Âm Mị Thể" được ghi chép trong cổ thư. Loại thể chất này có thiên phú cực lớn trên phương diện âm luật, ngoài ra còn có chút năng lực thần bí, chẳng qua tư chất này cực kỳ hiếm thấy, đến nay vẫn rất khó tìm ra mà thôi.

Thiên Âm Mị Thể!

Vừa nghe thấy mấy chữ này, liền biết thể chất này cực kỳ có ưu thế trên phương diện âm nhạc.

- Đáng tiếc, đàn cầm trong tay nàng không phải cấp bậc bảo khí, nói cách khác...

Thủy Nguyệt tông chủ thở dài.

Đột nhiên, thế cục trên đài lại thay đổi.

Năm tên đệ tử của Vân Nhạc môn, bao gồm cả Thường Hiên và Trần Vũ đều bị ép sát vào một góc.

- Hàn khí thật mạnh!

Mặc dù thể phách phòng ngự của Trần Vũ rất mạnh mẽ, nhưng bị hàn phong và hàn khí tràn đến, huyết dịch cũng bắt đầu ngưng trệ.

Ba người Thu Nguyệt thì càng thở dốc không ngừng, nội tức tiêu hao rất lớn, trên thân ngưng kết một tầng sương lạnh, động tác chậm chạp cứng đờ.

"Phịch..."

Thạch Xuyên bị một kiếm lạnh lẽo của Trần Dĩnh Nhi bức ra khỏi Thí Kim Đài.

A...

Thân thể Thạch Xuyên đông cứng ngã xuống đài, lòng đầy cay đắng mà không làm gì được.

Thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Nội tức của hắn tiêu hao hơn phân nửa, huyết dịch khắp toàn thân đều sắp đông cứng.

- Hì hì, ta đánh bại một tên, lại thêm một tên nữa là ta được thưởng một kiện bảo khí rồi.

Trần Dĩnh Nhi lộ vẻ mừng rỡ.

Nàng và thiếu niên âm nhu kia lại ép về phía Thu Nguyệt và Vạn Đông.

- Trọng Kiếm Thành Cương.

Trần Vũ vận dụng Huyền Trọng kiếm, chém ra một mảnh kiếm cương trắng lóa, liên thủ với Thường Hiên, ngăn cản Dịch Vân Phi cường thế áp bách.

- Trần Vũ, ta sẽ đá ngươi rớt xuống đài trước mặt mọi người nhanh thôi.

Dịch Vân Phi thầm đắc ý trong lòng.

Lúc này, hắn lấy một địch hai, vững vàng chiếm thượng phong.

Nếu không phải Thường Hiên mạnh mẽ hơn dự tính và Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ sở trường phòng thủ, đồng thời tiếng cầm cũng rất ít ảnh hưởng đến hai người, e rằng bên bọn họ đã sớm giành được thắng lợi.

Dịch Vân Phi không vội vàng, hắn muốn từ từ hành hạ hai người, sau đó mới giành thắng lợi.

- A...

Lại một tiếng hét vang lên.

Thu Nguyệt đã bị Trần Dĩnh Nhi và thiếu niên âm nhu bức rơi xuống khỏi Thí Kim Đài.

Mặc dù nàng có nhuyễn giáp bảo khí cũng không làm nên chuyện gì.

Hàn khí rét lạnh của kiếm trận và tiếng đàn công kích, căn bản không thể phòng được.

- Trần sư đệ!

Thường Hiên từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc ít nói, bỗng nhiên lên tiếng:

- Ở đây giao cho ta, ngươi dẫn theo Vạn Đông đi giải quyết nữ tử đánh đàn kia. Nhớ kỹ, không nên tới gần ta!

Cái gì?

Nơi này giao cho ngươi?

Trần Vũ kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin nổi.

Một khắc sau, kinh biến xuất hiện.

- Huyết Cuồng Bí Đao!

Thường Hiên quát lớn một tiếng, đôi mắt tràn ngập huyết sắc, lúc xanh lúc đỏ, trên người chợt hiện khí lưu huyết sắc.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Từng đạo đao phong huyết sắc bá đạo mà cuồng bạo múa thành một cơn lốc đao, quét ngang phương viên một hai trượng.

"Keng keng keng..."

Cơn lốc huyết sắc đáng sợ này nhanh chóng xé tan luồng sóng kiếm hàn khí từ "kiếm trận ba người" thành mảnh vụn.

Cái gì?

Đây là đao pháp gì?

Dịch Vân Phi giật mình kinh hãi, nhìn Thường Hiên bùng nổ giống như phát cuồng, chỉ thấy cơn lốc huyết sắc đáng sợ kia đi đến đâu, nơi đấy đều vỡ vụn nát bấy.

Bề mặt kim thạch cứng rắn của Thí Kim Đài cũng phủ lên một tầng bột phấn huyết sắc.

- Nhanh phòng thủ! Ổn định kiếm trận!

Dịch Vân Phi kinh hô, cấp tốc ra lệnh cho Trần Dĩnh Nhi và thiếu niên âm nhu tập trung lại.

"Phốc... Phốc... Phốc..."

Ba thanh bảo khí hàn kiếm vẩy ra từng đợt sóng kiếm lạnh lẽo, tạo thành một cơn lốc băng phong, lúc này mới chật vật cản lại "Huyết Cuồng Bí Đao" của Thường Hiên.

- Thật mạnh!

Trần Vũ nhìn Thường Hiên điên cuồng bùng nổ mà sợ hãi.

Hắn không dám dừng lại, vội vàng mang theo Vạn Đông vòng qua khu vực này, giết tới khu vực thiếu nữ đánh đàn và thiếu nữ bình thường bảo vệ ở bên cạnh nàng.

- Huyết Cuồng Bí Đao? Làm sao có thể?

Thế cục đột biến, khiến Thủy Nguyệt tông chủ giật mình thốt lên.

- Ha ha! Quý tông có thể bố trí nhiều thủ đoạn như vậy, Vân Nhạc môn chúng ta há lại không có đòn sát thủ?

Vân Nhạc tông chủ cười một tiếng sảng khoái.

Sở dĩ chọn Thường Hiên dẫn đội, cùng là vì nhìn trúng điểm này.

Mao trưởng lão cao giọng nói:

- Không phải ta bốc phét, nhưng đồ nhi của ta, một khi sử dụng "Huyết Cuồng Bí Đao" vài tên Luyện Tạng kỳ bình thường cũng không phải đối thủ. Nếu không phải quý tông bố trí kiếm trận lợi hại như vậy, một mình hắn là đủ diệt tiểu đội năm người các ngươi rồi.

***

(*) Huyết lãng: sóng máu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Vị Hôn Thê

Bộ dạng đắc ý của Mao trưởng lão khiến người của Thủy Nguyệt phái đều lộ vẻ mặt âm trầm.

Lúc này, Thường Hiên thi triển "Huyết Cuồng Bí Đao", đôi mắt huyết hồng, điên cuồng múa đao, vòng lốc xoáy bắn ra ánh đao khắp nơi, giống hệt Sát Thần.

Trong mắt hắn chỉ còn sót một tia lý trí, đó là nghiền nát hủy diệt hết thảy mọi thứ xung quanh.

Kiếm trận của ba người Dịch Vân Phi phải khó khăn lắm mới ngăn cản được công kích như phát cuồng của Thường Hiên.

Trần Vũ và Vạn Đông được nhắc nhở từ trước, cũng đã sớm kéo giãn khoảng cách với Thường Hiên.

- Trận chiến này đã không còn ý nghĩa nữa.

Vân Nhạc tông chủ cười nhạt nói.

- Chỉ bằng vào thực lực của một mình Trần Vũ đủ để quét ngang hai nữ nhân kia rồi.

Mấy vị trưởng lão cũng gật gù tán thành.

Cán cân thắng lợi đang nghiêng về phía Vân Nhạc môn.

- Chớ đắc ý vội, Trần Vũ có thể thành công hay không còn chưa biết, nhưng loại bí thuật Huyết Cuồng Bí Đao này mặc dù có thể kích phát tiềm năng, tăng cường chiến lực trên diện rộng, e rằng trả giá cũng không nhỏ. Có lẽ, không thể kéo dài được bao lâu. Nếu không thì tại sao các ngươi không sớm dùng từ trước.

Khóe miệng Thủy Nguyệt tông chủ nhếch lên một tia châm chọc.

- Hắc hắc! Huyết Cuồng Bí Đao trời sinh thích hợp để lật ngược tình thế, thi triển nó lúc quá nhiều người, ngược lại sẽ bất lợi. Hơn nữa, cơ hội thắng của chúng ta cũng không phải trên người Thường Hiên.

Mao trưởng lão khinh thường nói.

Quả thực, khả năng duy trì Huyết Cuồng Bí Đao kém xa kiếm trận của ba người Dịch Vân Phi.

Nhưng lúc này, tin rằng với thực lực của Trần Vũ, đủ để nghiền ép đám người còn lại của Thủy Nguyệt phái rồi.

Như vậy, thế cục trên sân, đã quá rõ ràng.

Thắng bại không quyết định bởi Huyết Cuồng Bí Đao hay kiếm trận của ba người, mà nằm trên người Trần Vũ.

- Ha ha... Nếu quý tông ký thác hi vọng thắng lợi trên người đứa trẻ này, vậy thì khiến các ngươi thất vọng rồi.

Thủy Nguyệt tông chủ cười một tiếng kiều mị, dáng vẻ tựa như đã nắm chắc phần thắng.

Vừa dứt lời, chỉ thấy thiếu nữ thanh nhã ngồi ở góc đài cong ngón tay như hoa sen, đột nhiên búng lên dây đàn.

Đôi mắt trong suốt lạnh lùng nhìn Trần Vũ, chậm rãi gẩy lên dây đàn.

Ngay lập tức, một tiếng đàn tang thương vang vọng khắp Thí Kim Đài, lúc to lúc nhỏ, lúc trầm lúc bổng, khiến tâm thần người khác trở nên xoay chuyển nhộn nhạo.

- Tiếng cầm này...

Trần Vũ và Vạn Đông đang xông về phía nữ tử đánh đàn, chỉ cảm thấy Vân Sát nội tức trong cơ thể xao động, bất an một cách kỳ lạ.

Sát khí trong nội tức cũng đảo loạn, thậm chí khiến tâm linh sinh ra một tia cuồng bạo.

“A...”

Vạn Đông rống lên đau đớn, bị tiếng cầm ảnh hưởng rất lớn.

Lúc này, mười thành thực lực của hắn, thậm chí còn không phát huy được ba bốn thành. Phần lớn tâm lực và nội tức đều tập trung đối kháng với tiếng đàn sâu thẳm mà quỷ dị kia.

Càng đến gần, loại ảnh hưởng này càng mạnh.

Với trạng thái của Vạn Đông, nếu như chân chính tiếp cận nói không chừng sẽ có nguy cơ khiến Vân Sát nội tức phản phệ.

Trần Vũ thì đứng yên bất động, thân thể cũng theo tiếng đàn mà chấn động.

- Hừ! Với trạng thái này của các ngươi, một kiếm của ta có thể xử lý một tên.

Thiếu nữ dung mạo phổ thông bên cạnh thiếu nữ đánh đàn chợt cười lạnh, tay cầm nhuyễn kiếm thủ hộ thiếu nữ đánh đàn.

- Đây là tiếng đàn gì?

- Vạn Đông và Trần Vũ đều bị ảnh hưởng, tiếng đàn này hình như đặc biệt nhằm vào người tu hành tà công hoặc sát công.

Bên phía Vân Nhạc môn, mọi người đều ồ lên.

Tiếng đàn sâu thẳm quỷ dị không chỉ ảnh hưởng đến hai người Trần Vũ, còn gián tiếp ảnh hưởng đến Thường Hiên ở phía xa đang thi triển Huyết Cuồng Bí Đao.

Mặc dù Thường Hiên đang điên cuồng múa đao, nhưng trên mặt đã bắt đầu vặn vẹo khó chịu.

Cũng may, tiếng cầm càng gần càng uy lực cho nên chủ yếu là hai người Trần Vũ bị ảnh hưởng.

- Thiếp thân từ chỗ khuyển tử biết được, Trần Vũ thông qua kỳ ngộ ao máu, mượn ngoại lực cưỡng ép đề thăng tới Thông Mạch hậu kỳ, cảnh giới bất ổn, thể nội ẩn chứa khí tức hung lệ...

Trong đôi mắt mỹ lệ của Thủy Nguyệt tông chủ chợt lóe một tia hàn quang.

Nghe vậy, Vân Nhạc tông chủ và vài tên trưởng lão đều khẽ biến sắc.

Hiển nhiên, tiếng đàn của Thủy Nguyệt phái là đặc biệt nhằm vào Trần Vũ - chủ lực cường đại của Vân Nhạc môn.

Vạn Đồng tu luyện Vân Sát quyền, nên “tiện thể” bị nhằm vào.

- Ha ha... Trần Vũ! Tu vi cảnh giới của ngươi bất ổn, khí tức hung lệ trong cơ thể có thể bị phản phệ bất cứ lúc nào!

Trong lòng Dịch Vân Phi sảng khoái vô cùng.

Cuộc chiến tranh đoạt này, thực tế do một tay hắn thúc đẩy. Hắn muốn thông qua phương thức này khiến Trần Vũ bị phản phệ, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào nhúng chàm Sở Uyển Ngọc.

Nhất là Trần Vũ, bởi vì hắn là vị hôn phu của Sở Uyển Ngọc, là đại tình địch số một.

Trên Thí Kim Đài.

Vạn Đông giãy dụa thống khổ, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, bước chân đình chỉ.

Còn Trần Vũ, lúc mới đầu thì thân thể có chút chấn động, về sau thì mặt không biểu tình, từng bước tiến tới gần nữ tử đánh đàn, bước chân trầm ổn.

- Hắn... Không ổn!

Thiếu nữ cầm nhuyễn kiếm bên cạnh nữ tử đánh đàn lập tức biến sắc.

Sao lại như vậy? Trần Vũ có vẻ không ảnh hưởng quá lớn?

"Vù..."

Thân hình Trần Vũ đột nhiên vọt lên, giống như con báo, nhằm thẳng về phía hai nữ tử trước mặt.

Tuyệt đối không thể!

Một màn này, khiến đám người Thủy Nguyệt tông chủ đều hô lên thất thanh.

- Tại sao hắn không bị ảnh hưởng?

Sắc mặt Thủy Nguyệt tông chủ biến đổi không ngừng. Từ khi bắt đầu Cuộc chiến tranh đoạt, đây là lần đầu tiên nàng lộ ra biểu tình kinh hoảng.

- Trên người Trần Vũ có hai tầng bảo hộ. Thứ nhất là "Băng Tâm Chi Lệ", có thể che chắn tâm thần. Một tầng khác, đó là hai ngày trước hắn đã phục dụng Uẩn Khí đan, dược lực vẫn còn trong cơ thể, có thể giúp hắn áp chế khí tức hung lệ phản phệ.

Vân Nhạc tông chủ cười nói.

- Hắc hắc... Các ngươi có thể tính toán như vậy, chúng ta há không thể không có phòng bị?

Mao trưởng lão cũng đắc ý cười một tiếng.

Cuộc chiến tranh đoạt này liên quan đến lợi ích và thể diện của hai môn phái, cho nên tính toán tầng tầng bất tận.

Thực ra, phân tích của Vân Nhạc tông chủ vẫn còn thiếu một điểm.

Đó là trong cơ thể Trần Vũ có trái tim thần bí, có thể áp chế hết thảy lực lượng hỗn loạn trong người.

Hơn nữa, dược hiệu của Thanh Khí đan đã sớm bị Trần Vũ hấp thu hoàn toàn, hiệu quả càng tốt hơn.

Nói cách khác, bây giờ hắn căn bản không tồn tại bất kỳ tai họa ngầm nào. Ngược lại, Vân Sát nội tức trong cơ thể hắn còn tinh thuần hơn Vạn Phong tu vi Thông Mạch kỳ đỉnh phong.

"Vù..."

Trần Vũ chỉ nhảy vài cái đã bức tới trước mặt hai nữ tử kia.

Mà lúc này, uy lực của tiếng đàn cũng đạt tới cực hạn.

Cũng may, "Băng Tâm Chi Lệ" đeo trên người Trần Vũ tản ra khí tức mát lạnh, thấm sâu vào tâm thần, khiến cho linh đài (*) thanh minh, tỉnh táo dị thường.

Đặc trưng lớn nhất của tiếng cầm là có thể ảnh hưởng đến tâm thần, lại bị "Băng Tâm Chi Lệ" khắc chế vài phần.

"Thịch thịch thịch..."

Trái tim trong ngực nhảy vang trầm ổn, Vân Sát nội tức giống như dòng suối chảy siết, vận chuyển khắp cơ thể, mãnh liệt mà không mất đi sự linh hoạt.

- Không ổn!

Hai nữ tử biến sắc.

- Ha ha... Ta tới rồi đây!

Trần Vũ cười lớn một tiếng, nhảy lên tung một cước, đạp tới cổ cầm.

Cổ cầm này là đầu sỏ gây họa, nếu không bởi vì nó, lúc trước Vân Nhạc môn cũng không thua chóng vánh như vậy.

- Sở sư tỷ! Ta tới cản hắn!

Thiếu nữ dung mạo phổ thông vung nhuyễn kiếm trong tay lên, nội tức như nước chảy dâng trào, thế như kinh đào, quét về phía Trần Vũ.

Ồ?

Trần Vũ cảm thấy ngoài dự liệu, thực lực của thiếu nữ này hẳn là đã tiếp cận Luyện Tạng kỳ rồi.

- Đồng Tượng công!

Hắn thản nhiên không sợ hãi, vươn ra đồng thủ, tiện tay ngăn cản một kiếm của đối phương.

- Đồng cước!

Một cước của Trần Vũ vẫn đánh tới cổ cầm trước mặt thiếu nữ thanh nhã.

- Không!

Thiếu nữ thanh nhã hoa dung thất sắc, một cước của Trần Vũ mang theo lực lượng khổng lồ và nội tức bá đạo, chuẩn xác đánh trúng cổ cầm.

"Ầm..."

Tiếng đàn im bặt, cổ cầm vỡ thành từng mảnh, nữ tử thanh nhã kinh hô, thần sắc bi thống vô cùng, nỗ lực bảo vệ cổ cầm.

Kết quả, cả người lẫn đàn đều bị Trần Vũ đạp ra khỏi Thí Kim Đài.

Một màn này, khiến mọi người nhìn mà ngẩn người.

- Ngươi... ngươi hủy cầm của ta?

Nữ tử thanh nhã rơi xuống đài, đôi mắt u lãnh nhìn Trần Vũ, ánh mắt tràn ngập oán hận.

Trần Vũ ngạc nhiên: không phải chỉ là một cái đàn thôi sao, ngay cả ngươi cũng bị ta đạp, huống chi là đàn?

- Vũ ca, nàng là vị hôn thê của ngươi đấy!

Phía sau, Trần Dĩnh Nhi hô to, mặt đầy kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Cái gì?

Vị hôn thê?

Trần Vũ không khỏi nhìn kỹ nữ tử thanh nhã một lần nữa, chỉ thấy nàng dáng vẻ uyển chuyển hàm súc, lúc này tâm trạng bi phẫn vô cùng, có vẻ rất giống với nữ tử trong bức tranh của mẫu thân.

- Ngươi... ngươi là Sở Uyển Ngọc?

Trần Vũ ấp úng, có chút lắp bắp, nghĩ tới hành động vừa rồi của mình, trong lòng có chút thấp thỏm.

Một cước đạp bay vị hôn thê?

Nếu để cho mẹ hắn, Liễu Văn biết được, còn không lột da hắn?

- Trần Vũ! Ngươi dám hủy "Lạc Hà Cầm" yêu thích của ta, nó là trân tàng duy nhất gia gia để lại cho ta sau khi qua đời.

Sở Uyển Ngọc cắn chặt răng, gương mặt lạnh lùng ôm hận.

Sở Uyển Ngọc bị đối phương đạp xuống đài, nàng cũng không ghi hận, dù sao thì bây giờ cũng đang so tài. Nhưng người này lại dám làm hỏng Lạc Hà

Cầm mà gia gia tặng nàng, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ngay lúc Trần Vũ im lặng không biết nói gì, chợt có một tiếng hét từ sau lưng truyền đến.

- Tiểu tử chết đi! Uyển Ngọc chắc chắn sẽ không gả cho loại người bạo lực cuồng như ngươi.

Thiếu nữ dung mạo phổ thông ở sau lưng cầm nhuyễn kiếm đâm về phía Trần Vũ.

"Phành..."

Trần Vũ nâng một chân lên, Đồng Tượng công bộc phát, đá cả người lẫn kiếm xuống đài.

- A...

Nữ tử hét lên, cánh tay tê rần, bay ra khỏi Thí Kim Đài.

Thành biên ba tông có mặt tại hiện trường đều chìm vào tĩnh mịch.

Liên tục đá rơi hai thiếu nữ, Trần Vũ xuất cước rất dứt khoát.

- Nếu ngay cả vị hôn thê cũng đã bị đạp ra ngoài, thêm một nữ tử nữa cũng không nhiều.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

Sau khi giải quyết hai nữ tử này, Trần Vũ lại quay người đi tiếp viện Thường Hiên sư huynh.

Lúc này, Thường Hiên đang chính diện cuồng công Tam Kiếm trận của Dịch Vân Phi, sau khi mất đi tiếng cầm ảnh hưởng, thế công của hắn càng chính xác hơn.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Trần Vũ tay cầm Huyền Trọng kiếm, cường thế xông vào trong luồng hàn khí của Tam Kiếm trận, từ phía sau tập kích.

"Phịch..."

Đại kiếm nặng nề chém ra một mảnh kiếm cương lóa mắt, tấn công về phía thiếu niên âm nhu bên cạnh Dịch Vân Phi.

Không ổn!

Thiếu niên âm nhu kinh hãi, bảo khí hàn kiếm trong tay xoay một vòng ra sau, ngăn trở một kích của Huyền Trọng kiếm.

Ngay lập tức, một luồng đại lực chấn cho hắn khí huyết sôi trào, lập tức lùi lại vài bước.

Nếu không phải có uy lực của "Tam Kiếm trận" gia trì, e rằng một kiếm của Trần Vũ đã khiến hắn bị thương rồi.

Dù vậy, việc Trần Vũ từ phía sau tập kích cũng đánh loạn trận hình phối hợp của "Tam Kiếm trận", bắt đầu xuất hiện sơ hở.

- Đáng trách! Tại sao có thể như vậy?

Lúc trận hình rối loạn, Dịch Vân Phi cũng bị Thường Hiên ép cho liên tục bại lui.

Trên mặt hắn tràn ngập vẻ chấn kinh, khó có thể tin nổi: không phải Trần Vũ cảnh giới bất ổn, lệ khí quấn thân ư? Hắn làm thế nào có thể làm được những chuyện này?

- Ha ha! Thắng thua đã định rồi.

Bên phía Vân Nhạc môn, các trưởng lão cao tầng đều vỗ tay cười.

Thường Hiên và Trần Vũ trước sau cuồng công kết hợp, phá tan Tam Kiếm trận, ba người còn lại của Thủy Nguyệt phái đều thất kinh.

Chỉ vài nhịp hô hấp sau, trọng kiếm trong tay Trần Vũ đã quét bay thiếu niên âm nhu ra khỏi Thí Kim Đài.

Tam Kiếm trận mất đi một người, uy lực đại giảm.

Ngay sau đó, Trần Vũ cầm trọng kiếm, nheo mắt nhìn Trần Dĩnh Nhi, nói:

- Ngươi muốn tự nhảy xuống, hay để ta giúp?

- Vũ ca ca, có thể nhẹ nhàng một chút không?

Trần Dĩnh Nhi hai mắt đẫm lệ, bộ dạng run rẩy đáng thương.

Lúc này, ngoài sân chợt truyền đến tiếng hô:

- Các ngươi thắng rồi!

Thủy Nguyệt tông chủ cắn răng nói, vẻ mặt không cam lòng.

***

(*) Linh đài: vị trí gần tim, là tên một huyệt của trung y.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thắng Lợi

Thanh âm không cam lòng, công khai biểu thị lần đánh cuộc này, Vân Nhạc môn giành chiến thắng.

Vân Nhạc tông chủ đỏ mặt thu hồi vật đặt cược bên mình.

Một nữ đệ tử của Thủy Nguyệt phái cũng đưa tới một bình "Tử Quỳnh Lộ".

Trung niên râu cá trê của Thiết Kiếm môn thì phẫn nộ không cam lòng giao ra 180 cân vẫn thạch.

Cuộc chiến tranh đoạt lần này, Vân Nhạc môn giành được hai phần chiến lợi phẩm.

Không chỉ thắng lại những gì đã thua lúc trước, còn lời thêm một khoản lớn.

- Vũ ca!

Trần Dĩnh Nhi mang theo vẻ mặt không có hảo ý chạy tới, trêu đùa:

- Cuộc chiến tranh đoạt lần này ngươi lập công lớn, nhất định được khen thưởng rất phong phú. Theo như ước định, phải chia cho ta một nửa. Nếu không ta sẽ mách với mẹ ngươi chuyện ngươi đạp vị hôn thê...

- Ngươi uy hiếp ta ư?

Trần Vũ tức giận, Trần Dĩnh Nhi này thật biết tranh thủ cơ hội.

Nhưng lần này, hắn thật sự chột dạ.

Việc đạp "vị hôn thê" như vậy, nếu ở trong thế tục, tuyệt đối là chuyện lớn.

Lúc này, Sở Uyển Ngọc ở cách đó không xa, dùng ánh mắt lạnh lẽo hận thù nhìn Trần Vũ đang xấu hổ.

- Uy hiếp ngươi thì sao? Ngươi cho hay không?

Trần Dĩnh Nhi kiêu ngạo nói.

Nhìn bộ dạng của nàng lúc này, nếu Trần Vũ không thỏa hiệp, nhất định nàng sẽ đi tìm Liễu Văn châm ngòi thổi gió.

- Một nửa không được, có thể cho ngươi 100 nguyên thạch thứ phẩm.

Trần Vũ tức giận.

Cuộc chiến tranh đoạt này, hắn đánh bại ít nhất ba người. Mỗi khi đánh bại một người là có thể nhận được 3000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân vẫn thạch.

Theo cách tính đó, tính ra hắn có thể đạt được 9000 nguyên thạch thứ phẩm, ba cân vẫn thạch.

Hơn nữa, trong Cuộc chiến tranh đoạt lần này, hắn một mình ngăn cơn sóng dữ, phát huy tác dụng không hề thua kém Thường Hiên sư huynh.

Về phương diện này, Mao trưởng lão nhất định sẽ tranh thủ chỗ tốt cho các đệ tử của mình.

- Thường Hiên, Trần Vũ. Cuộc chiến tranh đoạt lần này, hai người các ngươi lập được công lớn, bổn tông theo thường lệ sẽ thỏa mãn yêu cầu hợp lý của các ngươi.

Vân Nhạc tông chủ truyền âm.

- Đa tạ tông chủ.

Trần Vũ và Thường Hiên lập tức mừng rỡ.

Sắc mặt Thường Hiên có chút tái nhợt, sau khi thi triển Huyết Cuồng Bí Đao, sẽ suy yếu một thời gian nhất định.

Chẳng qua, sau trận chiến này, hắn đã thay đổi ấn tượng về vị ngũ sư đệ Trần Vũ này rất nhiều.

- Uyển Ngọc, ngươi yên tâm! Tiểu tử kia khi nhục ngươi như vậy, ta nhất định sẽ vì ngươi đòi lại công đạo. Còn chiếc cầm bị hỏng kia, ta sẽ mời thợ thủ công và luyện khí sư cao minh nhất, giúp ngươi phục hồi nó lại như cũ.

Dịch Vân Phi đứng bên cạnh Sở Uyển Ngọc, thấp giọng an ủi.

- Làm phiền Dịch sư huynh rồi. Nhưng mong ngươi không cần làm khó Trần Vũ và gia tộc của hắn.

Vẻ mặt Sở Uyển Ngọc thoáng khựng lại, miễn cưỡng cười một tiếng.

- Yên tâm, ta chỉ giáo huấn hắn một chút thôi.

Dịch Vân Phi nhìn về phía Trần Vũ trong đám người, trong mắt thoáng hiện một tia hung ác.

Kết cục của Cuộc chiến tranh đoạt lần này, khiến hắn rất căm hận.

Hắn tỉ mỉ tính toán Trần Vũ, chẳng những không thành, còn khiến đối phương trở thành nhân vật then chốt, lật ngược tình thế.

- Chúc mừng Thường sư đệ, Trần sư đệ, lần này hai người lập được công lớn rồi.

Thanh âm trong trẻo như tiếng chim hót của Thu Hinh Nhi truyền đến.

- Thu sư tỷ.

Trần Vũ vội chào hỏi.

Cuộc chiến tranh đoạt này có thể thuận lợi lật ngược tình thế, không thể không kể đến công lao của "Băng Tâm Chi Lệ" mà Thu Hinh Nhi cho mượn.

Lúc này, hắn cũng đem Băng Tâm Chi Lệ trả lại nguyên chủ.

- Tiểu tử, Cuộc chiến tranh đoạt lần này, để ngươi tiện nghi rồi. Ngươi phải cảm tạ ta và tỷ tỷ thế nào đây?

Thu Nguyệt chạy tới phá đám.

Nàng còn chưa nói xong, bên cạnh chợt truyền đến tiếng hừ lạnh.

- Ngươi là ai mà dám bắt chẹt Vũ ca? Lẽ nào ngươi là tình muội muội của hắn?

Người lên tiếng là Trần Dĩnh Nhi.

- A... Nha đầu ngươi từ đâu nhảy ra? Ta không phải...

Thu Nguyệt tức giận nói.

- Nhìn ngươi cũng biết không phải rồi. Vị đại mỹ nữ bên cạnh còn miễn cưỡng xứng đôi với ca của ta, Sở Uyển Ngọc kia cũng tạm, ngươi thì còn kém xa lắm.

Trần Dĩnh Nhi cười híp mắt nhìn Thu Hinh Nhi.

Ngay cả nàng cũng giật mình trước khí chất điềm tĩnh tuyệt mỹ của Thu Hinh Nhi.

- Phi! Hắn xách giày cho tỷ của ta cũng...

Thu Nguyệt phát điên, tức giận mắng, nhưng liền bị Thu Hinh Nhi cản lại.

- Dĩnh Nhi, đừng làm rộn.

Trần Vũ hung hăng trừng Trần Dĩnh Nhi một cái.

- Hì hì! Ngươi không chia của cho ta, ta sẽ làm rộn.

Trần Dĩnh Nhi làm mặt quỷ, nói.

Trần Vũ không biết nói gì, cuối cùng đành đem bán bảo khí Phong Ngâm kiếm giao cho Trần Dĩnh Nhi.

Dù sao hắn cũng đã có Huyền Trọng kiếm càng tiện tay, kiếm này cũng không có bao nhiêu tác dụng.

- Được rồi, cộng thêm cái này, đủ để ta đổi một kiện bảo khí rồi.

Trần Dĩnh Nhi bĩu môi.

Đúng lúc này, trên bầu trời chợt có một đầu phi cầm hắc vũ bay tới, sải cánh dài đến hai ba trượng, sóng khí kình phong đập vào mặt, hạ xuống chỗ đám người Thiết Kiếm môn.

- Tông chủ, đại sự không ổn!

Trên phi cầm hắc vũ, một thanh niên mặt đen nhảy xuống, cao giọng hô lên.

- Chuyện gì?

Càn tông chủ vẻ mặt u ám.

- Bẩm tông chủ...

Thanh niên mặt đen vội vàng thì thầm bên tai trung niên râu cá trê.

Cái gì?

Càn tông chủ lập tức biến sắc, thần sắc trở nên nghiêm túc.

- Chiêm tông chủ!

Trung niên râu cá trê xông tới trước, ôm quyền nói:

- Thiết Kiếm môn ta có việc gấp, xin phép đi trước.

- Đi!

Càn tông chủ vung tay một cái, người của Thiết Kiếm môn bắt đầu chỉnh tề rút lui.

- Càn tông chủ, đã xảy ra chuyện gì?

Vân Nhạc tông chủ và Thủy Nguyệt tông chủ đều khó hiểu hỏi thăm.

Thiết Kiếm môn ở Sở quốc cũng có thể xem là một thế lực tông phái cường đại, thực lực còn trên Vân Nhạc môn và Thủy Nguyệt phái.

Những năm gần đây, tông này bắt đầu có xu thế bá chiếm danh hiệu đệ nhất tông Sở quốc.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho tông chủ Thiết Kiếm môn khẩn trương nghiêm túc như vậy?

- Chuyện này, cũng có chút liên quan đến hai tông các ngươi...

Ánh mắt Càn tông chủ sáng lên, truyền âm thuyết minh tình huống.

Nghe xong, Vân Nhạc tông chủ và Thủy Nguyệt tông chủ đồng loạt biến sắc, hít vào một ngụm khí lạnh, hỏi:

- Thật sự có chuyện này?

Càn tông chủ không dám chậm trễ chút nào, lập tức dẫn dắt môn đồ rút lui.

- Chúng ta cũng đi trước!

Vẻ mặt Thủy Nguyệt tông chủ hết sức ngưng trọng, vung tay một cái, chỉnh đốn đám đệ tử, sau đó tức khắc xuất phát.

Hai tông vội vã rời đi, khiến bầu không khí trở nên nghiêm trọng lạ thường.

Đám đệ tử Vân Nhạc môn cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Tông chủ truyền âm cho vài tên trưởng lão, thoáng giao lưu, tất cả những người nghe xong đều biến sắc.

Trong lúc mơ hồ, Trần Vũ chợt cảm thấy bầu không khí đè nén, tựa như sắp có một trận gió tanh mưa máu ập đến.

Có thể khiến cho những cường giả Hóa Khí Tiên Thiên như tông chủ và trưởng lão tông môn rung động như vậy, tuyệt đối là đại sự trong giới tông môn.

Sau thời gian uống cạn chung trà.

Tại Vân Thiên Điện.

Vân Nhạc tông chủ và mấy vị trưởng lão, đệ tử hạch tâm, cùng tập trung một chỗ.

- Cuộc chiến tranh đoạt lần này, khen thưởng Trần Vũ 9000 nguyên thạch thứ phẩm, ba cân vẫn thạch. Những người còn lại, bất luận thắng thua, mỗi người 2000 nguyên thạch thứ phẩm, một cân vẫn thạch.

Vân Nhạc tông chủ tuyên bố.

Đây là khen thưởng theo ước định.

Ba người Thu Nguyệt, Vạn Đông, Thạch Xuyên, mặc dù không đánh bại được ai, cũng được nhận khen thưởng, tất nhiên đều mừng rỡ không thôi.

Bên cạnh đó, Trần Vũ và Thường Hiên còn lập công lớn trong chiến đấu, có thể đề xuất yêu cầu trong phạm vi hợp lý.

Thường Hiên mở miệng nói:

- Tông chủ sư thúc, ta muốn một phần "Tử Quỳnh Dịch".

- Tử Quỳnh Dạ ư?

Vân Nhạc tông chủ trao đổi ánh mắt với mấy vị trưởng lão, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Trong cuộc chiến lần này, tiền đặt cược của Thủy Nguyệt phái là một bình "Tử Quỳnh Dạ", phân lượng đủ cho mười người.

Dù sao những Tử Quỳnh Dịch này phải xuất ra một nửa để bồi dưỡng đệ tử chân truyền, cho Thường Hiên một phần cũng không tính là quá phận.

Tiếp đó, đến lượt Trần Vũ đề xuất yêu cầu.

- Vũ nhi!

Mao trưởng lão truyền âm, nói:

- Ta kiến nghị ngươi giữ lại dây chuyền "Băng Tâm Chi Lệ" kia. Sợi dây chuyền kia có thể trấn thủ tâm thần, có khả năng chống đỡ công kích tinh thần nhất định. Mà ngươi tu hành Vân Sát quyền, sát khí kinh người, có chút hung hiểm, vật này có thể giúp ngươi an thần tĩnh tâm, giảm bớt tỉ lệ tẩu hỏa nhập ma.

Băng Tâm Chi Lệ ư? Trần Vũ có chút động lòng.

Trong cuộc chiến hôm nay, sợi dây chuyền kia đã phát huy tác dụng chống đỡ không nhỏ đối với tiếng đàn ảnh hưởng tinh thần kia.

- Chỉ có điều, vật này thoạt nhìn giá trị không tầm thường, hơn nữa còn là vật tư hữu của Thu Hinh Nhi...

Trần Vũ nói ra lo lắng trong lòng.

- Hắc hắc! Bất kể là Thu Hinh Nhi hay Thu trưởng lão, gia gia của nàng đều đang cần gấp vẫn thạch. Ta giúp ngươi liên hệ thử xem.

Mao trưởng lão cười nói.

Ngay sau đó, Mao trưởng lão truyền âm cho Vân Nhạc tông chủ và Thu trưởng lão.

Vừa vặn, Thu Hinh Nhi đi theo xem muội muội nhận thưởng cũng có mặt ở Vân Thiên Điện.

- Việc này...

Thu Hinh Nhi có chút trầm ngâm, nhìn Trần Vũ vài lần, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

- Trần Vũ, ngươi muốn Băng Tâm Chi Lệ cũng được. Nhưng ngươi phải bỏ ra ba cân vẫn thạch thu được hôm nay và hai cân vẫn thạch thu được cách đây hai ngày, tổng cộng năm cân, đều chuyển giao cho Thu Hinh Nhi.

Vân Nhạc tông chủ nghiêm trang nói.

- Được.

Trần Vũ gật đầu đáp ứng.

Băng Tâm Chi Lệ có thể bù đắp điểm yếu trên người hắn.

Mặc dù hắn có thể thể phách phòng ngự cường đại, nhưng cấp độ tinh thần so với người thường cũng không có ưu thế quá lớn.

- Được, năm cân vẫn thạch của Trần Vũ, cộng thêm mười cân vẫn thạch tông môn bồi thường. Tổng cộng mười lăm cân, đủ để làm tài liệu chính chế tạo một kiện bảo khí rồi.

Thu trưởng lão cười nói.

- Cho ngươi, có lẽ thứ này thật sự hữu duyên với ngươi. Băng Tâm Chi Lệ đã làm bạn với ta suốt bốn năm năm, nếu không phải ta và gia gia đều cần gấp thiên ngoại vẫn thạch, ta chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Thu Hinh Nhi khẽ cười, đưa dây chuyền Băng Tâm Chi Lệ cho Trần Vũ.

- Đa tạ Thu sư tỷ.

Trần Vũ tiếp lấy dây chuyền đeo lên người, trong mùi truyền đến hương thơm nhàn nhạt của thiếu nữ, không khỏi cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Đúng lúc này, Trần Vũ chợt cảm nhận được một đạo ánh mắt lạnh lùng sắc bén trong đại điện.

Đó là ánh mắt của một nam tử áo tím, thân hình cao lớn, đứng ngạo nghễ trong điện. Hắn lạnh lùng nhìn Trần Vũ tiếp nhận Băng Tâm Chi Lệ từ tay Thu Hinh Nhi.

Đối với người này, Trần Vũ có chút ấn tượng mơ hồ, dường như là một trong những đệ tử chân truyền.

- Côn sư đệ, ngươi ăn dấm chua sao?

Một thanh âm châm chọc truyền đến.

Thì ra, vị này là Côn sư huynh, đệ tử chân truyền Côn Lăng, một trong những người theo đuổi Thu Hinh Nhi.

- Là ngươi!

Côn Lăng nhướng mày, nhìn Thất hoàng tử một thân y phục hoa lệ.

Cùng là đệ tử chân truyền, nhưng địa vị thân phận so với đệ tử chân truyền bình thường khác lại càng thêm đặc biệt.

- Côn sư đệ không nên hiểu lầm. Trần Vũ này chẳng qua chỉ là một Bán Linh Thể, tương đối may mắn mà thôi. Đối với đệ tử chân truyền chúng ta mà nói, chỉ cần ngứa mắt đạp một cước cũng đủ khiến hắn hiện nguyên hình rồi.

Hoàng Phủ Lâm chậm rãi truyền âm.

- Đối phó một tiểu tử Thông Mạch kỳ? Ta không có hứng thú.

Côn Lăng lắc đầu.

Hắn có ngạo khí của mình, thân là đệ tử chân truyền Luyện Tạng hậu kỳ, chẳng lẽ đi đối phó với một đệ tử mới gia nhập nội môn?

- Lúc trước ta cũng nghĩ vậy, lúc đó hắn chỉ mới là Luyện Thể kỳ.

Thất hoàng tử cười một tiếng khinh thường.

Nghe vậy, Côn Lăng dường như có chút suy tư, không nói gì thêm.

Không lâu sau, năm người tham gia Cuộc chiến tranh đoạt đều đã nhận phần thưởng của mình.

Lúc này, Trần Vũ chỉ nhận 9000 nguyên thạch thứ phẩm, còn ba cân vẫn thạch đều chuyển giao cho Thu Hinh Nhi.

Đợi đám đệ tử rời đi, trong đại điện trở nên im ắng, chỉ lưu lại tông chủ và năm sáu vị trưởng lão.

- Tin tức kia có chính xác hay không? Cốt Ma Cung thật sự xuất thế?

- Có lẽ không sai. Trong vòng ba ngày, Cốt Ma Cung đã mở rộng địa giới đến nghìn dặm. Tà tông này luôn chủ trương kẻ thuận theo thì sống, kẻ đối nghịch thì chết. Liên tục diệt mấy gia tộc, thậm chí còn đoạt một khu vực linh khoáng của Thiết Kiếm môn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Cốt Ma Xâm Lấn

Phía bắc Sở quốc, sâu trong sơn mạch chập chùng liên miên, bị âm vụ bao phủ.

"Grào..."

Trong một cổ điện cũ nát được xây dựng dựa vào vách núi, chợt truyền đến một tiếng gầm nhỏ.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Vách tường cổ điện chấn động kịch liệt, trên tường lóe lên từng đợt hoa văn trận pháp phức tạp.

Mắt thường có thể nhìn thấy từng tia điện quang lập lòe như xích sắt uốn lượn trên vách tường cổ điện, chấn động không ngừng, lúc sáng lúc tối, khiến đại điện u ám càng trở nên âm u cổ quái.

Tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy những điện quang màu tím đen giống như điện xà kia hội tụ trên một cái vương tọa màu vàng sẫm ở chính giữa cổ điện.

Vương tọa này so với ghế ngồi bình thường còn lớn hơn gấp mười lần, một bộ khô lâu cao chừng hai ba trượng đang ngồi trên đó, bị hắc khí bao trùm, trong hốc mắt có hai đốm hỏa diễm đỏ sậm nhảy nhót, nếu như nhìn phải hốc mắt này, e rằng người nào cũng phải kinh hồn táng đởm.

Thoạt nhìn, khô lâu này giống như một vị vương giả.

"Grào..."

Vương giả khô lâu khổng lồ bị điện xà tím đen quấn quanh người, phát ra từng trận gào thét kinh hồn, hắc khí quanh người phun trào, ma khí và âm phong cường đại, cuốn ra mấy chục trượng.

Khí tức đáng sợ này, chỉ một tia dư âm là có thể bóp chết Luyện Tạng kỳ.

"Phịch...! Phịch...! Phịch..."

Mỗi lần vương giả khô lâu giãy dụa, cử động tay chân, đều khiến cho đại điện dựa vào lưng núi này chấn động lắc lư, cảm giác như đất rung núi chuyển.

- Với thực lực cường đại của Cốt Ma Cung ta, chẳng lẽ nhất định phải hồi sinh "Cốt Ma Vương" đời thứ nhất mới có thể bình định ba tông Sở quốc sao?

Một thanh âm trầm thấp trước cổ điện vang lên.

Chỉ thấy một lão giả khô gầy khoác trường bào vàng sẫm, tay cầm quyền trượng, đứng bên trong hắc khí âm phong, ngưng mắt nhìn vương giả khô lâu đang ngồi trên ghế.

- Lấy thực lực của quý cung, nhất là Thái Thượng trưởng lão "Tuyệt Âm Ma Sư", thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, đánh bại ba tông cũng không phải chuyện khó khăn. Thế nhưng, chẳng lẽ Cốt Ma Cung không rút ra kinh nghiệm gì từ đợt giáo huấn năm mươi năm trước?

Một giọng nói ưu nhã tà mị từ phía sau truyền đến.

"Vù..."

Một thanh niên mặc huyết bào, gương mặt tái nhợt mà tuấn mỹ tà dị chợt xuất hiện sau lưng lão giả khô gầy.

Trên huyết bào của thanh niên tuấn mỹ khắc họa một cái đồ án Huyết Nguyệt quỷ dị, mang theo một tia khí tức thần bí khó lường.

Dưới ma khí âm phong cuồng bạo xung quanh, huyết nguyệt trường bào tung bay phất phới.

- Hừ! Mấy chục năm trước, Cốt Ma Cung ta muốn hủy diệt ba tông Thiết Kiếm, Thủy Nguyệt, Vân Nhạc. Lúc đó ba tông này nhiều lần thỉnh cầu giải hòa đều bị chúng ta cự tuyệt.

Lão giả khô gầy hừ lạnh một tiếng.

- Nhưng tiếc rằng, lúc đó hai đại cường quốc láng giềng ở một bên dòm ngó, muốn xâm lấn quy mô lớn. Thực lực của bọn chúng còn mạnh mẽ hơn ba tông rất nhiều. Vì không để nội bộ Sở quốc lưỡng bại câu thương, tiện nghi thế lực nước láng giềng, lúc này Cốt Ma Cung mới đình chỉ việc nhất thống Sở quốc, thống trị giới tông môn, thậm chí còn xuất lực chống cự quân xâm lược nước láng giềng...

Lão giả khô gầy cầm quyền trượng nện xuống đất, trên quyền trượng màu đen nhảy lên một đầu khí xà màu đen, thô to như thùng nước.

"Ầm..."

Toàn bộ cổ điện đều run lên, từng đầu khí xà màu đen to như thùng nước cuốn lên thân thể "Cốt Ma Vương" ngồi trên vương tọa.

Ngay lập tức, bên ngoài thân thể Cốt Ma Vương hiện lên một tầng cốt văn màu vàng nhàn nhạt, hắc khí lượn lờ bốn phía, càng ngưng thực thêm vài phần, ngọn lửa trong hốc mắt u tối giống như nhiều hơn một tia thần thái.

- Thực lực của Cốt Ma Vương đời thứ nhất không phải chuyện đùa. Trên người nó từng dung nhập tinh phách của ba đời tổ sư mạnh nhất, uy năng vô cùng. Nếu Cốt Ma này thật sự thức tỉnh, có thể dễ dàng quét ngang Sở quốc, nhưng nếu mất khống chế, cũng sẽ dẫn đến một hồi tai nạn khó mà vãn hồi.

Thanh âm của lão giả khô gầy cực kỳ trầm trọng, nhìn về phía thanh niên tuấn mỹ mặc huyết bào.

- Quý cung yên tâm, ta không chỉ đơn thuần Huyết tu, tạo nghệ trên phương diện Quỷ Thi cũng không tầm thường. Hơn nữa, từ khi có chúng ta tương trợ tới nay, Cốt Ma Cung chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi đã khôi phục lại trạng thái cường thịnh, thậm chí vượt xa dĩ vãng, đã bao giờ từng chịu thua thiệt? Tổ chức của chúng ta luôn tôn sùng lý niệm song thắng, hai bên cùng có lợi, thủ tín giữ lời còn hơn xa những thứ danh môn chính phái kia.

Thanh niên mặc huyết bào mỉm cười tự tin.

Một lát sau, bốn thân ảnh ăn mặc lam lũ, đầu tóc rối bời bị một đám thị vệ mặc giáp đen áp giải tới, đẩy ngã xuống bên cạnh vương tọa mà "Cốt Ma Vương" ngồi.

- Thả chúng ta ra!

- Cốt Ma Cung! Các ngươi muốn dùng chúng ta huyết tế quỷ quái, làm ra loại hành vi táng tận thiên lương này, không sợ bị trời phạt sao?

Bốn thân ảnh phát ra tiếng gào thét hận thù.

Bốn người bị áp giải này, lần lượt là ba nam một nữ, khí tức vượt xa Luyện Tạng kỳ.

- Trước dùng tạm bốn tên Hóa Khí Hậu Thiên này vậy. Những thế lực đại gia tộc này không phục tùng Cốt Ma Cung ta, giữ lại tu vi Hóa Khí cảnh, vừa vặn làm chất dinh dưỡng.

Lão giả khô gầy gật đầu nói.

- A a a...

Tiếng hét thảm thiết thê lương vang vọng quanh cổ điện.

Bốn cái thi thể bị đao kiếm chém rơi đầu, huyết dịch chảy đầy đất, nhưng bị lực lượng trận pháp quỷ dị hội tụ thành một cái đồ án huyết sắc, từng giọt từng giọt huyết xà chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể Cốt Ma Vương.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Khung xương khắp toàn thân Cốt Ma Vương nổi lên hoa văn, kèm theo một tầng huyết quang lấp lánh, hắc khí đan xen với âm phong, khiến đường nét khắp toàn thân lại càng thêm ngưng thực và tráng kiện.

- Khặc khặc khặc...

Trong hai hốc mắt u ám, ngọn lửa đỏ sậm nhảy nhót, dường như mơ hồ hiện lên nụ cười âm lãnh. Giống như một vị quân vương lãnh khốc từ trên cao nhìn xuống thế gian.

...

Vân Nhạc môn, trụ sở nội môn.

Sau Cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch, Trần Vũ lại trở về lầu các trong tiểu viện của mình, tĩnh tu bốn năm ngày.

- Vân Sát quyền và Đồng Tượng công... đều gặp bình cảnh rồi.

Trần Vũ khẽ lẩm bẩm.

"Phù..."

Hắn thở dài một hơi, kết thúc mấy ngày khổ tu liên tục.

Loại vùi đầu khổ luyện này, có đôi khi hiệu quả không tệ, nhưng phần lớn là hiệu suất cực thấp.

Hiện nay, tu vi của Trần Vũ đã củng cố tại Thông Mạch hậu kỳ, Vân Sát nội tức tinh thuần ổn định, chẳng qua muốn đạt tới cực hạn của Thông Mạch kỳ, cũng tức là đỉnh phong thì vẫn còn kém rất xa.

Với tư chất tiến bộ của hắn hiện nay, không mất một năm thì đừng nghĩ đến việc trùng kích Luyện Tạng kỳ.

Đây còn là dưới tình huống Trần Vũ củng cố căn cơ, Vân Sát quyền đại thành, ý cảnh khá cao, nội tức tinh thuần, cho nên tốc độ tu luyện mới được tăng phúc.

Mà Đồng Tượng công hiện nay phương thuốc sử dụng "Man Ngưu chi Tủy" đã dần mất đi hiệu quả.

Đương nhiên, với "thiên phú Thể thuật" của hắn, khổ tu chừng nửa năm, chưa hẳn đã không thể tấn thăng tới tầng thứ xương đồng.

Luận mức độ khó tu luyện công pháp Thể tu còn vượt xa gấp bội công pháp bình thường.

Giống như Thiết Cương Kiếm, Lăng Vân bộ mà Trần Vũ tu hành đều tiến triển rất ổn định.

Trong đó, Lăng Vân bộ gần như đã chạm tới cảnh giới của đối phương.

Thiết Cương Kiếm thì ổn định tại cảnh giới đại thành, chỉ cần khổ luyện, với thiên phú Thể thuật của Trần Vũ có thể tiếp tục tiến bộ.

- Then chốt vẫn là tu vi, thế nhưng lại bị tư chất có hạn ảnh hưởng.

Trong tiềm thức, Trần Vũ cảm thấy một tia gian nan.

Trong nội môn, hơn phân nửa đệ tử đều có tư chất không tệ mà phần lớn tu vi đều là Luyện Tạng kỳ.

Một vài đệ tử Thông Mạch kỳ, tuổi tác tương đối nhỏ, thậm chí còn có người nhỏ hơn hắn một tuổi, nửa tuổi.

Vì vậy, với tu vi và thực lực của Trần Vũ hiện nay, cộng thêm việc mới gia nhập nội môn, muốn có chỗ đứng chân chính vẫn thiếu chút nội tình.

Thế nhưng, tài sản trên người hắn lại cực kỳ xa xỉ, dẫn tới không ít người đỏ mắt.

Muốn có chỗ đứng tại nội môn ít nhất phải tấn thăng tới Luyện Tạng kỳ, hoặc Đồng Tượng công đạt tới tầng thứ xương đồng.

Nếu so sánh, Trần Vũ cảm thấy phương án sau dễ đạt thành hơn.

- Trước tấn thăng Đồng Tượng công tới cảnh giới xương đồng... Tu vi sẽ từ từ đột phá...

Đây là kế hoạch lúc trước Trần Vũ đặt ra.

Hắn có thiên phú Thể thuật, cho nên trước hết cấp tốc đề thăng Đồng Tượng công cần thiết hơn.

Thể chất cường đại sẽ cải thiện tư chất, tăng mạnh căn cơ. Về phương diện khác, có thực lực cường đại thì mới có thể tự bảo vệ, đồng thời dễ dàng thu hoạch tài nguyên hơn.

Suy nghĩ này đã được thực tế nghiệm chứng, không phải bàn cãi.

Đồng Tượng công tầng thứ xương đồng, đại khái đối ứng với Luyện Tạng kỳ. Mặc dù thể chất Trần Vũ cường hoành, nhưng sau khi gân đồng đại thành, hầu như rất khó đạt tới xương đồng sơ thành.

Chỉ cần Trần Vũ đạt tới tầng thứ xương đồng, như vậy việc đề thăng tu vi tới Luyện Tạng kỳ sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Bởi vì sau khi thể chất cường hóa, không chỉ khiến căn cơ vững chắc, còn có thể gián tiếp cải thiện tư chất kinh lạc.

- Đại nhân, có người để lại tin nhắn.

Trong sân, có một nữ tỳ xinh đẹp mười bảy, mười tám tuổi cung kính hành lễ.

- Ồ?

Trần Vũ gật đầu.

- Mấy ngày gần đây, Thu Hinh Nhi, Đồng Ngọc Linh và hai vị sư huynh của ngài đều tới một lần. Nhìn thấy ngài vẫn khổ tu nên không quấy rối.

Nữ tỳ nói.

- Thu Hinh Nhi?

Trần Vũ lẩm bẩm, đại khái đã hiểu ý đồ của đối phương.

Cuộc chiến tranh đoạt chia hai lần khen thưởng. Lần đầu Trần Vũ thu được hai cân vẫn thạch, lần thứ hai thu được ba cân, tổng cộng năm cân.

Năm cân này là cái giá để đổi lấy Băng Tâm Chi Lệ.

Trong đó, ba cân lần thứ hai đã chuyển giao cho Thu Hinh Nhi ngay tại Vân Thiên Điện.

Hai cân còn lại còn chưa giao cho Thu Hinh Nhi.

Còn Đồng Ngọc Linh tìm bản thân vì chuyện gì thì Trần Vũ không rõ lắm. Hai vị sư huynh kia hẳn là hai người Lý Đại Khuê, có lẽ là bọn họ vẫn nhớ thương Uẩn Khí đan mãi không quên.

Trần Vũ xuất môn, đi thẳng tới nơi ở của Thu Hinh Nhi.

Lần trước Thu Hinh Nhi đến đã lưu lại vị trí để hắn tìm.

Trụ sở nội môn.

Trong một gian tiểu viện tràn ngập mùi hoa thơm, Trần Vũ gặp được Thu Hinh Nhi.

- Thu sư tỷ, đây là hai cân vẫn thạch.

Trần Vũ lấy ra hai khối vẫn thạch lớn bằng ngón trỏ, mặc dù nhìn có vẻ nhỏ, nhưng mật độ và trọng lượng lại rất lớn.

- Đa tạ, Hinh Nhi vì cần gấp một ít vẫn thạch, nếu không thì hai ngày trước cũng không đi qua làm phiền.

Thu Hinh Nhi cười xấu hổ một tiếng, tựa như mẫu đơn nở rộ, dáng vẻ động lòng người.

Trần Vũ vừa chuẩn bị rời đi thì bên ngoài lâm viên chợt truyền đến thanh âm của một nam tử:

- Thu sư muội có ở trong không? Côn mỗ cầu kiến.

Người tới là một thanh niên mặc áo bào tím, dáng vẻ ngạo nghễ, khí thế mạnh mẽ.

Chính là đệ tử chân truyền - Côn Lăng.

- Ồ! Thu sư muội đang có khách sao? A, là ngươi...

Côn Lăng nhìn thấy Trần Vũ, vẻ mặt thoáng ngưng trệ.

- Côn sư huynh tìm ta có chuyện gì? Hinh Nhi đang gom góp vẫn thạch, có lẽ sắp tới sẽ bận rộn một đoạn thời gian...

Thu Hinh Nhi bình tĩnh nói.

- Mười ngày sau là "Hội Ẩn Hồ", sẽ tổ chức một lần đấu giá hội cỡ lớn mười năm một lần. Bây giờ Cốt Ma Cung xâm lấn, đệ tử tinh anh chúng ta có thể sẽ bị phái đi làm nhiệm vụ phòng thủ, rất cần gấp tài nguyên trân quý.

Côn Lăng không nhìn Trần Vũ, trực tiếp mỉm cười nói với Thu Hinh Nhi.

- Ồ? Đấu giá hội cỡ lớn... Đến lúc đó có lẽ ta cũng xong việc, vừa vặn đi một chuyến.

Ánh mắt Thu Hinh Nhi sáng lên, khẽ cười.

Cốt Ma Cung xâm lấn ư?

Mấy chữ này khiến Trần Vũ thoáng chấn động.

- Cốt Ma Cung xâm lấn à? Dám hỏi nhị vị, đây là chuyện gì?

Trần Vũ không nhịn được hỏi.

- Ngươi không biết? Mấy ngày trước, Cốt Ma Cung đã chính thức xuất thế, đồng thời mở rộng quy mộ. Bây giờ không chỉ có Thiết Kiếm môn và Thủy Nguyệt phái, ngay cả Vân Nhạc môn ta cũng bị uy hiếp...

Côn Lăng liếc nhìn Trần Vũ một cái.

- Bây giờ, ba tông chính thức liên thủ.

Thu Hinh Nhi khẽ cau mày ngưng trọng, bổ sung:

- Một vài đệ tử thế hệ trước đã đi tiền tuyến ngăn cản Cốt Ma Cung. Chẳng qua, thế cục cũng không lạc quan lắm. Vân Nhạc môn ta đã tổn thất một vị cường giả Hóa Khí Hậu Thiên, bao gồm bảy, tám tên Luyện Tạng kỳ, còn Thông Mạch kỳ, Luyện Thể kỳ, e rằng đã tổn thất tới mấy chục người...

"A..."

Trần Vũ nghe vậy, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Hắn chỉ mới khổ tu bốn năm ngày vậy mà giới tông môn Sở quốc lại phát sinh đại sự như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nguy cơ điều động

Thấy Trần Vũ giật mình, Côn Lăng lạnh lùng nói:

- Trần sư đệ cũng nên cẩn thận! Bổn tông ban bố nhiệm vụ tiền tuyến, nếu nhân số không đủ rất có khả năng sẽ cưỡng chế điều động một số đệ tử đi trợ giúp...

Nhiệm vụ tiền tuyến ư?

Trong mắt Côn Lăng thoáng hiện một tia thâm ý lạnh lùng khiến Trần Vũ chợt nổi lên dự cảm xấu.

Nếu vận khí kém, bị điều đi tiền tuyến trợ giúp vậy thì quả thật nguy hiểm không nhỏ.

Giằng co với Cốt Ma Cung trên chiến trường, ngay cả Luyện Tạng kỳ cũng không nắm chắc toàn mạng được, dưới Luyện Tạng kỳ gần như có thể xem là pháo hôi.

- Trần sư đệ, đừng để bị hắn hù dọa.

Thu Hinh Nhi che miệng cười khẽ, tràn đầy mỹ cảm khiến Côn Lăng nhìn mà ngẩn ngơ.

- Đệ tử thế hệ mới như chúng ta dù vận khí kém,nhiều lắm cũng chỉ bị phái đi chấp hành một vài nhiệm vụ hậu cần hoặc trấn thủ hậu phương, không có khả năng ra tiền tuyến chém giết. Trừ khi thế cục càng ngày càng nguy ngập.

Thu Hinh Nhi mỉm cười giải thích.

Trần Vũ nghe vậy mới thở phào một hơi.

Đám đệ tử bọn họ còn chưa quá hai nhăm tuổi, đều là tân tú trong đám đồng lứa, nên phần lớn là những thành viên thế hệ trước ra tiền tuyến.

Tân tú trong đám đồng lứa đều là những mần non mà tông môn bồi dưỡng, tuyệt đối sẽ không phái đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm. Nhất là những đệ tử tinh anh được bồi dưỡng trọng điểm.

- Được rồi.

Trước khi rời đi, Thu Hinh Nhi còn ngoái đầu nhìn lại, cười hỏi:

- Mười ngày sau, Trần sư đệ cũng tham gia "Hội Ẩn Hồ" chứ? Nghe Thu Nguyệt nói, tài sản trên người ngươi bây giờ rất xa xỉ nha.

- Hội Ẩn Hồ ư? Ta sẽ tham gia.

Trần Vũ gật đầu nói.

Trước đây, lúc còn là đệ tử ngoại môn, hắn cũng từng nghe nhắc đến Hội Ẩn Hồ.

Hội Ẩn Hồ là một thế lực trung lập ở Sở quốc, đặc biệt giao dịch trong phạm vi giới tông môn, hơn nữa còn cung cấp một sàn giao dịch công bằng và yên tĩnh.

Hội Ẩn Hồ này, mỗi tháng đều sẽ tổ chức đấu giá một lần.

Đồng thời, mỗi nửa năm sẽ tổ chức một đại hội đấu giá.

Lần này, vừa vặn sắp diễn ra đại hội đấu giá.

Trong tay Trần Vũ có một khoản nguyên thạch không nhỏ, còn có Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi và Uẩn Khí đan trân quý.

- Vừa đúng lúc ta cần nhiều tài nguyên trân quý để hoàn thành phương thuốc luyện thể thứ ba.

Trần Vũ thầm hạ quyết tâm.

Những phương thuốc được ghi chép trong Đồng Tượng công, phương thuốc thứ nhất là phương thuốc bình dân, phương thuốc thứ hai là Man Ngưu Chi Tủy.

Hai phương thuốc này đã gần như mất hiệu lực đối với Trần Vũ.

Bây giờ, hắn quyết định dùng đến phương thuốc luyện thể thứ ba, vì vậy nhu cầu đối với trân tài còn trân quý hơn phương thuốc thứ hai gấp bội.

- Trần Vũ.

Rời khỏi lầu các lâm viên của Thu Hinh Nhi, Côn Lăng đột nhiên cản Trần Vũ lại.

- Côn sư huynh có gì dạy bảo?

Trần Vũ cảm nhận được một luồng khí thế áp bách khổng lồ, không chỉ từ nội tức cường hoành của đối phương, mà còn bắt nguồn từ một loại áp lực tinh thần.

Từ cảm ứng của trái tim, hắn tin chắc đối phương ít nhất là Luyện Tạng hậu kỳ, còn mạnh hơn Dịch Vân Phi và Thường Hiên.

- Băng Tâm Chi Lệ trong tay ngươi, Côn mỗ muốn dùng một kiện Bán Bảo Khí, 2000 nguyên thạch thứ phẩm, ba cân linh khoáng gần sánh bằng vẫn thạch để giao dịch với ngươi.

Côn Lăng đi thẳng vào vấn đề.

Hắn từ đầu tới cuối vẫn nhìn chằm chằm dây chuyền thủy tinh mà Trần Vũ đang đeo, ánh mắt hết sức cuồng nhiệt.

Côn Lăng biết, Thu Hinh Nhi cực kỳ yêu thích sợi dây chuyền này nhưng bởi vì thiếu gấp vẫn thạch, cho nên mới giao dịch nó với Trần Vũ.

Bây giờ, Côn Lăng dự định "chuộc" Băng Tâm Chi Lệ về.

- Không được!

Trần Vũ hầu như không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Băng Tâm Chi Lệ là một tầng bảo hộ trên người hắn, rất khó kiếm được thứ thay thế.

Bởi vì hắn tu luyện Vân Sát quyền, sát khí cực mạnh, công pháp hung hiểm, nên dễ dẫn đến tâm trí bị sát khí che mờ, tẩu hỏa nhập ma.

Huống chi, Băng Tâm Chi Lệ còn có thể đỡ được công kích tinh thần quỷ dị khó lường, mà Trần Vũ thì lại hết sức xa lạ đối với lĩnh vực này.

- Trần Vũ, ta đã cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi không nắm bắt...

Trên gương mặt tuấn lãnh của Côn Lăng chợt hiện một tia lãnh ý.

Trần Vũ không để ý đến hắn, lại đi tới Tông Vụ Đường.

Lần này hắn đến đây để sưu tập dược liệu quý hiếm cho phương thuốc thứ ba.

Kết quả, sau một phen tìm kiếm, tiêu tốn một ít nguyên thạch và điểm cống hiến mới khó khăn mua được hai trong ba loại tài liệu phụ trợ.

Phương thuốc thứ ba, có tài liệu chính khác biệt, lần lượt là: mật của Hung Xà Vương, Thổ Linh Tham một trăm năm.

Mật của Hung Xà Vương phải là mật của Xà Vương cấp bậc tương đương với Hung Điểu Vương hoặc huyết mãng gặp được ở Vân Uyên sơn mạch.

Thổ Linh Tham, linh tham thuộc tính thổ hiếm thấy, ít nhất cần một trăm năm tuổi, niên đại càng cao thì dược tính càng tốt.

- Ngươi có thể phát ra nhiệm vụ thu mua những tài liệu khác, có lẽ cũng không quá khó khăn. Duy chỉ có Thổ Linh Tham là rất hiếm, hơn nữa trân quý dị thường. Ngươi đi Hội Ẩn Hồ thử thời vận xem.

Một tên chấp sự áo xám đề nghị.

- Đa tạ.

Trần Vũ gật đầu.

Loại tài liệu chính như mật của Hung Xà Vương dựa theo lời của tên chấp sự Tông Vụ Đường: vận khí tốt, treo nhiệm vụ một thời gian là có thể sưu tập được.

Trong tông môn, một ít đệ tử tinh anh Luyện Tạng kỳ thực lực mạnh hoặc đệ tử chân truyền, có thể liên thủ, chém giết Hung Xà Vương cũng không khó.

- Cần mua mật của Hung Xà Vương, 3000 điểm cống hiến, 2000 nguyên thạch thứ phẩm.

Trần Vũ công bố một cái giá thu mua thích hợp.

Đương nhiên, Tông Vụ Đường sẽ chiết khấu 5% nguyên thạch và điểm cống hiến trong đó.

Trần Vũ đặt cọc hơn một vạn điểm cống hiến và 7000 nguyên thạch thứ phẩm, công bố nhiệm vụ, tạm thời thu mua ba cái "mật của Hung Xà Vương", cùng một ít trân tài phụ trợ khác.

Rời khỏi Tông Vụ Đường.

Trần Vũ trở lại trụ sở nội môn, sau đó đi tới chỗ của Đồng Ngọc Linh.

Đồng Ngọc Linh không có ở đây, theo lời của tỳ nữ dường như nàng có việc gấp phải về gia tộc.

- Đồng Ngọc Linh tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái đành trở về.

Khoảng thời gian sau đó, Trần Vũ lại bắt đầu khổ tu công pháp và võ kỹ.

Đồng thời, hắn âm thầm quan sát tình huống mới nhất về việc Cốt Ma Cung xâm lấn. Suy cho cùng, đây là đại sự của giới tông môn Sở quốc, có khả năng ảnh hưởng tới vận mệnh và an nguy của mình về sau.

Thế nhưng, tin tức từ tiền tuyến truyền về lại vô cùng bất lợi.

Ba đại tông liên thủ, chẳng qua chỉ giảm chậm tốc độ xâm lấn của Cốt Ma Cung, phần lớn là bị đánh đại liên tục, tổn thất nặng nề.

Không ai có thể khẳng định Cốt Ma Cung có thể đánh tới ba tông, thậm chí tới sơn môn của Vân Nhạc môn hay không.

Gần đây, không ít đệ tử thế hệ mới đều bị điều động đến những nơi trọng yếu trong tông môn, trợ giúp phòng thủ.

- Các ngươi biết không, hai, ba cái thế lực gia tộc phụ thuộc Vân Nhạc môn, mấy ngày trước bị Cốt Ma Cung đánh lén, tử thương thảm trọng.

- Suỵt! Nói nhỏ thôi! Nghe nói một vài đệ tử môn đồ của Cốt Ma Cung đã thẩm thấu vào trong thế lực thế tục gần bổn tông rồi.

- Các ngươi nói xem, nếu lỡ như Cốt Ma Cung đánh tới nơi này, hoặc chúng ta bị điều tới tiền tuyến...

Trong trụ sở nội môn, không ít âm thanh lén lút nghị luận.

Một bầu không khí đè nén cấp bách lan truyền khắp trên dưới Vân Nhạc môn.

Tiền tuyến bất lợi khiến các đệ tử của Vân Nhạc môn đều cảm thấy áp lực không nhỏ. Về sau, thậm chí đệ tử xin về nhà nghỉ phép cũng bị cự tuyệt.

- Tông môn đang điều tra nội gián, tất cả đệ tử nếu tự ý rời tông, giết không tha!

Vân Nhạc môn tuyên bố, gần như giam lỏng mọi người.

Một vài đệ tử ra ngoài, cho dù là chấp hành nhiệm vụ bình thường, cũng đều bị kiểm tra nghiêm ngặt.

...

Mấy ngày sau.

Có hai chấp pháp giả mặc áo đen đi tới tiểu viện của Trần Vũ.

- Trần Vũ có ở đây không?

- Hai vị chấp pháp sư huynh, có gì chỉ giáo?

Trần Vũ đi ra khỏi lầu các, thấy hai tên chấp pháp giả trên người tản mát khí tức tiêu điều, trong lòng chợt động, ý thức được thứ gì đó.

- Nửa tháng sau, ngươi gia nhập làm thành viên nhóm viện trợ thứ ba, đến "Bắc Sơn Linh Viên", tăng cường đề phòng khu vực trọng địa linh viên này, phòng ngừa Cốt Ma Cung đánh lén.

Một tên chấp pháp giả tuyên bố.

Nhiệm vụ này vừa tuyên bố ra, trái tim Trần Vũ không khỏi đập thình thịch.

Mặc dù không phải ra tiền tuyến chém giết nhưng cũng xem là vận khí không tốt, nằm trong nhóm đệ tử bị điều động.

Đột nhiên, Trần Vũ chợt nghĩ đến nụ cười thâm ý bất thường của Côn Lăng mấy ngày trước.

Chẳng lẽ nhiệm vụ điều động lần này đã sớm nằm trong dự liệu của Côn Lăng, hoặc hắn có thể biết trước tin tức này?

Trần Vũ thoáng suy tư.

Nhiệm vụ điều động mình lần này rất có khả năng là có người can thiệp.

Thế nhưng, người muốn âm thầm can thiệp nhiệm vụ, thậm chí còn điều động đệ tử nội môn, tuyệt đối có bối cảnh thâm hậu tại Vân Nhạc môn.

Sau khi hai tên chấp pháp giả rời đi, Trần Vũ cầm một cái lệnh bài trong tay, vẻ mặt biến đổi không ngừng.

Hiện nay hắn thân mang Bảo Khí và Uẩn Khí đan, gia tài xa xỉ nhưng chỉ có tu vi Thông Mạch kỳ, địa vị tại nội môn rất bất ổn.

- Nhiệm vụ điều động của tông môn không thể trái, bằng không sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, nặng thì có thể bị phế trừ tu vi.

Trần Vũ hít một hơi thật sâu.

Cốt Ma Cung xâm lấn không chỉ khiến ba tông cảm thấy áp lực nguy cơ. Ngay cả một đệ tử tông môn như Trần Vũ, cũng phải đối mặt với phiêu lưu trong trận phong bạo này.

Đương nhiên, kèm theo đó cũng là một lần kỳ ngộ.

Đối với nhiệm vụ cưỡng chế, bản thân sẽ được khen thưởng phong phú, giết được địch nhân cũng có khen thưởng, ngoài ra còn có thể thu hoạch chiến lợi phẩm.

Nửa tháng sau mới bắt đầu thi hành nhiệm vụ điều động.

Trong khoảng thời gian cuối cùng, Trần Vũ vẫn có thể đề thăng thực lực.

- Hội Ẩn Hồ... Chỉ còn vài ngày nữa thôi.

Trần Vũ không khỏi chờ mong "Hội Ẩn Hồ" sẽ diễn ra vào mấy ngày sau.

Chỉ cần góp đủ "mật Hung Xà Vương" và "Thổ Linh Tham" trong phương thuốc, Đồng Tượng công của Trần Vũ sẽ có thể tấn thăng tới cấp bậc xương đồng trước thời hạn.

Đến lúc đó, cho dù đối mặt với cường giả Luyện Tạng trung kỳ trở lên, hắn cũng có thể chiến một trận, năng lực tự vệ tăng mạnh.

...

Đêm khuya, trong một gian phòng cũ nát hẻo lánh ở Vân Nhạc môn.

- Lâm đường chủ, ngài xác định đã đều động Trần Vũ ra ngoài, tham dự như vậy trợ giúp?

Một thanh âm mừng rỡ vang lên.

Người nói chuyện là một thiếu niên áo xanh, thời khắc này đang khúm núm thăm dò.

Nếu Trần Vũ có ở đây, nhất định sẽ nhận ra đối phương, hắn chính là kẻ địch của Trần Vũ ngày xưa - Vương Lăng Vân.

Trong căn phòng u ám, có thể loáng thoáng nhìn thấy một trung niên khôi ngô cao lớn phía đối diện, trên người hắn tản mát khí tức hùng hậu như núi, toàn thân bị một tầng khí vụ vàng nhạt bao bọc, lộ vẻ mơ hồ.

Luồng khí tức này ép cho Vương Lăng Vân hít thở không thông.

- Dị thường trên người Trần Vũ, từ lúc vẫn thạch hàng lâm mang đến kỳ ngộ thần bí, ngươi không nói cho người khác trong tông môn biết chứ?

Thanh âm trầm thấp của vị "Lâm đường chủ" vang lên.

- Không có! Ngoại trừ ngài và Thất hoàng tử, ta không nói cho người thứ ba nào biết.

Vương Lăng Vân vội vàng đáp.

Trong mắt hắn thoáng hiện một tia tàn nhẫn: "Trần Vũ ơi là Trần Vũ, ngươi có kỳ ngộ, tài sản xa xỉ, lần này khiến đại nhân vật trong tông môn chú ý, để xem ngươi còn có thể càn rỡ được bao lâu."

- Ừm, ngươi lập công không nhỏ, có thể yên tâm lên đường rồi.

Lâm đường chủ gật đầu nói.

- Đa tạ đường chủ! Hả... Yên tâm lên đường?

Vương Lăng Vân lộ vẻ cảm kích, sau đó chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

"Ầm..."

Một đạo kình khí màu vàng chỉ trong chớp mắt đã xuyên qua thân thể Vương Lăng Vân.

- Ngươi...

Thân thể Vương Lăng Vân cứng đờ, nội tức vô thức vận chuyển, giống như đèn dầu vụt tắt.

Sau đó, thân thể của hắn giống như bị cự thạch vạn cân ép lên, hóa thành một đống thịt nát trắng đỏ lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Ẩn Hồ Đảo

Ta không muốn dạo Địa Sa Thành, ta lên thuyền trước vậy.

Địch Cửu cũng không có hứng thú dạo Địa Sa Thành, trên người hắn có cái gì cần mua thêm gì nữa chứ? Đồ của Thương Lâu Thích Gia cũng đủ để hắn ăn cả đời rồi, trên người hắn bây giờ muốn cái gì là có cái đó, đi dạo thành làm chi cho mệt nữa.

Sau khi Địch Cửu nói xong lại nhìn thấy sắc mặt của Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh không tốt lắm. Hắn hơi khó hiểu, mình không đi dạo thì mắc mớ gì tới bọn họ chứ, bọn họ khó chịu làm chi?

Trịnh Phi Sinh cũng hơi sửng sốt một chút, lập tức nói:

- Nếu vậy thì mọi người đi lên đó nghỉ ngơi một lát rồi lại hành động sau cũng được.

Nghe Trịnh Phi Sinh nói vậy Địch Cửu mới giật mình hiểu ra. Hai người Uông Tranh và Cảnh Mạt Băng kia là lòng dạ tiểu nhân, cho là hắn muốn lên đó trước để giành phòng thoải mái hơn.

Địch Cửu cũng lười để ý hai kẻ này, hắn vốn là tính đi giường chung nhìn thử xem, nếu như chỗ đó không đến nổi nào thì hắn ở giường chung cũng được.

Năm người sau khi kiểm tra vé xong liền đi vào thuyền lớn kia, Địch Cửu vừa vào tới nơi liền dùng thần niệm lướt qua một vòng xung quanh.

Thấy rõ tình huống của giường chung, cuối cùng Địch Cửu cũng hiểu ra vì sao bọn họ lại chịu chi nhiều tiền để vào ở phòng lớn.

Lầu một khu giường chung toàn là tiếng người ồn ào, đây còn là vài ngày trước khi thuyền xuất phát đó. Không chỉ như vậy, hắn rõ ràng còn thấy được ở lối vào còn có một vài vết máu chưa khô nữa, cái này là do có người đánh nhau tạo thành.

Cái giường chung có giá một vạn linh thạch trung phẩm này đúng là không an toàn lắm a.

Gian phòng số 31 ở tầng hai kia so với mấy phòng lớn khác thì có chút kém, nhưng mà nếu như so sánh với đống giường chung ở dưới kia thì nơi đây đã tốt hơn gấp chục lần rồi.

Địch Cửu thật muốn bỏ ra một đống linh thạch thuên một phòng riêng ở một mình, nhưng mà nghĩ lại vẫn là thôi đi. Hắn bây giờ chỉ là một thiếu gia của một gia tộc tu chân mà thôi, lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy chứ. Nếu như hắn làm lố quá sẽ bị người nghi ngờ mất.

- Phòng này cũng không tồi a.

Mấy người vừa bước vào phòng thì Tề Thiển đã vui vẻ reo lên. Cho dù Địch Cửu mới ở cùng nàng một thời gian ngắn mà thôi, nhưng hắn cũng biết được nàng là một nữ tu rất dễ thỏa mãn.

Nói phòng này không tồi là bởi vì nó đủ lớn, phòng khách và phòng tu luyện cũng đều rộng rãi, đây cũng là hai chỗ quan trọng nhất đối với bọn họ.

Ánh mắt mọi người đều đạt lên người Trịnh Phi Sinh, ở đây đương nhiên ai cũng muốn ở trong phòng tu luyện chính, nhưng tiếc là phòng đó chỉ chứa được một người mà thôi. Cho nên vấn đề hiện tại là, ai sẽ là người ở trong phòng tu luyện chính kia đây?

Trịnh Phi Sinh ho khan nói:

- Sau khi chúng ta đã tổ đội thì cũng coi như là sư huynh muội, bằng hữu với nhau cả rồi. Băng sư muội thân là đệ tử hạch tâm của Chân Ly Kiếm Tông, lần này cũng là tại vì đi theo chúng ta mới bị chậm trễ thời gian, theo ý ta, chúng ta nhường lại phòng tu luyện chính này cho Băng su muội ở. Không biết ý của mọi người như thế nào?

Cả Uông Tranh và Tề Thiển đều không chủ động phản đối, Địch Cửu cũng không muốn làm chim đầu đàn, cho nên không đồng ý cũng không phản đối.

Vốn Địch Cửu còn tưởng Cảnh Mạt Băng sẽ đứng ra từ chối một chút, nhưng mà ai ngờ Cảnh Mạt Băng giống như là cảm thấy đây là chuyện đương nhiên vậy, chỉ ôm quyền cảm ơn mọi người sau đó đi vào bên trong phòng tu luyện.

Rốt cục nữ nhân này là da mặt quá dày hay là nàng ta luôn cảm thấy mình xứng đáng được ở trong phòng tu luyện chính kia vậy? Mặc kệ như thế nào thì Địch Cửu cũng phải khẳng định, nữ nhân này rất thích hợp với giới Tu Chân. Da mặt còn dày hơn cả hắn lúc hỗn ở đầu đường nữa.

- Vậy còn Tử Mặc đạo hữu, huynh.....

Thấy Địch Cửu còn chưa nói gì, Trịnh Phi Sinh chủ động hỏi hắn. Lúc nãy Địch Cửu không nói tiếng nào, ý chính là không đồng ý cho Cảnh Mạt Băng vào ở trong phòng tu luyện kia rồi.

Nghe Trịnh Phi Sinh hỏi, Địch Cửu ôm quyền nói:

- Vậy thì ta đi phòng tu luyện phụ vậy. Mấy hôm nay ta luôn cảm giác mình sắp đột phá rồi cho nên cần phải bế quan một chút, có được không?

Phòng tu luyện phụ cũng không tốt hơn phòng khách bao nhiêu, nhưng mà Địch Cửu lại không muốn ở trong phòng tu luyện của sủng vật, cũng không muốn ở chung phòng khách với người khác.

- Được, vậy Tử Mạc đạo hữu ở trong phòng tu luyện phụ. Uông sư đệ, còn ngươi thì sao?

Trịnh Phi Sinh lại hỏi tiếp Uông Tranh.

Chuyện này khiến cho Địch Cửu có thêm hảo cảm với Trịnh Phi Sinh một chút, nếu như so sánh với Cảnh Mạt Băng ích kỷ thì Trịnh Phi Sinh luôn nghĩ tới mọi người đúng là vô cùng tốt.

Uông Tranh chỉ cái phòng tu luyện thứ ba kia:

- Vậy đệ ở trong cái phòng tu luyện phụ này đi.

Cái đó là phòng tu luyện dành cho sủng vật, thật ra nó cũng cùng một cỡ với phòng tu luyện phụ của Địch Cửu.

- Được, nếu vậy, ta cùng với Tề Thiển sư muội chia đôi phòng khách này ra ở chung vậy.

Trịnh Phi Sinh nhanh gọn lẹ phân xong phòng ở.

Tề Thiển vẫn rất dễ nói chuyện, nàng vô cùng vui vẻ nói:

- Linh khí trên thuyền này thật phong phú, sau khi đến Thiên Mạc, muội nhất định sẽ bước vào Trúc Cơ tầng hai.

.....

Địch Cửu vừa bước vào phòng tu luyện phụ kia liền bắt đầu lập cấm chế xung quanh, sau đó lại bố trí thêm một cái ẩn linh trận và một cái phòng ngự trận nữa,

Theo như hắn được biết thì từ Địa Sa Thành đến Thiên Mạc cần khoảng sáu tháng. hắn muốn trong vòng sáu tháng này đột phá vào Trúc Cơ tầng bảy.

Địch Cửu ném ra một đống linh thạch, bắt đầu tu luyện điên cuồng. Lấy trình độ trận pháp hiên giờ của hắn, cho dù động tĩnh tu luyện của hắn có lớn cỡ nào thì có một cái ẩn linh trận cấp năm kia ở, hắn cũng không cần lo sẽ có người phát hiện ra được.

Mấy ngày cứ như vậy mà trôi qua nhanh như chớp, Địch Cửu không đi ra ngoài nhưng vẫn cảm nhận được thuyền đang muốn khởi động xuất phát.

Trước khi đi vào phòng tu luyện thì Địch Cửu đã nói là hắn muốn bế quan, cho nên mấy người Trịnh Phi Sinh cũng biết điều mà không quấy rầy hắn tu luyện.

Đống linh thạch kia sau khi Địch Cửu vận chuyển vài chu thiên đã bị tinh không trong cơ thể hóa thành linh khí tiến vào trong kinh mạch, linh khí kia không ngừng bổ sung tăng cường chân nguyên của hắn. Cứ mỗi ngày trôi qua thì tinh không trong cơ thể của hắn sẽ càng thêm rõ ràng một chút, tu vi của hắn cũng càng ngày càng mạnh hơn.

Gần hai tháng trôi qua, một đạo nguyên khí mạnh mẽ phá tan gông cùm xiềng xích của Trúc Cơ tầng sáu, sau đó Địch Cửu tiến vào Trúc Cơ tầng bảy.

Bởi vì đã có sẵn cơ sở khá vững chắc, nên sau khi vào tầng bảy Địch Cửu cũng không tốn quá nhiều thời gian để củng cố tu vi.

Địch Cửu lại ném thêm một đống linh thạch nữa ra, bây giờ hắn chỉ có thể sử dụng chân hỏa Trúc Cơ mà thôi, học luyện khí cũng không có hiệu quả tốt, còn không bằng tu luyện tiếp còn hơn.

Lúc lấy ra đủ linh thạch rồi, Địch Cửu còn chưa kịp tu luyện tiếp, liền cảm thấy cấm chế của mình bị người khác chạm vào.

Địch Cửu nhíu mày, lúc trước khi hắn đi vào đã nói là hắn muốn bế quan, đừng quấy rầy hắn tu luyện rồi mà, bây giờ lại là ai đi đụng vào cấm chế của hắn nữa đây? Địch Cửu tản thần niệm của mình ra bên ngoài, không ngờ lại thấy được ba người Tề Thiển, Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh. Người chạm vào cấm chế của hắn là Tề Thiển.

Nếu như là hai người kia dám đụng vào cấm chế của hắn, hắn tuyệt đối sẽ mượn cớ lấy thân phận thiếu gia của một gia tộc tu chân ra mà nổi bão một chút, nhưng mà nếu như là Tề Thiển thì hắn lại không tức giận lắm.

Cất linh thạch lại, lại thêm một bí quyết tẩy sạch cơ thể, sau đó Địch Cửu liền mở cấm chế đi ra ngoài.

- Tề Thiển sư muội, ta đang bế quan, muội tìm ta có chuyện gì không?

Địch Cửu tuy rằng sẽ không tức giận với Tề Thiển, nhưng mà đang tu luyện lại bị người kêu tỉnh thì hắn cũng phải hỏi lí do cho đàng hoàng.

Tề Thiển có chút sợ hãi nói:

- Xin lỗi, Tử Mặc sư huynh, muội thật sự không biết làm sao cho nên mới quấy rầy huynh tu luyện.....

Thấy bộ dạng hoảng sợ của nàng, Địch Cửu khoát tay cắt đứt lời đang nói:

- Mọi người đều là cùng một nhóm đi đến Thiên Mạc, nếu như có việc gì cần hỗ trợ mà ta có thể giúp được thì cứ việc nói ra. Đúng rồi, sao lại không thấy Trinh đạo hữu ở đây?

Tề Thiển khẽ lau trán nói:

- Sinh sư huynh xảy ra chuyện, muội lại không tìm được người giúp đỡ....

- Chuyện cụ thể là như thế nào?

Địch Cửu hơi nghi hoặc, lúc lên thuyền thì Trịnh Phi Sinh đã nhắc nhở mọi người nên hạn chế việc đi lại trên thuyền, bởi vì trên thuyền này không cấm việc đánh nhau. Nhưng nếu như Trịnh Phi Sinh đã nhắc nhở mọi người thì tại sao hắn lại xảy ra chuyện được chứ? Địch Cửu không tin Trịnh Phi Sinh ngồi yên một chỗ bế quan lại gặp chuyện rắc rối đâu.

- Lúc sáng Sinh sư huynh nói với muội là huynh ấy nghe được tin tức ở trên thuyền này có Trúc Chân đan. Huynh ấy sắp sửa đột phá vào Trúc Cơ tầng ba rồi, nếu như có được Trúc Chân đan thì sẽ dễ dàng đột phá trong một lần ngay, cho nên huynh ấy đi tìm cách mua viên đan dược đó. Nhưng mà chờ tới chiều vẫn không chờ được tin tức của huynh ấy, cho nên muội mới chạy ra khu buôn bán của thuyền nhìn xem một chút, tới lúc đó mới biết Sinh sư huynh đã xảy ra chuyện rồi.....

Trong giọng nói của Tề Thiển đầy vẻ sợ hãi.

- Vậy đã xảy ra chuyện gì?

Địch Cửu gần như đã hiểu được mọi chuyện.

Trúc Chân đan đúng là đan dược mà Trịnh Phi Sinh cần nhất hiện tại, cậu ta đi cầu một viên đó cũng không có gì lạ. Nhưng lạ ở chỗ rốt cục là người nào nói tin tức này cho Trịnh Phi Sinh, làm sao người đó biết hiện tại cậu đang cần loại đan dược này chứ.

- Muội đi hỏi thăm thì mới biết được su huynh không đi mua Trúc Chân đan mà lại đi mua Chân Tinh thảo, rồi lại không biết vì sao lại đi đánh nhau với người ta rồi bị bắt lại, người nọ còn nói phải đưa mười vạn linh thạch thượng phẩm để chuộc người nữa....

Tề Thiển nói tới chỗ này rồi cũng không biết nên nói tiếp như thế nào nữa.

Đừng thấy bọn họ ở trong phòng thuê giá bốn vạn linh thạch thượng phẩm mà lầm, số tiền này là tài sản để dành lâu nay của bọn họ đó. Bây giờ đùng một cái đòi lấy ra mười vạn linh thạch, đừng nói bọn họ bây giờ không có để đưa, cho dù có đi nữa thì ai mà chịu đưa ra số tiền lớn như vậy chứ.

Vừa rồi nàng cũng đã hỏi mượn Cảnh Mạt Băng sư tỷ và Uông Tranh sư huynh, hai người bọn họ đều là ngập ngừng lảng tránh, nói bóng nói gió một hồi, chỉ là ý của bọn họ chính là không có nhiều linh thạch như vậy.

Bây giờ nàng cũng đã rơi vào đường cùng cho nên mới phải đi năn nỉ sự giúp đỡ của một người mới gia nhập nhóm như Địch Cửu. Người quen còn không chịu lấy ra linh thạch nữa là Địch Cửu, hắn cũng chỉ là một người mới vừa gia nhập nhóm để thuê chung một cái phòng ở với bọn họ mà thôi, người ta mắc mớ gì phải lấy ra linh thạch chứ?

Ánh mắt của Địch Cửu dừng lại trên người của Cảnh Mạt Băng và Uông Tranh, hai người họ đều là đệ tử cao tầng của Chân Ly Kiếm Tông, lại nhìn pháp bảo mà bọn họ ngẫu nhiên lấy ra sử dụng, Địch Cửu đoán chắc bọn họ cũng có thể lấy ra được một phần của số tiền này.

- Nếu người đó muốn mười vạn linh thạch thượng phẩm, vậy giờ trước tiên mỗi người chúng ta chia ra góp cho đủ đi, các ngươi có thể lấy ra bao nhiêu tiền? Theo ý của ta, chúng ta cứ chuẩn bị đủ linh thạch rồi đi qua đó xem, hỏi lí do rõ ràng rồi tính tiếp, có khi không cần phải sử dụng đến số linh thạch này đâu.

Ấn tượng của Địch Cửu đối với Trịnh Phi Sinh cũng không tệ lắm, Trịnh Phi Sinh có chút thích thể hiện, lại còn mê đồ trắng, chuyện gì cũng muốn đứng ra giải quyết, có khi vì muốn vừa ý mọi người trong nhóm, hắn còn đồng ý chịu thiệt một chút nữa.

Nói một câu thông tục dễ hiểu chính là, Trịnh Phi Sinh cậu thích làm lãnh đạo.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Giá trị của Ô Huyết Châu

Khoảnh khắc lấy Ô Huyết Châu ra, Trần Vũ liền mơ hồ cảm thấy không ổn. Đám người giác quan nhạy bén như thủ tịch đệ tử Tông Thiên Thần cũng cảm nhận được luồng khí tức của viên châu này.

Hắn vội vàng ném viên châu vào lại trong bình kim loại.

- Ngươi là Trần Vũ sư đệ phải không?

Ánh mắt Tông Thiên Thần dừng lại trên người Trần Vũ, thâm ý nói:

- Tại Hội Ẩn Hồ có đủ hạng người tam giáo cửu lưu, người nhiều thì tai mắt hỗn tạp. Ngoài ba tông còn có tà tu tán nhân, khó tránh khỏi sẽ phát sinh sự cố.

- Đa tạ Thần sư huynh chiếu cố.

Trần Vũ hành lễ, cung kính nói.

Thủ tịch đệ tử có địa vị rất đặc thù trong tông môn, tương lai thậm chí có khả năng trở thành tông chủ hoặc trưởng lão.

- Mọi người tản đi!

Tông Thiên Thần vung tay một cái, đám đệ tử tốp năm tốp ba chia làm vài nhóm tản ra.

Ẩn Hồ Đảo không lớn, chỉ chừng hai, ba dặm, nhưng trong phạm vi nhỏ này, lại có không ít cửa hàng và hai ba cái chợ phiên tự do.

Đương nhiên, bất luận là cửa hàng hay chợ phiên, đều nhằm vào giới tu hành tông môn.

- Bán ra linh sủng, giá cả phải chăng...

Một người cao lớn đứng trước một tòa lâm viên kiến trúc như tổ chim, hô hào với đám thanh niên nam nữ xung quanh.

Đây là một cửa hàng linh sủng.

- Hì hì, ta đang muốn mua một thớt tọa kỵ thay đi bộ.

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng lên, cùng tiến vào tòa lâm viên này.

- Trần sư đệ, chúng ta thử vào xem chút đi!

Nam Cung Lễ cười nói.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ đến nơi này, cũng muốn mở mang kiến thức, liền gật đầu đáp ứng.

Lúc trước phải lướt sóng đến đây, đám người đều vô cùng ước ao đám người có tọa kỵ linh sủng.Hơn nữa, có "đệ nhất mỹ nữ nội môn" như Thu Hinh Nhi tiến vào, cho nên cũng kéo theo một nhóm khoảng hai mươi người đệ tử Vân Nhạc môn.

Cửa hàng linh sủng này thật ra là một tòa lâm viên kiến trúc nửa lộ thiên, xung quanh có một tấm lưới kim loại lớn, lập lòe hoa văn trận pháp.

Trong cửa hàng, có một cái lồng lớn, có thể nhìn thấy đủ loại hình thái linh sủng, bất kể là linh cầm tẩu thú gì cũng có thể bắt gặp.

Linh sủng hoàn toàn khác hung thú. Nói một cách đơn giản thì hung thú thú là hoang dại, có hung tính mạnh, che mờ linh trí. Linh sủng là nuôi nhốt, trải qua quá trình thuần dưỡng đặc thù, trừ đi khí tức hung lệ, có thể làm tọa kỵ cho chủ nhân, thậm chí kề vai chiến đấu.

- Oa! Đầu Dương Giác thú này quả thật đáng yêu...

Thu Nguyệt nhìn thấy một con linh sủng như dê, toàn thân tuyết trắng, lớn bằng một con ngựa, hai mắt liền tỏa sáng.

- Tiểu thư thật tinh mắt, nghe nói đầu "Dương Giác thú" này có mối liên hệ với "Độc Giác thú" trong truyền thuyết, trên đầu mọc sừng, có lực công kích nhất định, có thể dùng làm tọa kỵ.

Tiểu nhị trung niên đứng bên cạnh liền sáng mắt, thuần thục chào hàng.

Một màn này, không khỏi khiến đám người Trần Vũ im lặng.

- Nguyệt Nhi! Đầu Dương Giác thú này không có sức bền, tốc độ lại chậm. Không thể làm tọa kỵ, càng không có chiến lực.

Thu Hinh Nhi lắc đầu cười nói.

Thu Nguyệt rời đi với vẻ lưu luyến. Bộ lông nhung tuyết trắng và cái sừng của đầu Dương Giác thú kia, quả thật rất phù hợp với nữ hài tử.

- Nhị vị thiếu hiệp, các ngươi muốn linh sủng gì, làm tọa kỵ, chiến đấu, hay phụ trợ?

Một nữ tỳ tiến lên tiếp đãi Trần Vũ và Nam Cung Lễ.

- Ta muốn tọa kỵ.

Nam Cung Lễ phe phẩy quạt xếp trong tay, dáng vẻ như thư sinh.

- Đầu "Kim Văn Báo" này rất thích hợp với ngài.

Nữ hầu mỉm cười, giới thiệu một đầu linh sủng giống báo, da lông như kim tuyến, dài khoảng một trượng rưỡi.

Đầu Kim Văn Báo này, hình thể cường tráng, thoạt nhìn rất tinh thần, trong đối mắt lóe lên lục quang, khi gầm tản ra một luồng sóng nhiệt nhàn nhạt.

- Giá bao nhiêu?

Nam Cung Lễ tùy ý hỏi.

- 2100 Nguyên thạch thứ phẩm.

Nữ tỳ đáp.

Sau đó, hai người lại đi xem một đầu linh sủng giống sói, một đầu Tông Lân Mã, đều chuyên dùng làm tọa kỵ.

- Công tử, thớt "Tông Lân Mã" này có thể ngày đi ba nghìn dặm, sức bền dẻo dai, vượt núi băng sông đều sở trường, vách núi cao mấy trượng cũng chỉ cần nhảy một cái...

Nữ tỳ cực kỳ tôn sùng thớt ngựa này.

- Ta muốn loại có thể bay được.

Nam Cung Lễ lắc đầu, hắn thân là đệ tử chân truyền cho nên yêu cầu cũng rất cao.

Nữ hầu lại dẫn hai người Trần Vũ tới một khu vực ngoài trời, có thể thấy từng gốc đại thụ lớn.

Trên mỗi gốc đại thụ đều đặt một cái lồng khổng lồ.

Hai người liền nhìn thấy một đầu điểu sủng khổng lồ, hai mắt như hồng ngọc, lông vũ toàn thân màu xích hồng.

Đầu đại điểu này có sải cánh lên đến hai trượng, lông vũ bóng bẩy, nổi lên một tia khí lưu màu đỏ nhạt, tựa như ánh lửa.

- Xích Linh Điểu! Được thuần hóa từ Xích Linh Hung Điểu, có thể mang người bay trong không trung, tốc độ cực nhanh, còn có chiến lực sánh ngang Luyện Tạng hậu kỳ. Chuyên dùng làm tọa kỵ, một trong những linh sủng trấn điếm của bổn điếm...

Nữ tỳ giới thiệu.

Đại điểu này vừa mỹ lệ vừa thực dụng, lại còn có thể chiến đấu. Nếu cưỡi nó hồi tông vậy thì càng phong cách hơn.

Ánh mắt Nam Cung Lễ sáng lên.

Ngay cả Trần Vũ cũng có chút động tâm, hiển nhiên đây là tọa kỵ phi cầm có thể bay lượn trên bầu trời.

- Giá thế nào?

- 26.000 Nguyên thạch thứ phẩm.

Nữ tỳ nói.

Hai người lắc đầu thở dài, hiển nhiên là mua không nổi.

Chỉ riêng giá tiền của đầu "Xích Linh Điểu Sủng" này đã vượt qua một kiện Bảo Khí.

Sau đó, hai người lại nhìn những tọa kỵ linh sủng còn lại, đều mất hứng.

Rẻ thì chướng mắt, đắt thì không mua nổi.

Mặc dù Trần Vũ cũng nhìn trúng vài đầu linh sủng có tính thực dụng nhưng nguyên thạch trong tay lại không thể tùy tiện dùng như vậy.

Trong tay hắn chỉ còn hơn tám mươi khối Nguyên thạch chính phẩm.

Những nguyên thạch này còn chưa chắc mua nổi Thổ Linh Tham một trăm năm tuổi. Có lẽ còn phải bán ra gốc Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi kia.

...

Nửa canh giờ sau,mọi người cũng lần lượt rời khỏi cửa hàng linh sủng.

Có rất ít đệ tử Vân Nhạc môn mua tọa kỵ linh sủng.

Trong đó, Thu Nguyệt cưỡi một đầu linh sủng giống như đại cẩu, lông thuần một màu trắng, hình thể như hổ báo, thoạt nhìn thì hiền lành, lại không mất uy nghiêm, có lẽ có năng lực chiến đấu phụ trợ nhất định.

- Tiểu thư đi thong thả, đầu "Tuyết Sơn Khuyển" này có tốc độ bạo phát không tầm thường, có thể chiến đấu với Thông Mạch kỳ, là đồng bạn trung thành với ngài.

Tên tiểu nhị trung niên cười ha hả tiễn Thu Nguyệt rời đi.

- Hừ! Đúng là phá sản, bỏ 7000, 8000 Nguyên thạch thứ phẩm để mua một đầu "Tuyết Sơn Khuyển".

Xung quanh có vài người không nhịn được lắc đầu.

Thực ra, Thu Nguyệt mua đầu Tuyết Sơn Khuyển này mặc dù chiến lực không tốt nhưng khứu giác lại linh mẫn, có thể truy tung được.

Chỉ có điều, giá cả lại hơi cao.

- Nam Cung sư huynh, ta định đi tìm vài loại trân tài.

Trần Vũ cũng tách ra khỏi Nam Cung Lễ.

Hắn một thân một mình dạo phố, nhìn cửa hàng san sát mà hoa cả mắt.

Trần Vũ dự định tìm một gốc "Thổ Linh Tham" dưới trăm năm, thuận tiện giám định viên "Ô Huyết Châu" kia rốt cuộc có tác dụng gì.

Trên đường có một cửa hàng gọi là "Trân Kỳ lâu", Trần Vũ cũng nhìn thấy một hàng chữ "có thể giám định vật phẩm" trên biển hiệu.

- Bổn điếm chuyên bán ra các loại dị bảo quý hiếm, bao gồm giám định và thu mua một ít vật phẩm kỳ trân.

Trước quầy, một tên chưởng quầy chừng năm mươi tuổi, chậm rãi nói.

Trần Vũ phát hiện, bố cục của "Trân Kỳ lâu" rất cao cấp trang nhã, có vẽ quạnh quẽ hơn những cửa hàng khác rất nhiều.

Hắn tùy ý nhìn tủ trưng bày, vừa nhìn liền giật mình hoảng sợ.

Túi trữ vật: Sử dụng trận pháp Tu Di Giới Tử, dung nhập với Không Gian thạch mà luyện chế thành. Sức chứa bên trong lớn bằng vại nước, có thể thu nạp vật phẩm, nhưng không thể thay đổi trọng lượng ban đầu. Giá cả: 300 Nguyên thạch chính phẩm.

Thanh Thần Hương: Có thể khiến thần trí thanh tĩnh tập trung, giảm xác xuất tẩu hỏa nhập ma. Cảnh giới dưới Hóa Khí Tiên Thiên còn có thể tăng hiệu suất tu luyện. Giá cả: 350 Nguyên thạch chính phẩm.

Hư Vụ Bàn: Trận bàn phiên bản đơn giản, có thể lâm thời tạo ra một ảo trận vân vụ, vây khốn được Thông Mạch kỳ. Thậm chí có thể quấy nhiễu Luyện Tạng kỳ trong thời gian ngắn. Giá cả: 260 Nguyên thạch chính phẩm.

...

Những giá cả này đều sử dụng Nguyên thạch chính phẩm, mỗi thứ đều đại biểu cho mấy vạn Nguyên thạch thứ phẩm.

- Nơi này còn có đạo cụ trữ vật? Chẳng qua không gian chỉ lớn bằng vại nước, lại không thể thay đổi trọng lượng vật phẩm...

Trần Vũ xuýt xoa không thôi.

Hắn từng nghe nhắc đến một vài đạo cụ trữ vật cao cấp, phần lớn là nhẫn hoặc vòng tay, không gian chứa vật lớn bằng căn phòng, còn có thể giảm bớt trọng lượng vật phẩm.

Mà đạo cụ không gian trong truyền thuyết, thậm chí có thể bỏ qua trọng lượng, bên trong tự thành lập một cái không gian thứ nguyên nhỏ.

Túi trữ vật này, lớn bằng tay nải hành lý bình thường, mượn dùng trận pháp Tu Di Giới Tử để áp súc không gian bằng vại nước trở thành thể tích tay nải hành lý, nhưng không thể thay đổi trọng lượng của vật chứa.

- Ngay cả Huyền Trọng kiếm của ta cũng không nhét vừa.

Trần Vũ lắc đầu.

Dù sao hắn cũng không mua nổi, không ăn được nho thì nói nho xanh.

- Ta muốn giám định vật phẩm.

Trần Vũ mở miệng nói.

Dứt lời, hắn lấy ra một cái bình kim loại, lấy ra viên Ô Huyết Châu bên trong.

- Hả?

Trung niên mặt đen cảm ứng được khí tức tàn ác trên viên châu này, sắc mặt khẽ biến đổi.

- Không cần giám định, ta ra một vạn Nguyên thạch thứ phẩm để thu mua hạt châu này...

Một thanh âm khàn khàn của lão nhân từ đằng sau truyền đến.

Ồ?

Trần Vũ quay đầu, chỉ thấy một lão giả gầy nhom đội mũ rộng vành bước vào Trân Kỳ lâu.

- Một vạn Nguyên thạch thứ phẩm ư?

Trần Vũ thầm giật mình.

Viên Ô Huyết Châu do phục dụng Thanh Khí đan bài xuất tạp chất ngưng kết thành lại đáng giá như thế?

Chưởng quầymặt đen vừa định mở miệng, lập tức nhìn thấy một đôi mắt khiếp người lộ ra dưới cái mũ rộng vành của lão giả gầy nhom, tựa như hai ngọn lửa trong vực sâu u ám.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Chưởng quầy giật mình kinh hãi, dù hắn là tu vi Luyện Tạng kỳ, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt của đối phương, suy nghĩ cũng rối loạn.

Ngay lập tức, nội tức và huyết dịch trong cơ thể hắn giống như bị một tòa núi lớn áp bách, hô hấp trì trệ.

- Ngươi...

Chưởng quầy mặt đen không thốt nổi một từ.

Trần Vũ ở bên cạnh cũng bị uy áp vô hình bao trùm.

"Thịch thịch thịch..."

Thân hình Trần Vũ chấn động, trái tim đập mạnh hữu lực, đồng thời Băng Tâm Chi Lệ trên thân tỏa ra một luồng khí tức kỳ dị, bảo vệ tâm thần.

- Các hạ là ai, lẽ nào muốn ép mua ép bán ở Ẩn Hồ Đảo?

Trần Vũ quát to một tiếng.

"Vù..."

Một luồng âm phong sát khí hừng hực từ trên người hắn phun trào, theo tiếng hét lớn vừa rồi, không gian vài chục trượng xung quanh cũng chấn động.

Ồ?

Lão giả đội mũ rộng vành giật mình, không ngờ đối phương chỉ là một Thông Mạch kỳ, vậy mà lại có thể ngăn cản uy áp tinh thần của hắn, thậm chí còn hô lên, khiến người xung quanh đều bị kinh động.

Nhất thời, hắn rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Hội Ẩn Hồ là một thế lực không đơn giản. Địa vị tại Sở quốc rất siêu nhiên, có quan hệ chặt chẽ với Vân Nhạc môn.

Cho dù là cường giả Hóa Khí cảnh muốn cường thế động thủ ở nơi này, cũng phải đắn đo suy nghĩ.

- Ta sẽ trả thêm cho ngươi 15.000 Nguyên thạch thứ phẩm, như vậy đã không bạc đãi ngươi rồi...

Lão giả đội mũ rộng vành hơi thoái nhượng nửa bước.

- Sư tôn ta là trưởng lão Mao Thu Vũ của Vân Nhạc môn.

Trần Vũ không đáp mà nói.

Mao Thu Vũ!

Chưởng quầy mặt đen thoáng giật mình, ngay cả hành vi rụt tay lại dưới ống tay áo của lão giả kia cũng không giấu được ánh mắt của Trần Vũ.

- Ta cho ngươi 200 Nguyên thạch chính phẩm, không thể nhiều hơn được nữa.

Lão giả đội mũ rộng vành trầm giọng nói.

Hai trăm Nguyên thạch chính phẩm tương đương với hai vạn Nguyên thạch thứ phẩm.

- Ha ha, ta ra 300 Nguyên thạch chính phẩm!

Bỗng nhiên một tiếng cười khẽ từ trên lầu của "Trân Kỳ lâu" truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Gia sản bạo tăng

- Ha ha, ta ra giá 300 nguyên thạch chính phẩm.

Chủ nhân của thanh âm này thoáng cái tăng giá đến 300 nguyên thạch chính phẩm, tương đương với ba vạn nguyên thạch thứ phẩm.

- Người nào?

Lão giả đội mũ rộng vành hừ một tiếng, thanh âm lạnh hơn vài phần.

Nếu như chỉ một, hai vạn nguyên thạch thứ phẩm, hắn vẫn còn lợi nhuận, nhưng giá lên đến ba vạn nguyên thạch thứ phẩm, vậy thì cũng không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa.

- Phó hội trưởng!

Chưởng quầy cung kính nói.

Chỉ thấy một trung niên mặt trắng mặc y phục nho sinh từ trên tầng hai Trân Kỳ lâu đi xuống.

- Phó hội trưởng? Ngươi là "Bạch Diện tiên sinh" Từ Xuyên Tùng của Hội Ẩn Hồ?

Thanh âm của lão giả biến đổi.

- Chính là Từ mỗ, vừa vặn "Trân Kỳ lâu" này là sản nghiệp của ta.

Nho sinh mặt trắng cầm quạt xếp vỗ vào lòng bàn tay.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Trong lầu các và ngoài quầy lập tức nổi lên một tia sáng trận pháp màu trắng, tản mát ra uy áp cường đại.

- Xem như ngươi lợi hại!

Lão giả thấp giọng hừ một tiếng, toàn thân bốc lên một luồng khí vụ màu đen nhàn nhạt, thân hình dần mơ hồ, thoáng cái đã không còn tăm hơi.

- Đa tạ tiền bối.

Trần Vũ thở phào một cái, hành lễ với vị phó hội trưởng Từ Xuyên Tùng này.

Người này khí tức thâm thúy, huyền diệu khó lường, khiến hắn có cảm giác đối phương cùng một cấp bậc với sư tôn Mao Thu Vũ của mình.

Khó trách Trân Kỳ lâu bán ra vật phẩm đều rất cao cấp, thì ra là sản nghiệp của "phó hội trưởng" Hội Ẩn Hồ.

- Tiểu chất không cần khách khí, ta và sư tôn Mao Thu Vũ của ngươi có chút quan hệ cá nhân. Trước đây thậm chí còn thiếu hắn một chút nhân tình.

Từ Xuyên Tùng mỉm cười ôn hòa, đưa tay ra hiệu Trần Vũ vào trong ngồi.

Chưởng quầy thì pha cho hai người một ấm trà ngon.

- Ồ, Trần Vũ? Hình như ta đã nghe qua thanh danh của ngươi, trong trận chiến tranh đoạt của ba tông, ngươi bộc lộ tài năng không nhỏ.

Trong mắt Từ Xuyên Tùng hiện lên tinh quang, thoáng nhìn Trần Vũ vài lần.

Trần Vũ quả thật bất ngờ, không ngờ chút danh khí của mình lại bị vị đại nhân vật như Từ Xuyên Tùng nghe được.

Sau đó, Trần Vũ lại hỏi thăm viên Ô Huyết Châu của mình.

- Châu này còn gọi là "Âm Lệ Châu", hội tụ khí tức âm lệ cường đại, thứ này rất được tà đạo yêu thích. Giá trị của châu này không nhỏ, so với bảo khí bình thường còn đắt đỏ hơn...

Từ Xuyên Tùng giới thiệu đơn giản.

- Âm Lệ Châu...

Trần Vũ khẽ lẩm bẩm, trước đây hắn dường như đã nghe người khác đề cập đến vật này, nhưng có vẻ không giống trong ấn tượng lắm.

- Viên Âm Lệ Châu này của ngươi ẩn chứa khí tức âm lệ rất mạnh, chẳng qua có lây nhiễm một ít huyết khí, có chút đáng tiếc. Nếu ngươi đồng ý, Từ mỗ nguyện xuất ra 330 nguyên thạch chính phẩm để thu mua.

Từ Xuyên Tùng cầm lấy "Ô Huyết Châu", quan sát vài lần.

- 330 nguyên thạch chính phẩm?

Trần Vũ có chút động tâm.

Châu này không có tác dụng gì với hắn... khí tức âm lệ phóng ra ngoài, còn có khả năng dẫn đến người tà đạo dòm ngó.

- 330 nguyên thạch chính phẩm đã cao hơn so với giá thị trường, huống chi viên châu này còn nhiễm một ít huyết khí. Nếu ném vào đấu giá hội, có lẽ có thể bán được giá cao hơn, nhưng vẫn phải chịu phí trung gian, đồng thời có thể gặp một ít biến số phiêu lưu...

Từ Xuyên Tùng cười nói.

- Được.

Trần Vũ gật đầu đồng ý.

Nếu có thể nhanh chóng xử lý củ khoai lang phỏng tay "Âm Lệ Châu" này, cũng tiết kiệm bản thân gặp phiền toái.

Từ Xuyên Tùng rất sảng khoái, lấy từ trong túi trữ vật 300 nguyên thạch chính phẩm, giao cho Trần Vũ.

- Ta thuận nước đẩy thuyền tặng hiền chất một thứ.

Từ Xuyên Tùng đưa một cái lệnh bài màu bạc cho Trần Vũ, trên lệnh bài viết hai chữ "Ẩn Hồ".

- Ngân lệnh tượng trưng cho khách quý Ẩn Hồ.

Chưởng quầy lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ phó hội trưởng lại tặng không một cái "Ngân lệnh" cho Trần Vũ.

- Trần thiếu hiệp, bằng vào lệnh bài này, ngươi có thể hưởng đặc quyền nhất định tại đấu giá hội Ẩn Hồ. Bao gồm cả đặc quyền giảm giá khi tham gia các sàn giao dịch ở Ẩn Hồ Đảo, làm việc gì cũng thuận tiện hơn...

Chưởng quầy giới thiệu.

- Đa tạ tiền bối.

Trần Vũ mừng rỡ, cất lệnh bài đi.

- Trên lệnh bài ta đã tăng thêm tin tức của ngươi, ngươi có thể yên tâm sử dụng.

Từ Xuyên Tùng mỉm cười.

Trần Vũ lại dạo một vòng trong Trân Kỳ lâu, hắn có chút động tâm những thứ kỳ trân dị bảo này.

Chẳng qua, giá cả ở đây quá cao cấp, tùy ý một kiện vật phẩm đều trên trăm nguyên thạch chính phẩm. Mà bây giờ Trần Vũ còn muốn thu mua Thổ Linh Tham trăm năm, đồng thời tham gia đấu giá hội, cần dự phòng một lượng lớn nguyên thạch.

Trước khi rời đi, Trần Vũ còn tìm hiểu tin tức "Thổ Linh Tham" từ chỗ Từ Xuyên Tùng.

- Thổ Linh Tham? Thứ này có chút quý hiếm, giá trị còn trên những loại Linh Tham khác vài chục lần, có lẽ có thể gặp được ở trên đảo này, nhưng khó mà đảm bảo được 100% sẽ xuất hiện.

Từ Xuyên Tùng trầm ngâm nói.

Linh tài châu quả, một khi đạt đến trăm năm, linh tính và dược hiệu tăng mạnh, giá trị cũng tăng tới một cấp bậc nhất định.

Về sau, cứ mỗi khi đạt tới một trăm năm, giá trị sẽ tăng gấp mấy lần.

- Đương nhiên, theo tình huống những năm trước, phàm là đấu giá hội cỡ lớn, Hỏa Linh Tham, Thổ Linh Tham, Huyết Linh Chi đã ngoài trăm năm, đều xuất hiện, chẳng qua giá cả bị đẩy lên rất cao mà thôi.

Từ Xuyên Tùng bổ sung.

Trần Vũ liền hiểu, trong tay một vài cửa hàng có thế lực, dù có Linh Tham trăm năm thì cũng sẽ không lén bán ra ngoài. Bọn họ sẽ chờ đấu giá hội để bán được giá cao.

Nhìn Trần Vũ rời đi, chưởng quầy khó hiểu hỏi:

- Đại nhân, viên Âm Lệ Châu kia bị nhiễm huyết khí, mua vào 330 nguyên thạch chính phẩm phải chăng là có chút thua thiệt?

- Thua thiệt ư?

Từ Xuyên Tùng nở một nụ cười khó lường, nói:

- Nếu có thể đề luyện "khí tức ô huyết" trong đó ra, tạo thành "Ô Huyết độc", dưới Hóa Khí cảnh rất khó ngăn cản, thì nó sẽ là một khoản giá trị không nhỏ.

- Ra là vậy! Thật cao minh!

Vẻ mặt Chưởng quầy tràn ngập bội phục, đây là cảnh giới vi gian bất thương (*), thương nhân há có thể làm sinh ý lỗ vốn? Cho dù ngoài mặt biểu hiện là như vậy đi nữa.

- Chỉ có điều, muốn tinh luyện ô huyết này cũng không dễ. Ít nhất phải là Hóa Khí cảnh, đồng thời phải am hiểu công pháp Huyết đạo...

Từ Xuyên Tùng lẩm bẩm.

...

Rời khỏi Trân Kỳ lâu, tài sản trên người Trần Vũ bạo tăng.

Hắn vốn có hơn 8000 nguyên thạch thứ phẩm, hơn nữa mới tăng thêm 330 nguyên thạch chính phẩm, tương đương có hơn bốn vạn nguyên thạch thứ phẩm.

Tiếp đó, Trần Vũ lại bắt đầu tìm kiếm Thổ Linh Tham.

Liên tiếp tìm kiếm ở vài cửa hàng linh dược và cửa hàng tài liệu, nhưng cũng chỉ bắt gặp Thổ Linh Tham vài chục năm tuổi.

Vượt qua trăm năm tuổi, quả thật rất khó gặp được.

Một hồi, khi Trần Vũ tiến vào một cửa hàng linh dược cỡ lớn. Trong cửa hàng có vài tên đệ tử Vân Nhạc môn, ngay cả Mục Tuyết Tinh cũng ở đây.

- Chưởng quầy, lấy cho ta mười viên Hồi Khí đan thượng phẩm.

Trần Vũ chợt nghĩ đến chuyện gì đó, liền mở miệng nói.

Hắn còn nhớ rõ, lúc Thi đấu Ngoại môn, Mục Tuyết Tinh đã cho hắn hai viên Hồi Khí đan.

Hơn nữa, mười ngày sau, hắn sẽ bị điều đi tham gia nhiệm vụ "Trấn thủ linh viên", cần dự phòng một ít linh đan.

- Được! Một viên giá 50 nguyên thạch thứ phẩm, tổng cộng 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

Chưởng quầy nhanh chóng đưa ra hai cái bình sứ.

Hắn vừa đi đến, liền nhìn thấy một tấm lệnh bài màu bạc mà Trần Vũ đưa ra.

- Ngân lệnhẨn Hồ?

Chưởng quỹ nghiêm mặt, sau đó cười tươi như hoa, nói:

- Ngài được hưởng ưu đãi chiết khấu 10%, chỉ cần 900 nguyên thạch thứ phẩm là được.

Trần Vũ gật đầu, thanh toán 900 nguyên thạch thứ phẩm.

- Ngân lệnh Ẩn Hồ ư? Đây là thân phận khách quý của Hội Ẩn Hồ, Trần Vũ làm sao có được...?

Vài tên đệ tử Vân Nhạc môn đều kinh ngạc thốt lên.

Ngay cả đệ tử chân truyền Luyện Tạng kỳ cũng không có Ngân lệnh Ẩn Hồ.

Trong đám đệ tử, chỉ có thủ tịch đại đệ tử "Tông Thiên Thần" là có Ngân lệnh Ẩn Hồ.

- Tuyết Tình.

Trần Vũ đi tới, đưa cho Mục Tuyết Tình hai viên Hồi Khí đan.

Hắn không muốn thiếu nợ nhân tình của đối phương.

- Ngươi xem ta là gì?

Trên mặt Mục Tuyết Tình lộ vẻ tức giận lạnh lùng, mắt đỏ hồng, phất tay áo bỏ đi.

Đây là ý gì?

Trần Vũ im lặng, ta trả lại đan dược cũng sai sao?

- Ha ha, Trần sư đệ! Ngươi thật không hiểu tâm tư nữ nhân.

Nam Cung Lễ không biết từ nơi nào xuất hiện, cười nói:

- Mục Tuyết Tình là nữ nhân tâm tính cao ngạo, sao có thể thu lại Hồi Khí đan đã cho ngươi. Chỉ có điều, ta nghe nói trái tim của nữ nhân này đã bị ngươi bắt được, quả nhiên lời đồn này là thật.

- Nhưng ta đã không còn cảm giác như trước kia.

Trần Vũ lắc đầu thở dài.

Thực ra, trong lòng hắn chưa từng trách cứ quyết định lúc trước của Mục Tuyết Tình, càng không nói đến ghi hận.

Trần Vũ cũng không rõ nỗi khổ tâm của Mục Tuyết Tình.

Chẳng qua, sau lần phân rõ giới hạn đấy, trong lòng hắn bỗng nhiên thả lỏng, tâm cảnh rộng mở, không cần truy cầu hay đối mặt với Mục Tuyết Tình khoảng cách lúc xa lúc gần.

- Bình thường!

Nam Cung Lễ cười ha ha một tiếng, nói:

- Ngươi thay lòng đổi dạ rồi, chẳng lẽ, ngươi thật sự coi trọng Thu Hinh Nhi?

Tính cách hắn thẳng thắn, nên thanh âm nói chuyện cũng rất lớn.

Đúng lúc đó, một đôi hoa tỷ muội xinh đẹp từ bên ngoài tiến vào.

Chính là tỷ muội Thu Hinh Nhi.

Nghe thấy lời này, trên mặt Thu Hinh Nhi thoáng hiện một tia đỏ hồng, khẽ hừ một tiếng.

- Nam Cung Lễ! Hai người các ngươi dám...

Thu Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

- Ha ha! Ta còn phải đi thu thập vài loại tài liệu...

Thân hình Nam Cung Lễ chợt lóe lên rồi biến mất, vô sỉ bỏ lại Trần Vũ một mình.

Một màn này, khiến Trần Vũ không nói nên lời. Đối mặt với hai nữ nhân, nhất là ánh mắt trong suốt như hồ, dịu dàng ôn nhu của Thu Hinh Nhi, hắn cảm thấy lúng túng vô cùng.

- Trần Vũ, lần này ta nên nói gì đây?

Thu Nguyệt không có hảo ý nói.

Trần Vũ vừa chuẩn bị kiếm cớ rời đi, đột nhiên nghe thấy thanh âm của chưởng quầy.

- Thổ Linh Tham ư? Tám mươi năm thì có hai cây. Chẳng qua, mỗi cây đều cần 8000 nguyên thạch thứ phẩm.

- Mắc như vậy?

Một nam tử trung niên nhướng mày, nói:

- Trước đây mua Hoàng Linh Tham một trăm năm tuổi cũng chỉ 8000, 9000 nguyên thạch thứ phẩm.

- Hắc hắc, không có biện pháp. Thổ Linh Tham đắt hơn Linh Tham bình thường. Huống chi, đêm nay sẽ bắt đầu đấu giá hội cỡ lớn, các loại trân tài đều ít nhất tăng giá gấp ba lần.

Chưởng quầy bày ra bộ dạng "muốn mua thì mua, không mua thì thôi".

Nam tử trung niên tức giận, quay người đi xem những dược liệu khác.

- Ta muốn mua hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi kia.

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Ồ?

Nam tử trung niên và đám người Thu Hinh Nhi đều nhìn về phía người lên tiếng.

- Trần Vũ!

Thu Nguyệt cũng giật mình.

- Không! Là ta tới trước, Thổ Linh Tham kia, ta mua!

Nam tử trung niên đảo mắt một vòng, lâm thời chợt đổi ý.

- Ngươi không mua, đương nhiên thuộc về ta.

Trần Vũ tức giận.

Sở dĩ hắn muốn mua Thổ Linh Tham tám mươi năm này, chủ yếu dùng làm đồ dự phòng.

Trong phương thuốc luyện thể thứ ba, mặc dù nói tốt nhất là Thổ Linh Tham đã ngoài trăm năm tuổi, nhưng tám mươi năm tuổi cũng có thể miễn cưỡng thông qua, chỉ có điều hiệu quả sẽ kém đi một chút mà thôi.

- Hừ! Ta thêm vào 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

Nam tử trung niên kia trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

"Vù..."

Trên người hắn phóng xuất ra một luồng khí tức cường đại của Luyện Tạng kỳ, trên mặt tràn đầy vẻ uy hiếp.

Trần Vũ cười lạnh, không hề để ý.

Thu Nguyệt ở bên cạnh thì hớn hở xem kịch vui.

Kết quả, khiến hai nữ nhân cảm thấy ngoài dự liệu là câu nói lạnh nhạt của chưởng quầy:

- Vị này là khách quý của Hội Ẩn Hồ, nếu như ngươi không cần, vậy thì hai gốc Thổ Linh Tham này đều thuộc về hắn.

- Cái gì? Khách quý Hội Ẩn Hồ ư?

Sắc mặt nam tử trung niên tái xanh, nhìn Trần Vũ với vẻ không thể tin nổi.

Ngay cả hai nữ tử Thu Hinh Nhi cũng kinh ngạc ngoài ý muốn.

Các nàng nhìn Trần Vũ hời hợt lấy ra một đống nguyên thạch thứ phẩm, mua đi hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi, còn được hưởng ưu đãi chiết khấu 10%.

***

(*) Vi gian bất thương: hông gian trá không làm nghề buôn bán.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Quỷ kiếm Lữ Tam Thông

Giảm giá 10%! Tên này được hưởng thụ giảm 10% giá cả?

Thu Nguyệt vừa đố kỵ vừa ước ao.

Nếu sớm biết Trần Vũ có thân phận khách quý, vậy thì những giao dịch lúc trước đã tiết kiệm được ít nguyên thạch rồi.

Được hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi, phương thuốc luyện thể "Linh Tham Mật Xà" của Trần Vũ lại thêm một phần bảo đảm, càng tiến gần mục tiêu thêm một bước.

Hắn vừa chuẩn bị rời đi đã bị Thu Nguyệt giữ lại.

- Ta và tỷ tỷ muốn mua vài viên Hồi Khí đan và đan trị thương thượng phẩm, còn có Băng Sơn Tuyết Liên...

Thu Nguyệt cười hì hì một tiếng.

Thì ra, nàng muốn mượn thân phận khách quý của Trần Vũ để trợ giúp giảm giá.

- Được rồi.

Dù sao Trần Vũ cũng không tổn thất gì, giúp hai nữ nhân mua đan được cũng không có vấn đề.

Chẳng qua, dược điếm này không có Băng Sơn Tuyết Liên mà Thu Hinh Nhi cần, vì vậy lại đi tới một quầy dược điếm cỡ lớn khác.

Vừa tiến vào cửa hàng.

- Chưởng quầy! Ngươi sao lại làm sinh ý như vậy? Gốc Huyết Linh Tham bảy mươi năm tuổi này là ta tới trước!

Một thiếu nữ xinh đẹp bất mãn nói.

- Hắc hắc, mỹ nữ, nếu ngươi đồng ý bồi bản thiếu gia một đêm, Huyết Linh Tham này tặng ngươi cũng không sao.

Một đôi mắt bỉ ổi đảo qua đảo lại trên da thịt trắng bóng của thiếu nữ.

- Đồng sư tỷ.

Trần Vũ ngạc nhiên, thiếu nữ xinh đẹp kia lại chính là Đồng Ngọc Linh.

Nhiều ngày không gặp, Đồng Ngọc Linh biến hóa càng lớn, da thịt trắng mịn tinh tế, đôi mắt hàm thu thủy, có một loại tươi trẻ thu hút người nhìn.

- Ngươi là ai? Dám quản chuyện của ta?

Nam tử đeo kiếm trợn mắt.

Thoáng chốc, một luồng khí tức tinh thần âm lãnh sắc bén đâm thẳng tới, đây là uy áp tiếp cận Hóa Khí cảnh.

Đối thành Thông Mạch kỳ, e rằng cũng giật mình run sợ, đứng không vững.

- Tên này...

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống, Băng Tâm Chi Lệ đeo trên người tản mát một tia khí tức lành lạnh, ổn định tâm thần.

Thực lực của nam tử đeo kiếm rất mạnh mẽ.

- Chậc chậc, chỉ là Thông Mạch kỳ, lại có thể đứng trước mặt ta mà không đổi sắc.

Nam tử lôi thôi cười một tiếng quái dị.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy đôi tỷ muội Thu Hinh Nhi, mắt liền sáng lên.

Nhất là dung mạo tuyệt mỹ điềm tĩnh dịu dàng ôn nhu của Thu Hinh Nhi lại càng khiến cho hắn nhìn lồi cả mắt.

- Ồ! Mỹ nữ cực phẩm.

Nam tử lôi thôi thoáng giật mình, thân hình lóe lên.

Một khắc sau, nam tử lôi thôi mang theo mùi thối nhào tới trước mặt Thu Hinh Nhi. Cũng không biết đối phương là bao nhiêu ngày chưa tắm rửa.

Tốc độ thật nhanh!

Trong lòng Trần Vũ thoáng lạnh, chỉ trong nháy mắt, đối phương đã vòng qua mình và Đồng Ngọc Linh, đi tới trước mặt Thu Hinh Nhi.

- Ngươi là Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông à?

Thu Hinh Nhi giật mình, trong mắt lóe lên một tia băng lãnh, nhìn nam tử lôi thôi một cách đề phòng.

Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông.

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh liền ồ lên.

- Hắn là Lữ Tam Thông nổi danh thiên tài Kiếm đạo? Nghe nói người này bản tính cổ quái, còn rất háo sắc...

- Địa vị của người này trong Thiết Kiếm môn tiếp cận thủ tịch đệ tử chân truyền, chỉ có đám người Phí Thiên Nhạc mới có thể sánh ngang.

Ở đây có rất nhiều người đều nghe qua lời đồn về người này.

Thứ nhất, thực lực của Lữ Tam Thông rất mạnh mẽ, là thiên tài Kiếm đạo kiệt xuất nhất của Thiết Kiếm môn.

Thứ hai, người này ác danh truyền xa, ham nữ sắc, đã làm không ít chuyện thương thiên hại lý.

- Mỹ nữ tuyệt sắc, còn là một đôi tỷ muội...

Lữ Tam Thông uốn éo, đưa mũi dí tới chỗ hai nữ tử, vẻ mặt say sưa hưng phấn.

Tỷ muội Thu Hinh Nhi đều lộ vẻ chán ghét và đề phòng.

Trong đó, Thu Nguyệt sợ đến xanh mặt, chủ yếu là ác danh của tặc tử này quá thịnh. Nghe nói, tặc tử này để mắt đến nữ nhân nào, rất ít khi thất thủ.

- Đồng sư tỷ, ngươi không sao chứ?

Trần Vũ nhìn Đồng Ngọc Linh, dò hỏi tình huống.

Đồng Ngọc Linh thấy Trần Vũ, thoáng thở phào một tiếng, truyền âm nói rõ nguyên nhân.

Thì ra, Đồng Ngọc Linh lần này đến Hội Ẩn Hồ cùng gia tộc. Lúc đi riêng sưu tập tài liệu bị tặc này để mắt đến, hơn nữa còn đeo bám không thôi.

Chính vì vậy, lúc Đồng Ngọc Linh xem trọng trân tài nào, vừa muốn mở miệng, Lữ Tam Thông liền giành trước.

Nhưng mà ngặt nỗi Lữ Tam Thông có lệnh bài khách quý Hội Ẩn Hồ, các cửa hàng lớn đều phải nể hắn ba phần.

Chẳng qua, Lữ Tam Thông nhìn thấy Thu Hinh Nhi bất kể là tư sắc hay khí chất đều tuyệt mỹ, liền bị kinh diễm chấn trụ, dời đi "mục tiêu".

- Ác tặc! Ngươi... ngươi muốn làm gì? Nơi này có rất nhiều đệ tử của Vân Nhạc môn ta, nếu ngươi dám...

Thu Nguyệt thấy người đông, lá gan cũng to lên, phẫn nộ quát.

Lữ Tam Thông cười một tiếng quái dị.

“Vù...”

Tàn ảnh kéo theo một trận quái phong, Lữ Tam Thông dùng tốc độ quỷ dị kinh người, xuất hiện bên cạnh Trần Vũ.

- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi là sứ giả hộ hoa của hai nữ tử này? Ta ghét nhất loại người như ngươi, vừa thấy chỉ muốn đạp một cái.

Lữ Tam Thông chán ghét nói.

Dứt lời, hắn cười một tiếng quỷ dị, trên tay xuất hiện một hai miếng vải lớn bằng bàn tay, tỏa ra hương thơm kỳ lạ.

Miếng vải này chất liệu tinh mỹ, dùng tơ lụa thượng đẳng, nhìn hình thêu trên đó, giống như xuất xứ từ nữ nhân nào đó.

- A... Mùi thơm cơ thể mê người này, vẫn còn lưu lại sao?

Lữ Tam Thông lộ vẻ mặt bỉ ổi, ngửi hai miếng vải.

- Y phục của ta!

Thu Nguyệt hét lên thất thanh, nhìn lại trên y phục mình mặc đã thấy thiếu đi một mảnh vải.

- Ngươi...

Khuôn mặt Thu Hinh Nhi chợt trở nên lạnh lẽo, nổi giận không nhịn nổi. Ngay cả váy áo của nàng cũng thiếu đi một mảnh vải, vị trí dưới chân có thể cảm giác được nơi đó có gió thổi vào.

Mọi người xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Lữ Tam Thông lượn tới lượn lui hai vòng, lại có thể thần không biết quỷ không hay, đat được hai miếng vải trên người hai nữ nhân, thậm chí nhân cơ hội chiếm tiện nghi mỹ nữ.

- Thân pháp thật đáng sợ! Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông dù chưa dùng kiếm đã có thực lực như vậy.

Trần Vũ thầm giật mình.

Tu vi của đối phương e rằng đã đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, thực lực chân chính tiếp cận Hóa Khí cảnh.

- Tiểu tử, không phải ngươi là sứ giả hộ hoa sao?

Lữ Tam Thông cầm hai miếng vải, nhìn Trần Vũ một cách châm chọc.

Đột nhiên, da thịt Trần Vũ thoáng phát lạnh, trái tim thần bí cấp tốc nhảy lên, cánh tay theo bản năng đỡ về phía bên trái.

“Ầm...”

Bàn tay rực rỡ đồng văn, vô thức ngăn trở một bàn tay đang chộp tới eo mình.

Thân hình Trần Vũ nhoáng lên, chỉ cảm thấy một luồng nội tức âm lãnh thấu xương tràn thẳng vào trong cơ thể. Trái tim hắn giữ lực, Vân Sát nội tức giống như sóng thần cuộn trào mới khó khăn ngăn cản được luồng nội tức kia tiến thêm một bước.

Ồ?

Lữ Tam Thông thất thủ, thân hình thối lui hai ba bước, kinh ngạc thốt lên:

- Tiểu tử không tệ, lại có thể cản được một kích ba thành lực của ta.

Hắn vừa ra tay, ngay cả Thu Hinh Nhi tu vi Luyện Tạng kỳ cũng không làm gì được.

Không ngờ tiểu tử Thông Mạch kỳ này lại phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa lực lớn vô cùng, thậm chí đẩy lui hắn.

- Lữ Tam Thông! Ngươi dám hạ thủ với Hinh Nhi?

Lúc này, vài tên đệ tử Vân Nhạc môn đi tới, người cầm đầu là một thanh niên áo tím.

Chính là Côn Lăng.

Trần Vũ thở dài một hơi, đây mới là “sứ giả hộ hoa” chính hiệu, còn mình chẳng qua là cá trong chậu gặp tai họa mà thôi.

Ngoại trừ Côn Lăng còn có hai ba tên tinh anh nội môn, tu vi đều là Luyện Tạng trung kỳ, hậu kỳ.

- Côn Lăng? Bại tướng dưới tay ta mà thôi. Không phải Lữ mỗ bốc phét nhưng quý tông cũng chỉ có Tông Thiên Thần là có thể đánh với ta một trận.

Lữ Tam Thông biết Côn Lăng, khinh thường nói.

- Đừng vội càn rỡ. Năm ngoái giao phong trăm chiêu, cuối cùng ta trúng quỷ kế của ngươi mới để ngươi đắc ý.

Côn Lăng tức giận.

Thoáng cái, nhân mã hai bên đã bạt kiếm giương cung, bộ dạng giống như chuẩn bị lao vào đánh nhau.

- Hừ! Lữ Tam Thông, cuối cùng cũng để ta tìm được ngươi...

Thanh âm băng lãnh của một nữ tử từ bên cạnh Trần Vũ vang lên.

Ai?

Trong lòng Trần Vũ trầm xuống, dư quang bên khóe mắt nhìn thấy bên cạnh người xuất hiện một thiếu nữ mặc tuyết bào.

Nữ nhân này có gương mặt trái xoan tinh xảo, da thịt như tuyết, mịn màng sáng bóng, khí chất thanh mỹ xuất trần nhưng khắp toàn thân lại tản mát một loại băng lãnh cự tuyệt người ngoài nghìn dặm.

- Lý Băng Nguyệt! Sao ngươi cũng tới đây?

Nhìn thấy nữ nhân này, Lữ Tam Thông cuối cùng cũng biến sắc, trong mắt thoáng hiện một tia kiêng kỵ.

“Vù...”

Hắn hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, chui vào trong đoàn người, trực tiếp bỏ chạy.

- Chạy đi dâu?

Thiếu nữ tuyết bào Lý Băng Nguyệt cũng thoắt cái biến mất, như bóng với hình lách vào trong đoàn người, ngọc thủ vung lên hai đạo đao khí hàn phong, nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống mười mấy độ.

“Phốc... Phốc... “

Hai đạo đai khí hàn phong mang theo khí lạnh thấu xương, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, đánh trúng hai cái bóng mơ hồ đang chạy trốn.

Nhưng một khắc sau, tại chỗ rơi xuống hai mảnh vải đóng băng, còn Lữ Tam Thông thì đã biến mất không còn tăm hơi.

- Làm phiền Lý cô nương ra tay, tặc tử này chuyên hạ thủ với những nữ nhân xinh đẹp, xú danh rõ ràng, cần phải bị giáo huấn mới được...

Côn Lăng ôm quyền nói.

Tỷ muội Thu Hinh Nhi cũng vội vàng cảm ơn.

- Lý Băng Nguyệt ư? Ngươi là đệ nhất thiên tài Thủy Nguyệt phái? Là Lý Băng Nguyệt có danh hiệu “Thủy Nguyệt Băng Tiên” à?

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng lên, trong mắt tràn ngập sùng bái.

- Ta giao thủ với tặc tử này cũng không nắm chắc tất thắng. Nhưng tặc tử này một khi thực sự để mắt tới mục tiêu, sẽ rất kiên nhẫn, cuối cùng tìm được cơ hội hạ thủ.

Lý Băng Nguyệt vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn Thu Hinh Nhi một cái, sau đó thân ảnh dung nhập vào trong đám người, biến mất.

Luận nhan sắc, Lý Băng Nguyệt không thua kém Thu Hinh Nhi bao nhiêu, thế nhưng loại vẻ đẹp băng diễm này lại khiến người ta rất khó quên.

- Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông? Thủy Nguyệt Băng Tiên? Hai người này rất lợi hại. Luyện Tạng hậu kỳ bình thường đều không phải đối thủ.

Trần Vũ trịnh trọng đánh giá.

- Bọn họ đều là thiên tài tuyệt đỉnh có hi vọng tranh đoạt “thủ tịch đệ tử”. Ngược lại Trần sư đệ ngươi vừa rồi có thể ngăn cản Lữ Tam Thông tập kích, thật khiến Hinh Nhi xấu hổ.

Thu Hinh Nhi mỉm cười, dáng vẻ xinh đẹp không thể tả xiết, đầy hứng thú nhìn Trần Vũ.

Tu vi Thông Mạch kỳ, lại có Ngân lệnh Ẩn Hồ, gia tài phong phú, còn có thể ngăn cản Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông tập kích.

Trên thân thiếu niên này, càng ngày càng nhiều bí ẩn.

Nụ cười tự nhiên trên mặt Thu Hinh Nhi lúc nói chuyện, khiến những người xung quanh, bao gồm đám đệ tử Côn Lăng đều bị vẻ kinh diễm chấn trụ.

- Lần này lại nhờ Trần sư đệ rồi.

Lúc này, Đồng Ngọc Linh cũng thuận lợi mua được gốc Huyết Linh Tham bảy mươi năm tuổi, vẻ mặt mừng rỡ.

Trần Vũ cười khổ lắc đầu thầm nghĩ: "Muốn cảm tạ thì cũng phải cảm tạ Lý Băng Nguyệt hoặc Thu Hinh Nhi, nhất là Thu Hinh Nhi sau khi trở thành "mục tiêu" của Lữ Tam Thông mới đúng."

- Tỷ tỷ, ngươi tuyệt đối không nên xem trọng tiểu tử này. Hắn cũng không phải là người chung tình, đầu tiên là Mục Tuyết Tình, bây giờ lại thêm một Đồng Ngọc Linh, người nào cũng là đại mỹ nữ...

Thu Nguyệt ở bên cạnh khinh thường bôi đen Trần Vũ.

Trần Vũ không để ý đến nàng, cùng theo Đồng Ngọc Linh rời khỏi dược điếm này.

Hiện tại, màn đêm buông xuống, trên Ẩn Hồ Đảo thắp sáng đèn lồng đa dạng phong phú, lại có một loại vẻ đẹp lộng lẫy riêng.

- Trăm đèn cùng phát sáng, đấu giá hội Ẩn Hồ sắp bắt đầu rồi.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thu Hinh Nhi lộ ra dị sắc.

Tại khu vực trung tâm nhất của Hội Ẩn Hồ, một tòa kiến trúc mái vòm cao lớn, dâng lên sương khói lấp lánh đủ màu.

- Hội đấu giá sắp bắt đầu rồi!

Không ít thân ảnh đều tiến đến vị trí đấu giá hội.

Trong lòng Trần Vũ có chút mong chờ, trên người mang nhiệm vụ, không lâu sau sẽ phải lên đường. Trước đó, có thể đột phá lần nữa hay không đều quyết định bởi đấu giá hội lần này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Đấu giá hội

Theo dòng người.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh đã đi tới tòa kiến trúc mái vòm đấu giá hội.

- Đồng sư tỷ, lần trước ở tông môn ngươi tìm ta có chuyện gì?

Trần Vũ đột nhiên hỏi.

Hắn từng đi tìm Đồng Ngọc Linh, biết đối phương trở về gia tộc. Lần này Đồng Ngọc Linh cũng theo gia tộc đến đây.

- Một lời khó nói.

Đồng Ngọc Linh có chút cay đắng, than thở:

- Gia tộc ta ở gần Phong Dương thành, gần đây bị môn đồ của Cốt Ma Cung trà trộn. Suy cho cùng cũng bởi quá gần chiến trường. Nên sau khi nhận được gia tộc cầu trợ, ta chủ động đi qua, điều tra tung tích Cốt Ma Cung, thậm chí trợ giúp thanh trừ nanh vuốt của Cốt Ma Cung trong thế tục.

Trần Vũ thầm giật mình.

Phong Dương thành mà Đồng Ngọc Linh nói cũng gần Tương Dương thành, chỉ cách mấy trăm dặm lộ trình mà thôi.

- Lần trước ta tìm Trần sư đệ là vì muốn giao dịch gốc "Huyết Linh Chi" của ngươi. Thứ nhất, một vị trưởng bối trong gia tộc ta bị đám tay chân của

Cốt Ma Cung đả thương, cần loại trân tài này để khôi phục thương thế và nguyên khí, thứ hai, đối mặt với đám tay chân của Cốt Ma Cung trong thế tục, ta cũng có nhu cầu cấp bách để thăng thực lực.

Đồng Ngọc Linh nói rõ nguyên nhân.

Trần Vũ nghe nói, không khỏi nảy sinh cảm giác đồng bệnh tương liên. Đồng Ngọc Linh cũng giống hắn, ở tình cảnh tương đối nguy hiểm.

- Cũng được, gốc Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi kia, vốn là chiến lợi phẩm khi đánh chết Huyết Thủ Ngốc Đầu, tặng cho Đồng sư tỷ cũng không sao.

Trần Vũ lấy ra gốc Huyết Linh Chi mà bản thân cất giữ đã lâu.

Ban đầu, hắn vốn định bán ra gốc Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi này, dùng để đổi lấy Thổ Linh Tham. Nhưng giờ cũng không cần thiết nữa.

- Trần sư đệ cứ ra giá, ta nợ ngươi không ít ân nghĩa, tuyệt đối không thể để ngươi lại chịu thiệt nữa.

Đồng Ngọc Linh khẩn thiết nói.

Kỳ ngộ ao máu lần trước, nếu không có Trần Vũ tại đó, không biết nàng sẽ rơi vào kết cục gì.

- Vậy thì 4000 nguyên thạch thứ phẩm đi.

Trần Vũ nói.

- Bốn nghìn ư? Giá này tuyệt đối không mua được!

Đồng Ngọc Linh lắc đầu nói:

- Gia tộc bọn ta sắp tham gia đấu giá hội, chi tiêu cũng tương đối eo hẹp, trước hết trả Trần sư đệ 7000 nguyên thạch thứ phẩm.

Huyết Linh Chi tám mươi năm tuổi, bình thường đều có thể bán 5000, 6000 nguyên thạch thứ phẩm.

Mà hiện nay, giá cả các loại trân tài đều bạo tăng, bán giá 8000 cũng rất bình thường.

- Được rồi.

Trần Vũ giao Huyết Linh Chi cho Đồng Ngọc Linh, tiếp nhận bảy mươi khối nguyên thạch chính phẩm.

Cứ như vậy, trừ đi nguyên thạch mua đan dược và hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi lúc trước, bây giờ Trần Vũ có khoảng gần 3 vạn 3000 nguyên thạch thứ phẩm.

...

Trước hội trường đấu giá.

Trần Vũ và Đồng Ngọc Linh tách ra, Đồng Ngọc Linh hội họp với gia tộc cùng đi vào đấu giá hội.

- Trần Vũ, chờ chút.

Trần Vũ vừa định tiến vào, đã nghe Thu Nguyệt gọi hắn, Thu Hinh Nhi cũng đi theo cùng nàng.

- Các ngươi...

Trần Vũ có chút đau đầu.

Hai nữ nhân này, nhất là Thu Hinh Nhi quá gây sự chú ý của người khác, rất phiền toái.

- Thế nào? Trần sư đệ không chào đón chúng ta?

Thu Hinh Nhi nhoẻn miệng cười, giống như một bông hoa, xinh đẹp động lòng người, trong đôi mắt trong suốt như thu thủy, có một loại hàm súc khiến người khác tự ti mặc cảm không dám nhìn thẳng.

- Hừ! Chúng ta chỉ muốn mượn ngân lệnh khách quý của ngươi mà thôi, tiến vào đấu giá hội cũng bớt phiền toái.

Thu Nguyệt tức giận, cực kỳ bất mãn với biểu tình của Trần Vũ.

Nếu là người khác, nhìn thấy tỷ muội hai người chủ động tiếp cận, thậm chí còn thụ sủng nhược kinh (*). Người này vậy mà lại có vẻ không tình nguyện chút nào.

- Được rồi.

Trần Vũ dẫn theo hai nữ tử, cùng tiến vào đấu giá hội.

- Ngân lệnh khách quý? Ba vị mời vào trong.

Ở lối vào, Trần Vũ lấy ra lệnh bài, có một vị nữ tỳ chuyên môn tiếp đón ba người.

Đổi thành người khác, tham gia đấu giá hội, phải đóng một khoảng phí vào không nói, còn phải xác định tài sản hoặc nguyên thạch mới có thể vào trong đấu giá hội.

Không lâu sau, ba người Trần Vũ đã được an bài đến đài khách quý tương đối cao.

Loại đài khách quý này, giống như một cái sân nhỏ, đủ cho ba bốn người ngồi, còn có nữ tỳ dâng lên bánh trái đồ uống, tùy thời nghe sai khiến.

Bên cạnh đó, còn có một gian lầu các khách quý cao cấp hơn, hoàn cảnh lịch sự tao nhã, có thể dung nạp khoảng mười người.

Đương nhiên, chỉ có "khách quý kim lệnh" mới được hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Không đến nửa canh giờ, mấy trăm ghế của hội trường đấu giá đã chật kín một nửa. Trong các phe nhân mã tham gia đấu giá hội này, có đại gia tộc thế tục, có ba đại tông môn, có võ giả bình dân, tán tu,...

Trong đó, Trần Vũ còn nhìn thấy Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm tiến vào trong lầu các khách quý của hoàng thất.

Đám người Nam Cung Lễ, Đoàn Kiêu Long cũng tự tiến nhập khu vực gia tộc của mình.

- Kìa... Không phải là Trần Vũ sao?

Tại một góc hẻo lánh của đấu giá hội, có một trung niên và hai lão giả.

Một người trong đó là gia chủ Trần gia - Trần Thiên Uy.

Hai người còn lại, lần lượt là một tộc lão râu trắng và một vị lão tổ tóc trắng trong gia tộc.

Lúc này, Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng nhìn thấy Trần Vũ ngồi trên ghế khách quý đều ngạc nhiên như nhìn thấy quỷ.

Vị trí khách quý mà Trần Vũ ngồi ở khu vực tương đối cao, rất là bắt mắt. Huống chi bên cạnh hắn còn có hai cô gái xinh đẹp, thậm chí Thu Hinh Nhi càng là quốc sắc thiên hương.

- Sao hắn có thể ngồi trên vị trí khách quý?

Trần Thiên Uy giật mình, không thể tin nổi.

Phải biết rằng, bọn họ trả giá không nhỏ mới miễn cưỡng được ba cái ghế, còn là ở vị trí xó xỉnh nhất.

- Một đệ tử ngoại môn như hắn... Vậy mà có tư cách ngồi ở vị trí khách quý?

Vị tộc lão râu trắng từng quả quyết cho rằng Trần Vũ không thể tiến vào nội môn trọn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói.

- Đệ tử nội môn?

Ở chỗ ngồi bên cạnh, vừa vặn có một đệ tử Vân Nhạc môn nghe được, cười khẩy nói:

- Trần Vũ mà các ngươi nhắc đến đã là đệ tử nội môn, còn là môn đồ của trưởng lão, trong cuộc tranh tài của ba tông, nhất chiến dương danh.

Cái gì!

Đệ tử nội môn? Môn đồ trưởng lão?

Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng đều chấn kinh, nửa ngày không nói nên lời.

- Tình huống rốt cuộc thế nào?

Vị lão tổ tóc trắng của Trần gia trầm mặt.

Trần gia vốn là một thế lực không nhỏ, kỳ thực cũng có một lão tổ Luyện Tạng kỳ tọa trấn, chẳng qua bình thường không lộ diện mà thôi.

- Bẩm lão tổ... Trần Vũ này...

Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng đều cảm thấy trán ứa ra mồ hôi lạnh, thanh âm rất nhỏ.

Trần Vũ chỉ là Bán Linh Thể, nên bọn hắn gần như không cung cấp bất kỳ tài nguyên nào, vậy mà lại có thể trở thành đệ tử nội môn, môn đồ trưởng lão, còn nhất chiến dương danh.

Bọn họ mơ hồ cảm thấy giống như có một bàn tay đang tát lên mặt mình mấy cái.

- Ghế khách quý, tiểu tử kia...

Cùng lúc đó, người của Mục gia, Trần gia đều nhìn thấy Trần Vũ ngồi ở vị trí khách quý.

Bên cạnh đó, trong một gian lầu các khách quý, Dịch Vân Phi một thân áo trắng cũng nhìn chằm chằm Trần Vũ, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Trong gian lầu các này, có hai vị trưởng lão Thủy Nguyệt phái và vài tên đệ tử chân truyền.

- Chư vị, đấu giá hội Ẩn Hồ sắp bắt đầu, phần quan trọng của đấu giá sẽ do Kiều mỗ tới chủ trì.

Trên đài đấu giá, một vị lão giả khoảng bảy mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn quắc thước lên tiếng.

Thanh âm hùng hậu của hắn vang khắp toàn trường, trên người mơ hồ tản ra khí tức Hóa Khí Hậu Thiên, hiển nhiên là một vị cao nhân Hóa Khí cảnh.

- Thì ra là Kiều lão.

- Hắn là Trận Pháp Sư kiêm Luyện Khí Sư nổi danh của Sở quốc, học thức uyên bác, nghiên cứu cổ học, am hiểu giám định.

Mọi người dưới sân đều trở nên nghiêm túc.

Kiều lão đưa tay ngăn mọi người xôn xao, cười nói:

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất là mười viên Uẩn Thể đan, xuất phẩm từ đại sư "Ngũ Đông Sơn". Mỗi viên khởi điểm 2500 nguyên thạch thứ phẩm, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 100.

Uẩn Thể đan thượng phẩm.

Dưới sân đấu giá lập tức xôn xao.

Nhất là ánh mắt những nhân sĩ Thông Mạch kỳ, Luyện Tạng kỳ, đều sáng rực lên.

- Uẩn Thể đan đều có tác dụng với ba cấp Nhập Môn Luyện Thể. Uẩn Thể đan thượng phẩm, thậm chí có thể khiến tu vi Luyện Tạng kỳ tinh tiến.

Ánh mắt Thu Nguyệt sáng ngời, nói.

Lúc này, trên sân cũng bắt đầu làn sóng đấu giá.

- 2800!

- 3200!

- 3500!

...

- Ta ra 5000!

- 5200!

Không lâu sau, viên Uẩn Thể đan thượng phẩm đầu tiên đã bị đẩy giá vượt qua 5000.

- 7000!

Cuối cùng, trong gian lầu các khách quý của hoàng thất, một thanh âm kết thúc tràng đấu giá Uẩn Thể đan vang lên.

Chín viên Uẩn Thể đan sau đó cũng đều bán hết sạch với giá không dưới 6000.

- Đúng là điên cuồng. Uẩn Thể đan thượng phẩm chỉ có thể xúc tiến một ít tu vi của Luyện Tạng kỳ, vậy mà có thể đẩy lên giá cao như vậy.

Trần Vũ cảm khái.

- Trần sư đệ, nếu ngươi lấy ra viên Uẩn Khí đan trong tay ngươi, tuyệt đối có thể bán được giá gấp bội Uẩn Thể đan thượng phẩm.

Thu Hinh Nhi mỉm cười một tiếng.

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ hai là trứng Hung Điểu Vương, tổng cộng có ba viên, mỗi viên giá khởi điểm 1000 nguyên thạch thứ phẩm...

Kiều lão lên tiếng.

- 3200!

- 3500!

...

- 4800!

Không lâu sau, giá của trứng Hung Điểu Vương đã bị đẩy lên gần 5000.

Cuối cùng, quả trứng bị bán ra với giá 6000.

Trần Vũ hoài nghi mấy viên trứng Hung Điểu Vương này là do đám người Lý Đại Khuê gửi bán.

Chẳng qua, người tham gia đấu giá trứng này cũng không phải là nhiều.

Hiện nay Cốt Ma Cung xâm lấn, thế lực khắp nơi đều muốn tăng mạnh thực lực, cần nhất là đan dược, linh tài, bảo khí các loại. Trứng của Hung Điểu Vương cũng không có huyết thống đặc thù, cần bồi dưỡng thời gian dài, tốn rất nhiều tinh lực và tâm huyết.

Viên trứng Hung Điểu Vương thứ hai, thứ ba cũng chỉ đấu giá được hơn 5000.

Sau đó, trên đấu giá hội bắt đầu bán ra từng kiện vật phẩm.

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ sáu là hạ phẩm bảo khí Huyết Nha kiếm, sử dụng răng của Kiếm Xỉ Hổ Vương, kết hợp với khoáng thạch Huyết Linh trân quý mà luyện chế thành. Kiếm này ngoại trừ uy lực không tầm thường ra còn có lực sát thương ăn mòn thân thể huyết nhục, bộ vị bị trúng kiếm này rất khó khép miệng...

Kiều lão cười nói.

Đấu giá hội đến nay, cuối cùng đã xuất hiện một kiện bảo khí.

- Giá khởi điểm, 1 vạn 5000 nguyên thạch thứ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 1000.

- 1 vạn 8000!

- 2 vạn!

- 2 vạn 3000!

...

- Hai vạn 8000!

Rất nhanh, thanh Huyết Nha kiếm này đã bị đẩy lên gần 3 vạn.

Cuối cùng, kiếm này được bán ra với giá 3 vạn, bị một người đội mũ rộng vành thần bí mua được.

- Đáng tiếc là ta không đủ nguyên thạch.

Vẻ mặt Đồng Ngọc Linh có chút thất lạc. Nàng cũng tham dự đấu giá Huyết Nha kiếm, chỉ tiếc là tài lực không đủ.

Nửa canh giờ sau.

Vật phẩm bán đấu giá đã qua mười mấy vòng.

- Tiếp theo là một kiện kỳ vật dị bảo.

Kiều lão cười nói.

- Kỳ vật dị bảo bình thường đều là bảo vật có năng lực đặc biệt hoặc hiệu quả kỳ lạ, không dễ đánh giá đẳng cấp như bảo khí. Phần lớn chúng nó được tạo ra ngẫu nhiên trong quá trình luyện khí, có công năng cao hoặc thấp riêng biệt.

Kiều lão giải thích, giọng điệu có chút sắc thái thần bí.

- Trần sư đệ, bảo khí ngươi đeo cũng có thể xem là một loại kỳ bảo dị vật.

Thu Hinh Nhi cười nói.

- Ồ?

Trần Vũ không khỏi lộ vẻ hứng thú.

Dưới đài đấu giá, một mỹ nữ cao gầy bưng lên một cái khay, bên trên đặt ba khối cầu kim loại, bề mặt có chút rỉ sét, màu xám tối.

"Thịch thịch thịch..."

Bỗng nhiên, trái tim trong cơ thể Trần Vũ cấp tốc nhảy lên, giống như thể hiện một loại khát khao nào đó.

- Xảy ra chuyện gì?

Trần Vũ kinh hãi, khối cầu kim loại kia vậy mà có thể khiến trái tim thần bí phát ra phản ứng như vậy.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như vậy kể từ khi hắn dung hợp với trái tim thần bí.

***

(*) Thụ sủng nhược kinh: được yêu quý mà cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Không gian quỷ dị

"Thịch thịch thịch..."

Trần Vũ nhìn chằm chằm ba viên cầu kim loại trên đài đấu giá, trái tim trong cơ thể nhảy lên mạnh mẽ, loại cảm giác nhu cầu bức thiết này hết sức rõ ràng.

- Chẳng lẽ những viên cầu này có tác dụng với trái tim thần bí?

Trong lòng Trần Vũ không khỏi kinh ngạc.

Nếu có thể được những viên cầu này, nói không chừng có thể khai thác được công dụng hoặc lai lịch của trái tim thần bí.

- Ba viên cầu kim loại này hẳn là một loại dị bảo nào đó bắt nguồn từ Thượng Cổ. Nó có một đặc tính, đó là có thể hấp thu năng lượng hoặc chân khí ngoại giới ở biên độ rất nhỏ, mơ hồ bao hàm thành phần Không Gian Tinh Thạch.

Kiều lão giới thiệu.

Hấp thu năng lượng ngoại giới trong biên độ cực nhỏ?

Lời giới thiệu của Kiều lão khơi dậy sự hứng thú của vài người. Nhất là một ít Trận Pháp Sư, Luyện Khí Sư, thậm chí cường giả Hóa Khí cảnh.

- Bên cạnh đó, viên cầu kim loại này cứng rắn vô cùng, ngay cả bảo khí cũng không thể chém vỡ, có thể thấy được nó sử dụng chất liệu cực tốt. Nhưng Giám Định sư xem qua đều không tìm ra được lai lịch.

Chỉ có mỗi vậy?

Phần lớn người trên sân đều ngơ ngác nhìn nhau, có chút thất vọng.

Dưới tình huống Cốt Ma Cung mở rộng xâm lấn, phần lớn người đều có nhu cầu với những đồ vật có thể tăng cường thực lực trong thời gian ngắn.

Ba viên cầu kim loại này chỉ có những Luyện Khí Sư, Trận Pháp Sư, hoặc nhân sĩ nghiên cứu lĩnh vực đặc thù mới cảm thấy hứng thú.

- Mỗi viên giá khởi điểm 1 vạn. Mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn 1000.

Kiều lão lên tiếng.

- 1 vạn 1000!

Một tên Luyện Khí Sư dưới sân biểu lộ hứng thú.

- 1 vạn 2000!

- 1 vạn 3000!

Giá cả liên tục tăng lên, chẳng qua không bị cạnh tranh kịch liệt như đan dược hoặc bảo khí.

Trần Vũ thầm thở dài một tiếng.

Viên cầu kim loại này mặc dù mang tiếng là "kỳ vật dị bảo", nhưng không có điểm sáng nào hấp dẫn sự chú ý của người khác.

- 1 vạn 5000!

Trần Vũ giơ thẻ bài lên, báo ra một cái giá.

Chẳng qua cái giá này rất nhanh liền bị một lão giả da đen tăng thêm 1000 nguyên thạch thứ phẩm đẩy xuống.

- 1 vạn 8000!

Trần Vũ lại tăng thêm 2000.

Giá cả đến mức này, không ít người tham gia đều do dự. Phần lớn những người cảm thấy hứng thú với thứ này đều bỏ qua.

1 vạn 8000 có thể mua được không ít tài liệu luyện khí trân quý.

- 2 vạn!

Một tiếng cười lạnh từ trong gian lầu khách quý.

Mọi người đưa mắt nhìn, lập tức nhận ra lầu các này là khu vực của đám người Thủy Nguyệt phái.

Người đấu giá là một thiếu niên áo trắng, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc.

- Dịch Vân Phi!

Trần Vũ trầm mặt, đối phương hiển nhiên cố ý gây khó dễ mình.

Chẳng qua, viên cầu kim loại có liên quan đến trái tim thần bí, hắn không thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

- 2 vạn 2000!

Trần Vũ lại tăng thêm 2000.

- 2 vạn 3000!

Dịch Vân Phi cười lạnh, tiếp tục ra giá.

Mặc dù hắn không rõ tại sao Trần Vũ cần thứ này, nhưng trực giác mách bảo với Dịch Vân Phi, vật này có lẽ không đơn giản, tuyệt đối không thể để đối phương được như ý.

- 2 vạn 4000.

Trần Vũ hít sâu một hơi.

Mắt thấy giá cả càng ngày càng cao, Trần Vũ có chút do dự, nguyên thạch của hắn còn phải dùng để đấu giá Thổ Linh Tham trăm năm tuổi.

- 2 vạn 5000.

Trên mặt Dịch Vân Phi lộ vẻ châm chọc, hắn hiển nhiên không muốn Trần Vũ được như ý.

- Vân Phi, ngươi sắp tới sẽ trùng kích Luyện Tạng hậu kỳ, không muốn mua trân tài và linh đan sao?

Một tên trưởng lão nói.

Hả?

Dịch Vân Phi lập tức tỉnh táo lại.

Đúng vậy, viên cầu kim loại này, nếu như thực sự có bí mật, vậy những chuyên gia giám định há lại có thể không đào móc ra được?

Lỡ như mua thứ này rồi, lại không dùng được, ngược lại chiếm mất một lượng nguyên thạch mà hắn có thể chi phối, vậy thì sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch tiến cấp Luyện Tạng hậu kỳ của hắn.

- 2 vạn 5000? Tặng cho ngươi cũng được.

Trần Vũ bật cười.

Cái gì?

Sắc mặt Dịch Vân Phi biến đổi, thế nhưng hắn đã báo ra giá này, đường đường là một thiếu tông chủ, không có khả năng đổi ý trước mặt mọi người.

Trong lòng hắn nhất thời hối hận, lẽ ra không nên hành động theo cảm tính.

- 2 vạn 5000, có ai ra giá cao hơn không?

Kiều lão mừng rỡ, dò xét bốn phía, giá tiền này đã xem là không tệ rồi.

Suy cho cùng, 2 vạn 5000 cũng đủ mua một kiện bảo khí rồi.

Kết quả, toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, Dịch Vân Phi lộ vẻ không cam lòng, cầm xuống viên cầu kim loại đầu tiên.

Sau đó lại đấu giá viên cầu kim loại thứ hai.

Lần này, giá cả bị đẩy lên cao gần 1 vạn 6000 thì không còn đủ lực tăng giá nữa.

- Hai vạn!

Lúc Trần Vũ hô lên giá tiền như vậy thì đã không còn người cạnh tranh. Mặc dù hắn xác định, viên cầu kim loại thứ ba cũng rất có thể sẽ bị bán giá càng thấp hơn. Nhưng cái giá 2 vạn này, đã thấp hơn của Dịch Vân Phi 5000, Trần Vũ cũng hài lòng rồi.

- Tiểu tử này...

Trong lòng Dịch Vân Phi cực kỳ buồn bực, nhưng lại không thể phát tác được.

Đấu giá vẫn tiếp tục, viên cầu kim loại thứ ba, cuối cùng bị một Luyện Khí Sư da đen ra giá 1 vạn 8000 mua được.

- Công tử, đây là vật ngày đấu giá được.

Một nữ tỳ bưng một cái khay lên, trên khay đặt một viên cầu kim loại u ám.

- Ừm.

Trần Vũ lấy ra 200 nguyên thạch chính phẩm thanh toán.

- Thứ đồ nát này cũng giá trị 2 vạn nguyên thạch thứ phẩm?

Thu Nguyệt khó hiểu, cầm viên cầu kim loại lên, thử dung nhập một ít nội tức, cảm giác nội tức bị hấp thu một chút.

Thế nhưng, thứ này có tác dụng gì chứ?

- Bề mặt nó có một ít trận văn kỳ quái, nhưng bị hao tổn nghiêm trọng, hết sức mơ hồ. Trần sư đệ, ngươi mua nó làm gì?

Thu Hinh Nhi hiếu kỳ, càng cảm thấy không hiểu nổi thiếu niên này.

Không có bối cảnh đại gia tộc, bỏ ra 2 vạn mua một viên cầu kim loại không rõ lai lịch, lại vô dụng như vậy, trong chuyện này chắc chắn có bí ẩn.

“Thịch thịch thịch...”

Trái tim trong cơ thể Trần Vũ nhảy lên, càng lúc càng gấp, tựa như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn hít một hơi thật sâu, nắm lấy viên cầu kim loại.

“Vù...”

Nơi buồng tim chợt nổi lên một luồng hấp lực sâu thẳm quỷ dị, nhịp tim trầm trọng như núi, khiến không gian trước mắt xuất hiện ảo giác chồng chất lắc lư.

Nhưng người xung quanh thì lại không cảm nhận được gì.

Sau đó, viên cầu kim loại trong tay Trần Vũ bỗng nhiên run lên, một tia lực lượng huyền diệu không minh bị hút vào trong cơ thể.

Chính xác mà nói là bị hút vào trái tim thần bí.

“Ầm...”

Trần Vũ chỉ cảm thấy cảnh tượng chợt nhoáng lên, ý thức bị dẫn dắt vào một không gian u ám.

Trong tầm mắt là một vùng không gian tối tăm mơ hồ, vùng không gian này rất tĩnh mịch, lành lạnh tựa như Thái Cổ.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Đột nhiên, một loạt điểm sáng như ánh sao xuất hiện trong không gian tối tăm, chiếu sáng một phạm vi nhỏ hẹp.

Khu vực sáng ngời này bắt đầu thu hẹp, cuối cùng hình thành một không gian tinh thể dày ba tấc, lớn bằng lòng bàn tay.

- Đây, đây là đâu?

Ý thức Trần Vũ chợt động, cảnh tượng trước mắt biến mất.

Một khắc sau, ý thức của hắn lại lần nữa trở lại trên ghế khách quý của đấu giá hội.

- Ồ! Viên cầu kim loại này hình như vừa lóe lên, không phải ảo giác chứ?

Thu Nguyệt thấp giọng hô một tiếng.

Hai nữ tử cũng không phát hiện Trần Vũ có dị thường.

Trần Vũ hít một hơi thật sâu, cảm giác trong buồng tim có vài biến hóa kỳ diệu.

Ý niệm hắn tập trung vào vị trí trái tim.

“Vù...”

Trong đầu lập tức hiện lên không gian tinh thể màu bạc lớn bằng bàn tay.

“Thịch thịch thịch...”

Không gian tinh thể này ở trong buồng tim, cũng phập phồng lên xuống, khiến Trần Vũ cảm giác giống như nó là một bộ phận trong cơ thể mình.

- Không gian tinh thể này có tác dụng gì, tại sao lại ở trong trái tim của ta?

Trần Vũ suy tư.

Nhất thời, hắn cũng không tìm ra được câu trả lời.

Thế nhưng, chỉ cần hắn tập trung ý thức vào vị trí trái tim, trong đầu lập tức hiện lên không gian tinh thể màu bạc kia.

Nếu tập trung cao độ, thậm chí còn có thể nhìn thấy không gian tĩnh mịch u ám khắp xung quanh.

- Tiếp theo là một một tàn thiên võ học (*) thất truyền. Tên là La Sát Đao, chỉ riêng phần tàn thiên đã tương đương với võ học Nhập Môn đỉnh cấp, có thể tu hành đến Hóa Khí Hậu Thiên...

Kiều trưởng lão cao giọng nói.

Bí tịch này vừa xuất hiện, lập tức khơi dậy hứng thú của những tán tu, hoặc các đại gia tộc.

Một môn võ học có thể tu hành đến Hóa Khí Hậu Thiên, cho dù chỉ là tàn thiên thì cũng có giá trị hết sức xa xỉ.

Trong thời gian ngắn ngủi, bí tịch võ học này đã bị đẩy lên hơn vạn nguyên thạch thứ phẩm, bị một đại gia tộc đấu giá được.

- Đây là hai gốc Hỏa Linh Tham trăm năm, giá trị không cần phải nói. Giá khởi điểm của mỗi gốc là 9000 nguyên thạch thứ phẩm, mỗi lần tăng giá không thể dưới 1000.

Kiều trưởng lão lại cười nói.

Hỏa Linh Tham trăm năm!

Thứ này vừa ra, lập tức dẫn đến một hồi đấu giá cuồng nhiệt.

Linh Tham trăm năm, còn là Hỏa Linh Tham hết sức hút khách, người có nhu cầu càng nhiều.

Thiên tài địa bảo, một khi đạt đến trăm năm thì dược hiệu sẽ tăng mạnh, giá trị cũng bị đẩy lên một tầng cao mới.

- 1 vạn!

- 1 vạn 2000!

...

- 1 vạn 8000!

Giá cả tăng lên nhanh chóng, tiếp cận 2 vạn mới dọa sợ phần lớn người đấu giá.

Cuối cùng, gốc Hỏa Linh Tham này bị 2 vạn nguyên thạch thứ phẩm đấu giá thành công.

Gốc thứ hai cũng bán được 2 vạn 1000 nguyên thạch thứ phẩm.

- Bà mẹ nó! Giá này đắt gấp ba lần bình thường.

- Giá cả thật quá bất hợp lý.

Rất nhiều người đều không nhịn được mà lắc đầu.

- Hỏa Linh Tham trăm năm, giá trị tương đương Thổ Linh Tham, nhưng lại hấp dẫn hơn.

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống.

Xem ra 2 vạn 3000 nguyên thạch thứ phẩm còn lại trong tay hắn cũng không đủ.

Nguyên nhân chủ yếu là vì Trần Vũ vừa bỏ ra 2 vạn để mua viên cầu kim loại kia.

Thấy vậy, Trần Vũ cắn răng, lấy ra bình nhỏ chứa Uẩn Khí đan kia.

Luyện Tạng kỳ có nhu cầu với Uẩn Khí đan, mà Trần Vũ hiện nay hiển nhiên vẫn cách Luyện Tạng kỳ rất xa.

Trần Vũ hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm bình nhỏ này một lúc lâu.

“Vù...”

Trái tim thần bí chợt nhảy lên, sau đó bình nhỏ trong tay đột nhiên biến mất.

“A...”

Trần Vũ giật mình hoảng sợ, tại sao Uẩn Khí đan lại đột nhiên biến mất, chẳng lẽ ta gặp ảo giác?

Rất nhanh, không gian tinh thể màu bạc trong đầu chợt truyền đến một tia cảm ứng mờ mịt.

Hả?

Chỉ thấy, trong không gian tinh thể màu bạc xuất hiện một cái bình nhỏ chứa đan dược.

- Đây... đây không phải là Uẩn Khí đan của ta sao? Tại sao lại vào đây?

Một màn ly kỳ khiến Trần Vũ choáng váng.

Lấy ra? Làm thế nào lấy ra?

Trần Vũ thầm sốt ruột, hắn chuẩn bị đấu giá thứ này để mua Thổ Linh Tham trăm năm. Có thể nhanh chóng đột phá đến tầng thứ xương đồng hay không còn phải dựa vào nó.

Đáng mừng là lúc suy nghĩ của Trần Vũ chuyển động, bình nhỏ cũng biến mất khỏi không gian tinh thể màu bạc.

"Vù..."

Trong lòng bàn tay hắn lập tức xuất hiện một vật, chính là bình nhỏ chứa Uẩn Khí đan.

- Lẽ nào đây là một không gian độc lập? Dường như chỉ có đạo cụ không gian trong truyền thuyết mới có năng lực này.

Trần Vũ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Hắn cầm bình nhỏ lên, lại thử vài lần.

Kết quả hắn phát hiện, không gian tinh thể màu bạc này quả thật giống như một cái "túi tiền nhỏ" hình thành trong cơ thể mình, muốn bỏ thứ gì vào, chỉ cần động ý niệm là được.

Muốn lấy ra cũng chỉ cần một ý niệm.

- Rất tiện lợi, chẳng qua hơi nhỏ.

Trần Vũ thầm nghĩ.

Nếu như có vũ khí bí mật gì ném vào không gian bằng bàn tay này, lúc đối địch lấy ra, có thể tạo thành hiệu quả không thể tưởng tượng.

Đương nhiên, đây chỉ là một năng lực của không gian tinh thể bị hắn phát hiện, ngoài ra có công năng khác hay không thì rất khó nói.

- Viên Uẩn Khí đan này có thể thế chấp cho quý phương hoặc đấu giá được không?

Trần Vũ bình ổn tâm tình, gọi nữ tỳ bên cạnh tới.

- Uẩn Khí đan? Việc này... đương nhiên là có thể!

Nữ tỳ đỏ bừng mặt, bộ dạng hết sức kích động, nói:

- Dù ngài không có thân phận khách quý thì đan dược trân quý như Uẩn Khí đan vẫn có thể thế chấp hoặc bán đấu giá.

***

(*) Tàn thiên võ học: võ học không trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Giá cao kinh người

Thị nữ vừa mừng rỡ vừa kích động.

Vị thiếu niên này thật không hổ là khách quý Ngân lệnh, tài sản cực kỳ xa xỉ, vừa mới xuất ra một khoản lớn mua viên cầu kim loại vô dụng, bây giờ lại ra tay bán ra Uẩn Khí đan.

Uẩn Khí đan là đan dược trân quý đặt căn cơ cho việc đột phá Hóa Khí cảnh.

Luyện Tạng trung hậu kỳ phục dụng cũng có thể khiến tu vi tinh tiến, còn có thể tăng xác xuất thành công sau này tấn thăng Hóa Khí cảnh.

Có thể nói, đây là linh đan mà đám đệ tử chân truyền, đại gia tộc, cường giả Luyện Tạng kỳ thế hệ trước thèm khát điên cuồng.

- Bán ra Uẩn Khí đan?

Tỷ muội Thu Hinh Nhi đều lộ vẻ kinh ngạc: “Trần Vũ điên rồi sao?”

Trần Vũ đương nhiên không điên, ngược lại hắn rất tỉnh táo.

Thiên phú của Trần Vũ thể hiện ở lĩnh vực “Thể thuật”, nên trước hết tận khả năng tăng cường Đồng Tượng công phù hợp thiên phú, có thực lực thì căn cơ càng thâm hậu, còn có thể xúc tiến tư chất một chút.

Cuối cùng dùng những ưu thế này, tăng cường tu vi nội tức.

Trần Vũ cùng thị nữ đi vào một gian phòng phía sau đấu giá hội.

- Uẩn Khí đan, không tệ!

Một lão giả lưng còng nhìn viên đan dược trong bình, vẻ mặt kích động.

Hắn có chút động tâm, bởi vì bản thân hắn cũng là một cường giả Luyện Tạng hậu kỳ.

Cuối cùng, viên Uẩn Khí đan tạm thời bị Trần Vũ thế chấp 2 vạn 5000 nguyên thạch thứ phẩm, đây là định giá tương đối bảo thủ.

Chờ đến lúc đấu giá, giá cả nhất định càng cao hơn.

Trần Vũ mừng rỡ, cầm một túi 250 nguyên thạch chính phẩm trở về chỗ ngồi khách quý.

Lúc này, trên sân đang đấu giá một gốc Huyết Linh Chi, còn là loại 120 năm.

- 1 vạn 8000!

- 1 vạn 9000!

Gốc Huyết Linh Chi này nhanh chóng bị đẩy lên tới gần 2 vạn.

Sau cùng, nó bị giá tiền 2 vạn 1000 đấu giá thành công, giá trị còn cao hơn cả Hỏa Linh Tham.

Sau đó, một gốc Băng Sơn Tuyết Liên 150 năm cũng mạnh mẽ lên sân.

Niên đại đạt tới 150 năm thì linh tính dược hiệu càng tốt, thậm chí còn khiến vài vị cường giả Hóa Khí cảnh kích động xuất thủ.

Giá cuối cùng của Tuyết Liên này thậm chí vượt qua 3 vạn.

- Tiếp theo là hai gốc Thổ Linh Tham, một gốc 120 năm, một gốc khác là 150 năm.

Kiều lão cười híp mắt, nói.

Lần đấu giá hội này, Linh Đan và thiên tài địa bảo trên trăm năm, đều bán được giá rất cao.

- 120 năm và 150 năm?

Trần Vũ hít một hơi thật sâu.

Hắn nhất định phải làm ra lựa chọn. Mua hai gốc một lần thì nguyên thạch không đủ, hơn nữa còn rất dễ bị căm ghét đố kỵ.

Rất nhanh, Trần Vũ liền làm ra một quyết định lý trí.

Lựa chọn 120 năm.

Bởi vì thiên tài địa bảo 150 sẽ bị cường giả Hóa Khí cảnh xuất thủ tranh đoạt.

Hơn nữa, trước thi Trần Vũ tham gia đấu giá hội, hắn đã mua hai gốc Thổ Linh Tham tám mươi năm, có thể trở thành đồ dự bị, chỉ có điều hiệu quả hơi kém một chút mà thôi.

- Trước tiên đấu giá gốc Thổ Linh Tham 120 năm, giá khởi điểm 1 vạn, mỗi lần tăng giá không thể dưới 1000.

Kiều lão vung tay ra hiệu bắt đầu.

Giá khởi điểm vừa công bố, bên dưới lập tức tăng giá.

- 1 vạn 7000!

- 1 vạn 8000!

...

Sau khi giá cả lên tới gần hai vạn, thoáng cái liền chậm lại.

- Ta ra 2 vạn!

Một thanh âm thiếu niên thong thả truyền đến, khiến cho giá cả đột phá tới 2 vạn.

Trên sân thoáng yên tĩnh một chút.

Mọi người đều nhìn về phía một gian lầu các khách quý.

Người lên tiếng ở trong lầu các đó, là một thiếu niên lười biếng, dáng vẻ lôi thôi lếch thếch.

- Là Phí Nhạc Thiên của Thiết Kiếm môn.

- Phí Nhạc Thiên? Một trong những đệ tử chân truyền của Thiết Kiếm môn, nghe nói có hi vọng cạnh tranh vị trí thủ tịch đệ tử.

Không ít người đều đưa mắt quan sát.

- Phí Nhạc Thiên.

Trần Vũ nhìn thiếu niên lười biến trong lầu các.

Lúc diễn ra Cuộc chiến tranh đoạt của ba tông, Trần Vũ đã từng giao thủ với Phí Nhạc Thiên, võ học của đối phương tinh thâm không gì sánh được.

Quỷ dị nhất là công pháp đặc thù mà người này tu luyện, sau khi đạt đến Luyện Tạng kỳ, mỗi khi đột phá một tiểu cảnh giới, tu vi sẽ rơi xuống một lần.

Đương nhiên, bây giờ Phí Nhạc Thiên đã khôi phục lại tu vi Luyện Tạng kỳ, dường như còn đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ.

- Chậc chậc, ta ra giá 2 vạn 1000.

Cùng trong gian lầu các, có một tiếng cười quái dị vang lên.

Thanh âm này cực kỳ chói tai, khiến Trần Vũ cảm thấy rất quen tai.

- Lữ Tam Thông!

- Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông!

Không ít người nhận ra người này.

Chỉ thấy Lữ Tam Thông cười quái dị nhìn Phí Nhạc Thiên ở bên cạnh.

Tình huống lập tức trở nên quái dị.

Hai người cùng là đệ tử chân truyền một phái, lại cùng tranh đoạt trân tài.

- Lữ Tam Thông, ngươi cố ý gây rối à? Bí công của ta đã đến thời khắc mấu chốt, rất cần Thổ Linh Tham để củng cố.

Phí Nhạc Thiên cụt hứng nói.

- Hắc hắc! Thổ Linh Tham 120 năm nha, sau khi ta phục dụng cũng có thể tăng cường thể chất, củng cố tu vi.

Lữ Tam Thông lơ đễnh nói.

- 2 vạn 2000.

Phí Nhạc Thiên đành tăng giá.

- 2 vạn 3000.

Lữ Tam Thông không hề nhượng bộ chút nào.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái, hai đại chân truyền của Thiết Kiếm môn vậy mà lại cạnh tranh trước mặt mọi người.

Chẳng qua, thoạt nhìn liền có thể thấy Lữ Tam Thông đang cố ý gây khó dễ.

- Nghe nói thủ tịch đệ tử khóa này của Thiết Kiếm môn đã đến tuổi quy định. Lữ Tam Thông và Phí Nhạc Thiên đều là người cạnh tranh hữu lực. Mà Dịch Vân Phi tu luyện một môn bí công đặc thù, một khi công này thành, không chỉ tu vi tiến nhanh mà thực lực cũng sẽ khinh thường cùng cấp. Lữ Tam Thông tất nhiên không muốn thấy loại tình huống này...

Thu Hinh Nhi thấp giọng giải thích.

Thì ra là vậy.

Trần Vũ bừng tỉnh, khẽ cười một tiếng:

- Ta ra 2 vạn 4000.

Trên sân lại lần nữa xôn xao, không ngờ còn có bên thứ ba mạnh mẽ gia nhập tranh đấu.

- Là Trần Vũ.

- Lúc trước hắn bỏ ra 2 vạn mua viên cầu kim loại nát kia, bây giờ trong tay vẫn còn nguyên thạch sao?

Trong một xó xỉnh, ba người của Trần gia đều đổi sắc mặt.

Lúc trước Trần Vũ dùng 2 vạn mua viên cầu kim loại kia, ba người của Trần gia liền cho rằng hắn là "bại gia tử".

Phải biết rằng, ba người bọn họ đại biểu tài lực của toàn bộ gia tộc cũng chỉ có thể miễn cưỡng bỏ ra hơn 1 vạn nguyên thạch thứ phẩm mà thôi.

- Hừ! Đây là tiểu tử mà các ngươi không ủng hộ tài nguyên sao?

Lão tổ của Trần gia hừ lạnh một tiếng.

Gia chủ Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng đều thấp thỏm lắng nghe răn dạy, miễn bàn trong lòng hiện nay có tư vị gì.

- 2 vạn 4000, còn giá cao hơn không?

- Là tiểu tử này...

Lữ Tam Thông nheo mắt lại.

Trần Vũ gia nhập thì hắn cũng không có ý kiến gì, ngược lại càng vỗ tay hoan nghênh.

Suy cho cùng thì đối thủ chân chính của hắn là Phí Nhạc Thiên.

- Hai vạn 4000, hẳn là cực hạn rồi. Nếu ta thêm thì Lữ Tam Thông kia vẫn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Phí Nhạc Thiên suy nghĩ một chút, quyết định bỏ qua.

Cứ như vậy, một màn ngoài ý muốn xuất hiện.

Trần Vũ vừa ra tay, hai đại đệ tử chân truyền kiệt xuất nhất của Thiết Kiếm môn liền trầm mặc bỏ qua.

- Bà mẹ nó! Tên này có lai lịch gì, vừa ra tay liền chấn trụ hai đại đệ tử chân truyền...

- Ngươi bị ngu à, vậy cũng không nhìn được thế cục vi diệu trong đó.

Dưới sân truyền đến tiếng mắng khẽ.

Trần Vũ nắm bắt được điểm cân bằng hết sức xảo diệu, giá cả vừa chạm đỉnh, liền một hơi xuất thủ "chế trụ" hai đại chân truyền.

Cứ như vậy, gốc Thổ Linh Tham 120 năm này liền bị Trần Vũ đắc thủ.

Gốc Thổ Linh Tham 150 năm sau đó thì bị một cao nhân Hóa Khí cảnh xuất ra 3 vạn 5000 mua được.

...

Đấu giá hội hết sức náo nhiệt, càng ngày càng nhiều vật đấu giá, Linh Đan, trân tài, Bảo Khí, bí tịch, kỳ vật dị bảo,... lần lượt bị đưa lên.

Tỷ muội Thu Hinh Nhi cũng xuất thủ một hai lần, mua vài món trân tài trị giá trên dưới 1 vạn.

Đấu giá hội sắp tới trung hậu kỳ.

- Đưa lên!

Kiều lão vung tay, mười thị nữ đi lên, trên tay mỗi người nhấc một cái khay nhỏ.

Trên mỗi cái khay đều đặt một khối thiết thạch nhỏ hết sức kỳ lạ.

- Thiên ngoại vẫn thạch!

Dưới sân, một loạt thanh âm cùng vang lên.

- Tổng cộng 50 cân vẫn thạch, chia làm mười phần. Mỗi lần đấu giá 5 cân, giá khởi điểm 2 vạn 5000, tăng giá tùy ý.

Kiều lão lạnh nhạt nói.

Hắn căn bản không lo không bán được thiên ngoại vẫn thạch này.

- 3 vạn!

- 3 vạn 4000!

- 3 vạn 6000!

...

Không lâu sau, năm cân vẫn thạch đã bị đẩy giá lên quá 3 vạn.

Sau cùng, năm cân vẫn thạch đầu tiên bị bán ra với giá 3 vạn 9000.

Chín phần vẫn thạch sau đó, giá tương đối ổn định, đều bị bán trên 3 vạn 5000.

- Người nào mà ra tay lớn vậy, một hơi mua nhiều vẫn thạch như thế.

- Còn ai nữa, nhất định là Vân Nhạc môn rồi, tông này vẫn luôn đi lại rất gần với Hội Ẩn Hồ.

Dưới sân lập tức dậy sóng.

Ra tay lớn như vậy, nếu chỉ bằng lực lượng cá nhân thì cũng quá kinh thế hãi tục rồi. Nhưng với sức của một tông thì cũng không đáng gì.

- Vân Nhạc môn vậy mà nhân dịp này bán ra một nhóm vẫn thạch, kiếm được một vố lời.

Trần Vũ không nói nên lời.

Sau khi bán ra chỗ vẫn thạch này, bầu không khí đấu giá tiếp theo lập tức có chút giảm nhiệt.

Kiều lão nhìn thấy vậy, liền hướng về phía sau truyền âm, sau đó cười nhạt vung tay.

- Tiếp theo là một viên Uẩn Khí đan, hẳn sẽ khiến cho không ít người trong chư vị cảm thấy hứng thú.

Kiều lão tự tin nói.

Uẩn Khí đan!

Trên sân lại lần nữa xôn xao. Những cường giả Luyện Tạng trung hậu kỳ đều chấn động.

- Uẩn Khí đan, cực kỳ hiếm thấy, có thể đặt vững căn cơ, giúp trùng kích Hóa Khí cảnh. Dù Luyện Tạng trung hậu kỳ phục dụng, cũng có thể tinh tiến tu vi.

- Đan này, giá khởi điểm 2 vạn!

Kiều lão phất tay nói.

Khởi điểm 2 vạn? Giá tiền này không khỏi khiến người khác líu lưỡi.

Bình thường, một viên Uẩn Khí đan cũng chỉ có giá như vậy.

Nhưng mấu chốt là hiện nay đang trong hoàn cảnh nguy cơ, thế lực hoặc cường giả Luyện Tạng kỳ có đan này, căn bản sẽ không bán ra.

- 2 vạn 3000!

Người báo giá đầu tiên, trực tiếp tăng thêm 3000.

Thanh âm này đến từ lầu khách quý của hoàng thất Sở quốc.

- Uẩn Khí đan? Đáng ghét! Hắn là Trần Vũ đem ra đấu giá, bằng không thì hôm nay hắn cũng sẽ không xuất thủ hào phòng như vậy.

Thất hoàng tử lộ vẻ căm ghét.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hắn định điều Trần Vũ ra ngoài, sau đó mới hạ thủ đối phó, đạt được Uẩn Khí đan, như vậy thì cũng chẳng cần bỏ tiền ra mua.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới là Trần Vũ lại nhân dịp đấu giá hội này, trực tiếp đấu giá Uẩn Khí đan.

Thật độc!

Người khác tuyệt đối không bán ra Uẩn Khí đan, vậy mà hắn lại có thể bán ra.

- 2 vạn 5000!

- 2 vạn 6000!

...

- 2 vạn 9000!

- 3 vạn!

Đấu giá mạnh mẽ đột phá mốc giá 3 vạn.

Trần Vũ tất nhiên rất mừng, hi vọng bán được càng cao càng tốt.

- Ngươi... ngươi thật sự bán ra Uẩn Khí đan?

Thu Nguyệt trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Trần Vũ.

- 3 vạn 4000!

- 3 vạn 5000!

Đấu giá lên tới tận 3 vạn 5000 mới chậm lại.

Lúc này, chỉ còn những thế lực như hoàng thất, Nam Cung gia, Đoàn gia, Thủy Nguyệt phái là vẫn tham gia cạnh tranh.

Nhất là hoàng thất, nhìn bộ dạng giống như thề quyết tâm phạt đoạt được đan này.

- 3 vạn 6000!

Trong hoàng thất, một mỹ nhân mặc cung trang lên tiếng, thanh âm hết sức cường thế.

- Cô cô... ra giá cao như vậy có đáng không?

Hoàng Phủ Lâm thấp giọng nói.

- Bây giờ ba tông đang đại chiến với Cốt Ma Cung, hoàng thất Sở quốc ta khống chế thế tục, bị kẹp ở giữa, là thời khắc sinh tử tồn vong, nếu có thể bồi dưỡng được một vị Hóa Khí cảnh, vậy thì sẽ nhiều hơn một phần vốn liếng sinh tồn.

Mỹ nhân mặc cung trang trầm giọng nói.

Đương nhiên, nghĩ như vậy không chỉ mỗi hoàng thất mà còn có một ít thế lực đại gia tộc đặt chân tại Sở quốc.

- Bốn vạn!

Cuối cùng, hoàng thất báo ra một cái giá chấn động toàn trường, một hơi đoạt được viên Uẩn Khí đan này

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thu hoạch phong phú

Một viên Uẩn Khí đan lại bán ra được giá bốn vạn khiến buổi đấu giá này lập tức đạt tới đỉnh cao.

- Trần sư đệ, lần này ngươi được kỳ ngộ tốt, lúc bình thường, Uẩn Khí đan tuyệt đối sẽ không bán được giá tiền này.

Thu Hinh Nhi hâm mộ nói.

Cốt Ma Cung xâm lấn, lại thêm đấu giá hội cỡ lớn nửa năm mới tổ chức một lần, hai nhân tố này kết hợp, liền đẩy giá tăng lên rất cao.

Nếu lúc bình thường, một viên Uẩn Khí đan chỉ có giá trị hơn hai vạn mà thôi.

- Bốn vạn nguyên thạch thứ phẩm.

Trong lòng Trần Vũ có chút kích động, mặc dù bán ra viên Uẩn Khí đan là bởi bất đắc dĩ, nhưng giá sau cùng vẫn khiến hắn mừng rỡ không thôi.

Đương nhiên, lần đấu giá này, Hội Ẩn Hồ sẽ khấu trừ 5% phí đấu giá, Trần Vũ chỉ được ba vạn tám nghìn.

Cộng thêm một vạn ba nghìn còn lại, lại khấu trừ nguyên thạch mua Thổ Linh Tham. Trong tay Trần Vũ vẫn còn gần hai vạn bảy nghìn nguyên thạch thứ phẩm.

...

- Tiếp theo sẽ bán ra một tấm tàn đồ truyền kỳ.

Kiều trưởng lão cười thần bí.

Dứt lời, một mỹ nhân đi lên đài, mở ra một quyển họa tàn độ bị hư hại, dài đến mấy trượng.

Trên bức họa vẽ những đường màu đỏ hết sức rườm rà, phác họa một bức hình quỷ dị trừu tượng.

- Huyết Nguyệt tàn đồ!

Không biết là ai, đột nhiên khẽ hô một tiếng.

- Không sai! Đây chính là Huyết Nguyệt tàn đồ mà "Huyết Nguyệt giáo" lưu lại. Nghe đồn, bức tranh này ghi chép di chỉ bí tàng của Huyết Nguyệt giáo, còn có thể thăm dò chân tướng diệt vong của Huyết Nguyệt giáo.

Kiều trưởng lão giải thích.

- Huyết Nguyệt giáo ư?

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái, đồng thời phát hiện một vài đại nhân vật Hóa Khí cảnh đều có phản ứng rất lớn.

- Huyết Nguyệt giáo từng là một thế lực tà giáo có tín đồ trải rộng khắp đại lục, thời kỳ đỉnh phong nhất, gần như nắm quyền toàn bộ đại lục Côn Vân. Về sau, không biết bởi nguyên nhân gì mà toàn bộ giáo này bị tất cả thế lực tông môn trên khắp đại lục liên thủ đánh bại. Chẳng qua, đó là chuyện của hai trăm năm trước, rất nhiều chân tướng lịch sử đã bị che giấu...

Thu Hinh Nhi chậm rãi giải thích.

- Ngươi biết nhiều hơn người bình thường đấy.

Trần Vũ khen một câu khiến vẻ mặt Thu Hinh Nhi có chút mất tự nhiên.

- Bức này này, không chỉ ẩn dấu bí mật kinh thiên, đồng thời còn có giá trị cất giữ. Giá khởi điểm hai vạn nguyên thạch thứ phẩm.

Kiều trưởng lão cười nói.

Hai vạn nguyên thạch thứ phẩm... Tấm bản đồ nát này?

Trần Vũ cùng với không ít người thế hệ trẻ dưới đài đấu giá đều cảm thấy giật mình.

Nhưng tranh đoạt tiếp theo, lại càng khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ba vạn!

Một thân ảnh đội mũ rộng vành, bị áo bào đen che khuất toàn thân, lập tức tăng thêm một vạn.

- Ba vạn năm nghìn!

Một lão giả khô gầy đội mũ rộng vành khác lạnh lùng tăng giá.

- Bốn vạn!

Lần này tăng giá là một vị trưởng lão mặc áo trắng của Vân Nhạc môn.

- Thu trưởng lão!

Trần Vũ giật mình.

Lúc này hắn mới phát hiện gia gia của tỷ muội Thu Hinh Nhi cũng trình diện, chẳng qua ngồi ở một góc khách quý khác, bên cạnh có hai vị đường chủ.

Lần đấu giá này, phía Vân Nhạc môn có hai vị trưởng lão đến.

Ngoại trừ Thu trưởng lão ra, còn có vị Hạ sư cô, danh xưng "Hạ Vũ tiên tử", Mục Tuyết Tình cũng ở bên cạnh nàng.

Chỉ có điều, tại sao tỷ muội Thu Hinh Nhi không ngồi cùng gia gia thì Trần Vũ không nghĩ ra.

- Bốn vạn năm nghìn!

- Bốn vạn tám nghìn!

- Năm vạn!

Giá cả của tấm Huyết Nguyệt tàn đồ này một đường tăng vọt.

Hơn nữa, người tham dự tranh đoạt, phần lớn là cường giả Hóa Khí cảnh, thân gia phong phú.

- Bảy vạn!

Cuối cùng, tấm Huyết Nguyệt tàn độ này bị người thần bí đội mũ rộng vành giấu mình trong áo bào đấu giá được.

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái, những người cạnh tranh Huyết Nguyệt tàn đồ, phần lớn đều đội mũ rộng vành. Ngay cả lão giả đội mũ rộng vành từng ép Trần Vũ bán "Âm Lệ Châu" cũng có mặt trong đó.

...

Đấu giá từ từ tiến nhập hậu kỳ.

Sau đó, liên tục có vài loại bảo khí như vũ khí, giáp phòng thân xuất hiện.

- Nguyệt Hoa kiếm! bảo khí hạ phẩm, là tinh phẩm trong đồng cấp bậc. Có tăng thêm một ít Nguyệt Linh Khoáng, có thể gia tăng tốc độ nội tức chân khí, vào lúc trời tối có ánh trăng, uy lực cũng tăng thêm ba phần.

- Kiếm này, khởi điểm hai vạn!

Kiều lão phất tay.

Bảo khí hạ phẩm, tinh phẩm trong đồng cấp bậc?

Trần Vũ ngẩn ra, kết quả nhìn thấy kiếm này một đường tăng giá đến ba vạn năm nghìn, tiếp cận mốc giá bốn vạn.

- Bảo khí, dù là cùng cấp bậc thì cũng phân chia bình thường và tinh phẩm. Giống như Huyền Trọng kiếm của ngươi, thực ra có thể xem nó là một kiện tinh phẩm trong đồng cấp bậc.

Thu Hinh Nhi cười nói.

Giá cả của bảo khí hạ phẩm khoảng chừng hai, ba vạn. Tinh phẩm như Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ thì có thể đấu giá được trên ba vạn năm nghìn.

- Bảo khí phòng ngự hạ phẩm "Tử Lân bảo giáp", lựa chọn da của "Tử Lân Yêu Mãng" làm tài liệu chính, lại phối hợp với vài loại kim quáng có tính mềm, luyện chế thành một bộ nhuyễn giáp bao phủ toàn thân.

Kiều trưởng lão mỉm cười giới thiệu.

Nhuyễn giáp toàn thân?

Bảo giáp này vừa xuất ra, lập tức hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

- Bảo khí hộ giáp toàn thân, còn là nhuyễn giáp hạng nhẹ. Giá tiền còn gấp đôi bảo khí vũ khí.

Trong mắt Thu Nguyệt nổi lên ánh sao.

Lấy thân phận của nàng, cũng chỉ có một kiện bán bảo khí nhuyễn giáp nửa thân mà thôi.

- Ba vạn năm nghìn!

- Ba vạn tám nghìn!

- Bốn vạn!

Giá cả nhanh chóng đẩy lên tới bốn vạn, vẫn tiếp tục tăng lên.

Đến cuối cùng...

- Năm vạn ba nghìn!

Một cái giá đắt đến kinh người xuất hiện, liền mua được bộ nhuyễn giáp toàn thân này.

Trần Vũ giật mình không nhẹ.

Hắn từng ở trong kho bảo khí của Vân Nhạc môn nhìn thấy bảo khí phòng ngự, chẳng qua đều là hộ giáp nửa thân, giá trị không chênh lệch bảo khí vũ khí bao nhiêu.

Tử Lân giáp này, bản chất là một bộ có thể bao trùm toàn thân và tứ chi.

Có một kiện bảo khí hộ giáp toàn thân như vậy, cho dù là Hóa Khí Hậu Thiên cũng không thể dễ dàng công phá.

...

Một lúc sau, trên đài đấu giá bán ra một kiện hộ tí (*), lập tức hấp dẫn sự chú ý của Trần Vũ.

- Thanh Lân Hộ Tí, sử dụng da của "Thanh Ngạc Vương" làm vật phẩm luyện chế chính, thực lực của đầu cá sấu này có thể so với Hóa Khí Hậu Thiên, lớp da như vậy, cho dù Hóa Khí cảnh cũng khó mà công phá được.

Kiều lão cười nói.

- Tại sao hộ tí này chỉ có một cái?

Bên dưới, không biết là người nào lên tiếng.

- Ách... Hộ tí này vốn là một đôi, sau này mất đi một cái. Nhưng dù chỉ có một cái thì phẩm chất bảo vệ vẫn tiếp cận tinh phẩm trong đồng cấp bậc, lúc công kích cận thân, có thể tăng phúc lực lượng, hoặc dùng phòng ngự cũng không tầm thường.

Kiều lão giải thích.

Dứt lời, hắn làm mẫu một lần, đeo hộ tí lên, sau khi quán nhập chân khí vào, hộ tí bỗng nhiên bành trướng vài phần, giống như một tấm chắn hộ thủ, bề mặt xuất hiện quang lân màu xanh đen.

- Có thể tăng phúc lực lượng, còn có thể phòng ngự?

Trần Vũ có chút động tâm.

Chỉ có điều, trong tay hắn chỉ còn lại không đến hai vạn bảy nghìn nguyên thạch thứ phẩm, không nhất định có thể đấu giá được.

Nhưng tiếp theo, Trần Vũ liền nhận ra mình nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì kiện hộ tí này chỉ còn sót một cái, có thể nói là tàn khuyết phẩm. Chỉ khi là một đôi thì nó mới được xem là một kiện bảo khí hoàn chỉnh.

Hơn nữa, người tu luyện thích chiến đấu cận thân cũng tương đối ít.

- Một vạn bảy nghìn!

- Một vạn tám nghìn!

Lúc giá cả gần đạt tới hai vạn, giá cũng chững lại.

- Hai vạn hai nghìn!

Lúc Trần Vũ hô lên giá này, sân đấu giá lập tức trở nên yên tĩnh giây lát.

- Hai vạn ba nghìn!

Một đại hán cường tráng thoáng do dự, sau đó tăng thêm một nghìn.

- Hai vạn năm nghìn!

Trần Vũ hạ quyết tâm, lại bỏ thêm hai nghìn. Con số này đã tiếp cận số dư cuối cùng của hắn rồi.

Cũng may, sau khi giá đạt tới hai vạn năm nghìn đã tương đối cao, những người còn lại đều bỏ qua.

- Đắc thủ rồi.

Trần Vũ mừng rỡ.

Đấu giá hội đến tận lúc này, hắn lần lượt mua viên cầu kim loại, Thổ Linh Tham 120 năm, Thanh Lân hộ tí. Nhưng đồng thời nguyên thạch trong tay cũng không còn bao nhiêu.

Đồng thời, Uẩn Khí đan và Huyết Linh Chi tám mươi năm, Âm Lệ Châu đều bị bán ra.

Tổng thể mà nói, Trần Vũ rất hài lòng.

- Tiếp theo, tiến vào giai đoạn quan trọng của vật phẩm đấu giá áp trục!

Thanh âm của Kiều lão đột nhiên cao vút.

Đấu giá áp trục!

Mọi người ở đây đều phấn khởi tinh thần, mặc dù phần lớn người đều không có tư cách tham dự.

Trần Vũ cũng chỉ tham náo nhiệt mà thôi.

- Bảo khí trung phẩm Ngũ Độc Tiên, lựa chọn năm loại gân Yêu Xà làm tài liệu luyện chế chính, đồng thời dung nhập năm loại tuyệt độc. Lúc công kích có thể khống chế độc lực thẩm thấu kẻ địch, ngay cả cường giả Hóa Khí cảnh cũng không thể hoàn toàn chống lại kỳ độc của nó, dưới Hóa Khí cảnh, người trúng độc tất mất mạng đương trường...

Kiều trưởng lão giới thiệu.

Nghe lời giới thiệu này, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngũ Độc Tiên này thật bá đạo, Luyện Tạng kỳ chỉ cần tiếp cận liền bỏ mạng, ngay cả Hóa Khí cảnh cũng không thể hoàn toàn chống lại.

Phẩm cấp của sợi roi này, e rằng đã là tinh phẩm trong bảo khí trung phẩm.

- Giá khởi điểm năm vạn, tăng giá tùy ý.

Kiều trưởng lão phất tay.

Lời vừa dứt, người đấu giá bên dưới liền tham gia cạnh tranh, số lượng không ít, cơ bản đều là cao nhân Hóa Khí cảnh.

- Sáu vạn!

- Bảy vạn!

- Bảy vạn năm nghìn!

...

- Chín vạn năm nghìn!

- Mười vạn!

Giá cả của roi này nhanh chóng đột phá mốc giá mười vạn.

Cuối cùng, roi này bị một đại gia tộc bỏ ra giá cao đến mười hai vạn cạnh tranh được.

Hơn nữa, gia tộc này còn là Sở gia mà Trần Vũ từng tiếp xúc.

Trong gian lầu khách quý của Sở gia.

- Thái gia gia, vì sao ra giá cao để mua một kiện bảo khí độc ác như vậy?

Một thiếu nữ thanh nhã hỏi.

Nữ nhân này chính là Sở Uyển Ngọc.

- Một hai năm tới sẽ là thời khắc sinh tử tồn vong của Sở gia ta, không xuất huyết không được.

Một lão giả mặt hồng tóc trắng thở dài một tiếng.

Lúc hắn nhìn Sở Uyển Ngọc, ngoại trừ từ ái trìu mến, còn có một tia cảm tình đặc thù.

- Nếu... nếu ta gả cho Dịch Vân Phi, không phải có thể chia sẻ chút gánh nặng cho gia tộc sao?

Gò má Sở Uyển Ngọc phiếm hồng, giọng nhỏ như muỗi.

- Ta biết giữa ngươi và Dịch Vân Phi đều có hảo cảm. Nhưng tình huống tông môn không đơn giản như ngươi nghĩ, nhất là Thủy Nguyệt phái, tông phái này từng có tiền thân là tà phái. Cha ngươi rất ít khi đoán sai, bằng không cũng sẽ không gả ngươi cho Trần Vũ kia.

Thái gia gia của Sở gia lắc đầu thở dài, hắn tin rằng, lời mình nói, Sở Uyển Ngọc sẽ không nghe.

...

- Kiện vật phẩm cuối cùng của đấu giá hội lần này, một viên Hỏa Tinh Thạch. Mặc dù phẩm chất hơi kém, nhưng cũng ẩn chứa tinh hoa hỏa diễm, có thể tu luyện ra "Linh Diễm chân hỏa".

Hỏa Tinh Thạch!

Vật này vừa xuất ra, đại đa số người không có phản ứng.

Nhưng trên sân, những cường giả Hóa Khí cảnh, nhất là cao nhân Hóa Khí Tiên Thiên, lập tức sáng mắt.

- Hỏa Tinh Thạch, trân bảo trong truyền thuyết, có thể tu luyện ra Linh Diễm chân hỏa.

Có vài vị Hóa Khí cảnh kinh hô thất thanh.

- Giá khởi điểm mười vạn!

Dưới sân, mọi người đều bị chấn trụ. Vừa bắt đầu mà giá đã mười vạn.

- Đây còn chỉ là Hỏa Tinh Thạch phẩm chất kém...

Trần Vũ vô cùng ngạc nhiên.

- Chỉ khi đạt tới cấp bậc Hóa Khí cảnh trở lên mới có thể hiểu được giá trị trong đó, mặc dù đây chỉ là một viên Hỏa Tinh Thạch phẩm chất kém.

Thu Hinh Nhi dường như biết được thứ gì đó.

- Mười lăm vạn!

- Mười sáu vạn!

...

- Mười tám vạn!

- Hai mươi vạn!

Giá cả đột phá mức giá hai mươi vạn, nhưng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Trong quá trình này, Trần Vũ thấy Thu trưởng lão và Hạ Vũ tiên tử của Vân Nhạc môn cũng tham dự cạnh tranh.

- Thu trưởng lão, không bằng lấy nguyên thạch thu được từ việc đấu giá vẫn thạch dự chi cho ta. Chờ đến lúc trở về, ta sẽ trả lại tông môn.

Trên mặt Hạ Vũ tiên tử thoáng hiện một tia cấp bách.

- Được rồi, thực ra Hỏa Tinh Thạch này cũng chưa chắc có thể tu ra Linh Diễm chân hỏa.

Thu trưởng lão cười khổ một tiếng.

- Ba mươi vạn!

Cuối cùng, Hỏa Tinh Thạch bị hai vị trưởng lão Vân Nhạc môn dùng giá áp đảo, liên thủ bắt lấy.

***

(*) Hộ tí: vòng bảo vệ tay.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Bắc sơn linh viên

Hai ngày sau.

Trần Vũ và nhóm đệ tử bình yên trở về Vân Nhạc môn.

Trong chuyến đi Hội Ẩn Hồ này, phần lớn đệ tử đều có thu hoạch, cho dù không thể tham dự đấu giá trên đấu giá hội thì cũng có thể giao dịch những thứ mình cần ở Ẩn Hồ Đảo trong ngày hôm đó.

Trần Vũ xem như thắng lớn trở về.

Sau khi hồi tông, Trần Vũ cảm giác toàn bộ sơn môn đều là một bầu không khí sâm nghiêm, người tuần tra đi khắp nơi xung quanh.

“Vù... Vù...”

Thu trưởng lão và Hạ Vũ tiên tử dường như nhận được tin tức gì đó, lập tức cưỡi phi cầm bay thẳng tới trọng địa tông môn.

- Trần Vũ, để xem ngươi còn có thể đắc ý bao lâu...?

Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm nhìn Trần Vũ rời đi, trong mắt lóe lên một tia châm chọc và thương hại.

Trụ sở nội môn.

Trần Vũ trở lại tiểu viện của mình, chỉnh lý thu hoạch trong chuyến đi này.

Bảo Khí hạ phẩm, một cái Thanh Lân hộ tí.

Ba gốc Thổ Linh Tham, trong đó có hai gốc là tám mươi năm, một gốc 120 năm.

Một viên cầu kim loại, chất liệu cứng rắn, ánh sáng ảm đạm, công dụng chưa rõ.

Bên cạnh đó, trước khi tham dự đấu giá hội, Trần Vũ còn mua sắm một ít đan dược và các loại tài liệu tiêu hao thường dùng, bao gồm Hồi Khí đan, Liệu

Thương đan,...

Chỉ còn bảy tám ngày nữa thì Trần Vũ sẽ phải rời khỏi đây, đến Bắc Sơn Linh Viên trấn thủ, cho nên cần phải chuẩn bị đầy đủ.

Ba ngày sau.

Trần Vũ đi tới Tông Vụ Đường.

- Vận khí ngươi cũng không tệ, ba cái túi mật Hung Xà Vương đều tập hợp đủ.

Tên chấp sự áo bào xám đưa lên một đống tài liệu.

Trong đó, một cái bình thuốc chứa ba cái túi mật Hung Xà Vương.

- Góp đủ rồi.

Sau khi xác nhận, Trần Vũ không khỏi mừng rỡ.

Phương thuốc "Mật Xà Linh Tham" thứ ba này có giá trị quá cao đối với đệ tử nội môn. Hắn cũng phải phí rất nhiều công sức, cộng thêm gặp kỳ ngộ vận khí thì mới gom góp đủ.

Sau khi trở lại nơi ở, Trần Vũ dựa theo phương pháp Đồng Tượng công chỉ dẫn, rất nhanh điều phối ra bình nước thuốc luyện thể.

Ba cái bình nhỏ chứa chất lỏng xanh nhạt, đặt trước mặt Trần Vũ.

Khác biệt so với hai phương thuốc trước, phương thuốc thứ ba điều phối ra dược dịch luyện thể không phải ngoại dụng, mà là nội dụng (*).

Tu hành Đồng Tượng công từ da đồng, gân đồng, đến xương đồng, hiển nhiên là từ ngoại nhập nội, dần dần xâm nhập vào trong.

Đây cũng là lý do tại sao hai phương thuốc trước không có tác dụng trợ giúp Trần Vũ đột phá xương đồng.

- Ba bình dược dịch luyện thể này mỗi ngày phục dụng một lần, một lọ có thể dùng được ba ngày.

Trần Vũ thầm tính nhẩm.

Ba bình đủ cho hắn dùng mười ngày, hắn là sau khi tới Bắc Sơn Linh Viên mới dùng hết.

Trong này có một lọ là dùng Thổ Linh Tham 120 năm chế luyện, phẩm chất cao nhất.

- Dùng từ thấp đến cao vậy.

Trần Vũ mở ra dược dịch luyện thể tám mươi năm, ngửa cổ uống cạn một phần ba.

Ngay lập tức, một luồng cảm giác tập hợp cả đau đớn lẫn ấm áp truyền khắp toàn thân Trần Vũ, dược hiệu liên tục không ngừng, giống như băng hỏa cùng chạy trong người.

"Vù..."

Trần Vũ đồng thời vận chuyển Đồng Tượng công, vung tay thu hồi ba cái bình nhỏ vào trong không gian tinh thể màu bạc.

Từ khi có không gian thần bí này, Trần Vũ liền đem những vật phẩm nhỏ mà đáng giá cất vào trong đó, đan dược Luyện Thể dịch cũng vậy.

Không gian tinh thể khiến Trần Vũ cảm thấy cực kỳ ổn định và yên tâm, giống như túi hành trang tư nhân ở trong cơ thể mình.

Chỉ chớp mắt đã bốn năm ngày trôi qua.

Trần Vũ vẫn một mực khổ tu, hai bình dược dịch luyện thể chế từ Thổ Linh Tham tám mươi năm tuổi đã sắp dùng hết.

Lúc này, Đồng Tượng công của Trần Vũ cũng đạt tới cực hạn tầng thứ gân đồng, mơ hồ chạm tới tầng thứ "xương đồng".

Ngay trong chiều hôm đó, Trần Vũ nhận được mệnh lệnh tập trung tại một tòa điện kiểm tra ở Tông Vụ Đường.

Bên trong điện kiểm tra đã tập hợp một nhóm thành viên, có thành viên thế hệ trước, có đệ tử tân tú, bất kể là Luyện Tạng kỳ hay Thông Mạch kỳ đều có, khoảng chừng mười mấy người.

Ngoài ý muốn là Trần Vũ nhìn thấy đại mỹ nữ Thu Hinh Nhi và Đoàn Kiêu Long trong đám người.

Lúc Thu Hinh Nhi nhìn thấy Trần Vũ, vẻ mặt cũng thoáng sửng sốt, sau đó nở nụ cười rạng ngời.

Đoàn Kiêu Long thì đứng trong một góc, lặng lẽ quan sát Thu Hinh Nhi.

Sau khi vào nội môn.

Trần Vũ cũng nghe được vài tin tức bát quái. Ví dụ như, vị đệ nhất ngoại môn Đoàn Kiêu Long này rất yêu thích Thu Hinh Nhi.

- Thu sư tỷ, lẽ nào ngươi cũng vận khí kém, bị điều đi tham gia nhiệm vụ trấn thủ?

Trần Vũ không nhịn được hỏi nhiều một câu.

- Không, là ta chủ động lựa chọn nhiệm vụ này.

Đáp án của Thu Hinh Nhi không khỏi khiến Trần Vũ cảm thấy kinh ngạc ngoài ý muốn, bởi vì đệ tử non nớt như hắn, gặp phải nhiệm vụ ra ngoài nguy hiểm, thậm chí còn tránh không kịp.

- Loại nhiệm vụ trấn thủ hậu phương này cũng không tính là nguy hiểm, chỉ cách Vân Nhạc môn không đến nghìn dặm, cách chiến trường một hai nghìn dặm. Đương nhiên, ta tham gia nhiệm vụ này cũng bởi vì nhìn trúng khen thưởng của nó, ngoại trừ 5000 điểm cống hiến ra, còn có thể lựa chọn một phần dược liệu năm mươi năm tuổi.

Thu Hinh Nhi giải thích.

5000 điểm cống hiến, trân dược năm mươi năm tuổi?

Trần Vũ còn nhớ, trong nhiệm vụ của mình có nhắc đến khen thưởng, thế nhưng chỉ có 3000 điểm cống hiến và một gốc dược liệu ba mươi năm tuổi bình thường.

Sau khi hỏi dò, Trần Vũ mới hiểu được nguyên nhân tại sao.

Người tiếp nhiệm vụ này, bất kể tu vi tuổi tác hay thân phận đều khác biệt. Chờ sau khi đến Bắc Sơn Linh Viên, nhiệm vụ cụ thể và mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ cũng sẽ bất đồng.

- Người đã đến đông đủ chưa?

Một trung niên mặc giáp da, dáng vẻ khôi ngô đi đến.

Trên thân người này tản ra một luồng khí tức trầm trọng, mang đến uy hiếp vô hình.

- Lâm đường chủ!

Những thành viên ở đây đều lần lượt thi lễ.

Ở Vân Nhạc môn, cấp bậc đường chủ đều là Hóa Khí Hậu Thiên, hơn nữa còn là nhân tài kiệt xuất trong Hóa Khí Hậu Thiên.

- Hôm nay nhóm người các ngươi sẽ xuất phát đến Bắc Sơn Linh Viên, chấp hành nhiệm vụ trấn thủ kỳ hạn hai tháng. Bây giờ tình hình chiến đấu ở tiền tuyến tương đối bất lợi, theo tin tức nhận được, không ít môn đồ và tay chân của Cốt Ma Cung đã thẩm thấu vào thế tục, thậm chí hậu phương của chúng ta. Các ngươi nhất định phải cẩn thận.

Lâm đường chủ nhắc nhở.

Sau đó, ánh mắt của Lâm đường chủ đảo qua từng người có mặt tại đây, dò số trên lệnh bài của mỗi người.

Trần Vũ phát hiện ánh mắt của Lâm đường chủ thoáng dừng lại trên người mình lâu hơn một chút, khóe miệng nhếch lên nụ cười như có như không.

Sau khi chọn ra thành viên, dưới sự hướng dẫn của chấp pháp giả tu vi Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, một nhóm vài người lập tức rời khỏi Vân Nhạc môn.

Hai ngày sau...

Đập vào tầm mắt của mọi người là vài tòa vách núi cao lớn.

Những tòa vách núi này đều uốn lượn rất đặc thù, hai bên là dòng sông chảy ngang qua.

Bắc Sơn Linh Viên ở trên một khối đất bằng phẳng, nằm giữa sự bao bọc của những vách núi kia.

- Nơi này tự hình thành một trận pháp tự nhiên, có thể hội tụ càng nhiều thiên địa nguyên khí, đồng thời còn có thể bảo lưu được dược tính của linh tài...

Tên chấp pháp giả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong dẫn đội khẽ cười nhạt rồi giới thiệu.

Bắc Sơn Linh Viên được xây dựng trong trận pháp thiên nhiên do vách núi tạo thành. Mấy chục năm gần đây, nó vẫn luôn là trọng địa tài nguyên mà Vân Nhạc môn bồi dưỡng.

Trong linh viên có thể thấy đủ loại dược liệu cổ mộc, kỳ hoa dị thảo.

Mùi hoa thơm ngát đập vào mặt, bên trong ẩn chứa khí tức linh dược nồng đậm, khiến tinh thần mọi người đều rung lên, vô cùng sảng khoái.

- Đã đến giờ thay người, bây giờ sẽ bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

Một lão phụ mặt đầy nếp nhăn, đầu tóc bạc trắng đảo mắt nhìn qua mọi người, sau đó kiểm duyệt.

Ở Bắc Sơn Linh Viên, quanh năm đều có cường giả Hóa Khí Hậu Thiên tọa trấn, lão phụ tóc bạc này chính là người tọa trấn.

Tiếp theo, một nhóm vài người đã được lão phụ phân phối nhiệm vụ tương ứng.

Có vài người phụ trách dò xét trông coi bên trong linh viên, có một số thì cảnh giới tuần tra bên ngoài. Thậm chí còn có người làm những việc lặt vặt như canh gác.

Thu Hinh Nhi có chút học thức về dược lý, cho nên lúc tiếp nhận nhiệm vụ, liền được lựa chọn trông coi chăm sóc bên trong linh viên.

Đoàn Kiêu Long cũng chủ động nhận nhiệm vụ, phụ trách tuần tra trong linh viên.

Trần Vũ chỉ có tu vi Thông Mạch kỳ, nên bị an bài ở trong linh viên, mỗi tối đứng canh gác ở một vị trí kín đáo nào đấy.

- Lính đứng canh gác ở vị trí kín đáo?

Trần Vũ ngạc nhiên.

Nghĩ đến có lẽ bởi tu vi bản thân vốn dĩ không cao, cho nên mới bị an bài chức vụ lặt vặt như vậy.

Nhiệm vụ này rất dễ dàng, mỗi tối đều trông chừng một chút, cũng chỉ canh chừng nửa đêm mà thôi.

Cứ như vậy, ban ngày hắn rất thoải mái, có dư dả thời gian tu luyện.

Đương nhiên, lúc gặp tình huống nguy hiểm "bị xâm nhập", vậy thì người đứng ở vị trí canh gác kín đáo sẽ mười phần nguy hiểm.

- Đây là một môn bí quyển ẩn giấu khí tức, thân là một người lính gác ở nơi hiểm yếu, cần phải học được cách che giấu hơi thở của mình.

Lão phụ ném cho Trần Vũ một quyển sách nhỏ.

Những người nhận nhiệm vụ đứng gác khác cũng được nhận một quyển sách như vậy.

- Ẩn Khí quyết ư?

Trần Vũ nhìn thấy ba chữ trên quyển sách nhỏ liền biết đây là một môn bí tịch võ học trung cấp.

Đối với đệ tử nội môn mà nói, một môn võ học trung cấp cũng không tính là gì.

Huống chi Ẩn Khí quyết này hẳn là loại hàng bán đầy đường, một loại kỹ xảo nào đó, kém xa võ học trung cấp hoàn chỉnh, bao hàm tâm pháp chủ tu và chiêu thức võ kỹ.

Cứ như vậy, nhiệm vụ "lính gác vị trí hiểm yếu" kỳ hạn hai tháng của Trần Vũ bắt đầu.

Mỗi tối sau này, Trần Vũ phải nấp trong một xó xỉnh bình thường nào đó trong linh viên. Lúc nấp trong bóng tối, ánh mắt của hắn vẫn phải dò xét bốn phía. Đồng thời, Trần Vũ cũng chú ý tu hành môn Ẩn Khí quyết kia. Chỉ tiếc là thiên phú Thể thuật của hắn không gia tăng phương diện này, cho nên tiến độ cũng rất bình thường.

Chẳng qua, lúc vận hành Ẩn Khí quyết, Trần Vũ chợt cảm giác nội tức trong cơ thể mình, thậm chí nhiệt lượng, mùi vị thân thể, đều từ từ thu liễm lại.

Dưới trạng thái như vậy, khí tức của Trần Vũ càng khó bị phát hiện.

Nhiệm vụ "canh gác vị trí hiểm yếu" bắt đầu được một hai ngày, Trần Vũ cũng cảm thấy mới mẻ.

Về sau, mỗi đêm hắn lại cảm thấy đêm khuya tịch mịch rất khô khan, cho nên chỉ có thể lặng lẽ vận chuyển Ẩn Khí quyết để giết thời gian.

Điều đáng mừng là vào ngày thứ tư nhận nhiệm vụ trấn thủ linh viên, Đồng Tượng công của Trần Vũ rốt cuộc cũng đột phá đến tầng thứ xương đồng.

Tại linh viên, trong một gian phòng giản dị.

“Két... rắc rắc...”

Tứ chi của Trần Vũ bị kéo giãn ra, xương cốt toàn thân phát ra tiếng răng rắc như rang đậu.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Khắp toàn thân của hắn ngưng hiện một tầng đồng văn kim loại nặng nề bóng loáng, bắp thịt tứ chi không còn bành trướng bắt mắt như trước, ngược lại co rút, săn chắc lại, hiện ra cảm giác kiên cố như tường đồng vách sắt.

Thoạt nhìn Trần Vũ cũng cao hơn, khí tức nội liễm, trông rất bình thường. Thế nhưng, chỉ cần hắn hơi vận lực một chút, từ trong huyết nhục và cốt cách sẽ bộc phát một luồng lực lượng bá đạo tuyệt luân.

- Bắp thịt càng rắn chắc, cốt cách cũng được cường hóa, phòng ngự mạnh từ ngoài vào trong.

Trần Vũ mừng rỡ.

Trước đây, lúc Đồng Tượng công ở tầng thứ da đồng, gân đồng. Dù hắn cường đại cũng bị giới hạn nhất định.

Nhưng sau khi tới xương đồng sơ thành, từ trong ra ngoài đều tràn ngập lực lượng cường hóa.

- Đồng Tượng công!

Cánh tay hắn vận lực, cốt cách vang lên một trận răng rắc giòn giã, hiện ra cánh tay xương đồng mờ mờ, cứng rắn mà nặng nề.

Trần Vũ suy đoán, có lẽ bản thân không cần dùng đến nội tức, chỉ tùy ý một quyền cũng đủ đánh cho Luyện Tạng kỳ bình thường hộc máu.

Phương diện phòng ngự thì lại càng là thế mạnh của Đồng Tượng công, bây giờ công kích của Luyện Tạng sơ trung kỳ rất khó đả thương được hắn.

- Súc cốt!

Xương cốt khắp toàn thân Trần Vũ liền co rút lại, thân thể thấp hơn hai tấc.

Trong khoảnh khắc, dáng người của Trần Vũ liền gầy đi không ít.

Co lại cốt cách là Súc Cốt Công trong truyền thuyết thế tục, sau khi tấn thăng tầng thứ “xương đồng”, hắn có thể dễ dàng thi triển được.

***

(*) Ngoại dụng: ngâm mình; nội dụng: uống.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Xà đà quỷ ảnh

Sau khi Đồng Tượng công tấn thăng tới tầng thứ xương đồng, trong lòng Trần Vũ cũng trở nên kiên định hơn.

Xương đồng sơ thành có ý nghĩa là thực lực cơ sở của hắn dù không mượn bất kỳ ngoại lực hay kỹ xảo võ học nào cũng có thể đứng trên cấp bậc Luyện Tạng kỳ.

Huống chi, trái tim thần bí của Trần Vũ có thể cải tạo thể phách cường hoành, thậm chí có thể sánh ngang hung thú. Cho nên xương đồng sơ thành của hắn thậm chí có thể sánh ngang xương đồng tiểu thành của người khác.

Chẳng qua, ba bình dược dịch luyện thể mà Trần Vũ bỏ ra giá cao luyện chế đều đã dùng hết.

Thực tế chứng minh, trợ lực mấu chốt nhất để đột phá xương đồng vẫn là dược dịch luyện thể 120 năm, hiệu quả so với hai chai trước còn mạnh hơn gấp đôi.

...

Trong những ngày tháng tiếp theo.

Trần Vũ trải qua cuộc sống yên bình mà khô khan. Buổi tối vẫn lặng yên đứng canh gác và luyện tập Ẩn Khí quyết, còn ban ngày thì tu hành công pháp võ kỹ.

Chớp mắt đã hơn một tháng qua đi, công việc trấn thủ linh viên này còn bình thản hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Nhưng chắc biết tại sao, loại bình yên dị thường này lại khiến sâu trong lòng hắn nảy sinh một tia bất an.

Nhiệm vụ "trấn thủ linh viên" lần này, hắn vẫn luôn có cảm giác có người an bài điều động hắn.

Thế nhưng, từ tình huống trước mắt có thể thấy được, chỉ cần Cốt Ma Cung không xâm lấn nơi này, vậy thì cũng không uy hiếp được Trần Vũ.

Trần Vũ cũng không nghĩ nhiều việc này nữa.

Mỗi ngày, ngoại trừ lúc "canh gác vị trí hiểm yếu" ra, buổi ngày đều khổ tu võ kỹ công pháp.

Hơn bốn mươi ngày trôi qua, tiến bộ của Trần Vũ hết sức thần tốc.

Dưới sự trợ giúp của thiên phú Thể thuật, hỏa hầu của Vân Sát quyền càng trở nên tinh thâm, sát khí trong Vân Sát nội tức cũng trở nên nồng đậm, sau lần phục dụng Thanh Khí đan trước đó, nội tức của hắn đã tinh thuần như ý.

Hắn cũng cảm giác được Vân Sát quyền sắp có xu hướng đạt tới đỉnh phong.

Khác biệt lớn nhất là Trần Vũ bây giờ không cần tiến nhập vào trạng thái pháp môn bạo phát mà vẫn có thể đánh ra "Quyền kình ngưng sát".

Ở phương diện kiếm pháp. Thiết Cương Kiếm tiến triển càng nhanh, suy cho cùng cũng bởi tầng thứ của nó thấp hơn Vân Sát quyền, đồng thời không bị các loại điều kiện như tu vi, chém giết tăng sát khí hạn chế.

Trong một hang núi hẻo lánh.

- Trọng Kiếm Thành Cương!

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ rung lên, trước mắt xuất hiện một bức tường kiếm cương kín không kẽ hở, có cảm giác như một tầng phòng thủ kiên cố nặng nề.

Thoạt nhìn qua giống như một bức tường cương kiếm chập chờn lóa mắt.

Xung quanh bức tường kiếm cương này, kình phong cô đọng, giống như hút sạch không khí xung quanh, cát đá vừa chạm vào, liền bị nghiền nát bấy.

- Kiếm Cương Hóa Tường có thể tạo nên một tầng phòng ngự bằng cương kiếm có diện tích khá lớn,

Trần Vũ cười vui vẻ.

Kiếm Cương Hóa Tường đồng nghĩa với việc hỏa hầu của Thiết Cương Kiếm mà hắn luyện đã đạt tới đỉnh phong.

Đây là thành quả sau hơn bốn mươi ngày khổ tu của Trần Vũ.

Trái tim thần bí dung hợp, ngoại trừ thiên phú Thể thuật, còn mang đến cho hắn khả năng chịu đựng và sức khôi phục kinh người.

Chính vì thế, Trần Vũ không chỉ tiến bộ nhanh mà thời gian tu luyện cũng nhiều hơn người khác gấp đôi.

Nhất là loại kiếm pháp trọng kiếm này, lúc thi triển ra thì tiêu hao rất lớn, cho dù là Luyện Tạng kỳ, luyện tầm nửa canh giờ cũng chịu không nổi.

Ngoại trừ Kiếm Cương Hóa Tường ra, Trần Vũ còn lĩnh ngộ được một môn kiếm chiêu phạm vi khác - Kiếm Cương Cuồng Lan.

Kiếm Cương Cuồng Lan, một khi thi triển thì kiếm cương sẽ hóa thành một mảnh cuồng phong kiếm ảnh khủng bố, nuốt chửng khu vực phương viên hai trượng xung quanh. Lúc đạt tới đại thành, uy lực sẽ càng mạnh, thế công càng thêm nghiêm mật chặt chẽ.

Kiếm chiêu này do Trần Vũ lĩnh ngộ chân ý kiếm pháp sau khi Thiết Cương Kiếm đạt tới đỉnh phong mà sáng tạo ra.

Bất kỳ một môn võ kỹ nào, bao gồm quyền pháp lẫn kiếm pháp, một khi đạt tới đỉnh phong, đều có thể lĩnh ngộ được chân ý võ học, mọi người lĩnh ngộ được bao nhiêu thì không hề giống nhau.

Một khi lĩnh ngộ chân ý, hắn sẽ siêu thoát xiềng kích ban đầu của võ kỹ, chiêu thức thi triển càng tiện tay, không chút ràng buộc.

Đêm nay, Trần Vũ lại theo thường lệ tu hành công pháp và võ kỹ, sau đó bắt đầu nhiệm vụ "canh gác vị trí hiểm yếu".

Vị trí canh gác hôm nay là ở trên một gốc đại thụ.

Trên cây lớn, cành lá rậm rạp, hoàn toàn ngăn trở toàn bộ thân hình của Trần Vũ.

Hắn thuần thục vận chuyển ánh mắt, khí tức nhiệt lượng khắp toàn thân đều thu liễm, giống như một khúc gỗ không chút sinh cơ.

Dưới bóng đêm che chở, dù những người khác tiến vào trong phạm vi một trượng cũng khó lòng nhìn thấy hắn.

Tầm nhìn của Trần Vũ thì lại vượt qua phạm vi một dặm.

Lúc này, Đoàn Kiêu Long đang cùng một tên đệ tử Thông Mạch kỳ đi tuần tra, từ bên cạnh đi ngang qua.

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long âm thầm liếc nhìn nhau, đều ra hiệu không phát hiện điều gì dị thường.

Chẳng qua, hôm nay vẻ mặt Đoàn Kiêu Long có chút sốt ruột lo lắng, thỉnh thoảng nhìn xung quanh một chút.

Trần Vũ thoáng suy tư, liền hiểu được nguyên nhân.

Người như Đoàn Kiêu Long, bất kể ý chí hay tâm tính đều vượt xa người thường, tâm tình luôn nội liễm, không bị ngoại vật quấy nhiễu. Lúc này tâm tình của hắn dao động, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Thu Hinh Nhi.

Đoàn Kiêu Long vẫn luôn yêu thích Thu Hinh Nhi, ngoại trừ võ đạo thì đây là ký thác duy nhất trong lòng hắn.

Theo tình huống mấy ngày trước. Nhiệm vụ của Thu Hinh Nhi là mỗi ngày mới hoặc tối muộn sẽ tiến hành kiểm kê đại khái dược liệu trân tài trong linh viên.

Nhưng tối hôm nay, Thu Hinh Nhi lại không xuất hiện.

- So với ngày thường thì đã gần trễ nửa canh giờ, vậy mà vẫn chưa xuất hiện...

Đoàn Kiêu Long nhíu mày, lộ vẻ sầu lo.

Hắn hiểu rõ Thu Hinh Nhi nhất, đối phương là một người nghiêm túc, dù nghỉ ngơi hay tu luyện đều luôn nỗ lực hà khắc, ngay cả làm nhiệm vụ cũng rất tận tâm trách nhiệm.

Bây giờ còn chưa xuất hiện, vậy thì chỉ có hai khả năng.

Một, Thu Hinh Nhi bị chuyện quan trọng nào đó khiến trễ nải.

Hai, Thu Hinh Nhi rất có khả năng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Trần sư đệ, đêm nay ngươi có nhìn thấy Thu sư muội không?

Đoàn Kiêu Long truyền âm hỏi.

- Không thấy.

Trần Vũ thấp giọng nói.

Thân là người đứng canh gác vị trí hiểm yếu, hắn giống như một cái bóng ma, tầm nhìn cực kỳ rộng rãi, cho nên có thể chắc chắn là hôm nay Thu Hinh Nhi chưa từng tới đây.

Đối với việc này, Trần Vũ cũng hơi cảm thấy không bình thường.

Nhìn Đoàn Kiêu Long rời đi, ánh mắt Trần Vũ đảo qua phương viên một dặm, cảm thấy có gì đó không đúng.

- Không đúng! Thiếu mất hai người!

Trần Vũ thầm rùng mình.

Làm một người canh gác vị trí hiểm yếu, hắn không chỉ chú ý dị thường hoặc tung tích địch nhân mà còn phải tùy thời kiểm kê nhân số bên mình.

Trần Vũ còn nhớ rõ, trong một dặm gần đây, bao gồm cả Đoàn Kiêu Long thì có tổng cộng sáu thành viên tông môn đi tuần tra.

Sáu thành viên này chia làm ba tổ. Mỗi tổ có một Luyện Tạng kỳ và một Thông Mạch kỳ. Mà hai người của mỗi tổ đều sẽ không rời xa nhau.

Nhưng lúc này, Trần Vũ chợt phát hiện ba tổ tuần tra đã thiếu mất một tổ, cũng tương đương với hai người biến mất.

Hắn hít sâu một hơi, lại nhìn một lượt xác nhận.

Kết quả, thật sự thiếu một tổ người.

Một lúc khiến hai người biến mất, tuyệt đối không phải việc mà người thường có thể làm được. Bởi vì hai thành viên của một tổ luôn qua lại chiếu ứng lẫn nhau, sẽ không tách ra.

Có địch tình! (*)

Trần Vũ vừa muốn lên tiếng, bỗng nhiên cảm thấy một luồng hàn ý ập thẳng tới.

"Vù..."

Một luồng hàn ý âm phong từ dưới chân gốc cây truyền đến.

Chỉ thấy một đầu độc xà có chấm ban màu xám dài khoảng một trượng đã bò đến dưới chân Trần Vũ.

"Khè..."

Ám ban độc xà nhe ra răng độc, mang theo một luồng khí tức nguy hiểm cắn tới chân Trần Vũ.

Một màn này khiến sống lưng Trần Vũ mát lạnh, muốn tránh cũng không tránh được.

Ám ban độc xà này hoàn toàn lặng lẽ không một tiếng động, có lẽ lúc hắn và Đoàn Kiêu Long nói chuyện với nhau đã tiềm phục đến tận nơi này rồi.

"Keng..."

Ám ban độc xà cắn vào chân Trần Vũ, đồng thời phun ra một đoàn nọc độc màu xám tro, mang theo lực lượng ăn mòn mạnh mẽ đáng sợ.

- Đây là Linh Sủng độc xà có thể sánh ngang Luyện Tạng kỳ...

Trần Vũ thốt lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy một trận cảm giác tê dại nhức nhối từ chân truyền lên.

Thời khắc mấu chốt, hắn đã vận dụng Đồng Tượng công, hai chân hóa thành xương đồng, suýt nữa bị độc xà cắn rách da.

Nếu như vẫn còn ở tầng thứ gân đồng, vậy thì chắc chắn sẽ bị nó cắn rách da, cuối cùng bị kịch độc xâm nhập.

Càng đáng sợ hơn là mặc dù độc xà không cắn xuyên phòng ngự của hắn, thế nhưng đoàn nọc độc xám tro kèm theo lại mang theo lực lượng ăn mòn và độc lực cực kỳ trí mạng.

"Xèo..."

Nọc độc không chỉ khiến Trần Vũ cảm thấy chân mình tê dại, đồng thời còn tản ra một mùi gay mũi, khiến cho đầu óc hắn có chút choáng váng.

Thịch thịch thịch..."

"Buồng tim Trần Vũ đột nhiên đập mạnh, xua tan cơn choáng váng này, cảm giác tê dại trên chân cũng rút đi.

Hắn dám xác định, nếu đổi lại là Luyện Tạng trung kỳ, thậm chí hậu khí khác, bị độc xà này đánh lén, e rằng bây giờ đã độc phát thân vong rồi.

"Vù..."

Ám ban độc xà dài khoảng một trượng mãnh liệt vồ tới, quấn chặt hai chân Trần Vũ, răng độc phun ra nọc độc cắn tới cổ Trần Vũ.

- Chết đi cho ta!

Trần Vũ tức giận, vận chuyển Đồng Tượng công tầng thứ xương đồng.

"Rắc rắc rắc..."

Xương cốt toàn thân vang lên một trận răng rắc giòn giã, ngoài cơ thể ngưng hiện một tầng kim loại ám đồng, thể phách tăng mạnh hơn vài phần, bộc phát một luồng lực lượng bá đạo tuyệt luân.

"Ầm..."

Ngay lập tức, một luồng lực lượng to lớn xé rách ám ban độc xà thành hai đoạn, huyết nhục tung tóe.

- Tiểu bối! Ngươi dám giết "rắn" của ta...

Bên cạnh một vách núi đá cách đó mười mấy trượng, một lão giả mặc áo bào xám cầm đà trượng đi ra, trên mặt tràn ngập vẻ oán độc đáng sợ.

“Khè khè...”

Trên đà trượng của lão giả áo xám còn có hai đầu ám ban độc xà đang quấn quanh.

Đồng thời,mấy chục trượng xung quanh lại xuất hiện mấy chục đầu độc xà, thực lực mỗi đầu ít nhất đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong.

Những độc xà này phun ra nuốt vào lưỡi rắn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trần Vũ trên cây to.

- Yêu nghiệt phương nào? Người đâu!

Trần Vũ quát to một tiếng, âm thanh vang dội truyền khắp phương viên một dặm.

Kết quả, hắn quét mắt nhìn xuống một lượt, liền sợ hãi giật nảy mình. Xung quanh vốn có ba tổ tuần tra, vậy mà bây giờ chỉ còn lại một tổ cuối cùng của Đoàn Kiêu Long.

- Không ổn! Đó là “Xà Đà” trong tổ hợp “Xà Đà Quỷ Ảnh”.

Đoàn Kiêu Long thấy lão giả khống xà bên vách núi, sắc mặt liền biến đổi, vội vàng nhắc nhở:

- Trần sư đệ cẩn thận, vẫn còn...

Hắn nhìn ra lai lịch của người này. Xà Đà Quỷ Ảnh là một tổ hợp sát thủ đáng sợ của một tổ chức thần bí tại Sở quốc.

Xà Đà, cũng là lão giả trước mặt chẳng qua chỉ là một trong tổ hợp này mà thôi.

Đoàn Kiêu Long còn chưa nói xong, dị biến đột nhiên phát sinh.

“Vù...”

Một đạo tàn ảnh giống như quỷ mị, từ trong bụi cỏ lao thẳng tới Trần Vũ.

Ngay sau đó, một đoản kiếm giống như độc xà vô thanh vô tức, tựa như từ trong bóng đêm xuất hiện, đâm thẳng tới.

Trần Vũ rùng mình, cảm thấy một loại nguy cơ còn hơn xà độc vừa rồi.

Thanh đoản kiếm này toàn thân một màu u ám, gần như không phản quang, hòa làm một thể với bóng đêm, thoáng cái đã đâm tới trước mặt Trần Vũ.

Quá nhanh!

Trần Vũ không thể tránh kịp.

- Khặc khặc...

Một quỷ ảnh mặt mũi khô héo mặc hắc y, giống như hắc quỷ trong đêm xuất hiện trong tầm mắt Trần Vũ.

Trên đoản kiếm u ám tản ra chấn động nội tức, hiển nhiên đối phương đã đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ.

Kiếm này hình như là một thanh Bảo Khí độc kiếm chuyên dùng để ám sát.

Lấy trình độ xương đồng của Trần Vũ, chỉ sợ không thể ngăn chặn được hoàn toàn, mà Huyền Trọng kiếm ở sau lưng đã không còn kịp lấy ra.

- Cút cho ta!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, cánh tay vung lên, ngạnh kháng một kiếm này.

Muốn chết?

Quỷ ảnh mặc hắc y lộ ra nụ cười trào phúng mà tàn nhẫn.

“Keng...”

Một kiếm này chém lên cánh tay Trần Vũ, bắn ra một trận đốm lửa, đồng thời một luồng lực lượng khổng lồ dội ngược trở lại, thiếu chút nữa khiến đoản kiếm rời tay.

Cái gì?

Quỷ ảnh mặc hắc y giật mình biến sắc, cho dù là Hóa Khí Hậu Thiên cũng không có khả năng ngăn dùng thân thể huyết nhục ngạnh kháng một kiếm sắc

bén này, huống chi một Thông Mạch kỳ.

- Thanh Lân hộ tí!

Trên cánh tay Trần Vũ, một cái hộ tí màu xanh thẫm phát ra tiếng "ong ong", ngưng hiện một tầng lân phiến sẫm màu như da cá sấu, đồng thời bành trướng hơn vài phần, tựa như một cái tiểu thuẫn, lân quang bắn ra khắp bốn phía.

***

(*) Địch tình: động tĩnh của địch.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 87: Thu được

Từ lúc Đoàn Kiêu Long hô lên cho đến khi Trần Vũ dùng Thanh Lân hộ tí ngăn cản một kiếm tuyệt mệnh của quỷ ảnh, trước sau chỉ kéo dài không quá một nhịp hô hấp.

Lúc một kiếm kia xuất ra, trái tim của Đoàn Kiêu Long thoáng đập nhanh hơn vài phần.

Đoàn gia là đại gia tộc ở Sở quốc cho nên cũng tương đối hiểu rõ về các thế lực ở khắp xung quanh.

Lần này xuất thủ chính là tổ hợp sát thủ đỉnh cấp của Sở quốc - Xà Đà Quỷ Ảnh.

Xà Đà Quỷ Ảnh gồm hai sát thủ là Xà Đà và Quỷ Ảnh.

Xà Đà am hiểu khống xà, thao túng rắn, còn là loại rắn kịch độc sở trường ẩn nấp tập kích.

Những độc xà này từ khi sinh ra, liền đượcnuôi dưỡng, trải qua mấy năm, thậm chí mấy chục năm bồi dưỡng huấn luyện, một khi phục kích đánh lén, người khác rất khó lòng phòng bị.

Với giác quan của Trần Vũ cũng không thể phát hiện được rắn này tiềm phục, cho đến lúc chúng tập kích thì mới có cảm ứng.

Dựa vào Đồng Tượng công cường hoành, Trần Vũ mới có thể ngăn trở một kích của "Xà Đà", đồng thời mạnh mẽ chém giết một đầu độc xà cấp bậc Luyện Tạng kỳ.

Điều này đã đủ khiến Đoàn Kiêu Long giật mình. Bởi vì lúc Xà Đà Quỷ Ảnh ám sát, phần lớn chỉ dùng độc xà tập kích là đã thành công rồi. Cho dù có thể tránh thoát độc xà cắn thì mùi độc tỏa ra cũng đủ khiến người khác mê muội, ngay cả Luyện Tạng kỳ cũng khó có thể chống lại.

Thế nhưng, Trần Vũ không chỉ có thể ngăn trở độc xà, hắn còn có thể chặn được "Quỷ Ảnh" càng lợi hại hơn tập kích.

Tu vi của Quỷ Ảnh đã đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ, tạo nghệ thân pháp tốc độ lại quỷ mị khó lường, vì thế mới được mệnh danh là Quỷ Ảnh.

Quỷ Ảnh kiếm là một thanh bảo khí độc kiếm đặc chế, thích hợp dùng để ám sát.

Lúc kiếm này phát động, hầu như luôn vô thanh vô tức, bề mặt kiếm bôi kịch độc, quanh năm dùng xà độc của "Xà Đà" tôi luyện. Một kiếm như vậy, tuyệt đối kiến huyết phong hầu (*).

Thế nhưng, một kiếm vừa rồi lại không phá được phòng ngự của Trần Vũ, ngay cả da thịt cũng không bị trầy lấy một vết.

"Keng..."

bảo khí độc kiếm kéo dài một chuỗi đốm lửa trên Thanh Lân hộ tí, khiến lân quang của Thanh Lân hộ tí bỗng nhiên ảm đạm.

Lực lượng còn sót lại hiển nhiên không đủ phá được Đồng Tượng công của Trần Vũ.

- Làm sao có thể...?

Trên gương mặt khô héo của Quỷ Ảnh chợt lộ ra một tia kinh hãi. Ám sát nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại "mai rùa" như vậy.

- Vân Sát quyền!

Trần Vũ quát khẽ một tiếng, trái tim đập mạnh giữ lực, đấm ra một quyền.

Hắn không dùng Huyền Trọng kiếm trên lưng, bởi vì làm vậy cần thời gian, không thích hợp để chém giết cận chiến.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Một quyền đánh ra, ngưng hiện một đạo quyền ảnh sát khí thô to như thùng nước, mơ hồ tạo thành hình ảnh mãng xà, tiếng chấn động vang điếc tai, khiến khí huyết đối phương sôi trào.

Đây chính là Quyền kình ngưng sát!

Hiện nay, quyền pháp nội tức của Trần Vũ cấp bậc rất cao, trái tim chỉ cần thoáng giữ lực liền có thể đánh ra Quyền kình ngưng sát.

Khoảng cách gần như vậy, dù cho thân pháp của Quỷ Ảnh có cao minh đến đâu cũng vô lực tránh né.

Đừng hòng!

Hắn miễn cưỡng vận chuyển nội tức, bán bảo khí giáp da trên người hiện lên một tầng hoa văn màu đen nhàn nhạt, cố gắng ngăn trở một quyền này.

Hắn thầm nghĩ: Trần Vũ chẳng qua chỉ là Thông Mạch kỳ, cho dù có là Luyện Tạng sơ kỳ thì bán bảo khí giáp da cũng đủ ngạnh kháng một quyền này, không đến mức bị vết thương trí mạng.

"Ầm..."

Nội tức sát khí nổ tung, một quyền này liền chứng minh suy đoán của Quỷ Ảnh là sai.

Một luồng sát lực âm lãnh mà bá đạo cường thế nhập thể.

"Rắc rắc..."

Đáng sợ nhất vẫn là luồng lực lượng khổng lồ của đối phương, dù cách một tầng hộ giáp bán bảo khí vẫn đánh gãy mấy cái xương sườn của hắn.

"Ộc..."

Quỷ Ảnh phun ra một búng máu, thân hình co rúm lại, sắc mặt trắng bệch.

Một kích vừa rồi, tựa như công kích của Hung Thú Vương tiếp cận Hóa Khí cảnh. Nếu không có tầng phòng hộ bán bảo khí, e rằng hắn đã bị một quyền kia đánh xuyên người.

Nên nhớ, một quyền vừa rồi của Trần Vũ đã sử dụng kỹ xảo trái tim giữ lực, lực đạo của xương đồng sơ thành kết hợp với Vân Sát quyền, càng tăng thêm vài thành lực lượng.

"Phành..."

Quỷ Ảnh bị một quyền này đánh từ trên cây rơi xuống, thân thụ trọng thương, xương sườn cũng gãy mất mấy cái, tạng phủ bắt đầu xuất huyết.

- Quỷ Ảnh...

Xà Đà ở đằng xa nhìn thấy, không nhịn được hô to.

Một màn như vậy quả thật khiến hắn không kịp phòng bị.

Trước đó, hai người biết mục tiêu mình cần giết chỉ là Thông Mạch kỳ, đều có chút khinh thường không muốn ra tay. Nhưng phần thưởng cố chủ đề nghị hết sức hấp dẫn, vì vậy mới "miễn cưỡng" tiếp nhận, không ngờ kết quả lại như vậy.

- Trọng Kiếm Thành Cương.

Tàn ảnh nhoáng lên, Trần Vũ thôi động Lăng Vân bộ hỏa hầu đỉnh phong, như bóng với hình từ trên cây nhảy xuống, đuổi tới gần Quỷ Ảnh, trọng kiếm bổ xuống.

"Vù..."

Trọng kiếm kéo theo một mảnh kiếm cương hình bán nguyệt, mang theo cuồng phong kiếm ảnh nặng nề, bao trùm một hai trượng bên dưới.

- Không tốt...

Quỷ Ảnh còn chưa rơi xuống đất mà khí huyết đã nghịch chuyển tán loạn, chưa kịp ổn định thương thế.

Lại một lần nữa hắn tính sai, không ngờ thân pháp của đối phương cũng hết sức cao minh.

Trần Vũ từ trên cao ép xuống, chiếm thiên thời địa lợi, dùng bảo khí trọng kiếm mở ra công kích phạm vi rộng, khiến Quỷ Ảnh căn bản không thể né tránh.

Chạy!

Quỷ Ảnh kinh hoàng, miễn cưỡng cầm đoản kiếm trong tay ngăn cản.

"Keng..."

Bị lực lượng khủng bố của Huyền Trọng kiếm đè ép, Quỷ Ảnh lập tức bị đánh bay ra ngoài, ngay cả bảo khí độc kiếm cũng tuột tay rơi mất.

Đoản kiếm và trọng kiếm chạm nhau, cộng thêm lực lượng hai bên chênh lệch to lớn, tất nhiên không thể địch lại.

Hơn nữa, một quyền vừa rồi của Trần Vũ đã đánh Quỷ Ảnh trọng thương, đối phương còn chưa rơi xuống đất, chưa kịp thở dốc thì đã phải vội vàng nghênh đón công kích tiếp theo, thậm chí không phát huy nổi sáu thành uy lực đỉnh phong.

"Ộc..."

Thân hình Quỷ Ảnh run lên dữ dội, phun liền hai búng máu, cánh tay xuất hiện vết thương sâu nhìn thấy xương, toàn bộ vai trái và cánh tay đều mất đi tri giác.

Trong khoảnh khắc, hắn đã trúng trọng thương trí mạng, cánh tay gần như tàn phế.

"Vù..."

Thân hình Trần Vũ lóe lên, cấp tốc tiếp cận, một cước giẫm xuống bảo khí độc kiếm rơi dưới đất.

Hắn đoán rằng mất đi kiếm này, đối phương cũng không khác gì độc xà mất đi nanh độc.

- Không... kiếm của ta!

Quỷ Ảnh gầm nhẹ một tiếng, trên mặt tràn ngập sợ hãi.

Thế nhưng đối mặt với thế áp bách của trọng kiếm, thương thế trong cơ thể phản phệ, căn bản không đủ sức đối kháng.

- Nhanh đi, không đi sẽ không kịp!

Lão giả áo xám Xà Đà ở đằng xa khẽ hô một tiếng, trong thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ.

Thân là sát thủ đỉnh cấp, một kích không thành, nhất định phải tránh lui ngàn dặm.

Huống chi, hai người ám sát ở đây đã kinh động đến cường giả trong tông môn trấn thủ Bắc Sơn Linh Viên.

"Vù..."

Tại vị trí của Quỷ Ảnh kéo ra vài đạo tàn ảnh chồng lên nhau, tránh thoát trọng kiếm của Trần Vũ truy sát.

- Đi!

Hai người hóa thành bóng đen quỷ mị, chạy sâu vào trong núi sâu phụ cận Bắc Sơn Linh Viên.

"Vù...! Vù..."

Lúc này, Đoàn Kiêu Long và Trần Vũ cũng tập hợp lại, hai người đuổi theo vài chục trượng, đột nhiên có mười mấy đầu độc xà xuất hiện cản đường.

"Phịch... Phịch... Phịch..."

Hai người xuất thủ, nhanh chóng chém giết mười mấy đầu độc xà cấp bậc Thông Mạch kỳ này.

Đồng thời trong khoảng thời gian này, thân ảnh của hai người Xà Đà Quỷ Ảnh cũng đã dung nhập vào màn đêm, trở nên mơ hồ không rõ.

- Đừng đuổi theo nữa, đi xem người khác thế nào.

Đoàn Kiêu Long khẽ hô.

Luyện Tạng kỳ có thể giữ được mạng từ trong tay tổ hợp ám sát Xà Đà Quỷ Ảnh đã là vạn hạnh (**) rồi.

Mấy năm gần đây.

Xà Đà Quỷ Ảnh ám sát gần như không thất bại. Ngay cả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong chết trong tay bọn hắn cũng có mấy người.

Tổ hợp hai người này, có thể nói là: mục tiêu dưới Hóa Khí cảnh, không người nào là không thể giết.

- Thanh kiếm này xem như bù đắp tổn thất tinh thần của ta vậy...

Trần Vũ khẽ cười, tay cầm thanh đoản kiếm màu xám dài hơn một xích lên nhìn kỹ.

Đoàn Kiêu Long nhìn kiếm này, cũng không nhịn được mà hâm mộ.

- Thanh kiếm của Quỷ Ảnh gọi là Ám Xà kiếm, sử dụng răng độc của Độc Xà Vương, phối hợp với tài liệu quý hiếm như Thiết Mộc nghìn năm luyện thành. Kiếm này quanh năm dùng kịch độc của độc xà mà Xà Đà nuôi dưỡng để tôi luyện. Có thể nói là kịch độc kiến huyết phong hầu, tuyệt đối là tinh phẩm đỉnh cấp trong bảo khí hạ phẩm.

Lợi hại như vậy?

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, liền cất đi Ám Xà kiếm này.

- Quỷ Ảnh bỏ lại thanh kiếm này e rằng còn đau lòng hơn bị phế bỏ một cánh tay.

Đoàn Kiêu Long không nhịn được cảm khái.

Lúc hai người tra xét phụ cận xung quanh, liền phát hiện thành viên của hai tổ tuần tra khác, bọn họ đều bị trúng độc rắn, rơi vào trạng thái hôn mê gần chết.

Đoàn Kiêu Long lập tức cho mọi người ăn giải độc hoàn.

- Bọn họ chỉ trúng phải độc rắn bình thường, cũng không tính là trúng độc sâu. Dường như Quỷ Ảnh xuất thủ có chút cố ky, không muốn quá đắc tội người của tông môn, chỉ nhằm vào ngươi mà thôi.

Đoàn Kiêu Long cho ra kết luận.

- Nhằm vào ta?

Trần Vũ nghĩ đến nguy hiểm trong lần ám sát sát này, cũng không nhịn được mà than thở.

Nếu đổi lại là Luyện Tạng kỳ khác, căn bản không có sức phản kháng mà sẽ bị giết ngay lập tức.

- Ngươi có đắc tội người nào không?

Đoàn Kiêu Long nhìn Trần Vũ một cái, thoáng trầm ngâm, nói:

- Ta đoán người muốn ám sát ngươi đã cấu kết với thành viên của bổn tông, thậm chí rất có khả năng là thành viên của bổn tông. Bằng không thì không có khả năng quen thuộc hoàn cảnh địa lý trong linh viên như thế, không chỉ dễ dàng giải quyết lính tuần tra, mà còn đồng thời kín đáo hạ thủ với lính gác vị trí quan trọng.

Trần Vũ gật đầu, cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Điểm nghi vấn rất nhiều.

Bắc Sơn Linh Viên là một trong những trọng địa của Vân Nhạc môn, ngoại nhân tuyệt đối không thể quen thuộc hoàn cảnh địa lý nội bộ. Hơn nữa, người có thể mời được Xà Đà Quỷ Ảnh, chắc chắn là thuộc đại thế lực, ít nhất không phải nhân vật tầm thường.

Loại tiểu nhân vật như Vương Lăng Vân cũng không có năng lực này.

- Thất hoàng tử... hay là Côn Lăng?

Trong đầu Trần Vũ chợt xuất hiện hai cái tên này.

Khả năng Côn Lăng xuất thủ tương đối nhỏ.

Người này tuy ngông cuồng, nhưng không có bao nhiêu mâu thuẫn với Trần Vũ, chẳng qua giữa hai bên có chút không thoải mái vì Trần Vũ không đáp ứng giao dịch Băng Tâm Chi Lệ mà thôi.

“Vù...! Vù...! Vù...”

Lúc này, các thành viên còn lại của Vân Nhạc môn cũng chạy tới nơi xảy ra chuyện.

- Xảy ra chuyện gì?

Một gã Luyện Tạng kỳ đỉnh phong dẫn đội tuần tra thử dò hỏi.

Khi biết được Quỷ Ảnh tới tập kích, đồng thời ám sát Trần Vũ thất bại, những người này đều ngạc nhiên không thôi.

...

"Vù...! Vù..."

Hai bóng người mượn bóng đêm yểm hộ, rời khỏi khu vực bên ngoài Bắc Sơn Linh Viên.

Một bóng đem quỷ mị trong đó oán hận nghiến răng, nói:

- Ám Xà kiếm của ta... nhất định phải đoạt lại!

Mất đi thanh bảo khí độc kiếm này, thực lực của hắn ít nhất sẽ giảm đi ba, bốn phần mười.

Đúng lúc này.

"Vù..."

Bóng đêm trước mặt chợt xuất hiện một tầng sương mù màu đen nhàn nhạt, dung nhập với bóng đêm, che mờ cảnh tượng phía sau.

- Người nào?

Hai người Xà Đà, Quỷ Ảnh cảm nhận được tiếng bước chân khe khẽ.

Bỗng nhiên, sương mù đen phía trước tản ra, mơ hồ có thể thấy được từng thớt tọa kỵ sài lang to lớn, trong mắt chúng là con ngươi màu lục tràn ngập lạnh lẽo.

Quỷ dị là những sài lang này không chỉ hình thể cường tráng như hổ báo mà trên người chúng còn có một luồng sương khói hắc khí tản ra, trên thân tràn ngập khí tức hung thú bạo ngược tàn nhẫn, không giống bình thường.

- Sài lang bị ma hóa!

Sắc mặt Xà Đà Quỷ Ảnh đại biến, một trận hàn ý ập tới.

Những sài lang bị ma hóa này, dù thực lực của bản thân chúng tiếp cận Luyện Tạng kỳ cũng không đáng sợ.

Đáng sợ là lời đồn về bọn chúng.

"Bịch bịch bịch..."

Trong sương mù nhàn nhạt màu đen, trên lưng mỗi đầu sài lang bị ma hóa đều có một thân ảnh cao lớn, tay cầm vũ khí như đao kiếm.

Đại khái có thể cảm ứng được trong sương mù ít nhất gần hai mươi người.

Chạy mau!

Xà Đà và Quỷ Ảnh cảm thấy da đầu tê dại, liền bay ngược về sau, tách ra hai hướng khác nhau.

Nhưng chẳng biết từ bao giờ, khu vực của hai người đã bị sương mù màu đen bao phủ.

"A..."

Một tiếng gầm nhẹ như tiếng sấm, mang theo sóng âm vô hình quét qua hai người.

Chủ nhân của thanh âm là một đại hán da đen, thân hình như tháp sắt, ngồi trên lưng một đầu cự hổ màu tím đen dài đến ba trượng, dáng vẻ lạnh lùng như bá vương.

"Ầm...! Ầm..."

Chỉ một tiếng gầm, sóng âm và uy áp cường đại liền chấn cho hai người ngã rạp xuống đất, hộc máu tại chỗ.

***

(*) Kiến huyết phong hầu: đổ máu là tắt thở.

(**) Vạn hạnh: cực kỳ may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Cốt ma dạ tập (*)

Đại... đại nhân...

Xà Đà và Quỷ Ảnh phủ phục dưới đất, tiếng thét như lôi âm cuồn cuộn của đối phương vừa rồi, chấn cho hai người hồn phi phách tán, hộc máu tại chỗ.

Đại hán da đen thân hình như tháp sắt ngồi trên cự hổ, sau lưng là hàng loạt lang kỵ sĩ ngồi trên sài lang bị ma hóa.

Chỉ riêng khí tức tản ra từ trên người đầu cự hổ màu tím đen này đã gần như không thua kém Hóa Khí Hậu Thiên rồi.

- Hai người này từ đâu xuất hiện? Suýt nữa làm rối loạn kế hoạch của chúng ta...

Một thanh âm nữ tử hết sức lạnh lẽo từ trên đỉnh đầu hai người truyền xuống.

"Vù..."

Bên trên đám sương mù màu đen, một đầu cự cầm Hắc Linh sải cánh bốn năm trượng đang lơ lửng, mỗi lần đập cánh đều cuốn lên sỏi đá.

Trên cự cầm là hai nữ tử.

Thanh âm lạnh lẽo vừa rồi là đến từ một mỹ phụ váy đen cực kỳ yêu diễm, thân hình như u linh, bay lượn trong cuồng phong sỏi đá.

- Sư thúc, hai người này dường như là tổ hợp sát thủ Xà Đà Quỷ Ảnh.

Trên cự cầm, một thiếu nữ áo đen, tại mi tâm có ấn ký hồng sa (**), dung mạo xinh đẹp, vóc người yểu điệu, gương mặt kiều diễm, mang một vẻ đẹp yêu dị khó mà hình dung.

Xà Đà và Quỷ Ảnh nghe vậy trên mặt liền lộ ra một tia hi vọng sống sót.

Nhưng lúc thanh âm của thiếu nữ vừa dứt...

- Ọc...

Cổ của Xà Đà đột nhiên bị một cánh tay thon giữ chặt, sắc mặt trướng hồng, hai chân lơ lửng chới với trong không trung.

Chẳng biết từ bao giờ, thiếu nữ đã xuất hiện sau lưng hai người. Ngón tay chậm rãi co lại.

Đầu lâu của Xà Đà đứt lìa, thi thể không đầu rơi xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

- A...

Quỷ Ảnh sợ vỡ mật nhưng ngay cả một chút lực lượng phản kháng cũng không có.

Trước đó hắn bị Trần Vũ đánh trọng thương, sau này lại bị đại hán da đen gầm một tiếng chấn cho thụ thương, vết thương đã cực kỳ chí mạng.

Cho dù ở trạng thái đỉnh phong, hắn cũng tự biết bản thân không phải đối thủ của thiếu nữ này, ngay cả thân pháp mà hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, cũng không đủ so với đối phương.

- Tại sao hai người các ngươi lại kinh động người trong Bắc Sơn Linh Viên?

Thiếu nữ lạnh lùng nói.

- Hai chúng ta bị thuê... bắt giết một kẻ trong linh viên... kết quả thất bại...

Thanh âm Quỷ Ảnh cực kỳ suy yếu, đọc từng chữ cũng mơ hồ không rõ.

"Rắc..."

Đầu ngón tay rung lên, chấy lỏng trắng đỏ bắn tung tóe, ý thức của Quỷ Ảnh cũng chìm vào bóng đêm vô tận.

- Sư thúc, đã tra rõ rồi. Hai người này xuất hiện tại nơi này chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Thiếu nữ lại xoay người, nhảy lên lưng cự cầm.

- Hai người này thật đáng bầm thây vạn đoạn! Không biết người trong Bắc Sơn Linh Viên liệu có vì vậy mà cảnh giác hay không?

Mỹ phụ yêu diễm lạnh lùng nói, lúc nhìn thi thể của hai người, vẫn tràn ngập oán độc.

- Sợ cái gì?

Đại hán da đen ngồi trên cự hổ hừ khẽ, nói:

- Bố trí nhân thủ của Bắc Sơn Linh Viên như thế nào, chúng ta đã sớm thăm dò rõ ràng, cho dù chính diện ra tay cũng dư sức nghiền ép.

...

Bắc Sơn Linh Viên.

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long cứu tỉnh những thành viên tuần tra khác.

Tên đội trưởng tuần tra Luyện Tạng kỳ đỉnh phong cũng dò hỏi hai người chi tiết vụ việc ám sát một lượt.

- Không sao là tốt rồi.

Đội trưởng tuần tra gật đầu, nói:

- Chỉ còn mười ngày nữa là nhiệm vụ trấn thủ của chúng ta sẽ kết thúc mỹ mãn, có thể trở về tông môn nghỉ ngơi một thời gian...

Bỗng nhiên..., bên ngoài linh viên chợt truyền đến vài tiếng hét thảm thiết cùng tiếng quát kinh nộ.

Bất chợt, một đám khói lửa dâng cao tới tận trời, chiếu rọi khắp toàn bộ Bắc Sơn Linh Viên.

- Không tốt!

Đội trưởng tuần tra thất thanh, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Dạ tập! Dạ tập!

- Địch nhân tập kích! Là Cốt Ma Cung...

Bên trong linh viên, bóng người cùng ánh lửa đan len lộn xộn, bầu không khí khủng hoảng bắt đầu lan ra.

Mượn ánh lửa sáng ngời, mọi người có thể thấy trong đêm có mười mấy đầu phi cầm bay lượn giữa không trung, tàn nhẫn săn giết những thành viên tông môn trấn thủ linh viên.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Mười mấy tên áo bào đen hung hãn từ trên lưng phi cầm nhảy xuống, tay cầm đao kiếm hoặc thi triển tà công, triển khai chém giết bên trong linh viên.

"Ầm..."

Mười mấy người áo đen trong đó ném ra một cái bình đen, đập trúng phòng ốc thì lập tức dấy lên một đám lửa màu xanh đen, nuốt chửng phương viên vài chục trượng.

- A a...

Trong phòng, vài người tu luyện đang nghỉ ngơi đều nhảy ra nhưng thân thể đã biến thành cột lửa, cố gắng thế nào cũng không dập tắt được những đám lửa này.

Trong khoảnh khắc, những thành viên Luyện Tạng kỳ hoặc Thông Mạch kỳ của như vậy ở trong khu vực phòng ốc đều táng thân trong biển lửa.

- Mọi người cẩn thận! Đó là "Cốt Lân Diễm" của Cốt Ma Cung, dưới Hóa Khí cảnh rất khó chống lại...

Đội trưởng tuần tra sợ hãi rống to một tiếng.

Hai mắt hắn đỏ bừng, dẫn theo năm sáu người giết tới.

- Cốt Ma Cung trực tiếp cưỡi phi cầm đánh lén nơi nghỉ ngơi của các đệ tử. Đây tuyệt đối là một trận dạ tập có dự mưu, nhất định có nội gián!

Sắc mặt Đoàn Kiêu Long trở nên ngưng trọng, hít sâu vào một hơi.

Trái tim Trần Vũ cũng thoáng trầm xuống.

Cốt Ma Cung dạ tập, có thể nói là tiến công cực kỳ chớp nhoáng, trực tiếp giết vào trong linh viên. E rằng khu vực bên ngoài còn nghiêm trọng hơn.

Bởi vì bên ngoài có vọng tháp và kiến trúc phòng thủ, thành viên tuần tra càng nhiều, cho dù tập kích bằng đường không cũng sẽ bị sớm phát hiện mới đúng.

Quả nhiên, từng trận diễm hỏa xanh đen thiêu đốt bên ngoài linh viên, khiến tràng chiến đấu càng trở nên thảm thiết hơn.

- Giết sạch! Cướp sạch!

Một đám lang kỵ sĩ cưỡi ma lang, cười dữ tợn, tay múa đao kiếm, trực tiếp nhảy từ trên lưng tọa kỵ xuống, hung hãn chém giết từng thành viên của đội tuần tra.

Ngay cả những lính gác ẩn nấp trong những vị trí kín đáo cũng bị Cốt Ma Cung bắt được.

"Phốc...! Phốc...! Phốc..."

Hỏa diễm xanh đen thiêu đốt, tràn ra khắp nơi, phá hủy từng kiến trúc phòng ngự.

- Mở ra trận pháp phòng ngự!

- Không được, trung tâm trận pháp đã bị bọn chúng phá hủy rồi.

- Đáng chết... Bọn chúng làm sao biết được vị trí trung tâm của trận pháp?

Bên ngoài linh viên, đám thành viên đệ tử tông môn liên tục bại lui, chỉ có thể kết thành trận thế phòng ngự, miễn cưỡng chống đỡ.

- Tất cả mọi người kết trận thế, trở về cố thủ "Hậu Sơn Phong".

Thanh âm tang thương tràn ngập phẫn nộ của lão phụ tóc bạc Hóa Khí cảnh tọa trấn linh viên vang vọng khắp toàn trường.

Các đệ tử trong linh viên đều chấn động tâm thần, tựa như nghe được tiếng hiệu triệu.

Vân Nhạc môn là bên phòng thủ, trải qua giai đoạn hoảng sợ ban đầu, liền nhanh chóng tập hợp thành năm ba cụm, miễn cưỡng ổn định trận tuyến.

Mọi người quen thuộc địa hình hơn, lần lượt rút lui về phía "Hậu Sơn phong".

Trần Vũ, Đoàn Kiêu Long và những thành viên trấn thủ khác cũng nhanh chóng thối lui đến tòa núi cao nhất.

Hậu Sơn phong là trọng địa của linh viên, trồng không ít trân tài.

Nơi này vị trí địa hình tương đối cao, rất có lợi cho phòng thủ.

Lúc này, khắp bên ngoài linh viên đều là thân ảnh của Cốt Ma Cung, vì vậy trên đường rút lui khó tránh khỏi lâm vào chặn giết.

"Vù...! Vù..."

Trên bầu trời thỉnh thoảng có phi cầm bay qua, trên mặt đất thì những thân ảnh hung tàn của Cốt Ma Cung dẫn theo sài lang, tùy ý chém giết.

- A...

Một tiếng hét thảm từ sau lưng vang lên, cách đám người Trần Vũ khoảng vài trượng.

Một tên đệ tử Thông Mạch kỳ tốc độ hơi chậm, bị một đầu phi cầm tập kích, đánh nát sọ não ngay tại chỗ.

"Vù..."

Trần Vũ đột nhiên cảm nhận được một trận kình phong sắc bén, hướng thẳng tới đầu mình.

- Vân Sát quyền!

Sát khí trong cơ thể Trần Vũ sôi trào, cánh tay xương đồng vung lên, mây đen sát khí nổ tung, dưới sự thôi thúc của lực lượng khổng lồ nghênh đón một đầu hung cầm hắc linh nhào tới.

"Ầm..."

Mặc dù hung cầm hắc linh kia có thể so với Luyện Tạng kỳ nhưng vẫn bị một quyền của Trần Vũ đánh vỡ nát lồng ngực, huyết nhục bắn tung tóe, rơi xuống đất, không gượng dậy nổi.

- Chém!

Cổ đao trong tay Đoàn Kiêu Long chém ra một đạo ánh đao cực lớn, kèm theo tiếng lôi minh, chém bay một tên vạm vỡ của Cốt Ma Cung, khiến đối phương hộc máu bay ngược.

- Đao pháp Lôi chi ý cảnh?

Tên đại hán Cốt Ma Cung run sợ ngã xuống đất, trước ngực lưu lại một đạo rãnh máu dài hơn một xích, kèm theo mùi cháy khét nhàn nhạt.

Trần Vũ có chút ngạc nhiên, đại hát Cốt Ma Cung này ít nhất là Luyện Tạng trung kỳ.

Mặc dù Đoàn Kiêu Long chỉ mới tấn thăng Luyện Tạng kỳ nhưng thực lực cũng có thể xem là nhân tài kiệt xuất, hắn dừng lại ở Thông Mạch kỳ lâu như vậy, bất kể căn cơ công pháp hay tầng thứ võ học đều không tầm thường.

- Vân Sát quyền! Lôi Minh Đao!

Mây đen sát khí uốn lượn quanh đồng quyền, đao ảnh bá đạo kèm theo tiếng lôi minh, cả hai cường thể mở ra một đường máu.

- Thật mạnh!

- Một Luyện Tạng sơ kỳ và một Thông Mạch hậu kỳ lại có thể mạnh như vậy?

Hai bên địch ta đều giật mình.

Lúc này, hai vị "đệ nhất ngoại môn" của Vân Nhạc môn cùng liên thủ với nhau, tạo nên uy năng hết sức kinh người.

Trần Vũ có thể phách phòng ngự mạnh mẽ, bất kể thành viên hay phi cầm sài lang của Cốt Ma Cung đều dám trực diện đối chiến.

Mà Lôi Minh Đao của Đoàn Kiêu Long có thể nói là không gì không thể phá, uy lực mạnh đến mức khiến người khác sợ hãi, thậm chí có chút khắc chế tà công của Cốt Ma Cung.

Hai người liên thủ cũng không đơn giản như một cộng một, mà là một loại tương hỗ lẫn nhau.

Trong quá trình này, ngay cả một lão giả Luyện Tạng hậu kỳ của Cốt Ma Cung cũng không thể ngăn cản hai người.

- Cút!

Trần Vũ thôi động Đồng Tượng công, lại thêm Thanh Lân hộ tí gia trì, đánh ra Quyền kình ngưng sát, đối chiến một chưởng với lão giả Luyện Tạng hậu kỳ.

Lão giả bị lực lượng cường đại va chạm, thân hình cũng rung lên.

- Lôi Minh Đao!

Ánh đao như gió chớp thừa cơ chém vào, nháy mắt chém nát bờ vai của lão giả Cốt Ma Cung, gần như chặt rụng một cánh tay của đối phương.

- Hai kẻ này...

Lão giả Luyện Tạng hậu kỳ của Cốt Ma Cung giật mình kinh hãi, chỉ có thể tạm thời tránh né.

- Giết!

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long dẫn theo bốn năm tên đệ tử, mở một đường máu, chạy đến giữa sườn núi Hậu Sơn phong.

Lúc này, những đệ tử Vân Nhạc môn may mắn còn sống sót, thân nhuốm máu tươi, tập trung lại cùng một chỗ ở sườn núi.

- Thu sư muội!

Đoàn Kiêu Long khẽ hô một tiếng, thoáng nhìn thấy một thân ảnh mỹ nhân thanh nhã thoát tục trong đám người.

Chính là Thu Hinh Nhi.

Lúc này, váy áo của Thu Hinh Nhi đã có vài chỗ bị rách, trên cánh tay tuyết trắng cũng có vết máu nhưng sắc mặt vẫn kiên định mà bình tĩnh.

"Ầm...! Ầm...! Ầm..."

Ở trên đỉnh Hậu Sơn phong truyền đến tiếng va chạm kinh hồn bạt vía, bụi bặm cuồng phong càn quét.

Uy thế cường đại như vậy, ngay cả đệ tử bình thường cũng không thể tới gần.

- Chiến đấu của Hóa Khí cảnh!

Các đệ tử kinh hô.

Chỉ thấy lão phụ tóc trắng tay cầm Bảo Khí trường côn đánh ra một vòng xoáy cương phong màu xanh tím, bao trùm phương viên năm sáu trượng.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Trong cương phong màu xanh tím, thỉnh thoảng có côn ảnh rít gào chấn động, mỗi một kích đều dấy lên bụi mù mịt, mặt đất lưu lại từng vệt sâu mấy trượng.

Đối thủ của nàng là một mỹ phụ váy đen yêu diễm vô cùng.

- Huyễn Ma Vũ!

Thân hình mỹ phụ váy đen giống như u linh, thân hình hư huyễn bất định, thoắt ẩn thoắt hiện xung quanh lão phụ tóc bạc.

"Vù...! Vù..."

Tay nàng cầm một thanh đoản kiếm màu u lam, mỗi lần vung lên, liền kéo theo một trận sóng kiếm lạnh lẽo, cây cối trên sườn núi quanh đó vừa chạm liền diệt.

- Chỉ là một Hậu Thiên trung kỳ cũng dám giao thủ với lão phụ ta.

Lão phụ huy động Bảo Khí trường côn trong tay, càng đánh càng hung mãnh, khiến cho mỹ phụ váy đen không dám chính diện đối kháng, chỉ có thể vòng vòng du kích.

- Ha ha! Cũng không phải chỉ có một mình ta.

Mỹ phụ váy đen cười nói.

Tiếng nói vừa dứt.

"Gầm..."

Một tiếng rống to như kinh lôi, mang theo sóng âm công kích, hóa thành một vòng lốc xoáy màu đen đường kính hai trượng, từ bên cạnh cuốn tới lão phụ.

Chỉ thấy đại hán da đen cưỡi cự hổ kia, tay cầm trọng kích, giết thẳng tới đây.

- Chút tài mọn!

Lão phụ cười lạnh một tiếng, thân hình chỉ thoáng khựng lại một chút, sau đó Bảo Khí trường côn trong tay lại quét ra một trận côn ảnh hình trụ màu xanh tím, cương phong cuốn lên bốn phía, dễ dàng xé nát vòng lốc xoáy màu đen.

Sóng âm công kích có thể dễ dàng khiến Luyện Tạng kỳ hộc máu, vậy mà hầu như không có chút ảnh hưởng nào với bà ta.

- Tu vi của bà lão này, chỉ thiếu chút nữa là chạm đến Hóa Khí Tiên Thiên. Trận chiến hôm nay hẳn sẽ không quá vô vị.

Mỹ phụ váy đen cười cực kỳ quỷ dị.

***

(*) Dạ tập: tập kích ban đêm.

(**) Hồng sa: chấm đỏ giữa trán.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cường thế đột phá vòng vây

Lúc này, toàn bộ Bắc Sơn Linh Viên, chiến đấu dưới Hóa Khí cảnh, phía Cốt Ma Cung có thể đồ sát mang tính áp đảo.

Trừ phi vị lão phụ cường giả Hóa Khí Hậu Thiên này có khả năng ngăn cơn sóng giữ, đánh bại hai tên Hóa Khí cảnh của Cốt Ma Cung.

Thế nhưng, lúc Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long trao đổi ánh mắt, liền phát hiện trong mắt lẫn nhau đều có một tia cay đắng, dường như rất bi quan với thế cục hiện tại.

Đột nhiên, Trần Vũ chợt nghĩ tới phán đoán của Đoàn Kiêu Long lúc trước:

-... Đây tuyệt đối là một trận dạ tập đã sớm có dự mưu, nhất định có nội gián.

Lần dạ tập này, hiển nhiên Cốt Ma Cung hiểu rất rõ về bố trí nhân thủ và địa hình nội bộ của Bắc Sơn Linh Viên.

- Lão phụ này!

Đại hán da đen tay cầm trọng kích, mượn lực trùng kích mạnh mẽ của tọa kỵ, lao thẳng tới chỗ lão phụ.

“Ầm..”

Đại hán da đen quát khẽ một tiếng, lôi âm cuồn cuộn, trọng kích trong tay vẽ ra một đạo thú ảnh mãnh hổ, phát ra thanh âm gầm thét chấn kinh lòng người, đối chiến một kích với lão phụ tóc bạc.

“Ầm..”

Trường côn và trọng kích giao phong, lực trùng kích khổng lồ khiến thân hình lão phụ tóc bạc liên tục thối lui vài bước, thất thanh hô lên:

- Bảo khí trung phẩm! Phụ trợ trùng kích tâm thần...

Trọng kích của đại hán da đen không chỉ nặng nề không gì sánh nổi, còn phụ trợ tiếng gầm chấn động tâm thần.

Trọng kích này, e rằng trong các bảo khí trung phẩm cũng là tinh phẩm.

Khoảng khắc tiếp theo, dị biến lại phát sinh.

Mỹ phụ váy đen ở bên cạnh chợt cười một tiếng quỷ dị, đột nhiên xuất thủ.

“Phốc...”

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong màn đêm rồi biến mất, giây lát sau đã đâm trúng lão phụ tóc bạc vừa mới ổn định thân hình.

- Âm Cốt Châm!

Thân hình lão phụ tóc bạc run lên, trên vai cắm một thanh cốt châm tản ra hắc khí nhàn nhạt, có chất lỏng màu đen quỷ dị chảy xuống.

Bà ta vận chân khí, đánh bay cốt châm nhưng sắc mặt đã trở nên tái nhợt.

- Ha ha...

Mỹ phụ váy đen cười to, trên người xuất hiện một luồng khí tức mênh mông vượt xa trước đó.

- Hóa Khí Hậu Thiên hậu kỳ! Ngươi che giấu tu vi...

Lão phụ tóc bạc cuối cùng cũng biến sắc.

Lúc trước, mỹ phụ váy đen du đấu với bà ta, dường như không dám đối chiến nhưng thân pháp lại cao siêu đến kỳ lạ, khiến lão phụ cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Thật không ngờ, mỹ phụ váy đen vậy mà lợi dụng đại hán da đen đánh trực diện để hấp dẫn sự chú ý, âm thầm phát động một kích "Âm Cốt Châm" chớp nhoáng.

Âm Cốt Châm là một loại ám khí đặc thù mà Cốt Ma Cung luyện chế, có thể phá được chân khí của Hóa Khí cảnh.

Trong châm này ẩn chứa một loại âm độc kỳ dị, có thể khiến toàn thân nhanh chóng nhiễm độc.

- Khương lão bà tử, ta nghe nói mười năm trước ngươi từng trúng một loại hàn độc, cho đến nay vẫn lưu lại tai họa ngầm, mặc dù chỉ thiếu nửa bước nữa nhưng vẫn không thể đột phá được Hóa Khí Tiên Thiên...

Lời nói tiếp theo của mỹ phụ váy đen khiến trái tim lão phụ tóc bạc trầm xuống tận đáy cốc.

Âm mưu!

Đây tuyệt đối là một trận dạ tập đã dự mưu từ sớm.

Địch nhân không chỉ biết rõ tu vi công pháp của bà ta, ngay cả tai họa ngầm lúc còn trẻ mắc phải cũng biết.

Mà lúc này, Âm Cốt Châm quả thật mang đến cho bà ta uy hiếp cực lớn.

- Cho dù như vậy thì hai người các ngươi muốn giết ta cũng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi...

Lão phụ tóc bạc cười lạnh một tiếng.

"Vù..."

Trên người lão phụ tóc bạc xuất hiện một luồng chân khí xoay tròn màu xanh tím, khí tức tiếp cận Hóa Khí Tiên Thiên.

Không chỉ có vậy, một khối ngọc bội trên người bà ta tỏa ra từng đợt khí ấm áp thanh lương, dung nhập vào trong cơ thể, từ từ hóa giải loại âm độc kia.

Cái gì?

Nụ cười trên mặt mỹ phụ váy đen thoáng cứng lại.

- "Ôn Dương bội" này là một kiện kỳ vật dị bảo mà ta vô tình đạt được cách đây nhiều năm, có thể hóa giải âm khí hàn độc, bí mật này ngoại trừ người thân nhất, không ai có thể biết được.

Uy áp chân khí trên người lão phụ tóc bạc càng lúc càng mạnh.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Bảo khí trường côn trong tay bà ta kéo theo một chuỗi côn ảnh, thoáng bức lui mỹ phụ váy đen một chút.

"Ầm...! Ầm...! Ầm..."

Đại hán da đen vung vẩy trọng kích, vài lần đối cứng đều có chút chật vật, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Một màn như vậy, khiến các thành viên đệ tử Vân Nhạc môn tập trung ở sườn núi đều lộ vẻ mừng rỡ.

Nhưng một khắc sau, một thanh âm tang thương vang vọng bên tai mọi người.

- Tất cả mọi người, cấp tốc rời khỏi Bắc Sơn Linh Viên, trở về tông môn, báo cho cao tầng biết trong tông môn có nội gián...

Đây là truyền âm của lão phụ tóc bạc.

Nghe thấy vậy, thân hình đám đệ tử liền chấn động.

- Mọi người mau trốn đi!

- Khương bà bà nhất định là sử dụng bí pháp nào đó, tạm thời áp chế âm độc, e rằng không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Đám người Vân Nhạc môn cũng không ngốc, liền hiểu được tình huống.

Trải qua một phen dạ tập của Cốt Ma Cung, thành viên tông môn trấn thủ linh viên đã chỉ còn lại mười mấy người.

Trong đó, đội trưởng Luyện Tạng kỳ đỉnh phong cũng chỉ còn hai người.

Những đệ tử Luyện Tạng kỳ còn lại, cũng chỉ khoảng bảy tám người.

Dưới Luyện Tạng kỳ vốn là nhiều nhất nhưng thực tế là lúc này chỉ còn năm sáu người, bao gồm cả Trần Vũ trong đó.

Có thể thấy được, thực lực càng mạnh thì tỷ lệ sinh tồn càng lớn.

- Thu sư muội, Trần sư đệ, chúng ta nhanh giết ra ngoài.

Đoàn Kiêu Long hô lên.

Thu Hinh Nhi thoáng do dự một chút nhưng vẫn đi theo bên cạnh hai người Trần Vũ, đi vòng trốn ra phía sau núi, nơi đó có một con sông bên ngoài linh viên.

Có thể nói, chỉ cần chạy trốn vào trong sông, tranh thủ một phen thì tỷ lệ sinh tồn lại càng lớn hơn.

- Vân Sát quyền! Lôi Minh Đao!

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long liên thủ giết ra, thoáng chốc đã đánh văng hai ba tên cường giả Cốt Ma Cung ngăn trở.

Cùng lúc đó, mười mấy người Vân Nhạc môn còn sót lại cũng liên thủ giết tới con sông phía sau núi.

Thế nhưng, thực tế lại rất tàn khốc.

Đoạn đường núi gồ ghề dẫn đến con sông kia, có hơn mười cường giả Cốt Ma Cung trấn thủ, còn có hung cầm bay lượn trên bầu trời đánh lén.

Những cường giả Cốt Ma Cung này, đều là Luyện Tạng kỳ, thực lực tổng hợp càng mạnh hơn.

Cũng may là chỉ có hai cường giả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, hai vị đội trưởng của Vân Nhạc môn tạm thời chống đỡ.

- A a...

Tiếng hét thảm thiết truyền đến, phần lớn đều là đệ tử Vân Nhạc môn.

Những đệ tử Thông Mạch kỳ còn lại, bao gồm cả Luyện Tạng sơ kỳ thực lực yếu nhược, đều liên tục chết thảm.

"Vù...! Vù..."

Giữa không trung, hung cầm bay lượn chính là uy hiếp cực lớn đối với bọn họ.

- Thu sư muội, nhanh lên một chút...

Đoàn Kiêu Long khẽ hô một tiếng, vội vàng bảo vệ Thu Hinh Nhi chạy đi.

Tu vi của Thu Hinh Nhi đại khái tiếp cận Luyện Tạng trung kỳ, thân pháp không tệ, tổng hợp lại có thể so với Luyện Tạng trung kỳ cũng không tính là gánh nặng.

- Hắc hắc... đại mỹ nữ!

Hai ba tên nam tử hung hãn của Cốt Ma Cung liếm môi một cái, sau đó nhanh chóng xông lại.

Trong ba người này, một người là Luyện Tạng hậu kỳ, hai người còn lại là Luyện Tạng trung kỳ, ánh mắt dâm tà đảo qua đảo lại trên người Thu Hinh Nhi.

Nhất là tên nam tử Luyện Tạng hậu kỳ, trên mặt đầy vết sẹo, tay cầm một thanh bảo khí trường thương.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Nam tử mặt sẹo vung trường thương lên, tầng tầng lớp lớp thương ảnh lạnh lẽo kéo theo một trận sóng khí âm u, đánh tới ba người.

Uy thế cường đại đến mức khiến cho Trần Vũ cảm giác như đang đối mặt với Dịch Vân Phi.

"Keng..."

Đoàn Kiêu Long đối chiến một đao, tiếng điện xẹt không ngừng vang lên, sau đó bị đẩy lui vài bước, sắc mặt trắng nhợt.

Nam tử mặt sẹo này quả nhiên là kình địch.

Hai tên Luyện Tạng trung kỳ bên cạnh cũng không phải hiền lành, dù so với đệ tử Vân Nhạc môn thì cũng thuộc loại thực lực tinh anh nội môn.

Thần sắc Đoàn Kiêu Long trở nên kiên định, không hề có dấu hiệu lùi bước.

- Trần sư đệ, ta ngăn bọn họ lại, ngươi dẫn theo Thu sư muội đột phá vòng vây đi!

Đoàn Kiêu Long truyền âm.

- Ngươi...

Trần Vũ nhìn thân hình cao ngất sừng sững của Đoàn Kiêu Long, chỉ thấy đối phương tay nắm cổ đao, chặn trước mặt ba người nam tử mặt sẹo.

- Đi mau!

Cổ đao trong tay Đoàn Kiêu Long rung lên, chém ra một mảnh ánh đao phong lôi đan xen, uy thế cường đại đến mức khiến ba người nam tử mặt sẹo đều biến sắc, phải dốc sức đón đỡ.

- Thu sư tỷ, chúng ta đi!

Trần Vũ kéo tay Thu Hinh Nhi còn đang do dự, chạy xuống dưới chân núi.

Hắn biết rõ, bây giờ phải dành giật từng giây, tranh đoạt mạng sống với thời gian. Một khi bị quá nhiều địch nhân vây quanh, vi vọng trốn thoát sẽ càng nhỏ.

Trong bóng đêm.

Thu Hinh Nhi bị hắn kéo tay, khuông mặt ửng hồng, lại liếc nhìn Đoàn Kiêu Long sau lưng, thần sắc có chút do dự giằng xé.

- Ha ha... mỹ nữ, đại gia đến rồi đây!

Vừa mới chạy ra mười mấy trượng, ba tên nam tử Cốt Ma Cung đã từ hai bên đột kích tới.

Có mai phục!

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống.

Dung mạo tuyệt mỹ của Thu Hinh Nhi quả thật có sức hấp dẫn quá lớn đối với người khác.

Bốn tên nam tử Cốt Ma Cung này, gồm một tên Luyện Tạng hậu kỳ, một tên Luyện Tạng trung kỳ, và hai tên Luyện Tạng sơ kỳ.

"Hừ!"

Trần Vũ hít sâu một hơi, gỡ xuống Huyền Trọng kiếm sau lưng.

- Tiểu tử, anh hùng cứu mỹ nhân cũng phải có thực lực mới được. Cái mạng nhỏ của ngươi còn khó bảo toàn...

Đại hán mặt rỗ Luyện Tạng hậu kỳ cười gằn, nói.

Đại hán mặt rỗ tu vi Luyện Tạng hậu kỳ, tay cầm loan đao, bổ ra một đao lạnh lẽo mang theo ánh đao u lam, kình phong sắc bén ập tới, khiến áo bào của Trần Vũ và Thu Hinh Nhi đều bay phất phới.

Ba người khác cũng từ hai bên vây công hai người.

Nằm xuống!

Trần Vũ bỗng nhiên vận lực, đè Thu Hinh Nhi xuống đất.

- Ngươi!

Thu Hinh Nhi đỏ mặt tức giận, mỹ nhân tuyệt mỹ như nàng đúng là chưa từng bị người khác đối đãi thô bạo như vậy bao giờ.

Mà một màn tiếp theo, lại càng khiến Thu Hinh Nhi chấn kinh ngẩn người.

- Kiếm Cương Cuồng Lan!

Trần Vũ ở giữa bốn người, trái tim giữ lực, trọng kiếm vẩy lên một trận sóng cương kiếm trắng lóa mắt.

"Phốc...! Phốc...! Phốc..."

Mắt thường chỉ nhìn thấy tàn ảnh kiếm cương tầng tầng lớp lớp, giống như từng đợt cuồng phong sóng thần, tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ trong chớp mắt, không khí xung quanh gần như bị rút sạch, một luồng uy thế trầm trọng đè ép, khiến Thu Hinh Nhi cảm thấy hô hấp không thông.

Bốn người vây công cũng cảm thấy nội tức và khí huyết thoáng đình trệ.

"Keng keng keng..."

Trong khoảng khắc, một trận hư ảnh kiếm cương như lốc xoáy đã nhấn chìm cả bốn người.

""Phành..." A a a..."

Tiếng kêu thảm thiết và tia máu thịt vụn bay loạn trong màn hư ảnh kiếm cương như sóng thần này.

Nửa nhịp hô hấp đầu tiên.

"Keng keng..."

Ngoại trừ đại hán mặt rỗ ra, vũ khí của ba tên Luyện Tạng kỳ khác đều bị đánh bay ra ngoài.

Bốn người giật mình, trái tim run lên, thế nhưng đã bị "Kiếm Cương Cuồng Lan" bao trùm.

Nửa nhịp hô hấp thứ hai.

Tên Luyện Tạng sơ kỳ bị kiếm cương nặng nề chém đứt nửa người.

Nửa nhịp hô hấp thứ ba.

Một tên Luyện Tạng sơ kỳ khác bị đánh bay ra ngoài, máu thịt be bét.

Hai người chết thảm!

Hai tên Luyện Tạng hậu kỳ và Luyện Tạng trung kỳ còn sót lại cũng tả tơi chật vật, kinh hãi không gì sánh được.

Ngay sau đó, tên Luyện Tạng trung kỳ đã đánh đổi một cánh tay mới tránh thoát, lăn ra ngoài vài trượng, bị dọa cho tiểu trong quần.

"Phành..."

Tên đại hán mặt rỗ Luyện Tạng hậu kỳ bị Huyền Trọng kiếm đẩy lùi xa mấy trượng, khí huyết sôi trào, y phục trên người có vài chỗ tổn hại, vẻ mặt tràn ngập kinh hãi.

- Đi!

Trần Vũ nắm tay Thu Hinh Nhi kéo đi, lúc này nàng đã thật sự ngốc trệ rồi.

Sau khi thi triển xong "Kiếm Cương Cuồng Lan", sắc mặt của Trần Vũ có chút tái nhợt.

Kiếm chiêu phạm vi này khiến bản thân tiêu hao rất lớn.

Hơn nữa, suốt toàn bộ quá trình hắn phát động kiếm chiêu phạm vi, trái tim phải giữ lực liên tục, gần như đã đạt tới điểm giới hạn pháp môn bạo phát của trái tim.

Đúng lúc này.

"Oành..."

Một đạo đao mang cực lớn chớp động trên bầu trời đêm, tiếng điện quang "xet xẹt" vang lên khắp nơi, từ sau lưng đám người chém tới.

- Đoàn Kiêu Long!

Trần Vũ và Thu Hinh Nhi đều không nhịn được quay đầu nhìn lại.

- A a...

Hai tên Luyện Tạng kỳ bị đánh bay ra ngoài, toàn thân cháy đen, sống chết không rõ.

- Lôi chi ý cảnh, ngươi vậy mà chạm tới cảnh giới này...

Tên nam tử mặt sẹo Luyện Tạng hậu kỳ cũng kinh hoàng cấp tốc thối lui, trên vai lưu lại một vết đao sâu tận xương, kèm theo đó là một mảng dấu vết cháy sém.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Tới cắn ta đi

"Phành..."

Sau khi chém ra một đao kinh hồng (*) này, sắc mặt Đoàn Kiêu Long trắng bệch, thân hình lảo đảo, thiếu chút nữa không thể đứng vững.

Hắn không có phòng ngự mạnh mẽ như Trần Vũ, trên người có vài vết thương, máu tươi loang lổ.

- Đi mau!

Nghe thấy tiếng gọi của Trần Vũ, Đoàn Kiêu Long cũng nhanh chóng xông đến.

Khi hắn nhìn thấy tràng diện thảm liệt sau khi Trần Vũ thi triển "Kiếm Cương Cuồng Lan" lưu lại, cũng giật mình không nhỏ.

Hai người nhìn nhau, đều cười một tiếng hiểu ý.

Xem ra lúc trước Đoàn Kiêu Long và Trần Vũ đều xem nhẹ thực lực lẫn nhau rồi.

"Vù...! Vù..."

Hai người bảo vệ Thu Hinh Nhi, phía trước không còn trở ngại, cho nên một đường chạy thẳng tới bờ sông.

- Hai người này...

Nam tử mặt sẹo và đại hán mặt rỗ ở đằng xa nhìn mà thở dài, dù bản thân là Luyện Tạng hậu kỳ thế nhưng nội tâm vẫn dấy lên sóng lớn không thể bình tĩnh.

Vượt cấp chém địch, còn liên tiếp chém giết mấy người, cường giả như vậy có thể nói là phượng mao lân giác (**).

Mà lúc này, hai người nhìn lẫn nhau một cái, đều thấy nụ cười cay đắng của đối phương.

- Chúng ta đã dốc hết sức, vài con cá lọt lưới cũng bỏ đi, có hai người kia tọa trấn ở đó, một tên cũng đừng hòng chạy thoát.

...

- Đoàn sư huynh, thương thế của ngươi không sao chứ?

Trần Vũ hỏi.

- Bị thương không nặng, chẳng qua một chiêu vừa rồi tiêu hao rất lớn...

Đoàn Kiêu Long cấp tốc phục dụng một viên Hồi Khí đan.

Ba người không hề dừng bước, rất nhanh đã đến chân núi, chỉ thấy nơi đó có một dòng sông xuất hiện trong tầm mắt.

Dưới chân núi, có hai con đường dẫn thẳng đến bờ sông, khoảng cách chỉ chừng một trăm hai trăm trượng.

- Có người!

Trần Vũ dừng bước.

Cuối đường có một thiếu nữ mi tâm có ấn ký hồng sa, đôi mắt lạnh lùng đạm mạc.

Bên cạnh thiếu nữ là một bộ thi thể chấp pháp giả của Vân Nhạc môn.

- Bên kia cũng có người.

Đoàn Kiêu Long nhìn chằm chằm con đường khác, chỉ thấy trong bụi cỏ có một thiếu niên tóc tím, lười biếng dựa trên lưng một đầu cự báo đốm hoa.

Một nam một nữ cách nhau chừng trăm trượng, mỗi người ngăn cản một lối đi.

Nếu muốn từ nơi này chạy đến bờ sông, nhất định phải đi ngang qua chỗ của hai người.

"Vù...! Vù..."

Bỗng nhiên, trên vách núi cao dốc đứng có hai bóng người lao xuống, đều là thành viên Luyện Tạng kỳ thế hệ trước của Vân Nhạc môn.

Hai người mượn nhờ xích sắt, từ trên vách núi cao mấy trăm trượng nhảy xuống.

Sau khi hạ xuống, hai người đều tách ra hai hướng, lao thẳng tới bờ sông.

Bởi vì không phải đi đường bình thường, cho nên căn bản không cần đi ngang qua bên cạnh một nam một nữ này.

- Muốn chết!

Thiếu niên tóc tím hừ lạnh, đầu cự báo đốm hoa bên cạnh hóa thành một đạo tàn ảnh, chỉ trong nháy mắt đánh về phía một tên nam tử Luyện Tạng trung kỳ gần mình nhất.

"Gráo..."

Cự báo đốm hoa xông tới chỗ tên đệ tử Luyện Tạng trung kỳ, giao phong trong chớp mắt, còn chưa kịp nhìn rõ chi tiết thì tên đệ tử kia đã hét thảm một tiếng, bị một trảo xé rách ngực, trở thành thức ăn trong bụng hung báo.

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long thấy vậy, cơ mặt thoáng co giật.

Thiếu niên tóc tím chỉ dựa vào một đầu tọa kỵ linh sủng là đã có thể nhẹ nhàng giết chết một tên Luyện Tạng trung kỳ rồi.

- A...

Một lão giả Luyện Tạng hậu kỳ khác sợ hãi hét lên, vội vàng kéo giãn khoảng cách với thiếu niên tóc tím kia.

Cứ như vậy, hắn lại gần vị trí của thiếu nữ kia hơn.

- Đừng... mau trở lại!

Trần Vũ hô lên.

Bởi vì hắn nhận ra bên cạnh thiếu nữ kia là thi thể của một tên chấp pháp giả tông môn, hắn có chút ấn tượng về người này, hắn tu vi là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Có thể đánh chết Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, ít nhiều có thể thấy được thực lực của thiếu nữ kia.

Nhưng lời nhắc nhở của hắn đã muộn.

"Vù..."

Thân hình thiếu nữ biến mất một cách quỷ dị, chỉ vài nhịp hô hấp sau, trong bóng đêm chợt lóe lên một vệt mờ ảo.

"Phốc..."

Thân hình lão giả Luyện Tạng hậu kỳ cứng đờ, vị trí cổ họng bắn ra một vòi máu, ngã xuống đất bỏ mình.

- Miểu sát Luyện Tạng hậu kỳ...

Sự cường đại của thiếu nữ kia khiến hai người Trần Vũ không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Sau khi chém giết xong, thân hình thiếu nữ lại chớp động vài lần, trở về trấn thủ ở cuối con đường vừa rồi.

Đúng lúc này.

"Ầm...! Ầm...! Ầm..."

Trên đỉnh núi lúc này là nơi diễn ra giao phong của cường giả Hóa Khí cảnh, gió cuốn mây trôi, cát bay đá chạy, tiếng đánh nhau chấn kinh lòng người.

- Ha ha... lão bà tử, ngươi đúng là chỉ ra vẻ mạnh mẽ để chống đỡ, ngươi còn có thể kiên trì được mấy chiêu?

Tiếng cười to của đại hán da đen vang vọng như kinh lôi.

Dù cách xa tận dưới chân núi nhưng mấy người Trần Vũ vẫn nghe thấy, đều cảm thấy khí huyết của mình nhộn nhạo.

"Ộc..."

Lão phụ tóc bạc phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, bị hai cường giả Hóa Khí cảnh giáp công, gần như sắp không chống đỡ nổi nữa.

- Trần sư đệ! Chúng ta nhất định phải lựa chọn một con đường, Khương bà bà sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đoàn Kiêu Long trầm giọng nói.

Hai con đường này, quả thật không dễ lựa chọn chút nào.

Thiếu nữ mi tâm có ấn ký hồng sa và thiếu niên tóc tím đều lợi hại vô cùng.

Một người có thể miểu sát Luyện Tạng hậu kỳ, một người thì sủng vật có thể dễ dàng chém giết Luyện Tạng trung kỳ.

- Chọn tên lông tím kia đi!

Trần Vũ thoáng suy tư, liền đưa ra lựa chọn.

Đây là trực giác của hắn.

Đoàn Kiêu Long gật đầu, Thu Hinh Nhi cũng không có ý kiến.

"Vù...! Vù..."

Ba người cấp tốc lên đường, trong đám cỏ, thiếu niên tóc tím chậm rãi đứng lên, nhếch miệng lộ ra một nụ cười thương hại, lẩm bẩm:

- Chọn ta? Lẽ nào các ngươi cho rằng ta yếu hơn bà nương Tưởng Bình kia?

Lúc ba người tới gần thiếu niên tóc tím trong phạm vi mười trượng.

"Grào..."

Cự báo đốm hoa dưới chân thiếu niên tóc tím hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng tới ba người.

"Phốc..."

Cự báo đốm hoa này tựa như hòa thành một thể với bóng đêm, tốc độ cực nhanh, mắt thường căn bản không thể thấy rõ quỹ tích.

- Cẩn thận! Con báo này rất giống chủng loại Cổ Thú "Ám Ảnh Báo".

Đoàn Kiêu Long khẽ hô một tiếng.

Nếu chỉ bàn về tốc độ, cự báo đốm hoa còn trên cả Luyện Tạng kỳ, hơn nữa mượn bóng đêm yểm trợ, lại càng mơ hồ khó nhìn rõ.

"Phốc..."

Một cái tàn ảnh mơ hồ mang theo kình phong, thoáng cái tập kích tới trước mặt Trần Vũ.

- Chém!

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ gần như là vô thức vung lên, kéo theo một chuỗi kiếm cương màu bạc đánh tới, "keng" một tiếng, đẩy lùi cự báo đốm hoa lùi lại vài trượng.

"Grào..."

Cự báo đốm hoa gầm một tiếng, lúc nhìn Trần Vũ, vẻ mặt nó có chút kiêng kỵ. Hiển nhiên lực đạo vừa rồi của Trần Vũ đã khiến móng vuốt nó đau đớn.

- Lực lượng không tệ! Không ngờ có thể ngăn cản được công kích của "Liệp Ảnh Báo" của ta.

Trên mặt thiếu niên tóc tím thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Đầu Liệp Ảnh Báo của hắn không phải là hung thú bình thường, mà có ẩn chứa một tia huyết thống của Cổ Thú Ám Ảnh Báo.

Luận tốc độ, trong cấp bậc Luyện Tạng kỳ, Liệp Ảnh Báo rất hiếm gặp đối thủ, ngay cả cường giả Luyện Tạng hậu kỳ cũng từng bị giết chết.

- Trần sư đệ, ngươi đối phó với con báo này.

Đoàn Kiêu Long tay cầm cổ đao, đứng cùng Thu Hinh Nhi, nghênh đón thiếu niên tóc tím.

- Lôi Minh Đao!

Đoàn Kiêu Long chém ra một đạo đao ảnh khổng lồ kèm theo tia điện, đan xen giữa hàng loạt ánh đao, tựa như một tia chớp chợt lóe lên trong bão tố.

Cùng lúc đó, thân hình Thu Hinh Nhi cũng chuyển động, cầm ngân kiếm chém ra ngoài, từng tia sáng bạc rực rỡ như tơ nhện trên thân kiếm cũng quấn tới hạ bàn (***) của thiếu niên tóc tím.

Thiếu niên cười lạnh, một tay co lại thành trảo, nổi lên từng đốm hoa văn màu tím khủng bố, tựa như muốn xé tan cả bầu trời đêm.

Khoảng khắc tiếp theo, một trận khí quyển màu tím đen lúc sáng lúc tối, giống như một trận lốc xoáy, nháy mắt nuốt chửng lấy hai người Đoàn Kiêu Long và Thu Hinh Nhi.

Uy thế cường hoành tiếp cận Hóa Khí cảnh lập tức khiến bầu không khí trở nên đè nén vô cùng.

Không tốt!

Bảo khí ngân kiếm chém ra từng tia sáng như tơ nhện của Thu Hinh Nhi có thể sánh ngang công kích của Luyện Tạng hậu kỳ, vậy mà lại bị dập tắt cực kỳ nhanh chóng.

"Phành..."

Thu Hinh Nhi rên khẽ một tiếng, khóe miệng tràn ra vết máu, thân thể bay ngược ra ngoài hai trượng, đập vào sườn núi.

Chỉ thấy phần váy trên vai và bụng lưu lại một mảng vết máu đáng sợ.

"Ầm..."

Đoàn Kiêu Long bổ ra một đao lôi minh, đao ảnh khổng lồ kèm theo tia điện chém vào trong vòng lốc xoáy màu tím đen, thế nhưng một luồng nội tức bạo ngược lại phản chấn lại hắn, khiến khí huyết hắn sôi trào, thiếu chút nữa hộc máu.

Đây còn là dưới tình huống công kích của đối phương bị một kích của Thu Hinh Nhi suy giảm ba bốn thành lực đạo.

Chẳng qua, sau một đao vừa rồi, vòng lốc xoáy đã ảm đạm quá nửa, lúc tiếng điện xẹt vang lên, vậy mà bất ngờ phá mở vòng lốc xoáy của đối phương.

- Ồ!

Khí tức trên người thiếu niên chợt bùng nổ tăng vọt, "vụt" một tiếng, cảm nhận được một tia đao phong mang theo điện xẹt xé mở phòng ngự.

Một màn này cũng khiến thân hình hắn cấp tốc thối lui vài bước.

- Lôi chi ý cảnh... Không ngờ ngươi đã chạm tới da lông (****) của Lôi đạo...

Sắc mặt thiếu niên thoáng trầm xuống.

Một đao vừa rồi của Đoàn Kiêu Long suýt nữa đã đả thương hắn.

Đây không chỉ đơn thuần bởi vì uy thế ý cảnh của một đao này, mà Lôi đạo còn có khả năng khắc chế công pháp tà đạo.

Đoàn Kiêu Long cố nén cảm giác muốn hộc máu, sắc mặt càng ngưng trọng.

Một kích vừa rồi, thiếu niên tóc tím không chỉ khiến Thu Hinh Nhi trọng thương, ngay cả Đoàn Kiêu Long cũng bị chút nội thương.

Mà Lôi Minh Đao của hắn, nhờ khắc chế công pháp cho nên mới có thể rạch phá được tầng nội tức phòng ngự của đối phương.

- Người này là e rằng là "đệ tử bí truyền" của Cốt Ma Cung.

Thu Hinh Nhi lau đi vết máu bên khóe miệng, cay đắng nói.

Đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung!

Đoàn Kiêu Long chấn động.

Tại Sở quốc, Cốt Ma Cung là cường tông tà đạo áp đảo trên ba đại tông phái, đệ tử bí truyền cũng tương đương với đệ tử chân truyền của ba tông nhưng bình thường thì còn lợi hại hơn vài phần.

"Ầm... Oành..."

Phía bên kia, trọng kiếm của Trần Vũ lại một lần nữa đẩy lùi "Liệp Ảnh Báo" tập kích.

Tốc độ của Liệp Ảnh Báo này thật sự quá nhanh, nếu không phải Lăng Vân bộ của Trần Vũ đã đạt tới hỏa hầu đỉnh phong, e rằng đã bị áp chế ngược.

Hơn nữa, Liệp Ảnh Báo mượn bóng đêm, dường như có tác dụng tăng phúc tốc độ nhất định, thân ảnh dung nhập vào bóng đêm, dáng vẻ mơ hồ không rõ.

- Không được! Tiểu tử lông tím kia quá mạnh mẽ. Thu Hinh Nhi đã bị thương, e rằng Đoàn Kiêu Long cũng không kiên trì được mấy chiêu...

Trần Vũ hít sâu một hơi.

Hắn nhất định phải nhanh chóng giết con báo này, nếu tiếp tục kéo dài thêm một hồi, rất có khả năng Thu Hinh Nhi và Đoàn Kiêu Long chắc chắn sẽ chết.

Chỉ khi liên thủ với Đoàn Kiêu Long thì mới có chút hi vọng chiến thắng, đánh bại tên đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung.

"Vù..."

Liệp Ảnh Báo ở trong bóng tối di chuyển cấp tốc, gần như không thấy rõ quỹ tích nhưng cũng không dễ dàng phát động tấn công.

Trước đó, con báo này có vài lần công kích, đều bị Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ đánh lùi, nên cực kỳ kiêng kỵ, lấy du đấu làm chủ.

- Có rồi.

Trần Vũ linh cơ chợt động, chợt nảy ra một kế.

Bỗng nhiên.

Hắn thu Huyền Trọng kiếm lại, cũng cố ý để lộ nhược điểm.

Con báo kia linh trí không cao, thấy không có vũ khí lớn uy hiếp, liền dần dần không còn sợ hãi nữa, cuối cùng đánh về phía phần bụng lộ ra sơ hở của Trần Vũ.

- Cắn đi, ngươi tới cắn ta đi...

Trần Vũ nở nụ cười ti tiện, đột nhiên vươn cánh tay ra, cố ý đưa tới trước miệng nó, dáng vẻ cực kỳ phong cách.

Đã làm mức này rồi, con báo này há có lý do không cắn?

Tư thế này, quá thuận miệng rồi, Liệp Ảnh Báo quả nhiên cắn vào cánh tay Trần Vũ.

Một màn quái dị này, khiến thiếu niên tóc tím và Đoàn Kiêu Long đều sửng sốt.

Tiểu tử này... chẳng lẽ điên?

Thế nhưng... khi thiếu niên nhìn thấy cánh tay Trần Vũ cầm một thanh độc kiếm xám tro, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

- Dừng tay!

Thiếu niên tóc tím kinh hãi hét lên nhưng đã không còn kịp.

"Keng..."

Liệp Ảnh Báo cắn xuống, phảng phất như cắn phải cột đồng, răng lung lay muốn rụng.

Chỉ thấy trên cánh tay Trần Vũ có một tầng ánh sáng màu xanh xậm bảo vệ, ngưng hiện như lân da cá sấu, đồng thời cánh tay vận chuyển tầng thứ xương đồng, lại thêm một tầng phòng ngự.

- Cắn tốt lắm!

Trần Vũ cười ha hả một tiếng, độc kiếm màu xám tro trong tay chọc về phía bụng Liệp Ảnh Báo, một hơi đâm liên tục bảy tám kiếm.

"Phốc...! Phốc..."

Bụng con báo bị rạch ra từng đạo vết thương sâu tận tạng phủ, độc huyết đặc sệt thâm nhập, khiến người khác nhìn mà giật mình.

***

(*) Kinh hồng: vụt lên chớp nhoáng, lóe lên trong tích tắc.

(**) Phượng mao lân giác: hiếm như lông phượng sừng lân.

(***) Hạ bàn: khu vực từ thắt lưng trở xuống.

(****) Da lông: bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 91: Đao kiếm sát nhập

Dừng tay!

Thiếu niên tóc tím hét lên kinh hãi, trơ mắt nhìn Trần Vũ đắc chí, tay cầm bảo khí độc kiếm, điên cuồng chọc vào bụng Liệp Ảnh Báo.

Thanh đoản kiếm của Trần Vũ là độc kiếm Ám Xà kiếm nổi danh của Quỷ Ảnh.

Đặc trưng của kiếm này là trong bóng đêm vô thanh vô tức, ngoại trừ sự sắc bén của bảo khí ra, còn ẩn chứa kịch độc đáng sợ.

Một khi bị kiếm này đâm trúng, dưới Hóa Khí cảnh thì chắc chắn kiến huyết phong hầu.

"Grào..."

Liệp Ảnh Báo rên rỉ một tiếng, sau đó vô lực ngã xuống đất, thi thể dần dần mục nát, chảy ra độc huyết đầy đất.

- Không hổ là tinh phẩm trong bảo khí hạ phẩm, so với Phong Ngâm kiếm trước kia còn sắc bén hơn, uy lực càng không chỉ mạnh hơn một bậc...

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn, bởi suy cho cùng, thể phách sinh mệnh của linh sủng hung thú cũng vượt xa nhân loại.

Khó trách tổ hợp Xà Đà Quỷ Ảnh lại được xưng là dưới Hóa Khí cảnh, không người nào là không thể giết.

- Tiểu tử, ngươi giết chết Liệp Ảnh Báo mà ta nuôi dưỡng nhiều năm...

Đôi mắt thiếu niên như muốn phóng hỏa, đơn trảo vung ra vài đạo ánh sáng xanh tính, khí tức âm tà bộc phát.

"Ầm..."

Đoàn Kiêu Long và Thu Hinh Nhi lập tức bị uy lực một trảo này, cách không đẩy lui.

- Cẩn thận!

Đoàn Kiêu Long khẽ hô.

Thiếu niên này so với chân truyền của Vân Nhạc môn còn lợi hại hơn hai phần.

- Ha ha, lông tím... ngươi cũng tới cắn ta đi!

Trần Vũ bình thản không sợ hãi, lại thu hồi đoản kiếm ám xà, thay bằng Huyền Trọng kiếm.

- Chết đi!

Thiếu niên tức giận phát điên, trên mặt tràn ngập sát cơ oán hận, đơn trảo vẽ ra một đạo khí đao tím đen xoay tròn, chỉ trong giây lát đã hình thành một trận gió xoáy nhỏ cực kỳ đáng sợ, nháy mắt đã nuốt chửng Trần Vũ.

- Kiếm Cương Hóa Tường!

Trần Vũ đã sớm phòng bị, Huyền Trọng kiếm trong tay liền múa lên một bức tường cương khí dày đặc không lọt.

Nhìn kỹ có thể thấy, lúc tường cương khí vững vàng xuất hiện, xung quanh kình phong ngưng đọng lại, cát đá thảo mộc đều bị xoắn nát bấy.

Đây là hỏa hầu của Thiết Cương Kiếm đã đạt tới đỉnh phong, cho nên mới có thể thi triển được Kiếm Cương Hóa Tường như vậy.

Luồng khí đao gió xoáy mang theo hận thù của thiếu niên tóc tím vừa tiếp cận tường cương khí, liền phát ra tiếng rít nặng nề, sau đó cấp tốc phân liệt.

- Thật mạnh...

Thân hình Trần Vũ thoáng lùi hai bước, lại tăng thêm một tầng kiếm cương phòng ngự, như vậy mới cản được một kích của đối phương.

- Một Thông Mạch kỳ nho nhỏ... làm sao có thể?

Thiếu niên thất thần. Nên biết rằng một kích hận thù của hắn, cho dù là Luyện Tạng hậu kỳ cũng khó có thể toàn thân trở ra.

Hắn tất nhiên không biết, Trần Vũ chỉ dựa vào Đồng Tượng công, ít nhất có thể ngạnh kháng được cường giả đã ngoài Luyện Tạng trung kỳ.

Lấy ưu thế lực lượng của hắn, lại sử dụng thanh vũ khí hạng nặng như Huyền Trọng kiếm, hoàn toàn có thể phát huy uy lực vượt xa cấp bậc bản thân.

Huống chi, Thiết Cương Kiếm sở trường phòng ngự, hỏa hầu đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong.

- Lôi Minh Đao!

Bắt được cơ hội này, Đoàn Kiêu Long từ bên cạnh giáp công, chém ra một đao kinh lôi, điện ảnh lấp lóe, uy thế càng thịnh.

- Ta cũng chém!

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ múa ra một đạo kiếm cương rực rỡ hình bán nguyệt, chắn hết lối đi của thiếu niên tóc tím.

Thiếu niên tóc tím rốt cuộc cũng động dung.

- Liệt Vân Phá!

Hắn đánh ra song trảo, không khí xung quanh phát ra tiếng rít gào, một đoàn khí xoáy như mây đen bỗng nhiên bành trướng.

"Ầm..."

Một trận sóng khí tím nhạt bành trướng bá đạo, mang theo tiếng rít ác liệt không gì sánh được, chỉ trong nháy mắt quét về phía hai người Trần Vũ.

- Kiếm Cương Thành Tường!

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ lại lần nữa múa lên một bức tường cương khí, cố ý chặn lại phần lớn sóng trùng kích.

"Ầm...! Ầm...! Ầm..."

Trần Vũ kháng cự áp lực khổng lồ, mặc dù sóng khí màu tím nhạt hết sức kịch liệt đã bị ngăn cản nhưng vẫn có dư âm tràn qua, da dẻ cảm thấy đau rát vô cùng.

Cũng may, Đồng Tượng công của hắn hoàn toàn dư sức kháng cự chút dư âm công kích này.

- Lôi Minh Đao!

Đoàn Kiêu Long chém ra một đạo đao ảnh kinh lôi khổng lồ, trên đao ảnh lập lòe tia điện, phong lôi nổ vang.

Nhờ có Trần Vũ dùng "Kiếm Cương Thành Tường" ngăn trở phần lớn công kích, một đao này của Đoàn Kiêu Long cũng thuận thế chém tới trước mặt thiếu niên tóc tím.

"Phốc..."

Thiếu niên tóc tím cấp tốc thối lui nhưng trên vai vẫn lưu lại một vết đao và mảng cháy xém nhỏ. Nếu không phải hắn có bảo khí nhuyễn giáp, e rằng không chỉ đơn giản là vết thương ngoài da như vậy.

- Hai tên hề các ngươi... Không ngờ có thể đả thương Thượng Quan Kỳ ta.

Thiếu niên vẻ mặt âm trầm như nước, trong lồng ngực có lửa giận đang phun trào.

Một chiêu vừa rồi hắn phát động toàn lực, hai ba Luyện Tạng kỳ bình thường cũng có thể đánh bay được.

Nào ngờ, Trần Vũ chặn phần lớn cực kỳ, để cho Lôi Minh Đao của Đoàn Kiêu Long có cơ hội thuận lợi cắt vào.

Một công một thủ, phối hợp hoàn mỹ.

Đoàn Kiêu Long không chỉ công kích mạnh, quan trọng hơn là Lôi Minh Đao có thể khắc chế công pháp tà đạo.

Chính bởi vì thế, Trần Vũ mới chủ động chống đỡ phần lớn cực kỳ, sáng tạo cơ hội cho Đoàn Kiêu Long.

Lôi Minh Đao!

- Thiết Cương Hóa Tường!

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long xông lên, đao kiếm sát nhập, chủ động giết tới thiếu niên tóc tím.

- Mấu chốt là phải vòng qua tên dùng trọng kiếm kia, chỉ cần vòng quá hắn, giết tên dùng đao kia sẽ đơn giản hơn nhiều...

Thân hình thiếu niên bỗng nhiên trở nên phiêu hốt, hắn đã bình tĩnh lại, không tiếp tục lấy cứng chọi cứng nữa.

Tên dùng trọng kiếm phía đối diện có lực phòng ngự quá mạnh mẽ, dù tuyệt kỹ có cường thịnh hơn cũng sẽ bị ngăn trở.

- Hắc Phong thân pháp!

Thân hình thiếu niên tóc tím đột nhiên trở nên mơ hồ, trước mắt chỉ thấy vài đạo tàn ảnh hắc phong thật giả khó phân.

- Thật nhanh!

Đoàn Kiêu Long vẫn đứng yên tại chỗ.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy một tia nguy cơ, giống như bị độc xà để mắt tới.

Đoàn Kiêu Long không cần nghĩ cũng biết: Thiếu niên tóc tím kia chắc hẳn muốn vòng qua Trần Vũ để trực tiếp xuống tay với mình.

Thứ nhất, giết Đoàn Kiêu Long tương đối dễ.

Thứ hai, Lôi Minh Đao của Đoàn Kiêu Long có lực công kích rất mạnh, có thể khắc chế tà công của thiếu niên tóc tím.

- Ha ha, lông tím, ta tới đây...

Một đạo tàn ảnh đột nhiên nhoáng lên trong bóng đêm.

"Ầm..."

Tàn ảnh vút lên, tay cầm trọng kiếm, từ bên cạnh cản đường thiếu niên kia.

Tốc độ của tiểu tử này...

Trong lòng thiếu niên tóc tím khẽ giật thót, thân pháp tốc độ của hắn đã vượt qua Liệp Ảnh Báo, không ngờ vẫn bị Trần Vũ chặn đứng được.

Thì ra, vừa rồi Trần Vũ dùng trái tim giữ lực, cho nên chỉ trong nháy mắt đã bạo tăng tốc độ lên rất nhiều.

- Kiếm Cương Hóa Tường!

Trần Vũ không nói hai lời, lập tức bổ ra một tầng sóng cương khí, mạnh mẽ ép tới.

Tầng kiếm cương này, tuyệt đối là công phòng nhất thể.

- Lôi Minh Đao!

Đoàn Kiêu Long mừng rỡ, lại thuận thế chém xuống thiếu niên tóc tím.

Kết quả, một màn như vừa rồi, lại trình diễn nhiều lần.

Công kích bá đạo của Trần Vũ, luôn bị Trần Vũ chủ động gánh chịu hơn phân nửa.

"Phốc..."

Lôi Minh Đao của Đoàn Kiêu Long khắc chế tà công, nên lúc chém vào người thiếu niên, thoáng cái đã lưu lại một vết thương nhỏ trên người hắn.

Thiếu niên kia có bảo khí hộ giáp, mỗi lần bị công kích lại hấp thu thêm một chút vết thương nhỏ nhưng đến khi số lượng quá nhiều, e rằng cũng sẽ khiến cho máu chảy mất rất nhiều.

"Xoạt..."

Một vết đao kèm theo một mảng cháy xém, chỉ cách cổ chừng nửa tấc.

- Hừ!

Thiếu niên tóc tím chỉ cảm thấy một trận hàn ý lan tràn khắp toàn thân, đau đớn từ vết thương khiến hắn tỉnh ngộ.

Hắn cuối cùng cũng ý thức được, hai người này không phải người bình thường.

Bên ngoài trăm trượng.

Thiếu nữ có điểm hồng sa ở mi tâm chợt lộ nụ cười châm chọc:

- Thượng Quan Kỳ, có cần ta trợ giúp không?

Hai đệ tử bí truyền bọn họ tọa trấn ở hậu sơn, vốn phụ trách giết những con cá lọt lưới. Theo ước định, mỗi người sẽ trấn thủ một khu vực riêng.

- Không cần! Tên lĩnh ngộ Lôi chi ý cảnh này rất phiền toái. Ngươi còn chờ gì nữa?

Thiếu niên căm hận trừng mắt nhìn, đột nhiên nhìn về phía sau lưng Đoàn Kiêu Long.

Lời này giống như đang nói chuyện với người nào đó.

Chỉ trong khoảng khắc, dị biến lập tức phát sinh.

"Vù..."

Một đạo phong ảnh lạnh lẽo mang theo kình phong sắc bén, tập kích tới sau lưng Đoàn Kiêu Long.

- Cẩn thận!

Trần Vũ nhìn thấy sau lưng Đoàn Kiêu Long có một đạo thân ảnh yểu điệu,liền hô lên.

"Phốc..."

Một thanh ngân kiếm cực nhỏ, bắn ra từng tia kiếm như sợi tơ, chém trúng Đoàn Kiêu Long.

- A...

Thân hình Đoàn Kiêu Long lảo đảo một cái, cố gắng tránh thoát một kiếm vốn chém thẳng vào hậu tâm (*) hắn.

Cuối cùng, một kiếm kia chém vào cánh tay trái của hắn.

"Phốc..."

Toàn bộ cánh tay trái rơi xuống từ trên người, máu chảy như suối.

- Thu Hinh Nhi!

Trần Vũ không thể tin nổi, nhìn chằm chằm thân ảnh mỹ lệ sau lưng Đoàn Kiêu Long.

- Thu sư muội... Quả nhiên là ngươi...

Đoàn Kiêu Long lộ ra vẻ mặt cay đắng, nhìn về phía Thu Hinh Nhi, chỉ thấy bảo kiếm trên tay đối phương đang nhỏ máu tí tách.

Người xuất thủ là Thu Hinh Nhi.

- Ngươi là nội gián!

Trần Vũ thoáng suy nghĩ, sau đó lập tức nhận ra điều gì.

Hắn đã hiểu tại sao Thu Hinh Nhi lại chủ động lựa chọn nhiệm vụ trấn thủ linh viên.

Cũng hiểu tại sao đêm nay, lúc kiểm tra dược liệu, Thu Hinh Nhi không đến đúng giờ.

- Không sai, chính là ta!

Trên mặt Thu Hinh Nhi tràn ngập sương lạnh, giọng nói hết sức lạnh lùng.

- Ta đã sớm nhìn ra... ngươi có chút dị thường. Chẳng qua, ta vẫn không thể tin được ngươi lại là nội gián, đồng thời hạ thủ với đồng môn sư huynh đệ.

Đoàn Kiêu Long nửa quỳ trên mặt đất, thanh âm run rẩy.

- Ta tự nhận là bản thân làm kín không kẽ hở, vậy mà lại để ngươi nhìn ra chút dị thường.

Vẻ mặt Thu Hinh Nhi có chút ngoài ý muốn.

- Mặc kệ ngươi làm kín đáo như thế nào nhưng cuối cùng cũng sẽ không gạt được ánh mắt vẫn luôn quan tâm ngươi. Hinh Nhi, ta tin rằng ngươi nhất định có nỗi khổ tâm. Bằng không, lấy phẩm tính của ngươi, tuyệt đối sẽ không làm chuyện phản bội này.

Đoàn Kiêu Long nhìn thẳng về phía gương mặt tĩnh nhã, hoàn mỹ không chút tì vết của Thu Hinh Nhi.

Cho đến lúc này, trên mặt Trần Vũ tràn ngập phẫn nộ và sát cơ, thế nhưng trong mắt Đoàn Kiêu Long vẫn không có chút hận ý nào, chỉ có một tia cay đắng.

Biểu lộ của Đoàn Kiêu Long khiến gương mặt Thu Hinh Nhi thoáng hiện một tia giằng xé giãy giụa.

Đột nhiên, nàng cười lạnh nói:

- Ngươi tự cho là mình rất hiểu ta? Phản bội? Ta vốn không thuộc về Vân Nhạc môn!

Vốn không thuộc về Vân Nhạc môn?

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long đều đồng thời chấn động.

Mấy chục năm qua, Cốt Ma Cung vẫn luôn im lặng, rốt cuộc đã bố trí bao nhiêu quân cờ?

- Nói nhảm như vậy đủ rồi. Để ta tới tận tay đâm chết các ngươi vậy!

Trên thủ trảo của thiếu niên tóc tím lượn lờ nội tức tím đen sắc bén khủng bố, lúc sáng lúc tối, phi thân đánh tới hai người Trần Vũ.

Đoàn Kiêu Long bị chém đi một cánh tay, tổ hợp của hai người xem như đã bị phá hủy.

- Đoàn sư huynh, đi thôi!

Trái tim của Trần Vũ thoáng giữ lực, nắm lấy Đoàn Kiêu Long, lợi dụng tốc độ kinh người, lao thẳng đến phía bờ sông.

Thực ra, Trần Vũ đã sớm cân nhắc, lấy tốc độ bạo phát của bản thân, có lẽ sẽ có cơ hội một mình đột phá vòng vây rời đi.

Chẳng qua, bởi vì một vài nguyên nhân cho nên mới không làm ra hành vi bí quá hóa liều này.

Nhưng bây giờ, hắn không cần phải để ý đến tên phản đồ Thu Hinh Nhi này nữa, mang theo một người như Đoàn Kiêu Long cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn.

- Ha ha... Ngươi mang theo một người mà cũng muốn chạy thoát?

Thiếu niên cười khẩy nói.

“Vù...”

Thân hình hắn kéo theo một chuỗi tàn ảnh, tốc độ còn thoáng vượt qua Trần Vũ, đuổi theo sát không buông.

Sau khi chạy ra mấy chục trượng, thiếu niên tóc tím đã đến rất gần.

- Trần sư đệ, thả ta xuống, ngươi vẫn còn một tia hi vọng trốn thoát.

Đoàn Kiêu Long cười khổ nói.

- Được!

Trần Vũ dùng lực lượng khổng lồ, ném Đoàn Kiêu Long bay ra ngoài.

Hành vi vứt bỏ đồng đội quyết đoán như vậy, thoáng cái khiến thiếu niên tóc tím và Thu Hinh Nhi ở đằng sau đều sửng sốt.

Nhưng một khắc sau, bọn họ liền phát hiện, cú ném của Trần Vũ hết sức kinh người, chỉ giây lát đã ném Địch Cửu vào trong con sông phía xa.

Tiểu tử chết đi!

Trong mắt thiếu niên tóc tím tràn ngập phẫn hận và sỉ nhục, giết thẳng tới phía Trần Vũ.

Hắn có cảm giác như bản thân lại một lần nữa bị trêu đùa.

Thế nhưng, thiếu niên kia lại đưa lưng về phía hắn, dù trong bóng đêm, da dẻ toàn thân hắn vẫn hiện lên màu xanh thẫm cực kỳ rõ ràng, sát khí phun trào.

"Thịch thịch thịch..."

Trái tim trong cơ thể Trần Vũ gia tốc đến cực hạn, chỉ trong nháy mắt đã đột phá điểm cực hạn, sau đó bộc phát như nước lũ tràn đê.

***

(*) Hậu tâm: chính giữa lưng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Vân nhạc kinh biến

"Thịch thịch thịch..."

Trái tim thần bí nhảy lên dồn dập tới cực hạn, Trần Vũ chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng lực lượng mênh mông đang phun trào.

Chỉ trong chớp mắt, trạng thái cường đại hết sức quen thuộc, sau một thời gian dài lại lần nữa xuất hiện.

Trần Vũ chỉ cảm thấy tạng phủ toàn thân, thậm chí từng tấc máu thịt, thậm chí tứ chi và hàng trăm bộ phận trong cơ thể, đều kích phát từng đợt nhiệt lưu cuồn cuộn.

- Tiểu tử chết đi!

Thiếu niên tóc tím cười gằn, giết thẳng tới trước.

Trong tầm mắt, thiếu niên kia đưa lưng về phía hắn, thoáng khựng lại trong giây lát.

Sơ hở rõ ràng như vậy, quả nhiên là muốn chết!

Đơn trảo của thiếu niên phát ra một luồng khí lưu tím đen, xung quanh dấy lên một đoàn âm phong ngưng tụ, uy lực bức thẳng tới Hóa Khí Hậu Thiên.

- Chết đi!

Khí lưu tím đen khổng lồ mang theo một trận âm phong sóng khí phạm vi vài trượng, cách không nuốt chửng lấy Trần Vũ.

Chỉ trong chốc lát, khu vực này nổi lên bụi bặm dày đặc, lưu lại một cái hố đường kính mấy trượng, ngay cả huyết nhục xương vụn cũng không còn.

- Không đúng!

Gương mặt thiếu niên tóc tím thoáng run.

Phòng ngự của Trần Vũ như thế nào, chính hắn biết rõ, cho dù một kích toàn lực của mình thì tối đa cũng chỉ có thể đả thương đối thủ, không có khả năng đánh chết.

Khoảnh khắc sau đó, một luồng âm phong kinh khủng từ bên cạnh hắn lóe lên rồi biến mất, chỉ có thể nắm bắt được một tia tàn ảnh.

Thật nhanh!

Thiếu niên tóc tím biến sắc, tốc độ của đối phương nhanh đến mức hắn hầu như không kịp phản ứng.

Dưới trạng thái "pháp môn bạo phát", cơ thể Trần Vũ kích phát lực lượng cực kỳ mênh mông, tốc độ thoáng cái tăng lên gấp đôi.

- Loại cảm giác này...

Trần Vũ chỉ hơi vận lực một chút, thân hình liền lao vút đi, cảm giác nhẹ nhàng như chim yến.

Thiếu niên tóc tím giết về phía hắn, vậy mà ngay cả góc áo của hắn cũng không đụng được.

Chỉ trong nháy mắt đó, Trần Vũ đã dịch chuyển tới bên cạnh người thiếu niên, vận chuyển toàn bộ lực lượng mênh mông trong cơ thể hội tụ về phía nắm quyền.

"Ầm..."

Trần Vũ đánh ra một đạo quyền ảnh sát khí, ngưng tụ hình thái mãng xà khổng lồ, bề mặt hiện ra từng điểm đốm xanh thẫm, lốc xoáy sát khí cuồng bạo ngay lập tức nuốt chửng phương viên hai trượng.

- Không tốt!

Bất kể khí huyết hay tâm thần của thiếu niên tóc tím đều cảm thấy bị đè ép dữ dội. Uy lực và sát khí trong một quyền của đối phương, vậy mà đã tiếp cận Hóa Khí cảnh.

Không thể tránh kịp!

Dưới pháp môn bạo phát, bất kể tốc độ hay lực lượng của Trần Vũ, đều gia tăng gấp đôi.

Thiếu niên tóc tím cắn răng một cái, vội vàng vận chuyển nội tức, vẽ ra một vòng khí xoáy tím đen, bày ra tư thế phòng ngự.

"Ầm...! Ầm..."

Quyền ảnh sát khí hình thái mãng xà mơ hồ truyền đến tiếng gầm chấn động tâm hồn, khoảng khắc va chạm cùng luồng khí xoáy màu tím đen, lực lượng khổng lồ và sát khí bá đạo liền chấn cho thiếu niên tóc tím hộc ra một búng máu.

Hắn vội vàng phòng ngự, cho nên chỉ thể hiện được bảy, tám phần mười thực lực.

Mà đối phương lại là một kích bạo phát toàn bộ tốc độ và lực lượng, hoàn toàn không thể đón đỡ.

Cùng lúc đó, thiếu nữ có điểm hồng sa tại mi tâm cách ngoài 150 trượng cũng cảm nhận được khí tượng kinh người.

- Quyền kình ngưng sát... sát ảnh đã thành hình...

Thiếu nữ động dung.

Quyền kình ngưng sát của Trần Vũ ngưng tụ thành hình thái mãng xà, rất có khả năng có liên quan đến tinh phách và huyết sát mà hắn hấp thu được trong ao máu của huyết mãng.

"Phành..."

Thiếu niên tóc tím bị một quyền đánh bay ngược lui xa mấy trượng, máu tươi phun thành vòi.

Còn không đợi hắn định thân, Trần Vũ lại dùng tốc độ khủng bố giết tới.

- Không!

Thiếu niên tóc tím bay ngược không thể kiểm soát, kinh hãi hét lên.

"Ầm..."

Quyền ảnh ngưng tụ sát khí hình mãng xà lại hiện lên, mang theo âm phong sát khí cuồn cuộn, chỉ lóe lên trong chớp mắt rồi biến mất, lướt qua người thiếu niên tóc tím.

"Rắc..."

Bảo khí nhuyễn giáp trên người thiếu niên tóc tím trực tiếp vỡ nát. Nhuyễn giáp không chỉ ngạnh kháng một quyền này mà trước đó còn bị Lôi Minh Đao của Đoàn Kiêu Long lưu lại không ít vết rách, bây giờ đã tới cực hạn.

- Cứu ta!

Thiếu niên tóc tím mượn lực trùng kích của một quyền này, bay lui sau đến bảy tám trượng.

Lần này, hắn dùng bảo khí nhuyễn giáp chống đỡ được phần lớn công kích, bị thương nhẹ hơn, vì thế mượn lực chạy về phía thiếu nữ hồng sa kia.

- Thượng Quan Kỳ!

Thiếu niên hồng sa khẽ hô một tiếng, dùng tốc độ kinh người gần sánh ngang với Trần Vũ sử dụng pháp môn bạo phát, đuổi tới cứu viện.

Mặc dù quan hệ của thiếu nữ hồng sa và thiếu niên tóc tím cũng không tốt lắm nhưng dù sao cũng không thể trơ mắt nhìn đồng môn sư huynh đệ bị địch nhân tàn sát được.

- Pháp môn bạo phát không thích hợp duy trì lâu dài.

Sắc mặt Trần Vũ thoáng biến đổi.

Trực giác mách bảo hắn, uy hiếp từ thiếu nữ hồng sa này còn trên cả thiếu niên tóc tím.

"Vù..."

Hắn vận chuyển lực lượng mênh mông trong cơ thể tập trung vào chân, thân hình chợt lóe, trong tay xuất hiện một thanh độc kiếm màu xám tro.

Độc kiếm này ở trong màn đêm vô thanh vô tức rạch một đường.

"Phốc..."

Thiếu niên tóc tím dùm kiệt lực né tránh nhưng cánh tay vẫn bị rạch ra một vết máu, cảm giác tê dại trí mạng lập tức xông thẳng vào tâm trí.

- Ha ha...

Trần Vũ cười dài một tiếng, sau khi một kiếm thành công, cũng không đuổi theo nữa, xoay người nhảy về phía bờ sông.

Mượn tốc độ của pháp môn bạo phát, hắn một hơi chạy đi chừng một hai trăm trượng.

Trong bóng đêm.

Lúc thiếu nữ hồng sa chạy đến, thiếu niên tóc tím đã ngã xuống đất hôn mê, toàn thân một mảng xanh một mảng đen, còn thân ảnh của Trần Vũ thì đã dung nhập vào màn đêm, mơ hồ không rõ.

- Thượng Quan Kỳ!

Thiếu nữ hồng sa lấy ra một viên giải độc đan cho thiếu niên tóc tím phục dụng nhưng hiệu quả cũng không tốt lắm.

- Giải độc đan cũng vô dụng, kịch độc trên Ám Xà kiếm có thể nói là trí mạng đối với người dưới Hóa Khí cảnh. Bây giờ chặt bỏ một tay của hắn, may ra còn khả năng sinh tồn.

Thu Hinh Nhi chẳng biết xuất hiện từ lúc nào.

- A...

Lúc này, thiếu niên tóc tím cũng bị độc lực công tâm, thống khổ thức tỉnh.

Nghe thấy lời này, thiếu niên tóc tím "Thượng Quan Kỳ" cắn răng một cái, nội tức bạo phát, tràn về phía cánh tay độc phát kia.

"Rắc..."

Cánh tay xanh đen đứt ra, sau khi rơi xuống đất thì từ từ hóa thành một bãi độc huyết và mủ dịch.

Lúc này, sắc mặt của thiếu niên tóc tím mới giãn ra vài phần.

- Liễu Hinh Nhi, nếu ngươi sớm ra tay, toàn lực phát động thì ta cũng không đến mức này.

Thượng Quan Kỳ oán hận nói.

- Hừ! Chính bởi vì ngươi quá khinh thường chủ quan, hai người kia thậm chí còn không phải là đệ tử chân truyền...

Sắc mặt của Thu Hinh Nhi cũng rất khó coi.

Lúc này, nàng lại bị gọi là "Liễu Hinh Nhi".

"Vù...! Vù..."

Hai tiếng xé gió mang theo cát đá cuồng bạo bay tới gần, trên người tản ra một luồng uy áp vô hình.

Đại hán da đen và mỹ phụ váy đen xuất hiện, trên mặt đầy vẻ tức giận.

- Chỉ còn thiếu chút nữa là thành công, vậy mà để bà lão kia cưỡi phi cầm trốn thoát.

Đại hán da đen không cam lòng nói.

Bỗng nhiên, hai người nhìn thấy thiếu niên tóc tím nằm dưới đất, toàn thân bị độc lực xâm nhập.

Đến tận lúc này, thiếu niên tóc tím còn chưa thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

"Vù...! Vù..."

Vẻ mặt hai người lập tức biến đổi, ngồi xếp bằng trước người thiếu niên tóc tím, hai luồng chân khí tràn vào trong cơ thể đối phương.

Sau một hồi lâu...

"Ộc... Ộc..."

Thiếu niên tóc tím phun liên tục vài búng máu độc, lúc này trên mặt mới hồi lại một tia huyết sắc.

- Thượng Quan sư điệt, là người nào đả thương ngươi?

Mỹ phụ váy đen kinh ngạc hỏi.

Mặc dù Thượng Quan Kỳ chỉ có tu vi Luyện Tạng trung kỳ, trong các đệ tử bí truyền cũng không tính là đỉnh cấp nhưng nên nhớ thân phận Cốt Ma Cung cũng không phải bình thường.

Sắc mặt thiếu niên tóc tím có chút khó coi, ấp a ấp úng không nói nên lời.

Hắn không thể nói rằng mình bị một đệ tử Thông Mạch kỳ bức tới mức này, không chỉ linh sủng bị độc sát, còn bị ép tự đoạn một cánh tay.

...

"Vù...! Vù..."

Trần Vũ dưới trạng thái pháp môn bạo phát, kéo dài chừng mười mấy nhịp hô hấp. Trong loại trạng thái này, lực lượng và tốc độ của hắn tăng gấp bội, uy lực của nội tức cũng bạo tăng.

Toàn lực chạy đi chừng một hai dặm...

"Thịch thịch thịch..."

Nhịp tim của Trần Vũ cuối cùng cũng hòa hoãn lại, chợt cảm thấy một luồng cảm giác suy yếu ập tới.

Lần này, pháp môn bạo phát liên tục duy trì quá lâu, cho nên cảm giác suy yếu liền khiến cho toàn thân hắn co rút, sắc mặt trắng bệch.

Trần Vũ vội vàng lấy ra một viên Hồi Khí đan, phục dụng vào.

Dược lực vào bụng, tựa như lòng sông khô hạn gặp phải mưa rào.

Trái tim đập vang mạnh mẽ, luồng "hấp lực" cường đại phát ra, chỉ trong nháy mắt đã hấp thu hết dược lực.

Không đến mười nhịp hô hấp.

Sắc mặt của Trần Vũ đã hồng nhuận trở lại, hô hấp đều đặn, trạng thái tương đối sung túc.

Sức khôi phục vốn là sở trường của Trần Vũ, mà tốc độ hấp thu đan dược cũng vượt qua lẽ thường.

- Đoàn sư huynh!

Tại hạ du của bờ sông, Trần Vũ phát hiện một nam tử trôi nổi trên mặt sông, chính là Đoàn Kiêu Long đã hôn mê.

“Phốc...! Phốc...”

Trần Vũ đạp sóng mà đi, kéo thân thể của Đoàn Kiêu Long vào bờ.

Trên thực tế, lúc Trần Vũ ném Đoàn Kiêu Long vào dòng sông, trong lòng đã tính toán kỹ lưỡng.

Ít nhất làm vậy thì tỷ lệ sống sót càng cao hơn.

Nửa canh giờ sau...

Trong một khi rừng rậm, Trần Vũ giúp Đoàn Kiêu Long băng bó vết thương, phục dụng Liệu Thương Đan.

- Trần sư đệ...

Đoàn Kiêu Long mở mắt, có cảm giác như vừa dạo một vòng Quỷ Môn Quan.

Vốn dĩ, hắn cho rằng mình sẽ chết trong tay người mình thương nhưng nào ngờ vẫn còn sống sót.

Hắn nhìn Trần Vũ một cái, phát hiện trên thân đối phương đều là máu, quần áo rách nát nhưng không có vết thương rõ ràng.

Không thể không cảm khái, thể phách phòng ngự của Trần Vũ thật biến thái, năng lực sinh tồn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Trong giới tông môn tràn ngập hung hiểm này, có đôi khi thiên phú cao, công kích mạnh lại không bằng năng lực sinh tồn mạnh.

- Tên... tên lông tím kia đâu rồi?

Đoàn Kiêu Long theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

- Yên tâm, hắn bị ta “hồi mã thương” chơi một vố, trúng phải độc kiếm, e rằng không chết cũng lột một lớp da.

Trần Vũ mỉm cười nói.

Đối với chi tiết đẩy lui thiếu niên tóc tím, Trần Vũ chỉ có thể giải thích là bày kế lừa đối phương.

Đoàn Kiêu Long cũng thức thời không hỏi nhiều.

Trong chiến dịch này, có thể còn sống đã xem như vạn hạnh rồi.

Đoàn Kiêu Long phỏng đoán, trong số các đệ tử Luyện Tạng kỳ, Thông Mạch kỳ, có lẽ chỉ còn lại hai người mình là may mắn sống sót mà thôi.

Hai ngày sau.

Hai người trở lại tông môn, liền chứng thực điều này.

Bầu không khí Vân Nhạc môn hết sức nặng nề, cảnh giới càng nghiêm ngặt.

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long còn sống từ Bắc Sơn Linh Viên trở về, lập tức kinh động cao tầng tông môn.

Lần này Cốt Ma Cung dạ tập, kế hoạch chu đáo, ngay cả Hóa Khí cảnh Khương bà bà cũng suýt nữa bỏ mạng, cuối cùng may mắn mới có thể trọng thương chạy thoát.

...

Vân Thiên Điện.

Hai người lập tức công bố tin tức Thu Hinh Nhi là nội gián, báo lên cho cao tầng tông môn.

Thế nhưng, sắc mặt đám người Vân Nhạc tông chủ, Mao trưởng lão, Nam Cung trưởng lão lại cực kỳ âm u, không có phản ứng quá lớn.

- Vài ngày hôm trước, Thu trưởng lão phản bội, đánh trọng thương Hạ sư cô, đồng thời còn trộm đi một nhóm vẫn thạch của tông môn, ngoài ra, mấy người Thu Nguyệt còn thiêu hủy một tòa lầu các trọng địa của tông môn.

Mao trưởng lão chậm rãi nói.

Trưởng lão phản bội!

Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long đều không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh. Nên nhớ, tại Vân Nhạc môn, thân là trưởng lão, người nào cũng là cường giả Hóa Khí Tiên Thiên.

Trải qua chiến dịch này, Vân Nhạc môn có thể nói là bị mưu hại, tổn thất nặng nề, toàn bộ dược liệu ở Bắc Sơn Linh Viên đều bị vơ vét hoặc thiêu hủy. Ngoài ra, Thu trưởng lão và Thu Nguyệt trước rời đi còn gây ra tổn thất không nhỏ.

- Ngược lại Trần sư điệt ngươi chỉ là Thông Mạch kỳ, vậy mà có thể trốn thoát trở về.

Vài tên cao tầng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Mao trưởng lão cũng lộ vẻ ngoài dự liệu.

- Đệ tử gần đây mới tấn thăng Đồng Tượng công đến tầng thứ xương đồng, lại thêm tịch thu được độc kiếm của "Xà Đà Quỷ Ảnh", mấy phen liều mình mới khó khăn bảo mệnh được lúc Cốt Ma Cung xâm lấn, không thể tử chiến đến cùng, mong tông chủ thứ tội.

Vẻ mặt Trần Vũ tràn ngập hổ thẹn, nói.

Tử chiến đến cùng?

Nếu thật sự làm vậy mới là kẻ ngu xuẩn.

Đám người Vân Nhạc tông chủ đều ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt quái dị.

- Ngươi nói... Đồng Tượng công của ngươi đã đột phá đến tầng thứ xương đồng?

Mao trưởng lão đột nhiên truy hỏi, ánh mắt trở nên sáng ngời.

Vẻ mặt Nam Cung trưởng lão cũng tràn ngập kinh hỉ.

Quả thực, Trần Vũ tấn thăng đến tầng thứ xương đồng, cho nên thể phách phòng ngự và năng lực sinh tồn so với Luyện Tạng kỳ còn mạnh hơn, lại thêm có chút vận khí, may mắn sống sót vẫn có thể giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Lâm đường chủ thỏa hiệp

Không sai!

Trần Vũ gật đầu xác nhận, nói:

- Lúc đệ tử ở đấu giá hội Ẩn Hồ, thu hoạch được một gốc Thổ Linh Tham 120 năm tuổi, sau đó lại thu được ba cái túi mật của Hung Xà Vương, khổ tu ở Bắc Sơn Linh Viên hơn một tháng, Đồng Tượng công mới đột phá được xương đồng. Nếu chậm hơn hai ba ngày, e rằng đệ tử cũng không có cách nào sống sót trở về.

Nói ra lời này, chính bản thân hắn cũng có chút giật mình sợ hãi.

Vốn dĩ, một đệ tử Thông Mạch hậu kỳ như hắn có thể sống sót trở về, mấy vị cao tầng há có thể không hoài nghi hắn là nội gián?

Cũng may, môn công pháp Thể tu Đồng Tượng công này rất cường đại, mấy vị trưởng lão cũng biết rõ điều này. Lại thêm có Đoàn Kiêu Long bên cạnh cũng chiếu ứng Trần Vũ nhất định.

Trên thực tế, chỉ có một chi tiết là Trần Vũ hơi cải biến một chút, đó là dời lại thời hạn tấn thăng đến tầng thứ xương đồng một tháng.

- Chậc chậc, thiên phú Thể tu của ngươi quả thật tuyệt hảo.

Mao trưởng lão vui vẻ, đối với đệ tử ký danh Trần Vũ này, hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo.

Nam Cung trưởng lão cũng hết lời ca ngợi Trần Vũ cơ linh đa trí.

Có hai trưởng lão đồng thời bảo vệ, khiến một ít cao tầng tông môn ở đây đều cảm thấy ngoài ý muốn, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Suy cho cùng, toàn bộ hành động của Trần Vũ, ví dụ như thu hoạch Thổ Linh Tham, túi mật Hung Xà Vương, đều không phải là bí mật gì.

- Tiểu tử này...

Trong đám cao tầng, một trung niên cường tráng sắc mặt biến đổi, trong lòng dậy sóng.

Người này chính là Lâm đường chủ.

Bởi vì nhiệm vụ trấn thủ Bắc Sơn Linh Viên là do hắn đích thân ra lệnh, cho nên mới được mời đến thẩm tra.

Lúc nhìn thấy Trần Vũ sống sót trở về, Lâm đường chủ cũng bị dọa sợ hãi không nhẹ.

Xà Đà Quỷ Ảnh và Cốt Ma Cung dạ tập cũng không giết được tiểu tử này?

Lâm đường chủ thầm mắng, tiểu tử này đúng là mạng bọ ngựa (*) mà.

Mà lúc này, khi nhìn thấy Mao trưởng lão và Nam Cung trưởng lão đồng thời bảo vệ và tán thưởng Trần Vũ, sống lưng của hắn cũng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

- Xem ra Trần Vũ này cũng không đơn giản là một tên đệ tử ký danh của Mao trưởng lão.

Lâm đường chủ lo lắng không thôi.

...

Sau khi rời khỏi Vân Thiên Điện. Trần Vũ bị sư tôn Mao Thu Vũ gọi vào phủ trưởng lão.

Mao trưởng lão thoáng ra hiệu, để Trần Vũ phô bày một chút lực lượng xương đồng của Đồng Tượng công.

Công pháp Thể tu so với lưu phái tu hành bình thường lại càng khó tra xét cảnh giới cụ thể, nhất là dưới tình huống không bày ra thực lực.

- Không tệ không tệ, quả thật là tầng thứ xương đồng.

Mao trưởng lão mỉm cười gật đầu.

- Sư tôn, ta nhớ rõ ngài từng nói, sau khi Đồng Tượng công tấn thăng đến tầng thứ xương đồng, ngài cần ta làm một chuyện...

Trần Vũ đột nhiên hỏi.

Hắn mơ hồ nhớ rõ, lúc trước Mao trưởng lão thu mình là đồ đệ, chính là xem trọng nhất điểm này.

Không phải, với tư chất Bán Linh Thể của Trần Vũ và thiên phú Thể tu đã thất truyền, hẳn không thể khiến trưởng lão tông môn hứng thú mới đúng.

- Không sai, chờ mấy ngày sau, vi sư sẽ mang ngươi ra ngoài một chuyến.

Mao trưởng lão cũng không nói rõ nguyên nhân.

Trần Vũ cũng không tiện truy hỏi.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới nhiệm vụ lần trước, không giống như là điều động bình thường, lại thêm việc Xà Đà Quỷ Ảnh ám sát, vội vàng nói rõ việc này với Mao trưởng lão.

- Xem ra, ở trong tông môn, ngươi bị người nào đó cừu thị rồi.

Mao trưởng lão nghe vậy, sắc mặt thoáng cái trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt hắn thoáng biến ảo, lại trầm ngâm, tựa như đang nghĩ đến việc gì đó.

Trần Vũ ở bên cạnh cũng không lên tiếng.

Mao trưởng lão là trưởng lão thâm niên tại Vân Nhạc môn, mèo già hóa cáo, càng thêm lý giải kết cấu của tông môn.

Chuyện này, hắn chỉ cần hơi tra xét một chút là có thể xác định chân tướng rõ ràng.

Nói không chừng, trong lòng Mao trưởng lão đã có đáp án rồi.

- Như vậy, sau nhiệm vụ lần này của ngươi, tông môn cho ngươi hai tháng nghỉ ngơi. Lần sau làm nhiệm vụ, ngươi có thể chọn lựa nhiệm vụ mình thích.

Mao trưởng lão lại mỉm cười.

Tự chọn nhiệm vụ mình thích? Trên mặt Trần Vũ tràn ngập mừng rỡ.

Giai đoạn hiện nay, Cốt Ma Cung xâm lấn, ba tông tràn ngập nguy cơ. Nhất là hiện nay, Vân Nhạc môn bị tổn thất nặng nề. Bây giờ, nhiệm vụ nguy hiểm và tính cưỡng chế cũng càng ngày càng cao. Một đệ tử bình thường, muốn lựa chọn nhiệm vụ mình muốn cũng không phải chuyện dễ.

Chẳng qua, nếu đã có lời hứa hẹn của Mao trưởng lão, vậy thì Trần Vũ cũng yên tâm rồi.

...

Trụ sở nội môn.

Trần Vũ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một ngày, sau đó trực tiếp đi đến Tông Vụ Đường.

- Là Trần sư đệ sao...?

Vừa vào Tông Vụ Đường, liền có một tên chấp sự áo đen khách khí mời Trần Vũ vào một gian sương phòng lịch sự tao nhã.

Trần Vũ lập tức cảm thấy không đúng.

Ngày thường, những chấp sự này làm việc hết sức kiểu cách, cao cao tại thượng chứ không hòa nhã như thế này.

- Lâm đường chủ đã dặn dò, nếu ngươi có yêu cầu gì, đều phải tận lực thỏa mãn.

Chấp sự áo đen cười nói.

Rất nhanh liền có hai thị nữ xinh đẹp bưng trà và điểm tâm lên cho Trần Vũ, thậm chí còn sáp lại gần bóp vai đấm lưng.

Trần Vũ không chịu nổi, liền trực tiếp phất tay để hai người lui xuống.

- Ừm, lần này ta đến đây là muốn nhận một cái nhiệm vụ.

Trần Vũ nghĩ đến lời hứa hẹn của Mao trưởng lão, cảm thấy vô cùng phấn khích.

Vừa dứt lời, một tiếng cười sảng khoái truyền đến:

- Là Trần sư điệt sao? Ngươi muốn nhận nhiệm vụ gì? Việc này rất dễ, Mao trưởng lão đã bắt chuyện với ta rồi.

Thanh âm này có chút quen thuộc.

- Lâm đường chủ?

Trần Vũ vội vàng đứng lên, nhìn thấy một trung niên mặc giáp da, vóc dáng cao lớn khôi ngô.

Đây không phải là vị Lâm đường chủ kia sao?

Lâm đường chủ - đường chủ của Tông Vụ Đường, cao tầng trong tông môn, tay nắm quyền to.

Thấy Lâm đường chủ đi đến, tên chấp sự lập tức khom người cáo lui.

- Sư điệt không cần câu nệ, cứ xem nơi này là nhà của mình là được rồi.

Lâm đường chủ mỉm cười nói.

Bộ dạng này và dáng vẻ uy nghiêm bệ vệ của hắn ngày thường, cực kỳ bất đồng.

Trần Vũ thậm chí cảm giác, trong nụ cười của đối phương, có một ý tứ hàm xúc như muốn làm lành mối quan hệ.

Từ lúc nào mà một đường chủ tông môn cao cao tại thượng lại khách khí với một đệ tử như hắn vậy?

- Trong quyển sách này ghi chép các loại nhiệm vụ mà gần đây an bài, ngươi thích cái nào thì chọn cái đấy.

Lâm đường chủ ngồi ở bên cạnh, nói.

Trần Vũ mở quyển sách ra, bên trên ghi chép dày đặc các loại nhiệm vụ lớn nhỏ rườm rà rắc rối, quả thật phong phú.

Trong Vân Nhạc môn, số lượng thành viên đệ tử môn đồ có tổng cộng chừng hai ngàn, ba ngàn.

Đây chỉ mới là thành viên chính thức, bên ngoài còn có các thành viên Luyện Thể kỳ, Thông Mạch kỳ tuổi tác khá lớn.

- Ta muốn về nhà một chuyến, có nhiệm vụ nào khu vực gần thành Tương Dương không?

Trần Vũ không hề khách khí.

Đến lúc này, hắn há có thể không nhìn ra được tất cả mọi việc là do quyền thế của Mao trưởng lão tạo nên.

- Thành Tương Dương ư?

Lâm đường chủ hơi suy tư một chút, đáp:

- Một cái tiểu quận thành thì phạm vi quá nhỏ. Loại quận thành như vậy tại Sở quốc có hơn trăm cái. Bên ta có một cái "nhiệm vụ cầu trợ" của thế tục, ở bên chỗ "Bắc Vân sáu quận"...

Nhiệm vụ cầu trợ ư? Bắc Vân sáu quận à?

Lúc Trần Vũ còn đang nghi hoặc, Lâm đường chủ đã lấy ra một tấm bản đồ.

Nhìn vào bản đồ có thể thấy, bao gồm thành Tương Dương, thành Phong Dương - nơi ở của Đồng Ngọc Linh cũng đều thuộc trong "Bắc Vân sáu quận".

Trên tấm bản đồ còn viết một ít tên gọi của thế lực thế tục.

Loáng thoáng, Trần Vũ nhìn thấy vài chữ như "Sở gia", "Yến Gia Bảo",...

Mà đến ghi chép về Trần gia, Đồng gia thì chữ trên bản đồ lại càng nhỏ.

- Bên phía Bắc Vân sáu quận có hai thế lực lớn nhất, chính là Sở gia và Yến Gia Bảo. Gần đây, hai nơi này bị môn đồ của Cốt Ma Cung thẩm thấu nhưng không quá nghiêm trọng, đã phái chấp pháp giả qua đó rồi...

Lâm đường chủ cảm khái, sau đó giảng giải một ít tình huống.

- Vậy nhiệm vụ cầu trợ kia là tình huống thế nào?

Trần Vũ trực tiếp hỏi.

- Nhiệm vụ cầu trợ thật ra là đến từ "Yến Gia Bảo". Bảo này là thế lực trung thành phụ thuộc Vân Nhạc môn. Nghe nói Bảo chủ của Yến Gia Bảo gần đây bỏ mình, cường tộc xung quanh muốn quật khởi, đạo phỉ hoành hành, trong Bảo thì đám thúc thúc bá bá tranh quyền, có thể nói là ngoại ưu nội hoạn, vị thiên kim bảo chủ kia đã thỉnh cầu tông môn phái người đến ổn định cục diện.

Lâm đường chủ nói xong, liền lộ ra biểu tình "ngươi hiểu mà"...

- Ồ?

Trần Vũ hiểu ra, loại nhiệm vụ ân oán thế tục này, một là tương đối an toàn, hai là có chút chất béo.

Vì sao nói nó béo bở?

Loại nhiệm vụ cầu trợ này, tông môn sẽ phái sứ giả qua để giữ gìn "chính nghĩa", cũng tương đương với người phán xử. Sứ giả tông môn một lời định đoạt.

- Như vậy này khi nào bắt đầu?

Trần Vũ hỏi.

- Trong vòng nửa tháng sẽ xuất phát, kỳ hạn là một tháng, bởi vì còn phải ổn định trật tự khu vực, cho nên trì hoãn đến hai tháng cũng được.

- Được! Ta muốn làm nhiệm vụ này.

Trần Vũ gật đầu.

Nhiệm vụ nhàn nhã như sống ở thế tục này, có thể nói là mặc sức làm mưa làm gió.

Hiện nay, áp lực tiền tuyến của Vân Nhạc môn rất lớn, bất kể là chiến đấu ở phía trước hay viện trợ phòng thủ, trấn thủ hậu phương, đều có phiêu lưu không nhỏ.

Mỗi một đệ tử đều sẽ bị điều động nhiệm vụ.

Đã không tránh được, chẳng bằng bản thân tự lựa chọn một cái.

Trần Vũ hưởng thụ đặc quyền, tất nhiên sẽ lựa chọn một nhiệm vụ vừa gần gia tộc lại vừa đơn giản, nhiệm vụ như vậy, cớ gì không làm?

Hết thảy chỉ vì có thể sống sót trong tràng hạo kiếp Cốt Ma Cung xâm lấn.

- Ta cần thời gian trưởng thành.

Trần Vũ khẽ lẩm bẩm.

Sau khi chọn xong nhiệm vụ, Trần Vũ chuẩn bị rời đi.

- Sư điệt khoan đi đã.

Lâm đường chủ đột nhiên gọi Trần Vũ lại, sau đó đưa lên một cái hộp gỗ.

Hả?

Trần Vũ lộ vẻ nghi hoặc, tiếp nhận lấy hộp gỗ, nhìn vào trong chỉ thấy ba cái túi mật hung xà và một gốc Thổ Linh Tham trăm năm tuổi.

- Đây là...

Trần Vũ hơi kinh ngạc.

Đối phương là đường chủ của tông môn, lấy lòng mình thì có tác dụng gì?

- Chuyện này... Lúc trước, một vãn bối của ta bị Vương Lăng Vân đầu độc, thiếu chút nữa ra tay với hiền chất. Những thứ này là để bày tỏ tâm ý, xem như chút an ủi đối với hiền chất.

Lâm đường chủ hạ giọng nói.

Trần Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, sắc mặt trầm xuống.

- Chuyện lúc trước đều là hiểu lầm, hiền chất không nên để trong lòng. Vãn bối của ta đã bảo đảm sẽ không ra tay với ngươi nữa.

Lâm đường chủ cười làm lành, nói.

Dứt lời, Lâm đường chủ lại cắn răng một cái, lấy ra một cái bình sứ, nói:

- Trong bình sứ này có hai viên Uẩn Thể đan thượng phẩm, có thể giúp Trần sư điệt càng nhanh chóng tấn thăng Luyện Tạng kỳ.

- Uẩn Thể đan thượng phẩm ư?

Trần Vũ chợt động lòng, sắc mặt cũng hòa hoãn lại.

Lúc trước, hắn nhờ phục dụng Uẩn Thể đan trung phẩm cho nên mới tăng tốc tấn thăng Thông Mạch trung kỳ.

Mà Uẩn Thể đan thượng phẩm này lại càng khó gặp, cho dù Lý Băng Nguyệt phục dụng cũng có thể xúc tiến tu vi.

- Bây giờ ta chỉ có một vấn đề muốn hỏi, Vương Lăng Vân kia đi đâu rồi?

Trần Vũ tiếp nhận bình sứ, lại hỏi.

- Vương Lăng Vân... đại khái là, hắn sẽ không xuất hiện nữa.

Lâm đường chủ mơ hồ đáp.

- Được rồi, chuyện ngày xưa, ta tạm thời sẽ không truy cứu nữa.

Trần Vũ cầm lấy những thứ Lâm đường chủ tặng, sau đó sải bước rời khỏi Tông Vụ Đường.

Việc đã đến nước này, đối phương nguyện ý chủ động cầu hòa, thậm chí hiến lên Thổ Linh Tham trăm năm và Uẩn Thể đan, Trần Vũ cũng không thể từ chối.

Suy cho cùng, hắn chỉ là một đệ tử gốc gác không sâu. Mà Lâm đường chủ và hoàng thất thì cắm rễ tại tông môn và Sở quốc, tất nhiên có nội tình vô cùng thâm hậu.

Sau khi Trần Vũ rời khỏi không lâu, trong phòng lại xuất hiện một nam tử ăn mặc hoa lệ.

Chính là Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm.

- Lâm thúc, với thế lực của hoàng tộc ta và địa vị của Lâm thúc, chẳng lẽ cần thiết phải thỏa hiệp với Trần Vũ sao?

Hoàng Phủ Lâm cắn răng, vẻ mặt không cam lòng.

- Sau lưng Trần Vũ hiện nay là hai vị trưởng lão thâm niên. Mao trưởng lão có tư lịch bối phận còn cao hơn cả tông chủ. Sau lưng Nam Cung trưởng lão là Nam Cung gia, càng là một trong ba đại siêu cấp gia tộc của Sở quốc.

- Nếu không phải thế lực của chúng ta đủ mạnh, mà Vân Nhạc môn hiện đang loạn trong giặc ngoài, e rằng Mao trưởng lão cũng sẽ không phải tìm ta "tâm sự" một chút, ngược lại một hơi diệt trừ ta rồi.

Lâm đường chủ thở dài một hơi, trên mặt vẫn còn chút sợ hãi khi nghĩ đến việc này.

***

(*) Mạng bọ ngựa: sống dai, khó chết.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Đồng môn luận bàn

Trở về nơi ở, Trần Vũ lấy ra ba cái túi mật Hung Xà Vương, hai viên Uẩn thượng phẩm và gốc Thổ Linh Tham trăm năm đặt lên bàn, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Trong những thứ này hiếm có nhất là gốc Thổ Linh Tham trăm năm. Mà ba cái túi mật Hung Xà Vương cũng giúp Trần Vũ tiết kiệm được không ít công phu.

Bên cạnh đó, sau khi xác định nhiệm vụ tiếp theo, Trần Vũ cũng thở phào một hơi.

Cốt Ma Cung xâm lấn, mơ hồ cuốn sạch toàn bộ Sở quốc, về sau thậm chí sẽ bạo phát sinh tử đại chiến chưa từng có từ trước đến nay.

Trong lúc vô tình, loại đệ tử tông môn như Trần Vũ sẽ đối mặt với "nguy cơ sinh tồn" không nhỏ.

Trước mắt, Trần Vũ chỉ có một mục tiêu, đó là sinh tồn trong tràng hạo kiếp này, trước và sau khi bắt đầu đại chiến, tận lực tích súc một ít thực lực.

Cũng may, nhiệm vụ tiếp theo cũng tương đối an nhàn, tính nguy hiểm không lớn.

Đương nhiên, trong hoàn cảnh trước mắt, không có nhiệm vụ nào là an toàn tuyệt đối. Ngay cả trong tông môn còn có nội gián, cho dù là ở sơn môn Vân Nhạc môn cũng không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối được.

Nhưng nhiệm vụ thế tục, cùng lắm là gặp phải những đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung, tỷ lệ gặp phải cường giả Hóa Khí cảnh rất nhỏ.

Hơn nữa, chiến tranh tông môn sẽ không lan đến thế tục, đây là ước định ngầm của mỗi bên rồi.

Mấy ngày tiếp theo.

Trần Vũ bắt đầu tĩnh tu, tu hành Vân Sát quyền và Đồng Tượng công đều tiến triển chậm chạp, trong thời gian ngắn khó mà có đột phá lớn.

Tại phương diện này, cần tích lũy và trầm lắng cô đọng.

Chính vì thế, Trần Vũ dành phần lớn tâm lực đặt tại phương diện võ kỹ kiếm pháp.

Hiện nay, Thiết Cương Kiếm của Trần Vũ đã đạt tới đỉnh phong viên mãn, lĩnh ngộ ra chân ý, từ từ vượt qua xiềng xích chiêu thức võ học ban đầu.

Đồng thời cũng lĩnh ngộ được vài phần chân ý của một môn kiếm pháp trung phẩm khác là Trảm Phong Kiếm.

Một cái chú ý nhẹ, nhanh, xảo. Còn một cái thì chú trọng trầm trọn, uy thế, ổn định.

Phong cách trái ngược của hai môn kiếm pháp, đối chiếu với nhau, khiến Trần Vũ thu được lĩnh ngộ lúc sinh tử chém giết.

Nhưng mà cũng chỉ là một chút lĩnh ngộ mà thôi. Muốn từ hai môn kiếm pháp này tiến hành đột phá hoặc dung hợp, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Chẳng qua, trong đầu Trần Vũ đã từ từ hình thành đường nét nhất định rồi.

- Thiết Cương Kiếm tạm thời phối hợp với trọng kiếm, Trảm Phong Kiếm phối hợp Ám Xà kiếm...

Trần Vũ trầm ngâm.

Bước đầu tiên phải bảo đảm phát huy được cực hạn uy lực của kiếm pháp và bảo khí.

Hai loại phương án tương xứng, đều rất tốt, hơn nữa còn có thể thích ứng với các loại trường hợp khác nhau.

Bước thứ hai, thử ngược dòng suy nghĩ: dùng trọng kiếm thi triển Trảm Phong Kiếm nhẹ, nhanh, xảo. Dùng Ám Xà kiếm thi triển Thiết Cương Kiếm trầm trọng, uy thế, ổn định.

Trần Vũ mơ hồ cảm thấy loại suy nghĩ ngược dòng này, hẳn là có thể thực hiện được.

Trong võ học, có một cảnh giới gọi là "cử trọng nhược khinh" (*).

Khi ý cảnh võ học không còn bị giới hạn bởi vũ khí ngoại vật, có lẽ sẽ đạt tới một tầng thứ mới.

Hai ngày sau đó, Trần Vũ bắt đầu thử nghiệm, dùng Huyền Trọng kiếm thi triển Trảm Phong Kiếm, dùng Ám Xà kiếm thi triển Thiết Cương Kiếm.

Kết quả là mặc dù hai môn kiếm pháp đều cơ bản đạt tới đỉnh phong nhưng trong quá trình thi triển vẫn có một tia cảm giác mâu thuẫn không được tự nhiên.

Kỳ quái chính là trong loại cảm giác mâu thuẫn không được tự nhiên này, Trần Vũ có một loại cảm ngộ mà không thể nói rõ bằng lời.

Tương đối rõ ràng là hai môn kiếm pháp này càng trở nên lô hỏa thuần thanh (**).

- Xem ra, cách này vẫn có thể làm được.

Trần Vũ gật đầu.

Sau này, hắn sẽ dùng loại phương pháp nghịch lưu này để xúc tiến hai môn kiếm pháp.

...

Một ngày nọ, lúc Trần Vũ đang lĩnh ngộ kiếm pháp, hai tên sư huynh Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đã tìm tới cửa.

- Tối hôm nay, năm sư huynh đệ đồng môn chúng ta đều đến đông đủ.

Ngô Vũ nói rõ ý tới.

Thì ra, năm tên đệ tử của Mao trưởng lão hôm nay sẽ tập trung đủ, tổ chức một tràng tiểu tụ hội trong sư môn.

Loại tiểu tụ hội này rất hiếm gặp.

Đến lúc đó, Mao trưởng lão sẽ kiểm tra võ học của vài tên đệ tử, tiến hành chỉ điểm một phen. Giữa mấy sư huynh đệ đông môn cũng sẽ luận bàn mang tính hữu nghị, xúc tiến tình cảm lẫn nhau.

- Được.

Trần Vũ thầm chờ mong.

Đến tối, tại phủ trưởng lão.

Trước một khối đất bằng phẳng, năm tên đồ đệ của Mao trưởng lão lần lượt đến đông đủ.

Nhị sư huynh Lý Đại Khuê và Tam sư huynh Ngô Vũ thì không cần phải nói.

Ngay cả Tứ sư huynh Thường Hiên, Trần Vũ cũng nhận thức.

Luận tuổi tác, Thường Hiên xấp xỉ Trần Vũ, không lớn hơn bao nhiêu, màu da trắng nõn, lại mặc một bộ áo bào đen, bộ dạng lãnh khốc vô cùng.

Ngày trước, cảnh tượng Thường Hiên thi triển "Huyết Cuồng Bí Đao" vẫn còn khắc sâu trong đầu.

- Trần Vũ, đây là Đại sư huynh của ngươi - Tần Phong.

Mao trưởng lão giới thiệu.

Một thanh niên mặc giáp da, vóc người trung đẳng mỉm cười thiện ý với Trần Vũ.

- Bái kiến Đại sư huynh.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ nhìn thấy Đại sư huynh "Tần Phong".

Tần Phong là một vị đệ tử mà Mao trưởng lão thu nhận lúc còn trẻ, năm nay đã gần ba mươi tuổi, tu vi cũng đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, là một chấp pháp giả trong tông môn.

Đại đệ tử Tần Phong.

Nhị đệ tử Lý Đại Khuê.

Tam đệ tử Ngô Vũ.

Tứ đệ tử Thường Hiên.

Ngũ đệ tử Trần Vũ.

Môn đồ của Mao trưởng lão đã đến đông đủ.

- Tiểu tụ hội hôm nay, các ngươi có nghi hoặc gì về vấn đề tu hành, có thể hỏi vi sư.

Mao trưởng lão mỉm cười.

Trần Vũ phát hiện, ánh mắt của Mao trưởng lão phần lớn dừng lại trên người Thường Hiên, trong mắt tràn ngập quan ái và mong đợi.

Thường Hiên là đệ tử chân truyền duy nhất ở đây.

Bất kể là tư chất hay thiên phú, đều là cao nhất trong năm đệ tử ở đây.

Trong một canh giờ tiếp theo, năm tên đệ tử lần lượt đề xuất những thắc mắc trong quá trình tu hành.

Trọng điểm hỏi dò của Đại đệ tử Tần Phong đó là muốn đột phá Hóa Khí cảnh cần đối mặt với những cửa ải khó khăn nào.

- Để đột phá Hóa Khí cảnh, ngoại trừ nhân tố tư chất Linh Thể ra, trọng điểm ở một chữ "Ngộ". Tần Phong ngươi tu luyện Thiên Sơn Chưởng, lúc vận chuyển tâm pháp nội tức, cấp độ tinh thần phải thể ngộ được một loại cảm giác thiên địa mênh mông, sơn nhạc hùng vĩ, như vậy mới có thể luyện hóa nội tức của ngươi thành Thiên Sơn chân khí tương ứng...

Mao trưởng lão giảng giải.

Trong quá trình này, đám người Trần Vũ cũng nghiêm túc lắng nghe.

Sau đó, Mao trưởng lão lại kiểm tra trạng thái nội tức của Tần Phong một chút, nhướng mày nói:

- Trên người ngươi lây dính một chút khí tức hỗn tạp của linh đan trân tài, bất kể là độ tinh thuần và hàm súc của nội tức, hay chân ý võ học đều chênh lệch một hai phần.

Có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng đến việc đột phá Hóa Khí cảnh.

Tư chất, căn cơ, cảm ngộ tinh thần, độ tinh thuần của nội tức... Thiếu một thứ cũng không được.

- Hai lần trước, đệ tử cấp bách đột phá Hóa Khí cảnh, quả thật đã phục dụng một ít thiên tài địa bảo và Linh Đan phụ trợ...

Tần Phong xấu hổ nói.

- Cần phải mài dũa tâm tính của bản thân, trong nửa năm này, tốt nhất đừng tùy ý phục dụng linh đan trân tài. Nhưng có thể phục dụng Thanh Khí đan, Tẩy Tủy đan để bài trừ tạp chất, tinh luyện nội tức...

Mao trưởng lão nhướng mày, nói.

Trạng thái của Tần Phong khiến hắn có chút thất vọng.

Thanh Khí đan, Tẩy Tủy đan?

Tần Phong không khỏi cười khổ, loại linh đan có thể ngộ mà không thể cầu này. Nhất là Tẩy Tủy đan có hiệu quả tẩy tủy tinh lọc cơ thể, khiến thân thể

thoát thai hoán cốt, còn trân quý hơn Nguyên Khí đan và Thanh Khí đan không biết bao nhiêu lần.

Sau đó, Mao trưởng lão lại tiến hành giải thích nghi hoặc cho ba người Lý Đại Khuê, Ngô Vũ và Thường Hiên.

Hiện trạng của Lý Đại Khuê và Ngô Vũ cũng không khiến Mao trưởng lão hài lòng.

Ngược lại đối với Thường Hiên, Mao trưởng lão vẫn khen ngợi vài câu.

- Hiên nhi, sau cuộc chiến tranh đoạt lần trước, ngươi phục dụng "Tử Quỳnh Dịch", khí tức công pháp càng trở nên tinh thuần, dường như sắp chạm tới Luyện Tạng hậu kỳ rồi.

Mao trưởng lão mừng rỡ nói.

Tiến bộ của Thường Hiên rất lớn, vượt xa ba người Tần Phong.

Tử Quỳnh Dạ có thể giúp thể ngộ ý cảnh, thậm chí đột phá Hóa Khí cảnh.

Trần Vũ rõ ràng cảm nhận được luồng khí tức cường đại trên người Thường Hiên, so với thiếu niên tóc tím của Cốt Ma Cung còn mạnh hơn một chút.

Sau cùng, đến lượt Trần Vũ.

Mao trưởng lão nhìn Trần Vũ, trên mặt cũng có chút vui mừng.

Dường như từ sau khi Đồng Tượng công của Trần Vũ tấn thăng tới cảnh giới xương đồng, Mao trưởng lão đã thật sự xem trọng hắn.

- Sư tôn, ngài liệu có thể giúp ta xem thử một chút, lần trước ta tấn thăng Thông Mạch hậu kỳ, phải chăng vẫn còn hậu hoạn gì khác?

Trần Vũ vội vàng nói.

- Ừm.

Mao trưởng lão đưa tay, đặt lên cánh tay Trần Vũ, Tiên Thiên chân khí nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể.

Bỗng nhiên, Mao trưởng lão mở mắt, nhìn Trần Vũ với vẻ quái dị.

- Sư tôn, tình huống thế nào?

Trần Vũ có chút thấp thỏm.

- Hiệu quả của Thanh Khí đan tốt như vậy sao? Vân Sát nội tức trong cơ thể ngươi thậm chí tinh thuần vượt xa cùng cấp bậc, sát khí nồng đậm chí cực. Căn cơ này tuyệt đối không phải vững chắc bình thường.

Trên mặt Mao trưởng lão tràn ngập bất ngờ.

Hắn cảm ứng trạng thái tinh thần của Trần Vũ, phát hiện sát khí mạnh mẽ, thần quang trong sáng, không hề có chút tai họa ngầm khi tu luyện Vân Sát quyền.

- Chẳng lẽ nhờ Đồng Tượng công có tác dụng tẩy tủy phạt thể, cải thiện hiệu quả thể chất. Lại thêm Băng Tâm Chi Lệ...

Mao trưởng lão khẽ lẩm bẩm.

Hắn chỉ có thể quy công lao bởi công pháp Thể tu thất truyền này.

- Vũ nhi, trạng thái của ngươi trước mắt rất tốt, lại khổ tu thêm một năm nửa năm, có hi vọng đột phá Luyện Tạng kỳ.

Mao trưởng lão khen ngợi một câu.

Trần Vũ nghe vậy lập tức mừng rỡ. Chỉ cần giải trừ được hậu hoạn sau lần kỳ ngộ ao máu lần kia, không ảnh hưởng đến tiền đồ tương lai, hắn đã mừng rỡ vô cùng rồi.

Sau khi giải đáp một ít nghi hoặc, các sư huynh đệ đồng môn lại tiến hành luận bàn hữu nghị một phen.

Trong đó, Thường Hiên và Đại sư huynh Tần Phong chiến đấu một hồi. Kết quả, Thường Hiên lấy tu vi Luyện Tạng trung kỳ "thoáng thua" Tần Phong Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Đây còn là dưới tình huống Thường Hiên không thi triển "Huyết Cuồng Bí Đao".

Sau đó, ba người Lý Đại Khuê, Ngô Vũ và Trần Vũ cũng so tài lẫn nhau một chút.

Trong đó, Lý Đại Khuê dựa vào tu vi và ưu thế bảo khí, đánh bại Ngô Vũ tu vi Luyện Tạng sơ kỳ.

Sau khi Ngô Vũ thất bại, lại luận bàn với Trần Vũ.

Hắn vốn tưởng rằng, giao thủ với Trần Vũ thì có thể chiếm chút tiện nghi nhưng kết quả hết sức bất ngờ.

- Trảm Phong Kiếm!

Trần Vũ tay cầm trọng kiếm, thi triển Trảm Phong Kiếm nhẹ, nhanh, xảo.

"Phốc..."

Huyền Trọng kiếm bằng vào tốc độ kinh người, biến ảo ra một mảnh kiếm ảnh như tật phong, thỉnh thoảng có tàn đao ánh kiếm như gió xẹt qua, muốn phòng bị cũng không phòng nổi.

Mấy vị đồng môn ở đây, đều cảm thấy một loại cảm giác mâu thuẫn trong loại kiếm pháp này.

Thế nhưng, Ngô Vũ lại thực sự bị áp chế không thở nổi.

Chỉ sau mấy chục chiêu. Ngô Vũ đã bị một kiếm của Trần Vũ tước rơi một nửa góc tay áo, xấu hổ thua cuộc.

Đây còn là dưới tình huống Trần Vũ bảo lưu thực lực, nếu không thì Ngô Vũ đã sớm bị thương rồi.

- Đa tạ.

Trong quá trình luận bàn vừa rồi, Trần Vũ cũng thử nghiệm kiếm pháp của mình.

Sau khi Trần Vũ thắng lợi, cũng khiêm tốn dừng luận bàn.

- Đại Khuê, ngươi thử lên xem.

Nào ngờ, trong mắt Mao trưởng lão chợt lóe tinh quang, để cho Nhị đệ tử Lý Đại Khuê lên sân.

- Ha ha, như vậy có phải là quá ức hiếp người khác không?

Lý Đại Khuê nhếch miệng cười to.

Hắn nói ra lời này, mơ hồ thể hiện bản thân vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Trần Vũ không giao dịch "Uẩn Khí đan" với hắn.

Hắn quyết định, lần này nhất định phải mượn trận luận bàn để khiến Trần Vũ xấu mặt.

- Tiếp chiêu.

Lý Đại Khuê vung bảo đao trong tay lên, từng trậng đao ảnh cuồng bạo như sóng nước, từ ngoài khoảng cách một hai trượng chém thẳng tới Trần Vũ.

Hắn vừa ra tay liền dùng bảo khí đại đao để cách không công kích.

Hiển nhiên, Lý Đại Khuê cũng biết ưu thế Thể tu của Trần Vũ.

Trần Vũ liền cảm nhận được một loại áp lực vượt xa lúc giao thủ với Ngô Vũ. Bởi vì tu vi của Lý Đại Khuê đã đạt tới Luyện Tạng trung kỳ, trong tay cầm bảo khí, hỏa hầu công pháp cũng càng mạnh hơn.

***

(*) Cử trọng nhược khinh: nâng lên thì nặng nề nhưng sử dụng thì nhẹ nhàng.

(**) Lô hỏa thuần thanh: vô cùng thuần thục.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Nguyệt linh khoáng

Đối mặt với Lý Đại Khuê, Trần Vũ không dám khinh thường.

Trảm Phong Kiếm!

Trần Vũ vẫn dùng trọng kiếm, thi triển ra loại kiếm pháp nhẹ nhàng mà mẫu thuẫn, không được tự nhiên của mình.

"Ầm..."

Bảo khí đại đao của Lý Đại Khuê bổ ra một mảnh sóng đao mang theo khí xoáy cương mãnh bá đạo, khiến cát bay đá chạy, kình phong gào thét.

Kiếm ảnh tật phong mà Trảm Phong Kiếm của Trần Vũ phóng ra còn chưa tiếp cận đã bị cường thế chấn vỡ.

"Hừ! Ngươi tu luyện công pháp Thể tu, ta không cận chiến với ngươi..."

Trong lòng Lý Đại Khuê thầm đắc ý.

Thân là Luyện Tạng kỳ, nội tức có thể cách không đả thương người, mượn uy lực của bảo khí, hắn có thể bảo trì khoảng cách một hai trượng với Trần Vũ mà vẫn có thể công kích được đối phương.

Đây là ưu thế của tu vi.

Thấy vậy, khóe miệng Trần Vũ thoáng nhếch lên một nụ cười châm chọc.

- Tật Phong Cuồng Trảm!

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ đột nhiên huyễn hóa thành một đoàn kiếm ảnh tật phong mơ hồ.

"Ô...ô...ô...n...g! "

Thoáng chốc, bốn phía cuốn lên từng trận gió lốc, kiếm ảnh tật phong dài đến mấy trượng, hóa thành lưỡi kiếm màu xanh thực chất, cách không chém tới Lý Đại Khuê.

Nhất thời, sóng đao mà Lý Đại Khuê cách không chém ra lập tức bị Tật Phong Cuồng Trảm chém nát, chia năm xẻ bảy.

Càng kinh người hơn là: mặc dù Trần Vũ chỉ có tu vi Thông Mạch kỳ nhưng nội tức và kiếm pháp đỉnh phong lại vượt qua cùng cấp, khiến công kích của hắn mơ hồ có thể kéo dài một đoạn, đạt tới trạng thái biến tướng của cách không công kích.

Hơn nữa, Huyền Trọng kiếm vừa lớn vừa dài, bản thân vốn đã có công kích cự ly rồi.

"Cách không công kích quả thật là ưu thế của Luyện Tạng kỳ. Thế nhưng, khoảng cách cách không càng xa thì công kích lại càng yếu. Công kích mạnh nhất vẫn là bản thể."

Trần Vũ cười nhạt.

Quyền kình từ một quyền của Luyện Tạng kỳ đánh ra có thể đánh chết ngưu hổ cách ngoài mấy trượng. Nhưng công kích cách không vừa tiêu hao nhiều, hơn nữa vì ở cự ly xa, nên sẽ bị hao tổn, còn không ngưng thực bằng công kích của bản thể.

Trong khoảnh khắc, đã mấy chục chiêu qua đi.

Trần Vũ và Lý Đại Khuê giao kích, đao kiếm đối chiến, đánh đến mức khó phân thắng bại.

Lý Đại Khuê vẫn một mực giữ khoảng cách với Trần Vũ, dùng cách không công kích làm chủ, tận lực không lấy cứng chọi cứng với Trần Vũ.

- Thiết Cương Kiếm!

Bỗng nhiên, phong cách kiếm pháp của Trần Vũ đột nhiên biến đổi.

"Ô...ô...ô...n...g! "

Trọng kiếm vẽ ra một đạo kiếm cương trầm trọng, ánh sáng rực rỡ, tạo thành một bức tường phạm vi rộng.

"Keng keng keng..."

Toàn bộ công kích của Lý Đại Khuê tựa như đánh lên tường sắt, nửa bước khó tiến vào.

Trần Vũ cũng nhân cơ hội cấp tốc tiếp cận.

- Trảm Phong Kiếm!

Chỉ trong nháy mắt tiếp cận, phong cách kiếm pháp của Trần Vũ lại biến hóa, chém ra một đoàn khí đao kiếm ảnh tật phong lấp lánh mơ hồ.

Mẹ nó!

Lý Đại Khuê liên tục thối lui, quả thực chật vật không chịu nổi.

Kiếm pháp của Trần Vũ giống như thời tiết biến đổi thất thường, lúc thì nặng tựa vạn cân, mây đen thành đoàn. Lúc thì linh động như gió, nhanh như thiểm điện.

Khoảng khắc trước, trọng kiếm chấn cho hổ khẩu của Lý Đại Khuê tê dại từng trận, khoảng khắc sau đó thì lại nhẹ nhàng lắt léo.

Sau một trăm chiêu...

Lý Đại Khuê đã bắt đầu thở dốc, cảm giác lúc nặng lúc nhẹ này khiến hắn có cảm giác cực kỳ mất tự nhiên, khó chịu muốn hộc máu.

- Ha ha...

Mao trưởng lão ở ngoài sân thì lại nhếch lên nụ cười vui vẻ.

Hắn tất nhiên có thể nhìn ra được Trần Vũ đang dùng Lý Đại Khuê để luyện chiêu, thử dung nhập hai loại kiếm pháp của mình.

Kết quả không tính là thành công nhưng cũng không thể nói là thất bại.

Nếu như Trần Vũ muốn thật sự chiến thắng, trực tiếp lấy lực ép người, phát huy Thiết Cương Kiếm đến mức tận cùng, hoàn toàn có thể ép bại Lý Đại Khuê.

Sau hai trăm chiêu...

Lý Đại Khuê đã thở hồng hộc, trán ứa mồ hôi, cảm giác có chút không đủ sức nữa.

"Phốc..."

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ đột nhiên huyễn hóa thành một cơn gió, phối hợp với thân pháp xoay tròn quỷ dị, vài đạo tàn quang kiếm phong mơ hồ rạch lên cánh tay Lý Đại Khuê, lưu lại một vài vết máu.

- Không đánh nữa!

Lý Đại Khuê khó chịu muốn hộc máu, quả thực trận chiến này là một hồi dày vò.

Sau trận chiến này, Lý Đại Khuê xấu hổ không thôi, uổng cho hắn tự cho mình là Nhị sư huynh, tu vi càng cao, tuổi tác càng lớn, lại bại trong tay Trần Vũ.

- Trần Vũ, ngộ tính phương diện võ học của ngươi cũng không tệ.

Mao trưởng lão tán thưởng.

Trong lúc luận bàn, Trần Vũ liên tiếp thắng hai trận, địa vị trong sư môn cũng tăng nhiều.

Lý Đại Khuê và Ngô Vũ đều sinh lòng kiêng kỵ với Trần Vũ, thậm chí còn mơ hồ có một tia kính phục.

Sắc mặt của Tần Phong và Thường Hiên cũng trở nên nghiêm túc, công nhận thực lực của Trần Vũ.

- Trần sư đệ, chờ đến khi ngươi tấn thăng đến Luyện Tạng kỳ, chúng ta có thể luận bàn một trận.

Trên người Thường Hiên lộ ra một tia chiến ý.

Hắn là đệ tử chân truyền, tu vi tiếp cận Luyện Tạng hậu kỳ, bây giờ cho dù chiến thắng Trần Vũ thì cũng không có chút cảm giác thành tựu nào.

- Đến lúc đó rồi nói.

Trần Vũ cười ha hả.

Hắn vẫn có chút kiêng kỵ thực lực của Thường Hiên, nhất là hình thức phát cuồng khi sử dụng "Huyết Cuồng Bí Đao", quả thật khó lòng mà ngăn trở.

- Được rồi, tiếp theo các ngươi tự do thảo luận trao đổi nghiên cứu.

Mao trưởng lão cười một tiếng, vung tay ra hiệu.

Rất nhanh liền có thị nữ bưng thức ăn và rượu lên.

Năm người cùng sư môn trao đổi cảm tình, thảo luận nghiên cứu một ít tâm đắc tu luyện.

...

Đến lúc đêm khuya, năm đệ tử môn hạ của Mao thực lực mang theo mùi rượu nồng nặc, lần lượt giải tán.

- Trần Vũ, ngươi ở lại.

Mao trưởng lão truyền âm, để cho Trần Vũ lưu lại ở phủ đệ trưởng lão.

Trần Vũ thoáng trầm ngâm, mơ hồ đoán được nguyên nhân Mao trưởng lão giữ mình lại.

Một lát sau...

"Vù..."

Một vị trưởng lão râu trắng cũng nhẹ nhàng đáp xuống nơi này.

Chính là Nam Cung trưởng lão!

- Bên kia chuẩn bị thế nào rồi?

Mao trưởng lão dò hỏi.

Nam Cung trưởng lão nói:

- Cũng tương đối rồi, thợ mỏ bên chỗ hầm mỏ U Sơn tạm thời nghỉ một đêm, sẽ không có người quấy rầy.

Hầm mỏ U Sơn?

Trần Vũ thầm nghĩ: đây là địa điểm chuyến đi lần này?

Hắn biết Vân Nhạc môn có rất nhiều tài nguyên trọng điểm, ví dụ như Bắc Sơn Linh Viên, hầm mỏ U Sơn này cũng rất có khả năng là một trong số đó.

- Vậy thì xuất phát thôi.

Mao trưởng lão gật đầu.

Nam Cung trưởng lão huýt sáo một tiếng.

"Vù... Phạch phạch..."

Trên bầu trời, một con Thiết Bối Thương Ưng khổng lồ bay đến, cuốn theo một trận gió thổi cho cát bay đá chạy, từ từ hạ xuống.

- Trần Vũ, ngươi lên trước đi! Nhiệm vụ lần này, chờ đến nơi sẽ nói rõ với ngươi.

Mao trưởng lão phất tay nói.

Trần Vũ có chút hiếu kỳ, bước lên Thiết Bối Thương Ưng có sải cánh gần ba bốn trượng, thực lực của phi cầm này, e rằng ít nhất cũng tiếp cận Hóa Khí cảnh.

"Phạch phạch phạch..."

Thiết Bối Thương Ưng vỗ cánh phá không mà đi, mang theo hai vị trưởng lão và Trần Vũ, rất nhanh đã bay lên cao chừng trăm trượng.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ cưỡi phi cầm, cảm giác kình phong đập vào mặt, khí lưu thổi qua sát bên người.

Cũng may hắn tu hành Đồng Tượng công, thể phách cường đại, cho nên lúc ngồi xuống Thiết Bối Thương Ưng, liền vững như bàn thạch, không hề dao động.

Lúc bay qua sơn môn, Mao trưởng lão nhìn xuống đội trưởng đội tuần tra bên dưới, truyền âm chào hỏi một tiếng.

Thân là trưởng lão tông môn, ra ngoài tất nhiên là không có chút trở ngại nào.

"Vù...! Vù...! Vù..."

Thiết Bối Thương Ưng bay lượn trong đêm, tốc độ cực nhanh, cây rừng và phòng ốc bên dưới đều trở nên thu nhỏ, giống như những viên gạch đá.

Trần Vũ ngẩng đầu, phát hiện trăng đêm nay rất tròn.

- Phải là thời điểm "trăng tròn đêm khuya" thì áp chế bên trong giếng cổ U Nguyệt mới yếu đi.

Mao trưởng lão thấp giọng nói.

Không biết bay mất bao lâu, Thiết Bối Thương Ưng từ từ hạ xuống trước một khu mỏ hoang vắng trong núi sâu.

Định thần nhìn lại, phụ cận là một mỏ linh khoáng, giống như bị hoang phế, xem ra, tất cả linh khoáng đều đã bị đào móc gần hết rồi.

- Mao trưởng lão, Nam Cung trưởng lão.

Tại khu vực linh khoáng, một lão giả thấp lùn chậm rãi đi tới.

- Đây là Phan lão trấn thủ hầm mỏ U Sơn.

Mao trưởng lão giới thiệu sơ lược một chút.

- Bái kiến Phan lão.

Trần Vũ phỏng đoán, đối phương cũng giống như Khương bà bà trấn thủ Bắc Sơn Linh Viên.

- Chính là người này đã tấn thăng Đồng Tượng công đến tầng thứ xương đồng?

Đôi mắt như hạt đậu của Phan lão nhìn Trần Vũ, quan sát từ trên xuống dưới vài lần.

- Lúc này đã trăng tròn đêm khuya, không còn nhiều thời gian nữa.

Nam Cung trưởng lão thúc giục.

Phan lão gật đầu, vội vàng đi trước dẫn đường.

Đi chừng một trăm trượng, Trần Vũ đột nhiên cảm thấy một luồng lực lượng lạnh lẽo kỳ dị bao phủ lên người.

Thoáng chốc, Vân Sát nội tức bá đạo trong cơ thể hắn đã bị áp chế không động đậy nổi.

- Đây là lực trường thần bí xung quanh giếng cổ U Nguyệt. Khu vực này là di chỉ hầm mỏ của một tông phái Thượng Cổ. Hiện nay nơi này mỗi tháng cũng chỉ có thể thu thập được một ít Thiết Nguyệt khoáng mà thôi.

Mao trưởng lão giải thích.

Giếng cổ U Nguyệt?

Trần Vũ vừa định hỏi nhưng phía trước đột nhiên xuất hiện một cái giếng cổ đường kính chừng ba trượng, bốn phía vách đá bằng phẳng không gì sánh được, dưới ánh trăng chiếu rọi, nổi lên một tầng sáng bạc như tuyết sương.

Đồng thời, một luồng lực trường càng mạnh hơn bỗng nhiên áp bách tới.

Hai vị trưởng lão, bao gồm cả Phan lão đều lập tức dừng bước.

- Tiên Thiên chân khí của chúng ta đều bị áp chế rồi.

Mao trưởng lão và Nam Cung trưởng lão nhìn nhau cười khổ.

Lúc đến gần giếng cổ chừng mười trượng, ngay cả chân khí của Hóa Khí cảnh cũng bị áp chế.

- Trần Vũ, ngươi thử sử dụng Đồng Tượng công xem!

Phan lão mở miệng nói.

- Được!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, xương cốt toàn thân vang lên một trận răng rắc giòn giã.

"Ô...ô...ô...n...g! "

Trong cơ thể xuất hiện một luồng lực lượng bành trướng, toàn thân nổi lên một tầng đồng văn kim loại, dưới ánh trăng chiếu rọi, thoạt nhìn tựa như một bức tượng đồng trang nghiêm băng lãnh.

- Đồng Tượng công... Hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Trần Vũ lộ vẻ giật mình.

Lúc này, nội tức khắp toàn thân của hắn đều bị áp chế hoàn toàn, đoán chừng ngay cả chưởng pháp và kiếm pháp cũng chỉ còn lại hình thức mà thôi.

Ngay cả Tiên Thiên chân khí của hai vị trưởng lão cũng không để vận chuyển được.

Duy nhất chỉ có Đồng Tượng công của hắn là không bị ảnh hưởng chút nào.

- Thể tu là một đại đạo cực kỳ đặc thù, không giống những lưu phái khác tu hành, cần mượn thiên địa ngoại lực. Cũng chỉ có Thể tu mới có thể không bị ảnh hưởng bởi lực trường thần bí ở nơi này.

Gương mặt Mao trưởng lão đỏ bừng hưng phấn.

- Sư tôn, các ngài rốt cuộc cần ta làm gì?

Trần Vũ không nhịn được mà hỏi.

- Trần Vũ, ngươi nhìn thấy phía trước không? Cái giếng phía trước gọi là giếng cổ U Nguyệt, trên bản chất, nó là một cái giếng mỏ thần bí do tông phái Thượng Cổ lưu lại. Thế nhưng, xung quanh giếng cổ này còn có một luồng lực trường cường đại, lực trường ở trong giếng còn mạnh hơn bên ngoài gấp bội, cho dù "Quy Nguyên cảnh" đích thân tới đây, e rằng cũng sẽ bị phong bế toàn bộ chân nguyên toàn thân.

Vị Phan lão kia chủ động giải thích, ánh mắt nhìn Trần Vũ tràn ngập hưng phấn.

- Chúng ta cần ngươi tiếp vào trong giếng cổ U Nguyệt, thu thập một loại linh khoáng thần bí tên là "Nguyệt Linh khoáng". Cho phép ngươi thuận tiện thăm dò bí mật trong giếng cổ, đương nhiên nhất định phải lấy an toàn làm trọng.

Mao trưởng lão nhìn chằm chằm giếng cổ, trong mắt có một tia nóng bỏng.

- Nguyệt Linh khoáng?

Trần Vũ cảm giác tên gọi của loại khoáng này có chút quen thuộc nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

- Nguyệt Linh khoáng là một loại linh khoáng hội tụ lực lượng ánh trăng mà hình thành. Linh khoáng này có không ít công dụng thần bí. Theo chúng ta được biết, Nguyệt Linh khoáng dung nhập vào bảo khí có thể đề thăng phẩm chất của bảo khí, khiến tốc độ khai thông nội tức chân khí tăng mạnh, hơn nữa vào đêm trăng, bảo khí sẽ phát huy được uy lực càng mạnh hơn.

- Bên cạnh đó, nghiền Nguyệt Linh khoáng thành bột phấn, có thể bào chế được Nguyệt Linh dịch, có chút tác dụng thần bí đối với thân thể. Có người nói: nó có thể cải biến tư chất Linh Thể, còn có người nói: nó có thể gột rửa tạp chất bệnh kín trong người, tinh lọc lệ khí...

Ba lão giả lần lượt bổ sung, trên mặt tràn ngập hưng phấn.

- Nói chung, linh khoáng này vô cùng thần bí, giá trị cực cao. Nếu ngươi có thể thu thập được một ít, chúng ta tất có trọng thưởng.

Ba vị cao nhân Hóa Khí cảnh đều đồng loạt nhìn Trần Vũ chằm chằm, thần sắc tràn ngập mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 96: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tranh đoạt lĩnh đội

Tông Vụ Đường, trong điện kiểm tra.

Lâm đường chủ có chút đau đầu, đây vốn chỉ là một cái nhiệm vụ thế tục đơn giản nhưng ba người này đều muốn tranh lĩnh đội. Hơn nữa ba người này đều có bối cảnh không đơn giản.

Suy cho cùng, trong tình cảnh hiện nay, người bình thường tuyệt đối không thể nhận được loại nhiệm vụ vừa béo bở vừa an nhàn được.

Mục Tuyết Tinh là đệ tử của Hạ Vũ tiên tử, thân là môn đồ trưởng lão, tư chất không tầm thường, tâm tính rất cao.

Phương Hạo Phi mười bảy mười tám tuổi đã có tu vi Luyện Tạng trung kỳ, bối cảnh cũng không đơn giản, thúc bá chống lưng cho hắn đều là đường chủ trong tông môn.

Trần Vũ càng không cần phải nói, sau lưng có hai vị trưởng lão thâm niên làm chỗ dựa.

- Ha ha! Nếu như đều không phục nhau, vậy thì dùng thực lực quyết định!

Phương Hạo Phi cười một tiếng tự tin. Trong ba người, tuổi tác hắn lớn nhất, tu vi và tư lịch cũng sâu nhất.

Hơn nữa, trước mặt mỹ nữ nổi tiếng nội môn như Mục Tuyết Tình, hắn đương nhiên phải biểu hiện bản lĩnh đảm đương và cường thế của nam tử mới được.

Phải biết rằng, trước đây, Mục Tuyết Tình từng được người khác so sánh ngang với Thu Hinh Nhi, được xưng là song kiều nội môn.

Hiện nay, Thu Hinh Nhi đã phản bội tông môn mà đi, Mục Tuyết Tình xem như đã trở thành đệ nhất mỹ nữ nội môn Vân Nhạc môn rồi.

Vì vậy, mặc kệ là vì lợi ích hay hư vinh, cho dù chỉ được mỹ nhân liếc nhìn một lần thì hắn cũng quyết tâm dành chức lĩnh đội này.

- Các ngươi, người nào lên trước?

Phương Hạo Phi mỉm cười, liếc nhìn hai người, nhất là khi nhìn Mục Tuyết Tình, thoáng dừng lại lâu hơn một chút.

- Ta tới!

Sắc mặt Mục Tuyết Tình trở nên lạnh lùng, không nhường chút nào.

Thực ra, nàng tranh lĩnh đội là có ý nghĩ giống Trần Vũ, cũng muốn thuận tiện về nhà một chuyến, đồng thời cũng có thể tự do hơn.

...

Không lâu sau.

Ba người rời khỏi đại viện Tông Vụ Đường, đi tới khu vực diễn võ trường.

“Vù...! Vù...”

Hai người một đao một kiếm, ở trong diễn võ trường, cùng giao phong với nhau.

- Thiên Thương Đao!

Phương Hạo Phi cầm Hậu Bối Đao trong tay, chầm chậm vẽ ra vài đường, có một loại đại khí mênh mông như trời xanh, vài đạo đạo mang liên tục kéo dài, trong lúc bổ chém, phát ra từng đạo sóng ánh sáng tĩnh mịch.

Võ học đỉnh cấp.

Trần Vũ thoáng kinh hãi, không ngờ đao pháp Phương Hạo Phi thi triển là đao pháp đỉnh cấp.

Mặc dù võ học đỉnh cấp chỉ là cách gọi đối với ba cấp Nhập Môn cảnh nhưng có thể xưng là đỉnh cấp, tất nhiên là gần như mạnh nhất tại tầng thứ này.

Cho dù là võ học Hóa Khí cảnh khác, ở giai đoạn Nhập Môn thì cũng chỉ như vậy mà thôi.

- Thiên Vũ Kiếm!

Mục Tuyết Tình cầm một thanh bảo kiếm màu lam, chớp mắt điểm ra hơn trăm điểm sáng u lam lạnh lẽo, thỉnh thoảng vẽ ra từng tia kiếm, xuyên tới xuyên lui, tựa như yên hoa băng lãnh.

Trần Vũ không khỏi hứng thú quan sát.

Kiếm pháp của Mục Tuyết Tình cũng là một loại võ học đỉnh cấp Nhập Môn. Đối với môn đồ trưởng lão mà nói, thu hoạch một môn võ học chủ tu đỉnh cấp cũng tương đối dễ dàng.

Hai người giao phong, phong cách rất khác biệt. Thế công của Phương Hạo Phi rầm rộ, sâu thẳm liên tục không ngừng. Kiếm pháp của Mục Tuyết Tình thì lạnh lùng như sao trời, rực rỡ bao la.

Nhưng Trần Vũ mơ hồ có cảm giác, nội tức của Mục Tuyết Tình rất tinh khiết, tỏa ra một loại ý cảnh lạnh nhạt, cực kỳ phù hợp với ý cảnh kiếm pháp.

Bên cạnh đó, tại phương diện thân pháp nhẹ nhàng thanh thoát, Mục Tuyết Tình hơi chiếm thượng phong một chút.

Tuy nhiên, trận này khó mà đoán trước được thắng bại.

Suy cho cùng thì Phương Hạo Phi cũng có nội tức hùng hậu, hỏa hầu võ kỹ cũng cực cao, nếu lấy cứng chọi cứng thì hắn vẫn chiếm ưu thế.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao phong trên trăm chiêu, vậy mà lại có thể đứng ở thế bất phân thắng bại.

- Xem ra lời đồn không giả, mặc dù Mục Tuyết Tình chỉ là Linh Thể hạ phẩm nhưng Linh Thể của nàng là thuộc tính hàn thủy hiếm thấy, tu luyện võ học phù hợp thì không chỉ tiến độ có thể sánh ngang Linh Thể trung phẩm, thậm chí còn có thể tăng phúc uy lực.

Lâm đường chủ cười nói.

- Lâm đường chủ cho rằng người nào có thể thắng?

Trần Vũ lơ đãng hỏi.

Hắn đã sớm biết tư chất của Mục Tuyết Tình tương đối cao, bằng không thì cũng sẽ không được tiến vào nội môn trước thời hạn, còn được trưởng lão thu làm môn đồ.

- Hẳn là năm mươi năm mươi. Ta cũng không cách nào xác định hai người bọn họ ai thắng ai thua nhưng ta có thể chắc chắn lần này người lĩnh đội không thể là ai khác ngoài Trần sư điệt.

Lâm đường chủ chỉ thoáng trầm ngâm một chút, sau đó thâm ý nói.

Từ lúc Thi đấu Ngoại môn, cho đến cuộc chiến tranh đoạt, thậm chí chiến dịch Bắc Sơn Linh Viên, Trần Vũ từng bước quật khởi có thể nói là kỳ tích.

Thi đấu Ngoại môn giành hạng nhất, lực áp Nam Cung Lễ và Đoàn Kiêu Long, kết quả thật đáng bất ngờ.

Cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch, Trần Vũ lực áp Phí Nhạc Thiên cùng cảnh giới sau khi tán công. Đây là việc mà đệ tử bình thường khó mà làm được.

Khó khăn nhất vẫn là chiến dịch Bắc Sơn Linh Viên.

Một đệ tử Thông Mạch kỳ, không ngờ lại có thể ngoan cường sống sót dưới tay tổ hợp Xà Đà Quỷ Ảnh và đám hung nhân Cốt Ma Cung dạ tập.

- Nếu như Lâm đường chủ đã cho rằng ta sẽ giành chiến thắng, vậy không bằng trực tiếp để ta lĩnh đội không phải tiết kiệm thời gian hơn sao?

Trần Vũ nháy mắt một cái.

Lâm đường chủ:

-...

Rất nhanh, hai người trên sân đã giao phong hơn hai trăm chiêu, vẫn khó phân thắng bại.

- Hai vị ngang tài cân sức, thắng bại khó phân. Không bằng nhường lại vị trí lĩnh đội cho ta, miễn tổn thương hòa khí.

Trần Vũ cười nói.

- Mơ tưởng!

Khuôn mặt của hai người ở trên đài thoáng run rẩy, càng đánh mãnh liệt hơn.

Trần Vũ không khỏi lắc đầu, thở dài.

“Vù...”

Hắn chậm rãi đưa tay mò vào trong túi trữ vật, lấy Huyền Trọng kiếm ra.

Lâm đường chủ ngẩn người, một đệ tử nội môn cũng có thể có được đạo cụ trữ vật sao?

Hơn nữa, thoạt nhìn túi trữ vật của Trần Vũ còn lớn hơn bình thường.

Ngay sau đó, trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, Trần Vũ dùng tốc độ thân pháp như quỷ mị, xen vào giữa diễn võ trường.

- Mở!

Thực lực trong tay Trần Vũ giống như lông hồng, nhẹ nhàng vẩy ra vài kiếm, chỉ thấy kiếm ảnh tàn phong màu bạc lóe lên, tốc độ nhanh đến kinh người.

Đây là kiếm pháp gì?

Trong lòng Lâm đường chủ chợt sinh ra cảm giác mâu thuẫn không thể diễn tả bằng lời.

“Keng... Keng... Keng...”

Trong khoảnh khắc, Huyền Trọng kiếm thoạt nhìn hết sức nhẹ nhàng của Trần Vũ đã chạm liền vài kiếm với Phương Hạo Phi.

Kiếm thứ nhất.

Bàn tay Phương Hạo Phi tê rần, Hậu Bối Đao trong tay thiếu chút nữa rời tay bay đi.

Kiếm thứ hai.

Lực lượng càng nặng nề, khiến khí huyết hắn sôi trào, hổ khẩu nứt ra, tràn đầy vết máu.

Kiếm thứ ba.

Chỉ nghe một tiếng "keng", Hậu Bối Đao trong tay Phương Hạo Phi đã tuột tay bay đi.

Sắc mặt Phương Hạo Phi lúc xám lúc xanh lúc trắng, thất thanh hô lên:

-... Làm sao có thể!?

Lúc diễn ra cuộc tranh đoạt vẫn thạch. Phương Hạo Phi cũng từng xem Trần Vũ thi đấu. Nhưng quyết đấu lúc đó, chẳng qua chỉ là chiến đấu giữa các Thông Mạch kỳ, hắn cũng không để trong lòng.

Bây giờ, với thực lực Luyện Tạng trung kỳ của hắn, vậy mà bị đối phương dùng ba kiếm đánh bay vũ khí.

- Tuyết Tình, còn muốn tranh nữa không?

Trần Vũ áp sát Mục Tuyết Tình, nháy mắt một cái, cười hỏi.

"Vù..."

Mục Tuyết Tình đỏ mặt, cắn răng một cái, bảo kiếm trong tay điểm ra một loạt điểm sáng như u lan, hàn khí tản ra bốn phía.

- Chém!

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ đột nhiên chấn động, mang theo khí thế nặng nề quét ngang núi sông, cương phong trắng xóa lượn vọng, hung hăng chém trúng bảo kiếm của Mục Tuyết Tình.

Phương Hạo Phi ở bên cạnh chỉ cảm thấy trong lòng thoáng run.

Nhưng kết quả lại hết sức bất ngờ.

Một kiếm thoạt nhìn nặng nề như núi, vậy mà chỉ đẩy bảo kiếm của Mục Tuyết Tình dâng lên một chút, tựa như gió nhẹ thổi qua cành liễu.

"Keng..."

Đại kiếm cương mãnh, thoạt nhìn nặng nề chậm rãi, lại đột nhiên trở nên nhanh chóng, sắc bén, mờ ảo.

Một khắc sau, trọng kiếm đẩy bảo kiếm của Mục Tuyết Tình xê dịch đi, tàn ảnh chợt lóe, dừng lại trên vai thiếu nữ, chỉ cách chiếc cổ trắng ngần một tấc.

- Ngươi...

Gương mặt Mục Tuyết Tình tràn ngập thần sắc không thể tin nổi, nội tâm dậy sóng.

- Được rồi! Lĩnh đội thuộc về ta.

Cánh tay Trần Vũ nhoáng lên, thu trọng kiếm vào túi trữ vật.

Lâm đường chủ ở bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi. Nhưng nghĩ đến đối phương có thể bảo mệnh dưới tổ hợp liên thủ của Xà Đà Quỷ Ảnh, thực lực như vậy cũng không phải là ngoài ý muốn.

Chính bởi vì điểm này cho nên Trần Vũ mới không quá cố ý thu liễm trước mặt Lâm đường chủ.

Trong tông môn, một là cần chỗ dựa vững chắc, hai là cần bày ra thực lực đúng lúc, để thăng địa vị và danh tiếng, lúc người khác muốn đối phó ngươi, sẽ kiêng kỵ hơn vài phần.

Hơn nữa, sau lần mạo hiểm giếng cổ U Nguyệt, Trần Vũ còn nắm giữ lá bài tẩy cường đại hơn, hắn cũng không muốn bại lộ lá bài tẩy này.

- Ta thừa nhận thực lực của ngươi mạnh mẽ nhưng ngươi thừa dịp chúng ta đánh nhau một lúc lâu, lại nhằm đúng lúc bọn ta vừa không hết lực để ra tay, dường như có chút ý đồ mưu lợi.

Mục Tuyết Tình thu kiếm, hừ khẽ một tiếng.

Trần Vũ chỉ cười không đáp, hắn tất nhiên biết Mục Tuyết Tình tâm tính lãnh ngạo, bằng không lúc trước theo đuổi nữ nhân này cũng sẽ không mệt mỏi như thế.

Cũng may, bây giờ hắn chỉ một lòng tu hành, cũng không còn vướng mắc gì nữa, tâm tính càng tiêu dao tự tại hơn.

Ngược lại Phương Hạo Phi ở bên kia thì không nói một câu.

Hắn là một Luyện Tạng trung kỳ, bại trong tay một Thông Mạch hậu kỳ như Trần Vũ, cho dù lấy cớ gì cũng vô dụng.

Phương Hạo Phi thật sự bội phục, không giống Mục Tuyết Tình, tâm phục mà miệng không phục.

Cứ như vậy, Trần Vũ đã trở thành lĩnh đội trong nhiệm vụ lần này, khiến hai người bên cạnh không khỏi khó chịu.

Sau đó, ba người cùng khởi hành, rời khỏi Vân Nhạc môn.

Hai ngày sau...

Ba người Trần Vũ đã đến khu vực thành Tương Dương.

- Ồ? Trần sư đệ, lộ tuyến này dường như không đúng, nếu đi Yến Gia Bảo từ hướng này sẽ mất thời gian hơn nhiều.

Phương Hạo Phi nói.

- Ta là lĩnh đội, trước hết đi thành Tương Dương sưu tập một ít tình báo.

Trần Vũ mặt không biểu tình nói.

Thành Tương Dương... thu thập tình báo?

Phương Hạo Phi không còn gì để nói, thành Tương Dương cũng không phải là quận thành trung tâm, vào đó có thể thu thập được tình báo gì?

- Ta đồng ý.

Mục Tuyết Tình mỉm cười ủng hộ.

Sở dĩ nàng lựa chọn nhiệm vụ này là vì đã lâu không quay trở lại thành Tương Dương. Mặt khác, gia tộc cũng truyền tin tới, dường như trong nhà xảy ra chút phiền toái gì đó.

Không lâu sau, ba người Trần Vũ đã đến thành Tương Dương.

Mục Tuyết Tình được Trần Vũ đồng ý, xin chỉ thị về nhà trước một chuyến, cũng cự tuyệt Phương Hạo Phi đi theo.

Phương Hạo Phi có chút buồn bực không vui, không thể làm gì khác hơn là đi theo Trần Vũ.

Trong phủ trạch Trần gia.

Lần này, sau khi Trần Vũ trở về gia tộc, liền được hưởng thụ đãi ngộ như chúng tinh phủng nguyệt (*).

- Hiền chất, cuối cùng ngươi cũng trở về, ngày ấy ở Hội Ẩn Hồ, chúng ta cũng không có cơ hội tìm ngươi trò chuyện...

Gia chủ Trần Thiên Uy và vài tên tộc lão tươi cười nghênh đón.

- Vũ nhi! Bây giờ ngươi đã trở thành đệ tử nội môn, cao đồ của trưởng lão, nổi danh ba tông. Chuyện này thật khiến Trần gia ta nở mày nở mặt, sau này càng thêm có chỗ đứng tại thành Tương Dương.

Vài tên tộc lão cao tầng vừa khen ngợi vừa nịnh bợ.

Trong phòng khách.

Trần phụ Trần Thiên Đức và Trần mẫu Lễu Văn mặt đầy hồng quang (**) đi tới.

Vài tên cao tầng trưởng lão thấy Trần Vũ mặt không biểu tình thì lần lượt đi qua tâng bốc Trần phụ và Trần mẫu.

Không lâu sau, một lão giả tóc trắng đi vào phòng khách.

- Trần tổ!

- Trần tộc trưởng!

Vài tên cao tầng của gia tộc lần lượt đứng dậy hành lễ.

Vị lão giả tóc trắng này chính là vị lão tổ tọa trấn Trần gia, ngày thường không lộ mặt.

- Vũ nhi, đây là tộc trưởng ngoại công của ngươi.

Trần phụ liền vội vàng giới thiệu.

Trần Vũ đứng dậy chào.

Lúc hắn còn bé, từng nghe nói đến vị lão tổ Trần gia này. Nghe nói năm nay ít nhất cũng tám mươi mấy tuổi.

Lão tổ Trần gia mừng rỡ nhìn Trần Vũ, nói:

- Trần gia ta có thể xuất hiện một nhân kiệt như ngươi, quả thật hiếm có.

- Đám người Thiên Uy phạm sai lầm, ta đã răn dạy, sau này ngươi cần gì, gia tộc sẽ trợ giúp hết sức.

Lão tổ Trần gia vừa dứt lời, hung hăng trừng mắt nhìn đám người Trần Thiên Uy vài lần.

Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng đều rùng mình một cái, không dám hé răng.

- Vị này là...

Lão tổ Trần gia bỗng nhiên nhìn thấy Phương Hạo Phi bên cạnh Trần Vũ.

Nhìn kỹ lại, lão tổ Trần gia lại càng hoảng sợ.

Thiếu niên mày rậm vẫn một mực không lên tiếng này, dường như tu vi còn sâu hơn mình, trên người mơ hồ tản mát ra nội tức chấn động, khiến hắn cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn.

Thiếu niên này tuyệt đối là nhân vật thiên tài có bối cảnh trong tông môn.

Nhìn đối phương đứng sau lưng Trần Vũ, một mực không lên tiếng, lúc đầu còn tưởng là tùy tùng.

Lão tổ Trần gia kinh hãi không thôi, mắng:

- Đám người các ngươi, mắt chó không thấy Thái Sơn, nhanh lấy ghế cho vị thiếu hiệp này.

***

(*) Chúng tinh phủng nguyệt: sao vây quanh trăng.

(*) Mặt đầy hồng quang: hưng phấn, vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Trang viên

Lão tổ Trần gia mắng to một tiếng, đám người gia chủ Trần Thiên Uy đều lộ vẻ sợ hãi thất thố, nhìn Phương Hạo Phi với vẻ chấn kinh.

Thiếu niên mày rậm sau lưng Trần Vũ lại bị lão tổ Trần gia kính như khách quý, thậm chí nhìn vẻ mặt còn hết sức nghiêm trọng.

Lão tổ Trần gia bày ra vẻ mặt nghiêm túc mà trong lòng thì dấy lên sóng lớn.

Thiếu niên mày rậm này thoạt nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi, vậy mà tu vi lại cao thâm đến mức ngay cả hắn cũng nhìn không thấu.

Không đến hai mươi tuổi, lại có tu vi ít nhất Luyện Tạng trung kỳ.

Nếu đột phá Luyện Tạng kỳ quá trễ, tiềm lực đã hết, mấy chục năm sau, cơ bản khó mà tiến bộ thêm.

So sánh với thiếu niên này, chút thành tựu của lão tổ Trần gia, thật khó mà khoe ra ngoài.

- Dám hỏi tôn tính đại danh của thiếu hiệp, tệ xá chiêu đãi không chu toàn, mong rằng lượng giải...

Trần lão tổ ôm quyền, vẻ mặt có chút xấu hổ xin lỗi.

Rất nhanh, mấy vị tộc lão của Trần gia đã đưa lên cho Phương Hạo Phi một cái ghế dựa.

Đám người Trần Thiên Uy sợ hãi thấp thỏm, thiếu niên được Trần lão tổ cung kính đối đãi như vậy, lại suýt chút nữa bị bọn họ xem là tùy tùng.

Có thể tưởng tượng được, tu vi của thiếu niên lông mày rậm này, ít nhất là Luyện Tạng kỳ, thậm chí là thiên tài tinh anh trong tông môn.

- Các vị thúc bá không cần khách khí! Ta quả thật chỉ là một tùy tùng mà thôi.

Phương Hạo Phi cười xua tay.

Tùy tùng? Nói đùa sao?

Trần lão tổ làm sao có thể tin, trong lòng ngược lại bất an, chỉ sợ đối phương đang bất mãn nên nói mát.

- Thiếu hiệp, ngài đừng giỡn...

- Chúng ta xong rồi...

Đám cao tầng Trần gia đều thấp thỏm bất an.

Phương Hạo Phi dở khóc dở cười, nói:

- Lần này ra ngoài làm nhiệm vụ, Trần sư đệ mới là lĩnh đội, toàn bộ hành động đều nghe theo hắn. Chư vị thúc bá không cần khách khí.

Cái gì?

Trần Vũ là lĩnh đội?

Thiếu niên thiên tài trong tông môn này, thật sự chỉ là tùy tùng?

Đám tộc lão cao tầng của Trần gia đều ngây ra như phỗng, cả đám sắp rớt cằm tới nơi rồi.

Trợn mắt há hốc mồm.

Trần lão tổ, Trần Thiên Uy, bao gồm cả Trần phụ Trần mẫu, đều lộ vẻ mặt kinh ngạc quái dị.

Điều này thật sự khiến người khác khó mà tiếp nhận được.

Nửa năm trước, Trần Vũ không phải vẫn chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường sao? Lúc đó, gia tộc thậm chí còn bỏ qua việc duy trì tài nguyên cho hắn.

Chỉ trong mấy tháng gần đây, Trần Vũ mới tiến vào nội môn, từ từ quật khởi tại Vân Nhạc môn.

Chẳng qua, nhìn thần thái và ngữ khí của thiếu niên mày rậm này, không giống như đang diễn trò.

- Phương sư huynh, ngươi cứ yên tâm ngồi đi. Nếu cảm thấy không thoải mái có thể đi xung quanh dạo một vòng.

Trần Vũ cười nói.

- Ừm.

Phương Hạo Phi nhún vai đi ra khỏi phòng khách, chuyện của Trần gia, một ngoại nhân như hắn không tiện tham dự.

Cho đến tận khi Phương Hạo Phi rời đi, đám tộc lão cao tầng của Trần gia mới hoảng hốt bừng tỉnh.

Thần sắc đám người Trần lão tổ lúc nhìn Trần Vũ, càng thêm có một tia mùi vị không rõ.

Bọn họ dù ngốc cũng có thể hiểu được: "Trần Vũ bây giờ tuyệt đối không phải là một đệ tử bình thường ở Vân Nhạc môn nữa."

- Vũ nhi, lần này ra ngoài làm nhiệm vụ, ngươi thật sự lĩnh đội? Đệ tử thiên tài vừa rồi ít nhất cũng là tu vi Luyện Tạng kỳ, dường như cũng không phản

đối việc ngươi lĩnh đội.

Trong mắt Trần mẫu Liễu Văn tràn ngập kỳ vọng vui sướng, không nhịn được hỏi.

- Bởi vì hài nhi muốn thuận tiện trở về thành Tương Dương, cho nên mới tìm cách giành lấy vị trí lĩnh đội. Theo nguyên tắc mà nói, lĩnh đội quả thật có quyền chủ động phân phó nhiệm vụ.

Trần Vũ đáp.

Đối với câu hỏi của mẹ, hắn không dám qua loa.

Hắn không biết chuyện hắn đạp vị hôn thê trong cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch có bị cha mẹ biết hay không.

Sau khi nghe Trần Vũ xác nhận, Trần phụ và Trần mẫu đều mừng rỡ không thôi. Gương mặt Trần lão tổ cũng giãn ra, Trần gia xuất hiện nhân kiệt như vậy thật đáng tự hào.

Mà gia chủ Trần Thiên Uy và vị tộc lão râu trắng kia thì đều lộ vẻ xấu hổ, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Trước đó, hai người bọn họ thậm chí còn bức hôn Trần Vũ, thậm chí đoạn tuyệt tương trợ tài nguyên cho Trần Vũ.

- Chuyện ngày xưa, tạm thời không nhắc lại. Lần này ra ngoài làm nhiệm vụ, cố ý đi đường vòng để về thăm nhà một chuyến, còn một việc khác, chính là hôn ước của ta.

Lời nói của Trần Vũ chợt xoay chuyển.

Hôn ước này vốn không phải là ý nguyện của hắn.

Hơn nữa, theo lời đồn mà Trần Vũ nghe được trong giới tông môn, Dịch Vân Phi ái mộ Sở Uyển Ngọc đã lâu, dường như hai bên đã có tình cảm qua lại.

Cho dù Trần Vũ mạo hiểm đắc tội Dịch Vân Phi, cưới Sở Uyển Ngọc thì cũng vô ích, dưa hái xanh sẽ không ngọt (*).

Lúc Trần Vũ nói rõ nguyên nhân, đám tộc lão Trần gia đều ngơ ngác nhìn nhau.

Nếu là lúc trước, đám tộc lão này nói không chừng đã đập bàn đứng dậy.

Liên hôn là vì lợi ích của gia tộc, hi sinh chút lợi ích cá nhân thì có là gì? Huống chi, nếu theo tình huống lúc trước, Trần Vũ có thể lấy được Sở Uyển Ngọc đã xem là với cao rồi.

- Vũ nhi, chuyện này có chút phiền toái.

Trần phụ Trần Thiên Đức bỗng nhiên lên tiếng.

Phiền phức ư?

Trần Vũ nhìn cha mình.

Lúc này, xung quanh mọi người đều câm như hến, những tộc lão còn lại thậm chí còn không dám mở miệng.

- Thứ nhất, Sở gia là đại tộc tại Sở quốc, thực lực mạnh hơn Trần gia chúng ta không biết bao nhiêu lần, nghe nói gia tộc đó thậm chí có cường giả Hóa Khí Hậu Thiên tọa trấn.

Trần phụ than thở một tiếng.

Trần Vũ nhíu mày.

Quả thật, Sở gia thế lớn, nếu bên mình chủ động giải trừ hôn ước sẽ đắc tội với đại tộc này.

- Thứ hai, bây giờ Cốt Ma Cung xâm lấn, môn đồ bên ngoài đã duỗi ra nanh vuốt đến "Bắc Vân sáu quận", thành Tương Dương chúng ta gần đây cũng không thái bình, thậm chí đám tay chân của Cốt Ma Cung còn bức ép lợi dụ, khiến chúng ta phải phụ thuộc, bằng không đến khi Cốt Ma Cung xâm lấn đến, sẽ bị diệt tộc.

Trần phụ trầm giọng nói.

- Cốt Ma Cung ở trong thế tục đã thẩm thấu đến mức này rồi sao? Ngay cả Trần gia cũng bị cảnh cáo uy hiếp.

Trần Vũ ngưng trọng nói.

- Bởi vì có hôn ước của ngươi và Sở Uyển Ngọc cho nên Trần gia và Sở gia chúng ta mới tạo thành đồng minh. Sở Phong Vân thậm chí hứa hẹn, nếu

như Trần gia có nguy cơ thì Sở gia sẽ giúp một tay...

Gia chủ Trần Thiên Uy bổ sung.

- Nói như vậy, gia tộc chúng ta cần phải dựa vào cái hôn ước này để sinh tồn dưới sự che chở của Sở gia sao?

Trần Vũ cười lạnh một tiếng.

Theo hắn được biết, những gia tộc mạnh như Sở gia cũng đã bị Cốt Ma Cung diệt vài cái.

Nếu Cốt Ma Cung thật sự đánh tới nơi này, tất cả đều là mây trôi.

Một hôn ước nho nhỏ có thể tạo nên tác dụng gì?

Đến lúc đó, chỉ có thể bỏ qua sản nghiệp, cao chạy xa bay mà thôi.

Sở quốc không tránh được? Có thể đến nước láng giềng, thiên hạ rộng lớn, còn sợ không có đất dung thân sao?

Cuối cùng, Trần Vũ dứt khoát giải quyết. Dù sao cũng nhất định phải xóa bỏ hôn ước này.

Chủ yếu là cuộc mua bán này, quá không có lời rồi.

Nếu cưỡng ép lấy Sở Uyển Ngọc, tự nhiên vô cớ bị Dịch Vân Phi, thậm chí toàn bộ Thủy Nguyệt phái cừu thị.

Mấu chốt nhất là người ta vốn là nam hoan nữ ái, còn Trần Vũ chỉ là bên thứ ba, thậm chí còn dùng chân đạp vị hôn thê trên danh nghĩa một cái.

...

Xế chiều hôm đó, Trần Vũ dẫn theo Phương Hạo Phi, cùng cha mẹ đi tới một trang viên ở phía nam ngoại ô thành Tương Dương.

Mảnh trang viên trước mắt có diện tích mấy nghìn mẫu. Chính giữa trang viên có một cái hồ nước, có thể thấy được cá nhỏ đang bơi lội giữa các khóm hoa sen.

Bên cạnh hồ nước xây dựng một tòa phủ trạch phong cách điền viên.

Xung quanh phủ trạch còn có một đám lâm viên đủ loại hoa cỏ, cách xa một dặm cũng có thể ngửi được hương hoa ập vào mặt.

- A... Nơi này hoàn cảnh không tệ. Nếu như có thể tĩnh tu một đoạn thời gian ở đây thì cũng không tồi.

Phương Hạo Phi thở dài một hơi, nói.

Mảnh trang viên này là lãnh địa tư nhân của Trần Vũ.

Lúc đầu, hắn từng chém giết Hồng Hồ Tam Sát, ngoại trừ lãnh địa còn được tưởng thưởng vạn kim, phần lớn dùng để cải tạo thành mảnh trang viên này.

- Bái kiến thiếu gia.

Sau khi tiến vào phủ trạch điền viên bên cạnh hồ nước, có tám nô tám tỳ đứng bên cạnh chờ lệnh.

Tổng cộng mười sáu hạ nhân, phụ trách xử lý mảnh trang viên này.

- Vũ nhi, ngươi có hài lòng trang viên này không? Một vạn kim tưởng thưởng vẫn chưa dùng hết đâu.

Trần mẫu Liễu Văn cười nói.

- Cũng không tệ lắm, có một mảnh trang viên tư nhân vẫn là tâm nguyện lúc trước của ta.

Trần Vũ nhìn xung quanh một lượt, có cảm giác mình đã thỏa mãn.

Mảnh trang viên này, thổ địa rất màu mỡ, có núi có nước, ngoại trừ hoa cỏ phụ cận, xung quanh còn có vườn cây ăn quả và lương thực, có thể tự cấp tự túc.

Nếu không quan tâm đến nguy cơ Cốt Ma Cung xâm lấn, người bình thường có thể sống bình yên ở nơi này cả đời không lo lắng.

Đêm hôm đó, Trần Vũ bầu bạn với cha mẹ, qua đêm trong trang viên.

Đám tộc lão của Trần gia cũng cực kỳ thức thời, không đến quấy nhiễu Trần Vũ.

Đêm khuya, thành Tương Dương, phủ trạch của Vương gia.

Trong một gian mật thất.

- Vương gia chủ, các ngươi suy tính thế nào rồi? Nếu như có thể sớm đầu nhập, dựa vào Cốt Ma Cung, làm nội ứng cho chúng ta. Đợi đến khi thống nhất Sở quốc, các ngươi sẽ được hưởng đãi ngộ công thần.

Một thanh niên mũi ưng, bắt chéo hai chân, nói.

Bên cạnh hắn là một nam một nữ, trên người tản mát một luồng khí tức âm tà. Cả ba người đều là Luyện Tạng kỳ.

Phía đối diện là một trung niên để râu quai nón, hắn cắn răng nói:

- Chỉ cần các ngươi có thể giết chết Trần Vũ, chúng ta sẽ suy xét gia nhập quý cung. Người này là nghi phạm lớn nhất khiến con trai ta mất tích. Con trai Vương Lăng Vân của ta e rằng đã không còn trên đời này nữa rồi.

Trung niên để râu quai nón chính là Vương gia chủ.

- Trần Vũ? Là đệ tử Vân Nhạc môn mà các ngươi từng đề cập? Người này ở trong tông môn, làm sao hạ thủ?

Thanh niên mũi ưng hừ lạnh, nói.

Bên cạnh Vương gia chủ, một lão nhân khoảng bảy mươi tuổi lên tiếng:

- Vừa rồi chúng ta nhận được tin tức, Trần Vũ kia đã trở về thành Tương Dương.

- Người này đang ở thành Tương Dương? Đệ tử nội môn Thông Mạch kỳ?

Trong nụ cười của thanh niên mũi ưng có vài phần châm chọc, cùng đối mắt với một nam một nữ bên cạnh, sau đó cả ba cùng bật cười.

Đây quả thật là buồn ngủ mà gặp chiếu manh.

Ba người bọn họ là thành viên ngoại vi của Cốt Ma Cung, nếu có thể chém giết một tên đệ tử nội môn, vậy thì sẽ lập được công lớn.

Huống chi, một khi bắt giết được Trần Vũ, có thể khiến Vương gia gia nhập vào trận doanh của Cốt Ma Cung.

Đây là cơ hội tốt để nhất tiễn hạ song điêu.

- Chỉ là một Thông Mạch kỳ, cũng không đáng xem trọng. Nhưng nếu chúng ta giết người này, các ngươi phải bảo đảm làm nội ứng tại thế tục cho Cốt Ma Cung, cung cấp mạng lưới tin tức...

Thanh niên mũi ưng mỉm cười, nói.

- Nếu quý cung có thể giết được người này, chúng ta tất nhiên sẽ giữ lời. Suy cho cùng thì Vương gia chúng ta tại thành Tương Dương đã khó mà đặt chân nữa rồi. Chúng ta đã bị hai nhà Mạc, Trần vượt qua.

Vương gia chủ lạnh nhạt nói.

Lão tổ bảy mươi tuổi bên cạnh cũng gật đầu hứa hẹn.

- Các ngươi phải cẩn thận, thực lực chân chính của Trần Vũ kia, nghe nói có thể đối kháng với Luyện Tạng kỳ, bên cạnh hắn dường như còn có một đồng môn Luyện Tạng kỳ.

Vương gia chủ nhắn mạnh.

- Yên tâm! Đêm nay chúng ta sẽ đem đầu tiểu nhi kia đến đây.

Thanh niên mũi ưng cười dài một tiếng.

"Vù... Vù... Vù..."

Sóng khí âm phong cuốn lên, ba bóng người như quỷ mị dung nhập vào bóng đêm.

Nhìn ba người Cốt Ma Cung rời đi, Vương gia chủ và Vương lão tổ nhìn nhau, đều thở dài.

- Xem thế cục hiện nay, ba tông sớm muộn cũng khó mà chống cự nổi Cốt Ma Cung. Nghe đồn mấy chục năm trước, Cốt Ma Cung suýt nữa đã tiêu diệt ba tông, nếu không phải vì nước láng giềng dòm ngó thì bọn hắn đã sớm thành công rồi. Bây giờ, Cốt Ma Cung tĩnh dưỡng vài chục năm, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm như trước, phần thắng chắc chắn rất lớn.

Vương lão tổ than thở một tiếng.

- Để cho Cốt Ma Cung đối phó với Trần Vũ, một mặt báo thù cho Vân nhi, đồng thời cũng xem thử thành ý của bọn họ. Suy cho cùng thì Cốt Ma Cung cũng là tà tông, chỉ cần có chút sai lầm thì cả tộc chúng ta sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

***

(*) Dưa hái xanh sẽ không ngọt: đồ không phải của mình không nên cưỡng cầu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Trùng uy

Ngoại ô trang viên, trong một gian sương phòng phong cách điền viên.

Trần Vũ ngồi xếp bằng, lấy ra một cái bình nhỏ, uống vào một ngụm dược dịch luyện thể trăm năm, liền bắt đầu vận chuyển Đồng Tượng công.

Phương thuốc "linh tham mật rắn", hắn luyện chế tổng cộng năm bình.

Trong đó, ba bình trăm năm, hai bình 120 năm, chậm rãi dùng cũng đủ để Trần Vũ dùng hơn một tháng.

Trần Vũ thử tính, đại khái mất hai ba tháng thì Đồng Tượng công sẽ có hi vọng tấn thăng đến xương đồng tiểu thành.

Đến lúc đó, dưới Hóa Khí cảnh, ngoại trừ rất ít đệ tử chân truyền đỉnh cấp ra, hiếm có người có thể uy hiếp được hắn.

Bỗng nhiên, Trần Vũ cảm ứng được bên phía Ngân Nguyệt Trùng Vương truyền tới dị thường.

"Sạt sạt sạt..."

Hắn nín thở ngưng thần, xung quanh trang viên yên tĩnh, mơ hồ truyền đến thanh âm rất nhỏ.

Đêm khuya, trang viên trống trải chợt hiện lên một luồng sát khí trầm lắng.

Thông qua Ngân Nguyệt Trùng Vương, Trần Vũ có thể dùng chung thị giác với nó, trong khoảng cách một dặm tương đối hữu hiệu.

Hừ!

Khóe miệng Trần Vũ nhếch lên một tia châm chọc lạnh lẽo.

Không lâu sau.

- Người nào?

Một tiếng quát kinh ngộ từ trong sương phòng của Phương Hạo Phi truyền đến.

"Bịch..."

Phương Hạo Phi nhảy ra ngoài đã thấy hơn mười nam tử hắc y, trong mắt bọn chúng tràn ngập sát cơ, bao vây quanh vài tòa sương phòng phụ cận.

- Chậc chậc, không hổ là đệ tử nội môn của Vân Nhạc môn, nhanh như vậy đã phát hiện ra chúng ta.

Một nữ tử đeo mạng đen uốn éo đi tới, lúc cười, ngón tay của ả run lên, rất khó phát giác ra.

"Vù... Keng..."

Phương Hạo Phi lắc người một cái, một thanh hắc châm u lam gần như xẹt qua góc áo của hắn, xuyên thủng cửa phòng gỗ đặc đằng sau.

- Tiện nhân ngươi!

Phương Hạo Phi bị hù chảy mồ hôi ròng ròng, toàn thân ướt sũng, sắc mặt u ám, rút Bảo Khí Hậu Bối Đao ra.

Nếu đổi lại là đệ tử bình thường phản ứng chậm khác, rất có khả năng đã trúng chiêu rồi.

Nữ tử đeo mạng đen này tu vi chỉ khoảng Luyện Tạng sơ kỳ nhưng trên người lại toát ra một luồng tà khí lạnh lẽo, dù một chiêu không thành cũng không hề để ý.

- Chậc chậc, tiểu tử này thật có chút bản lãnh.

Một nam tử mặc áo tơi, tay cầm một thanh lưỡi liềm đen bổ tới, vài đạo khí đao hắc phong âm hàn mang theo tiếng rít gào sắc bén, cách không chém tới hạ bàn của Phương Hạo Phi.

"Phá!"

Khuôn mặt Phương Hạo Phi thoáng co giật, Hậu Bối Đao trong tay vẽ ra một đạo đao ảnh, sóng gợn u ám, một hơi chém tan khí đao hắc phong cách không của đối phương.

Nam tử mặc áo tơi này, tu vi đạt tới Luyện Tạng trung kỳ, trong tay cầm lưỡi liềm đen, là một kiện Bảo Khí kỳ lạ.

Khí đao hắc phong từ lưỡi liềm này chém ra, nhanh đến kinh người, ở trong đêm trăng rất khó nắm bắt.

"Vù... Vù... Vù..."

Nữ tử đeo mạng tay cầm một sợi roi tím dài, quất ra từng trận âm phong, từ bên cạnh cuốn tới quấy nhiễu Phương Hạo Phi.

Nhất thời, nam tử áo tơi và nữ tử đeo mạng cùng xuất thủ, lưỡi liềm đen đan xen với sợi roi dài, vây chặt mọi hướng, khiến Phương Hạo Phi không thể bứt ra khỏi vòng vây được.

Mặc dù nữ tử đeo mạng kia chỉ là Luyện Tạng sơ kỳ nhưng thỉnh thoảng lại phóng ra hai thanh độc châm cực kỳ xảo quyệt, khiến Phương Hạo Phi hận đến nghiến răng.

Nếu như đơn đả độc đấu, bất kỳ người nào trong hai người cũng đều không phải đối thủ của Phương Hạo Phi. Nhưng nếu liên thủ lại, chỉ trong chốc lát thì hai người đã mơ hồ áp chế Phương Hạo Phi.

Lúc này, trên nóc nhà chợt truyền đến một thanh âm lãnh khốc:

- Những người còn lại đều ra tay đi, giết sạch tất cả người trong trang viên, bắt Trần Vũ tới đây!

Trái tim Phương Hạo Phi thoáng trầm xuống.

Chỉ thấy trên nóc nhà đối diện xuất hiện một thanh niên mũi ưng khoác áo choàng đen.

Trên người hắn tản ra nội tức chấn động tiếp cận Luyện Tạng hậu kỳ, e rằng còn mạnh hơn nam tử áo tơi một bậc.

- Trần Vũ! Ngươi còn không ra?

Phương Hạo Phi bị một nam một nữ quấn lấy, không khỏi mắng thầm.

Hiển nhiên, mục tiêu của người này chính là Trần Vũ, từ khí tức công pháp có thể thấy được đám người này có liên quan đến Cốt Ma Cung.

Ngoại trừ ba tên thủ lĩnh thanh niên mũi ưng ra, còn có hơn hai mươi hắc y nhân Thông Mạch kỳ, tu vi đều trên Thông Mạch trung kỳ, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt lãnh khốc, sát ý tiết ra ngoài.

"Vù... Vù... Vù..."

Một đám hắc y nhân tản ra khắp nơi, chuẩn bị tìm kiếm Trần Vũ.

- Các ngươi đang tìm ta sao?

Trong một gian phòng nào đó, đột nhiên đèn sáng lên, truyền đến thanh âm chậm rãi của một thiếu niên.

Thoáng chốc, căn sương phòng rực rỡ trong đêm này liền trở nên cực kỳ bắt mắt.

"Két..."

Cửa phòng mở ra, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ngồi trên ghế.

- Là Trần Vũ, không sai!

Ánh mắt thanh niên mũi ưng sáng lên, hắn đã nhìn qua chân dung của Trần Vũ.

Nhưng trên mặt thanh niên mũi ưng lại chợt hiện một tia do dự.

Thiếu niên kia ngồi trên ghế, thong dong pha một ấm trà, nhấm nháp bánh ngọt.

Một màn này quá bình tĩnh và nhàn nhã rồi.

Thật quái dị.

Bên ngoài sát phạt nổi lên khắp nơi, nguy cơ tứ phía, đối phương chỉ là một Thông Mạch kỳ, vậy mà còn rảnh rỗi ăn điểm tâm uống trà?

- Vũ nhi, bên ngoài hình như có ba tên Luyện Tạng kỳ và một đám Thông Mạch kỳ, thật sự không sao chứ?

Trần phụ và Trần mẫu từ phía sau lộ diện, trên mặt tràn ngập lo lắng.

Thì ra, sương phòng này chính là gian phòng của cha mẹ Trần Vũ.

Trần Vũ thông qua Ngân Nguyệt Trùng Vương, đã sớm nắm rõ địch tình. Phản ứng đầu tiên của hắn là qua đây bảo vệ cha mẹ của hắn, sau đó thì không cần bận tâm gì khác.

- Xông lên! Bắt lấy kẻ này!

Thanh niên mũi ưng quát lạnh một tiếng.

"Vù... Vù... Vù..."

Hơn mười hắc y nhân cấp tốc vây quanh sương phòng của Trần Vũ, những ánh mắt lạnh băng cùng sát ý vô hình khiến cho Trần phụ và Trần mẫu đều hít thở không thông.

Trong đó, có hai tên hắc y nhân thậm chí còn lấy ra tên nỏ.

Thế nhưng, hai gã nỏ thủ còn chưa kịp có động tác thì thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

"Phốc... Phốc..."

Trên cổ họng hai tên nỏ thủ Thông Mạch kỳ đều xuất hiện lỗ thủng bằng đầu ngón tay cái, máu huyết phun trào, ngã xuống đất mà chết.

Cái gì?

Đám hắc y nhân gần đó đều run sợ ho to, bọn họ còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì thì hai gã đồng bạn đã chết.

- Cẩn thận! Là ám khí!

Thanh niên mũi ưng đứng trên phòng ốc mơ hồ nhìn thấy một điểm đen xẹt qua.

"A a a..."

Chớp mắt, tiếng kêu thảm vang lên không ngừng.

Lại có hai tên hắc y nhân ngã xuống, trước ngực phun ra hai vòi máu, ngay lập tức tắt thở.

- Đó là thứ gì?

Thanh niên mũi ưng đứng trên phòng ốc cũng động dung thất sắc.

Mắt thường của hắn chỉ nhìn thấy một điểm đen mơ hồ, sau đó vòi máu phun ra, những tên hắc y nhân còn lại đã bị xuyên thủng trong nháy mắt.

"A a a..."

Tiếng kêu thảm thiết liên miên bất tuyệt.

Xung quanh sương phòng, toàn bộ hắc y nhân đều chết thảm tại chỗ, toàn bộ quá trình không đến năm nhịp hô hấp.

Bọn họ có cùng một đặc trưng, đó là trái tim hoặc cổ họng xuất hiện một cái lỗ thủng lớn bằng đầu ngón tay cái. Tất cả mọi người đều không kịp phản kháng, thậm chí ngay cả bóng dáng của địch nhân cũng không thấy rõ.

"Ực..."

Thanh niên mũi ưng hít vào một ngụm khí lạnh, sống lưng mát lạnh.

Mà thiếu niên trong phòng đối diện thì vẫn thong thả uống trà, nhìn về phía hắn, khóe miệng tựa cười mà không cười.

Đúng lúc này, chiến đấu bên kia đã xuất hiện một tia nghịch chuyển.

- Thương Hải Phá Lãng Đao!

Phương Hạo Phi quát to một tiếng, đại đao bảo khí trong tay chém ra một đường sóng đao cuồn cuộn hình vòng cung, quét ngang phạm vi hai trượng.

"Vù... Vù..."

Nữ tử đeo mạng và nam tử áo tơi đồng thời biến sắc, thân hình cấp tốc lui lại.

Trong đó, trên vai và cánh tay của nữ tử đeo mạng đều xuất hiện vết thương sâu tận xương.

Nam tử áo tơi thì trên mặt xuất hiện một đạo vết máu, quần áo tả tơi, rách tan vài mảng.

Thật mạnh...

Hai người run sợ không thôi, không ngờ chỉ một đao của Phương Hạo Phi đã khiến cả hai bị thương.

Mới đầu, hai người liên thủ còn có sức đánh với Phương Hạo Phi một trận, thậm chí cảm giác còn hơi chiếm ưu thế.

Nhưng sau đó, hai người liền phát hiện nội tức công pháp của Phương Hạo Phi cực kỳ hùng hậu, võ kỹ cao thâm không tầm thường, căn bản không thể áp chế được.

Sau khi thích nghi cường độ công kích của hai người, Phương Hạo Phi đã bắt đầu phản công.

Nhìn thấy Trần Vũ nhẹ nhàng quét sạch mười mấy hắc y nhân, mặc dù không rõ chi tiết nhưng Phương Hạo Phi cũng không muốn tỏ ra yếu kém.

Hắn cuối cùng cũng phát động sát chiêu đao pháp, một hơi đả thương cả hai địch thủ.

- Mau chạy thôi!

Thấy tình hình này, thanh niên mũi ưng đứng trên mái nhà không khỏi kinh hãi thất sắc.

Đến lúc này, hắn làm sao có thể không rõ lần này nhóm người mình đá phải tấm sắt rồi.

Thực lực của Phương Hạo Phi e rằng đã tiếp cận cấp bậc chân truyền của ba tông rồi, còn Trần Vũ, đến tận lúc này hắn còn chưa nhìn thấy đối phương chân chính ra tay.

- Muốn chạy?

Phương Hạo Phi cười lạnh, thân hình như tật phong nhảy lên, Hậu Bối Đao bổ ra một đạo sóng đao mênh mông.

"Phốc... Phốc..."

Nữ tử đeo mạng hơi chậm một bước, trên lưng lưu lại một đạo vết đao sâu cả thước, đâm thẳng tạng phủ.

"Ầm..."

Nữ tử đeo mạng ngã xuống đất hét thảm.

- Chạy mau!

Thanh niên mũi ưng và nam tử áo tơi hoàn toàn không để ý đến nữ tử đeo mạng, vẫn liều mạng đào tẩu.

Nhất là thanh niên mũi ưng, trong lòng hắn có một loại cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt, nghĩ đến nụ cười nhàn nhã trên mặt thiếu niên kia và cảnh tượng mười mấy tên thủ hạ chết thảm, hắn lại càng sợ hãi.

Trong sương phòng.

Trần Vũ đặt chén trà xuống, nhìn hai người bỏ chạy, lẩm bẩm nói:

- Thực lực này kém hơn đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung quá xa.

Lúc trước, tại Bắc Sơn Linh Viên.

Nữ tử hồng sa và thiếu niên tóc tím đều có thực lực cực kỳ cường đại.

Thiếu niên tóc tím mà Trần Vũ từng giao phong, mặc dù cùng là Luyện Tạng trung kỳ nhưng tuyệt đối có thể dễ dàng hành hạ ba người này đến chết.

- Trần sư đệ, ngươi không đuổi theo cường địch sao?

Phương Hạo Phi đánh chết nữ tử đeo mạng kia, không nhịn được hỏi Trần Vũ.

Trong lòng hắn có chút khó chịu.

Lúc đám người này bắt đầu vây giết, hắn bị hai tên Luyện Tạng kỳ quấn lấy, mạo hiểm không nhỏ, vậy mà Trần Vũ vẫn một mực uống trà ăn điểm tâm.

- Mỗi người một tên.

Trần Vũ mỉm cười, vỗ tay đứng dậy.

Lúc này, thanh niên mũi ưng và nam tử áo tơi đã chia nhau hai hướng bỏ chạy.

Hai người đều là Luyện Tạng trung kỳ, chẳng qua, thực lực của thanh niên mũi ưng dường như mạnh hơn một chút.

- Ngươi là lĩnh đội, ta chọn tên này!

Phương Hạo Phi cười hắc hắc, chọn tên nam tử áo tơi thực lực hơi yếu hơn.

- Đi!

Trần Vũ chậm rãi đuổi theo hướng tên thanh niên mũi ưng rời đi.

- Lĩnh đội?

Dù đã chạy ra xa hơn mười trượng nhưng trong lòng thanh niên mũi ưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn tất nhiên hiểu hàm nghĩa của hai chữ "lĩnh đội".

Thực lực của Phương Hạo Phi mạnh mẽ như vậy, đã tiếp cận đệ tử chân truyền, khiến hắn có chút kiêng kỵ. Thế nhưng, không ngờ người lĩnh đội lại là Trần Vũ mà lúc đầu hắn tự tin có thể bắt giết.

"Vù..."

Phương Hạo Phi đuổi theo nam tử áo tơi, càng đi càng xa, thoáng cái đã dung nhập vào bóng đêm.

Còn Trần Vũ thì vẫn chậm rãi như cũ, cũng không vội vàng đuổi theo thanh niên mũi ưng.

- Hả?

Thanh niên mũi ưng có chút nghi hoặc. Tại sao đối phương không đuổi theo hắn?

Hơn nữa, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy nguy cơ, cảm giác này bao trùm nội tâm, muốn xua đi cũng không được.

Lúc chạy ra được chừng trăm trượng.

- A...

Thanh niên mũi ưng chợt cảm thấy trước ngực đau xót, một điểm đen với tốc độ khủng bố, không thể né tránh tập kích tới trước người.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Hắn theo bản năng vận chuyển nội tức hộ thể.

Kết quả, nội tức hộ thể được vận chuyển trong lúc vội vàng chỉ có thể khiến điểm đen thoáng dừng lại một chút, sau đó lập tức bị xé rách, cuối cùng điểm đen đâm thủng trái tim hắn.

- Trùng... Côn trùng!

Thanh niên mũi ưng đứng yên bất động, một cái lỗ máu xuyên qua trái tim hắn.

Tiếp đó, một đầu côn trùng màu xám bạc lớn bằng đầu ngón cái chui ra, "vù" một tiếng, biến mất trong màn đêm đen.

Một lát sau, Trần Vũ cũng chậm rãi đi tới trước người thanh niên mũi ưng, Ngân Nguyệt Trùng Vương thì thân thiết cọ cọ vào lòng bàn tay hắn.

Rất nhanh, chiến lợi phẩm đã được chỉnh lý xong: một thanh Bảo Khí trường kiếm màu đen cực nhỏ, hai ba viên Nguyên thạch chính phẩm, vài quyển sách, bao gồm một cái lệnh bài bằng xương quỷ dị âm trầm, ngoài ra là vài món tạp vật.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Nhổ tận gốc

Ha ha, được một kiện bảo khí, cũng không tệ... Lệnh bài này...

Trần Vũ nghiên cứu thanh trường kiếm màu đen một chút, sau đó lại cẩn thận quan sát khối lệnh bài bằng xương kia.

"Vù... Vù..."

Lúc này, từ phía xa có một nam một nữ bay tới.

- Đó là Cốt Ma Cung!

Một thanh âm nữ tử quen thuộc truyền đến.

Quan sát kỹ thì đó là một thiếu nữ kiều mị động lòng người.

- Đồng sư tỷ.

Trần Vũ có chút bất ngờ.

Tại sao Đồng Ngọc Linh lại đột nhiên chạy tới trang viên của mình?

Bên cạnh nàng còn có một trung niên Luyện Tạng kỳ cường tráng. Người này khí tức hùng hậu, hẳn là thành viên thế hệ trước trong tông môn, tu vi đã đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ.

- Trần sư đệ quên rồi sao?

Đồng Ngọc Linh cười nói:

- Lúc trước ta đã nhận một nhiệm vụ điều tra môn đồ tay chân của Cốt Ma Cung thẩm thấu vào thế tục ở khu vực phụ cận.

Sau khi đến gần, Trần Vũ mới chợt phát hiện Đồng Ngọc Linh đã đột phá đến Luyện Tạng trung kỳ.

Không chỉ vậy, da thịt Đồng Ngọc Linh cũng trở nên trắng mịn hồng hào, phong thái quyến rũ mỹ lệ càng thêm hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Thì ra, khu vực nhiệm vụ của Đồng Ngọc Linh vốn là ở Bắc Vân sáu quận, bao gồm thành Vũ Dương và thành Phong Dương,...

Gần đây, tiểu đội làm nhiệm vụ của bọn họ điều tra được một nhóm tay chân của Cốt Ma Cung đang thẩm thấu vào thế tục, vì vậy mới một đường đuổi theo đến tận đây.

Thế lực tay chân này cực kỳ thần bí khó tìm.

Hôm nay trùng hợp là đám tay chân này có động tĩnh, nhân số khá nhiều, cuối cùng bị đám người Đồng Ngọc Linh theo dõi được tung tích.

- Chẳng qua không ngờ lại tìm đến chỗ "kim ốc tàng kiều" của Trần sư đệ.

Đồng Ngọc Linh trêu ghẹo.

- Kim ốc tàng kiều? Nếu như có vài vị kiều nữ như Đồng sư tỷ thì ta cũng sẽ không cự tuyệt đâu.

Trần Vũ cười ha ha một tiếng, cũng trêu chọc lại, không hề chịu thua kém.

- Ngươi...

Đồng Ngọc Linh trừng mắt nhìn hắn một cái, gương mặt thanh tú trong đêm thoáng ửng hồng.

- Người này là ngươi giết?

Trung niên cường tráng đi theo Đồng Ngọc Linh nhìn chằm chằm thi thể thanh niên mũi ưng, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Nhất là lỗ máu trước ngực của thanh niên mũi ưng, thoạt nhìn giống như bị đầu ngón tay đâm xuyên nhưng nhìn kỹ lại thì có chút không giống.

Tuy nhiên cũng có thể xác định được một điều: trên người người này không có vết thương gì khác, xung quanh cũng không có dấu vết đánh nhau, hắn là bị đánh chết mà không có chút phản kháng nào.

- Việc này rất bình thường, Trần sư đệ đã sớm có thực lực vượt qua Luyện Tạng kỳ từ lâu rồi.

Đồng Ngọc Linh cũng không ngạc nhiên.

- Người này hắn chỉ là lâu la của Cốt Ma Cung, bị ta mai phục ở đây nên mới dễ dàng tập kích giết chết.

Trần Vũ nhún vai.

- Không đúng! Ta có tư liệu về người này. Hắn là một trong những lãnh tụ đám tay chân của Cốt Ma Cung tại khu vực "Bắc Vân sáu quận", đại khái có thể đứng vào top năm.

Trung niên cường tráng bỗng nhiên cầm một quyển sách ra lật xem.

Hắn lật tới một trang nào đó, bên trên vẽ chân dung giống thanh niên mũi ưng đến bảy phần.

- Người này cực kỳ giảo hoạt cẩn thận, lúc trước có một vị chấp pháp giả Luyện Tạng hậu kỳ của bổn môn giao thủ cùng hắn, kết quả để hắn thong dong đào tẩu được.

Trung niên cường tráng nhìn Trần Vũ một cách thâm ý.

- Vị này là lĩnh đội của chúng ta, Bùi sư huynh.

Đồng Ngọc Linh giới thiệu.

- Thì ra ngươi là Trần Vũ kia.

Bùi sư huynh vậy mà nhận ra Trần Vũ, thần sắc có chút thất lạc, thở dài nói:

- Ta có một hảo huynh đệ trong bổn môn, đã chết lúc tham gia chiến dịch Bắc Sơn Linh Viên.

Trần Vũ lộ ra một tia đồng cảm, chiến dịch này thật sự quá khốc liệt.

Dưới Hóa Khí cảnh, chỉ có Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long là có thể chém giết ra được trùng vây.

Bùi sư huynh nhanh chóng thu liễm tâm tình, kiểm tra đồ vật còn sót lại trên người thanh niên mũi ưng, trọng điểm là một quyển sách trong đó.

Trên sách dùng bút pháp đặc thù, ghi lại một vài tin tức cơ mật.

- Ta thu chiến lợi phẩm, còn đầu của hắn thì giao cho nhị vị.

Trần Vũ mỉm cười. Hắn cũng giao lệnh bài Cốt Ma Cung cho hai người Đồng Ngọc Linh.

Hai người từ chối một lúc, cuối cùng vẫn nhận.

Trần Vũ làm vậy là cũng có dụng ý nhất định, suy cho cùng thì đám người Bùi sư huynh chuyên môn phụ trách đối phó đám tay chân của Cốt Ma Cung, nhiệm vụ càng hung hiểm hơn.

Bọn họ nhân thủ nhiều, trong phạm vi hợp lý có thể chăm sóc được cho Trần gia.

Ngay lúc này, Phương Hạo Phi cũng dẫn theo nam tử áo tơi đã không rõ sống chết chạy tới bên này.

- Bùi sư huynh?

- Phương sư đệ, tại sao ngươi cũng ở đây?

Phương Hạo Phi và Bùi sư huynh tương đối quen thuộc, như vậy lại càng dễ nói chuyện hơn.

- Không có biện pháp.

Phương Hạo Phi bĩu môi, nói:

- Vốn dĩ chúng ta nhận nhiệm vụ "Yến Gia Bảo", ai bảo hắn là lĩnh đội, lâm thời lưu lại ở đây mấy ngày.

Lĩnh đội?

Bùi sư huynh lập tức lộ vẻ kinh ngạc, Đồng Ngọc Linh cũng có chút ngạc nhiên.

Suy cho cùng thì Phương Hạo Phi cũng là nhân vật số một số hai trong đám đệ tử nội môn, chỉ kém đệ tử chân truyền một bước mà thôi.

- Tên này còn chưa chết.

Phương Hạo Phi một cước đạp tỉnh nam tử áo tơi, đối phương sắc mặt tái nhợt, tay chân đều bị đánh gãy.

- Thẩm vấn giao lại cho Bùi sư huynh vậy.

Đồng Ngọc Linh cười nói.

Nửa canh giờ sau.

Bùi sư huynh từ trong một gian phòng chứa củi đi ra, lẩm bẩm nói:

- Dựa theo tin tức trên sách và lời khai báo của tên này, phụ cận thành Tương Dương vừa mới thành lập cứ điểm mới.

Nghe vậy, Trần Vũ và Phương Hạo Phi đều giật mình. Bởi vì thành Tương Dương tương đối gần Vân Nhạc môn.

Ngày hôm sau.

Đám người Bùi sư huynh lĩnh đội cộng với Trần Vũ và Phương Hạo Phi trợ giúp phối hợp tác chiến, đã hoàn toàn nhổ tận gốc một cứ điểm môn đồ nanh vuốt của Cốt Ma Cung.

Chỉ có điều, trong này cũng chỉ còn sót lại một ít lâu la, mạnh nhất là một tên Luyện Tạng sơ kỳ.

Theo tra khảo biết được, tên thanh niên mũi ưng chính là lãnh tụ của cứ điểm này.

Sau khi nhổ bỏ khối u ác tính này, Trần Vũ mới thở phào một hơi. Làm xong chuyến này, sau khi hắn rời đi, cũng có thể yên tâm về việc thế tục ở thành Tương Dương.

Bên cạnh đó, Bùi sư huynh còn tra ra được một tin tức: Vương gia của thành Tương Dương lại có cấu kết với Cốt Ma Cung, mặc dù còn chưa hoàn toàn đầu nhập.

Tin tức như vậy vào thời điểm nhạy cảm này, đối với Vương gia mà nói, tất nhiên là đại họa lâm đầu.

Kết quả, trong một đêm, Vương gia thành Tương Dương đã bị xóa tên khỏi thế tục.

Tốc độ giải quyết nhanh đến mức ngay cả Mục gia, Trần gia của thành Tương Dương cũng không phản ứng kịp.

Sau khi Trần Vũ biết được tin tức này, cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Bây giờ, ba tông giao phong với Cốt Ma Cung, vốn dĩ áp lực đã cực lớn, liên tục bại lui, sĩ khí xuống thấp.

Dưới tình huống nghẹn khuất như vậy, tất nhiên sẽ không chút lưu tình với đám nội gián hậu phương.

Trải qua chiến dịch này, các gia tộc ở các quận thành xung quanh đều cảm thấy bất an, không dám khinh suất giao thiệp với Cốt Ma Cung.

Vương gia diệt tộc chính là một tấm gương.

Trong chiến dịch này, đám người Bùi sư huynh, Đồng Ngọc Linh hiển nhiên đã lập công, nhất là tiêu diệt được một cứ điểm của Cốt Ma Cung.

Trần Vũ và Phương Hạo Phi cũng được tiện thể ghi công, lần lượt được khen thưởng 5000 và 3000 điểm cống hiến.

Trong trang viên ngoại ô.

Trần Vũ, Phương Hạo Phi, Mục Tuyết Tình đều tập trung cùng một chỗ.

Mục Tuyết Tình đã xử lý xong chuyện trong tộc, chuẩn bị ngày mai cùng Trần Vũ đi đến Yến Gia Bảo.

- Thực ra, nanh vuốt của Cốt Ma Cung cũng đã thầm ám chỉ uy hiếp Mục gia chúng ta. Lần này, cảm tạ Vũ ca trở về, trợ giúp nhổ bỏ cứ điểm Cốt Ma Cung ở đây.

Mục Tuyết Tinh có chút do dự, sau đó biểu đạt biết ơn với Trần Vũ.

Thì ra, Mục Tuyết Tinh tranh giành vị trí lĩnh đội là vì muốn trở về thành Tương Dương, trợ giúp gia tộc xử lý một ít chuyện phiền toái trong tộc.

Cùng trong ngày hôm đó, trong trang viên của Trần Vũ, có vài vị khách nhân đến tìm.

- Sở thành chủ, mời vào bên trong...

Gia chủ Trần Thiên Uy và Trần phụ Trần mẫu khách khí tiếp đãi một trung niên mập mạp.

- Sở Phong Vân.

Trần Vũ từ trong sương phòng rất xa đã nhận ra lão hồ ly này.

Trần Vũ tất nhiên biết rõ Sở Phong Vân đến đây có ý đồ gì.

Hai ngày trước, Trần Vũ cường thế biểu đạt ý nguyện giải trừ hôn ước với gia tộc, ắt hẳn đã kinh động đến Sở Phong Vân.

- Bái kiến Sở bá phụ.

Trần Vũ đi ra khỏi sương phòng, chút lễ tiết này vẫn phải chu toàn.

Trên danh nghĩa, lão hồ ly này vẫn là nhạc phụ tương lai của hắn.

- Ánh mắt của Sở mỗ quả nhiên không nhầm, chỉ vài tháng không gặp, Trần hiền chất ở trong tông môn đã xuôi gió xuôi nước, thậm chí tại giới tông môn Sở quốc cũng có chút danh tiếng.

Sở Phong Vân quan sát Trần Vũ, không nhịn được cảm khái.

Bản thân hắn tư chất tu hành cực kỳ bình thường, chẳng qua về mặt nhìn người rất ít khi nhầm.

Sau khi tiêu diệt Hồng Hồ Tam Sát, hắn đã nhìn ra được Trần Vũ bất phàm.

Nếu không phải vậy thì lúc trước hắn đã không tự hạ thân phận, muốn gả Sở Uyển Ngọc cho một con cháu trong một tiểu gia tộc, thậm chí ngay cả thiếu chủ cũng không phải.

- Sở bá phụ nói quá rồi, lần này trở về cũng là vì chuyện hôn ước kia...

Trần Vũ không nói nhảm, lập tức đi vào chủ đề.

Hiện nay hắn là đệ tử của tông môn, cao đồ của trưởng lão, tất nhiên không cần quá để tâm đến một ít quy tắc trong thế tục.

- Haizz...

Sở Phong Vân cũng không tức giận, than thở một tiếng, nói:

- Là nữ nhi của ta không đủ phúc phận, không xứng với nhân kiệt như Trần hiền chất.

Trần Vũ trợn mắt. Trong lòng thầm nghĩ: "Là do con gái ngươi xem trọng đệ tử chân truyền Dịch Vân Phi - con trai của nhất tông chi chủ thì có."

- Sở thành chủ, nếu con gái ngươi và Dịch Vân Phi đã có duyên tiền định, sao không tác thành cho bọn họ. Con trai của Thủy Nguyệt tông chủ là đệ tử chân truyền, liên hôn với đối tượng như vậy, cớ gì không làm?

Trần Vũ khó hiểu hỏi.

Có rể hiền như vậy không muốn, tại sao cứ một mực tìm một đệ tử ngoại môn như Trần Vũ?

- Ngươi cho rằng Sở mỗ mắt mù, có con rể là đệ tử chân truyền không muốn, lại muốn gả con gái cho một đệ tử ngoại môn?

Sở Phong Vân cười một tiếng cay đắng.

Nghe vậy, mấy người Trần Vũ đều cảm thấy ngoài ý muốn. Xem ra, trong này quả thật có ẩn tình gì đó.

- Thứ nhất, nhân phẩm của Dịch Vân Phi này, ta đã thăm dò qua, hắn không chỉ từng đùa giỡn một thiếu nữ, nổi tiếng bội tình bạc nghĩa. Một khi đắc

thủ, chắc chắn sẽ vứt bỏ.

Trên mặt Sở Phong Vân tràn ngập sầu lo.

Là vấn đề nhân phẩm?

Trần Vũ không khỏi bĩu môi, đây chẳng qua là mượn cớ mà thôi.

Đại tộc liên hôn, hi sinh một cá nhân cũng chẳng đáng là gì, chẳng lẽ còn phải xem nhân phẩm ngươi thế nào?

- Đương nhiên, trọng yếu hơn là vấn đề thứ hai. Theo tin tức ta tìm hiểu và phân tích được, Thủy Nguyệt phái nhiều năm trước có gốc rễ là tà tông. Nếu mượn thể chất Thượng Cổ đặc thù như "Huyền Âm Mị Thể" của Uyển Ngọc làm lô đỉnh (*), có thể trợ giúp Dịch Vân Phi dễ dàng đột phá bình cảnh Hóa Khí cảnh.

Sau khi nói xong, Sở Phong Vân không nhịn được thở một hơi dài chua chát.

Làm lô đỉnh?

Trần Vũ rùng mình, đây là thủ đoạn tà tu. Đến lúc đó, Dịch Vân Phi có thể thuận lợi "hóa rồng", còn Sở Uyển Ngọc thì chắc chắn sẽ bị hủy, trở thành "lô đỉnh" phế liệu chân chính.

Trần Vũ không hề hoài nghi việc Sở Phong Vân vạch trần ẩn tình.

Bằng không, Sở gia cũng không ngu xuẩn bỏ qua rể hiền là đệ tử chân truyền, miễn cưỡng gả cho Trần Vũ - một đệ tử ngoại môn bình thường lúc ấy.

- Hừ!

Trần Vũ suy tư một chút, đột nhiên cười lạnh, nói:

- Thì ra là vậy, các ngươi đánh chủ ý thật tốt, gả nữ nhi cho ta, liền có thể tránh được phiêu lưu này. Nhưng các ngươi có biết, nếu đổi lại là một đệ tử bình thường khác, e rằng đã sớm chết thảm trong tay Dịch Vân Phi hay không?

Lần đầu tiên vô tình gặp được Dịch Vân Phi, nếu không phải có đám người đồng tông ở đấy, đối phương đã sớm hạ độc thủ với Trần Vũ rồi.

Lần thứ hai, trong cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch, Dịch Vân Phi cùng vị tông chủ là mẹ của gã cũng nhằm vào tai họa ngầm của Trần Vũ, muốn kích thích lệ khí trong cơ thể Trần Vũ, khiến hắn tẩu hỏa nhập ma.

Đổi lại là đệ tử bình thường, e rằng bị chơi chết không biết bao nhiêu lần rồi.

***

(*) Lô đỉnh: thuật song tu của ma đạo, người bị dùng làm lô đỉnh thường chết hoặc bị phế.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Yến gia bảo

Trần Vũ càng nói càng lộ ra ngữ khí bất thiện, thậm chí có vài phần căm hận.

Sở Phong Vân cười khổ không nói, sau khi kể rõ chân tướng, hắn sớm đã đoán được đối phương sẽ cảm thấy không thoải mái, thậm chí trút xuống lửa giận.

Nhưng bây giờ, Trần Vũ ở Vân Nhạc môn đã không còn là đệ tử nội môn bình thường, sau lưng có chỗ dựa vững chắc là hai vị trưởng lão.

Nhân vật như vậy, mạnh như Sở gia cũng phải kiêng kỵ, lại càng không thể đắc tội.

Một lúc lâu sau.

Trần Vũ chậm rãi thở ra một hơi, mặt không biểu tình nói:

- Nếu đã kết luận như vậy, sao không khuyên nữ nhi ngươi bỏ tên Dịch Vân Phi kia đi, hoặc đổi một người môn đăng hộ đối khác.

- Nữ nhi của ta bản tính cố chấp, bị Dịch Vân Phi dụ dỗ mê hoặc, có nói nhiều hơn cũng vô dụng. Mà gia tộc khác thì nào dám trêu vào thiếu chủ Thủy Nguyệt phái.

Sở Phong Vân lắc đầu.

Trong lòng hắn còn một lời chưa nói hết. Sở Uyển Ngọc thậm chí còn ngây thơ nghĩ rằng sau khi bản thân gả cho Dịch Vân Phi, có thể trợ giúp gia tộc san sẻ nguy nan Cốt Ma Cung xâm lấn.

"Phịch... "

Sở Phong Vân đột nhiên quỳ xuống đất, đau khổ khẩn cầu:

- Sở mỗ tại nơi này thỉnh cầu Trần hiền chất tương trợ, chỉ cần duy trì hôn ước ban đầu, nữ nhi của ta vẫn còn hi vọng được cứu. Với địa vị của hiền chất hiện nay, cũng không sợ Dịch Vân Phi kia.

Một màn này, dọa Trần Vũ giật nảy mình.

- Sở thành chủ mau đứng lên.

Đám người Trần Thiên Uy, Trần phu phụ cũng vội vàng kéo Sở Phong Vân đứng dậy.

Trần Vũ trầm ngâm, cân nhắc chuyện này.

Hắn đã đắc tội với Dịch Vân Phi, thậm chí nếu như ngày sau có cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Với thân phận của Trần Vũ hiện nay, lại thêm có chỗ dựa vững chắc là hai vị trưởng lão thâm niên, quả thật không cần quá sợ hãi Dịch Vân Phi chính diện uy hiếp.

- Chỉ cần hiền chất đáp ứng, dù chỉ là duy trì hôn ước ngoài mặt, chúng ta cũng sẽ tận lực phối hợp, như vậy còn có cơ hội cứu con gái ta. Nếu hiền chất đồng ý, Sở gia ta tất sẽ thâm tạ!

Sở Phong Vân tiếp tục nói.

- Duy trì hôn ước ngoài mặt? Tức là giả hôn ước sao?

Trần Vũ cười nói.

- Đến lúc đó, nếu hiền chất muốn, vậy thì xem là thật cũng không sao. Nếu không đồng ý, chỉ cần đợi sau khi tiểu nữ vượt qua nguy cơ, lại giải trừ hôn ước là được.

Sở Phong Vân nghiêm nghị nói.

- Trần mỗ gánh chịu phiêu lưu lớn như vậy, Sở gia có thể bỏ ra thứ gì?

Ánh mắt Trần Vũ sáng lên.

Sở Phong Vân đã sớm có chuẩn bị, lập tức lấy một cái hộp gỗ mở ra.

Trần Vũ nhìn kỹ, chỉ thấy trong hộp đặt một gốc Thổ Linh Tham trăm năm, hai cái túi mật Hung Xà Vương, còn có một tờ khế đất.

Trần Vũ lộ vẻ ngoài ý muốn.

Xem ra Sở gia tương đối hiểu rõ tình huống của hắn trong tông môn, khó trách lại muốn bảo trụ hôn ước này như vậy.

- Chút lễ mọn trước hết dâng lên, nếu hiền chất đồng ý lấy tiểu nữ thật, lão tổ Sở gia ta đáp ứng sẽ xem ngươi như thiếu chủ, dốc tài nguyên tương trợ. Cho dù là giả hôn ước thì Sở gia ta và Trần gia các ngươi vẫn sẽ kết thành liên minh hỗ trợ nhau lúc Cốt Ma Cung xâm lấn...

Sở Phong Vân thẳng thắn nói.

Trần Vũ trầm tư, mà Trần Thiên Uy và Trần phụ, Trần mẫu ở bên cạnh thì lại có chút động tâm.

Nhất là tờ khế đất và việc chân chính liên hôn, Sở gia đồng ý chấp nhận Trần Vũ làm thiếu chủ, dốc tài nguyên tương trợ.

Phải biết rằng, Sở gia là đại gia tộc có cường giả Hóa Khí cảnh trấn thủ, vốn liếng và của cải đều phong phú hơn Trần gia không biết gấp bao nhiêu lần.

Chẳng qua, điều khiến Trần Vũ động tâm nhất vẫn là việc Sở gia và Trần gia kết thành liên minh, trợ giúp lẫn nhau.

Trong quá trình đó, cha mẹ và gia tộc ở trong thế tục có thể bình an, hắn cũng bớt đi nỗi lo lắng về sau.

- Ngoài ra, Sở gia ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của hiền chất trong phạm vi hợp lý.

Sở Phong Vân bổ sung.

Lúc này, một thanh âm truyền vào trong tai Trần Vũ:

- Trần sư đệ, thực lực nội tình của Sở gia không tầm thường. Nghe nói trong gia tộc này có một vị luyện khí sư rất nổi tiếng, là một trong ba luyện khí sư từng luyện chế bảo khí thượng phẩm tại Sở quốc.

- Ồ?

Nghe thấy lời này, trái tim của Trần Vũ bắt đầu đập nhanh hơn.

Người truyền âm chính là Phương Hạo Phi, không ngờ hắn lại ở ngoài cửa nghe trộm.

- Được, vãn bối đáp ứng duy trì hôn ước này như trước.

Trần Vũ cuối cùng cũng trả lời.

"Phù..."

Sở Phong Vân như trút được gánh nặng, đám người gia chủ Trần Thiên Uy cũng đều lộ vẻ vui mừng.

Trần Vũ tiếp nhận lấy gốc Thổ Linh Tham trăm năm và hai cái túi mật Hung Xà Vương. Còn tờ khế đất, hắn cũng không xem mà ném cho gia chủ Trần Thiên Uy.

Trần Thiên Uy tiếp nhận lấy khế đất, vừa nhìn liền mừng như điên.

- Nếu như vậy...

Sở Phong Vân ôm quyền đứng dậy, cười nói:

- Ta địa biểu lão tổ bổn gia kết liên minh với quý gia. Mấy ngày sau sẽ có một tên Luyện Tạng kỳ và vài tên Thông Mạch kỳ đến đây, giúp đỡ Trần gia ổn định trật tự nơi này.

Thực ra, lần này Sở Phong Vân cũng không phải đại biểu Sở gia, địa vị của hắn ở trong tộc cũng không phải cao lắm. Sở dĩ xem trọng Sở Uyển Ngọc như vậy, chủ yếu là bởi lão tổ Sở gia rất thương yêu Sở Uyển Ngọc, vượt xa những đệ tử gia tộc khác.

Trước khi Sở Phong Vân rời đi, Trần Vũ còn loáng thoáng biểu đạt sẽ nhờ vị luyện khí sư nổi danh của Sở gia giúp mình tinh luyện một kiện bảo khí.

Trong tay Trần Vũ còn có chút Nguyệt Linh khoáng, giá trị của nó còn cao hơn vẫn thạch rất nhiều. Nếu như lại chuẩn bị thêm vài thứ trân tài luyện khí khác, rất có khả năng có thể luyện ra được một kiện Bảo Khí trung phẩm.

Mỗi lần đề thăng một cấp của bảo khí, vậy thì uy lực sẽ chênh lệch không hề nhỏ chút nào.

Cũng giống như chênh lệch giữa Luyện Thể, Thông Mạch, Luyện Tạng vậy.

- Sau khi Sở mỗ trở về sẽ báo lại chuyện này, nhưng không nhất định có thể thành công. Vị luyện khí sư nổi danh kia vì từng được lão tổ bổn tộc cứu một mạng cho nên mới đáp ứng làm khách khanh của Sở gia, mà nhân tình đã sớm trả xong. Vị này có muốn ra tay hay không, còn phải xem tâm tình của hắn, Sở gia cũng không ép buộc được.

Sở Phong Vân trịnh trọng nói.

- Lý giải.

Trần Vũ gật đầu.

Những chức nghiệp đặc thù như luyện khí sư, luyện dược sư, đều rất nổi tiếng trong thế giới tông môn, địa vị hết sức đặc thù.

Trong sương phòng.

Trần Vũ nhìn đám người Sở Phong Vân, Trần Thiên Uy rời đi, lại nhìn Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tình ở bên cạnh.

- Chúc mừng Trần huynh chuyến này được lương duyên.

Phương Hạo Phi cười ha ha một tiếng.

Mục Tuyết Tinh ở bên cạnh thì vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

- Được rồi, chuyện bên này đã giải quyết xong, chuẩn bị đi làm việc chính thôi...

Trần Vũ chậm rãi nói.

Lần này mục tiêu nhiệm vụ thế tục thực sự của bọn họ là Yến Gia Bảo.

Yến Gia Bảo đã từng là một đại thế lực sánh ngang với Sở gia tại khu vực này.

Nhưng gần mười năm qua, Yến Gia Bảo dần dần suy vong, không chỉ mất đi lão tổ Hóa Khí cảnh tọa trấn, ngay cả cường giả Luyện Tạng kỳ cũng càng ngày càng ít.

Cho đến nay, thực lực của bảo này thậm chí còn không mạnh hơn Trần gia bao nhiêu.

Đoạn thời gian trước, bảo chủ của Yến Gia Bảo chết bất đắc kỳ tử, xung quanh có vài cường tộc quật khởi, thậm chí mơ hồ có lời đồn nanh vuốt của Cốt Ma Cung thẩm thấu.

Vì vậy, thiếu chủ và thiên kim đương đại của Yến Gia Bảo đã liên tiếp phát ra cầu trợ tới Vân Nhạc môn.

Ba người Trần Vũ làm sứ giả tông môn, tất nhiên phải đến Yến Gia Bảo, ổn định cục diện khu vực.

Ngày hôm sau, ba người Trần Vũ khởi hành xuất phát, rời khỏi thành Tương Dương.

...

Hai ngày sau..., một tòa thành tọa lạc bên dòng sông trên gò đồi đập vào mắt.

Hai nam một nữ ngồi trên lưng ngựa, đi lại trong dòng người, tiến đến trước thành bảo.

Trước thành bảo, có ba bốn tên võ giả mặc giáp da thủ hộ cửa lớn.

Xung quanh có mười mấy cái thôn xóm tập trung phụ cận.

Quanh thành bảo có sông ngòi, cây rừng, hồ nước, khu mỏ, nhìn ra xa có thể thấy Vân Uyên sơn mạch.

- Ta từng đến Yến Gia Bảo một lần, nơi này thậm chí có một cái chợ phiên dành cho giới tông môn, tiền tệ thông dụng tại nơi đó là nguyên thạch, chẳng qua bây giờ đã không còn lớn như trước kia nữa.

Phương Hạo Phi cảm khái nói.

Ba người chậm rãi đi tới trước Yến Gia Bảo, vừa chuẩn bị đi vào truyền lời...

"Lọc cọc lọc cọc..."

Lúc này, vài chiếc xe ngựa xa hoa từ trong Yến Gia Bảo đi ra.

Trên cửa thành lâu, các võ giả đều dừng công việc trong tay, bầu không khí vô cùng trang nghiêm.

- Đây là ý gì?

Ba người Trần Vũ ngồi trên lưng ngựa, thoáng cau mày suy tư.

Rất nhanh bọn họ liền thấy trong những chiếc xe ngựa kia, có vài người nam nữ, già trẻ ăn mặc sa hoa bước ra.

Trong đó có một lão giả cường tráng mặc hồng bào, khoảng hơn năm mươi tuổi, giành tiến lên phía trước, khom mình hành lễ với ba người Trần Vũ.

- Lão phu Yến Hồng, đặc biệt đến cung nghênh ba vị thượng sứ tông môn.

Thanh âm của lão giả này vang dội rõ ràng, tinh thần quắc thước, có một loại phong phạm rất uy nghiêm.

Một vài nam nữ xung quanh lúc nhìn về phía lão giả "Yến Hồng", đều lộ ra vài tia kính phục.

- Phản ứng thật nhanh, chúng ta vừa mới tới đây mà đã ra nghênh đón rồi.

Trần Vũ có chút kinh ngạc.

Sau lưng lão giả cường tráng Yến Hồng, một ít nam nữ đi tới, lần lượt cung nghênh.

Lúc Trần Vũ tiếp nhận nhiệm vụ, trong tay cũng thu được một phần tư liệu.

Yến Hồng này là người quyền thế nhất Yến Gia Bảo hiện nay, là huynh trưởng của vị Bảo chủ đã chết.

Năm xưa, Yến Hồng là trưởng tử, thế nhưng vị trí Bảo chủ lại bị nhị đệ Yến Thông - cũng chính là vị Bảo chủ đã chết kế thừa.

- Yến Vũ Tích bái kiến ba vị thượng sự. Đây là đệ đệ Yến Phi của ta.

Một thiếu nữ xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, chân thành hành lễ.

Yến Vũ Tích?

Trần Vũ thoáng lưu tâm, phần tài liệu trong tay hắn có ghi chép lại những thành viên trọng yếu, nên hắn lập tức nhận ra đây là thiên kim của vị Bảo chủ đã chết.

Yến Vũ Tích thiên sinh lệ chất, sau khi lớn lên lại càng là mỹ nhân nổi tiếng gần xa.

Cho dù đặt nàng cùng một chỗ với Mục Tuyết Tình thì nữ nhân này cũng không thua kém bao nhiêu, thần vận của nàng càng có nét đằm thắm của thiếu nữ, khiến người nhìn mà thương tiếc.

- Yến Phi bái kiến ba vị thượng sứ.

Một thiếu niên mười một mười hai tuổi đứng bên cạnh Yến Vũ Tích, cung kính hành lễ.

Thiếu niên "Yến Phi" này chính là tiểu thiếu chủ trên danh nghĩa của Yến Gia Bảo, là người thừa kế Bảo chủ.

- Ba vị thượng sứ, tệ xá đã chuẩn bị tiệc rượu ca vũ, đặc biệt đón gió tẩy trần cho ba vị.

Yến Hồng chắp tay cung nghênh.

Tiệc rượu ca vũ?

Mục Tuyết Tình nghe vậy liền nhíu mày, dường như rất không thích loại tác phong này.

Trên mặt Phương Hạo Phi thì thoáng lộ ra vẻ đặc sắc, tựa cười mà không phải cười.

- Ừm.

Trần Vũ không có biểu lộ gì, chỉ khẽ gật đầu.

- Mời thượng sứ!

Yến Hồng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không ngờ Trần Vũ nhỏ tuổi nhất trong ba người lại là lĩnh đội lần này.

Lúc này, Yến Hồng sai người nghênh đón, mời ba vị thượng sứ tông môn tiến vào.

- Không cần làm phiền.

Trần Vũ xua tay.

Ba người cưỡi ngựa, dọc trên đường cũng dễ dàng quan sát tình huống thực tế của Yến Gia Bảo hơn.

Dọc theo đường đi.

Trên mặt Yến Hồng luôn mang nụ cười, ngôn từ cung kính, thỉnh giáo tôn tính đại danh của ba người.

Phía sau đám người, Yến Vũ Tích và mấy vị tộc lão Yến Gia Bảo sánh vai đi cùng nhau.

Yến Vũ Tích thoáng chậm bước chân một chút.

"Phốc..."

Bên trong một cái kiệu, chiếc rèm hơi mở ra, để lộ dung mạo của một mỹ phu nhân.

- Mẹ, ngài nói ba vị sứ giá này liệu có đáng tin không? Ta lo lắng bọn họ sẽ bị đại bá mượn hơi... Nếu như vậy, chẳng phải thù của cha khó báo? Mà đệ đệ và chúng ta càng không có hi vọng đặt chân ở Yến Gia Bảo này.

Yến Vũ Tích hạ giọng, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng.

- Cứ xem tình hình trước đã, nếu có cơ hội thì mượn hơi bọn họ. Chẳng qua, ba vị thượng sự lần này đều trẻ tuổi như vậy, chỉ sợ sẽ bị thủ đoạn của Yến Hồng che mắt.

Mỹ phụ thở dài một hơi, trong lòng có chút bất an.

Cùng lúc đó, phụ cận Yến Gia Bảo, trên một cây đại thụ, một tên nam tử mang mặt nạ ẩn nấp trong tán lá, nhìn ba người Trần Vũ đi vào bảo, miệng khẽ nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Mục Tuyết Tình và Yến Vũ Tích giây lát, khóe miệng để lộ nụ cười dâm tà tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Hối lộ

Yến Gia Bảo.

Trong một tòa cung điện rộng rãi xa hoa, vài nữ cơ vóc dáng thon thả, thân hình trắng trẻo, để lộ bờ vai và bàn chân nhỏ, ngoại hình xinh đẹp hấp dẫn người xem.

Nhạc công ở bên cạnh đệm nhạc cho các ca cơ, cảnh tượng oanh ca yến hót.

Trần Vũ và Phương Hạo Phi ngồi ở vị trí đầu, trên bàn dài đặt trước mặt bày đầy rượu ngon món lạ, sơn hào hải vị.

- Không tệ!

Trần Vũ và Phương Hạo Phi đều uống rượu thưởng thức ca vũ, gương mặt giãn ra thích thú.

Ánh mắt Phương Hạo Phi phần lớn dừng lại trên vóc người uyển chuyển của các ca cơ vũ nữ.

- Ừm...

Trần Vũ một tay cầm lấy một cái bàn tay gấu nướng vàng, còn một tay thì cầm một loại rượu ngon không biết tên, ngửa cổ uống một ngụm.

Ánh mắt của hắn một mực quan sát các ca cơ vũ nữ, gật đầu hài lòng.

Từ sau khi tiến vào tông môn đến nay, Trần Vũ chưa từng thả lỏng hưởng thụ như vậy, nhất là lúc Cốt Ma Cung xâm lấn, tình cảnh không khác gì một thanh kiếm sắc treo trên đỉnh đầu đám đệ tử.

- Hừ!

Mục Tuyết Tình ngồi ở bên cạnh thì xụ mặt, có chút bất mãn đối với tác phong của hai người.

Bên phía Yến Gia Bảo, Yến Hồng dẫn đầu đám thúc bá, thỉnh thoảng chúc rượu hai người Trần Vũ, thổi phồng khen ngợi một hồi.

Hai tên trung niên bên cạnh Yến Hồng thấp giọng mỉm cười, nói:

- Thượng sứ tông môn? Hai tên thiếu niên non nớt, e rằng còn chưa từng được hưởng qua vinh hoa phú quý thế tục, hắc hắc, ngay cả ải mỹ sắc cũng không qua nổi rồi...

Mấy người nhìn nhau cười, trong lòng lại càng khinh thường hơn.

- Cẩn thận chút, đừng nói lung tung, tu vi những đệ tử nội môn này không tầm thường, nhĩ lực hơn xa người thường.

Yến Hồng trừng mắt nhìn hai người một cái.

Chẳng qua, dáng vẻ hưởng thụ của Trần Vũ và Phương Hạo Phi cũng khiến Yến Hồng thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ít nhất, những thượng sứ tông môn tới đây lần này sẽ không phải loại người nghiêm khắc khó nhằn, như vậy cũng dễ ứng đối.

- Đây là thượng sứ tông môn ư? Có khác gì đám háo sắc đâu, trông cậy vào bọn họ, e rằng ta và đệ đệ khó mà trở mình được...

Sâu trong mắt Yến Vũ Tích che giấu sự thất vọng và chán ghét.

Bên cạnh nàng là một mỹ nhân cao quý đoan trang, chính là mỹ phụ ngồi trong xe ngựa lúc trước.

Mỹ lúc này thoạt nhìn thậm chí còn chưa đầy ba mươi tuổi, tóc búi cao, trong cặp mày ngài còn chứa nét xuân, da dẻ mịn màng như ôn ngọc, tuy quyến rũ phong tình lại không mất đi vẻ đoan trang hiền thục.

- Vũ Tích, bây giờ còn chưa thể xác định được.

Mỹ phụ khẽ lắc đầu.

Vừa rồi nàng quan sát, phát hiện ánh mắt hai người Trần Vũ tuy rằng thường xuyên dừng lại trên người ca cơ vũ nữ, nhưng phần lớn là thưởng thức, không hề có tạp niệm rõ ràng.

- Mỹ phụ này là Yến phu nhân, quả phụ của vị Bảo chủ kia sao?

Lúc Trần Vũ uống rượu, ánh mắt lại đảo qua trên người mỹ phụ một chút.

Trong tư liệu mà hắn nhận được, Yến phu nhân cũng là một nhân vật trọng yếu, là phu nhân của vị Bảo chủ chết bất đắc kỳ tử.

Nghe đồn, trước khi Yến phu nhân được gả, Bảo chủ Yến Thông và huynh trưởng Yến Hồng đều từng theo đuổi Yến phu nhân.

"Bốp bốp..."

Yến Hồng đột nhiên vỗ tay, vài ca nữ vũ nữ dung mạo tiếu lệ, mang theo một trận gió thơm say lòng người, nhẹ nhàng đi tới.

- Mấy người các ngươi nếu có thể bồi hai vị thượng sứ vui vẻ, tất có trọng thưởng.

Yến Hồng cười nói.

Ngay lập tức, đám mỹ nữ đều cười duyên, trong mắt hàm xuân, kẹp tại bên cạnh hai người Trần Vũ, bày ra dáng vẻ yêu kiều mặc người thưởng thức.

Phương Hạo Phi cười ha hả một tiếng, trái ôm phải ấp, uống cạn một chén rượu do mỹ nhân rót.

Còn có hai thiếu nữ dung mạo không tầm thường, mặc y phục cao nhã ghé sát bên vai Trần Vũ, tay thon nắn bóp vai cho hắn, trong đôi mắt trong suốt ướt át như làn thu thủy.

Trần Vũ có chút ngoài ý muốn, Yến Hồng an bài cho mình hai mỹ nữ này, bất kể là tư sắc hay vóc dáng đều không tầm thường.

Còn không đợi hắn đưa tay ngăn cản vòng tay mỹ nhân ôm ấp thì...

"Phành..."

Mục Tuyết Tình rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, một cước đá bay bàn rượu trước người.

- Hai người các ngươi còn nhã hứng ngồi đây hưởng lạc?

Gương mặt Mục Tuyết Tình có chút lạnh lùng, thanh âm run run, nhất là Trần Vũ, thái độ của hắn thật khiến trong lòng nàng chua sót.

Trước đây không lâu, Trần Vũ vẫn một lòng theo đuổi nàng, những nữ tử khác dù đẹp như thế nào thì hắn cũng không nhìn vào mắt, nhưng bây giờ...

- Tuyết Tình sư muội... chúng ta chỉ đang giải tỏa... giải tỏa căng thẳng.

Phương Hạo Phi lúng túng cười một tiếng, nhún vai nói.

Trần Vũ thì bày ra vẻ mặt vô tội, hắn từ đầu tới cuối còn chưa làm gì, ngay cả tay của mỹ nhân còn chưa nắm.

- Ha ha! Cô nương không nên hiểu lầm, mấy vị thượng sứ dọc đường mệt nhọc, lão phu chỉ muốn để hai vị đại nhân tận hứng uống rượu, thả lòng tâm tình một chút, không hề có ý gì khác.

Yến Hồng vội đi qua giảng hòa.

- Ừm, như vậy là được rồi... giờ nên nói chính sự thôi.

Trần Vũ nghiêm mặt, khoát tay nói.

Gương mặt Yến Hồng khẽ run, thoáng có chút kinh ngạc, vội vã phất tay, để cho tất cả vũ nữ ca cơ thối lui.

Trong đại điện, những người không có phận sự đều thối lui.

Bên phía Yến Gia Bảo chỉ còn lại một ít cao tầng trọng yếu, ngoại trừ Yến Hồng và hai vị thúc bá, còn có mẹ con Yến phu nhân và Yến Vũ Tích.

- Thiếu niên nhỏ tuổi nhất này, quả nhiên là người lĩnh đội.

Trong mắt Yến phu nhân thoáng hiện một tia sáng kỳ dị.

Trong tiệc rượu ca múa vừa rồi, nàng vẫn luôn chú ý quan sát ba vị thượng sứ tông môn này.

Kết quả, chỉ có một mình Trần Vũ là không thể nhìn thấu.

- Ừm... Ba vị đại nhân, các ngài vừa mới đi đường mệt nhọc tới đây, không bằng để ngày mai hãy nói.

Yến Hồng cười làm lành, nói.

Ánh mắt của hắn lúc nhìn qua mẹ con Yến phu nhân, thoáng mang một tia cảnh giác.

Mục Tuyết Tinh có chút không vui, nói:

- Nói chút tình huống đại khái đi.

Bản thân nàng rất để ý đến nhiệm vụ lần này.

Chẳng biết tại sao, nàng luôn có cảm giác Yến Hồng này không phải là thứ tốt lành gì.

- Yến Gia Bảo hiện nay có hai chuyện, chuyện thứ nhất là Nhị đệ Yến Thông của ta, cũng là Bảo chủ tiền nhiệm chết bất đắc kỳ tử. Bây giờ vị trí Bảo chủ còn chưa xác lập, lòng người rất bất an.

Yến Hồng buồn rầu nói.

- Ồ?

Ánh mắt Trần Vũ chợt lóe, nói:

- Vậy để thiếu bảo chủ kế nhiệm không phải là được hay sao?

Người hắn nói đến chính là vị thiếu chủ Yến Phi đã gặp hôm qua.

Nghe vậy, trên mặt Yến phu nhân và Yến Vũ Tích không khỏi lộ ra thần sắc kỳ vọng và mừng rỡ.

- Có lẽ vị thượng sứ đại nhân này thật sự là một người làm việc chính nghĩa công bằng.

Hai nữ nhân không khỏi nghĩ như vậy.

- Đại nhân, tuy nói là vậy, nhưng thiếu bảo chủ hiện nay chỉ mới mười một tuổi, tuổi còn nhỏ, không hiểu thế sự, không đủ để phục chúng. Đây là chuyện thứ nhất.

Yến Hồng thoáng run, vội vàng nói.

Trần Vũ gật đầu, trông cậy vào tiểu thí hài kia làm Bảo chủ, quả thật không đáng tin cậy.

- Thứ hai là vị trí Bảo chủ vốn dĩ vẫn luôn có tranh luận. Dựa theo quy củ nhiều thế hệ, đều là trưởng tử đảm nhiệm vị trí Bảo chủ. Năm xưa, Nhị đệ của ta mượn thủ đoạn của yêu nhân, đầu độc lão Bảo chủ, cưỡng ép cướp đi vị trí Bảo chủ vốn thuộc về ta. Bây giờ hắn đã bỏ mạng, lão phu là người có uy danh cao nhất tại Yến Gia Bảo, theo lý có quyền kế thừa vị trí Bảo chủ.

Yến Hồng nghiêm túc nói.

- Không sai! Vị trí Bảo chủ này, vốn nên là của đại ca.

Hai vị thúc bá bên cạnh cũng vội vàng phụ họa.

- Ồ?

Trần Vũ thoáng có chút trầm ngâm.

Rất nhiều thế lực gia tộc, thậm chí truyền thừa hoàng vị, đều là lập trưởng tử.

- Ba vị đại nhân chớ nghe lời nói từ một phía của bọn hắn.

Trên mặt Yến Vũ Tích tràn ngập phẫn nộ và cừu thị, lập tức đứng dậy.

- Ngươi nói xem.

Mục Tuyết Tinh vung tay, ngăn đám người Yến Hồng lên tiếng, để Yến Vũ Tích nói chuyện.

Đều là nữ tử, nàng càng có khuynh hướng ủng hộ những nữ tử yếu thế như Yến phu nhân và Yến Vũ Tích.

- Vị trí Bảo chủ của cha ta năm xưa, vốn là thông qua lão Bảo chủ, cũng chính là gia gia của ta chỉ định. Đây là việc không phải bàn cãi.

Gương mặt Yến Vũ Tích đỏ lên vì tức giận, thanh âm run run.

- Năm đó, phu quân ta và Yến Hồng đại ca cùng so tài một trận, định ra vị trí Bảo chủ. Tiện thiếp còn nhớ rõ, phu quân chỉ dùng mười chiêu đã đánh bại Yến Hồng đại ca...

Yến phu nhân bổ sung.

Đôi mắt đẹp của nàng đảo qua toàn trường, nói:

- Đây là chuyện công khai trước mọi người năm xưa. Hơn nữa, cái chết của phu quân ta mấy ngày trước cũng rất kỳ lạ. Tư chất của hắn không tầm thường, tu vi đạt tới Luyện Tạng trung kỳ, thân thể cường tráng, chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, sao có thể chết bất đắc kỳ tử được? Ta hoài nghi có gian nhân mưu hại hắn.

- Tiện nhân! Ngươi máu chó phun người, đặt điều bịa chuyện, có dụng ý riêng.

Yến Hồng nổi giận nói.

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn chợt dâng lên một luồng nội tức chấn động của Luyện Tạng kỳ, hiển nhiên là Luyện Tạng sơ kỳ.

- Yên lặng!

Phương Hạo Phi hừ lạnh một tiếng, một luồng nội tức mênh mông tràn ra, thoáng cái đã chế trụ đám người Yến Hồng.

Hắn không chỉ tu vi cao hơn mà còn tu hành võ học đỉnh cấp, còn cường hoành hơn võ giả thế tục rất nhiều.

- Chuyện này cũng đơn giản, tạm thời cho qua đi, nói chuyện tiếp theo.

Trần Vũ hờ hững nói.

Nhiệm vụ thế tục lần này, hắn là lĩnh đội, có quyền phán quyết cực lớn.

- Chuyện thứ hai là Ngô gia và Lâm gia xung quanh Yến Gia Bảo, vốn dĩ đây chỉ là những tiểu gia tộc, nhưng nửa năm gần đây lại bỗng nhiên quật khởi, còn cấu kết với cường đạo. Theo tin đồn nghe ngóng được, khu vực đó có môn đồ tay chân của Cốt Ma Cung xuất hiện...

Yến Hồng tường thuật.

- Ngô gia và Lâm gia có từng công kích Yến Gia Bảo không?

Trần Vũ hỏi.

Về việc Ngô gia và Lâm gia quật khởi, tư liệu trong tay hắn cũng có đề cập đến.

Trước đây, Ngô gia và Lâm gia tối đa cũng chỉ tương đương với Trần gia ở thành Tương Dương, không phải cùng một cấp bậc với Yến Gia Bảo.

- Gần nhất, bọn họ chiếm đoạt một ít sản nghiệp thế tục của chúng ta, dù chưa chủ động tấn công Yến Gia Bảo, thế nhưng đã nhòm ngó từ lâu rồi.

Yến Hồng cười khổ nói.

Hai vị thúc bá bên cạnh cũng vội vàng phụ họa:

- Nếu không phải có Yến Hồng đại ca tọa trấn, Ngô gia và Lâm gia đã sớm công tới đây. Nếu để thiếu bảo chủ nắm quyền, lòng người tan rã, hậu quả khó mà lường được.

Một lát sau, ba người Trần Vũ đã tương đối nắm rõ thế cục Yến Gia Bảo, dùng từ "loạn trong giặc ngoài" để hình dung cũng không sai chút nào.

- Hôm nay tạm thời đến đây thôi, đợi chúng ta quan sát một thời gian sẽ đưa ra quyết định.

Trần Vũ mở miệng nói.

Dứt lời, hắn dẫn theo Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tình rời khỏi đại điện.

Không lâu sau, Yến Gia Bảo đã an bài sương phòng tốt nhất cho ba người Trần Vũ.

Trần Vũ đưa ra yêu cầu: cần một gian phòng có biệt viện riêng, không cách hai người Mục Tuyết Tình quá xa.

Đến đêm, Trần Vũ ngồi xếp bằng, vận chuyển Vân Sát tâm pháp vài lần, cảm giác tu vi chậm rãi tinh tiến, qua mấy tháng nữa liền có thể thử tấn thăng Thông Mạch kỳ đỉnh phong rồi.

- Đại nhân có bên trong không? Yến Hồng xin cầu kiến!

Bên ngoài truyền đến thanh âm già nua quen thuộc.

Trong sương phòng.

Trần Vũ lại một lần nữa gặp Yến Hồng, vị lão giả có quyền thế lớn nhất Yến Gia Bảo hiện nay.

- Buổi tối còn quấy rầy, lão phu thật ngại. Chút lễ mọn dâng lên...

Yến Hồng cười nịnh bợ, lấy ra một cái gương gỗ nhỏ.

- Ngươi có ý gì? Xem ta là người nào?

Trần Vũ mặt không đổi sắc, nói.

Mặc dù nói như vậy, nhưng hắn vẫn mở rương gỗ ra, mí mắt lập tức giật giật.

Trong rương gỗ đặt trên trăm khối nguyên thạch chính phẩm, bên cạnh đó còn đặt một cái giáp da xích hồng tinh xảo.

- Bán bảo khí nhuyễn giáp?

Trần Vũ cầm giáp da này lên quan sát, có chút kinh ngạc.

- Bên trong bán bảo khí nhuyễn giáp này dung nhập một loại da lông của thằn lằn lửa, có thể kháng cự hỏa diễm, nghe nói còn có năng lực chống cự nhất định đối với công kích thuộc tính Viêm Dương.

Yến Hồng cười nói.

- Ừm.

Trần Vũ mặt không đổi sắc, cất rương gỗ vào túi trữ vật.

- Tại hạ cáo từ, chỉ trong Trần đại nhân có thể lấy đại cục Yến Gia Bảo làm trọng, suy xét nhiều một chút.

Nhìn thấy Trần Vũ thu đồ của mình, nụ cười trên mặt hắn càng thêm rạng rỡ, trong lòng thở phào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Đạo tặc hiện thân

Trong sương phòng.

Trần Vũ thu lại vật mà Yến Hồng hiến lên, trong lòng không khỏi cảm khái, nhiệm vụ lần này quả thật quá nhẹ nhàng.

Từ sau khi chém giết tiểu đầu sỏ mũi ưng ở thành Tương Dương cho đến bây giờ, thu hoạch của Trần Vũ đã rất xa xỉ.

Chờ có cơ hội, biến những thu hoạch này thành nguyên thạch và tài nguyên mình cần, lúc đó Trần Vũ lại càng không lo lắng việc tấn thăng Luyện Tạng kỳ, thậm chí xương đồng tiểu thành.

Sau khi chỉnh lý một phen, Trần Vũ lấy bán bảo khí nhuyễn giáp mà Yến Hồng tặng mặc lên người, sau đó dùng y phục bình thường phủ lên che đậy, xem như lại nhiều hơn một tầng phòng ngự.

Cho dù phòng ngự từ Đồng Tượng công của Trần Vũ hiện nay đã không tầm thường, hiệu quả còn vượt qua bán bảo khí hộ giáp, nhưng có thêm một tầng phòng ngự thì hắn cũng không ngại nhiều.

Lúc chỉnh lý vật phẩm.

Trần Vũ chợt nghĩ đến điều gì đó, tâm thần tiến nhập vào trong không gian tinh thể màu bạc.

- Hiện!

Trong tay Trần Vũ liền xuất hiện một khối khoáng thạch tinh thể lấp lánh. Chính là khối Nguyệt Linh Tinh khoáng thu được ở giếng cổ U Nguyệt.

Trần Vũ cho đến nay vẫn không biết công dụng của loại khoáng thạch này là gì.

Luận phẩm chất và giá trị, nó chắc chắn còn cao hơn Nguyệt Linh khoáng bình thường.

Nhưng cho đến nay, Trần Vũ đã tra tìm hết mọi tư liệu về nó, cũng chỉ có một chút ghi chép về Nguyệt Linh khoáng bình thường, hơn nữa cũng không quá tỉ mỉ.

"Vù..."

Một điểm nhỏ màu bạc lóe lên, Ngân Nguyệt Trùng Vương lớn bằng đầu ngón tay cái bay tới.

Ngân Nguyệt Trùng Vương vẫn luôn khát vọng Nguyệt Linh Tinh khoáng trong tay Trần Vũ, còn đối với Nguyệt Linh khoáng bình thường thì phản ứng hoàn toàn ngược lại.

Ngân Nguyệt Trùng Vương truyền lại tin tức hết sức đơn giản, xác nhận tinh khoáng này rất quan trọng và mê người.

- Hả?

Trần Vũ thu hồi Nguyệt Linh Tinh khoáng.

"Vù..."

Ngân Nguyệt Trùng Vương lóe lên, sau đó biến mất.

- Vũ ca.

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Mục Tuyết Tình.

Hơn nữa đêm, người có tâm tính cao ngạo như Mục Tuyết Tình lại tìm mình có việc gì?

Kết quả chứng minh, Trần Vũ đã nghĩ nhiều rồi.

- Vừa rồi ta có tán gẫu với mẹ con Yến phu nhân... Vũ ca, ngươi nhất định phải giúp các nàng một tay.

Mục Tuyết Tình đi thẳng vào chính đề.

- Giúp các nàng? Bởi vì ngươi đồng tình với các nàng cho nên mới muốn giúp các nàng nắm quyền Yến Gia Bảo?

Trần Vũ cười hỏi.

Hắn không phải vì thu lễ của Yến Hồng mà nói như vậy.

Mục đích nhiệm vụ lần này là gì?

Mục đích là duy trì Yến Gia Bảo, cân bằng các thế lực phụ cận.

Mà Trần Vũ cho rằng đối với một thế lực, Yến Hồng có uy tín càng thích hợp nắm quyền hơn, có lợi cho việc ổn định thế cục khu vực này.

Thế cục ổn định, ngàn vạn bách tính cũng có thể sống an lành. Lúc đó không phải nhiệm vụ cũng hoàn thành sao?

So với việc này, công bằng của một hai người có đáng là gì?

Huống chi, vị trí Bảo chủ vốn đã có tranh luận, nếu cường thế đẩy vị tiểu thiếu niên kia thượng vị, ngược lại sẽ có cảm giác vi phạm quy tắc, nghịch thế

mà làm.

- Vũ ca hiểu lầm rồi.

Mục Tuyết Tình lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Ta từ chỗ mẹ con Yến phu nhân tìm hiểu được Yến Hồng có hiềm nghi cấu kết với Cốt Ma Cung, thậm chí có mối liên hệ chặt chẽ với Ngô gia, Lâm gia mới quật khởi gần đây. Hơn nữa, cái chết của Bảo chủ tiền nhiệm Yến Thông, quả thật có chút kỳ lạ.

Cốt Ma Cung?

Trong mắt Trần Vũ chợt lóe lên một tia sắc bén.

Mặc dù theo suy nghĩ lý tính, hắn cảm thấy ủng hộ Yến Hồng thượng vị càng có lợi cho việc cân bằng thế tục hơn. Tuy nhiên, nếu Yến Hồng thật sự cấu kết với Cốt Ma Cung, vậy thì phải nhìn nhận vấn đề theo hướng khác.

- Có chứng cớ gì?

- Không có chứng cớ, đây là người của Yến phu nhân điều tra phân tích được. Chỉ có điều hắn là Vũ ca ngươi cũng có thể nghĩ thông suốt điểm này, nếu không có ngoại lực tham gia, Bảo chủ tiền nhiệm Yến Thông sao có thể chết bất đắc kỳ tử. Người này đã từng là đệ nhất cao thủ của Yến Gia Bảo, uy chấn một vùng khu vực xung quanh.

Mục Tuyết Tình nghiêm túc nói.

Trước đó không lâu, nàng và Yến phu nhân, Yến Vũ Tích đã trò chuyện rất nhiều.

Sau khi vị Bảo chủ kia bỏ mình, hai mẹ con này luôn bị đám người Yến Hồng bài xích và ức hiếp.

- Ta tin tưởng Yến phu nhân là phe yếu thế. Nhưng ở trong chuyện này, có hai điểm nghi vấn.

Trần Vũ trầm giọng nói.

- Điểm nghi vấn gì?

Mục Tuyết Tình ngạc nhiên nhìn Trần Vũ.

- Thứ nhất, thi thể Bảo chủ Yến Thông đâu?

Trần Vũ cười nói.

- Ta đã hỏi rồi, thi thể của Bảo chủ trước khi được chôn cất thì căn nhà chứa xác đã bị phóng hỏa thiêu đốt. Có thể xác nhận là hung thủ muốn hủy thi diệt tích.

Mục Tuyết Tình nói.

Trần Vũ không bày tỏ ý kiến gì, nói tiếp:

- Điểm thứ hai, mẹ con Yến phu nhân nếu là phe yếu thế. Mà Yến Hồng thế lớn như vậy, theo lý mà nói, sớm đã bị diệt trừ hoặc đuổi đi.

- Chuyện này...

Đối với điểm thứ hai, Mục Tuyết Tình có cảm giác khó mà giải thích được.

Yến phu nhân, Yến Vũ Tích, thậm chí thiếu chủ Yến Phi cho đến nay vẫn sống rất tốt.

- Tình huống rất phức tạp, có ngoại lực, mà còn không phải chỉ là một nhóm ngoại lực đang nhúng tay vào Yến Gia Bảo này.

Trần Vũ nhẹ nhàng vỗ tay một cái.

Chẳng qua, vẻ mặt hắn vẫn rất thong dong.

Mục đích thật sự mà Trần Vũ đến Yến Gia Bảo này cũng không phải là để phá án.

Hắn chỉ muốn có thể kéo dài thời gian sinh tồn, có đủ thời gian trưởng thành, trước khi đại chiến với Cốt Ma Cung thì có thể tích súc được càng nhiều vốn liếng để bảo mệnh.

Một thời gian sau, Trần Vũ không quan tâm đến sự tình ngoại giới, vẫn ở trong tiểu viện độc lập này, một lòng tu luyện và ngộ kiếm.

Bên ngoài Yến Gia Bảo cầu kiến, hắn đều không gặp.

Ngược lại Mục Tuyết Tình và mẹ con Yến gia đi lại tương đối gần, thỉnh thoảng rà soát một lượt khắp Yến Gia Bảo.

Phương Hạo Phi thì thường xuyên ra ngoài du ngoạn, nhìn như không có mục đích gì.

Thoáng cái đã nửa tháng trôi qua.

Yến Gia Bảo, trong một gian điện ánh đèn u ám.

- Nửa tháng này, ba người kia đều không có gì dị thường sao?

Yến Gia Bảo trầm giọng hỏi.

- Đều không có động tác lớn gì. Lĩnh đội Trần Vũ không hề để ý đến chuyện bên ngoài, còn Phương Hạo Phi kia thì thường xuyên ra ngoài, ăn chơi trác táng, không có chút chính phái nào. Còn nữ tử xinh đẹp Mục Tuyết Tình thì dường như rất xem trọng việc này, chẳng qua nàng cũng không tìm thấy bất kỳ vấn đề gì ở trong Bảo này.

Một người trung niên thấp giọng cười đáp.

- Hết thảy nên cẩn thận thì hơn. Chỉ cần không xảy ra vấn đề gì, Vân Nhạc môn sẽ không can thiệp ta nắm quyền. Đối với tông môn mà nói, ổn định cục diện càng quan trọng hơn việc tranh luận vị trí Bảo chủ nho nhỏ.

Yến Hồng cười nhạt, nói.

...

Đến đêm khuya.

Yến Gia Bảo, trong một gian sương phòng lịch sự tao nhã.

- Yến phu nhân của ta, ngươi còn không đáp ứng chuyện kia sao...

Thanh âm có chút châm chọc của một nam tử kèm theo tiếng thở dốc truyền đến.

Dưới người của hắn là một mỹ phụ da thịt trắng hồng, váy áo cởi hết. Đôi mắt lấm tấm hạt lệ, bị nam tử chà đạp, ngọc thể kiều diễm đầy đặn mà mượt mà run rẩy không ngừng, mồ hôi ướt đẫm.

Nếu để cho những hạ nhân khác của Yến Gia Bảo nhìn thấy, e rằng sẽ kinh ngạc đến ngây người.

Lúc này, vị Yến phu nhân cao quý mỹ lệ đang hầu hạ một nam tử mang mặt nạ thêu hoa thần bí.

Yến phu nhân phối hợp đủ các loại tư thế với nam tử kia, sau đó quỳ xuống dưới khố nam tử mang mặt nạ, trên gương mặt trắng nõn hồng nhuận lưu lại một vệt nước mắt.

- Van cầu ngươi, chỉ cần ngươi báo thù cho phu quân ta, giúp ta đoạt lại vị trí Bảo chủ, tiện thiếp nguyện ý hầu hạ ngươi cả đời.

Thân thể mềm mại của Yến phu nhân nửa quỳ, run rẩy hết sức đáng thương.

- Hừ! Bổn thiếu gia đã hứa hẹn, ngươi lên giường hầu hạ ta, ta tạm giữ gìn một nhà các ngươi bình an. Muốn đoạt lại quyền to của Yến Gia Bảo? Trừ phi hai mẹ con các ngươi cùng nhau hầu hạ bổn thiếu gia.

Động tác của nam tử mang mặt nạ hết sức suồng sã, đưa một tay nhấc cằm Yến phu nhân lên.

- Không được! Ta phục vụ ngươi như thế nào cũng được, nhưng Vũ Tích vẫn còn nhỏ tuổi, tuyệt không thể...

Miệng của Yến phu nhân lập tức bị dị vật chặn lại, ô ô lắc đầu không thể nói tiếp.

- Thế sao? Nếu không phải bổn thiếu gia muốn hai mẹ con các ngươi nhu thuận tự nguyện cùng giường hầu hạ, một cái Yến Gia Bảo nho nhỏ này, ai có thể ngăn cản được ta?

Nam tử mang mặt nạ tự tin nói.

Mỹ nữ bị hắn đùa giỡn qua nhiều không đếm xuể.

Những năm gần đây, ánh mắt và sự ham mê của hắn dần dần thay đổi, chẳng biết tại sao, hắn lại thích loại mỹ phụ phong vận thành thục.

Ngoài ra, hắn các thích loại hoan lạc tuyệt luân như mẫu nữ cùng giường.

Không phải nghi ngờ.

Yến phu nhân và Yến Vũ Tích chính là đối tượng tuyệt hảo.

Một lúc lâu sau...

Nam tử mang mặt nạ sảng khoái xong việc, được Yến phu nhân hầu hạ vô cùng thoải mái.

- Ừm, lời hứa của bổn thiếu gia vẫn hữu hiệu. Chỉ cần các ngươi đáp ứng chuyện này, bất kể là diệt trừ đối lập hay đoạt loại quyền to, đều hết sức dễ dàng.

Nam tử mang mặt nạ đứng dậy, mặc quần áo tử tế.

Yến phu nhân ảm đạm rơi lệ, trầm mặc không nói, nàng có thể hi sinh bản thân, nhưng chắc chắn sẽ không hi sinh nữ nhi.

Từ khi bị tặc tử này quấn lấy, nàng thường phải nhẫn nhục hầu hạ. Nhưng nếu không có tặc này, các nàng đã sớm chết trong tay thúc bá Yến gia hoặc chịu đựng ác mộng thống khổ không thể tưởng tượng.

- Hắc hắc, ngươi đang gửi gắm hi vọng vào ba tên tiểu tử tông môn kia sao? Ta thấy, tự thân bọn chúng còn khó bảo toàn...

Nam tử mang mặt nạ cười gằn một tiếng.

Hả?

Nam tử mang mặt nạ bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, thoáng có chút biến sắc.

"Vù..."

Hắn phất tay một cái, một luồng nội tức âm lãnh vô hình lập tức diệt đi tất cả mùi vị trong không khí. Sau đó, Yến phu nhân chỉ thấy trước mắt hoa lên.

Nháy mắt, nam tử mang mặt nạ đã biến mất.

Cùng lúc đó, cách ngoài gian phòng ốc chừng mười trượng, có một nam một nữ đứng nhìn vào chỗ phòng ốc của Yến phu nhân.

Nam tử mặc một bộ áo bào tím, thần vẫn mang theo một tia ngạo nghễ.

Thiếu nữ thanh lịch bên cạnh tướng mạo trung thượng, dưới chân dắt theo một đầu linh sủng giống chó, mũi cực lớn, đang hít ngửi gì đó.

- Côn sư huynh, khí tức bị cắt đứt ở đây.

Thiếu nữ thanh lịch mở miệng nói.

Nếu Trần Vũ ở đây, nhất định sẽ nhận ra nam tử mặc áo bào tím này chính là đệ tử chân truyền Côn Lăng.

"Vù... Vù..."

Hai bóng người chợt lóe, đến trước gian phòng ốc của Yến phu nhân.

Lúc này, thiếu nữ thanh lịch mang theo cẩu sủng tra xét một chút, có chút chần chờ rồi lắc đầu, lại nhìn về phía xa.

- Dường như từng dừng lại ở đây, nhưng vừa đi rồi.

Thiếu nữ thanh lịch thoáng cau mày.

- Tặc này thật đúng là giảo hoạt, giác quan càng linh mẫn hơn người.

Côn Lăng tức giận nói.

Mục tiêu nhiệm vụ của bọn họ chính là "Vô Gian Đạo Tặc" xếp thứ hai trên Tru Sát bảng.

"Vù... Vù..."

Một nam một nữ không dừng lại, nhanh chóng đuổi theo một hướng khác.

Hai người rời đi không lâu.

"Vù..."

Trên mặt đất gần đó hiện lên một đầu kỳ trùng màu bạc, chợt lóe rồi biến mất.

Yến Gia Bảo, trong một gian đình viện đơn độc.

- Sao Côn Lăng lại đến Yến Gia Bảo?

Trần Vũ có chút kinh ngạc.

Lúc Ngân Nguyệt Trùng Vương của hắn dừng lại ở gần đó, chợt vô ý phát hiện hai người Côn Lăng.

Trần Vũ cũng không nghĩ nhiều.

Lúc hắn ở Yến Gia Bảo vẫn luôn nhàn nhã khổ luyện và ngộ kiếm.

Thoáng chốc, ba người Trần Vũ đã ở Yến Gia Bảo hơn một tháng.

Khinh Trọng kiếm pháp mà hắn tìm hiểu và dung hợp được, sau khi tinh tiến một bước dài, cuối cùng lại gặp phải bình cảnh mới.

Chẳng qua, đáng mừng là sau khi dùng hết năm bình dược dịch Luyện Thể kia, Đồng Tượng công của Trần Vũ đã mơ hồ chạm tới xương đồng tiểu thành.

Lại khổ tu thêm nửa tháng hoặc phục dụng một hai bình nữa, nói không chừng có thể thành công.

Tu vi tiến triển còn nhanh hơn dự liệu nhiều.

Có lẽ là nhờ trái tim thần bí, cộng thêm Đồng Tượng công có thể cải tạo thân thể thêm một bước, căn cơ và nội tức của hắn cũng càng trở nên tinh thuần vững chắc.

Hoặc có lẽ là, lực lượng huyết sát hấp thu được lúc thu hoạch kỳ ngộ ao máu, vẫn còn ẩn chứa ở sâu bên trong cơ thể, kích phát tiềm năng, tăng cường tốc độ tu luyện.

Trần Vũ cảm giác, mình chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đạt tới cực hạn Thông Mạch kỳ.

Nếu như lúc này hắn phục dụng một viên Uẩn Thể đan thượng phẩm, tuyệt đối có thể đạt đến cực hạn Thông Mạch kỳ, có tư cách trùng kích Luyện Tạng kỳ.

Dù Trần Vũ rất động tâm, nhưng hắn không làm như vậy.

Hắn lấy ra Thổ Linh Tham trăm năm và túi mật Hung Xà Vương mà Sở Phong Vân tặng cho hắn, lại luyện chế ra một lọ dược dịch luyện thể mới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 108: Nguyệt linh khoáng đột phá

Một lọ dược dịch được phối chế thành công.

Trần Vũ vẫn quyết định tạm thời bỏ qua ý định khiến tu vi cấp tiến.

- Đợi đến khi xương đồng tiểu thành, thân thể căn cơ cũng sẽ càng vững chắc hơn, có thể tăng cường tư chất tu luyện.

Ánh mắt Trần Vũ hết sức kiên định.

“Ực ực...”

Hắn uống xong một phần ba dược dịch luyện thể, bắt đầu vận chuyển Đồng Tượng công.

“Ô...ô...ô...n...g!”

Ngoài thân thể Trần Vũ nổi lên một tầng hoa văn kim loại đồng xanh phong cách cổ xưa, bề mặt hoa văn càng rực rỡ chi tiết.

Đồng thời, thân thể của hắn phối hợp với Đồng Tượng Luyện Thể Pháp, cố cách và bắp thịt liên tiếp vang lên từng trận thanh âm răng rắc giòn giã, thực

hiện từng động tác luyện thể có độ khó cao hơn.

Liên tục rèn luyện suốt hai canh giờ, Trần Vũ mới dừng lại.

Bên ngoài đồng văn kim loại phong cách cổ xưa, ban đầu sáng rực dần dần ảm đạm nội liễm, cánh tay vẫn cứng rắn như sắt thép.

- Xem ra còn thiếu một lọ nữa, hoặc có lẽ phải cố gắng một ít thời gian nữa mới được.

Trần Vũ lẩm bẩm.

Sau đó, Trần Vũ bắt đầu tìm hiểu nội dung phía sau của Đồng Tượng công.

Ba tầng thứ da đồng, gân đồng, xương đồng trong Đồng Tượng công, chỉ tương đương với Nhập Môn. Cũng giống như ba cấp bậc Nhập Môn trong hệ thống Võ đạo vậy.

Phía sau xương đồng là Đồng Tượng Cương Thể, Đồng Tượng Chân Thân.

Sự cường đại của hai tầng thứ này khiến Trần Vũ hết sức mong chờ.

- Ồ!

Lúc Trần Vũ nhìn thấy phối phương luyện thể khi đạt tới tầng thứ Đồng Tượng Cương Thể và Đồng Tượng Chân Thân, không khỏi sửng sốt.

Trước mắt phương thuốc thứ ba là "linh tham mật rắn".

Phía sau còn có phương thuốc thứ tư.

- Hỏa Linh Tham hai trăm năm tuổi, Băng Tuyết Liên hai trăm năm tuổi, Nguyệt Linh khoáng...

Nguyệt Linh khoáng?

Một trong ba tài liệu chính của phương thuốc thứ tư lại là Nguyệt Linh khoáng.

Vẻ mặt Trần Vũ có chút quái dị.

Trước đây Trần Vũ căn bản không hề nghiên cứu xem phần nội dung phía sau của Đồng Tượng công như thế nào, chỉ thuận theo khẩu quyết công pháp rồi sao chép phương thuốc mà thôi.

Khó trách hắn luôn cảm thấy Nguyệt Linh khoáng có chút quen quen.

Dường như lúc ở trong đấu giá hội, hắn cũng từng nghe qua cái từ này.

Đương nhiên, đây chỉ là một phát hiện mà thôi.

- Nguyệt Linh khoáng...

Trần Vũ suy tư.

Trong tay của hắn còn hai sáu cân Nguyệt Linh khoáng, ngoài việc dùng làm tài liệu chính của phương thuốc cao cấp hơn, đối với mình chẳng lẽ không có tác dụng gì?

Bỗng nhiên, Trần Vũ chợt nghĩ tới lời miêu tả của Mao trưởng lão lúc trước về Nguyệt Linh khoáng:

- Nguyệt Linh khoáng nghiền thành bột phấn, còn gọi là Nguyệt Linh Dịch, có chút tác dụng thần bí đối với thân thể.

Đây là tác dụng đối với thân thể.

Nguyệt Linh khoáng là một loại khoáng thạch truyền thuyết, ngoại trừ có tác dụng luyện khí ra, còn có thể xúc tiến thân thể, vô cùng thần bí.

Trong truyền thuyết, Nguyệt Linh Thánh Thạch thậm chí có thể cải biến cả tư chất tu luyện, đây tuyệt đối là hành vi nghịch thiên cải mệnh.

-... Nghiền thành bột phấn? Thử một chút xem.

Trên mặt Trần Vũ thoáng lộ vẻ chờ mong.

Lúc này, hắn bắt đầu lấy một khối nhỏ Nguyệt Linh khoáng ra thử nghiệm.

Bước đầu tiên, hắn cần dùng Nguyệt Linh khoáng nghiền thành bột phấn, mà việc này cũng không phải chuyện đơn giản.

Suy cho cùng, đây cũng không phải loại tài liệu đá bình thường.

Cũng may Trần Vũ có Huyền Trọng kiếm trong tay, lực lớn vô cùng, chỉ gõ đập chừng nửa ngày mới nghiền được một đám bột phấn lấp lánh.

Ngày tiếp theo, Trần Vũ lại thả những bột phấn lấp lánh này vào trong nước sôi.

"Ục ục..."

Nồi nước sôi nhanh chóng trở thành một tầng chất lỏng màu bạc, nổi lên ánh sáng nhàn nhạt như ánh trăng.

Trần Vũ không biết thứ này nên nội dụng hay là ngoại dụng.

- Cứ uống vào thử xem.

Trần Vũ thầm nghĩ không thể lãng phí, nếu uống vào cơ thể thì cũng sẽ không thiệt thòi gì.

Ngay lập tức, một tia cảm giác mát lạnh dần dần thẩm thấu vào thân thể Trần Vũ, nhanh chóng lan đến khắp toàn thân.

Trần Vũ cảm giác máu thịt, cốt cách, tạng phủ khắp toàn thân đều được tinh lọc và tẩy rửa qua một lượt.

Loại cảm xúc này còn thâm thúy và thần bí hơn phục dụng Thanh Khí đan rất nhiều.

Nửa canh giờ sau.

Trần Vũ phục dụng hết một bầu Nguyệt Linh khoáng, cảm giác thân thể không chỉ được tẩy rửa đánh bóng, mà ngay cả tinh thần cũng trở nên rõ ràng dị thường.

- Cảm giác này thật huyền diệu...

Trần Vũ không thể nói rõ thân thể bản thân có biến hóa lớn gì, nhưng hắn cảm giác toàn thân, bao gồm tinh thần đều có cảm giác được xúc tiến và đạt được lợi ích.

Vài ngày sau đó, Trần Vũ ngạc nhiên phát hiện, lúc tu hành Đồng Tượng công, tiến bộ rõ ràng đã nhanh hơn bốn năm phần.

Thậm chí, hắn cảm giác tu hành Vân Sát nội tức so với lúc trước cũng nhanh hơn một chút... Là ảo giác sao?

Chẳng qua. Lúc Trần Vũ lần thứ hai phục dụng Nguyệt Linh dịch, hắn liền phát hiện hiệu quả đã kém đi hơn phân nửa.

- Xem ra chỉ có lần đầu tiên sử dụng mới có hiệu quả chính thức.

Trần Vũ thoáng lộ vẻ thất vọng.

Không có biện pháp nào khác, hắn lại nghĩ tới Nguyệt Linh Tinh khoáng đặt trong không gian tinh thể màu bạc của mình.

Phẩm chất của quáng này càng cao hơn, không biết liệu có hữu hiệu hay không.

Nhưng cuối cùng, Trần Vũ vẫn nhịn xuống loại mê hoặc này, chờ đợi cơ hội lần sau. Chỉ khi biết được công dụng chân chính của loại tinh khoáng này thì mới quyết định sử dụng, như vậy cũng tránh cho việc lãng phí vô ích.

Sau ngày thứ bảy Trần Vũ sử dụng Nguyệt Linh dịch.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Trần Vũ đứng yên trong phòng, hai tay chậm rãi dang ra, toàn thân hiện lên một tầng đồng văn kim loại cực kỳ chi tiết, hoa văn trên bề mặt rực rỡ, tương đối sống động, kết hợp với hoa văn cơ bắp, càng hoàn mỹ dung hợp thành một thể.

"Két két két..."

Cốt cách trong cơ thể Trần Vũ phát lên một trận tiếng vang giòn giã, đồng văn kim loại ngoài cơ thể bỗng nhiên ngưng tụ, tiếp đó khuếch trương thêm vài phần.

Quá trình này giằng co suốt nửa tiếng.

Chỉ thấy đồng văn kim loại khắp toàn thân Trần Vũ trở nên thâm thúy, so với trước kia càng dày đặc hơn.

Khi Đồng Tượng công vận chuyển tới cực hạn, trong lúc mơ hồ, Trần Vũ nhìn xuyên qua da thấy được cốt cách ở sâu bên trong dường như cũng đang nổi lên đồng văn.

Đồng văn kia thậm chí thâm nhập vào rèn luyện cốt cách.

"Ầm..."

Cánh tay Trần Vũ nhẹ nhàng vung lên, không khí xung quanh phát ra tiếng nổ vang trầm đục.

Hắn nhặt Huyền Trọng kiếm lên, phát hiện thanh kiếm này không còn cảm giác trầm trọng, trừ phi vận dụng đến "Trọng chi chân ý" của Khinh Trọng kiếm pháp.

- Xương đồng tiểu thành! Độ cứng, lực bạo phát, lực phòng ngự của xương cốt khắp toàn thân ta đều tăng phúc gần một nửa.

Có thể tấn thăng đến "xương đồng tiểu thành" trước thời hạn, có lẽ là bởi hiệu quả của Nguyệt Linh dịch.

Tiếp đó, lại là niềm vui thứ hai ập đến.

Mấy ngày sau, Vân Sát nội tức trong kinh lạc cơ thể Trần Vũ một hơi ngưng luyện khếch trương đến cực hạn.

Tu vi nội tức đã đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong.

- Nguyệt Linh dịch xúc tiến thân thể... Không chỉ khiến xương đồng tiểu thành trước thời hạn mà còn đồng thời xúc tiến tu vi.

Trong lòng Trần Vũ mừng rỡ như điên, cảm giác vô cùng bất ngờ.

Tất cả đều đạt thành nhanh hơn kỳ vọng rất nhiều.

Tạo nên chuỗi dây chuyền biến hóa này chỉ là bởi một khối Nguyệt Linh khoáng.

"Phù..."

Trần Vũ cảm thấy trong lòng phấn chấn, cảm giác Vân Sát nội tức trong cơ thể tinh thuần không gì sánh được, thậm chí còn vượt qua Luyện Tạng sơ kỳ.

Hắn phỏng đoán, Nguyệt Linh dịch có tác dụng nhất định trong quá trình này.

- Phải bảo đảm căn cơ vững chắc thì ngày sau ta mới có tiềm lực và khả năng tiến cấp Hóa Khí cảnh...

Trong lòng Trần Vũ thầm nảy sinh kỳ vọng.

Mao trưởng lão từng nhận định cả đời này hắn cơ bản vô vọng đạt tới Hóa Khí cảnh.

Nhưng Trần Vũ cho rằng, bản thân từng bước đặt từng cái dấu chân, căn cơ vững chắc, nội tức tinh thuần vượt xa cùng cấp bậc, hơn nữa lại thêm trái tim thần bí và tài nguyên sung túc, chưa hẳn đã không có cơ hội đột phá Hóa Khí cảnh.

"Vù..."

Ý nghĩ của Trần Vũ thoáng chuyển động, lấy ra hai viên Uẩn Thể đan thượng phẩm từ không gian tinh thể màu bạc ra.

Sau khi đạt tới Thông Mạch kỳ đỉnh phong, căn cơ của hắn cực kỳ vững chắc, nội tức cũng tinh thuần không gì sánh nổi, hắn là chỉ cần một viên Uẩn Thể đan thượng phẩm là đủ để thúc đẩy, một hơi thăng cấp rồi.

Mà hắn phỏng đoán rằng nếu làm như vậy thì cũng sẽ không dẫn đến căn cơ bất ổn khi tấn thăng tới Luyện Tạng kỳ.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Trần Vũ vẫn lắc đầu, thu hồi Uẩn Thể đan.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi hắn lo lắng mình đột phá quá nhanh, khiến ngoại giới càng xuất hiện nhiều nghi vấn, thậm chí ngay cả Mao sư tôn cũng không thể không hoàn toàn đề phòng.

Suy cho cùng, hắn chẳng qua chỉ có tư chất Bán Linh Thể mà thôi.

- Nhịn thêm một đoạn thời gian nữa, tu vi càng vững chắc thâm hậu một chút, dù sao cũng không có gì xấu.

Trần Vũ thở dài một hơi.

Đồng Tượng công là công pháp Thể tu, đối ứng với tầng thứ xương đồng chính là Luyện Tạng kỳ trong hệ thống Võ đạo.

Bây giờ hắn đột phá đến xương đồng tiểu thành, ít nhất đã có tu vi Võ đạo Luyện Tạng trung kỳ trở lên, hơn nữa bộ thân thể này càng không ngừng lột xác trở nên cường đại, gần như không hề thua kém Luyện Tạng hậu kỳ.

Cho nên mới nói, chỉ cần Trần Vũ đột phá xương đồng tiểu thành, cơ bản là có thể hoành hành dưới Hóa Khí cảnh, đủ để ứng phó các loại cục diện bất ngờ.

...

Buổi tối, lúc Trần Vũ đang tiến hành củng cố Đồng Tượng công...

- Vũ ca!

Thanh âm dồn dập của Mục Tuyết Tình truyền đến.

- Tuyết Tình, ngươi làm sao vậy?

Trần Vũ ra khỏi phòng.

- Hừ! Mỗi ngày ngươi đều nhàn nhã sống ở đây, cũng không quản chuyện trong Yến Gia Bảo, không biết đám người Yến phu nhân các nàng bi thảm đến mức nào...

Mục Tuyết Tình hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra một tia băng lãnh sát phạt.

Sát ý này thậm chí khiến cho Trần Vũ cũng phải giật mình.

Mục Tuyết Tình có ý gì? Nàng bị cái gì kích thích vậy?

- Mấy ngày hôm nay, quan hệ của ta và thiên kim Bảo chủ Yến Vũ Tích đã dần thân cận. Nàng nói cho ta biết mẹ nàng Yến phu nhân bị Vô Gian Đạo Tặc khi nhục...

Mục Tuyết Tình cắn chặt răng, trên mặt tràn ngập sương lạnh.

Vô Gian Đạo Tặc?

Sau đó, Mục Tuyết Tình lại kể một loạt tin tức liên quan.

- Ngươi nói... Yến Vũ Tích từng tận mắt nhìn thấy mẹ của nàng ở trên giường hầu hạ Vô Gian Đạo Tặc mang mặt nạ kia?

Trần Vũ chấn kinh không nhỏ.

Vô Gian Đạo Tặc là người thế nào?

Nhân vật đáng sợ xếp hạng thứ hai trên Tru Sát bảng.

Mà Mục Tuyết Tình nói Vô Gian Đạo Tặc không chỉ làm nhục Yến phu nhân, còn muốn mẫu nữ cùng giường đùa giỡn hai người một lúc.

Mục Tuyết Tình thân là nữ tử, khi biết được tin tức này, tất nhiên là cực kỳ phẫn hận.

- Thế nhưng nhiệm vụ Vô Gian Đạo Tặc không thuộc chúng ta quản lý...

Trần Vũ thở dài.

Bỗng nhiên hắn đã rõ, tại sao ngày trước nhìn thấy Côn Lăng và một nữ tử đồng tông đang truy tung cái gì đó.

- Công sư huynh và Tạ Tĩnh sư tỷ đang phụ trách đuổi giết Vô Gian Đạo Tặc. Nhất là Tạ sư tỷ am hiểu thuật truy tung, chúng ta có thể tìm bọn họ liên thủ.

Mục Tuyết Tình căm hận nói.

- Cũng được.

Trần Vũ gật đầu.

Ít nhất phải là đệ tử chân truyền mới có thể nắm chắc đối phó được Vô Gian Đạo Tặc.

Ngay lúc hai người đang thương nghị đối sách.

“Vù...”

Một thân ảnh nhẹ nhàng đột nhiên xông vào tiểu viện.

“Vù... Vù...”

Phương Hạo Phi thở hổn hển, gấp giọng nói:

- Đại sự không ổn.

- Ngươi có chuyện gì?

Trần Vũ kỳ quái hỏi.

Phương Hạo Phi không phải vẫn một mực ở bên ngoài hoang đường trác táng sao?

- Gần đây ta ở bên ngoài chơi bời lêu lổng, kỳ thực là thâm nhập phố phường, cẩn thận điều tra, men theo một tia manh mối, đã tìm được một chút chân tướng...

Phương Hạo Phi gấp gáp nói.

- Nói vào trọng tâm.

Khóe miệng Trần Vũ có chút co giật.

Vẻ mặt Phương Hạo Phi giống như đưa đám, hắn nói:

- Ta phát hiện thủ hạ của Yến Hồng có qua lại với hai nhà Ngô, Lâm, trong đó còn có môn đồ của Cốt Ma Cung. Tin rằng bọn họ đều đã đầu nhập vào Cốt Ma Cung rồi.

Cái gì?

Yến Gia Bảo, Ngô gia, Lâm gia đều đầu nhập vào Cốt Ma Cung?

- Đây là tin tức tốt, tại sao ngươi lại có bộ dạng đau khổ như vậy? Cơ hội lập công của chúng ta đến rồi.

Trần Vũ mỉm cười, vỗ vai hắn.

- Thế nhưng, trong lúc dò xét, ta bị Cốt Ma Cung phát hiện, còn bị đuổi giết, vì vậy một đường chạy tới thông báo cho các ngươi...

Phương Hạo Phi mặt như đưa đám nói.

Dứt lợi, hắn vạch ra cánh tay để lộ một đạo vết máu.

Bị phát hiện rồi?

Trần Vũ và Mục Tuyết Tinh đồng thời biến sắc.

“Vù... Vù... Vù...”

Bỗng nhiên, xung quanh nhà truyền đến từng tiếng xé gió gấp gáp, từng đạo thân ảnh nhanh chóng chạy đến nơi này.

- Bao vây chỗ này lại!

Thanh âm lạnh lùng của Yến Hồng từ ngoài sân nhỏ truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Để lộ tin tức

Yến Gia Bảo đứng trên cao, sắc mặt âm u, chỉ huy hai ba mươi tên hắc y nhân.

Những hắc y nhân này, mỗi người đều có tu vi trên Thông Mạch kỳ, tay cầm đao kiếm, cung nỏ, thậm chí xiềng xích lưới lớn, vây quanh tiểu viện mà ba người đang đứng.

Yến Hồng và hai lão giả Yến gia tu vi Luyện Tạng kỳ đứng trên cao, lạnh lùng nhìn ba người Trần Vũ trong sân.

- Yến Hồng! Chẳng lẽ ngươi muốn tạo phản? Dám ra tay với sứ giả tông môn, ngươi có biết hậu quả là gì không?

Trần Vũ trầm mặt.

- Ba vị... thật bất hạnh, các ngươi vốn có cơ hội bình yên trở về tông môn nhưng một khi để lộ tin tức, vậy thì các ngươi một người cũng đừng mong trốn thoát.

Trên mặt Yến Hồng lộ ra một tia lãnh ý dữ tợn.

- Để lộ tin tức à?

Trần Vũ không nói gì liếc nhìn Phương Hạo Phi một cái, tên này ở bên ngoài truy tung tra xét, vậy mà không cẩn thận đả thảo kinh xà như vậy.

Phương Hạo Phi lúng túng thầm nghĩ:

"Chuyện này cũng không thể chỉ trách mình ta được, lĩnh đội ngươi một mực ở trong Bảo nhàn nhã sống qua ngày, để ta mệt sống mệt chết bôn ba khắp nơi."

- Hừ! Chỉ bằng vào ba người Luyện Tạng sơ trung kỳ các ngươi, cũng muốn đối phó với chúng ta?

Mục Tuyết Tinh cười lạnh nói.

Ba người bọn họ đều là đệ tử nội môn, công pháp võ kỹ cao thâm, Luyện Tạng kỳ thế tục đều không phải là đối thủ.

- Tiểu nữ oa... nếu cộng thêm chúng ta thì sao?

Một thanh âm khàn khàn âm lãnh từ trong bóng tối truyền đến.

"Vù... Vù..."

Chỉ thấy một con phi cầm hắc vũ từ trên trời bổ nhào xuống, trên lưng nó là một lão giả áo đen, tay cầm một cái quải trượng màu đỏ.

Trên người hắn tản mát một luồng nội tức chấn động mênh mông, thậm chí mơ hồ tiếp cận Hóa Khí cảnh.

- Luyện Tạng kỳ đỉnh phong!

Trần Vũ và Mục Tuyết Tinh đều chấn động, vẻ mặt ngưng trọng.

Phương Hạo Phi cười khổ nói:

- Lúc ta đang theo dõi tra xét, chính là bị lão nhân này phát hiện, không ngờ bọn chúng phản ứng nhanh như vậy, một đường đuổi theo đến tận đây.

"Grào... Grào... Grào..."

Bỗng nhiên, phụ cận nhảy ra hai ba con sài lang bị ma hóa, trên lưng là hai ba thân ảnh cao lớn, tà khí lạnh buốt.

- Sài lang ma hóa, thành viên Cốt Ma Cung!

Trong lòng Trần Vũ có chút rét lạnh.

Loại sài lang ma hóa này là một loại tọa kỵ thông dụng của thành viên chính thức trong Cốt Ma Cung.

Trong chiến dịch Bắc Sơn Linh Viên, hắn đã từng nhìn thấy loại tọa kỵ này.

- Trần sư đệ, ngươi là lĩnh đội, phải làm sao bây giờ...

Trong lòng Phương Hạo Phi có chút rét run.

Lúc này, đội hình của địch nhân hoàn toàn vượt xa đội hình phe mình.

Chỉ riêng tên lão giả áo bào đen Luyện Tạng kỳ đỉnh phong có khí tức đáng sợ tiếp cận Hóa Khí cảnh kia là đủ nuốt gọn ba người bọn họ rồi.

Cấp bậc này, thường thường phải có một hai chân truyền liên thủ thì mới có phần thắng.

Ba tên kỵ sĩ cưỡi sài lang ma hóa, nhìn nội tức phun trào trên người có thể thấy được: một Luyện Tạng hậu kỳ, hai Luyện Tạng trung kỳ, dưới tình huống bình thường cũng có thể ứng phó hai ba tên đệ tử nội môn.

Bên cạnh đó, bên phía Yến Hồng là ba tên Luyện Tạng kỳ, cho dù thực lực tương đối yếu kém nhưng bọn họ cũng không chịu nổi nhiều người vây công, xung quanh thậm chí còn một đám hắc y nhân Thông Mạch kỳ.

- Làm sao bây giờ? Địch nhiều ta ít, tất nhiên là chạy trốn rồi.

Trần Vũ trừng mắt nhìn hắn.

Mặc dù nói thì nói vậy nhưng trong bàn tay Trần Vũ lại xuất hiện một viên Âm Hỏa Châu. Dưới tình huống này, ưu thế của không gian tinh thể màu bạc liền hiển lộ rõ ràng.

Nếu thông qua túi trữ vật, sẽ phải làm động tác đưa tay mò vào túi.

Mà không gian tinh thể màu bạc thì Trần Vũ chỉ cần động ý niệm một cái là vật phẩm sẽ tự đưa đến trong tay mình, thậm chí là ở những vị trí khác trên thân thể.

Nếu dùng tốt viên Âm Hỏa Châu này, diệt sát một đám Luyện Tạng kỳ, thậm chí đánh chết tên Luyện Tạng kỳ đỉnh phong cũng không phải là không thể.

- Bắn cho ta!

Yến Hồng đứng trên cao, cười lạnh một tiếng.

"Vù... Vù... Vù..."

Khu vực phụ cận bỗng nhiên tràn ra một đám nỏ thủ, lần lượt bắn ra mấy chục mũi Phá Giáp tiễn, bức thẳng tới ba người Trần Vũ.

Loại Phá Giáp tiễn này, Trần Vũ đã từng ứng phó một lần, có tác dụng rất lớn với Thông Mạch kỳ.

Nếu số lượng nhiều, thậm chí có thể áp chế Luyện Tạng kỳ nhất định, cần phải tiêu hao nội tức để đối kháng.

"Keng... Keng... Keng..."

Trần Vũ, Mục Tuyết Tình và Phương Hạo Phi đưa lưng về phía nhau, trong tay vung vẩy đao kiếm, đánh bật toàn bộ Phá Giáp tiễn bay tới.

Trên mặt Yến Hồng lộ ra một tia ý lạnh.

Hắn đương nhiên không trông cậy những thứ Phá Giáp tiễn này có thể vây giết được đệ tử nội môn, chỉ cần tạo thành áp chế nhất định, ngăn trở bọn họ đột phá là đã thành công rồi.

- Ta đếm ngược ba tiếng, các ngươi cùng ta đột phá vòng vây.

Trần Vũ thấp giọng nói.

- 3!

Trần Vũ vừa thốt ra chữ đầu tiên, ngay cả lão giả áo đen và đám người Yến Hồng đứng ngoài xa cũng có thể nghe thấy.

Ngay cả hai người Mục Tuyết Tình cũng cảm thấy quái dị.

- 2!

Vừa dứt lời, dị biến bỗng nhiên phát sinh.

- A...

Một tiếng hét thảm vang lên, Yến Hồng đứng trên cao đột nhiên ngã trên mặt đất.

Chỉ thấy trên đầu hắn xuất hiện một cái lỗ máu bằng đầu ngón tay cái.

Một màn này khiến bên phía Yến Gia Bảo lập tức hỗn loạn, hai tên tộc lão Luyện Tạng kỳ đều hoảng sợ thất sắc.

Thế công của đám nỏ thủ cũng lập tức ngừng lại.

Những hắc y nhân vây quanh tiểu viện đều là tinh anh do Yến Hồng bí mật bồi dưỡng. Nay Yến Hồng vừa chết, bọn hắn lập tức như rắn mất đầu.

- Xông!

Trần Vũ khẽ quát một tiếng, nhân cơ hội này dẫn theo Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tình đột phá vòng vây.

- Kẻ nào cản ta thì kẻ đó chết!

Trần Vũ cầm Huyền Trọng kiếm trong tay, múa lên một màn kiếm cương như gió, mắt thường chỉ nhìn thấy một mảnh cương phong và kiếm ảnh hư hư thực thực.

- A a a...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục không ngừng, bốn năm tên hắc y nhân Thông Mạch kỳ ở phía trước lập tức bị nghiền nát, huyết nhục bắn tung tóe.

Bây giờ, kiếm pháp của Trần Vũ đã siêu việt Thiết Cương Kiếm, dung nhập vào Khinh Trọng ý cảnh của mình, thuần thục thi triển ra "Khinh Trọng kiếm pháp".

Thoạt nhìn một kiếm vạch ra hời hợt, thế nhưng đây lại là kiếm chiêu phạm vi, chớp mắt đã dấy lên một trận kiếm cương lốc xoáy.

Một kiếm này trực tiếp diệt sát bốn năm tên Thông Mạch kỳ, khiến cho hai phe địch ta đều kinh hãi giật mình.

Rất nhanh, ba người Trần Vũ đã nhảy ra khỏi tiểu viện, đột phá vòng vây của đám hắc y nhân.

Dễ dàng đột phá vòng vậy như vậy, cũng là bởi vì Yến Hồng đột nhiên mất mạn khiến cho đám người Yến Gia Bảo như rắn mất đầu, ngay cả hai vị tộc lão Yến Gia Bảo cũng hoảng hồn chưa tỉnh lại.

- Ha ha! Không hổ là lĩnh đội...

Phương Hạo Phi kêu to một tiếng thống khoái.

Sau khi ba người đột phá vòng vây, lại bị một tên nam tử Luyện Tạng hậu kỳ cưỡi sài lang ma hóa quấn lấy.

- Muốn chạy?

Lão giả áo đen lộ vẻ châm chọc, không nhanh không chậm, vẫn đứng trên phi cầm truy kích ba người Trần Vũ từ trên không trung.

Những địch nhân còn lại, Trần Vũ đều không để trong lòng, duy nhất chỉ có lão giả áo đen là khiến cho Trần Vũ cảm thấy uy hiếp, thậm chí còn vượt qua thiếu niên tóc tím của Cốt Ma Cung đã từng giao thủ.

- Chạy không thoát, bọn họ có phi cầm và tọa kỵ.

Mục Tuyết Tình khẽ cau mày.

Đúng lúc này, hướng ba người chạy trốn lại nghênh đón hai tên kỵ sĩ sài lang ma hóa và ba tên cao thủ Luyện Tạng kỳ thế tục là hai lão giả và một lão phụ.

- Ba tên này là người của hai nhà Ngô, Lâm ở gần đây, lúc ta tra xét đã từng nhìn thấy.

Phương Hạo Phi liếc mắt liền nhận ra.

Ngay lập tức, ba người Trần Vũ đều bị địch nhân trước sau chặn đường.

- Quả nhiên vẫn trốn không thoát.

Trần Vũ cảm khái.

Côn trùng của hắn chui trong mặt đất phụ cận, sớm đã phát hiện vấn đề.

Nếu một mình Trần Vũ chạy trốn thì cũng không có vấn đề gì, bởi vì Đồng Tượng công của hắn đã đạt tới xương đồng tiểu thành, dưới Hóa Khí cảnh hầu như khó có người có thể uy hiếp được hắn.

Thế nhưng hắn lại không thể vứt bỏ Mục Tuyết Tình và Phương Hạo Phi, mặc kệ không để ý được.

"Vù... Vù..."

Ba người Trần Vũ hạ xuống trên một sườn núi, xung quanh có ít cây rừng phức tạp, có thể suy yếu được ưu thế của tọa kỵ và phi cầm.

- Chỉ có thể đánh một trận thôi.

Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ đột nhiên xoay vòng, giống như một sợi lông hồng nhảy múa, quét về phía tên kỵ sĩ sài lang Luyện Tạng hậu kỳ đuổi sát sau lưng.

"Keng..."

Tên nam tử Luyện Tạng hậu kỳ biến sắc, trường kiếm trong tay thiếu chút nữa bay đi, hổ khẩu vỡ ra, máu chảy dầm dề.

Khó có thể tưởng tượng nổi một kiếm nhẹ nhàng như gió lại bộc phát ra lực lượng kinh khủng như thế.

"Phịch..."

Thân hình của hắn bị một kiếm đẩy lui ra ngoài, chỉ thiếu chút nữa là hộc máu.

Người này tránh được một kiếp nhưng tọa kỵ của hắn là sài lang ma hóa thì rú thảm, bị một kiếm của Trần Vũ đảo qua, gục trong vũng máu.

- Không tệ.

Trần Vũ có chút bất ngờ, người này phản ứng cực nhanh, thực lực không tầm thường, bị Khinh Trọng kiếm pháp của hắn bất ngờ vòng lại chém, vẫn kịp thời giảm bớt lực rồi nhanh chóng thối lui.

Thực lực của đối phương, e rằng cũng không kém hơn thiếu niên tóc tím từng đối chiến ở Bắc Sơn Linh Viên quá nhiều.

- Trịnh lĩnh đội, ngươi không sao chứ...

Hai tên kỵ sĩ sài lang ma hóa lập tức đỡ lấy nam tử bị đẩy lui.

Một kiếm của Trần Vũ đẩy lùi "Trịnh lĩnh đội", nghiền nát sài lang ma hóa, khiến đám người còn lại của Cốt Ma Cung đều lộ ra một tia kinh ngạc.

Ngay cả lão giả áo đen cũng không khỏi đưa mắt nhìn kỹ Trần Vũ.

"Vù... Vù... Vù..."

Lúc này, tổng cộng năm tên kỵ sĩ sài lang của Cốt Ma Cung, cộng thêm lão giả áo đen và vài tên cao thủ Luyện Tạng kỳ thế tục, đã hoàn toàn bao vây ba người Trần Vũ.

- Trần sư đệ, Mục sư muội, là ta hại các ngươi...

Phương Hạo Phi cay đắng nói.

Tình thế hiện nay, đừng nói toàn thân rút lui, ngay cả chạy cầu sinh cũng rất khó.

- Vũ ca, chúng ta có thể chết cùng nhau ở nơi này không?

Gương mặt Mục Tuyết Tình có chút tái nhợt, ngóng nhìn thân ảnh cương nghị cao ngất bên cạnh, trong lòng lặng lẽ lên tiếng.

Trong ba người, chỉ có Trần Vũ là vẫn trấn định, không hề có một tia bối rối nào.

- Chậc chậc, không ít người nha...

Trần Vũ mỉm cười một tiếng, nhìn tám chín tên cường giả Luyện Tạng kỳ vây quanh, bên ngoài còn có một đám hắc y nhân Thông Mạch kỳ và hai gã tộc lão Luyện Tạng kỳ có chút thất thố của Yến Gia Bảo.

Hắn thầm nghĩ, bản thân ném xuống một viên Âm Hỏa Châu này, không biết có thể diệt được bao nhiêu người?

Ngay lúc Trần Vũ còn đang cân nhắc có nên lãng phí viên Âm Hỏa Châu còn sót lại này hay không thì phía sau chợt xuất hiện rối loạn.

- A a...

Vài tiếng kêu thảm thiết truyền đến, nhân thủ Thông Mạch kỳ của mấy nhà Yến Gia Bảo, Lâm gia và Ngô gia lần lượt ngã xuống đất.

"Vù... Vù... Vù..."

Chỉ thấy bốn năm bóng người, nam có nữ có đang giết tới phía bên này.

Người cầm đầu là một trung niên cường tráng, tay cầm trường thương, bổ ra một trận kình khí thương ảnh lạnh lẽo, nháy mắt đã chém ngã ba bốn tên hắc y nhân Thông Mạch kỳ.

- Bùi sư huynh!

Phương Hạo Phi kinh ngạc thốt lên.

- Đồng Ngọc Linh...

Trần Vũ cũng cảm thấy bất ngờ, phát hiện một thiếu nữ xinh đẹp ở trong đó.

Đám người Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh đều ở khu vực gần đây, phụ trách điều tra thanh lý nanh vuốt của Cốt Ma Cung.

Nhìn kỹ lại, bao gồm Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh, tổng cộng có năm tên Luyện Tạng kỳ, đều là thành viên của Vân Nhạc môn.

Ba người khác gồm hai Luyện Tạng sơ kỳ, một Luyện Tạng trung kỳ. Tổng thể thực lực tạm ổn, ngược lại cũng là một nhóm trợ lực không tầm thường.

Chẳng qua, Trần Vũ vẫn có chút nghi hoặc: tại sao đám người Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh có thể kịp thời chạy tới như vậy.

- Hắc hắc, còn may ta cơ trí, lúc dò xét hai nhà Ngô Lâm phát hiện được manh mối, liền liên hệ cho cứ điểm thế tục của Vân Nhạc môn ở gần đây, lưu lại tin tức cho đám người Bùi sư huynh.

Phương Hạo Phi đắc ý nói.

Trong lòng hắn thầm mắng: "Mẹ nó tên lĩnh đội này, cả ngày không quản chuyện gì, lão tử cũng chỉ có thể mưu cầu lối ra khác."

- Thì ra là vậy.

Trần Vũ vui vẻ gật đầu, trong lòng thầm thở phào: "Cuối cùng cũng không cần vì một tên ngốc mà lãng phí viên Âm Hỏa Châu còn lại."

- Ha ha... Một Yến Gia Bảo nho nhỏ, vậy mà có thể kinh động tới "Càn chấp sự" của Cốt Ma Cung. Các hạ hẳn là người phụ trách "Bắc Vân sáu quận" của Cốt Ma Cung phải không?

Bùi sư huynh cười dài, cất bước đi đến gần bên này.

Hắn và Đồng Ngọc Linh cùng những cao thủ Luyện Tạng kỳ liên thủ giết tới, đám người Luyện Tạng kỳ của Yến Gia Bảo và hai nhà Ngô Lâm đều không thể cản nổi.

- A...

Ngay tại chỗ, một lão giả Luyện Tạng kỳ của hai nhà Ngô Lâm đã bị một thương của Bùi sư huynh đánh bay.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 110: Chấp sự áo đen

Bùi sư huynh thật không hổ là lĩnh đội của nhóm Đồng Ngọc Linh, trong lúc nói cười đã đánh chết một tên Luyện Tạng kỳ của hai nhà Ngô Lâm.

- Không tốt! Viện binh của Vân Nhạc môn đến rồi.

Hai lão giả Luyện Tạng kỳ của Yến Gia Bảo đều kinh hoảng.

Trước đó, bởi vì Phương Hạo Phi ra ngoài tra xét, rút dây động rừng, để lộ tin tức cho nên Yến Gia Bảo mới quyết định hành động, vây giết ba tên thượng sứ tông môn này.

Chỉ cần làm sạch sẽ thì Vân Nhạc môn trong thời gian ngắn cũng không nhận được tin tức.

Thế nhưng, phía Yến Gia Bảo không ngờ rằng ba tên thượng sứ trẻ tuổi này, thực lực còn cường hoành hơn cả tưởng tượng.

Chỉ một vòng tùng kích đã đột phá vòng vây, thậm chí còn khiến Yến Hồng bỏ mình một cách khó hiểu.

- Tiểu bối, không ngờ ngươi đã biết thân phận của ta. Xem ra gần đầy nhóm người đầu nhập vào gia tộc thế tục, nhất định có nội gián...

Lão giả áo đen khàn giọng nói.

Đối mặt với đám viện binh Bùi sư huynh, lão giả áo đen vẫn nhếch lên một nụ cười châm chọc, không hề hoang mang chút nào.

- Chấp sự của Cốt Ma Cung ư?

Ba người Trần Vũ đều kinh hãi, không khỏi nhìn kỹ lão giả áo đen từ đầu tới cuối vẫn không xuất thủ kia.

Vừa rồi, lúc ba người đột phá vòng vây, Trần Vũ tận lực tránh né người này, khí tức trên người đối phương khiến hắn cảm nhận được một tia uy hiếp.

- Mấy người các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Ánh mắt âm hàn của lão giả áo đen đảo qua bốn tên cao thủ thế tục Luyện Tạng kỳ của Yến Gia Bảo và hai nhà Ngô Lâm.

Lúc ánh mắt chạm nhau, bốn tên lão giả Luyện Tạng kỳ đều cảm thấy nội tâm run lên.

- Chờ sau khi diệt sát đám đệ tử Vân Nhạc môn này, lão phu sẽ tiến cử các ngươi trở thành thành viên vòng ngoài của Cốt Ma Cung.

Lão giả áo đen truyền âm.

Nghe vậy, hai lão giả của Yến Gia Bảo, thậm chí lão giả và lão phụ của hai nhà Ngô Lâm cũng lộ vẻ mừng rỡ.

Bọn họ sở dĩ đầu nhập vào Cốt Ma Cung, chính là bởi vì thấy cung này vô cùng cường thế, hoàn toàn lực áp ba tông Sở quốc, có hi vọng thống nhất giới tông môn của Sở quốc.

- Xông lên!

Bốn tên Luyện Tạng kỳ thế tục không còn do dự nữa, từ hai bên chặn giết viện binh của Vân Nhạc môn.

"Vù..."

Một luồng khí lưu màu đỏ thẫm dâng lên, thân hình lão giả áo đen chợt lóe liền biến mất.

- Cẩn thận!

Trường thương trong tay Bùi sư huynh run lên, vẩy ra một loạt thương ảnh tím nhạt như giao long, kình khí cường đại chấn cho phạm vi hai trượng đều bốc lên cuồng phong rít gào.

"Ô...ô...ô...n...g!"

Sóng khí màu đỏ thẫm chợt lóe, một thanh quải trượng đốm hồng từ trên trời nện xuống, dấy lên một trận lốc xoáy màu đen tản ra sóng nhiệt cuồng bạo.

- Mở!

Một thương của Bùi sư huynh xé tan sóng khí đỏ thẫm trước mặt, một thương đâm vào trong vòng xoáy.

"A..."

Trước mặt truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Ầm...

Một tên thành viên Luyện Tạng sơ kỳ của Vân Nhạc môn đã bị vòng xoáy màu đen kia quét trúng, thân hình nháy mắt bị cháy xém, ngã xuống đất bỏ mình.

"Vù... Vù... Vù..."

Đồng Ngọc Linh và hai tên thành viên Luyện Tạng kỳ khác đều cấp tốc thối lui vài bước, trên người truyền đến cảm giác bỏng rát.

Còn may vừa rồi Bùi sư huynh đã kịp thời ra tay, ít nhất bổ ra một nửa lực lượng của vòng xoáy màu đen kia. Bằng không, tuyệt đối không chỉ có một người chết.

- Xích Tà Công?

Bùi sư huynh hít sâu một hơi, một kích vừa rồi, trên cánh tay hắn cũng lưu lại một vết thương bỏng rát.

- Ha ha, phản ứng không tệ, chiêu "Xích Chước Vẫn" này của ta vậy mà chỉ giết được một người.

Lão giả áo đen có chút ngạc nhiên.

Quải trượng trong tay hắn xuyên thủng mặt đất, khí tức nóng hừng hực lập tức khiến khu vực xung quanh đỏ rực lên, nhiệt độ cấp tốc tăng lên vùn vụt.

Lúc này, bốn tên Luyện Tạng kỳ của Yến Gia Bảo và hai nhà Ngô Lâm cũng phối hợp với lão giả áo đen giết tới.

Thấy vậy, Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh liếc nhìn nhau một cái, hai người một thương một kiếm, liên thủ nghênh đón lão giả áo đen.

Còn hai tên viện binh của Vân Nhạc môn thì miễn cưỡng cản lại bốn tên Luyện Tạng kỳ thế tục.

Hai chọi bốn, dưới tình huống tu vi xấp xỉ, cho dù là thành viên của tông môn cũng sẽ chịu thiệt, trừ phi là tinh anh trong cùng cấp bậc.

Nhưng nếu so sánh thì tình huống của Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh lại càng nguy cấp hơn.

"Phốc..."

Quải trượng trong tay lão giả áo đen vung lên, một đoàn khí nóng bỏng lập lòe ánh đỏ thẫm, mang theo sóng nhiệt cuồng bạo cuốn thẳng về phía Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh.

- Cẩn thận, Xích Tà Công này ẩn chứa tà độc thiêu đốt cực kỳ bá đạo, không thể để khí kình nội tức nhập vào trong da.

Trường thương trong tay Bùi sư huynh vẽ ra từng đạo khí ảnh thương ảnh màu tím nhạt. Khí ảnh thương ảnh kéo dài, không ngừng nuốt chửng những đám sóng khí nóng bỏng kia.

- Phá!

Thanh phong bảo kiếm trong tay Đồng Ngọc Linh đâm chém ra một chuỗi khí ảnh kiếm ảnh như rắn, lập lòe huyết quang, đâm vào trong đoàn khí nóng rực kia.

"Phốc... Ầm... Ầm... "

Công kích của ba người va chạm, giấy lên một trận sóng nhiệt cuồn cuộn, tiếng nổ vang đì đùng, luồng sóng nhiệt đỏ rực kèm theo lập tức đốt diệt cây cỏ xung quanh.

- Hừ!

Đồng Ngọc Linh hừ khẽ một tiếng, trên cánh tay trắng nõn lưu lại một vết bỏng đỏ rực.

"Ộc..."

Bùi sư huynh chính diện tấn công thì phun ra một búng máu, trên người mảng đen mảng đỏ, nóng rát khó mà chịu nổi.

Hai người liên thủ vậy mà không đỡ nổi vị chấp sự áo đen của Cốt Ma Cung.

- Ha ha! Chấp sự đại nhân thần công cái thế!

- Mọi người cũng ra sức, giết đám thành viên tông môn này, giết một người cũng là công lao.

Đám Luyện Tạng kỳ của Yến Gia Bảo và hai nhà Ngô Lâm nhìn thấy thực lực cường hoành của chấp sự áo đen kia, lòng tin và sĩ khí tăng mạnh.

Tại sườn núi.

Ba người Trần Vũ thì đối mặt với năm tên kỵ sĩ sài lang ma hóa vây công.

Năm người này đều là thành viên chính thức của Cốt Ma Cung, cùng là Luyện Tạng kỳ nhưng so với đám cùng cấp bậc thế tục thì mạnh hơn rất nhiều.

Trong đó, Mục Tuyết Tình và Phương Hạo Phi thì chống lại một tên Luyện Tạng trung kỳ và hai tên Luyện Tạng sơ kỳ, đánh khó phân thắng bại.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người mơ hồ chiếm thượng phong một chút.

Đối thủ của Trần Vũ, ngoại trừ tên "Trịnh lĩnh đội" Luyện Tạng hậu kỳ bị đẩy lùi lúc trước, còn có một tên thanh niên Luyện Tạng trung kỳ khác.

- Chém!

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ nhoáng lên, một trận tàn phong ánh kiếm nhảy múa, nhẹ như lông hồng.

Hai tên đối thủ bày sẵn trận địa đón địch, không dám đối chiến với trọng kiếm của Trần Vũ.

"Vù... Vù... Vù..."

Tàn phong ánh kiếm chớp động, bỗng nhiên lướt tới gần, nhẹ nhàng xẹt qua thân hình hai người.

- Cẩn thận.

Trịnh lĩnh đội hét to, trường kích trong tay chuyển động, vận chuyển mười thành công lực. Tên thanh niên Luyện Tạng trung kỳ thì vung lên đại đao trong

tay, đại đao phun trào nội tức kinh người, cản ở trước mặt.

Không chỉ vậy, sau khi hai người thực hiện một loạt hành động này xong, còn cấp tốc thối lui.

"Keng... Keng..."

Ánh kiếm nhẹ như lông hồng vẽ ra một đường hình cung, đan xen với trường kích và đại đao, đốm lửa bắn tung tóe, truyền đến thanh âm kim loại va chạm.

Thân hình Trịnh lĩnh đội mặc dù đã thối lui nhưng gương mặt vẫn đỏ trướng lên.

"Ộc..."

Tên thanh niên Luyện Tạng trung kỳ thì phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, đại đao trong tay suýt nữa rơi mất.

- Quá mạnh mẽ.

Trịnh lĩnh đội và tên thanh niên đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Trong lúc giao phong, bọn họ đều liều mạng phòng ngự, dùng kỹ xảo giảm bớt lực phản chấn, chỉ một lòng du đấu. Nhưng dù vậy, hai người vẫn bị kiếm pháp quỷ dị này áp chế muốn hộc máu.

- Không thể tiếp tục kéo dài nữa...

Dư quang trong khóe mắt Trần Vũ nhìn thấy tình cảnh chiến đấu bên phía Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh.

Thực lực của tên chấp sự áo đen kia quả thực khủng bố, bốn năm tên Luyện Tạng kỳ bình thường gặp phải, e rằng cũng sẽ bị đoàn diệt.

- Kết thúc đi!

Trần Vũ phát động Lăng Vân bộ cảnh giới đỉnh phong, trái tim giữ lực, tại vị trí cũ chỉ lưu lại vài đạo tàn ảnh chồng lên nhau.

Chớp mắt, một đoàn cương phong màu bạc nhẹ như lông vũ đã cuốn về phía hai người.

- Cản lại!

Hai người biến sắc, không ngờ thân pháp và công kích của Trần Vũ lại đột nhiên tăng mạnh như vậy.

"Keng... Keng... Ầm..."

Đoàn cương phong màu bạc bỗng nhiên hóa thành kiếm cương hình cung trắng lóa, nặng tựa vạn cân, hóa thành kiếm chiêu phạm vi, bao trùm lấy hai người.

- A... không...

Tên thanh niên Luyện Tạng trung kỳ hét thảm, cánh tay cầm đao bị chém đứt bay ra ngoài, máu me tung tóe.

"Keng... Keng... Keng..."

Trịnh lĩnh đội cũng là ốc không mang nổi mình ốc, trường kích rung lắc một trận, ngăn cản kiếm cương màu bạc quét tới trước người.

Dù vậy thì khí huyết của Trịnh lĩnh đội cũng sôi trào lên, bị đẩy lui ra ngoài mấy trượng, bờ vai và cánh tay đều lưu lại hai đạo vết kiếm sâu tận xương.

Lúc hắn quay đầu lại thì tên thanh niên Luyện Tạng trung kỳ đã bị một kiếm của Trần Vũ chém thành hai đoạn.

- Không!

Trịnh lĩnh đội hoảng sợ lập tức lùi lại, bàn tay nắm trường kích cũng bị rách vỡ, máu chảy ròng ròng, mất đi tri giác.

Thứ gì vậy?

Thân hình hắn vừa lùi lại, chợt cảm thấy bàn chân đau nhói, tựa như bị thứ gì đó cắn xé, khắp lòng bàn chân truyền đến một trận hàn ý tê dại.

Trịnh lĩnh đội hét lên đau đớn, thân hình cũng trở nên bất ổn.

Chỉ trong chớp mắt...

"Phốc..."

Một đạo kiếm ảnh cực nhanh tựa như sợi tơ bạc lướt qua người hắn.

- Thật nhẹ thật nhanh...

Thân hình Trịnh lĩnh đội cứng đờ, một đạo vết máu bằng phẳng từ trên dọc xuống dưới, chia thân thể hắn thành hai nửa.

"Ầm..."

Hắn trợn trừng mắt, thi thể ngã xuống đất.

Một kiếm sau cùng tựa như một cơn gió mát, không có bất kỳ trọng lượng nào, đây chính là chân ý "nhẹ" trong Khinh Trọng kiếm pháp.

- Trịnh lĩnh đội!

Ba tên kỵ sĩ sài lang ma hóa của Cốt Ma Cung khác đều hô lên thất thanh.

Trịnh lĩnh đội và tên thanh niên ở trong tiểu đội năm người bọn họ, thực lực cũng là số một số hai, vậy mà chỉ trong nửa khắc đã bị đối phương một hơi chém giết.

Mà lúc này, ba người bọn họ đối mặt với thế công của Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tình cũng bắt đầu có xu hướng không thể chống đỡ nổi.

- Thực lực của Trần Vũ bây giờ so với lúc trước giao thủ cùng ta, e rằng không chỉ mạnh hơn một bậc...

Trong lòng Phương Hạo Phi chấn động.

Trên mặt Mục Tuyết Tình cũng dậy sóng, hai người cùng giao thủ với Trần Vũ, chắc chắn còn mạnh hơn những kẻ liên thủ vây công nàng và Phương Hạo Phi.

"Vù..."

Tàn ảnh nhoáng lên, thân hình Trần Vũ nhoáng lên rồi biến mất, lao xuống sườn núi.

Một khắc sau.

Trần Vũ đã tiếp cận khu vực mà tên chấp sự áo đen giao thủ với Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh.

Khu vực này bị một luồng kình khí nóng rực mà cuồng bạo bao trùm, Luyện Tạng kỳ bình thường căn bản khó mà tới gần được.

Tên chấp sự áo đen lấy sức một người ép cho Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh đều thở dốc, trên thân hai người đã lưu lại vài đạo vết bỏng, mơ hồ có dấu hiệu không chống đỡ nổi.

Nhìn thấy Trần Vũ đến, trên mặt hai người thoáng hiện vẻ mừng rỡ.

- Diệt!

Trần Vũ không nói hai lời, trọng kiếm múa lên một luồng khí xoáy, kiếm cương như gió, cường thế giết vào đoàn khí sóng nhiệt mà lão giả áo đen thi triển ra.

Đoàn khí sóng nhiệt của lão giả áo đen bị xé ra một mảng nhưng trên mặt hắn lại lộ vẻ châm biếm, không hề có chút hoang mang.

- Trần sư đệ! Cẩn thận tà độc của Xích Tà Công thiêu đốt.

Bùi sư huynh thấp giọng nói.

Ồ?

Trần Vũ phát hiện, lúc xé mở tầng nội tức của đối phương, một ít nhiệt lưu màu đỏ thẫm dây lên người, truyền đến cảm giác bỏng rát, thậm chí còn có một loại nhiệt độc cổ quái xâm nhập vào trong cơ thể.

- Chỉ vậy thôi sao?

Trần Vũ cười nhạt, trên người nổi lên đồng văn kim loại, cốt cách cơ bắp trong người phun trào một luồng lực lượng vô hình.

"Phốc... Phốc..."

Nhiệt lưu đỏ thẫm tựa như đánh lên vách đồng, không có chút phản ứng nào.

Trên da Trần Vũ thậm chí ngay cả một chút vết bỏng cũng không có.

- Không bị thương?

Lão giả áo đen hô lên thất thanh, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Sau khi Đồng Tượng công đạt tới xương đồng tiểu thành, Trần Vũ có thể bỏ qua hầu như toàn bộ công kích của Luyện Tạng kỳ.

- Chết đi!

Lúc hắn còn đang giật mình, Huyền Trọng kiếm trong tay Trần Vũ chợt vẽ lên một đạo kiếm cương màu bạc, bao trùm toàn bộ thân thể.

Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh mừng rỡ, lần lượt gia tăng thế công.

"Ầm... Phốc..."

Lưỡi kiếm cương va chạm với quải trượng, tiếng nổ đì đùng vang lên, sóng nhiệt kình phong cuồn cuộn cuốn sạch phạm vi vài trượng.

Cùng lúc đó, thương ảnh và kiếm ảnh của Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh cũng giết tới.

- Tiểu súc sinh...

Trong luồng sóng nhiệt cuồng bạo, thân hình lão giả áo đen cấp tốc lùi lại, phát ra tiếng thở hồng hộc, tóc tai tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ba ba trong rọ

Đợt giao phong kinh thế khiến những người còn lại đều đồng loạt đưa mắt nhìn.

Phịch...

Chỉ thấy lão giả áo đen lui nhanh mấy trượng, quần áo vỡ tan, trán và chân lưu lại vài đạo vết xước.

Khoảng khắc giao phong vừa rồi, hắn căn bản là bị ba người Trần Vũ quần ẩu.

Mấu chốt là Trần Vũ có thể ngạnh kháng tà độc của Xích Tà Công thiêu đốt, Khinh Trọng kiếm pháp hình thành kiếm chiêu phạm vi, quỷ dị vô cùng.

Nếu chỉ một mình Trần Vũ thì lão giả áo đen không hề sợ hãi chút nào.

Nhưng nếu Trần Vũ chống đỡ được công kích chính diện, vậy thì Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh cũng không còn cố kỵ gì, có thể mặc sức công kích, tình huống như vậy tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Trong lúc nhất thời, lão giả áo đen đã bị thương nhẹ, nếu o phải hắn có một kiện Bán Bảo Khí hộ giáp toàn thân, e rằng không chỉ bị chút vết thương như vậy.

- Súc sinh chết đi!

Ánh mắt âm hàn của lão giả áo đen khóa chặt trên người Trần Vũ.

Ô...ô...ô...n...g

Trên người hắn tràn ra một luồng nội tức nóng rực cuồng bạo, quải trượng trong tay lập lòe hồng quang, quét ra một trận sóng nhiệt khổng lồ, giống như một đám mây đỏ.

Uy thế khủng bố dọa người khiến ba người Trần Vũ đều cảm thấy toàn thân bỏng rát khó chịu.

- Trần sư đệ cẩn thận!

Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh đều giật mình sợ hãi, uy thế của một kích vừa rồi, e rằng đã chạm đến cấp bậc Hóa Khí cảnh rồi.

- Các ngươi chỉ cần công kích là được.

Trần Vũ khẽ nói, đồng thời vận chuyển Đồng Tượng công đến cực hạn, cốt cách cơ bắp và ngoài thân đều nổi lên một tầng đồng văn kim loại.

Két két két...

Một trận thanh âm xương cốt răng rắc vang lên giòn giã, tựa như một pho tượng đồng trang nghiêm.

- Trảm!

Trần Vũ nắm trọng kiếm trong tay, huyễn hóa thành một đoàn khí xoáy kiếm cương màu bạc, tiếp xúc với làn sóng nhiệt ập tới, bộc phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Ầm...

Sóng nhiệt mây đen vỡ tung, hóa thành vô số làn sóng nhỏ thiêu đốt, nhưng phần lớn đều bị vòng xoáy kiếm cương xoắn nát toàn bộ.

Phốc... Phốc...

Trần Vũ hứng chịu một trận sóng nhiệt thiêu đốt, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Cũng may là trên người hắn mặc Bán Bảo Khí hộ giáp, sử dụng da lông của Hỏa Tích, có sức chống cự với loại công kích nhiệt như thế này.

Cùng lúc đó.

Chém!

Trọng kiếm trong tay hắn hung hăng vẽ ra một đạo kiếm cầu vồng hình bán nguyệt, chém lên quải trượng của chấp sự áo đen.

- Tiểu tử này...

Lão giả áo đen run sợ, cánh tay nắm quải trượng cũng run lên.

Một kích thịnh nộ của hắn, mặc dù chế trụ Trần Vũ vài phần, nhưng đối phương vẫn có thể chống đỡ được, không thốt một lời, còn hắn ngăn trở một kiếm lực lượng khổng lồ thì bị đánh cho loạn bước tiến.

Cùng lúc đó, Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh cũng từ phía sau giáp kích tới, phối hợp với công kích của Trần Vũ, khiến cho lão giả áo đen luống cuống tay chân, rơi vào nguy cơ.

Ầm... Ầm... Ầm...

Ba người quần công mãnh liệt khiến cho khí huyết lão giả áo đen sôi trào, trên người lại nhiều theemvaif đạo vết thương, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Vị Bùi sư huynh kia mặc dù thể phách phòng ngự không mạnh bằng Trần Vũ, nhưng thế công có thể sánh ngang Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, khiến lão giả áo đen cảm thấy có chút ăn không tiêu.

- A...

Một tiếng hét thảm truyền đến.

Phốc...

Mục Tuyết Tinh chém tới một kiếm, giết chết một tên kỵ sĩ sài lang ma hóa tu vi Luyện Tạng kỳ.

Ồ?

Mục Tuyết Tinh có chút ngạc nhiên.

Vừa rồi, bước chân đối thủ của nàng đột nhiên chậm lại, sau đó hét lên một tiếng đau đớn, giống như dẫm phải đinh. Chính vì vậy nàng mới có cơ hội một kiếm chém địch.

Một màn tương tự cũng xuất hiện bên phía Phương Hạo Phi, một tên Luyện Tạng sơ kỳ giống như giẫm phải đinh, loạng choạng đứng không vững.

Phốc...

Phương Hạo Phi thừa cơ xoay tròn một đao, bất ngờ chém giết đối thủ.

Một tên kỵ sĩ sài lang ma hóa Luyện Tạng trung kỳ cuối cùng thì kinh hoàng bỏ chạy, bị hai người Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tinh liên thủ đánh chết.

Cứ như vậy, ba tên kỵ sĩ sài lang ma hóa Luyện Tạng kỳ đã bị một hơi tiêu diệt, bên phía Cốt Ma Cung chỉ còn lại lão giả áo đen và bốn tên cao thủ Luyện Tạng kỳ thế tục.

Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tình đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Lấy thực lực của hai người, đối mặt với ba đối thủ như vậy, tối đa cũng chỉ có chút chiếm ưu thế, muốn thắng lợi cũng không biết phải đánh tới bao giờ.

Mục Tuyết Tình lập tức phát hiện: dưới đế giày của hai tên địch nhân bị giết có một lỗ máu nhỏ.

- Qua bên kia trợ giúp!

Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tình cũng không có thời gian nghĩ nhiều.

Lúc này.

Yến Gia Bảo và hai tên Luyện Tạng kỳ thế hệ trước đang áp chế hai thành viên viện trợ của Vân Nhạc môn.

Giết!

Phương Hạo Phi và Mục Tuyết Tình gia nhập, lập tức khiến cho bốn người không địch lại.

- Chạy mau! Đều chết cả rồi...

- Ngay cả Càn chấp sự cũng không chịu nổi.

Bốn tên cao thủ Luyện Tạng kỳ thế tục đều già nua, nào còn chút tâm tư liều mạng gì.

A...

Một lão phụ trong đó bị Phương Hạo Phi đánh chết, còn ba lão giả khác thì chạy bạt mạng.

- Đám cỏ đầu tường này.

Thanh âm căm hận của lão giả áo đen truyền đến.

Hắn bị ba người Trần Vũ quần ẩu, bị thương không nhẹ, nghẹn khuất vô cùng.

- Trốn!

Lão giả áo đen biết rằng đại thế đã mất, nếu như càng thêm nhiều Luyện Tạng kỳ như đám người Phương Hạo Phi gia nhập, vậy thì hắn rất có khả năng sẽ bỏ mạng tại đây.

Xích Chước Vẫn!

Quải trượng trong tay lão giả áo đen đột nhiên ngừng lại, ngưng hiện một dòng xoáy khí màu đen, sóng nhiệt cuồng bạo nóng rực càn quét phạm vi hai trượng.

- Cẩn thận!

Sát chiêu phạm vi này khiến cho Bùi sư huynh và Đồng Ngọc Linh đều như lâm đại địch, chỉ có Trần Vũ là có thể ngạnh kháng.

Vù...

Thân hình lão giả áo đen chợt lóe, từ bên phía Đồng Ngọc Linh đột phá, nhoáng cái nhảy vọt lên gốc đại thụ đối diện.

Ộc...

Lúc lão giả áo đen rơi lên cây, thân hình hắn thoáng khựng lại, hộc ra một búng máu. Trong lúc hắn đột phá vòng vây, hắn vẫn bị Bùi sư huynh và Trần Vũ đè đánh không tha.

Cũng may lúc này tọa kỵ phi cầm của hắn đã bay tới.

- Đừng hòng trốn!

Trần Vũ và Bùi sư huynh đuổi sát không buông, chỉ có điều vẫn chậm vài bước.

Mắt thấy lão giả áo đen sắp sửa leo lên phi cầm bỏ trốn.

Vù...

Bùi sư huynh cách không đâm ra một thương, thương ảnh như giao long đánh tới lão giả áo đen.

Trần Vũ còn chưa tấn thăng đến Luyện Tạng kỳ, cho nên công kích cách không vẫn hơi kém. Tuy nhiên, hắn linh cơ chợt động, trong tay xuất hiện một thanh độc kiếm.

Chỉ thấy một đạo kiếm ảnh cực nhỏ không thể thấy rõ, xẹt qua bầu trời đêm, thoáng cái đã đâm trúng bụng phi cầm.

Chính là Ám Xà kiếm.

Đặc tính của kiếm này là vô thanh vô tức, nhất là trong bóng tối rất khó nhận ra.

Dưới đại lực của Trần Vũ gia trì, một kiếm này đâm ngập vào trong bụng phi cầm, lút cả chuôi kiếm.

- Không!

Lão giả áo đen rống to một tiếng, chỉ thấy thân thể phi cầm cứng đờ, kịch độc công tâm, run rẩy rít lên một tiếng, từ giữa không trung rơi xuống.

Nên nhớ, Ám Xà kiếm của Trần Vũ vốn là vật kịch độc, còn trải qua tay hai cường giả Hóa Khí cảnh tăng phục, uy lực càng tăng gấp bội.

- Tốt!

Bùi sư huynh sảng khoái, cùng Trần Vũ liên thủ đuổi giết lão giả áo đen.

- Chậc chậc, đánh chết chấp sự của Cốt Ma Cung cũng là một khoản công lao không nhỏ.

Phương Hạo Phi bay đến gần, cùng xuất thủ đánh kẻ sa cơ.

Vù...

Lão giả áo đen không hề do dự, thân hình lóe lên, để lại một đạo tàn ảnh màu đen nhàn nhạt, xông vào sâu trong Yến Gia Bảo.

Hắn không tìm khu vực trống trải để chạy mà lựa chọn tiến vào nơi có kiến trúc phức tạp như Yến Gia Bảo.

- Tên hồ ly này.

Trần Vũ thu hồi Ám Xà kiếm, thân pháp thôi động tới mức tận cùng cũng không thể rút ngắn cự ly.

Lão giả áo đen kia dù sao cũng là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, ưu thế tu vi khiến tốc độ thân pháp của hắn được tăng lên rất nhiều.

Trong bóng đêm.

Tên chấp sự áo đen rẽ ngoặt bảy tám lần, từ từ tiến sâu vào trong hàng loạt phòng ốc của Yến Gia Bảo.

- Người này trọng thương không nhẹ, tiêu hao cũng cực lớn. Chúng ta chỉ cần khống chế cục diện, phong tỏa toàn bộ Yến Gia Bảo thì hắn cũng không khác gì ba ba trong rọ.

Bùi sư huynh cười nói.

- Một chiêu này thật tàn nhẫn.

Trần Vũ và Phương Hạo Phi cũng bày tỏ đồng ý.

Lúc này, Mục Tuyết Tình, Đồng Ngọc Linh và hai tên thành viên của Vân Nhạc môn cũng từ từ khống chế được thế cục.

Hai lão giả Luyện Tạng kỳ còn sót lại của Yến Gia Bảo cũng đã đầu hàng, còn hai tên Luyện Tạng kỳ của hai nhà Ngô Lâm thì bị tru sát.

Hai tên lão tổ của Yến Gia Bảo phát ra hiệu lệnh, để cao thủ trong Bảo phong tỏa toàn bộ thông đạo ra vào Yến Gia Bảo.

- Ta đi liên hệ với Yến phu nhân.

Mục Tuyết Tình đột nhiên nghĩ đến Yến phu nhân tại Yến Gia Bảo cũng có thế lực nhất định.

Bây giờ, Yến Hồng bỏ mình, Yến Gia Bảo chỉ còn lại hai lão già bị bắt, họa ngoại đã bị trừ, đám người Yến phu nhân có lẽ sẽ lại lần nữa nắm quyền.

Vù...

Thân hình Mục Tuyết Tình chợt lóe lên, rất nhanh đã tới phủ đệ Yến Gia Bảo, đi thẳng tới sương phòng của Yến phu nhân.

Nàng không để ý, lúc này trong bóng tối đằng sau một cái hòn non bộ có một lão giả suy yếu, tay cầm quải trượng đang quan sát, trong mắt tràn ngập âm hàn.

- Yến phu nhân! Vũ Tích.

Mục Tuyết Tình gõ cửa, không có phản ứng, nhưng đèn trong phòng vẫn sáng.

Két...

Nàng đưa tay đẩy một cái, cửa phòng ứng tiếng mở ra.

- Ô ô...

Trên giường truyền đến tiếng động.

Một mỹ phụ cùng một thiếu nữ xinh đẹp bị trói trước giường, mồ hôi chảy đầm đìa, lúc này bọn họ đang ra sức giãy dụa.

- Yến phu nhân! Các ngươi...

Mục Tuyết Tình không khỏi thất sắc, đồng thời cũng cảnh giác nhìn khắp các ngõ ngách trong phòng.

Là ai bắt cóc mẹ con Yến phu nhân?

Thân hình Mục Tuyết Tình chợt lóe, xông lên trước, chặt đứt dây thừng trên người mẹ con Yến phu nhân.

Kết quả nàng phát hiện, nội tức của hai người đã bị thủ pháp đặc biệt phong bế.

- Cẩn... cẩn thận!

Yến Vũ Tích hoảng sợ nhìn sau lưng Mục Tuyết Tình.

- Mỹ nữ, ngươi đang tìm ai?

Một thanh âm trêu ghẹo từ sau lưng truyền đến.

Mục Tuyết Tình chỉ cảm thấy một trận hàn ý chạy dọc khắp sống lưng, nàng cũng không quay đầu mà bổ ra một kiếm.

Vù...

Một kiếm này lại chém vào khoảng không.

Một nam tử thần bí mang mặt nạ thêu hoa, giống như quỷ mị hiện thân.

Tốc độ thân pháp cực hạn, thậm chí vượt qua tưởng tượng của Mục Tuyết Tình, e rằng đệ tử chân truyền trong bổn môn cũng không có người nào có thể sánh được với người này.

- Vô Gian Đạo Tặc.

Một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu.

Mục Tuyết Tình vừa chuẩn bị hét lên thì trước mắt đã hoa lên, bên vai bị một chưởng của đối phương đánh trúng.

Phốc...

Một luồng nội tức quái dị mà âm tà lập tức khóa chặt nội tức toàn thân nàng.

Phốc... Phốc...

Nam tử mang mặt nạ lại liên tục điểm hai cái trên người nàng.

- Ngươi...

Thân thể Mục Tuyết Tình cứng đờ, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

- Mỹ nữ! Ngươi thật thích xen vào việc của người khác. Vốn hai mẹ con này đã bắt đầu nghe lời, lát nữa sẽ ngoan ngoãn lên giường hầu hạ ta. Là ngươi! Chính ngươi đã cho các nàng hi vọng.

Trong mắt nam tử mang mặt nạ thoáng hiện một tia sát cơ lạnh lùng.

Chẳng qua, lúc hắn nhìn thấy dung mạo thanh nhã thoát tục của Mục Tuyết Tình, sát ý trong mắt đại giảm, mỉm cười nói:

- Không ngờ lại là một mỹ nữ cực phẩm, còn là nụ hoa chưa nở. Mặc dù bổn thiếu gia không có hứng thú với thiếu nữ non nớt, nhưng loại tư sắc như ngươi thì ngoại lệ.

Vù... Vù...

Cùng lúc đó, trên nóc nhà đối diện tiểu viện của Yến phu nhân chợt xuất hiện một nam một nữ.

- Tạ sư muội, tặc tử kia quả nhiên lảng vảng quanh đây. Lần này nhất định không thể để hắn chạy thoát.

Sắc mặt Côn Lăng cực kỳ u ám.

- Ta thấy một thân ảnh quen thuộc tiến vào trong đó, rất giống Mục sư muội...

Tạ Tĩnh một thân trang phục thanh lịch cùng cầu sủng ở bên cạnh nhìn vào tiểu viện, dường như phát hiện gì ra có gì đó khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Thủ phạm chân chính

Trong tiểu viện, khu vực hòn non bộ.

Lão giả áo đen sắc mặt trắng bệch, tay cầm quải trượng núp trong bóng tối, thu liễm khí tức toàn thân.

Trên phòng ốc đối diện đột nhiên xuất hiện một nam một nữ, khiến khuôn mặt hắn khẽ run rẩy.

Chẳng qua, ánh mắt của hai người kia lại tập trung vào một sương phòng trong tiểu viện.

Mới đây không lâu, hắn tận mắt nhìn thấy một nữ đệ tử của Vân Nhạc môn tiến vào trong sương phòng, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

-... Rốt cuộc là tình huống gì?

Sắc mặt lão giả áo đen biến đổi không ngừng, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc trước đại chiến, hắn trọng thương, mất đi phi cầm tọa ky, nếu như chính diện chạy trốn, tuyệt đối khó thoát.

Vì vậy, hắn trước tiên lẻn vào trong khu phòng ở của Yến Gia Bảo, nơi này kiến trúc địa hình tương đối phức tạp, vừa trốn vào, quả nhiên tạm thời tránh thoát đuổi giết.

Chẳng qua, lão giả áo đen cũng không ngờ mình lại trốn vào trạch viện của Yến phu nhân.

Trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác không ổn.

Lão giả áo đen cũng không để ý tới trong ao nước hòn non bộ nhô ra một tiểu trùng lớn bằng ngón tay cái.

Trong sương phòng vẫn sáng rực ánh đèn như cũ.

- Ha ha, tối hôm nay thật đúng là náo nhiệt.

Nam tử mang mặt nạ ngồi trên giường, ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như xuyên thủng màn đêm, khống chế hết thảy.

Trước giường.

Ba người Mục Tuyết Tình, mẹ con Yến phu nhân dựa vào nhau, bị phong bế hành động. Ba người đều là mỹ nữ hiếm gặp, tập trung một chỗ lại càng đặc sắc hơn.

- Vô Gian Đạo Tặc... Cục diện của Yến Gia Bảo hiện nay đã định, tại sao ngươi còn không chịu buông tha chúng ta...

Yến phu nhân cắn răng, nói ra những lời tối nghĩa.

Lúc trước, nàng một mực theo hầu hạ Vô Gian Đạo Tặc, đối phương chỉ hứa hẹn bảo hộ một nhà nàng bình an.

Nếu như muốn các nàng giúp hắn báo thù, nắm quyền Yến Gia Bảo, vậy thì nhất định phải mẹ con cùng hầu hạ.

Yến phu nhân vẫn luôn chống đối, nàng vẫn chờ đợi thượng sứ tông môn, hi vọng có thể bình định cục diện.

Cuối cùng, các nàng đã nhìn thấy được hi vọng, chờ đến hôm nay, mắt thấy Yến Hồng đã bại lộ, thế cục sắp sáng tỏ.

- Hừ! Muốn trách thì trách ả nữ nhân ngu xuẩn này.

Nam tử mang mặt nạ lạnh lùng nhìn Mục Tuyết Tình bên cạnh, nếu không phải tư sắc của đối phương mỹ lệ động lòng người, hắn đã sớm tru sát từ lâu.

- Trách ta?

Mục Tuyết Tình cười một tiếng cay đắng.

Ba nữ nhân bị phong bế hành động, chỉ có thể miễn cưỡng mở miệng.

- Nếu không phải ngươi xen vào việc của người khác, giúp đỡ mẹ con hai người này, các nàng sau khi mất đi lòng tin với thượng sứ tông môn, đã sớm cùng nhau thần phục dưới gấu quần ta rồi.

Trong giọng nói của nam tử mang mặt nạ tràn ngập tức giận.

Hắn mặc dù có thể dùng sức mạnh, nhưng như vậy cũng chỉ có thể khiến cho mẹ con Yến phu nhân tự sát, lạc thú cũng mất đi, không được hưởng thụ loại hoan nhạc mỹ hảo như mẹ con cùng hầu hạ.

- Ta hiểu rồi... Yến Gia Bảo nội loạn là bởi vì ngươi mà ra.

Mục Tuyết Tình đột nhiên tỉnh ngộ.

- Phản ứng không chậm. Nếu không tạo ra loại thế cục nguy cơ này, hai mẹ con các nàng sao có thể thần phục ta chứ?

Nam tử mang mặt nạ cười sằng sặc một tiếng.

Nghe thấy lời này, thân hình Yến phu nhân chấn động, run giọng nói:

- Là ngươi... giết phu quân ta?

Bỗng nhiên, nàng đã nghĩ thông suốt một phân đoạn trọng yếu trong toàn bộ chuyện này.

Trước đó, Yến phu nhân vẫn cho rằng Yến Hồng thiết kế âm mưu giết phu quân nàng, hoặc là cấu kết với Cốt Ma Cung.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, thực lực phu quân nàng không tầm thường, nếu muốn giết hắn mà không gây ra bất kỳ động tĩnh gì, cực kỳ khó khăn, vài tên Luyện Tạng kỳ bình thường liên thủ cũng chưa chắc làm được.

- Ha ha... Không sai. Phu quân ngươi là do ta giết, sau đó cho một mồi lửa đốt rụi, ác danh tất nhiên sẽ rơi lên người Yến Hồng.

Nam tử mang mặt nạ không hề phủ nhận.

Nghe vậy, một trận hàn ý lan khắp toàn thân Mục Tuyết Tình.

Thì ra, toàn bộ ngọn nguồn Yến Gia Bảo nội loạn, lại đều bắt nguồn từ Vô Gian Đạo Tặc.

Đám người Yến Hồng, chẳng qua là bị người khác ở sau màn giật dây, từng bước lâm vào âm mưu này.

Lợi dụng lòng người, Yến phu nhân muốn báo thù cho người thân, cố chấp quyền lực, cho nên nam tử mang mặt nạ mới có thể từng bước đánh hạ phòng tuyến của Yến phu nhân và Yến Vũ Tích.

Tại sao Yến Vũ Tích nhìn thấy một màn mẹ nàng hầu hạ Vô Gian Đạo Tặc?

Trái tim Mục Tuyết Tình trở nên lạnh lẽo, với cấp bậc như Vô Gian Đạo Tặc, há có thể không cảm ứng được, chỉ có một nguyên nhân: đó là hắn cố ý làm vậy.

- Mỹ nữ, ngươi phá hỏng chuyện tốt của bổn thiếu gia. Hôm nay ta phải lột sạch xiêm y của ngươi, từng bước chinh phục thiếu nữ ngoài lạnh trong nóng như ngươi.

Ánh mắt nóng bỏng của Vô Gian Đạo Tặc quét qua thân hình xinh đẹp mềm mại của Mục Tuyết Tình.

Trái tim của Mục Tuyết Tình lúc này đã chìm vào bóng đêm vô tận.

Thế nhưng, bây giờ nàng đã bị phong bế, ngay cả nói cũng khó khăn thì đừng nói đến việc cắn lưỡi tự sát.

- Đương nhiên, trước đó, ta còn phải quyết đám ruồi nhặng phiền toái bên ngoài đã.

Nam tử mang mặt nạ đột nhiên xoay người.

Két...

Vô Gian Đạo Tặc mở cửa phòng ra, ánh mắt xẹt qua hòn non bộ trong tiểu viện.

Vù... Vù...

Cùng lúc đó, một nam một nữ từ hai bên tiểu viện bay tới.

Chính là Côn Lăng và Tạ Tĩnh.

- Vô Gian Đạo Tặc! Ngươi sớm thúc thủ chịu trói đi.

Côn Lăng một thân áo tím tung bay trong gió đêm, lấy ra một thanh đại đao.

Vù...

Đại đao rung lên, từng luồng khí đao lạnh lẽo cuốn quanh lưỡi đao, tản mát một luồng khí tức sắc bén đáng sợ.

- Thiếu niên kia... e rằng là đệ tử chân truyền của Vân Nhạc môn.

Trong hòn non bộ, lão giả áo đen kinh hãi.

Thực lực của nam tử mặc áo bào tím tuyệt đối không thua kém hắn, thậm chí càng lợi hại hơn.

Vù...

Tạ Tĩnh ở bên cạnh thì đột nhiên cầm một chiếc khăn tay, thả ra một đám sương mù, mùi thơm rất nồng.

Vù...

Sương mù màu tím ở trong không khí phản ứng cùng một loại vật chất nào đó, lập tức bốc lên một trận khói đen tanh hôi.

- Lại là ngươi phá "Thiên Nữ Túy Hương Tán" của ta?

Nam tử mang mặt nạ giật mình, nhìn về phía Tạ Tĩnh và chiếc khăn tay bốc lên sương mù màu tím nhạt.

- Vô Gian Đạo Tặc, hôm nay ngươi chạy đằng trời không thoát. Tạ sư muội là do ta đặc biệt mời tới, khắc chế thủ đoạn hạ lưu của ngươi. Nàng am hiểu truy tung, bản thân còn biết luyện dược, chính là khắc tinh của loại tặc tử như ngươi.

Côn Lăng cười lạnh một tiếng.

Dứt lời.

Đại đao trong tay hắn bổ ra một đạo đao ảnh màu vàng như mãng xà, xung quanh tràn ngập khí đao như mưa bụi, quét ngang phạm vi một hai trượng.

- Chút tài mọn!

Vô Gian Đạo Tặc cười một tiếng quái dị, ở tại chỗ chớp lóe vài đạo thân ảnh chập chờn mơ hồ.

Phốc... Phốc... Phốc...

Vài đường đao đi qua, hàng loạt tàn ảnh đã bị Côn Lăng trảm diệt, trong đó có một thân ảnh là vẫn thong dong kéo dãn khoảng cách với Côn Lăng.

- Thân pháp thật nhanh!

Thế công cuồng bạo của Côn Lăng căn bản không ngăn được thân pháp của đối phương.

Trong chỗ tối, lão giả áo đen cũng khiếp sợ không thôi, luận tốc độ thân pháp, e rằng Vô Gian Đạo Tặc này có thể dễ dàng thắng hắn một bậc.

Vù...

Thân ảnh của Vô Gian Đạo Tặc lại lần nữa lóe lên như quỷ mị, bỗng nhiên chuyển hướng về phía Tạ Tĩnh.

- Tạ sư muội cẩn thận!

Côn Lăng không khỏi hô lên nhắc nhở.

- Hừ!

Tạ Tĩnh cười lạnh một tiếng, trong tay lật ra một mảnh tơ lụa lam hồng đan xen, huyễn hóa thành một trận gió hồng lam, khí ảnh nổ vang.

Tu vi của vị Tạ sư muội này đã tiếp cận Luyện Tạng hậu kỳ, thực lực tương đương Bùi sư huynh.

- Hắc hắc...

Vô Gian Đạo Tặc cười một tiếng quỷ dị, thân hình không lùi mà tiến, thậm chí dùng một góc độ cực kỳ quỷ dị áp sát, lòng bàn tay đánh ra một đạo khí ảnh màu xám.

Phốc...

Thân hình Tạ Tĩnh bỗng nhiên cứng đờ, trên da nổi lên một tầng đỏ tương, toàn thân khô nóng mềm nhũn.

Phịch...

Tạ Tĩnh nhẹ nhàng ngã xuống đất, tơ lụa quanh người bị nam tử mang mặt nạ dùng một chưởng đánh tan, khóe miệng tràn máu tươi.

Nàng không thể tin nổi, thốt lên:

- Ngươi... ta rõ ràng đã phá giải tà độc nhuyễn hương của ngươi...

- Ha ha, ngươi cho rằng "Thiên Nữ Túy Hương Tán" dễ phá giải vậy sao, hương này sử dụng phương pháp phối chế Thượng Cổ, tài liệu chính sử dụng túi mật của Ngũ Mi Lộc, Mị Linh Hồ cấp bậc Hóa Khí cảnh, hơn nữa còn chuyên điều phối đặc thù với nữ tử... Dưới Hóa Khí cảnh căn bản không có cách nào ngăn chặn.

Vô Gian Đạo Tặc cười một tiếng âm hiểm, đưa tay muốn chộp tới Tạ Tĩnh.

Nếu như hương này dễ phá giải như vậy, hắn há có thể hoành hoành khắp Sở quốc một thời gian dài?

- Tặc tử chết đi!

Côn Lăng từ phía sau giết tới, khí đao đao ảnh ác liệt mà bá đạo tạm thời bức lui Vô Gian Đạo Tặc.

- Côn sư huynh, nhanh lui lại. Ta chỉ có thể phá giải được một bộ phận lực lượng trong "Thiên Nữ Túy Hương Tán, hương này có uy lực gấp bội đối với nữ tử, ta không thể giúp ngươi được.

Trên người Tạ Tĩnh đỏ bừng, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Lúc nàng nói chuyện cũng đồng thời phục dụng vài viên đan dược, lúc này mới khiến cho lửa dục thiêu đốt toàn thân giảm xuống vài phần.

Côn Lăng đỡ Tạ Tĩnh dậy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Muốn chạy sao? Bổn thiếu gia tâm tình không tốt, lưu nữ tử kia lại làm đồ chơi, tha cho ngươi một mạng.

Nam tử mang mặt nạ hừ lạnh nói.

Dứt lời, hắn huýt sáo một tiếng.

Xoạt...

Trong khu vực âm u của tiểu viện có một con quạ kỳ quái toàn thân đen như mực bay tới.

Màu sắc của con quạ này gần như hòa hợp với màn đêm thành một thể.

Quạ quạ...

Con quạ phát ra một trận tiếng kêu quỷ dị, sóng âm vô hình chấn thẳng vào tâm linh.

Thoáng chốc, Côn Lăng chỉ cảm thấy khí huyết tâm thần nhộn nhạo, mà Tạ Tĩnh ở bên cạnh thì càng không chịu nổi, ngã xuống đất, thốt lên:

- Quạ đen này là một loại dị chủng trân cầm, có thể quấy nhiễu tâm thần, có tác dụng hỗ trợ qua lại với "Thiên Nữ Túy Hương Tán" kia.

- Trò chơi bắt đầu.

Nam tử mang mặt nạ cười một tiếng quỷ dị, lúc tiếng kêu chói tai của con quạ kỳ quái vang lên, trongtay hắn cũng xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm cực nhỏ.

Keng...

Thân hình nam tử mang mặt nạ lóe lên rồi biến mất, chỉ thấy trong màn đêm xuất hiện một đạo kiếm hình cungcwcj nhỏ, lúc sáng lúc tối, xoay tròn vặn vẹo quỷ dị.

Đó là kiếm pháp gì?

Côn Lăng thất kinh, thế nhưng hắn bị tiếng kêu của con quạ kia quấy nhiễu thị giác tâm thần, chỉ có thể dùng đại đao trong tay bổ ra một màn lưới đao che ở trước người.

Keng... Keng...

Kiếm cung cực nhỏ bắn ra đốm lửa tung tóe, gần như xuyên thấu lưới đao màu vàng, nhuyễn kiếm trong màn đêm linh động như một con rắn.

- A...

Côn Lăng kinh hãi thối lui vài bước, chỉ thấy trên mặt xuất hiện một đạo vết máu.

- Thân pháp và kiếm pháp này...

Trong bóng tối khu vực hòn non bộ, lão giả áo đen đang lẩn trốn cũng chấn động vô cùng. Nếu như đơn đả độc đấu, e rằng hắn cũng không phải đối thủ của Vô Gian Đạo Tặc.

Huống chi, Vô Gian Đạo Tặc còn có thủ đoạn tầng tầng lớp lớp như vậy.

Ngay lúc hai người Côn Lăng đang tiến thối lưỡng nan.

Vù... Vù... Vù...

Liên tiếp có âm thanh xé gió vang lên, nhanh chóng tiếp cận phía bên này.

Nghe bước chân thì có ít nhất hai ba mươi người.

- Trần sư đệ, ngươi xác định tên chấp sự Cốt Ma Cung chạy đến đây sao?

Phương Hạo Phi thấp giọng hỏi.

- Đừng nói nhảm, bao vây tòa nhà này lại.

Trần Vũ quát to.

Vù... Vù... Vù...

Ngay lập tức, bốn tên Luyện Tạng kỳ Bùi sư huynh, Đồng Ngọc Linh liền dẫn theo đám thủ hạ của Yến Gia Bảo, vây quanh toàn bộ tiểu viện này lại.

- Không tốt, bị đuổi theo rồi.

Trong hòn non bộ, sắc mặt lão giả áo đen lập tức đại biến.

Vù...

Hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, xông ra ngoài, nói với Vô Gian Đạo Tặc:

- Các hạ, hôm nay nơi này đã bị một đám tiểu bối Vân Nhạc môn bao vây, hai người chúng ta liên thủ đột phá vòng vây, còn có vài phần hi vọng.

- Cốt Ma Cung?

Nam tử mang mặt nạ ngưng mắt nhìn lão giả áo đen.

- Không sai, tại hạ là chấp sự ngoại cung của Cốt Ma Cung.

Lão giả áo đen lập tức cho ra câu trả lời thuyết phục.

- Cốt Ma Cung... đáng chết!

Ánh mắt nam tử mang mặt nạ bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, thoắt cái đã biến mất cực kỳ quỷ dị.

Ngay sau đó, một thanh kiếm hình cung đã đâm tới gần sau lưng lão giả áo đen.

- Ngươi...

Lão giả áo đen sợ hãi hét lên, quải trượng trong tay bắn ra một đoàn sóng nhiệt, nhưng bên tai hắn truyền đến tiếng quạ kêu, khiến khí huyết tâm thần đều chấn động.

Phốc...

Một kiếm của nam tử mang mặt nạ đã xuyên thủng tim lão giả áo đen.

Quái trượng của lão giả áo đen bắn loạn xạ khí lưu ra ngoài, đánh lên người nam tử mang mặt nạ, chỉ thấy trong y phục hắn nổi lên một tầng ánh sáng màu xanh, hiện ra hình dáng một bộ nhuyễn giáp phong cách cổ xưa, bao trùm khắp toàn thân.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện đây là một kiện Bảo Khí nhuyễn giáp toàn thân.

Ầm...

Lão giả áo đen ngã xuống đất bỏ mạng, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Hai tầng thân phận

Ầm...

Đám người Trần Vũ vừa mới vây quanh tiểu viện, lại tận mắt trông thấy lão giả áo đen bỏ mạng trong tay nam tử mang mặt nạ.

- Tên này chính là Vô Gian Đạo Tặc xếp thứ hai trên Tru Sát bảng?

Các thành viên Vân Nhạc môn ở đây, bao gồm đám người Bùi sư huynh, Đồng Ngọc Linh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Mặc dù nói lão giả áo đen bị trọng thương, lại thêm nam tử mang mặt nạ xuất kỳ bất ý (*) công kích, nhưng có khả năng chính diện đánh chết đối phương, đã đủ chứng tỏ tên này cực kỳ nguy hiểm khủng bố.

(*) bất ngờ, không đề phòng

- Bùi sư huynh, các ngươi tới rất đúng lúc. Mọi người cùng nhau liên thủ, vây giết tặc này.

Côn Lăng nhìn thấy viện binh đông đảo, trên mặt liền tràn ngập mừng rỡ.

Trạng thái của Tạ Tĩnh cũng hòa hoãn hơn vài phần, gương mặt đỏ rực thoáng lộ vài phần kỳ vọng.

Cho dù Vô Gian Đạo Tặc có cường thịnh hơn nữa cũng không phải là Hóa Khí cảnh, bị nhiều cao thủ Luyện Tạng kỳ vây quanh cũng chẳng khác gì chó cùng rứt giậu.

- Đám ruồi ghê tởm này...

Trong thanh âm nam tử mang mặt nạ hiện ra một tia oán hận chán ghét.

Hắn mưu đồ đã lâu, mắt thấy sắp hoàn thành nguyện vọng mẫu nữ cùng giường, lại bị kẻ khác phá hỏng, còn là bị phá ngay bước ngoặt cuối cùng.

Đầu tiên là Côn Lăng và Tạ Tĩnh truy đuổi, tiếp theo là Mục Tuyết Tình xen vào việc người khác.

Sau đó...

Một đám đệ tử Vân Nhạc môn vây tên lão giả áo đen lại như ba ba trong rọ, đồng thời khiến hắn sa lưới trong đó.

- Trần sư đệ, lẽ nào ngươi biết Vô Gian Đạo Tặc ở đây?

Đồng Ngọc Linh không nhịn được hỏi.

- Thật không biết.

Trần Vũ lắc đầu, có vẻ ngạc nhiên.

Thì ra, lúc trước Trần Vũ biểu hiện bản thân bị lão giả áo đen cắt đuôi truy tung, nhưng trong tối lại thả ra Ngân Nguyệt Trùng Vương, lén lút theo dõi. Mặc dù hoàn cảnh kiến trúc tương đối phức tạp, nhưng lại không có chút ảnh hưởng nào đến con côn trùng này.

Không ngờ, ở nơi này còn ngoài ý muốn bắt được một con "cá lớn" khác.

- Giải thưởng bắt giết Vô Gian Đạo Tặc trên Tru Sát bảng của Vân Nhạc môn tiếp cận 3 vạn điểm cống hiến, còn có Bảo Khí, Uẩn Thể đan thượng phẩm...

Phương Hạo Phi cười ha ha một tiếng.

Ánh mắt Trần Vũ cũng trở nên sáng ngời:

- Vây giết tặc này!

Vù... Vù... Vù...

Trần Vũ, Phương Hạo Phi, Bùi sư huynh, Đồng Ngọc Linh và hai tên Luyện Tạng kỳ khác, tổng cộng sáu tinh anh của Vân Nhạc môn đã xông vào trong tiểu viện.

Vây công Vô Gian Đạo Tặc.

Bên cạnh đó.

Côn Lăng và Tạ Tĩnh rơi vào thế yếu cũng thừa cơ phản công, nỗ lực ngăn cản Vô Gian Đạo Tặc.

Đối mặt với đội hình như vậy, nam tử mang mặt nạ cũng biến sắc.

- Muốn giết ta sao? Một đám hề!

Vô Gian Đạo Tặc cười lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một hạt châu đen, ném xuống đất.

Ầm...

Trong tiếng nổ vang, một tầng sương độc khói đen trong nháy mắt đã nuốt chửng phạm vi mười trượng.

- Cẩn thận!

Sương độc khói đen ập tới, khiến tầm nhìn của mọi người đều bị che khuất.

Khục khục...

Những người bị đám sương mù kia bao phủ đều ho khan khó chịu, con mắt đau nhói.

Chẳng qua, đám người cung có kinh nghiệm phong phú hoặc phản ứng tương đối nhanh.

Phá!

Trần Vũ đánh ra một chưởng Quyền kình ngưng sát hình thái mãng xà, đánh nát chướng khí hắc vụ trong khu vực một hai trượng trước mặt.

Bùi sư huynh thì vẩy ra một thương, đánh tan chướng khí hắc vụ xung quanh thành từng mảnh.

Thân hình hai người cấp tốc lóe lên, từ hai bên trái phải chặn lại sương độc khói đen trong tay nam tử mang mặt nạ.

- Lưu lại!

Trái tim Trần Vũ giữ lực, Lăng Vân bộ đỉnh phong phá vỡ giới hạn võ học thân pháp, trọng kiếm run lên.

Ô...ô...ô...n...g

Một đoàn kiếm cương màu bạc như sóng tạo thành kiếm chiêu phạm vi, phong tỏa đường lui của nam tử mang mặt nạ.

Bùi sư huynh cũng không thua kém, trường thương trong tay bổ ra một màn thương ảnh lạnh lẽo sắc bén, khí kình cuồng phong cuồng bạo bao phủ Vô Gian Đạo Tặc.

Đối mặt với hai người liên thủ chặn giết, lại thêm công kích phạm vi, Vô Gian Đạo Tặc không khỏi biến sắc.

Hắn có lòng tin tiếp được công kích của hai người này, đồng thời toàn thân trở ra.

Thế nhưng, chỉ cần hắn bị kéo dài một chút thời gian, hắn sẽ bị càng nhiều cao thủ Luyện Tạng kỳ như Côn Lăng, Phương Hạo Phi, Đồng Ngọc Linh vây quanh, hậu quả khó mà lường được.

Quạ quạ...

Bỗng nhiên, một con quạ kỳ lạ lại lần nữa xuất hiện trên bầu trời, phát ra thanh âm kỳ dị khiến tâm thần người khác nặng trĩu, khí huyết nhộn nhạo.

Một khắc này, thế công của Bùi sư huynh thoáng đình trệ lại.

Keng...

Nhuyễn kiếm trong tay Vô Gian Đạo Tặc khẽ rung lên, hất trường thương của Bùi sư huynh ra.

Không chỉ có vậy, cánh tay của Bùi sư huynh cũng bị một đạo kiếm ảnh cực nhỏ mà quỷ dị vẽ ra một vết máu sâu chừng nửa tấc, thân thể thối lui vài bước.

Nam tử mang mặt nạ mừng rỡ, sau đó đột nhiên sắc mặt lại biến đổi.

Phốc...

Kiếm chiêu phạm vi đến từ Huyền Trọng kiếm của Trần Vũ bộc phát một đoàn khí xoáy sóng bạc, uy năng không giảm còn tăng.

Xem ra, Trần Vũ không bị thanh âm của con quạ kia ảnh hưởng quá nhiều.

- Tiểu tử này, làm sao có thể...

Ánh mắt của nam tử mang mặt nạ lướt qua Trần Vũ, lộ ra một tia kinh dị.

Bản thân Trần Vũ cũng có chút ngạc nhiên.

Vừa rồi không chỉ Băng Tâm Chi Lệ phát ra tác dụng ngăn trở tâm thần, mà dường như sau khi phục dụng Nguyệt Linh dịch, ý thức tâm thần của hắn đều được tẩy lễ, năng lực chống đỡ tinh thần bên ngoài quấy nhiễu cũng tăng mạnh.

Vù...

Thân hình Vô Gian Đạo Tặc không biết bằng cách nào thoáng khựng lại nửa nhịp, sau đó nhuyễn kiếm dùng phương thức công kích không thể tin nổi, vòng qua một loạt kiếm ảnh to như vại nước để tập kích, kình khí âm lãnh mà bá đạo tràn tới.

Ầm...

Đoàn khí xoáy kiếm ảnh mà Trần Vũ múa ra lập tức chia năm xẻ bảy, thân hình thoáng chấn động.

Đồng thời, một luồng nội tức âm lãnh bá đạo thấm vào trong cơ thể. Nếu không phải Đồng Tượng công đạt tới xương đồng tiểu thành, e rằng một phen này cũng chịu chút nội thương rồi.

- Lực đạo thật lớn!

Vô Gian Đạo Tặc bị một luồng lực lượng khổng lồ chấn cho thối lui, nhìn Trần Vũ với vẻ phẫn hận.

Chỉ giây lát chậm trễ, đám người Côn Lăng, Tạ Tĩnh, Phương Hạo Phi, Đồng Ngọc Linh đã giết tới, các loại công kích cách không ngập đầu giáng xuống.

Phốc...

Thân hình Vô Gian Đạo Tặc chớp động không ngừng, tiếng kình khí nổ tung liên tục vang lên.

- Đáng ghét!

Nam tử mang mặt nạ chật vật, quần áo trên người vỡ tan, lộ ra một bộ nhuyễn giáp màu xanh rực rỡ, tứ chi và thân thể đều được bao trùm bảo hộ.

Keng keng keng...

Trên Bảo Khí nhuyễn giáp kiểu toàn thân liền lưu lại một ít vết rách, thay hắn ngăn cản được không ít thương tổn công kích.

Nếu đổi lại là Luyện Tạng hậu kỳ đỉnh phong, gặp phải một trận cuồng công như vậy, không chết cũng bị phế.

- Tên này kiếm pháp quỷ dị cường đại, thân pháp như quỷ mị, còn có một bọ Bảo Khí phòng ngự...

Trần Vũ cũng tham dự quần công, giật mình không thôi.

Công kích, phòng ngự, tốc độ... Các phương diện của Vô Gian Đạo Tặc đều là đỉnh cấp, không gì có thể uy hiếp.

Tặc này gần như đứng ở vị trí cao nhất dưới Hóa Khí cảnh.

Khó trách hắn có thể đánh chết lão giả áo đen, cũng khinh thường hợp tác với đối phương, hiển nhiên có mười phần lòng tin chạy trốn.

Ngoài ra, Vô Gian Đạo Tặc còn có các loại thủ đoạn như "Thiên Nữ Túy Hương Tán", "linh sủng Quái Nha".

Cũng may là Thiên Nữ Túy Hương Tán đã bị Tạ Tĩnh phá giải hơn phân nửa, nếu không thì e rằng mọi người còn không đủ cho một mình hắn giết.

Quạ quạ...

Con quạ trên trời lại phát ra thanh âm quái dị quấy nhiễu tinh thần mọi người, ngăn cản mọi người đuổi giết.

- Con quạ này thật khiến người khác chán ghét!

Trần Vũ hừ lạnh một tiếng.

Vù...

Thân hình hắn lướt đi, trọng kiếm trong tay bổ ra một mảnh kiếm cương, kình phong nặng nề rít lên, chém thẳng tới con quạ kia.

Bên phía Vân Nhạc môn, Trần Vũ là có năng lực chống cự thanh âm của con quạ này nhất.

Phịch... Phịch...

Quái nha phản ứng cũng rất nhanh, vỗ cánh né tránh, bị kiếm phong quét trúng vài lần, thoáng lảo đảo trên không, nhưng chỉ chịu chút vết thương da thịt.

Sức chiến đấu lúc bình thường của quạ này, ít nhất có thể so với Luyện Tạng kỳ.

Chẳng qua, ngay lúc quái nha tránh được một kích thì thân thể lại lay động kịch liệt.

Vù...

Một tia chớp màu đen, bằng mắt thường khó có thể nhận ra đã đâm trúng bụng của quái nha.

Quạ...

Quái nha rít thảm một tiếng, phần bụng bị xé ra một miệng máu, thân hình bị thi độc đặc thù của Ngân Nguyệt Trùng Vương ảnh hưởng, bỗng nhiên cứng đờ, rơi thẳng xuống đất.

- Tiểu Hắc...

Nam tử mang mặt nạ kinh hô một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn thấy một màn cực kỳ thảm thiết, thiếu niên kia xông thẳng tới, một cước đạp quái nha xuống đất.

Đồng cước!

Trần Vũ đạp xuống quái nha, một cước giẫm nát, máu bắ tung tóe.

- Không! Tiểu Hắc!

Nam tử mang mặt nạ kinh sợ rống to, ngay lúc hắn dừng lại trong chốc lát, đã nghênh đón càng nhiều công kích hơn.

Phành... Phành...

Công kích của đám người Côn Lăng, Bùi sư huynh đều không thể bỏ qua, cho dù có Bảo Khí nhuyễn giáp toàn thân ngăn trở thì nam tử mang mặt nạ cũng hộc máu, thân hình lảo đảo.

Ộc...

Sau khi hắn hộc máu, trong mắt lộ ra một tia độc ác, cưỡng chế nhịn xuống.

Lúc này, hắn đã thị thương không nhẹ, lâm vào đám đông quần ẩu, Thiên Nữ Túy Hương Tán bị phá giải hơn phân nửa, ngay cả trân cầm quái nha luôn theo hắn cũng bị Trần Vũ tru sát.

Đừng nói là liều mạng chém giết, chỉ cần hơi chút sai lầm, e rằng ngay cả hắn hôm nay cũng phải nằm lại tại đây.

Vù...

Bỗng nhiên, thân pháp của nam tử mang mặt nạ biến hóa, trong quỷ mị bao hàm một tia tà dị.

Tốc độ thân pháp mơ hồ tăng thêm một hai phần.

Hả?

Trần Vũ và Côn Lăng đều cảm thấy loại thân pháp này quen thuộc, dường như đã nhìn thấy loại thân pháp này ở đâu đó.

Ngay sau đó.

Keng...

Nhuyễn kiếm trong tay nam tử mang mặt nạ đột nhiên bị thay thế bằng một thanh bảo kiếm thiết mộc kỳ quái, toàn thân kiếm là một tầng đốm xám.

Ô...ô...ô...n...g

Bảo kiếm thiết mộc ở trong tay biến ảo ra một trận kiếm ảnh bùng nổ, sau đó phân liệt ra, sản sinh càng nhiều kiếm ảnh màu xám hư hư thực thực.

Phốc... Phốc... Phốc...

Một khu vực hình quạt phạm vi hai ba trượng đều bị kiếm ảnh đáng sợ bao trùm, xung quanh đều là kiếm ánh màu xám bị phân liệt ra càn quét.

Thế công quỷ dị sắc bén như vậy, nháy mắt liền bức lui ba bốn thành viên Luyện Tạng kỳ như Đồng Ngọc Linh, Tạ Tĩnh, Phương Hạo Phi.

Keng keng keng...

Trần Vũ dù có thể phách Đồng Tượng công cũng cảm thấy đau đớn một hồi, bị khí tức sắc bén lạnh lẽo đâm vào trong cơ thể, thân hình thoáng đình trệ giây lát.

- Quỷ Lê Kiếm, Lục Tà Kiếm Phổ... Ngươi là Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông!

Côn Lăng thối lùi hai bước, không khỏi thốt lên.

Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông?

Đám người Trần Vũ, Đồng Ngọc Linh đều giật mình kinh ngạc.

- Thân pháp và phong cách nội tức này, quả thật rất giống Lữ Tam Thông.

Trần Vũ kịp thời phản ứng lại.

Lần trước ở Ẩn Hồ Đảo, hắn đã tiếp xúc với Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông, thậm chí là giao thủ chốc lát.

Khí đó, chỉ một kích tùy tiện hai ba phần mười thực lực của Lữ Tam Thông đã khiến cho Trần Vũ thiếu chút nữa bị thương.

Ộc...

Nam tử mang mặt nạ thi triển xong sát chiêu Kinh Hồng Nhất Kiếm, cũng bị mọi người công kích, lực phản chấn khiến hắn hộc ra một búng máu.

Vù...

Hắn nhìn đám người Trần Vũ một cái thật sâu, dùng thân pháp quỷ mị thoát đi, kéo giãn khoảng cách nhất định với đám người, thoát ra khỏi tiểu viện.

- Không sai! Chính là Lữ Tam Thông. Thân pháp và kiếm pháp này đều xuất xứ từ Lục Tà Kiếm Phổ, toàn bộ thế hệ trẻ Thiết Kiếm môn, chỉ có hắn tu luyện kiếm phổ này tới hỏa hầu như vậy. Huống chi, Quỷ Lê Mộc Kiếm kia chính là Bảo Khí tùy thân của hắn.

Côn Lăng nghiến răng nghiến lợi nói.

- Vậy còn chờ gì nữa, mọi người cùng nhau đuổi theo! Bắt người này lại, truyền tin đi!

Trần Vũ ngạc nhiên nói.

- Việc này có lẽ...

Côn Lăng lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia do dự.

Bùi sư huynh và Phương Hạo Phi cũng dừng bước, lộ ra biểu tình suy tư.

Hả?

Trần Vũ cảm thấy một tia cổ quái dị thường, tựa như sau khi nhìn thấu thân phận của Vô Gian Đạo Tặc, mấy người ngược lại trở nên chần chờ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Kế hoạch tinh luyện

Sau khi vạch trần một thân phận khác của Vô Gian Đạo Tặc, bất luận là Côn Lăng hay đám người Bùi sư huynh đều thoáng chần chờ.

- Trần sư đệ, bất luận chúng ta có thể đuổi bắt được tặc này hay không. Chuyện xác nhận Vô Gian Đạo Tặc là Lữ Tam Thông cũng rất phức tạp, toàn bộ Sở quốc này, thật đúng là không có người dám động đến hắn.

Phương Hạo Phi nói.

Toàn bộ Sở quốc, không có người nào dám động đến hắn?

Trần Vũ thật sự giật mình, hỏi:

- Lữ Tam Thông có lai lịch gì?

Cho dù là Dịch Vân Phi, thân là con ruột của Thủy Nguyệt tông chủ, e rằng cũng không có lực uy hiếp lớn như vậy.

- Chuyện này phải đề cập tới gia gia của Lữ Tam Thông. Người này là Thái Thượng trưởng lão của Thiết Kiếm môn, tên là Lữ Thiên Thông, biệt hiệu Lữ Thiết Tổ.

Bùi sư huynh nghiêm mặt nói.

- Thái Thượng trưởng lão... Lữ Thiết Tổ?

Trần Vũ chấn động.

Hắn hiển nhiên cũng ở trong tông môn vài năm, ít nhiều cũng nghe qua vài lời đồn.

- Lữ Thiết Tổ là tôn xưng người đời dành cho hắn. Bản thân Lữ Thiên Thông vốn là đại năng Quy Nguyên cảnh, tọa trấn chức vị Thái Thượng trưởng lão của Thiết Kiếm môn.

- Trước khi Cốt Ma Cung xuất thế, Lữ Thiên Thông chính là người đứng đầu tam tông Sở quốc. Hơn nữa, hiện nay hắn còn là vương bài đối kháng Cốt Ma Cung, không có hắn trấn giữ, e rằng ba tông đã sớm bại.

Mấy người lần lượt nói, trong ngữ khí tràn ngập kính phục.

Quy Nguyên cảnh... Thái Thượng trưởng lão... Lữ Thiết Tổ... Người đứng đầu ba tông Sở quốc.

Một chuỗi danh hiệu này đều bao phủ trên thân một người, có thể thấy được địa vị siêu nhiên đáng sợ của Lữ Thiên Thông.

- Thì ra là vậy.

Trần Vũ hít một hơi thật sâu, khó trách mọi người sau khi xác nhận được thân phận của Lữ Tam Thông đều chần chờ, thậm chí từ bỏ ý đồ đuổi giết.

Không có biện pháp, bối cảnh của Lữ Tam Thông quả thật quá đáng sợ, nếu so sánh thì hạng người như Dịch Vân Phi chẳng khác gì tiểu vu gặp đại vu (*).

(*) người giỏi có người giỏi hơn.

- Trước đây, Lữ Tam Thông từng cưỡng hiếp một nữ đệ tử, bị một vị trưởng lão Hóa Khí cảnh của Thủy Nguyệt phái bắt được. Thế nhưng, tên trưởng lão Hóa Khí cảnh kia cũng chỉ có thể giáo huấn hắn một chút mà thôi.

Côn Lăng cười một tiếng cay đắng.

Ngay cả trưởng lão Hóa Khí cảnh cũng chỉ có thể ra tay giáo huấn hắn một chút.

- Chuyện này cực kỳ trọng đại, chúng ta chỉ có thể thông báo cho cao tầng tông môn, nhiệm vụ lần này, tạm thời kết thúc.

Côn Lăng và Tạ Tĩnh liếc nhìn nhau, trên mặt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Đám người Trần Vũ cũng không có bất kỳ tổn thất nào, thậm chí còn tiêu diệt được tên chấp sự áo đen, xem như lập đại công.

Nhưng nhiệm vụ của hai người thì xem như thất bại.

- Được rồi, trong phòng kia...

Tạ Tĩnh đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, mang theo mọi người tiến vào gian phòng của Yến phu nhân.

Rất nhanh, mọi người đã giải cứu Mục Tuyết Tình và mẹ con Yến phu nhân bị nhốt trong sương phòng ra.

Sau khi biết được thế cục của Yến Gia Bảo đã ổn định, toàn bộ địch nhân Cốt Ma Cung cũng bị diệt thì mẹ con Yến phu nhân đều mừng rỡ vô cùng.

- Lữ Tam Thông làm ra loại chuyện thương thiên hại lý như vậy mà vẫn phải bỏ qua cho hắn?

Mục Tuyết Tình lạnh lùng nói, trên mặt tràn ngập phẫn hận.

Thiếu chút nữa là nàng đã bị Lữ Tam Thông này vũ nhục.

Mà Yến phu nhân cũng bị tặc tử này nhiều lần khi nhục đùa giỡn, người nào sẽ lấy lại công đạo cho nàng?

- Chuyện này cứ để lộ ra ngoài ánh sáng, thông qua cao tầng tông môn, để Thái Thượng trưởng lão của bổn tông tiến hành gây áp lực nhất định với Thiết Kiếm môn.

Bùi sư huynh khẽ thở dài.

Có thể đoán được, cho dù nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng nếu Lữ Thiết Tổ một lòng bao che thì Vân Nhạc môn cũng không làm gì được Lữ Tam Thông.

Cùng ngày hôm đó, Côn Lăng và Tạ Tĩnh rời khỏi Yến Gia Bảo, lên đường trở về tông môn.

Trước khi rời đi, hai người cũng báo cho mọi người tình huống chiến trường.

- Cách đây không lâu, trong một hồi đụng độ, ba tông đại bại! Hai vị Hóa Khí Tiên Thiên bỏ mình. Một người trong đó là trưởng lão Hóa Khí cảnh của Vân Nhạc môn.

Tin tức này lập tức khiến đám người Trần Vũ chấn động.

Trưởng lão vẫn lạc!

Có thể thấy được, ba tông chiến đấu với Cốt Ma Cung đã bước vào giai đoạn quyết chiến.

- Toàn bộ vận mệnh tông môn Sở quốc, có lẽ sẽ có một câu trả lời quyết định vào nửa năm sau.

Phương Hạo Phi ngưng trọng nói.

Một khi đại chiến chân chính bộc phát, đám đệ tử thế hệ mới như Trần Vũ, Phương Hạo Phi, Đồng Ngọc Linh, Mục Tuyết Tình đều phải ra chiến

trường.

Suy cho cùng, đây cũng là thời khắc then chốt sinh tử tồn vong của tông môn.

Đến tối, Trần Vũ, Phương Hạo Phi, Mục Tuyết Tình và bốn người Bùi sư huynh, Đồng Ngọc Linh bắt đầu cùng nhau phân phối chiến lợi phẩm.

Lần này, mặc dù mọi người không bắt giết được Vô Gian Đạo Tặc, nhưng lại chém giết được thành viên và chấp sự của Cốt Ma Cung, chiến lợi phẩm tương đối phong phú.

- Giết chết sáu tên Luyện Tạng kỳ Cốt Ma Cung. Thu hoạch được năm kiện Bảo Khí, trong đó quải trượng của tên lão giả áo đen là tinh phẩm trong Bảo Khí hạ phẩm. Những thứ khác, bao gồm Bán Bảo Khí, sài lang ma hóa,... tương đương 14 vạn Nguyên thạch thứ phẩm...

Bùi sư huynh cho ra tổng kết.

Phân phối công lao lần này, Bùi sư huynh cho rằng ba người Trần Vũ nên chiếm công đầu.

Nhất là Trần Vũ, không thể không kể công.

Bùi sư huynh quyết định tặng cho Trần Vũ cái quải trượng của lão giả áo đen, cộng thêm 2 vạn Nguyên thạch thứ phẩm.

Có lẽ, quải trượng này có giá trị còn gấp ba lần Bảo Khí bình thường.

Bên cạnh đó.

Phía Bùi sư huynh cũng hao tổn một thành viên Luyện Tạng kỳ, cần phải bỏ ra một kiện Bảo Khí và 2 vạn Nguyên thạch thứ phẩm để trợ cấp.

Người xuất lực lớn nhất đã được khen thưởng, người hi sinh cũng được trợ cấp bồi thường.

Mọi người cũng không hề có ý kiến gì đối với việc phân phối như vậy.

Cứ như vậy, Trần Vũ nhận được cái quải trượng này, lúc chạm vào, liền mơ hồ cảm thấy một luồng nhiệt lưu nóng bỏng.

Một kiện tinh phẩm Bảo Khí hạ phẩm, cộng thêm hai vạn Nguyên thạch thứ phẩm.

Trần Vũ cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Ngoài những chiến lợi phẩm này, hắn còn nhận được hối lộ từ chỗ Yến Hồng và đồ bồi thường khi hợp tác với gia tộc của Sở Phong Vân.

Bên cạnh đó, bản thân nhiệm vụ lần này cũng được khen thưởng thù lao nhất định.

Có thể nói, trong nhiệm vụ lần này, Trần Vũ đã kiếm được đầy bồn đầy bát.

Mấy ngày sau đó...

Ba người Trần Vũ và đám người Bùi sư huynh cũng đi tới hai nhà Ngô Lâm, tiến hành chỉnh đốn, lúc soát quét sạch cứ điểm và dư nghiệt Cốt Ma Cung.

Bên phía Yến Gia Bảo này sẽ do Trần Vũ toàn quyền quyết định.

Cuối cùng, thiếu bảo chủ Yến Phi kế thừa chức vị Bảo chủ, còn Yến phu nhân và Yến Vũ Tích sẽ trợ giúp phụ tá.

Qua mười mấy ngày chỉnh đốn, khu vực Yến Gia Bảo đã ổn định trở lại.

Lúc này, bên phía Vân Nhạc môn cũng phái người truyền tin đến, thúc giục ba người Trần Vũ mau chóng trở về tông môn.

Ba người Trần Vũ không dám lưu lại, hôm sau lập tức khởi hành.

Ba người một nhà Yến phu nhân nhìn theo ba vị thượng sứ tông môn rời đi, trong mắt tràn ngập cảm kích.

- Mẹ, tỷ tỷ, ta cũng muốn tiến vào thế giới tông môn.

Thiếu bảo chủ Yến Phi quyết tâm nói, trong mắt tràn ngập chờ mong.

- Phi nhi, bây giờ giới tông môn hỗn loạn vô cùng, nguy cơ tứ phía. Ngươi có Linh Thể hạ phẩm, tư chất không yếu, làm tốt Bảo chủ thì ngày sau cũng có thể danh chấn một phương.

Yến phu nhân trìu mến nói.

...

Ba ngày sau.

Ba người Trần Vũ trở lại Vân Nhạc môn, đi tới Tông Vụ Đường giao trả nhiệm vụ, đồng thời nhận khen thưởng nhiệm vụ.

Làm lĩnh đội, Trần Vũ thu được 6000, 7000 điểm cống hiến, 2000 Nguyên thạch thứ phẩm làm thù lao.

Trong Tông Vụ Đường, ba người Trần Vũ được Lâm đường chủ tiếp kiến.

- Sau nhiệm vụ lần này, các ngươi có thể nghỉ ngơi tối đa mười ngày, sau đó sẽ bị phái đến chiến trường tiền tuyến.

Lâm đường chủ nghiêm túc nói.

Bây giờ là thời khắc sinh tử tồn vong của ba tông. Thành viên của Vân Nhạc môn, từ trưởng lão cho tới đệ tử ngoại môn đều phải cùng tồn vong với tông môn, bỏ ra một phần sức lực.

Ba người Trần Vũ đã sớm dự liệu được việc này.

- Bây giờ ta đã tấn thăng đến xương đồng tiểu thành, chỉ cần phục dụng Uẩn Thể đan thượng phẩm là tùy thời có thể tấn thăng đến Luyện Tạng kỳ, lúc đấy năng lực tự vệ cũng sẽ tăng nhiều.

Trong lòng Trần Vũ vẫn trấn định.

Hắn đã sớm ý thức được sự gian nan trong tràng hạo kiếp chiến tranh tông môn Sở quốc, cho nên vẫn luôn chuyên tâm tu hành, tích súc thực lực.

Lâm đường chủ mỉm cười bổ sung:

- Ba người các ngươi đều là tinh anh nội môn, hơn nữa thân phận bối cảnh không tầm thường. Đến lúc đó, có lẽ nhiệm vụ trên chiến trường đều là phòng thủ hoặc hậu cần mà thôi. Nhưng nếu chiến cuộc quá hung hiểm thì vẫn có khả năng phải đi tiền tuyến, chính diện đối kháng.

Sau khi trở về nơi ở, Trần Vũ tiếp tục sưu tập tài liệu phương thuốc "linh tham mật rắn", đồng thời bắt đầu mua một ít trân khoáng luyện khí.

Một ngày nọ, Trần Vũ đi tìm sư tôn.

Mao trưởng lão vừa vặn ở trong phủ đệ, sau khi từ tiền tuyến trở về không lâu, rõ ràng trên mặt hắn đã có chút tiều tụy.

- Ngươi có chuyện gì thì nói nhanh lên, vi sư sẽ lập tức triệu tập một nhóm đệ tử thành viên mới đi trợ giúp tiền tuyến.

Mao trưởng lão than thở một tiếng.

Đây là lần đầu tiên Trần Vũ nhìn thấy vài phần sốt ruột lo lắng trên mặt sư tôn.

- Lần này đệ tử đến đây là vì hai chuyện...

Trần Vũ đơn giản nói.

Chuyện thứ nhất: chuyện Vô Gian Đạo Tặc là Lữ Tam Thông.

Suy cho cùng, trong ngày quần ẩu hôm đó, Trần Vũ chính là người đã đánh chết con quạ đen trân cầm của Lữ Tam Thông.

- Chuyện Lữ Tam Thông là Vô Gian Đạo Tặc thì trước đây cũng từng có người suy đoán. Về việc này, ta sẽ nhờ Thái Thượng sư thúc của bổn tông tỏ thái độ, để cho Lữ Thiết Tổ quản giáo cháu trai của hắn một chút.

Mao trưởng lão nói, trong ngữ khí có chút bất mãn.

Nghe vậy, Trần Vũ mới thở phào một hơi, mặc dù không làm gì được Lữ Tam Thông, chẳng qua, sau chuyện này, ít nhất cũng có thể khiến cho hắn thu liễm khiêm tốn một đoạn thời gian.

- Chuyện thứ hai: Đệ tử muốn trước khi ra chiến trường, tinh luyện vũ khí một chút, dung nhập trân khoáng như Nguyệt Linh khoáng vào Huyền Trọng kiếm.

Trần Vũ tiếp tục nói.

Chuyện thứ hai mới là mục đích chủ yếu của hắn.

Tại phương diện tu vi, Trần Vũ tùy thời có thể tấn thăng Luyện Tạng kỳ, cho nên hắn cũng không quá lo lắng.

Bây giờ hắn muốn tinh luyện Bảo Khí, tốt nhất là có thể đến Sở gia một chuyến.

- Sở gia? Bổn tông đang muốn Sở gia phái một ít viện binh đến tiền tuyến chống đỡ Cốt Ma Cung.

Ánh mắt Mao trưởng lão sáng lên.

- Tìm Sở gia cầu viện binh?

Trần Vũ thoáng rùng mình.

Sở gia là thế lực gia tộc phụ cận Vân Nhạc môn, nhưng cũng không hoàn toàn phụ thuộc vào Vân Nhạc môn giống Yến Gia Bảo.

Bây giờ, Vân Nhạc môn tìm Sở gia cầu viện binh, có thể thấy được thế cục tương đối gấp gáp.

- Chuyện này tông chủ sẽ nói chuyện với lão tổ Sở gia, ngày mai ngươi hãy theo thủ tịch đệ tử Tông Thiên Thần đến Sở gia một chuyến.

Mao trưởng lão nói.

- Làm phiền sư tôn.

Trần Vũ biểu đạt cảm tạ.

Với tình huống hiện tại, đệ tử muốn ra ngoài cũng không đơn giản.

- Được rồi, việc tinh luyện vũ khí cần không ít trân khoáng. Kiện vũ khí ngươi muốn tinh luyện cần tài liệu linh khoáng gì, vi sư có thể cho ngươi tham khảo.

Mao trưởng lão bỗng nhiên lộ vẻ hứng thú.

Trần Vũ phỏng đoán: có lẽ Mao trưởng lão lại muốn giao dịch một ít Nguyệt Linh khoáng của mình.

Đây cũng là một cơ hội.

Trần Vũ muốn nghe một ít ý kiến của Mao trưởng lão, thuận tiện giao dịch một ít trân tài luyện khí từ chỗ hắn.

Cứ như vậy, hắn lấy ra Huyền Trọng kiếm và Ám Xà kiếm, đặt trước mặt Mao trưởng lão, thi triển một chút, chỉ phát huy sáu, bảy phần mười thực lực.

- Huyền Trọng kiếm này ngươi dựa vào ưu thế lực lượng, miễn cưỡng có thể phát uy được phần lớn uy năng. Chất liệu và phẩm cấp của kiếm này không tệ, nhưng tiêu hao khá lớn, tạm thời không thích hợp đề thăng. Hơn nữa, muốn tinh luyện trọng kiếm cũng cần tốn hao tài liệu luyện khí gấp vài lần vũ khí bình thường.

Mao trưởng lão trầm ngâm nói.

- Ngược lại Ám Xà kiếm này, kiếm càng ngắn nhỏ thì có thể tinh luyện đề thăng đến Bảo Khí trung phẩm, trả giá không nhiều. Mặc dù Bảo Khí trung phẩm thích hợp với Hóa Khí cảnh, sợ rằng Luyện Tạng kỳ cũng không duy trì được bao lâu. Nhưng ngươi đề thăng đoản kiếm này tới cấp bậc Bảo Khí trung phẩm, vào thời khắc mấu chốt dùng làm đòn sát thủ, kết hợp với ưu thế cận chiến, trong nháy mắt bạo phát, e rằng dưới Hóa Khí cảnh cũng không mấy người có thể ngăn cản được ngươi.

Mao trưởng lão vui vẻ nói, dường như đã tưởng tượng được tình cảnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Kịch độc vĩnh viễn

Trần Vũ rất tán đồng kiến nghị của Mao trưởng lão.

Bảo Khí trung phẩm cần phải là Hóa Khí cảnh mới có thể phát huy như ý, Luyện Tạng kỳ bình thường không thể duy trì được bao lâu.

Huyền Trọng kiếm là vũ khí chính của Trần Vũ, thích hợp chém giết cận thân. Nếu như đề thăng tới Bảo Khí trung phẩm, không chỉ trả giá rất đắt mà tiêu hao cũng càng mạnh, không thể chiến đấu lâu dài.

Tương đối mà nói, tinh luyện Ám Xà kiếm đến cấp bậc trung phẩm, lại phối hợp với ưu thế cận chiến của Thể tu, có thể tạo ra sức bộc phát trong nháy mắt.

Hơn nữa, độc kiếm này vốn dĩ thích hợp dùng để xuất kỳ bất ý tập kích hoặc ám sát.

Tiếp đó, Trần Vũ lại dùng 5 cân Nguyệt Linh khoáng để giao dịch 4 cân vẫn thạch và 3 cân Hoàng Đồng Tinh từ chỗ Mao trưởng lão.

- Vẫn thạch không phải bàn cãi, có thể đề thăng phẩm chất và uy lực của vũ khí, còn Hoàng Đồng Tinh này, không chỉ có thể tăng cường độ cứng rắn của vũ khí mà còn có thể gia tăng độ sắc bén.

Mao trưởng lão giải thích.

Vẫn thạch và Hoàng Đồng Tinh đều là trân khoáng luyện khí hiếm gặp, cộng thêm Nguyệt Linh khoáng trong tay Trần Vũ thì lại càng như hổ thêm cánh.

Đương nhiên, những thứ này mới chỉ là tài liệu chính, còn cần một ít tài liệu luyện khí phụ trợ khác.

Sau khi giao dịch xong, Trần Vũ cũng trở về nơi ở ngoại môn, chỉnh lý lại vốn liếng trong tay.

Nhiệm vụ thế tục lần này, hắn thu hoạch được rất nhiều.

Giết tên thủ lãnh mũi ưng, thu được một kiện Bảo Khí, 23 khối Nguyên thạch chính phẩm, bao gồm một vài thứ vụn vặt khác.

Tiền bồi thường từ việc ký hiệp nghị hôn ước với Sở gia, hắn thu được một gốc Thổ Linh Tham trăm năm và hai cái túi mật Hung Xà Vương. Chẳng qua, Thổ Linh Tham đã bị hắn sử dụng rồi.

Trong Yến Gia Bảo, Yến Hồng hiến lên 100 khối Nguyên thạch chính phẩm và một kiện Bán Bảo Khí giáp da.

Cuối cùng, tiêu diệt nhóm chấp sự Cốt Ma Cung, hắn thu được một thanh tinh phẩm Bảo Khí hạ phẩm quải trượng và 200 khối Nguyên thạch chính phẩm.

Nhiệm vụ khen thưởng cũng là 2000 Nguyên thạch thứ phẩm.

Chỉ riêng nguyên thạch thì hắn đã có hơn 3 vạn, cộng thêm chỗ nguyên thạch còn thừa chưa dùng hết, Trần Vũ có tổng cộng 3 vạn 6000 Nguyên thạch thứ phẩm.

Chẳng qua, khiến hắn đau đầu chính là tính toán giá trị của hai kiện Bảo Khí kia, nhất là Bảo Khí quải trượng.

Trong phòng.

Trần Vũ lấy ra Uẩn Thể đan thượng phẩm, hơi trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn bỏ qua không dùng đến.

Bây giờ, hắn chỉ cần phục dụng một viên Uẩn Thể đan thượng phẩm là tùy thời có thể tấn thăng Luyện Tạng kỳ, hơn nữa cũng sẽ không khiến căn cơ bất ổn.

- Không lâu sau sẽ phải đi tiền tuyến, tu vi của ta bảo trì thấp một chút, như vậy sẽ được an bài nhiệm vụ tiền tuyến dễ hơn rất nhiều.

Ánh mắt Trần Vũ lóe lên.

Lúc nên khiêm tốn thì tuyệt đối không được huênh hoang.

Lúc làm nhiệm vụ tiền tuyến, ngay cả trưởng lão Hóa Khí cảnh cũng có thể vẫn lạc chứ đừng nói là Luyện Tạng kỳ.

Hai ngày sau, trước gian điện trung tâm.

Trần Vũ và một nam tử mặc trường bào thanh tùng đứng cùng một chỗ.

- Bái kiến Tông sư huynh.

Trần Vũ khách khí chào hỏi.

Nam tử mặc trường bào thanh tùng này có ánh mắt rất sắc bén, trong mắt ẩn chứa thần quang, tràn ngập một loại áp bách vô hình.

Chính là thủ tịch đệ tử - Tông Thiên Thần.

Lần này gặp Tông Thiên Thần, Trần Vũ càng cảm thụ được một loại áp lực to lớn kinh người, thậm chí còn có một tia áp bách tinh thần.

- Tông Thiên Thần, dường như ngươi đã tấn thăng rồi...

Trần Vũ lộ vẻ hoảng sợ.

Từ sau khi dung nhập trái tim thần bí, giác quan của hắn tăng lên rất nhiều, nhất là việc cảm ứng các loại sóng năng lượng.

- Sư đệ mắt sáng như đuốc, mười ngày trước ta đã tấn thăng tới Hóa Khí cảnh, còn chưa thể thu liễm khí tức như ý.

Tông Thiên Thần cười nhạt nói.

Thủ tịch đệ tử Hóa Khí cảnh!

Trần Vũ không thể không bội phục Tông Thiên Thần có thiên phú kinh người, không hổ là người đứng đầu đệ tử chân truyền.

Càng hiếm có là: Tông Thiên Thần thân là thủ tịch đệ tử, tu vi Hóa Khí cảnh, thường ngày đối đãi với đệ tử cũng không có chút ngạo khí nào.

- Trần sư đệ, ta nghe nói Sở gia thiếu ngươi một món nợ ân tình, có thể để cho Cổ đại sư ra tay giúp ngươi tinh luyện một kiện vũ khí. Nói không chừng lần này sư huynh ta còn được hưởng sái vinh quang từ ngươi nha.

Tông Thiên Thần bỗng nhiên cười một tiếng.

Thì ra, sau khi Tông Thiên Thần tấn thăng Hóa Khí cảnh, cũng muốn tinh luyện một chút Bảo Khí hạ phẩm trong tay.

Vừa vặn hắn dùng thân phận thủ tịch đệ tử tu vi Hóa Khí cảnh, đại biểu tông môn đi Sở gia mượn chút viện binh.

...

Cùng ngày hôm đó.

Tông Thiên Thần và Trần Vũ cưỡi một con phi cầm chuyên dụng của tông môn, bay thẳng đến Sở gia.

Không đến một ngày.

Hai người đã tới một tòa thành trấn gần Sở gia.

Trước mặt là một mảnh kiến trúc lâm viên bố cục hợp lý, phong cảnh đẹp mắt.

Gia chủ Sở gia dẫn theo vài tên cao tầng nghênh đón Trần Vũ tiến vào mảnh kiến trúc lâm viên này.

Dọc theo đường đi, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, cảnh trí hợp lòng người.

Trần Vũ cũng không gặp được Sở Phong Vân. Tại Sở gia, địa vị của Sở Phong Vân tối đa cũng chỉ có thể xem là trung tầng, cắm rễ trong thế tục mà thôi.

- Lão tổ của nhà ta chờ đợi đã lâu.

Gia chủ Sở gia cười nói, hết sức cung kính với vị thủ tịch đệ tử Tông Thiên Thần này.

Không lâu sau, trong một gian lầu các cổ xưa.

Tông Thiên Thần và Trần Vũ đã được gặp một lão giả tóc bạc mặt mày hồng hào.

Chính là lão tổ Sở gia!

Đây không phải là Luyện Tạng kỳ trấn thủ tiểu gia tộc, mà là Hóa Khí cảnh thứ thiệt.

- Bái kiến Sở tiền bối, Thiên Thần đại biểu sư tôn vấn an sức khỏe ngài...

Tông Thiên Thần không kiêu ngạo không siểm nịnh chào hỏi.

- Hóa Khí cảnh? Hậu sinh khả úy.

Lão tổ Sở gia cảm ứng được khí tức trên người Tông Thiên Thần, trong mắt chợt lóe tinh quang.

- Ta còn nhớ rõ Thiên Thần người dường như còn chưa quá 20 tuổi phải không? Tuổi tác như vậy đã tấn thăng Hóa Khí cảnh, sau này cũng có vài phần hi vọng vấn đỉnh Quy Nguyên cảnh.

Lão tổ Sở gia cảm thán, trên mặt lộ ra vài phần ước ao.

Trên con đường tu hành này, mỗi người đều cần tranh thủ thời gian. Bản thân hắn cũng phải đến năm 60 tuổi mới tấn thăng Hóa Khí cảnh. Tuổi tác như vậy, cho dù may mắn tấn thăng thành công thì tiềm lực bản thân cũng đã khai thác triệt để.

- Thiên Thần năm nay 21 tuổi, cuối cùng vẫn cách mục tiêu tấn thăng Hóa Khí cảnh trước 20 tuổi một bước. Ta nghe sư tôn nói: nếu tấn thăng Hóa Khí cảnh trước 20 tuổi, sau này sẽ có hi vọng rất lớn tấn thăng Quy Nguyên cảnh.

Tông Thiên Thần đáp.

Nghe trong giọng điệu của hắn, không tấn thăng Hóa Khí cảnh trước 20 tuổi chính là tiếc nuối lớn nhất.

- Quả thật, bây giờ những vị tồn tại Quy Nguyên cảnh của Sở quốc, phần lớn đều tấn thăng Hóa Khí cảnh trước 20 tuổi. Nhưng sự tình không có tuyệt đối, Tông hiền chất và bọn họ lúc còn trẻ đều không có chênh lệch rõ ràng, sau này đăng lâm đỉnh phong giới tông môn Sở quốc cũng không phải là việc khó.

Lão tổ Sở gia lại cười nói.

Sau đó, ánh mắt của hắn rơi xuống trên người Trần Vũ.

Trải qua một phen giới thiệu, lão tổ Sở gia thoáng lộ vẻ kinh dị, thốt lên:

- Ngươi chính là Trần Vũ – người đệ tử có hôn ước với Uyển Ngọc?

- Chính là vãn bối.

Trần Vũ có chút lúng túng.

Hắn phát hiện, khoảng khắc lão tổ Sở gia nhìn chằm chằm mình, trên mặt không nhìn ra được biểu lộ là thưởng thức hay chán ghét.

Tiếp đó, Tông Thiên Thần và lão tổ Sở gia lại thương lượng một ít chi tiết về chuyện viện binh, đến tiền tuyến chống chọi Cốt Ma Cung.

Tại phương diện này, Vân Nhạc môn đã đạt thành hiệp nghị với Sở gia.

- 6 tên Luyện Tạng kỳ, 32 tên Thông Mạch kỳ. Đây đã là một phần lực lượng rất lớn của Sở gia ta, nếu nhiều hơn sẽ khiến lực lượng trong bổn tộc trống rỗng.

Lão tổ Sở gia thở dài một hơi.

Trên bản chất, chuyện lần này là Vân Nhạc môn bức bách Sở gia xuất viện binh. Ba tông ở phía trước đánh trận đầu, sao có thể để cho Sở gia ở phía sau ngồi ăn chực được.

Đồng thời, đây cũng là một loại biến tướng tỏ thái độ quy phục.

Sau khi Sở gia xuất viện binh, có nghĩa là sẽ đứng ở trận doanh của ba tông, phân rõ giới hạn với Cốt Ma Cung.

Nói xong chính sự.

Tông Thiên Thần và Trần Vũ cùng đưa ra thỉnh cầu với lão tổ Sở gia, đề nghị được tinh luyện vũ khí.

Lão tổ Sở gia không dám thất lễ, mặc dù không thể bảo đảm trăm phần trăm khiến vị Luyện Khí Sư kia trợ giúp, nhưng cũng sẽ vì hai người mà ra mặt một lần.

Suy cho cùng, Sở gia cũng đã từng đồng ý sẽ chấp nhận một yêu cầu của Trần Vũ, mà Tông Thiên Thần làm thủ tịch đệ tử, sau này càng có khả năng trở thành nhân vật đỉnh phong giới tông môn Sở quốc, tuyệt đối không thể khinh suất đắc tội.

Nửa canh giờ sau, phía sau trụ sở của Sở gia, trong một ngọn núi đơn độc.

Trần Vũ và Tông Thiên Thần nhìn thấy một lão đầu để chòm râu dê xấu xí.

- Cổ đại sư!

Tông Thiên Thần và Trần Vũ đều khách khí chào hỏi.

- Nể mặt Sở lão đầu, ta đáp ứng gặp các ngươi một lần. Lấy ra tìa liệu và vũ khí của các ngươi để ta nhìn xem. Nếu như cấp bậc quá thấp, chi phí quá thấp, ta chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Lão đầu để râu dê có vẻ không quá tình nguyện nói.

Lúc này, Tông Thiên Thần lấy ra một thanh cổ kiếm loang lỗ rỉ sét, lại lấy ra một ít tài liệu luyện khsi, trong đó có bảy tám cân vẫn thạch và vài loại trân khoáng cùng cấp bậc.

- Ồ? Thanh kiếm này dường như truyền thừa đã lâu rồi.

Cổ đại sư tò mò nhận lấy thanh kiếm, quan sát vài lần.

Sau khi nhìn kỹ một phen, Cổ đại sư mới tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc là phương pháp đúc luyện cổ này đã tàn khuyết không ít, nhưng nội tình tài liệu cũng không tệ, tinh luyện thành Bảo Khí trung phẩm cũng không có vấn đề gì lớn.

- Làm phiền Cổ đại sư.

Tông Thiên Thần mừng rỡ nói.

- Chẳng qua, ta muốn thu của ngươi 300 khối Nguyên thạch chính phẩm, đồng thời còn giữ lại hai cân vẫn thạch và ba cân Tử Sa Tinh...

Cổ đại sư bổ sung.

- Không thành vấn đề.

Mặc dù Tông Thiên Thần đau lòng, nhưng lại không thể cự tuyệt. Trong tông môn cũng có Luyện Khí Sư, nhưng so với vị trước mắt thì vẫn kém hơn nửa bậc.

Sau đó, Trần Vũ lại lấy ra Ám Xà kiếm của mình, sau đó bày ra vẫn thạch, Hoàng Đồng Tinh và Nguyệt Linh khoáng.

- Ồ! Nguyệt Linh khoáng!

Trong mắt Cổ đại sư thoáng hiện một tia mừng rỡ.

- Những tài liệu này của người tuyệt đối có thể đề thăng thanh kiếm này lên Bảo Khí trung phẩm. Thế nhưng, sau khi tinh luyện sẽ khiến độc lực giảm đi.

Cổ đại sư nói.

- Tại sao lại như vậy?

Trần Vũ biến sắc.

Nên nhớ: Đặc tính lớn nhất của Ám Xà kiếm chính là độc lực.

- Đương nhiên, nếu ngươi nguyện ý xuất ra 3 cận Nguyệt Linh khoáng, 300 Nguyên thạch chính phẩm. Lão phu có một khối Huyết Độc Thạch trân tàng, dung nhập vào trong đó có thể vĩnh viễn cố định kịch độc trong đó, đồng thời tăng phúc độc lực, sau này dù tiếp tục tinh luyện cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Lời nói tiếp theo của Cổ đại sư đã để lộ cái đuôi hồ ly của hắn.

Trần Vũ không biết nói gì, vị Cổ đại sư này rõ ràng là muốn gạt Nguyệt Linh khoáng của hắn mà.

- Nhân phẩm của lão phu thế nào, ngươi có thể đi hỏi thăm, tuyệt đối không gạt ngươi. Như vậy đi, lão phu lại thêm vào cho ngươi một lần danh ngạch tinh luyện vũ khí.

Trong mắt Cổ đại sư lộ vẻ chờ mong.

- Được rồi.

Trần Vũ đáp ứng.

Cứ như vậy, hắn thêm vào ba cân Nguyệt Linh khoáng luyện khí là đủ. Suy cho cùng thì thể tích của Ám Xà kiếm tương đối nhỏ, mà Nguyệt Linh khoáng cũng chỉ là một loại chủ tài trong đó mà thôi.

Đồng thời Trần Vũ còn phải xuất ra 3 cân Nguyệt Linh khoáng và 300 Nguyên thạch chính phẩm làm thù lao.

Đương nhiên, Cổ đại sư cũng sẽ xuất ra một viên Huyết Độc thạch để gia nhập vào Ám Xà kiếm, củng cố và đề thăng kịch độc của kiếm này.

- Cổ đại sư, chúng ta có một yêu cầu quá đáng. Ngài có thể nhanh chóng giúp chúng ta luyện chế xong vũ khí hay không? Bởi vì chúng ta sắp phải ra chiến trường rồi.

Tông Thiên Thần nói.

- Không thành vấn đề, nhưng các ngươi phải hỗ trợ làm trợ thủ.

Mí mắt Cổ đại sư thoáng giật.

Hắn tất nhiên có thể nhìn ra Tông Thiên Thần là Hóa Khí cảnh, nếu trợ giúp dùng chân khí gia trì, vậy thì hiệu suất tinh luyện vũ khí sẽ càng cao hơn.

Cứ như vậy, mấy ngày tiếp theo, Trần Vũ và Tông Thiên Thần đều làm trợ thủ cho Cổ đại sư, tinh luyện vũ khí.

Đến tối, trong phòng của Cổ đại sư.

Lúc chỉnh lý tài liệu, Trần Vũ đứng trước lò dung luyện, chợt nhìn thấy một viên cầu kim loại ảm đạm cũ nát.

- Hả?

Ánh mắt của Trần Vũ lập tức bị viên cầu kim loại cũ nát kia hấp dẫn.

Thịch thịch thịch...

Trái tim trong cơ thể cũng nhảy lên cực kỳ gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Tấn thăng luyện tạng kỳ

Viên cầu kim loại này...

Trái tim Trần Vũ đập mạnh, thầm nghĩ: đây không phải là một trong ba viên cầu kim loại từng xuất hiện tại hội đấu giá Ẩn Hồ sao?

Thịch thịch thịch...

Trái tim đập mạnh, truyền đến cảm giác khát vọng chờ mong.

Trong lúc mơ hồ, Trần Vũ cảm thấy không gian tinh thể màu bạc trong trái tim thần bí nổi lên chấn động mờ mịt.

- Cổ đại sư, ngài cũng có viên cầu kim loại như vậy sao?

Trần Vũ cố kiềm chế sự kích động trong lòng.

Biểu hiện ngoài mặt là bất ngỡ, đầu tiên nói rõ bản thân cũng có viên cầu này để tiêu trừ cảnh giác của đối phương.

Trên thực tế, Trần Vũ đang có chủ ý với viên cầu này.

- Viên cầu này sao?

Cổ đại sư tùy ý nói:

- Là một sư đệ của ta mua được ở hội đấu giá Ẩn Hồ, bỏ ra 1 vạn 8000 Nguyên thạch thứ phẩm lại không nghiên cứu ra trò gì. Hắn đưa viên cầu này đến chỗ ta, hi vọng có thể dung luyện, phá giải loại tài liệu tạo thành nó.

- Kết quả thì sao?

Trần Vũ cười, lấy ra một viên cầu kim loại giống hệt.

Lúc trước, trên hội đấu giá Ẩn Hồ có ba viên cầu kim loại như vậy, lần lượt bị Dịch Vân Phi, Trần Vũ và lão giả mặt đen mua đi.

- Không có kết quả, chất liệu tạo nên viên cầu kim loại này cực kỳ cứng rắn, hơn nữa phương pháp luyện chế cũng rất cổ xưa, bao hàm thành phần của Không Gian Tinh Thạch. Cho đến nay ta vẫn không thể dung luyện được nó.

Cổ đại sư lắc đầu nói.

- Không biết có gì khác với viên cầu này của ta hay không.

Trần Vũ thuận tay cầm viên cầu kim loại cũ nát ở bên cạnh lò dung luyện lên.

Cổ đại sư liếc nhìn một cái, cũng không để ý.

Ngay khoảng khắc Trần Vũ cầm lấy nó, một màn quen thuộc chợt phát sinh.

Phốc...

Nơi trái tim truyền đến một luồng hấp lực sâu thẳm, nhịp tim trầm trọng như núi, khiến không gian trước mắt xuất hiện một loại ảo giác như không gian chồng lên nhau, lắc lư chấn động.

Ngay lập tức, viên cầu kim loại trong tay bỗng nhiên run lên, một luồng lực lượng không minh huyền cơ bị hút vào trong trái tim thần bí.

Một khắc sau.

Trong không gian tinh thể màu bạc, tại vùng u ám chợt hiện lên một ít quang điểm tinh thể màu bạc.

Ô...ô...ô...n...g

Những quang điểm màu bạc này cấp tốc bay đi, dung nhập vào không gian tinh thể màu bạc hiện nay.

Trong khoảnh khắc.

Không gian tinh thể màu bạc dưới sự quan sát của Trần Vũ nhanh chóng khuếch trương rồi bành trướng, thoáng cái đã lớn hơn gấp đôi.

Không gian tinh thể màu bạc ban đầu chỉ lớn bằng bàn tay, sâu ba tấc.

Bây giờ nó vẫn lớn bằng lòng bàn tay, nhưng đã sâu đến sáu tấc, giống như một cái hộp nhỏ.

- Có thể biến thành hình hộp chữ nhật thì tốt.

Trần Vũ nhìn không gian tinh thể màu bạc nhỏ vừa hình thành, không khỏi tiếc nuối.

Nếu như là không gian tinh thể màu bạc hình chữ nhật thì hắn có thể cất Ám Xà kiếm vào trong đó, càng có thể phát huy hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Ý niệm của hắn vừa động, không gian tinh thể màu bạc còn chưa ổn định lại đột nhiên vặn vẹo một trận.

Ô...ô...ô...n...g

Không gian tinh thể màu bạc đột nhiên kéo dài tới hơn một thước, chẳng qua độ sâu và độ rộng cũng giảm đi phân nửa, quả thật hình thành một không gian hình chữ nhật.

- Thật tốt quá.

Trong lòng Trần Vũ mừng rỡ vô cùng.

Không gian tinh thể màu bạc trong trái tim thần bí tuyệt đối không cùng một khái niệm với túi trữ vật ở bên ngoài.

Đây là một không gian độc lập, không cần quan tâm đến trọng lượng, chỉ cần dùng ý niệm là có thể lấy vật hoặc cho vật vào.

Thậm chí, ngay cả Ngân Nguyệt Trùng Vương cũng có thể tiến vào trong này.

Túi trữ vật thì không thể thu được vật sống, trừ phi là túi chứa sủng vật đặc chế, thế nhưng giá cả so với túi trữ vật cùng thể tích thì còn đắt hơn rất nhiều.

- Tiểu tử, lẽ nào ngươi biết lai lịch viên cầu kim loại này?

Thanh âm của Cổ đại sư truyền đến.

- Đại sư nói đùa, ngay cả ngài cũng không nhìn ra được nó là thứ gì, ta làm sao biết được.

Trần Vũ thầm vuốt mồ hôi lạnh.

Vừa rồi thiếu chút nữa là lộ tẩy, bị Cổ đại sư phát hiện dị thường.

Hắn thả xuống viên cầu kim loại, bắt đầu tập trung giúp Cổ đại sư luyện khí.

Hai ngày sau.

Một thanh Ám Xà kiếm mới đã được dung luyện thành công.

Đập vào mắt là một thanh đoạn kiếm xám xịt không bắt mắt, cẩn thận nhìn kỹ thì có thể thấy được bề mặt thân kiếm hiện lên một tầng hoa văn màu xám, mười phần tinh xảo.

Trần Vũ dung nhập nội tức vào trong, cảm giác kiếm này giống như một cái động không đáy, hấp thu nội tức gấp ba lần so với bình thường.

Ô...ô...ô...n...g

Trên bề mặt Ám Xà kiếm nổi lên một màn ánh sáng màu xám tro quỷ dị, khẽ vạch một cái, tàn ảnh chợt lóe, hầu như không có bất kỳ âm thanh nào.

Trần Vũ cảm giác lực sát thương của kiếm này đã vượt xa Huyền Trọng kiếm.

E rằng dưới Hóa Khí cảnh không có bao nhiêu người có thể bảo mệnh được dưới một kiếm này.

- Sau khi dung nhập Nguyệt Linh khoáng vào, lúc ban đêm, kiếm này có thể duy trì trạng thái đặc thù vô thanh vô tức, đồng thời nơi có ánh trăng có thể khiến nó tăng thêm ba thành uy lực.

Cổ đại sư cười nói.

Hắn rất hài lòng thanh độc kiếm vừa tinh luyện xong. Suy cho cùng thì tài liệu dung luyện cũng cực kỳ khó kiếm.

Tông Thiên Thần ở bên cạnh nhìn thấy kiếm này, trong mắt cũng thoáng hiện một tia kinh ngạc.

Một đệ tử Thông Mạch kỳ như Trần Vũ, vậy mà có thể sớm chuẩn bị được một thanh Bảo Khí trung phẩm tốt như vậy.

- Nơi có ánh trăng thì uy lực sẽ tăng phúc ba thành, điều này chẳng phải chứng tỏ, vào đêm trăng thì kiếm này sẽ tiếp cận tinh phẩm cùng cấp bậc sao?

Trần Vũ kinh ngạc thốt lên.

- Không chênh lệch bao nhiêu.

Cổ đại sư gật đầu.

Dùng Nguyệt Linh khoáng dung luyện vũ khí, đặc trưng lớn nhất chính là thể hiện ở điểm này.

Lại qua ba ngày.

Vũ khí của Tông Thiên Thần cũng tinh luyện thành công, vẻ mặt hắn hết sức hài lòng.

Đương nhiên.

Tinh luyện vũ khí và luyện chế vũ khí là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Vũ khí của hai người vốn là tinh phẩm trong Bảo Khí hạ phẩm, cộng thêm một loạt trân tài linh khoáng trân quý mới có thể đề thăng tới Bảo Khí trung phẩm.

Nếu muốn thực sự luyện chế một kiện Bảo Khí trung phẩm thì e rằng ít nhất phải mất mười ngày nửa tháng.

Sau khi tinh luyện vũ khí xong, hai người dẫn theo một nhóm nhân mã của Sở gia trở lại Vân Nhạc môn.

Vừa quay về nội môn thì Trần Vũ đã nhận được tin tức từ Tông Vụ Đường.

- Trần sư đệ! Sáu ngày sau ngươi sẽ gia nhập đại đội viện binh thứ sáu, đi tiền tuyến viện trợ, trợ giúp trấn thủ thành Lô Vân.

Một tên chấp sự mỉm cười nói.

- Làm phiền chấp sự rồi.

Trần Vũ thoáng thở phào một hơi.

Ba tông sắp nghênh đón đại quyết chiến với Cốt Ma Cung, tất cả đệ tử đều sẽ bị phái đi tiền tuyến phòng ngự.

Nhiệm vụ tiền tuyến khẳng định rất phiêu lưu, nhưng trình độ nguy hiểm giữa mỗi nhiệm vụ thì lại có chút khác biệt.

Loại nhiệm vụ thủ thành như Trần Vũ lại tương đối an toàn, ít nhất không cần lên tuyến đầu chém giết hoặc làm đội cảm tử pháo hôi.

Sau khi xác nhận như vậy, chuyện đầu tiên Trần Vũ muốn làm là trùng kích Luyện Tạng kỳ.

Hiện nay, căn cơ của hắn đã vững chắc không gì sánh nổi, mức độ nội tức tinh thuần vượt xa cùng cấp bậc, thậm chí có thể so với Luyện Tạng kỳ.

Chỉ còn thiếu một chút nữa là Trần Vũ có thể tấn thăng Luyện Tạng kỳ.

Lúc này, Trần Vũ lấy một viên Uẩn Thể đan thượng phẩm từ không gian tinh thể màu bạc ra phục dụng.

Đan dược vào bụng, hắn liền cảm thấy một luồng nhiệt lưu ấm áp bành trướng, dâng trào trong cơ thể, từng chút từng chút dung nhập vào nội tức và kinh lạc.

Trần Vũ ngồi xếp bằng, vận chuyển "Vân Sát tâm pháp", bắt đầu trùng kích Luyện Tạng kỳ.

Lúc này.

Mạng lưới kinh lạc bên trong cơ thể Trần Vũ đã hoàn toàn đả thông, không ngừng sinh sôi, nội tức lớn mạnh được tinh luyện đến mức tận cùng.

Luồng nội tức mãnh liệt tinh thuần này bắt đầu trùng kích vào trong kinh lạc.

Trước đó, Trần Vũ không phải chưa từng thử trùng kích, nhưng vẫn luôn thiếu một chút, chủ yếu là bởi vấn đề tư chất.

Mà bây giờ, dưới tác dụng của dược lực Uẩn Thể đan, mạng lưới kinh lạc đã trở nên mềm mỏng hơn, tựa như tờ giấy, vừa chọc liền thủng.

Vù...

Vân Sát nội tức giống như ngựa hoang thoát cương, cường thế xông vào mạng lưới kinh lạc, tràn nhập 12 kinh lạc chủ.

Mạng lưới kinh lạc thông suốt khắp tạng phủ thân thể, trong quá trình tu hành, có thể cường hóa tạng phủ, cải biến thể chất người khác.

Vì vậy, cấp bậc này còn được xưng là Luyện Tạng kỳ.

Sau khi đạt đến Luyện Tạng kỳ, thể lực của người tu hành sẽ trở nên mạnh mẽ, nội tức càng trở nên hùng hậu. Khí mạch càng kéo dài thì khi sử dụng Bảo Khí cũng sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hai ngày sau.

Nội tức của Trần Vũ di chuyển bên bên trong kinh mạch, cuối cùng ngưng đọng lại, quy về trong khí hải đan điền.

Trong đan điền từ từ hình thành một đoàn khí xoáy màu xanh đen.

Cuối cùng cũng Luyện Tạng thành công.

Kể từ đó, toàn bộ nội tức đều có ngọn nguồn, chỉ cần thân thể có sinh mệnh lực thì bên trong khí hải sẽ tự động khôi phục nội tức.

Đây cũng là lý do tại sao nội tức của Luyện Tạng kỳ rất hùng hậu, khí mạch càng kéo dài.

Ầm...

Trần Vũ vung ra nắm quyền, trong không khí phát ra tiếng rít gào, ngưng hiện thành một đạo quyền ảnh sát khí hình thái mãng xà khổng lồ, bề ngoài nổi lên hoa văn màu xanh dữ tợn, thể hiện uy lực sát khí kinh người.

E rằng Luyện Tạng kỳ đối mặt với uy lực sát khí như vậy cũng sẽ cảm thấy khí huyết tinh thần suy yếu vài phần.

- Một quyền tùy ý liền có thể đánh ra Quyền kình ngưng sát, sát ảnh càng thêm ngưng thực.

Trần Vũ lộ vẻ mừng rỡ.

Quá trình trùng kích Luyện Tạng kỳ thuận lợi hơn tưởng tượng rất nhiều. Toàn bộ quá trình này, Trần Vũ luôn cố gắng ổn định, bước nào ra bước đấy.

Trần Vũ phát hiện, nội tức của mình bây giờ còn tinh thuần hơn cả Luyện Tạng trung kỳ.

Mà sau khi tấn thăng, cảnh giới của hắn cực kỳ ổn định.

Mấy ngày sau...

Trần Vũ thoáng củng cố tu vi một chút, liền bắt đầu lĩnh ngộ kiếm pháp và Vân Sát quyền.

Phương diện kiếm pháp thì tất nhiên là Khinh Trọng kiếm pháp, bây giờ Trần Vũ sẽ quy nạp nó lại thành Khinh Trọng Kiếm Quyết.

Khinh Trọng Kiếm Quyết: Lấy sở trường kiếm pháp quy nạp hai loại ý cách phong cách tương phản là nặng và nhẹ, bao gồm kiếm pháp, kỹ xảo vận chuyển nội tức.

Như vậy thì môn kiếm pháp này mới có thể xem là độc lập mở ra một con đường võ học kiếm đạo mới.

Trần Vũ tin tưởng, sau khi dung hợp môn kiếm pháp này, uy lực tuyệt đối có thể sánh với võ học đỉnh cấp, thậm chí là võ học đỉnh cấp tầng thứ Nhập Môn.

Mặt khác, tại phương diện Vân Sát quyền, sau khi Trần Vũ tấn thăng Luyện Tạng kỳ, hắn liền có thể phát huy được uy lực lớn nhất của nó.

Trần Vũ có cảm giác, quyền pháp của mình đã mơ hồ chạm tới cảnh giới đỉnh phong.

- Một khi Vân Sát quyền đạt tới đỉnh phong, lĩnh ngộ chân ý thì sẽ có tỷ lệ nhất định ngưng luyện ra "Vân Sát chân khí".

Trong lòng Trần Vũ có chút chờ mong.

Nếu như có thể ngưng luyện ra vài tia "Vân Sát chân khí", không chỉ uy lực bá đạo không gì sánh được mà còn có thể đả thương Hóa Khí cảnh. Trọng yếu hơn là có thể gia tăng tỷ lệ tấn cấp Hóa Khí cảnh.

Chẳng qua, Luyện Tạng kỳ muốn ngưng luyện ra Vân Sát chân khí thì quả thật quá khó khăn. Có yêu cầu rất lớn đối với tư chất, ngộ tính, kỳ ngộ,...

Mấy ngày sau, cuối cùng cũng đến lúc đến tiền tuyến tham chiến.

Mà những ngày cuối cùng, Vân Sát quyền của Trần Vũ vẫn không thể đạt tới đỉnh phong.

- Có lẽ nên đến chiến trường, thông qua giết chóc và tràng diện máu tanh tàn khốc để giúp ta đột phá.

Trần Vũ khẽ lẩm bẩm.

Hắn trải qua giết chóc không ít. Chẳng qua, loại giết tóc máu tanh như trên chiến trường thì quả thật chưa từng trải qua.

Sáng sớm hôm đó, Trần Vũ đến trước Vân Thiên Điện, nơi này đã tập trung hơn 200 người.

Từ trưởng lão Hóa Khí cảnh cho đến đệ tử Thông Mạch kỳ đều xuất hiện, có quen thuộc, có xa lạ.

Trong đó, Trần Vũ bắt gặp được không ít gương mặt quen thuộc, có Đồng Ngọc Linh, Đoàn Kiêu Long, Mục Tuyết Tình, Nam Cung Lễ, Hoàng Phủ Lâm,...

- Lần này ta sẽ dẫn các ngươi đến tiền tuyến chiến trường. Ba tông Vân Nhạc môn, Thiết Kiếm môn, Thủy Nguyệt phái chúng ta sắp sửa tiến hành một tràng sinh tử đại chiến với Cốt Ma Cung.

Một thanh âm nữ tử trong trẻo êm tai truyền đến.

Người lên tiếng là một mỹ nhân mỹ lệ xuất trần, trán ngọc mày ngài, tư thái đoan trang diễm lệ, gương mặt tinh xảo như đồ tuyết sứ, thần thánh trang nghiêm, có một loại khí chất thánh khiết khiến người khác không dám khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Sơ lâm chiến trường

Đông đảo thành viên tông môn trên sân đều bị mỹ nhân cung trang có danh xưng "Hạ Vũ tiên tử" hấp dẫn sự chú ý.

- Hạ tiên cô?

Trần Vũ có chút trầm tư, nhìn mỹ nhân cung trang này, chợt nhớ tới đoạn thời gian trước Vân Nhạc môn xuất hiện phản đồ.

Lúc đó, Thu trưởng lão phản bội, đánh trọng thương Hạ tiên cô, trộm đi một nhóm vẫn thạch.

Không ngờ lần này người dẫn đầu lại là Hạ tiên cô.

Mục Tuyết Tình đứng bên cạnh Hạ tiên cô, lần này nàng cũng theo sư tôn đến chiến trường tham chiến.

Trước Vân Thiên Điện.

Một đám nhân mã thoáng chỉnh đốn, sau đó khởi hành lên đường đến tiền tuyến chiến trường.

...

Suốt ba bốn ngày lên đường không ngừng nghỉ...

Một tòa thành thị khổng lồ to lớn nhập vào trong sơn thể, đập vào tầm mắt đám người.

-... Đây là thành Lô Vân?

Đám đệ tử đều ngẩng đầu nhìn.

Tòa thành trì khổng lồ trong tầm mắt cực kỳ hùng vĩ, phần lớn nhập vào trong giữa sơn thể, vị trí cao nhất thậm chí tiếp cận đám mây mù lượn lờ trên bầu trời.

Bức tường thành trì do một loại nham thạch màu xanh dựng nên, mang đến cảm giác trầm trọng đập vào thị giác.

Ầm... Ầm...

Tại một nơi khác của thành Lô Vân chợt truyền đến từng tiếng nổ vang dội, chân khí nội tức nổ tung và thanh âm vũ khí va chạm liên miên bất tuyệt.

Hiển nhiên phía đó là tiền tuyến ba tông giao phong với Cốt Ma Cung.

Vù... Vù...

Cách từ rất xa mọi người cũng có thể cảm thấy được kình phòng và khí tức giết chóc vô hình tràn tới.

Vân Sát nội tức trong cơ thể Trần Vũ chợt kích động, tựa như cảm giác được sát khí khổng lồ trên chiến trường.

- Viện binh của Vân Nhạc môn.

Hạ Vũ tiên tử cầm một cái cờ xí tương tự cờ xí trên tường thành, vẫy vẫy một ít ám hiệu.

Vù... Vù... Vù...

Rất nhanh, trên cự thành đã thả xuống một ít dây thừng hoặc thang cuốn.

Phải biết rằng: thành Lô Vân ở giữa không trung trăm trượng, nằm trong sơn thể, tương đối dốc đứng, Thông Mạch kỳ cũng không thể dựa vào võ học khinh thân mà leo lên.

Đại đa số người đều sẽ dùng thang cuốn hoặc dây thừng để trèo lên thành Lô Vân.

Vù... Vù...

Cũng có một ít Luyện Tạng kỳ có võ học khinh thân không tệ, lựa chọn những khu vực độ dốc không lớn, đạp vách đá bay lên.

Không lâu sau, toàn bộ đám viện binh Vân Nhạc môn đã tiến nhập thành Lô Vân.

Cùng ngày hôm đó, đám đệ tử tinh anh Trần Vũ cũng được an bài nhiệm vụ tương ứng, phần lớn là phụ trách hậu cần hoặc phòng thủ.

Đến tối, đám đệ tử Trần Vũ sẽ lên tường thành tiền tuyến, tham dự lần phòng thủ đầu tiên cùng nhau.

Trên tường thành bày đặt một ít nỏ, xe bắn đá, đều là những khí giới công thủ thành vượt xa thế tục.

Trong đó, Trần Vũ có thể thấy được vài tên tráng hán kéo một cái nỏ lớn, một lượt bắn ra vài mũi tên nỏ hạng nặng vào trong bầu trời đêm.

Những khí chói công thủ thành này, uy lực vượt xa thế tục, ngay cả Luyện Thể kỳ cũng rất khó kéo nổi.

- Cốt Ma Cung tấn công! Đám lính mới các ngươi, lần đầu tiên lên chiến trường thì hãy trợ giúp trông coi khí giới. Nếu Cốt Ma Cung giết tới, trợ giúp chém giết.

Một tên trung niên mặc trọng giáp trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy trong bầu trời đêm truyền đến tiếng rít của phi cầm, có thể thấy được trên trăm đầu phi cầm hóa thành từng điểm đen dung nhập vào bóng đêm bay quanh tập kích.

Cưỡi trên những phi cầm kia, ít nhất cũng là Luyện Tạng kỳ.

Đám kỵ sĩ cưỡi phi cầm của Cốt Ma Cung đều cầm cung nỏ, xạ kích viễn trình. Có một số thì cầm các loại đao kiếm thương mâu, lần lượt giết tới, kèm theo đủ loại công kích cách không.

- A a...

Trên tường thành thỉnh thoảng có người chết thảm.

Những kỵ sĩ cưỡi phi cầm kia đều là Luyện Tạng kỳ, thực lực không tầm thường, hơn nữa qua lại phiêu hốt bất định, chỉ cần đánh ra một kích liền rời đi.

Vù... Vù... Vù...

Trên tường thành, từng chiếc xe bắn nỏ phóng ra một loạt mũi tên hạng nặng, giống như cơn mưa sắt giết tới đám phi cầm trên bầu trời.

Còn một vài đại hán cường tráng thì tay cầm giáo, vận chuyển nội tức, cách không ném lên trời.

Công kích dày đặc, miễn cưỡng chế trụ thế công của những phi cầm kia, thế nhưng chỉ thỉnh thoảng mới có thể bắn rơi một hai đầu phi cầm.

Cùng lúc đó.

- Giết!

Phía dưới thành Lô Vân, có hai, ba ngàn thành viên Cốt Ma Cung, giống như một trận thủy triều đen, dọc theo sơn thể gồ ghề leo lên.

Bởi vì chiến tranh kéo dài cho nên sơn thể này đã sớm bị các loại gỗ đá, khí giới, thi thể,... chồng chất thành một cơn dốc thoai thoải.

Những người tấn công chính diện này, phần lớn là Thông Mạch kỳ và Luyện Thể kỳ, thậm chí một ít Luyện Tạng kỳ. Bọn họ tựa như không sợ chết, dù không ngừng có người ngã xuống thì người sau vẫn không hề do dự trèo lên trên.

- Quả thật làm pháo hôi.

Trái tim Trần Vũ có chút rét lạnh.

Không lâu sau, một đám thân ảnh tay cầm tấm chắn đã giết tới phụ cận thành lâu.

Giết!

Đám đệ tử Trần Vũ cũng bắt đầu gia nhập chiến đấu.

Vân Sát quyền!

Trần Vũ đám ra một quyền, sát khí cuộn trào mãnh liệt, một đạo Quyền kình ngưng sát hình thái mãng xà nổi lên, quét ngang về phía trước.

- A a a...

Lúc này có ba bốn thân ảnh, bao gồm một tên Luyện Tạng kỳ bị Quyền kình ngưng sát hình thái mãng xà đánh trúng, hét thảm bỏ mình.

Uy lực của một quyền này, khiến cho vài ba tên thành viên tông môn thủ thành phụ cận đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thoáng chốc, chỉ trong vài nhịp hô hấp đã không còn người giết tới phía Trần Vũ.

Nhưng không lâu sau, trên bầu trời có kỵ sĩ cưỡi phi cầm tập kích như thiểm điện, tên nỏ bay vun vút, bao gồm đủ loại công kích cách không kèm theo.

Dưới sự che chở của đám kỵ sĩ cưỡi phi cầm, bóng người như hắc triều lại lần nữa tiến công mãnh liệt.

- A a...

Phụ cận Trần Vũ, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết, xuất hiện thương vong.

Keng...

Bỗng nhiên một đạo khí ảnh trường thương sắc bén kèm theo tiếng rít sắc bén của phi cầm từ trên đỉnh đầu quét tới khu vực mấy người Trần Vũ.

- Cút!

Trần Vũ cách không đấm ra một quyền, Quyền kình ngưng sát hình thái mãng xà nhào lên, trực tiếp xoắn nát đạo khí ảnh trường thương quét tới.

- Thực lực không tệ!

Trong bầu trời đêm, một tên nam tử áo đen của Cốt Ma Cung đứng trên phi cầm, có chút bất ngờ nhìn Trần Vũ.

Đám người Trần Vũ vừa định phản kích thì nam tử áo đen đã khống chế phi cầm lướt qua hướng khác.

- Công kích từ trên không trung của Cốt Ma Cung đều là tinh anh, lấy nhiệm vụ quấy nhiễu làm chính, còn đám công kích dưới mặt đất thì đều là đội cảm tử.

Trần Vũ thầm than.

Không trung và mặt đất cùng công kích, quả thật rất khó chơi.

Nhất là công kích từ đám tinh nhuệ trên không trung, tính cơ động rất cao, bọn chúng đều là tinh anh Luyện Tạng kỳ, thỉnh thoảng nhào tới, hoặc viễn trình kéo cung bắn tên.

Thời gian trôi qua...

Chiến đấu trên thành Lô Vân đã cực kỳ hừng hực khí thế.

Dưới thành tường, thân ảnh tấn công như thủy triều bắt đầu từ hai ngàn, ba ngàn, thậm chí đã lên đến hơn vạn người.

Trên bầu trời đêm, số lượng phi cầm cũng tăng đến hai trăm, ba trăm.

Không chỉ có vậy, trong đám người tham chiến, thỉnh thoảng nhảy ra vài tên Hóa Khí Hậu Thiên, thậm chí Hóa Khí Tiên Thiên.

- Thiên Vân Phá!

Một lão giả mặc áo bào xanh của Cốt Ma Cung đứng trên phi cầm, song chưởng vung lên sóng chân khí đen đặc, phát ra tiếng nổ vang đì đùng, quét sạch phạm vi bảy tám trượng.

Ầm...

Làn sóng chân khí kia đi qua nơi nào, bất kể là Thông Mạch kỳ hay Luyện Tạng kỳ đều hóa thành thịt vụn.

Chỉ một chưởng đi qua đã diệt sát hơn mười thành viên trên tường thành.

Trần Vũ cảm thấy da đầu tê dại từng trận. Người vừa xuất thủ, dường như là cường giả Hóa Khí Tiên Thiên.

Công kích như vậy, dưới Hóa Khí cảnh chỉ có một con đường chết.

Cũng may bọn hắn là bên phòng thủ, có ưu thế địa lý rất lớn.

Bên phía ba tông cũng có cường giả Hóa Khí cảnh tọa trấn, lần lượt phản kích, đánh chết vài con phi cầm, diệt sát một mảng lớn người tấn công từ mặt đất.

Trên tường thành.

Đám thành viên đệ tử của ba tông đều tắm máu chiến đấu, mỗi thời mỗi khắc đều có thương vong.

Trong sát phạt vô tận, có không ít người lâm vào tình trạng kiệt sức, nội tức tiêu hao cực lớn, liền lui ra sau nghỉ ngơi một hồi.

Trần Vũ cũng đánh giá một chút, mỗi lần phòng thủ đều duy trì liên tục hai canh giờ, nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Lấy thể lực của Trần Vũ, chỉ cần không tiêu xài quá mức thì cho dù liên tục chiến đấu nửa ngày cũng không có vấn đề gì.

Chẳng qua, hắn vẫn rất "khiêm tốn", lúc nghỉ ngơi vẫn sẽ đi nghỉ ngơi.

Lúc tham chiến hắn cũng không hề qua loa, chủ yếu rèn luyện Vân Sát quyền, Huyền Trọng kiếm trên lưng từ đầu tới cuối vẫn không dùng đến.

Lúc thay người nghỉ ngơi, Trần Vũ bỗng nhiên chú ý: ánh trăng trên bầu tời dường như nhiễm lên vài tia huyết sắc quỷ dị.

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Vũ cảm thấy một loại quỷ dị và hàn ý không tên, nhìn chằm chằm vào mặt trăng đang nhuốm máu kia.

- Kể từ lần đại chiến trước, lúc nào ba tông tử thương thảm trọng thì ánh trăng trên bầu trời sẽ xuất hiện loại dấu hiệu này.

Một tên trung niên Luyện Tạng kỳ nhìn thấy vậy, không nhịn được nói.

- Đám người Cốt Ma Cung kia, thích nhất là khai chiến lúc trời tối.

- Có người hoài nghi: Cốt Ma Cung dường như muốn thông qua chiến tranh để tiến hành một loại huyết tế nào đó...

Vài thành viên của ba tông bắt đầu lên tiếng thảo luận.

Nửa canh giờ sau.

Trần Vũ lại bắt đầu gia nhập chiến trường, đứng trên tường thành phòng thủ.

Lúc này, dưới mặt đất đã chồng chất như núi thi thể đám pháo hôi của Cốt Ma Cung.

Mà đám pháo hôi này, phần lớn là thành viên ngoại vi hoặc là thế lực phụ thuộc Cốt Ma Cung.

Vù... Vù...

Vài khu vực trên tường thành đột nhiên bốc lên một đoàn hỏa diễm xanh thẫm, chỉ thấy có vài thi thể cháy đen không thành hình ngã xuống.

- Cốt Lân Diễm!

Trần Vũ thầm rùng mình, lúc ở Bắc Sơn Linh Viên, hắn đã từng nhìn thấy loại công kích như vậy.

Vù... Vù...

Đám phi cầm bay ngang qua bầu trời, có một tên mặc áo bào đen lộ ra nụ cười âm hiểm, ném mấy cái bình đen ra ngoài.

Ầm... Ầm...

Trong đó có một cái bình đen ném về khu vực của Trần Vũ.

Trần Vũ vừa chuẩn bị hành động...

- Chút tài mọn!

Một luồng kình phong từ sau lưng truyền đến, chỉ thấy một trận gió màu tím cực kỳ bá đạo quét tới, cuốn bay cái bình kia ra ngoài mấy trượng.

Trên không trung bốc lên một đoàn hỏa diễm xanh thẫm, thiếu chút nữa lan đến tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm.

Trần Vũ đưa mắt nhìn lại, người vừa xuất thủ là một trung niên mặc giáp trụ - cường giả Hóa Khí Hậu Thiên.

Người này thuộc Thiết Kiếm môn, là một trong những đội trưởng phụ trách phòng thủ khu vực thành lũy này.

Chẳng qua, bên phía Cốt Ma Cung cũng có cường giả Hóa Khí cảnh ra tay, cho nên trung niên kia rất nhanh đã bị quấn lấy.

Trần Vũ vẫn tiếp tục dùng Vân Sát quyền rèn luyện sát phạt.

Công kích phụ cận mặt đất, bất kể là Thông Mạch kỳ hay là Luyện Tạng kỳ thì hắn đều không sợ, đánh chết từng người.

Dần dần... sát khí trong quyền pháp của Trần Vũ càng lúc càng nồng nặc.

Thậm chí, khí tức huyết sát ẩn sâu trong máu thịt cốt cách từ lần kỳ ngộ ao máu cũng bị kích phát ra ngoài.

Bất tri bất giác, Vân Sát nội tức và quyền pháp của hắn đều lần lượt tinh tiến.

Điều duy nhất khiến Trần Vũ nhức đầu là đám phi cầm trên bầu trời.

Thiên phú thể thuật khiến hắn có ưu thế cận chiến không gì sánh kịp, chẳng qua tại phương diện viễn trình vẫn có chút thiếu hụt.

Những kỵ sĩ cưỡi phi cầm đều là đánh ra một kích liền rời đi, không hề dây dưa, rất linh hoạt.

- A...

Bên cạnh, một đại hán cường tráng cầm một thanh giáo hạng nặng ngã xuống đất bỏ mình, bị một tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm dùng kiếm ảnh cách không chém giết.

Keng keng...

Thanh giáo hạng nặng kia rơi xuống dưới chân hắn.

Trần Vũ thoáng lộ vẻ trầm ngâm, nhặt thanh giáo trên mặt đất lên.

So với giáo bình thường thì nó nặng hơn không ít, khoảng một hai trăm cân, mũi sắc bén như đầu mâu.

Loại giáo này, phẩm chất tiếp cận Bán Bảo Khí, là do ba tông đặc biệt chế tạo, dùng để đối phó với đám phi cầm chuyên du kích quấy rối.

Nhưng hiệu quả thực tế thì không tốt lắm.

Bởi vì kỵ sĩ cưỡi phi cầm trên bầu trời đều là tinh anh Luyện Tạng kỳ, hơn nữa không ngừng di động trên không trung, rất khó đánh chết, tác dụng chủ yếu là kềm chế quấy nhiễu.

- Đi!

Trần Vũ cầm thanh giáo trong tay, nội tức tràn vào, vận chuyển đại lực Đồng Tượng công, bỗng nhiên ném mạnh ra ngoài.

Vù...

Thanh giáo hạng nặng hóa thành một đạo hắc ảnh lạnh lẽo, mang theo tiếng rít nặng nề, đâm về phía một tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm phụ cận.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Có chút danh tiếng

Không!

Tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm cảm thấy một đạo hàn ý trí mạng, kình phong nặng nề từ mũi giáo lập tức khiến khí huyết hắn cứng lại.

Tốc độ và lực đạo của giáo này quả thật khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Dù cách xa mười mấy trượng thì tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm tu vi Luyện Tạng trung kỳ vẫn không tránh kịp.

Bất ngờ là...

Vù...

Thanh giáo hạng nặng hầu như xẹt qua góc áo của tên kỵ sĩ này, không chân chính đâm trúng hắn.

- Ách?

Trần Vũ không khỏi sửng sốt.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên hắn dùng giáo, kình lực và tốc độ đủ mười phần, nhưng chính xác thì không đủ.

Thế nhưng, một màn hài kịch đột nhiên xuất hiện.

- A...

Tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm vừa tránh khỏi một kiếp thì phía sau lại truyền đến tiếng hét thảm.

Phốc...

Thanh giáo mang theo kình lực khủng bố đâm xuyên một tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm phía sau, cả người lẫn cầm sủng đều bị đâm xuyên, máu me bắn tung tóe.

Tiếng hét thảm và tử trạng của tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm kia, khiến đám kỵ sĩ cưỡi phi cầm của Cốt Ma Cung quanh đó đều cảm thấy nội tâm lạnh lẽo.

- Làm đẹp lắm!

- Một thương này lực đạo không tệ!

Trên thành lũy, trung niên Hóa Khí cảnh cũng than thở không thôi.

- Ha ha, vận khí mà thôi.

Trần Vũ có chút ngượng ngùng, một giáo vừa rồi giết địch, chẳng qua là mèo mù vớ phải chuột chết.

- Tiểu tử này quả nhiên đi tới đâu cũng có thể bộc lộ tài năng.

Trong một góc xó xỉnh nào đó của thành Lô Vân, Dịch Vân Phi một thân áo trắng quan sát Trần Vũ, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh.

- Người đâu, cho hắn vài thanh giáo.

Trung niên đội trưởng thủ thành mở miệng phân phó.

Rất nhanh, có hai tên Luyện Thể kỳ hậu cần đưa tới 20 thanh giáo, đặt xuống bên cạnh Trần Vũ.

- Ừm.

Trần Vũ gật đầu, dư quang trong khóe mắt quan sát động tác ném giáo của vài tên đại hán cường tráng phụ cận.

Những người ném giáo này đều là "Đại lực sĩ" trong ba tông.

- Đi!

Trần Vũ lại vận lực ném ra một giáo.

Xoạt...

Một đạo hắc ảnh lạnh lẽo mang theo kình phong rít gào, bất kể là lực đạo hay tốc độ đều cực kỳ kinh người, xuyên qua màn đêm.

Thanh thế như vậy khiến cho vài tên lực sĩ cầm giáo gần đó đều cảm thấy xấu hổ.

Chẳng qua, hai ba thương liên tiếp của Trần Vũ đều không đâm trúng mục tiêu, nhưng cũng dọa cho đám kỵ sĩ cưỡi phi cầm kinh hãi một phen.

Trần Vũ cũng không nản lòng, mà những lính phóng giáo khác cũng không cười nhạo hắn.

Thứ nhất bởi vì tỉ lệ trúng mục tiêu của loại ném giáo này vốn dĩ thấp hơn cung nỏ bình thường rất nhiều.

Thứ hai, trong hoàn cảnh đêm tối, tầm nhìn không tốt, mục tiêu còn là phi cầm di chuyển nhanh chóng.

Thậm chí, cho dù có thể chính xác trúng đích thì mục tiêu cũng là cường giả Luyện Tạng kỳ, địch nhân vẫn có khả năng dùng Bảo Khí ngăn cản giáo của người.

Chính bởi những nguyên nhân này, cho nên nhiệm vụ chủ yếu của người phóng giáo vẫn là kiềm chế, hạn chế phạm vi hoạt động của mục tiêu trên bầu trời.

Phần lớn, giết địch phải dựa vào vận khí.

Vù... Vù...

Trần Vũ thỉnh thoảng ném ra một hai giáo, vừa duy trì lực đạo và tốc độ, đồng thời quỹ tích cũng từ từ tinh chuẩn hơn.

Nếu đổi lại là người bình thường, tất nhiên không thể có được tiến độ như vậy.

Nhưng Trần Vũ có thiên phú Thể thuật, trong lĩnh vực này, hắn tuyệt đối là yêu nghiệt.

Cuối cùng, đến lần ném giáo thứ sáu...

Vù...

Một đạo hắc ảnh xẹt qua bầu trời đêm, hung hăng đâm trúng một tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm.

- A...

Vai của tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm bị một giáo mang theo lực đạo khủng bố đâm thủng, đồng thời xuyên qua cả phi cầm dưới chân.

Phành...

Từ trên không trung trăm trượng rơi xuống, tên thành viên Cốt Ma Cung và phi cầm đã biến thành thịt vụn.

A...

Hai phe địch ta đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhất là vài tên lính ném giáo ở gần đó, tất cả đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Trần Vũ.

Những tên lính ném giáo khác có lẽ có tỉ lệ trúng mục tiêu không tầm thường, nhưng tuyệt đối không có lực sát thương kinh khủng như vậy.

Chỉ trong một đêm, Trần Vũ đã dùng giáo đánh chết hai tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm, đối với người mới tới chiến trường thì đây đã là chiến tích vô cùng chói mắt.

Thời gian tiếp theo, tại thành Lô Vân này, Trần Vũ bắt đầu cuộc sống giết chóc trên chiến trường tiền tuyến.

1. Có thể sinh tồn!

2. Rèn luyện Vân Sát quyền.

3. Luyện tập thủ đoạn ném giáo viễn trình.

Những hạng mục khô khan, từ ngày này qua ngày khác.

...

Thoáng cái đã nửa tháng trôi qua.

Đêm nay, Trần Vũ đứng trên tường thành, gánh trên vai trọng kiếm và vài thanh giáo, giữa hai hàng lông mày tản ra một tia sát phạt lạnh lùng.

Vân Sát quyền!

Trần Vũ đánh ra một quyền, quyền ảnh sát khí bá đạo hiện ra hình thái mãng xà dữ tợn, dài hơn một trượng, cách không rít gào đánh ra phạm vi hơn hai trượng.

- A a...

Nơi một quyền kia đi qua, năm sáu tên tử sĩ Cốt Ma Cung dưới mặt đất đã bị đánh chết.

So với lúc vừa mới lên chiến trường, quyền pháp của Trần Vũ càng trở nên bá đạo và thuần thục, sát khí ẩn hiện giữa hai hàng lông mày.

Trần Vũ cảm giác, nửa tháng giết chóc sinh tử này, Vân Sát quyền tiến bộ còn vượt qua hai ba tháng khổ tu.

Thông qua loại giết chóc này, ý cảnh quyền pháp của hắn đã từ từ chạm đến cảnh giới đỉnh phong.

Tiềm năng trong cơ thể và sát khí tiềm tàng trong máu thịt, cốt cách đều bị kích phát ra ngoài, nội tức cũng trở nên tinh tiến.

Bỗng nhiên.

Trên đỉnh đầu phụ cận của Trần Vũ xuất hiện vài con phi cầm, bay lượn qua lại.

- Đi!

Trong mắt Trần Vũ lóe lên một tia sắc bén, rút ra một thanh giáo sau lưng, thân thể hơi ngửa ra sau, hai tay dang ra như một cánh cung, mãnh lực ném lên trời.

- Mau tránh ra!

- Cẩn thận! Là "Giáo Liệp Ma" Trần Vũ!

Một vài kỵ sĩ cưỡi phi cầm không nhịn được hô lên, nhắc nhở vài người đồng bọn mới gia nhập chiến trường.

Vù...

Một giáo mang theo kình phong rít gào xẹt qua bầu trời đêm, để lại một đạo tàn ảnh hình cung lạnh lẽo, nhanh như chớp giật.

- A...

Một tiếng hét thảm từ trên bầu trời truyền đến.

Chỉ thấy một tên thanh niên và phi cầm của hắn từ trên không trung rơi xuống, bị rớt thành một đống thịt vụn.

Hừ!

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, nhìn bầu trời đêm xung quanh trống trãi quang đãng.

- Hắn là "Giáo Liệp Ma" của trận doanh ba tông - Một trong mười kẻ khó chơi nhất dưới Hóa Khí cảnh sao?

- Chính là hắn, nghìn vạn lần phải cẩn thận!

- Người này là khắc tinh của kỵ sĩ cưỡi phi cầm chúng ta, một khi ném giáo trúng, mười thành thì chín thành chết chắc.

Đám kỵ sĩ cưỡi phi cầm của Cốt Ma Cung ở phụ cận đều lộ ra vẻ mặt kiêng kỵ.

Nửa tháng qua.

Kỹ xảo ném giáo của Trần Vũ đã đạt tới chuẩn mực nhất lưu thông qua thiên phú Thể thuật.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn là lực đạo khủng bố của hắn, một khi ném giáo ra, Luyện Tạng kỳ bình thường và phi cầm đều không thể chống đỡ nổi.

Bất tri bất giác.

Trên chiến trường chống Cốt Ma Cung, thanh danh của Trần Vũ càng ngày càng thịnh, được xưng là "Giáo Liệp Ma". Bị Cốt Ma Cung liệt vào một trong mười nhân vật khó nhằn nhất.

Trên chiến trường Cốt Ma Cung.

Giao phong ở tầng thứ Hóa Khí cảnh thì vẫn duy trì ở trạng thái tương đối cân bằng.

Mười đại nhân vật khó chơi đều là những nhân vật dưới Hóa Khí cảnh mà khiến đám người Cốt Ma Cung cảm thấy đau đầu nhất.

Trong đó, phía đệ tử tinh anh của Vân Nhạc môn có ba người trúng cử, lần lượt là Trần Vũ, Đoàn Kiêu Long, Thường Hiên.

Trần Vũ khó chơi là vì ném giáo.

Đoàn Kiêu Long là vì Lôi Minh Đao chuyên khắc chế công pháp tà đạo của trận doanh Cốt Ma Cung, ý cảnh đao pháp càng lúc càng cao thâm.

Bên cạnh đó.

Thiết Kiếm môn Lữ Tam Thông, Phí Nhạc Thiên, và Lý Băng Nguyệt của Thủy Nguyệt phái cũng trúng cử trong danh sách này. Ngoài ra đều là những thành viên thế hệ trước.

- Trần Vũ, nửa tháng này có ngươi tọa trấn thành lâu, sức ép lên thành lũy đã nhẹ đi một phần.

Tên trung niên Hóa Khí cảnh cười nói.

- Không biết những chiến công này...

Trần Vũ nhỏ giọng nói.

- Yên tâm, những kỵ sĩ cưỡi phi cầm bị giết đạt tới 10,20 tên. Đánh chết một tên được thưởng hơn vạn chiến công.

Tên Trung niên cười nói.

Ba tông vì cổ vũ giết địch, nên đã thiết lập Chiến Công bảng.

Bằng vào chiến công có thể đổi một ít vật phẩm tài nguyên, bất kể công pháp Bảo Khí, linh tham đan dược gì cũng có thể đổi được.

Thậm chí còn có một bộ phận hậu cần chuyên môn tính điểm cống hiến này.

Giống như Trần Vũ, bắn chết kỵ sĩ cưỡi phi cầm, thành tích vô cùng rực rỡ bắt mắt, chiến công cũng không thể thoát được.

Ngoài mười dặm đối diện thành Lô Vân.

Một đám sương mù màu đen lượn lờ bao phủ một vài gian phòng ốc doanh trướng.

Trong một gian phòng rộng rãi xa hoa.

- Kỳ nhi! Ngươi xác định tặc tử độc sát một cánh tay của ngươi đang ở trên thành lầu trên chiến trường?

Một trung niên tóc tím mặc kim giáp trầm giọng hỏi, vẻ mặt u ám.

Bên cạnh hắn là một thiếu niên tóc tím, trên mặt tràn ngập oán hận và sát ý.

Nếu Trần Vũ ở đây thì nhất định sẽ nhận ra hắn.

Thiếu niên tóc tím này chính là tên đệ tử bí truyền đã giao chiến với hắn ở Bắc Sơn Linh Viên.

Khác biệt ở chỗ, lúc này Thượng Quan Kỳ đã bị đoạn một cánh tay, ngạo khí ngày xưa đã bị vẻ hung tàn âm hiểm thay thế.

- Cho dù hắn hóa thành tro ta cũng nhận ra! Mấy ngày trước, lúc đốc chiến công thành, ta đã thấy hắn ở trên thành lâu, dường như còn rất nổi bật, được xưng là "Giáo Liệp Ma"...

Thượng Quan Kỳ cắn răng, căm hận nói.

Nhìn tướng mạo thì trung niên tóc tím mặc kim giáp bên cạnh Thượng Quan Kỳ có vài phần tương tự.

- Hừ! Cái gì Giáo Liệp Ma chứ?

Trung niên mặc kim giáp cười lạnh, nói:

- Nếu không phải Hóa Khí cảnh chúng ta bận kiềm chế lẫn nhau, một tên giun dế như hắn sẽ bị diệt ngay lập tức.

- Cha, ngài nhất định phải báo thù cho ta!

Thượng Quan Kỳ căm hận nói.

- Ta ở trên chiến trường là Hóa Khí Tiên Thiên nổi danh. Một khi xuất hiện cũng sẽ bị ba tông để mắt tới, ngược lại không dễ hạ thủ.

Trung niên tóc tím rơi vào trầm tư.

Trên chiến trường, Hóa Khí Tiên Thiên đã là chiến lực đỉnh cao, ngoại trừ Quy Nguyên cảnh bao quát toàn cục ra thì giữa ba tông và Cốt Ma Cung luôn duy trì cục diện cân bằng hết sức vi diệu.

- Chẳng qua, ta có thể điều động thủ hạ Hóa Khí Hậu Thiên qua đó. Tiểu tử kia được xưng là Giáo Liệp Ma, gây nên uy hiếp không nhỏ, có thể xem là điều động "hợp lý".

Trung niên mặc kim giáp cười một tiếng.

- Vậy thì tốt quá!

Thượng Quan Kỳ mừng rỡ nói.

Hóa Khí cảnh xuất thủ, tiểu tử kia có lý gì không chết?

- Thượng Quan hộ pháp! Cung chủ có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Lúc này, bên ngoài phòng ốc có một tên áo đen nửa quỳ, cung kính nói.

- Được, ta đi ngay.

Trung niên mặc kim giáp "Thượng Quan hộ pháp" bước ra khỏi phòng ốc.

Hắn vô thức ngẩng đầu, phát hiện mặt trăng trên đỉnh đầu nhiễm huyết quang dày đặc, thậm chí còn nổi lên gợn sóng huyết sắc quỷ dị.

Đồng thời, trong một cái doanh trướng cỡ lớn thuộc trận doanh Cốt Ma Cung.

Một lão giả khô gầy mặc trường bào ám kim, tay cầm quyền trượng đứng cùng một thanh niên tuấn mỹ tà dị mặc huyết bào.

Hai người ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn vầng trăng bị nhuộm máu trong bầu trời đêm.

- Ngươi xác định tin đồn kia là thật sao? Vì tin đồn này, Cốt Ma Cung ta đã không tiếc hao tổn chiến suốt hai ba tháng với ba tông tại nơi này, thi cốt chồng chất như núi, máu chảy thành sông, nếu theo tiến độ bình thường, chúng ta lẽ ra đã công vào hậu phương ba tông, diệt một tông trong đó rồi.

Lão giả khô gầy lạnh nhạt nói.

- Phục cung chủ cứ yên tâm! Nhìn dị tượng của huyết nguyệt trước mắt, ta dám bảo đảm, nhất định nó sẽ xuất hiện, hơn nữa càng lúc càng gần rồi. Bí mật trong đó ta đã nghiên cứu hơn trăm năm rồi.

Thanh niên tuấn mỹ mặc huyết bào nở nụ cười tự tin, nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Hóa Khí cảnh ra tay

Buổi tối ba ngày sau...

Trần Vũ lưng mang trọng kiếm và giáo, song quyền thỉnh thoảng đánh ra Quyền kình ngưng sát hình thái mãng xà, quanh người nổi lên một tầng mây đen sát khí mơ hồ.

Trong mắt hắn lấp lóe ánh sáng lạnh lùng, có uy lực chấn nhiếp quỷ thần.

Sát khí vô hình và ý niệm tinh thần từ từ dung hợp, gần như chỉ dựa vào thần quang trong mắt là đủ dọa sợ vài tên Thông Mạch kỳ, khiến nội tức bọn chúng tán loạn.

Đây là cảnh tượng hiện ra khi Vân Sát quyền chạm tới đỉnh phong.

Trần Vũ không vội vàng trùng kích đến tầng thứ cao hơn, trong lúc vung quyền giết địch, hắn vẫn cố gắng thu liễm và ngưng luyện những sát khí vô hình này, thu hẹp phạm vi càng nhỏ hơn.

Mặc dù rất bất tiện, nhưng đây là điều không thể tránh khỏi trong quá trình rèn luyện quyền pháp.

Có Băng Tâm Chi Lệ phụ trợ và Nguyệt Linh dịch tẩy lễ linh đài, dù sát khí nồng nặc hơn cũng không ảnh hưởng đến tâm trí của hắn.

Thậm chí, ý niệm tinh thần của Trần Vũ cũng được rèn luyện trong sát khí, trở nên mạnh mẽ hơn tinh thần lực của người bình thường nhiều lần.

Ánh mắt Trần Vũ thỉnh thoảng liếc nhìn những phi cầm bay lượn trong bầu trời đêm.

Hắn chậm rãi đưa tay về phía sau lưng, rút một thanh giáo ra.

- Mọi người cẩn thận!

- Là "Giáo Liệp Ma" Trần Vũ!

Đám kỵ sĩ cưỡi phi cầm đều cực kỳ cảnh giác, hiển nhiên đã sớm quen thuộc hình dáng của hắn.

Vù... Vù...

Những kỵ sĩ cưỡi phi cầm đều vội vàng bảo trì khoảng cách 50 trượng, tránh xa Trần Vũ.

Dưới bầu trời đêm như thế này, lại thêm khoảng cách xa như vậy, tỉ lệ chính xác và uy lực sẽ giảm mạnh, khó có thể uy hiếp kỵ sĩ cưỡi phi cầm có phòng bị.

- Haizz, chiến công cũng không dễ kiếm chút nào...

Trần Vũ bất đắc dĩ thu giáo lại.

Bên phía Cốt Ma Cung cũng không phải đều ngu xuẩn, sau khi Trần Vũ đánh chết hơn 20 tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm, bọn chúng đã liệt hắn vào đối tượng trọng điểm cần đề phòng.

Việc đầu tiên phải làm của tất cả kỵ sĩ cưỡi phi cầm vừa mới gia nhập chính là: nhận diện được "Giáo Liệp Ma".

Vù...

Bỗng nhiên, từ trong đám phi cầm có một con phi ưng màu đen vượt lên, xông thẳng tới khu vực của Trần Vũ.

Hả?

Trần Vũ cảm thấy bất ngờ.

Phi cầm này không những không né tránh bản thân, mà kỵ sĩ cưỡi phi cầm thậm chí còn bay về phía hắn khiêu khích.

Hắn vô thức nắm lên một thanh giáo.

Vù...

Lúc phi cầm bay vào phạm vi nỏ thủ công kích, chỉ thấy trên phi cầm là một lão giả mặc áo đen, một tay vẽ ra một đoàn sương mù nhàn nhạt màu đen, từ từ lan ra.

- Không đúng!

Nhịp tim của Trần Vũ đột nhiên đập nhanh hơn, hắn cảm thấy một loại cảm giác nguy cơ ập đến.

Kỵ sĩ cưỡi phi cầm bình thường đối mặt với nỏ thủ hoặc lính phóng giáo công kích, đều sẽ tận lực tránh né, hoặc bay vòng vòng bên ngoài, không hề nhàn nhã bình thản như người này.

- Tiểu bối chết đi!

Lão giả áo đen quát khẽ một tiếng, trong mắt chợt lóe hàn quang, phong tỏa Trần Vũ.

Vù...

Phi ưng màu đen đột nhiên gia tốc.

Trên người lão giả áo đen xuất hiện một đợt sóng chân khí nhàn nhạt màu đen, tỏa ra uy áp Hóa Khí cảnh.

Thoáng chốc, tất cả các công kích cách không hoặc nỏ, giáo phụ cận đều bị phá tan thành từng mảnh.

- Hóa Khí cảnh!

Đám người trên lầu đều kinh hoảng đại loạn.

Cùng lúc đó.

Đi!

Trần Vũ ném mạnh thanh giáo trong tay, một đạo ánh sáng lạnh lẽo rít gào, lao thẳng về phía lão giả áo đen.

Nếu như ở dưới mặt đất, với thực lực của Hóa Khí cảnh thì né tránh một giáo này cũng không khó. Chỉ có điều, bây giờ đang ở trên không trung, độ linh hoạt của lão giả áo đen kém xa dưới mặt đất.

Ầm...

Một giáo này đâm trúng làn sóng chân khí xung quanh lão giả áo đen, lập tức truyền đến tiếng nổ trầm đục, sóng khí nhộn nhạo.

Kết quả, thanh giáo của Trần Vũ chỉ tiến vào được một hai phân đã đứt thành từng khúc.

- Ồ?

Trên mặt lão giả áo đen lộ vẻ kinh ngạc, tọa kỵ phi cầm dưới chân thoáng chấn động.

Mặc dù một giáo của Trần Vũ không thể đả thương hắn chút nào, nhưng lúc đâm vào tầng chân khí lại mơ hồ khiến cho thế xông tới của hắn thoáng bị đình trệ.

Phải biết rằng: những thanh giáo hoặc tên nỏ khác chỉ vừa tiếp cận chân khí của hắn đã nát bấy toàn bộ.

- Không thể phá vỡ sao?

Trần Vũ giật mình kinh hãi, sau khi một giáo kia thoáng chặn lại thế xông tới của đối phương, hắn lập tức lùi lại.

- Cẩn thận, đó là Hóa Khí cảnh của Cốt Ma Cung.

Đội trưởng thủ thành ở khu vực phụ cận – trung niên mặc giáp liền hóa thành một đạo tàn ảnh, cấp tốc vọt tới.

Trung niên mặc giáp đánh ra một chưởng, kình phong màu tím nhạt bành trướng, giống như một dòng thác chảy ngược, nghênh đón lão giả áo đen đột kích tới.

Lão giả áo đen cười dài một tiếng, một tay múa ra một đạo khí ảnh cự mãng màu đen, thế như kinh lôi, tiếp tục lướt về phía tường thành.

Ầm... Ầm...

Tường thành lập tức rối loạn, kình phong cuồn cuộn quét sạch phạm vi bảy tám trượng.

Phành... Phành...

Vài tên thành viên của hai phe đang giao phong gần đó cũng bị kình phong cường đại thổi ngã khỏi thành lâu, rơi xuống sườn núi.

Mau tránh!

Hai cường giả Hóa Khí cảnh giao phong, lập tức khiến đám người gần đó nhốn nháo tránh né.

Mắt thấy lão giả áo đen bị trung niên mặc giáp cản lại, đám thành viên của ba tông ở trên tường thành cũng thoáng thở phào một hơi.

Không ít người có thể nhìn ra: tên Hóa Khí cảnh của Cốt Ma Cung muốn hạ độc thủ với Trần Vũ.

Nhưng chẳng biết tại sao, trái tim của Trần Vũ vẫn đập gấp gáp như cũ, cảm giác nguy cơ không những không giảm, ngược lại càng trở nên mãnh liệt.

Đúng lúc này...

Vù...

Trong đội cảm tử pháo hôi dưới tường thành, đột nhiên có một bóng người lóe lên như u linh.

Thật nhanh!

Bóng người này chỉ để lại một đạo tàn ảnh, nhanh như thiểm điện tập kích về phía Trần Vũ đang ở trên tường thành.

Mặc dù Trần Vũ đã thối lui vào trong tường thành hơn ba trượng, nhưng thân hình như u linh kia vừa nhảy một cái đã tiếp cận, tốc độ so với Vô Gian Đạo Tặc mà Trần Vũ từng gặp còn nhanh hơn không chỉ một bậc.

Chết đi!

Bóng người kia cách không vỗ ra một chưởng chân khí đỏ sậm.

Trong khoảng khắc ấy, không khí phụ cận tựa như đọng lại, một đoàn khí tức nóng rực đáng sợ ập tới.

- Không tốt!

Trái tim Trần Vũ đập mạnh, dưới chân vận lực.

Bịch...

Thân thể hắn ngửa ra sau, trái tim giữ lực khiến cho hắn có thể bộc phát được tốc độ vượt xa lúc bình thường, gần như dán sát mặtđất mà lướt ngược về phía sau.

- A a a...

Bên cạnh hắn truyền đến vài tiếng hét thảm thiết.

Hai tên Luyện Tạng kỳ, ba bốn tên Thông Mạch kỳ đều bị luồng khí đỏ sậm kia quét trúng, lập tức hóa thành vài đoạn tàn thi cháy khét.

Phốc...

Mặc dù Trần Vũ đã lui rất nhanh, nhưng vẫn có một tia sóng khí đỏ sậm quét tới phạm vi mấy trượng trước người.

Vân Sát quyền!

Trần Vũ quát lớn một tiếng, thân hình dán sát mặt đất trượt lui, đồng thời đánh ra một đạo Quyền kình ngưng sát hình thái mãng xà kéo dài hơn một trượng, bề mặt quyền ảnh hiện lên từng đạo hoa văn xanh đen dữ tợn.

Ầm...

Sóng khí đỏ sậm kia bá đạo không gì sánh nổi, mặc dù chỉ có năm thành uy lực so với công kích của bản thể, nhưng vẫn có thể chấn vỡ Quyền kình ngưng sát của Trần Vũ trong khoảng khắc.

Khí lưu nóng bỏng và kình phong còn sót lại vẫn cuốn tới trên người Trần Vũ.

Ầm..

Thời khắc mấu chốt, Trần Vũ chỉ có thể vận chuyển Đồng Tượng công, vừa phòng ngự vừa cấp tốc trượt lui.

Dù đã nỗ lực hết sức, nhưng Trần Vũ vẫn cảm thấy toàn thân nóng bỏng, tựa như bị dung nham thiêu đốt, Vân Sát nội tức trong kinh lạc tán loạn, vài tia khí lưu nóng rực thậm chí chấn vào trong tạng phủ hắn.

Rắc rắc...

Kiện Bán Bảo Khí nhuyễn giáp trên người Trần Vũ đứng mũi chịu sào, lập tức vỡ ra.

Tàn dư dông kích bị Đồng Tượng công miễn cưỡng tiếp được, chẳng qua hắn vẫn cảm thấy trong kinh lạc và tạng phủ truyền đến một trận bỏng rát khó chịu, có vẻ đã bị nội thương.

Thịch thịch thịch...

Trái tim nhảy lên, năng lực hồi phục cường đại của Trần Vũ có hiệu quả cả nội thương lẫn ngoại thương, cho nên có thể nhanh chóng tự lành lại.

- Ồ?

Bóng người kia là một mỹ nhân đeo mạng đen che mặt, trong mắt thoáng xẹt qua một tia kinh ngạc.

Nàng ẩn nấp trong đội cảm tử mới là sát thủ chân chính.

Lão giả áo đen kia từ không trung đánh chính diện chỉ để ngụy trang, mục đích là kiềm chế tên Hóa Khí cảnh thủ thành.

Thế nhưng, nàng đột nhiên tập kích lại không giết được Trần Vũ. Tốc độ phản ứng, quyền pháp và lực phòng ngự của đối phương đều cường đại vượt qua dự liệu.

- Ha ha, xem ngươi có thể tiếp được chưởng thứ hai của ta hay không!

Mỹ nhân che mạng đen như hình với bóng bám theo, tốc độ vượt xa Trần Vũ, lại một lần nữa tiếp cận, cách không bổ ra một chưởng.

Ô...ô...ô...n...g

Đầu ngón tay của mỹ nhân che mạng đen vẽ một vòng, chưởng ảnh thứ hai ngưng hiện thành một đoàn không khí đỏ sậm vặn vẹo.

Ầm..

Đoàn không khí đỏ sậm kia rít gào bay ra ngoài, kèm theo thanh âm dung nham phun trào, dấy lên một trận gió lửa nuốt chửng phạm vi năm sáu trượng.

- A a a...

Tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên, một chiêu này là sát chiêu phạm vi rộng.

Chỉ trong nháy mắt, hơn mười người xung quanh Trần Vũ đã bị diệt sát tại chỗ, trong đó thậm chí có ba bốn tên Luyện Tạng kỳ.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Trần Vũ cảm thấy trong lòng rét lạnh, trái tim giữ lực tới cực điểm, tiến nhập trạng thái pháp môn bạo phát.

Tốc độ thối lui bạo tăng gấp đôi!

Phốc...

Thân hình Trần Vũ không chỉ thối lui, còn bay thẳng lên trời.

Đồng thời, hắn rút Huyền Trọng kiếm ra, lực lượng trong toàn bộ máu thịt xương cốt lập tức thăng hoa.

Ô...ô...ô...n...g

Trọng kiếm trong tay múa lên một đạo vách tường kiếm cương kín không kẽ hở, vừa dày vừa nặng.

Thế nhưng lúc gió lửa đỏ sậm tràn tới, vách tường kiếm cương lập tức lõm xuống, hiện lên vết rách chằng chịt, bị luồng khí đáng sợ kia nuốt chửng.

Ầm...

Vách tường kiếm cương nặng nề lập tức vỡ vụn, Trần Vũ cả người lẫn kiếm cũng bị đánh bay ra ngoài.

Ộc...

Ở giữa không trung, Trần Vũ hộc ra một búng máu, nhưng vẫn mượn lực thối lui sáu bảy trượng.

Chưởng thứ hai của đỉnh phong là chiêu thức phạm vi rộng, căn bản không thể tránh né, vì vậy Trần Vũ chỉ có thể đối chiến.

Cũng may hắn tiến nhập trạng thái pháp môn bạo phát, đúng lúc rời khỏi khu vực trung tâm, lại dùng Huyền Trọng kiếm bộc phát uy năng vượt xa người thường mới chật vật cản lại được thế công này.

Dù vậy, Trần Vũ cũng đã bị thương.

Búng máu hắn phun ra ngoài, kỳ thực là thuận thế tống những khí huyết đang sôi trào rối loạn trong cơ thể ra ngoài.

Suy cho cùng, từ đầu đến cuối, xung quanh đã chết hơn mười người, còn là bị hắn làm liên lụy. Nếu như ngay cả một búng máu cũng không chịu phun ra, vậy thì người khác cũng không nhìn nổi, rất dễ bị cừu thị hoặc chất vấn.

- Vẫn không chết?

Kích thứ hai của mỹ nhân che mạng đen thoạt nhìn có thể khiến Trần Vũ trọng thương hộc máu, nhưng cũng đã đủ khiến trong lòng nàng dậy sóng.

Sắc mặt nàng trở nên âm u, thân hình lóe lên, chuẩn bị bồi thêm một chiêu nữa.

- Mau chạy đi!

Đúng lúc này, bên phía tường thành bên kia, lão giả áo đen đột nhiên hô lên.

- Tiện nhân, dám đả thương đệ tử của ta!

Một tiếng hét khủng bố từ trên đỉnh núi thành Lô Vân truyền đến.

Tiếp đó, một đạo tàn ảnh màu xanh mang theo cuồng phong mãnh liệt khủng bố, trực tiếp lướt qua không trung lao tới.

- Không ổn! Là Hóa Khí Tiên Thiên.

Mỹ nhân che mạng đen biến sắc.

Đạo tàn ảnh màu xanh này không cần dùng đến phi cầm, trực tiếp lướt trên không trung, chỉ trong khoảng khắc đã tiếp cận nơi này.

- Sư tôn!

Trần Vũ mừng rỡ hô lên.

- Chạy mau!

Lão giả áo đen và nữ sát thủ cũng vội vàng rút lui.

Mao trưởng lão nổi giận, quanh người bao trùm một tầng khí lưu màu xanh, cách không chộp tới một trảo.

Phốc...

Trong bầu trời đêm lóe lên một tia sáng xanh cực mảnh.

Ầm...

Nữ sát thủ rút lui chậm trễm tầng chân khí bên ngoài thân thể lập tức vỡ tan trong nháy mắt, hộc máu tại chỗ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Phốc...

Quần áo mỹ nhân che mạng đen vỡ tan, từ trên tường thành lăn xuống núi, cực kỳ chật vật, trên mặt tràn ngập kinh hãi, thốt lên:

- Là Mao lão quái...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đổi chiến công

Mỹ nhân che mạng đen từ trên núi rơi xuống, chân khí quanh người vỡ vụn, nghiền nát vài tên tử sĩ của trận doanh Cốt Ma Cung.

Chạy!

Trên mặt nàng tràn ngập khủng hoảng, bất chất tất cả mà chạy trốn.

Trước khi nhận nhiệm vụ tập kích, nàng cũng không biết sư tôn của Trần Vũ là Mao Thu Vũ.

Nếu sớm biết thì nàng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đáp ứng.

- Vũ nhi, ngươi không sao chứ?

Thân hình Mao trưởng lão hạ xuống trên tường thành, khí lưu màu xanh lượn lờ quanh người, trên mặt lộ vẻ quan tâm.

- Sư tôn, ta không nguy hiểm đến tính mạng.

Trần Vũ ngồi xếp bằng xuống, phục dụng một viên thuốc trị thương.

Đồng thời, trung niên mặc giáp cũng rút trở về, kiểm tra tình huống bên phía của Trần Vũ.

Kết quả, vị cường giả Hóa Khí Hậu Thiên của Thiết Kiếm môn không khỏi lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Chủ yếu là thương thế trên người Trần Vũ quá nhẹ so với tưởng tượng, thậm chí còn không có thương tích rõ ràng.

Nội thương?

Sau khi tiếp một kích phạm vi rộng của mỹ nhân che mạng đen kia mà ngoại thương không nghiêm trọng thì nội thương có thể nặng tới mức nào?

- Vũ nhi, đợi vi sư báo thù cho ngươi!

Thấy Trần Vũ không có gì đáng ngại, Mao trưởng lão thở phào một hơi, trên mặt thoáng hiện một tia tàn khốc.

Vù...

Luồng khí xanh nhạt lóe lên, Mao trưởng lão đã biến mất tại chỗ.

Chỉ trong chớp mắt, thân hình của hắn đã xuất hiện ngoài tường thành, chỉ trong mấy nhịp hô hấp đã đuổi kịp mỹ nhân che mạng đen.

- Không!

Mỹ nhân che mạng đen dốc toàn lực bỏ chạy, cảm nhận được uy áp Tiên Thiên cường đại từ phía sau lưng ập đến, toàn thân đều run rẩy.

Hóa Khí cảnh chia làm Hậu Thiên và Tiên Thiên.

Chênh lệch giữa hai tầng thứ này cũng không nhỏ, giống như là hai cảnh giới hoàn toàn khác vậy.

Huống chi, Mao trưởng lão còn là tồn tại đỉnh cấp trong tầng thứ Hóa Khí Tiên Thiên.

Chỉ thấy Mao trưởng lão tiếp cận mỹ nhân che mạng đen trong phạm vi mười trượng, đơn trảo vung lên, vài sợi tơ ánh sáng màu xanh cực kỳ sắc bén lóe lên.

- Ha ha... Mao Thu Vũ! Lâu ngày không gặp!

Trong bóng đêm phía đối diện chợt truyền đến thanh âm chấn động vang dội.

Mao trưởng lão hừ lạnh một tiếng, thân hình lướt tới bảy tám trượng, vài sợi tơ xanh phóng ra.

- Dừng tay!

Một trung niên tóc tím mặc kim giáp từ phía đối diện lao tới, bấm tay điểm ra một chùm ánh sáng tím.

Thế nhưng hắn ra tay vẫn chậm nửa nhịp.

Phốc...

Tầng chân khí trên người mỹ nhân che mạng đen bị sợi tơ màu xanh mảnh như kim khâu quấn lấy, chỉ trong nháy mắt đã bị xé nát.

- A...

Mỹ nhân che mạng đen hét thảm một tiếng, thân thể bị cắt thành hai đoạn.

- Thượng Quan hộ pháp, đã lâu không gặp.

Mao trưởng lão một kích đắc thủ, liền cười ha hả chào hỏi.

- Mao Thu Vũ, ngươi dám giết thủ hạ của ta?

Trung niên mặc kim giáp phẫn nộ quát, giữa hai ngón tay bắn ra một chùm sáng tím, tiếng nổ vang lên không ngừng.

Chỉ trong khoảng khắc, Mao trưởng lão đã bị vài chục đạo chỉ kình màu tím bao trùm, chùm sáng tím này cực kỳ đáng sợ, đánh trúng mặt đất cũng lưu lại hố sâu đường kính nửa trượng, chấn động mãnh liệt.

Mao trưởng lão vẫn bình thản không chút hoang mang, song trảo cùng vung lên, một loạt sợi tơ xanh quấn lại thành một cuộn tơ lớn.

Ầm... Ầm...

Trong phạm vi mười mấy trượng xung quanh khu vực hai người giao phong, bụi bặm bốc lên mù mịt.

Trên mặt đất xuất hiện từng đạo vết rách sâu không thấy đáy, kích thước bất đồng, bụi mờ nuốt chửng toàn bộ khu vực phụ cận.

Trận chiến giữa hai người diễn ra trên không trung hai mươi trượng, dịch chuyển đến ngọn núi giữa trận doanh hai bên.

Nhất thời, vách núi sụp đổ, cây cỏ nát bấy bay tán loạn.

Trên thành lầu, đám người Trần Vũ xem chiến cũng trợn mắt há hốc mồm.

- Chậc chậc... đường đường là Thượng Quan hộ pháp, vậy mà phái ra hai tên Hóa Khí Hậu Thiên hạ thủ với đệ tử của ta, Mao mỗ xem như được mở rộng tầm mắt rồi.

Mao trưởng lão vừa đánh vừa cười quái dị.

Âm thanh tận lực phóng đại, chỉ sợ người khác không nghe thấy.

Gương mặt Thượng Quan hộ pháp trở nên âm u, mặc dù nghẹn khuất nhưng không thể phản bác được.

Hai tên Hóa Khí Hậu Thiên trong tối ngoài sáng cùng tập kích một tên hậu bối tinh anh Luyện Tạng kỳ, nói ra cũng không vẻ vang gì.

Mấu chốt nhất là tập kích còn thất bại.

Hơn nữa, hắn càng không thể nói: Con trai của ta bị đệ tử của ngươi phế bỏ một cánh tay, cho nên ta mới hạ sát thủ với hắn.

Một khi nói ra, e rằng sẽ càng khiến Mao trưởng lão đắc ý hơn, thậm chí ngông cuồng càn rỡ.

- Thượng Quan hộ pháp?

Trên thành lầu, Trần Vũ mơ hồ nghe được vài chữ mấu chốt, lại nhìn gương mặt của trung niên tóc tím kia, không khỏi lâm vào trầm tư.

Rất nhanh, hắn nhớ lại chiến dịch Bắc Sơn Linh Viên, tên thanh niên tóc tím – đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung dường như tên là Thượng Quan Kỳ?

Mao trưởng lão và Thượng Quan hộ pháp giao phong cũng không kéo dài bao lâu.

Một lát sau, song phương bởi vì có Hóa Khí Tiên Thiên nhúng tay cho nên cuộc chiến cũng bị tạm ngừng.

Cùng trong ngày hôm đó, vì Trần Vũ bị Hóa Khí cảnh tập sát cho nên trung niên mặc giáp cũng phê chuẩn cho hắn nghỉ phép một ngày.

Thực ra, trung niên mặc giáp cũng muốn cho hắn nghỉ ngơi nhiều một chút, thế nhưng ai bảo "Giáo Liệp Ma" Trần Vũ lại có giá trị chiến lược không nhỏ trong quá trình thủ thành chứ?

Mấy hôm nay đã tích lũy được không ít chiến công, nên đi đổi chút đồ thôi.

Trần Vũ thầm nghĩ.

Hắn cố gắng nhẫn nại, làm bộ "điều dưỡng" vài canh giờ, sau đó mới đứng dậy.

Trong thành Lô Vân.

Trong một tòa cung điện rộng lớn, Trần Vũ dò xem điểm chiến công của mình.

Mấy ngày hôm nay, hắn tổng cộng dùng giáo đánh chết 20 tên kỵ sĩ cưỡi phi cầm, tất cả đều là Luyện Tạng kỳ.

Cứ đánh chết một tên là hắn lại được khen thưởng 1 vạn điểm chiến công.

Nên nhớ: đánh chết Luyện Tạng kỳ bình thường cũng chỉ từ 3000 đến 5000 điểm chiến công mà thôi.

Kỵ sĩ cưỡi phi cầm có tầm quan trọng chiến lược quá lớn, bọn chúng là tinh anh của Cốt Ma Cung, cho nên đánh chết thì càng được thưởng nhiều chiến công.

Cuối cùng, Trần Vũ kiểm kê xong điểm chiến công, tổng cộng là hơn 26 vạn.

- Điểm chiến công này có thể đổi vật phẩm tài nguyên trên Chiến Công bảng...

Một mỹ phụ mặc váy xanh của Thủy Nguyệt phái đưa cho Trần Vũ một quyển sách.

Đồng thời, trong mắt nàng cũng hiện lên một tia khác thường, không ngờ Giáo Liệp Ma uy danh hiển hách trên chiến trường lại là một tiểu thiếu niên, e rằng cũng chỉ mới 15, 16 tuổi mà thôi.

Trần Vũ mở quyển sách ra, ánh mắt liền sáng lên.

Trên sách quả thật ghi chép không ít vật phẩm tài nguyên để trao đổi.

Từ phàm binh Tinh Cương đao, thuốc trị thương, Hồi Khí đan, cho đến Bảo Khí, vẫn thạch, trân tài trăm năm, cần gì cũng có.

Bây giờ liên minh ba tông đang cùng chống chọi Cốt Ma Cung, cho nên vật phẩm trao đổi bằng điểm chiến công này thật ra đều là do ba tông cùng chi ra, mục đích cổ vũ giết địch.

Bỗng nhiên, Trần Vũ nhìn thấy mấy chữ "Thổ Linh Tham" ở trên danh sách trao đổi, tối đa có thể đổi được là Thổ Linh Tham 150 năm tuổi.

- Mười vạn chiến công.

Trần Vũ cũng bị con số trao đổi điểm chiến công dọa sợ hãi.

Nên nhớ: một vài Bảo Khí bình thường, chỉ cần bảy tám vạn điểm chiến công là có thể đổi được rồi.

Một hồi sau, Trần Vũ thở ra một hơi, tiêu gần sạch toàn bộ điểm chiến công trên người.

Trong đó có mười vạn là đổi một gốc Thổ Linh Tham 150 năm tuổi.

Bởi vì, trong ấn tượng của Trần Vũ, phương thuốc luyện thể "Linh Tham mật rắn" càng có niên đại lâu đời thì hiệu quả lại càng tốt.

Dược dịch luyện thể 150 năm, nói không chừng có thể sánh bằng mấy bình 100 năm.

Tiếp đó, Trần Vũ lại đổi một kiện Bảo Khí nhuyễn giáp hạ phẩm, mặc dù là giáp nửa người, nhưng cũng tiêu hao của hắn hơn 9 vạn điểm chiến công.

Bán Bảo Khí nhuyễn giáp của hắn đã bị tên Hóa Khí cảnh tập kích phá hỏng rồi.

Lần này thay Bảo Khí nhuyễn giáp, lực phòng ngự của hắn cũng tăng lên không ít.

Mặc dù phòng ngự của bản thân Trần Vũ rất mạnh, thế nhưng trên chiến trường đầy rẫy nguy cơ này, thêm một phần phòng hộ thì lại càng nhiều hơn một phần bảo đảm.

Về phần điểm chiến công còn dư lại, Trần Vũ dò xét bảng biểu một lúc lâu mới đổi ba thanh giáo Bán Bảo Khí.

Ba thanh giáo Bảo Khí này đều nặng hai, ba trăm cân, so với giáo bình thường còn nặng hơn nhiều.

Thân giáo màu tím, mũi giáo thỉnh thoảng lóe lên tia sáng bạc, cực kỳ sắc bén.

- Còn đắt hơn cả Bán Bảo Khí bình thường.

Trần Vũ thầm nghĩ.

Nếu không phải hiện nay hắn dùng giáo càng lúc càng thuận tay, lại thiếu khuyết thủ đoạn công kích viễn trình, quả thật cũng không nỡ tiêu phí như vậy.

- Ba thanh "Ngân Phong Giáo" này, độ cứng của chất liệu có thể so với Bảo Khí, mũi giáo được gia trì một ít bột phấn "Ngân Phong thạch", có thể tăng lực xuyên thấu, thậm chí có chút khả năng xuyên thấu chân khí Hậu Thiên bình thường.

Mỹ phụ mặc váy xanh khẽ cười, giải thích.

Từ một góc độ nào đó mà nói: ba thanh giáo này là một bộ Bảo Khí.

Cứ như vậy, Trần Vũ mặc lên người một kiện giáp da màu đen, vác lên lưng ba thanh giáo mũi bạc cán tím, đi ra khỏi đại điện trao đổi chiến công.

Ngày hôm sau, Trần Vũ lại lên chiến trường.

Chẳng qua, Trần Vũ lại không nỡ dùng ba thanh "Ngân Phong Giáo" đổi được.

Giá trị của bộ giáo này có thể so với một kiện Bảo Khí.

Trận chiến hôm nay càng đánh thảm liệt hơn trước đây.

Nhân mã viện binh của ba tông gần như đã đến đông đủ, không còn giới hạn trong phạm vi phòng thủ nữa, ngược lại bắt đầu phản công ở một số khu vực.

- Giết!

Phía trận doanh ba tông, đông đảo thành viên tông môn, thậm chí đệ tử cũng lao xuống khỏi tường thành, giết vào trận doanh của Cốt Ma Cung.

Trận doanh của Cốt Ma Cung nằm ở một khu vực bị sương mù xám đen bao phủ. Chỉ thấy trong sương mù có một đám sài lang ma hóa đông đảo dữ tợn lao ra.

Keng... Keng... Phành... Phành...

Hai phe nhân mã bắt đầu triển khai chém giết thảm liệt tại khu vực gò núi chiến trường. Tứ chi, đầu lâu, thịt vụn bay tung tóe.

Vù... Vù...

Trên bầu trời, phi cầm của song phương lướt qua lướt lại, triển khai chém giết trên không.

Ầm... Ầm...

Trên dãy núi, Hóa Khí cảnh giao phong, cát bay đá chạy, chân khí gào thét, uy thế khủng bố, kẻ không có chút vốn liếng thì căn bản không có tư cách tới gần.

Mấy ngày sau đó.

Chiến đấu càng trở nên nghiêm trọng hơn, ba tông và Cốt Ma Cung đã đầu nhập hơn mấy vạn thành viên vào chiến trường.

Trong tràng giết chóc máu tanh, vầng trăng trên trời đã hoàn toàn biến thành màu máu, thỉnh thoảng dấy lên từng trận sóng máu đáng sợ.

...

Nhiệm vụ trước mắt của Trần Vũ vẫn là tọa trấn thành lâu.

Chủ yếu là vì lực uy hiếp của "Giáo Liệp Ma" mang ý nghĩa chiến lược nhất định, chỉ thích hợp chiến đấu trên tường thành.

Dù vậy, bên phía Cốt Ma Cung vẫn thỉnh thoảng có người giết tới, Trần Vũ không cảm xúc vung quyền, lúc địch nhân quá đông thì mới rút Huyền Trọng kiếm ra.

Ầm...

Bỗng nhiên, cách xa mấy trăm trượng về phía chân trời, chợt truyền đến tiếng nổ trầm đục chấn động trời đất.

Một luồng uy áp âm trầm cuồn cuộn ập thẳng vào mặt.

- Đó là...

Đông đảo thành viên của ba tông, bao gồm cả Trần Vũ, đều ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên tầng mây phụ cận hiện lên một làn sương đen cuồn cuộn, khí tức âm lãnh đáng sợ đè ép xuống, khiến mấy vạn nhân mã đều cảm thấy hô hấp nặng nề.

Trong mơ hồ, Trần Vũ nhìn thấy một cái quan tài đá quen thuộc, tỏa ra khí tức âm tà kinh thiên, lơ lửng trên tầng mây phía chân trời.

- Âm Thạch Quan!

Phía trận doanh ba tông có không ít người hô lên.

Bỗng nhiên, Trần Vũ nhớ lại chiếc quan tài đá mình từng gặp ở Vân Uyên sơn mạch.

Lúc này, trên Âm Thạch Quan có một thân ảnh thần bí ngồi xếp bằng, thân hình như củi khô, quanh người trôi nổi một đoàn hắc khí cuồn cuộn, tản mát khí tức âm tà ngút trời.

Cùng lúc đó, phía đối diện Âm Thạch Quan lại hiện ra ba luồng khí tức mạnh mẽ khác, mỗi một luồng đều vượt xa Hóa Khí Tiên Thiên.

Người ở chính giữa là một lão giả tóc bạc, lưng đeo một thanh mộc kiếm màu cam, trong mắt bắn ra thần quang, tựa như kiếm ảnh sắc bén xuyên thủng hư không.

Trần Vũ mơ hồ cảm thấy đường nét tướng mạo của lão giả tóc bạc này có ba phần giống với Lữ Tam Thông.

Bên cạnh lão giả tóc bạc là một nam một nữ, lần lượt là một lão giả mặc áo bào xanh tóc trắng bay phất phới và một thiếu nữ mặc váy đỏ, vóc người hấp dẫn quyến rũ.

Ầm...

Phía trên Âm Thạch Quan, bóng người thần bí như củi khô vươn cánh tay xương xẩu của mình ra, chậm rãi vỗ xuống nắp quan tài.

Ô...ô...ô...n...g

Bề mặt Âm Thạch Quan nổi lên một tầng ánh sáng màu xám, lúc sáng lúc tối cực kỳ quỷ dị, sau đó hắc khí và sương mù âm u cuồn cuộn bốc lên, nháy mắt bao trùm hai nam một nữ phía đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Đại chiến Quy Nguyên cảnh

Thoáng chốc, khu vực chân trời bị hắc khí và sương mù nuốt chửng, bên trong phát ra từng trận nổ vang, chấn động cả vùng chiến trường.

Mơ hồ có thể thấy thân ảnh gầy nhom thần bí ngồi trên Âm Thạch Quan xuất thủ đối chiến với hai nam một nữ, đánh cho trời đất u ám, từng dãy núi cao vút chìm trong mây sụp đổ, nổi lên từng trận bụi mù, dư âm cường đại đến mức ngay cả Hóa Khí cảnh cũng phải né tránh.

Dù cách rất xa, nhưng tiếng nổ vang và cơn lốc phong bạo sản sinh từ khu vực giao phong vẫn khiến đám người Trần Vũ ở trên thành lâu hãi hùng khiếp vía, sinh ra ảo giác giống như kiến hôi ngước nhìn lên Thần Linh.

Keng...

Bỗng nhiên, một dòng sông kiếm màu cam rực rỡ chói mắt xé rách tầng khí sương mờ, bay thẳng ra ngoài.

Ầm... Ầm... Ầm...

Ngay sau đó là từng trận nổ vang kinh thiên.

Đột nhiên, vài tia tàn dư của dòng sông kiếm từ trên trời rơi xuống lả tả, mặt đất bị chém ra từng cái rãnh rộng mười mấy trượng.

- A a a...

Tiếng hét thảm quanh quẩn khắp chiến trường hồi lâu không dứt, những thân ảnh bị tàn dư của dòng sông kiếm quét qua, lập tức bị nghiền thành bọt máu, thịt vụn.

Một khắc này, thành viên của song phương thiệt mạng lên đến 20, 30 người. Cho dù là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, thậm chí Hóa Khí Hậu Thiên cũng không thể sống sót.

Ầm...

Lại có vài đạo hắc khí từ trên Âm Thạch Quan tràn ra, hóa thành hơn trăm tia hắc khí, càn quét khắp mọi nơi.

Thành lâu phụ cận cũng đứng mũi chịu sào.

- Mau tránh ra!

Thành Lô Vân lập tức đại loạn.

Có vài tia hắc khí cũng bay thẳng về phía khu vực của Trần Vũ.

- A a a...

Những nơi tia hắc khí đi qua, bất luận là Luyện Tạng kỳ hay Thông Mạch kỳ, chỉ cần đụng phải, đều hóa thành bụi than trong nháy mắt.

Phịch...

Trần Vũ lăn một vòng trên mặt đất, hắn biết: tuyệt đối không thể chạm vào những tia hắc khí này.

Hắn tận mắt nhìn thấy một tên đệ tử Thủy Nguyệt phái mặc Bảo Khí hộ giáp bị tia hắc khí quét trúng, lập tức hóa thành bụi than, ngay cả Bảo Khí cũng cháy sém tan rã.

- Chiến đấu cấp bậc Quy Nguyên cảnh?

Trần Vũ lăn vào một góc tường thành, hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn phản ứng tương đối nhanh, hơn nữa vận khí cũng không quá tệ. Một khi bị tia hắc khí kia quét trúng, Bảo Khí phòng ngự cũng chẳng khác gì tờ giấy.

Còn may là chiến đấu Quy Nguyên cảnh ở xa tận chân trời, song phương theo bản năng đều tránh xa khu vực chiến trường, thoáng chốc đã biến thành điểm đen mơ hồ.

Lúc này, đám người trên tường thành mới thở phào một hơi như trút được gánh nặng.

- Thực lực của Quy Nguyên cảnh thật kinh khủng.

- Đạt tới tầng thứ này, nhân loại xem như thoát ly gông xiềng trói buộc, thậm chí có thể phá không phi hành...

Thành viên của hai bên trận doanh đều kính phục vạn phần.

- Ký chủ của Âm Thạch Quan kia rốt cuộc là tồn tại gì, vậy mà dùng sức một người đối kháng với ba vị Thái Thượng trưởng lão như Lữ Thiết Tổ.

Trong lòng Trần Vũ vẫn còn sợ hãi.

Phía chân trời xa xăm, hắc khí và sương mù lượn lờ. Trên Âm Thạch Quan, thân ảnh thần bí gầy nhom từ từ lộ ra gương mặt băng lãnh như quỷ thi.

- Tuyệt Âm lão tổ! Ba người chúng ta liên thủ với nhau, cho dù tu vi của ngươi đạt tới Quy Nguyên cảnh trung kỳ cũng không chiếm được ưu thế gì. Không bằng giao kết quả thành bại cho đám hậu bối đi.

Trong mắt lão giả tóc bạc cầm mộc kiếm màu cam lộ ra một tia tự tin mạnh mẽ.

Hắn là Thái Thượng trưởng lão của Thiết Kiếm môn, mọi người đều gọi hắn là Lữ Thiết Tổ.

Nếu không có vương bài như hắn tồn tại, e rằng Tuyệt Âm lão tổ ngồi trên Âm Thạch Quan đã sớm hủy diệt ba tông rồi.

Suy cho cùng, sau khi đạt tới Quy Nguyên cảnh, mỗi một tầng tiểu cảnh giới đều chênh lệch rất lớn. Bình thường, dừng lại ở một tiểu cảnh giới vài chục năm cũng không phải là chuyện lạ.

...

Trên chiến trường, sát phạt vẫn diễn ra không ngừng nghỉ, mùi máu tanh nhuộm khắp bốn phía.

Lúc này, vầng trăng trên trời đã bị huyết sắc nuốt chửng hoàn toàn, từ từ biến thành một vầng huyết nguyệt quỷ dị, sóng máu cuộn trào bắt đầu nhuốm

màu hư không xung quanh.

Mấy ngày sau, Trần Vũ không nhìn thấy Âm Thạch Quan và thân ảnh Thái Thượng trưởng lão của ba tông nữa, dường như những siêu cấp cường giả này đã đạt đến một trạng thái cân bằng nào đó.

Chiến đấu về sau, Trần Vũ càng cẩn thận không dám khinh suất. Trong quá trình rèn luyện quyền pháp kiếm pháp, hắn càng cố gắng không ngừng tích lũy chiến công.

Chiến đấu về sau càng trở nên gay cấn hơn.

Chút tài nghệ "Giáo Liệp Ma" của hắn, cuối cùng cũng có cơ hội phát uy trong tràng hỗn chiến này.

Thỉnh thoảng hắn dùng giáo công kích viễn trình giết phi cầm, cũng có lúc hắn ném giáo về phía Hóa Khí Hậu Thiên của Cốt Ma Cung, cho dù chỉ mang lại một chút tác dụng kiềm chế đi nữa.

Chẳng qua, nếu đối diện là Hóa Khí Tiên Thiên thì hắn cũng bó tay, giáo vừa tiếp cận tầng Tiên Thiên chân khí sẽ bị chấn nát bấy ngay lập tức.

Một ngày nọ, trong trận doanh của Cốt Ma Cung lại xuất hiện một tên cường giả siêu cấp, khiến trận doanh của ba tông lại lần nữa rơi vào nguy ngập.

- Ba tông, lão phu muốn dùng máu của các ngươi để tế trăng...

Một thanh âm già nua âm trầm vang vọng khắp bầu trời đêm.

Trong chiến trường, trên một ngọn núi cao trăm trượng có một lão giả gầy nhom mặc trường bào ám kim đứng giữa không trung.

Lão giả gầy nhom cầm một cây quyền trượng đen như mực, chậm rãi vung xuống.

Ầm...

Một trận hắc vụ giống như giao long phát ra tiếng gầm rống, mang theo cương phong hắc khí mãnh liệt cuốn sạch phạm vi 10,20 trượng trước mặt.

- A a...

Một tiếng hét thảm vang lên, một tên Hóa Khí Hậu Thiên của Thiết Kiếm môn bị hắc vụ giống như giao long quét qua, thân thể lập tức tan thành từng mảnh.

Cùng lúc đó, hơn mười thành viên của ba tông ở gần đó cũng nổ tung, máu bắn tung tóe.

Cao tầng của ba tông lập tức biến sắc.

- Là Cốt Ma Cung chủ!

- Trong đại chiến chính tà 50 năm trước, người này không chỉ còn sống mà còn tấn thăng đến Quy Nguyên cảnh...

Đám trưởng lão Hóa Khí cảnh tư lịch thâm hậu của ba tông đều động dung.

Vù... Vù... Vù...

Trong trận doanh của ba tông nhảy ra năm sáu bóng người, đều là Hóa Khí Tiên Thiên.

Trong đó, sư tôn Mao trưởng lão của Trần Vũ và Nam Cung trưởng lão cũng có mặt.

Tổng cộng sáu vị Hóa Khí Tiên Thiên, ba người cầm đao, ba người cầm kiếm, tạo thành một đại trận đao kiếm quái dị.

Ô...ô...ô...n...g

Sáu thanh đao kiếm cùng múa, tạo thành một cái lồng khí đường kính 20 trượng, chắn trước mặt Cốt Ma Cung chủ.

Vù... Vù... Vù...

Bên trong lồng khí nổi lên từng trận đao ảnh kiếm khí sắc bén không gì sánh nổi, cuốn về phía Cốt Ma Cung chủ.

Cốt Ma Cung chủ huy động hắc vụ giống như giao long xoắn nát tất cả.

- Chút tài mọn!

Cốt Ma Cung chủ cười lạnh một tiếng, quải trượng trong tay rung lên, bề mặt trượng lập lòe ánh điện, vẽ ra từng đạo thiểm điện u ám dài đến năm sáu trượng, phát ra tiếng nổ "đùng đùng".

Ngay lập tức, hào quang trên lồng khí trở nên ảm đạm, hiện ra vài tia vết rách, sau đó cấp tốc khép lại.

Cùng lúc đó.

Vù... Vù...

Trong thành Lô Vân bay ra một nam một nữ.

Hai người này đều là Hóa Khí cảnh, trên người bộc phát một luồng khí tức mạnh mẽ hơn xa Hóa Khí Tiên Thiên bình thường.

Một nam một nữ này lần lượt là một thanh niên mặt sẹo mang kiếm và một mỹ phụ mặc váy hoa, vóc dáng kiều diễm.

Cả hai cấp tốc tiếp cận Cốt Ma Cung chủ.

Keng...

Thanh niên mặt sẹo rút ra bảo kiếm, hàn khí tùy ý lượn lờ, chậm rãi vẽ ra một đường, tạo thành một cơn lốc xoáy hàn băng, cuốn theo từng trận sóng băng xà kiếm ảnh.

Mỹ phụ mặc váy hoa thì cầm một đóa kim liên màu hồng kỳ lạ, Tiên Thiên chân khí lan tràn, kim liên nở rộ, cánh hoa biến thành trong suốt, nổi lên từng đợt sóng chấn động, đột kích Cốt Ma Cung chủ.

- Hoa Kiếm song tà?

Cốt Ma Cung chủ thoáng động dung.

Chỉ thấy hai người một kiếm một hoa liên thủ cùng nhau, tạo nên uy năng kinh người, phối hợp với đại trận "lồng khí", thoáng cái đã đẩy Cốt Ma Cung chủ lùi lại vài bước.

- Hoa Kiếm song tà? Đây hình như là tán tu cường thịnh nổi danh Sở quốc, không ngờ ba tông lại có thể mời đến.

Không ít cường giả ở đây đều lộ vẻ ngoài ý muốn.

Phía trên đỉnh núi thành Lô Vân.

Ba người Vân Nhạc tông chủ, trung niên để râu trê – Thiết Kiếm môn chủ, Thủy Nguyệt tông chủ đứng sóng vai cùng nhau.

- Bỏ ra giá đắt mời "Hoa Kiếm song tà" xuất chiến, quả thật có phần thiệt thòi. Chỉ riêng Vân Nhạc tông ta đã tiêu phí mấy chục cân vẫn thạch rồi.

Vân Nhạc tông chủ cảm khái nói.

- Thiết Kiếm môn ta còn xuất ra tài liệu trân quý hơn Vân Nhạc môn ngươi nhiều.

Trung niên để râu cá trê châm chọc.

- Trước mắt xem ra hi sinh những thứ đó là có giá trị. Hoa Kiếm song tà này là người có đại khí vận, nghe nói từng thừa kế một cái động phủ Thượng Cổ, thu được hai loại truyền thừa một kiếm một hoa. Hai người liên thủ với nhau, thậm chí được xưng là vô địch dưới Quy Nguyên cảnh, cho dù đối mặt với Quy Nguyên cảnh bình thường cũng có thể chiến một trận.

Thủy Nguyệt tông chủ cười nói.

Ngay lúc ba vị tông chủ đang đứng trên đỉnh núi thành Lô Vân chỉ huy đại cục chiến trường thì chiến trường đột nhiên phát sinh dị biến.

Bầu trời đêm bỗng nhiên nổi lên một luồng sáng huyết sắc.

Xung quanh vầng huyết nguyệt nổi lên từng gợn sóng máu, càng lúc càng đặc sệt.

Thậm chí trong gợn sóng kia còn tuôn trào một luồng khí tức Thượng Cổ khủng bố che trời lấp đất, xen lẫn trong đó là khí tức huyết tinh mênh mông như biển.

- Đó là...

Ba vị tông chủ đều kinh hô, nhìn chằm chằm những gợn sóng lăn tăn kia.

Chỉ trong vài nhịp hô hấp, những gợn sóng huyết sắc bắt đầu hình thành một bức màn huyết sắc vặn vẹo như vòng xoáy.

Ô...ô...ô...n...g

Bức màn huyết sắc xoay tròn, từ từ lan rộng, khuếch trương tới phạm vi trăm trượng.

Trên chiến trường cũng phát sinh hiện tượng quỷ dị.

Trên chiến trường, khu vực giao chiến dưới dất, chỉ thấy máu tươi đang thấm xuống đất, bị một luồng lực lượng thần bí nào đó dẫn động, hình thành từng đạo tuyến đường màu máu, giống hệt một cái đại trận huyết sắc, bao trùm phương viên vài dặm.

- Cảnh tượng này... chẳng lẽ là thứ trong truyền thuyết...

Vân Nhạc tông chủ chấn động.

Đông đảo ánh mắt đều nhìn về phía dị tượng kinh người trong thiên địa.

Ngay cả Hoa Kiếm song tà và sáu người hợp thành Đao Kiếm trận đang chiến đấu với Cốt Ma Cung chủ cũng dừng tay.

- Ha ha... Cuối cùng cũng xuất hiện! "Huyết Táng Thiên Viên" trong truyền thuyết quả thực tồn tại.

Trường bào trên người Cốt Ma Cung chủ bay phất phới trong gió, điên cuồng cười to.

- Huyết Táng Thiên Viên!

Ba vị tông chủ hô lên thất thanh, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ.

Chỉ thấy màn sáng huyết sắc trong không trung bắt đầu vặn vẹo, mơ hồ hiện lên hình bóng cung điện Thượng Cổ, linh viên, kỳ hoa dị thảo, trân linh dị thú,... chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

- Cốt Ma Cung lợi dụng chiến tranh với ba tông chúng ta, mượn máu tươi và sinh hồn của người chết trên chiến trường, sau đó thông qua phương pháp huyết tế để triệu hồi "Huyết Táng Thiên Viên".

Mao trưởng lão ngẩng đầu, có chút giật mình, giữa hàng lông mày cũng lộ vài phần lo lắng xen lẫn mừng rỡ.

Cùng lúc đó, trong doanh trướng Cốt Ma Cung.

- Ha ha! Huyết Táng Thiên Viên... cuối cùng ngươi cũng xuất hiện.

Một nam tử tuấn mỹ yêu dị mặc huyết bào ngóng nhìn bức màn huyết sắc hiện ra trên bầu trời, lẩm bẩm:

- Thông qua chiến tranh tông môn Sở quốc, cuối cùng cũng huyết tế triệu hoán thành công, thật không uổng phí công sức ta bày cục bấy lâu. Nhưng mà hết thảy đều đáng giá, toàn bộ giới tông môn Sở quốc làm sao có thể so với giá trị của ngươi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 122: Huyết táng thiên viên

Trên thành Lô Vân.

Trần Vũ và thành viên của ba tông, bao gồm tên trung niên mặc giáp Hóa Khí Hậu Thiên đều nhìn cảnh tượng quỷ dị trong bức màn huyết sắc trên bầu trời, vẻ mặt cực kỳ đặc sắc.

- Huyết Táng Thiên Viên? Thứ trong truyền thuyết lại thật sự hiện thế?

Trung niên mặc giáp thở dài, nói.

- Tiền bối, rốt cuộc thì Huyết Táng Thiên Viên là cái gì?

Vài tên đệ tử của ba tông ở xung quanh đều dò hỏi.

Từ lúc bức màn huyết sắc xuất hiện, toàn bộ mặt đất chiến trường đều bị tuyến đường màu máu quỷ dị bao trùm, toàn bộ huyết dịch đều bị một loại lực lượng vô hình hấp thu.

Ầm...

Trên bức màn huyết sắc chợt nổi lên từng đợt sóng gợn, dường như đang reo hò sung sướng vì được uống đủ máu huyết.

- Huyết Táng Thiên Viên là một không gian bí cảnh độc lập thời Thượng Cổ. Nghe nói lúc trước là lâm viên do đại năng giả tạo ra, chuyên bồi dưỡng các loại thiên tài địa bảo, trân cầm dị thú thời Thượng Cổ. Về sau, không biết từ nào, chủ nhân của lâm viên biến mất không rõ tung tích, không gian này rơi vào tay một cường giả Huyết đạo, hắn đã cải tạo gần như toàn bộ lâm viên, cũng không hiểu vì nguyên nhân gì mà cứ mỗi trăm năm hoặc mấy trăm năm, khu vườn này lại cần phải hấp thu một lượng lớn tinh huyết và sinh hồn ở ngoại giới.

Trung niên mặc giáp giải thích.

Thân là Hóa Khí cảnh, hiển nhiên hắn biểu rõ nhiều thứ hơn xa đệ tử của ba tông.

- Hấp thu tinh huyết và sinh hồn? Đây là điều kiện để mở ra Huyết Táng Thiên Viên sao?

Một tên đệ tử Thiết Kiếm môn hỏi.

- Không sai! Cần một lượng tinh huyết và sinh hồn khổng lồ, hơn nữa người bình thường thì không được! Phải là người tu hành, ít nhất là Thông Mạch kỳ hoặc Luyện Tạng kỳ trở lên, từ Hóa Khí cảnh trở lên là tốt nhất. Bình thường, chỉ khi gặp chiến tranh tông môn, đồng thời còn phải là tinh huyết và sinh hồn tươi mới thì mới có thể thực hiện.

Vị trung niên trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ cần có chút đầu óc đều hiểu. Lần này chiến tranh nổi lên khắp toàn bộ Sở quốc, có lẽ nguyên nhân không hề đơn giản.

Nhất là Cốt Ma Cung còn cố ý thu hẹp phạm vi chiến trường tại phụ cận thành Lô Vân này.

Bởi vì chỉ có tinh huyết và sinh hồn trong một khu vực nhất định, đồng thời số lượng và chất lượng đạt tới một hạn định cụ thể thì mới có thể huyết tế ra "Huyết Táng Thiên Viên".

Thịch thịch thịch...

Trái tim thần bí trong cơ thể Trần Vũ liên tục nhảy lên, dường như sinh ra một tia cảm ứng thần bí với bức màn huyết sắc trên không trung.

Loại cảm ứng này cũng giống như lúc gặp viên cầu kim loại, tuy nhiên không mãnh liệt bằng.

Lúc này, Cốt Ma Cung và thành viên của ba tông đều ăn ý đình chiến.

Một hồi đại quyết chiến sinh tử thảm liệt đến tận cùng, sắp tới thời điểm mấu chốt thì song phương lại đồng thời đình chiến.

Trần Vũ phát hiện, ánh mắt của các vị trưởng lão, tông chủ Hóa Khí cảnh của ba tông đều tập trung nhìn lên cảnh tượng Huyết Táng Thiên Viên trên bầu trời, vẻ mặt vừa mừng rỡ vừa lo lắng.

...

Vài ngày sau đó.

Ba tông và Cốt Ma Cung đã lặng lẽ rút đi, triệt để ngưng chiến.

Giữa chiến trường dựng lên một cái thạch đài, trên thạch đài đặt vài cái ghế ngồi đơn giản.

Ba tông và Cốt Ma Cung lần lượt phái ra sứ giả, tiến hành tiếp xúc nói chuyện ở trên thạch đài.

Một ngày nọ, trong một gian điện kiểm tra ở thành Lô Vân.

Mao trưởng lão triệu tập mấy tên đệ tử của mình lại.

Tuy nhiên, năm tên đệ tử của Mao trưởng lão chỉ còn lại bốn người.

Đại đệ tử Tần Phong, Nhị đệ tử Lý Đại Khuê, Tứ đệ tử Thường Hiên, Ngũ đệ tử Trần Vũ.

Còn Tam đệ tử Ngô Vũ thì đã bỏ mạng trên chiến trường.

Trong tràng chiến tranh tông môn quét ngang khắp toàn bộ Sở quốc này, cho dù là môn đồ của trưởng lão thì cũng không thể bảo đảm có thể may mắn sống sót.

Mao trưởng lão vẫn còn tốt, vì những trưởng lão có vận khí kém thì số lượng đệ tử thậm chí tử thương quá nửa.

Trong bốn người, ngoại trừ Trần Vũ ra, ba người khác đều trọng thương, khí sắc không tốt, vẻ mặt mệt mỏi.

- Tần Phong, năm nay hình như ngươi đã hơn 30 tuổi rồi phải không?

Mao trưởng lão hỏi.

- Bẩm sư tôn, đệ tử năm nay 31 tuổi, sắp đến 32, cho đến nay vẫn chưa tấn thăng Hóa Khí cảnh, quả thật hổ thẹn với sự tài bồi của sư tôn.

Tần Phong xấu hổ nói.

Sắc mặt Mao trưởng lão vẫn như cũ, không hỏi nhiều, ánh mắt dừng lại trên người Nhị đệ tử Lý Đại Khuê.

Dường như trọng điểm chú ý của hắn không phải ở phương diện tu hành.

- Đại Khuê, hình như ngươi đã qua 20 tuổi rồi phải o?

Mao trưởng lão lại nhìn về phía Lý Đại Khuê.

Bốn tên đệ tử đều lộ vẻ nghi hoặc, tại sao Mao trưởng lão lại đột nhiên quan tâm đến vấn đề tuổi tác như vậy?

- Sắp 22 tuổi, qua 2,3 năm nữa sẽ rời khỏi hàng ngũ đệ tử.

Lý Đại Khuê bất an nói.

22 tuổi tu vi Luyện Tạng kỳ, mặc dù không tính là xuất chúng trong tông môn, nhưng cũng không phải kém.

Thế nhưng, so với Tông Thiên Thần chỉ mới 21 tuổi đã tấn thăng Hóa Khí cảnh thì Lý Đại Khuê quả thật nên tìm một cái lỗ để chui vào.

- Đáng tiếc.

Mao trưởng lão than nhẹ, vẻ mặt có chút tiếc hận.

Lý Đại Khuê là ngoại tôn của hắn, ngày thường cũng được hắn chiếu cố ít nhiều.

Cuối cùng, Mao trưởng lão nhìn về phía Thường Hiên và Trần Vũ, vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

- Đệ tử vừa mới tròn 17 tuổi.

Thường Hiên nói.

- Đệ tử còn chưa tròn 16 tuổi...

Trần Vũ rụt rè nói.

Luận tuổi tác, hắn quả thật là nhỏ nhất trong sư môn.

Chưa đầy 16 tuổi?

Thanh âm của Trần Vũ khiến đám người Mao trưởng lão, Tần Phong và Lý Đại Khuê đều giật mình.

Cho đến nay, bọn họ đều không hề quan tâm tới tuổi tác của Trần Vũ.

Không ngờ rằng một đệ tử tư chất Bán Linh Thể như Trần Vũ lại có thể tu luyện đến Luyện Tạng kỳ ở độ tuổi này.

- Rất tốt! Hai người các ngươi còn chưa tròn 20 tuổi, vậy mà đều tiến nhập Luyện Tạng kỳ.

Trên mặt Mao trưởng lão thoáng hiện nụ cười.

Ngay lúc bốn người cảm thấy nghi hoặc thì Mao trưởng lão đã nói rõ nguyên nhân.

- Huyết Táng Thiên Viên sắp mở ra. Hai người các ngươi vận khí không tệ, gặp được kỳ ngộ trăm năm khó gặp, đương nhiên, nó cũng đồng thời là một lần khiêu chiến hung hiểm.

Trong mắt Mao trưởng lão chợt lóe tinh quang.

Huyết Táng Thiên Viên!

Bốn tên đệ tử đều lộ vẻ mặt kinh sợ.

- Huyết Táng Thiên Viên kia từng bồi dưỡng được rất nhiều thiên tài địa bảo, trân linh kỳ quả, phần lớn là trân bảo đã thất truyền ở ngoại giới. Không chỉ có vậy, trong lâm viên còn lưu lại một ít kỳ bảo dị vật của đại năng, thậm chí truyền thừa thông thiên...

Mao trưởng lão dừng lại một chút, trong mắt đầy vẻ chờ mong và kích động.

Đám người Trần Vũ nghe được đều cảm thấy tâm linh chấn động.

- Lần gần nhất là cách đây 200 năm trước, một tên đệ tử trẻ tuổi tiến nhầm vào Huyết Táng Thiên Viên, ăn được một gốc "Huyết Hồn Thảo" và "Huyết Nguyên Quả", khiến cho tu vi của hắn đột phá Hóa Khí cảnh trong thời gian ngắn ngủi. Hơn nữa hắn còn mang ra ngoài không ít trân tài như Huyết Linh Tham đã ngoài 500 năm tuổi, khiến giới tông môn Sở quốc dấy lên một hồi gió tanh mưa máu.

Thiên tài địa bảo 500 năm tuổi?

Đám người Trần Vũ đều lộ vẻ khiếp sợ.

Phải biết rằng, các loại trân tài cứ vượt qua mốc 100 năm thì bất kể dược tính hay giá trị đều tăng gấp nhiều lần.

Thiên tài địa bảo hơn 500 năm tuổi đủ để khiến cường giả Quy Nguyên cảnh cũng phải động tâm.

Thứ này so với "Huyết Hồn Thảo" và "Huyết Nguyên Quả" trong truyền thuyết thì hơi kém hơn một chút.

- Cái này cũng chưa tính là gì. Nghe đồn 300,400 năm trước, một thanh niên ở trong lâm viên gặp được cơ duyên xảo hợp, ký kết khế ước linh sủng với một con Cổ Thú, đồng thời thu hoạch được kỳ ngộ và truyền thừa kinh người, sau đó tu vi một đường thẳng tiến, lúc hắn đạt tới Hóa Khí cảnh đỉnh phong, lại liên thủ với Cổ Thú thì thậm chí có thể đối kháng với Quy Nguyên cảnh.

- Một khi hắn trùng kích Quy Nguyên cảnh thành công, lại có Cổ Thú cường đại trợ giúp, nhất định có thể ngạo thị giới tông môn Sở quốc. Tuy nhiên, cuối cùng hắn bị vài tên cường giả Quy Nguyên cảnh ám toán mà chết, còn con Cổ Thú kia thì cũng bốc hơi biến mất...

Mao trưởng lão tiếc hận nói.

Trong lòng đám người Trần Vũ đều không khỏi chờ mong, thần sắc kích động.

Trong Huyết Táng Thiên Viên này có kỳ ngộ quá lớn, người bình thường nếu được một phần nghìn trong đó cũng đủ để "cá chép vượt long môn" rồi.

- Hiện nay, vài món Bảo Khí cực phẩm, thậm chí Thần Binh trọng bảo đẳng cấp cao hơn, hoặc là công pháp trấn tông cường đại, ví dụ như Nguyên Sát Thần Công,... nghe nói cũng đều có xuất xứ từ Huyết Táng Thiên Viên. So với giá trị của Huyết Táng Thiên Viên thì nội tình của ba tông chúng ta đều không đáng nhắc tới.

Mao trưởng lão cảm khái nói.

- Sư tôn, tại sao lại nói đây là kỳ ngộ của Thường sư đệ và Trần sư đệ? Chúng ta không thể đi vào sao? Ngay cả sư tôn ngài cũng không thể vào ư?

Tần Phong không nhịn được hỏi.

- Không thể.

Mao trưởng lão lắc đầu đáp:

- Huyết Táng Thiên Viên từng bị một đại năng Huyết đạo cải tạo, ý định ban đầu của hắn là hấp thu tinh huyết tươi trẻ mới của ngoại giới để bồi dưỡng một loại trân bảo nghịch thiên, tuổi của mục tiêu càng nhỏ và tu vi càng cao thì hiệu quả càng tốt. Bởi vậy, người tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên không bị giới hạn tu vi, chỉ giới hạn tuổi tác.

Giới hạn tuổi tác!

Hai người Lý Đại Khuê và Tần Phong nhìn nhau, vẻ mặt có chút thất lạc.

- Chỉ cần không vượt qua 20 tuổi thì bất kể tu vi của ngươi là gì cũng đều có thể tiến vào. Mà giới tông môn Sở quốc, đệ tử Luyện Tạng kỳ chưa tới 20 tuổi đã là tinh anh hiếm thấy rồi.

Mao trưởng lão nói xong lại mỉm cười nhìn Trần Vũ và Thường Hiên.

Hiển nhiên, hai người đều phù hợp với yêu cầu.

Đệ tử dưới 20 tuổi của ba tông và Cốt Ma Cung đều rất nhiều.

Thế nhưng, trước 20 tuổi lại có tu vi Luyện Tạng kỳ thì tỉ lệ rất nhỏ. Thông Mạch kỳ cũng không phải là không thể tiến vào Huyết Táng Thiên Viên,

nhưng thực lực quá yếu, e rằng khó có thể sinh tồn được.

Nghe vậy, Trần Vũ và Thường Hiên đều lộ vẻ mừng rỡ như điên.

- Tư chất của ta chỉ là Bán Linh Thể, nếu không có đại kỳ ngộ gì, e rằng rất khó tấn thăng Hóa Khí cảnh...

Trần Vũ thầm hạ quyết tâm.

Lần kỳ ngộ này quả là hiếm có, cho dù phiêu lưu lớn đến đâu thì cũng phải cược một lần.

Hắn không chỉ muốn tấn thăng Hóa Khí cảnh, mà sau khi nhìn thấy tình cảnh đại năng Quy Nguyên cảnh chiến đấu, hắn lại càng hướng tới tầng thứ cao hơn.

Hắn nghe thủ tịch đệ tử Tông Thiên Thần từng nói: trước 20 tuổi tấn thăng Hóa Khí cảnh thì sau này mới có hi vọng tấn thăng Quy Nguyên cảnh.

Mà tấn thăng Hóa Khí cảnh đã là cực kỳ khó khăn đối với Trần Vũ.

Muốn tấn thăng Hóa Khí cảnh trước 20 tuổi?

Hi vọng này quá xa vời, trừ phi có kỳ ngộ trên người, giống như hai người trẻ tuổi mà Mao trưởng lão nhắc đến.

...

Ba ngày sau.

Trong một tòa cung điện rộng rãi ở thành Lô Vân, có không ít người tụ tập.

Đám cao tầng Vân Nhạc tông chủ, Mao trưởng lão, Nam Cung trưởng lão, Hạ Vũ tiên tử đều có mặt ở đây.

Bên cạnh đó, càng có nhiều đệ tử trẻ tuổi hơn, phần lớn đều dưới 20 tuổi.

Mà lần này, ngồi ở vị trí đầu là một lão giả tóc trắng mặc áo bào xanh, đôi mắt hắn khép hờ, mà đám cao tầng ở xung quanh thì đều cực kỳ cung kính.

Trần Vũ còn nhớ rõ lão giả áo xanh này là một người trong số những người đối kháng với ký chủ của Âm Thạch Quan.

- Mọi người đã đến đông đủ chưa?

Lão giả áo xanh mở mắt, hỏi.

- Bẩm Thái Thượng sư thúc, Vân Nhạc môn và các thế lực phụ thuộc chúng ta đã tập hợp toàn bộ tân tú Luyện Tạng kỳ dưới 20 tuổi tại nơi này.

Tông chủ cung kính nói.

- Bái kiến Thái Thượng trưởng lão.

Tổng cộng hơn 20 thiếu niên cùng lúc hành lễ, Trần Vũ cũng trong đám người này.

- Không tệ, tổng cộng 26 người. Chiến lực đỉnh cao của ba tông chúng ta mặc dù không bằng Cốt Ma Cung, nhưng đệ tử môn đồ đông đảo, nhân số cộng lại còn nhiều hơn bọn chúng. Đến lúc đó, tranh đoạt trong Huyết Táng Thiên Viên sẽ có ưu thế nhất định.

Lão giả áo xanh cười nói.

- Đúng vậy, Cốt Ma Cung còn sảng khoái hơn chúng ta nghĩ, vậy mà đáp ứng cùng ba tông chia sẻ lợi ích trong Huyết Táng Thiên Viên, để các tân tú tinh anh của song phương cạnh tranh tài nguyên và kỳ ngộ một cách công bằng trong đó.

Vân Nhạc tông chủ có chút quái dị, nói.

- Cốt Ma Cung đáp ứng dứt khoát như vậy, liệu có quỷ kế gì không?

Mao trưởng lão bất ngờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Chuẩn bị tỉ mỉ

Đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung cũng đi vào, hẳn là không đến mức ngay cả môn đồ của mình cũng hãm hại chứ? Hơn nữa, sau khi tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên thì đều phải cạnh tranh công bằng, ngoại giới căn bản không có cách nào nhúng tay. Cho dù Không Hải cảnh trong truyền thuyết đích thân tới, muốn cưỡng ép xông vào cũng chỉ có thể khiến toàn bộ không gian nổ tung, cái được không bằng cái mất.

Vân Nhạc tông chủ nói.

- Cần mất bao lâu thì lối vào của Huyết Táng Thiên Viên mới có thể ổn định?

Lão giả áo xanh hỏi.

Mấy ngày nay, ba tông và Cốt Ma Cung đã đạt thành tiếng nói chung: đợi sau khi lối vào của Huyết Táng Thiên Viên ổn định, môn đồ của ba tông và Cốt Ma Cung sẽ cùng tiến vào.

- Chậm thì ba năm ngày, nhiều thì sáu bảy ngày sau.

Vân Nhạc tông chủ đáp.

- Thời gian vẫn còn dư dả, có thể chuẩn bị kỹ lưỡng một chút.

Lão giả áo xanh gật đầu.

Lúc này Vân Nhạc tông chủ mới phát cho mỗi tên đệ tử một tấm lệnh bài kim loại đặc thù.

Trần Vũ tiếp nhận lệnh bài kim loại, phát hiện bề mặt lệnh bài lưu chuyển một loại họa tiết kỳ lạ, sau đó dần hiện ra 25 điểm sáng màu bạc.

- Đây là một loại lệnh bài cảm ứng do bổn tông đặc biệt luyện chế, sau khi tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên thì vị trí của các ngươi cũng không phải cùng một chỗ. Dựa vào lệnh bài này, những đệ tử bổn tông ở trong khoảng cách nhất định có thể cảm ứng được lẫn nhau, đoàn kết hợp tác mới là vương đạo.

Vân Nhạc tông chủ phân phó.

Trước khi đi, cao tầng của tông môn đều phát cho mỗi đệ tử một quyển sách nhỏ.

- Trên sách này ghi lại những truyền thuyết về Huyết Táng Thiên Viên, tin tức chưa hẳn chính xác, chỉ dùng để tham khảo.

Vân Nhạc tông chủ nói.

Trần Vũ mở quyển sách ra, phát hiện trên đó ngoại trừ lời đồn về Huyết Táng Thiên Viên ra, đằng sau còn có một phần danh sách.

Trong danh sách ghi lại một ít tin về đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung.

Ba tông và Cốt Ma Cung giao chiến đã lâu, song phương đều có nội ứng cài vào, cho nên lấy được tin tức về những chân truyền nổi danh hoặc đệ tử bí truyền cũng không khó.

- Mai Trường Thanh, 18 tuổi, tu vi Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, người đứng đầu đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung, tu luyện tà công cấm kỵ Vô Ma Quyết, nửa năm trước từng có kỷ lục giao phong với cường giả Hóa Khí Hậu Thiên mà bất bại...

Ghi chép về người đứng đầu trong danh sách lập tức khiến Trần Vũ sợ hãi.

Người đứng đầu đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung quả nhiên đáng sợ, đối kháng với Hóa Khí Hậu Thiên vẫn có thể bất bại.

Phải biết rằng: lúc trước Trần Vũ đối mặt Hóa Khí Hậu Thiên tập sát, hầu như không có chút sức chống cự nào.

- Bàng Thiên Thành, 19 tuổi, tu vi Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung, thực lực mạnh mẽ, dưới Hóa Khí cảnh gần như vô địch, sau khi điều tra rõ thân phận thực sự mới biết được hắn là "Tên Hề Ác Ma" đứng đầu danh sách Tru Ma bảng.

- Tưởng Bình, 17 tuổi, tu vi Luyện Tạng hậu kỳ, đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung, công pháp tu luyện cực kỳ bí ẩn, đã từng lấy một địch hai, đánh chết hai tên Luyện Tạng kỳ đỉnh phong...

Bảy tám người xếp hạng đằng trước đều có tu vi ngoài Luyện Tạng hậu kỳ.

Ở vị trí top 10, Trần Vũ thấy được miêu tả về Thượng Quan Kỳ, thậm chí hình tượng cụt một cánh tay cũng được đề cập.

- Thượng Quan Kỳ... Con ruột của Thượng Quan hộ pháp Cốt Ma Cung.

Ánh mắt Trần Vũ lóe lên.

Xem ra, cừu địch hắn kết thù có lai lịch không nhỏ chút nào.

...

Sau khi rời khỏi đại điện, Mao trưởng lão còn âm thầm gọi Trần Vũ và Thường Hiên đến chỗ mình.

- Mấy ngày sau lối vào Huyết Táng Thiên Viên sẽ ổn định, trong đó có hung hiểm không nhỏ. Vi sư tặng các ngươi một ít đạo cụ và ngoại vật dựa theo tình huống của mỗi người.

Mao trưởng lão nói.

Đầu tiên, hắn lấy ra loại đan dược một trắng một đen, mỗi loại hai viên.

- Tục Mệnh đan và Bách Độc Giải. Viên Tục Mệnh đan này có thể cứu trị thương thế cực nặng, thậm chí tình huống gặp tử vong cũng có thể cứu về một mạng. Còn Bách Độc Giải thì tên như ý nghĩa, có thể hóa giải các loại kịch độc thường gặp, cơ bản có tác dụng hóa giải hoặc giảm bớt trên bảy thành các loại kịch độc.

Mao trưởng lão nói.

- Đa tạ sư tôn.

Thường Hiên và Trần Vũ vội vàng cảm tạ.

Giá trị của hai loại đan dược này tất nhiên cực cao, thậm chí có lúc còn vượt xa giá của một kiện Bảo Khí.

Sau đó, Mao trưởng lão lại lấy ra một kiện bảo giáp màu bạc phòng ngự toàn thân cho Thường Hiên.

- Sư tôn... Đây là Bảo Khí hộ giáp toàn thân?

Thường Hiên giật mình thốt lên.

Bảo Khí hộ giáp toàn thân có giá đắt gấp đôi Bảo Khí công kích bình thường.

- Hiên nhi, vi sư có lòng tin đối với lực công kích và sức bộc phát của ngươi. Bộ Bảo Khí hộ giáp toàn thân này là tinh phẩm trong cùng cấp bậc, có thể tăng cường năng lực phòng vệ của ngươi.

Mao trưởng lão cười nói.

Tinh phẩm trong cùng cấp bậc?

Ngay cả Trần Vũ cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Giá trị của tinh phẩm trong cùng cấp bậc, ít nhất đắt hơn gấp rưỡi, thậm chí gấp đôi.

Bảo Khí hộ giáp toàn thân này e rằng giá trị đã tiếp cận Bảo Khí trung phẩm bình thường rồi.

- Vũ nhi, phòng ngự và sức bền của ngươi không tệ, còn có Ám Xà kiếm, thời điểm mấu chốt có thể phát huy sức bộc phát không kém gì Hiên nhi. Vi sư tặng ngươi một kiện kỳ vật dị bảo.

Mao trưởng lão lại nhìn Trần Vũ, nói.

Dứt lời, hắn lấy ra một đôi giày da màu xanh.

Trần Vũ tiếp nhận lấy đôi giày da.

Mao trưởng lão ra hiệu hắn mặc vào, chỉ thấy giày da này cực kỳ bền dẻo, có thể điều chỉnh lớn nhỏ, người bình thường cũng có thể mặc được.

Ồ?

Trần Vũ cảm thấy hai chân trở nên nhẹ nhàng, bất kể nhảy lên hay hoạt động đều rất thuận tiện, không tốn chút sức nào.

- Chỉ cần dung nhập một ít nội tức vào đôi giày này, liền có thể tăng phúc ba phần mười tốc độ của người dưới Hóa Khí cảnh. Tin rằng giày này phối hợp với sức bộc phát cận chiến của Thể tu như ngươi sẽ là trợ lực rất lớn.

Mao trưởng lão giải thích.

- Đa tạ sư tôn.

Trần Vũ mừng rỡ.

Luận giá trị thì có lẽ đôi giày này không bằng bảo giáp của Thường Hiên. Thế nhưng đối với Trần Vũ mà nói thì nó lại vô cùng thực dụng.

Luận tốc độ, bản thân hắn vốn không tệ, sử dụng kỹ xảo trái tim giữ lực thì có thể tăng phúc rất lớn, lại thêm đôi giày này, tốc độ của hắn sẽ càng tăng phúc mạnh mẽ.

- Hắc hắc! Nếu muốn cảm tạ vi sư thì sau khi ra khỏi Huyết Táng Thiên Viên, các ngươi hãy mang theo vài gốc thiên tài địa bảo mấy trăm năm là được.

Mao trưởng lão nhanh chóng lộ ra cái đuôi hồ ly của mình.

Hai người Trần Vũ đều ngạc nhiên.

- Thái Thượng trưởng lão đã định ra quy củ: Đệ tử thu hoạch được tài nguyên trong Huyết Táng Thiên Viên là nhờ vào chém giết sinh tử mà có được, tự mình có thể nhận được ba thành, sư tôn nhận một thành. Sáu thành còn lại thì nộp lên tông môn, nộp càng nhiều thì được khen thưởng càng phong phú.

Mao trưởng lão giải thích.

Nghe vậy, Trần Vũ và Thường Hiên vẫn mừng rỡ vô cùng.

Suy cho cùng, để mở ra Huyết Táng Thiên Viên thì giới tông môn Sở quốc đã phải trả giá một hồi chiến tranh thảm khốc. Hơn nữa, chỉ có tinh anh của ba tông và Cốt Ma Cung mới có thể tiến nhập.

Dưới loại tình huống như vậy, đệ tử có thể vô điều kiện nhận được ba thành thu hoạch đã rất có hậu rồi.

...

Ngày hôm sau, Trần Vũ lại đến tòa đại điện chiến công, đổi hết toàn bộ điểm chiến công mình thu được.

Quá trình đại chiến về sau, tài nghệ "Giáo Liệp Ma" của Trần Vũ có chút thành tựu, lại đánh chết được một ít kỵ sĩ cưỡi phi cầm.

Chẳng qua hắn cũng chỉ thu được không đến mười vạn điểm chiến công, cuối cùng dùng toàn bộ điểm đổi lấy hai gốc Thổ Linh Tham trăm năm tuổi.

Sau khi đổi điểm chiến công, Trần Vũ lại lấy Bảo Khí trường kiếm đốm đen và thanh quải trưởng xích hồng thu được lúc làm nhiệm vụ thế tục ra bán. Vừa vặn ba tông cũng lâm thời thành lập một điểm giao dịch tại thành Lô Vân.

Nơi giao dịch là một cái lều giản dị.

Trần Vũ bày sạp hàng tại chỗ, đặt hai kiện Bảo Khí bày bán, chỉ giao dịch Thổ Linh Tham và túi mật Hung Xà Vương phẩm chất tốt.

Phẩm chất của hai kiện Bảo Khí này đều không tệ, nhất là thanh quải trượng tinh phẩm kia.

Lần lượt có thành viên của ba tông đến hỏi giá.

Thế nhưng, Trần Vũ chỉ cần Thổ Linh Tham trên trăm năm và mật Hung Xà Vương Luyện Tạng kỳ đỉnh phong mà thôi.

- Túi mật Hung Xà Vương? Chỗ lão phu có một cái, nhưng ta muốn đổi quải trượng của ngươi.

Một lão giả nói.

Một cái?

Trần Vũ thầm khinh bỉ, nhưng trái tim thần bí lại cảm ứng được vài tia chân khí trên người lão giả này.

Hóa Khí Hậu Thiên?

Trần Vũ thu hồi lòng khinh thị, nhìn lão giả kia lấy ra một cái túi mật đen thui.

Túi mật rắn phát ra khí tức cường đại, hơn xa bất kỳ túi mật nào mà Trần Vũ từng gặp.

- Túi mật rắn này lấy từ một con Hung Xà Vương yêu hóa, thực lực sánh ngang Hóa Khí cảnh, phải ba tên Hóa Khí Hậu Thiên liên thủ mới khó khăn đánh chết được.

Lão giả hờ hững nói.

- Thành giao.

Trần Vũ dứt khoát nói.

Trên thực tế, Trần Vũ có chút thua thiệt, nhưng loại túi mật Hung Xà Vương cấp bậc Hóa Khí cảnh cũng rất hiếm gặp.

Mà phương thuốc Linh Tham mật rắn, tài liệu chính càng tốt thì hiệu quả luyện thể càng ưu việt.

Túi mật này đẳng cấp rất cao, Trần Vũ dự định phối hợp với gốc Thổ Linh Tham 150 năm tuổi đổi được lần trước để luyện dược.

Nửa canh giờ sau, thanh Bảo Khí trường kiếm của Trần Vũ cũng bị giao dịch thành công, lại thu được một gốc Thổ Linh Tham trăm năm, ngoài ra đối phương còn bù thêm 1 vạn Nguyên thạch thứ phẩm.

Giao dịch xong xuôi, Trần Vũ hài lòng trở về nơi ở.

Hiện nay, trong tay hắn chỉ có bốn gốc Thổ Linh Tham trên trăm năm tuổi, trong đó có một gốc 150 năm tuổi và một cái túi mật Hung Xà Vương cấp Hóa Khí cảnh.

Không lâu sau, Trần Vũ đã luyện chế được bốn bình thuốc luyện thể.

Ba bốn ngày sau đó, mỗi ngày Trần Vũ đều phục dụng một bình dược dịch Luyện Thể trăm năm.

Dùng gấp gáp như vậy có lẽ không thể đạt được hiệu quả tốt nhất, nhưng hiện nay hiệu quả của dược dịch luyện thể trăm năm càng ngày càng kém, mà Huyết Táng Thiên Viên lại sắp mở ra, vô cùng cấp bách, cho nên Trần Vũ cũng bất chấp mặc kệ.

Sự thực chứng minh, sau khi đạt tới xương đồng tiểu thành, hiệu quả của dược dịch luyện thể liền trở nên rất bình thường.

Cho đến ngày thứ tư.

Trần Vũ lại phục dụng một bình dược dịch luyện thể 150 năm, cảm giác Đồng Tượng công rõ ràng tinh tiến vài phần, lại tiến thêm một bước tới gần xương đồng đại thành.

Ngày thứ tư này, ngoại trừ phục dụng dược dịch luyện thể ra, Trần Vũ còn phục dụng một viên Uẩn Thể đan thượng phẩm còn lại.

Trải qua gần một tháng rèn luyện sát phạt trên chiến trường, hỏa hầu của Vân Sát nội tức càng trở nên tinh thâm, sát khí từ trong nội tức tản mát ra càng trở nên hùng hậu.

Một viên Uẩn Thể đan thượng phẩm, cộng thêm thể ngộ vài ngày, khiến tu vi của Trần Vũ trở nên ổn định hơn.

Mặc dù Trần Vũ vẫn còn cách Luyện Tạng trung kỳ một đoạn, nhưng trong khí hải (*) của hắn tràn đầy nội tức, mức độ hùng hậu có thể nói là không tệ so với đám cùng cấp bậc.

(*) đan điền

Đây là chưa xét đến mức độ tinh thuần của nội tức của hắn, hầu như không thua kém Luyện Tạng hậu kỳ bình thường bao nhiêu.

Ngày thứ năm.

Trần Vũ ngồi xếp bằng, ánh mắt sắc bén như điện, trong ánh mắt tản mát một tia sát uy (*) khiếp người.

(*) uy lực của sát khí

Vù...

Hắn chậm rãi thôi động nắm quyền, khu vực quanh người mơ hồ bốc lên một tầng mây đen sát khí, cuồn cuộn không ngừng.

Dần dần, sát khí trên người Trần Vũ càng lúc càng mênh mông, sát khí trong quyền thế và sát ý trong tinh thần dung hợp thành một thể.

Ầm...

Nắm quyền của Trần Vũ rung lên, quyền kình sinh ra tiếng nổ như lôi minh vân bạo (*), một đạo sát ảnh hình thái mãng xà hung tàn xong ra, sát khí bức người.

(*) sét đánh mây tan

Chỉ riêng sát uy tản ra đã có thể khiến Luyện Tạng kỳ bình thường cảm thấy tâm thần chấn động, nội tức tán loạn vài phần.

- Thì ra là vậy, cảnh giới đỉnh phong của Vân Sát quyền chú trọng đề thăng cấp bậc tinh thần, dùng sát khí ngưng luyện ý chí tâm thần, khiến cho sát ý của quyền pháp đạt tới một trình độ hoàn toàn mới.

Trần Vũ cảm giảm uy lực quyền pháp của mình thậm chí tăng phúc bốn năm thành.

Quyền pháp, thậm chí nhất cử nhất động đều có thể tạo nên sát uy tinh thần cường đại, thậm chí đả kích tinh khí thần của địch nhân.

Lúc này, hắn cảm giác lực lượng tinh thần của mình đã mạnh hơn trước kia không ít.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Mai trường thanh

Tu vi tinh tiến.

Đồng Tượng công tiến triển vượt bậc.

Vân Sát quyền đạt tới đỉnh phong.

Mấy ngày qua, thực lực và nội tức của Trần Vũ đã tăng một đoạn dài.

Đương nhiên, tất cả là nhờ quãng thời gian này hắn rèn luyện trên chiến trường, lĩnh ngộ được nhiều thứ, đồng thời kích phát được những sát khí tiềm tàng trong cơ thể.

Tương tự, điểm chiến công và chiến lợi phẩm của Trần Vũ cũng tiêu hao sạch sẽ, tài sản tích lũy giảm mạnh.

Nửa ngày sau.

Phụ cận chiến trường thành Lô Vân, bức màn huyết sắc trên không trung càng lúc càng trở nên yêu dị rực rỡ, sóng máu nhộn nhạo bên trong đã dần trở nên ôn hòa hơn.

Vù...

Trong bức màn huyết sắc lộ ra một đám sương mù huyết sắc, mơ hồ hiện lên khung cảnh cây rừng, sông núi, kiến trúc,... khí tức cực kỳ cổ lão.

- Lối vào đã ổn định rồi.

Dưới bức màn huyết sắc, trên thạch đài truyền đến tiếng hò reo mừng rỡ của vài người.

Những người này đều là cường giả Hóa Khí cảnh của ba tông và Cốt Ma Cung, bọn họ ngày đêm trấn thủ nơi này, giám sát lẫn nhau.

Cảnh tượng bên trong bức màn huyết sắc tất nhiên đều bị trận doanh hai bên nhìn thấy.

Khu vực Cốt Ma Cung.

Trong một căn nhà gỗ giản dị, bày biện tinh xảo tản ra mùi thơm thoang thoảng.

- Sắp bắt đầu rồi sao?

Một thiếu nữ dịu dàng ôn nhu điềm tĩnh, vóc người như tiên tử, tóc mây xõa tung, đứng dưới ánh sáng của vầng huyết nguyệt, lộ ra vẻ đẹp khiến lòng người say đắm.

- Liễu Hinh Nhi.

Một thanh niên tuấn mỹ tà dị mặc huyết bào đột nhiên xuất hiện bên cạnh, lên tiếng gọi.

- Đại nhân.

Thiếu nữ tuyệt mỹ gọi là Liễu Hinh Nhi lập tức biến sắc, vội vàng nửa quỳ trên mặt đất, cung kính như thần linh.

Nếu lúc này Trần Vũ và Đoàn Kiêu Long có mặt ở đây, e rằng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng thiếu nữ này liền có thể nhận ra nàng là ai.

- Ngươi là người của tổ chức Huyết Nguyệt ta, mười năm gần đây mới cài vào Cốt Ma Cung. Bây giờ Huyết Táng Thiên Viên mở ra, tổ chức rất thiếu người, bổn tọa cần ngươi vào Huyết Táng Thiên Viên lấy một vật.

Thanh niên mặc huyết bào lạnh nhạt nói.

- Hinh Nhi đồng ý! Chẳng qua, "Âm Liên Ách Thể" (*) của muội muội ta nếu phát tác lần nữa, e rằng sẽ không thể sống quá 16 tuổi.

(*) tai họa của thể chất Âm Liên

Liễu Hinh Nhi kính cẩn nói.

- Hừ! Nếu không phải bổn tọa ra tay, e rằng mấy năm trước muội muội ngươi đã bỏ mạng. Chỉ cần ngươi hoàn thành chuyện này, lần sau bổn tọa ra tay, tiêu hao chút nguyên khí, có thể giữ cho muội muội ngươi sống đến 20 tuổi.

Thanh niên mặc huyết bào nói.

- Đa tạ đại nhân, không biết ngài muốn ta làm chuyện gì...

Liễu Hinh Nhi thở phào một hơi.

Thế nhân nào biết nàng không chỉ là nội gián của Vân Nhạc môn, thậm chí ở trong Cốt Ma Cung thì nàng cũng là một nội ứng.

Mà nàng làm tất cả những việc này, chỉ bởi vì khiến muội muội có thể kéo dài sinh mệnh, vui vẻ mỗi ngày.

Phốc... Phốc... Phốc...

Thanh niên mặc huyết bào bỗng nhiên đưa tay điểm vài cái lên người Liễu Hinh Nhi.

Thân hình Liễu Hinh Nhi lập tức chấn động.

- Bây giờ, ngươi tùy thời có thể giải phong ấn lực lượng Luyện Tạng hậu kỳ. Mà trong Huyết Táng Thiên Viên lần này, ngươi không phải chủ lực ta chỉ định, việc cần làm là...

Thanh niên mặc huyết bào đè thấp thanh âm, truyền thẳng vào trong đầu Liễu Hinh Nhi.

- Hinh Nhi đã hiểu!

Liễu Hinh Nhi ngẩng đầu lên thì trong phòng đã không còn tung tích của thanh niên mặc huyết bào.

Sáng hôm sau.

Dưới bức màn huyết sắc trên chiến trường hội tụ đông đảo thành viên của ba tông và Cốt Ma Cung.

Trong đó, loại người chiếm nhân số đông nhất đều là tinh anh chưa đầy 20 tuổi.

Phía trận doanh của ba tông.

Vân Nhạc môn có 28 đệ tử tinh anh, lại tăng thêm một nam một nữ so với mấy ngày trước.

Thủy Nguyệt phái thì có 30 thiếu nam thiếu nữ Luyện Tạng kỳ.

Thiết Kiếm môn là nhân số đông nhất, có 35 người.

Đương nhiên, những tinh anh Luyện Tạng kỳ này không hoàn toàn là đệ tử tông môn, có một ít gia tộc lánh đời hoặc là hậu bối của tán tu giả ở Sở quốc lâm thời gia nhập.

Trần Vũ đứng trong đám đệ tử trẻ tuổi của Vân Nhạc môn.

Đưa mắt nhìn liền có thể bắt gặp những thân ảnh quen thuộc: Côn Lăng, Hoàng Phủ Lâm, Thường Hiên, Phương Hạo Phi, Đồng Ngọc Linh, Nam Cung Lễ, Mục Tuyết Tình, Tạ Tĩnh,...

Trong đó, tu vi của Thường Hiên chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã đột phá đến Luyện Tạng hậu kỳ.

Cứ như vậy, lần này đệ tử tiến vào Huyết Táng Thiên Viên của Vân Nhạc môn gồm 3 Luyện Tạng hậu kỳ hoặc đỉnh phong.

Lần lượt là Côn Lăng, Hoàng Phủ Lâm, Thường Hiên.

Nhưng trong đám người này, Trần Vũ không thấy Đoàn Kiêu Long, có lẽ là vì tuổi tác của hắn đã vượt qua quy định.

- Đáng tiếc, Thiên Thần đột phá Hóa Khí cảnh lúc 21 tuổi, chỉ chênh lệch có một năm...

Vân Nhạc tông chủ tiếc nuối nói.

Tông Thiên Thần là thủ tịch đại đệ tử, thiên phú ngạo nhân, nhưng lại vượt quá một năm tuổi.

Không chỉ có Vân Nhạc môn. Phía Thiết Kiếm môn và Thủy Nguyệt phái, thủ tịch đệ tử cũng đều trên 20 tuổi.

Bên phía Cốt Ma Cung thì ngược lại.

Đệ tử bí truyền đều nghiêm ngặt giới hạn dưới 20 tuổi. Mà ba tông thì giới hạn là 25 tuổi.

Trần Vũ nhìn về phía Thủy Nguyệt phái và Thiết Kiếm môn.

Đệ tử đã ngoài Luyện Tạng hậu kỳ của Thủy Nguyệt phái cũng là ba người, bao gồm Lý Băng Nguyệt và Dịch Vân Phi sắp đột phá.

Phía Thiết Kiếm môn thì có tận bốn người đã ngoài Luyện Tạng hậu kỳ.

Trong đó, Trần Vũ chỉ biết Phí Nhạc Thiên và Lữ Tam Thông.

Lữ Tam Thông dường như có cảm ứng, trong mắt thoáng hiện một tia sát cơ băng lãnh, nhìn lướt qua gương mặt Trần Vũ, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc xen lẫn thương hại.

Lúc ở Yến Gia Bảo, đám người Trần Vũ phá hủy tâm nguyệt "mỹ hảo" của hắn, càng khiến thân phận Vô Gian Đạo Tặc của Lữ Tam Thông bại lộ ra ánh sáng.

Thanh danh Vô Gian Đạo Tặc cực kỳ đáng ghê tởm, khiến Thiết Kiếm môn gánh chịu áp lực cực lớn, đồng thời bị các phe phái thảo phạt.

Nếu không phải gia gia của Lữ Tam Thông là "Lữ Thiết Tổ" đứng đầu ba tông thì e rằng Thiết Kiếm môn đã bị bức giao người rồi, thậm chí chính tông môn sẽ thanh lý môn hộ.

Vì thế, Lữ Tam Thông bị gia gia hung hăng răn dạy một phen, giam hắn một đoạn thời gian dài.

Có thể thấy được Lữ Tam Thông hận đám người Trần Vũ sâu đến mức nào.

Nhất là Trần Vũ giết hắc nha trân quý của hắn, loại Cổ Thú hiếm thấy này, cho dù vài món Bảo Khí trung phẩm cũng không đổi được.

- Sát ý của Lữ Tam Thông này thật mạnh.

Trần Vũ thầm cảnh giác.

Lữ Tam Thông và Vô Gian Đạo Tặc, thực lực của hai tầng thân phận này sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Về sau, trọng điểm quan sát của Trần Vũ là đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung phía đối diện.

Đám đệ tử tinh anh của Cốt Ma Cung, có khoảng hơn 50 người, vượt xa bất kỳ một tông nào trong ba tông.

Chẳng qua, ba tông cộng lại có đến hơn 90 người, chiếm ưu thế áp đảo về mặt nhân số.

Trong đám người Cốt Ma Cung, Trần Vũ nhìn thấy Thượng Quan Kỳ oán hận nhìn hắn, còn có thiếu nữ mi tâm có vết hồng sa.

Thiếu niên hồng sa này gọi là Tưởng Bình, xếp trong top 3 các đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung, vị trí tiếp cận thủ tịch đệ tử Mai Trường Thanh.

Ngoài ra, hắn cũng nhìn thấy hai người khác nằm trong top 3 của Cốt Ma Cung: Mai Trường Thanh và Bàng Thiên Thành.

Mai Trường Thanh là một thiếu niên dung mạo thanh tú, tóc dài màu đen, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt bình thản không lộ biểu tình gì, khí tức trên người thâm thúy khó lường.

Từ biểu hiện có thể thấy được, hắn là một thiếu niên tuấn tú vô hại.

Khó có thể tưởng tượng được hắn lại là thủ tịch đệ tử của tông phái tà đạo.

Trực giác của Trần Vũ cảm ứng được khí tức uy hiếp mà người này mang đến còn trên cả tên Hóa Khí cảnh từng tập sát hắn.

Người cuối cùng trong top 3 đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung – Bàng Thiên Thành.

Bàng Thiên Thành là một thiếu niên xấu xí thấp lùn, mũi tẹt, mắt xếch, thậm chí thiếu một cái tai.

Dùng từ "xấu" cũng không đủ để hình dung loại tướng mạo này, hoàn toàn không phù hợp với tên của hắn chút nào.

Thế nhưng đệ tử của ba tông đều không dám khinh thường hắn. Bởi vì Bàng Thiên Thành còn có một thân phận khác: "Tên Hề Ác Ma" – Hạng nhất Tru Sát bảng.

Treo thưởng của hắn còn cao hơn Vô Gian Đạo Tặc.

Nghe nói, thủ tịch đệ tử Tông Thiên Thần của Vân Nhạc môn từng đích thân xuất thủ, còn có người trợ giúp hắn, vậy mà vẫn không làm gì được Tên Hề Ác Ma kia.

Cho đến khi Cốt Ma Cung xuất thế, thân phận Tên Hề Ác Ma bị công bố thì thế nhân mới biết hắn là Bàng Thiên Thành – top 3 đệ tử bí truyền.

- Phục cung chủ, ba tông phái ra gần trăm người, gần như gấp đôi quý tông.

Một thanh niên mặc huyết bào đứng bên cạnh Cốt Ma Cung chủ lên tiếng.

Sau lưng hắn là một thiếu niên da đen, vóc người trung đẳng, thân mặc giáp da thú, lười biếng quan sát đệ tử của ba tông và Cốt Ma Cung, trong mắt mơ hồ lộ ra vài tia khinh thường.

- Hừ! Ba tông này chẳng qua là nắm cát vụn năm bè bảy mảng. Đứng trước lợi ích khổng lồ, sư huynh đệ đồng môn cũng có thể chém giết, huống chi là ba tông phái bất đồng.

Cốt Ma Cung chủ mặc trường bào ám kim từ trên cao nhìn xuống đệ tử ba tông, trong mắt có vài phần thương hại.

- Hơn nữa, dù bọn chúng chân chính liên thủ thì đã sao?

Trong ngữ khí của Phục cung chủ lộ ra một loại tự tin ngạo nghễ, dường như đã nắm chắc phần thắng.

- Đây là đệ tử mà ngươi đề cử? Chỉ một người?

Bỗng nhiên ánh mắt của Phục cung chủ hướng về phía thiếu niên da đen mặc giáp da thú đứng sau thanh niên mặc huyết bào.

- Văn bối Lỗ Trác, bái kiến Phục cung chủ.

Thiếu niên da đen lập tức thu hồi vẻ lười biếng, cung kính hành lễ.

- Đúng, chỉ một mình hắn mà thôi.

Thanh niên mặc huyết bào mỉm cười, nói:

- Dựa theo ước định, thu hoạch của hắn đều thuộc về ta. Ở bên trong Huyết Táng Thiên Viên, quý cũng cũng không cần quản sinh tử của hắn.

Phục cung chủ lộ vẻ ngạc nhiên ngoài ý muốn, cẩn thận quan sát thiếu niên da đen.

Thanh niên mặc huyết bào của tổ chức Huyết Nguyệt này là kẻ đứng sau màn, gần như một tay thôi động chiến tranh, huyết tế ra Huyết Táng Thiên Viên.

Cuối cùng, hắn chỉ đề cử một người tiến vào?

Linh thức của Phục cung chủ quét nhìn thiếu niên da đen, phát hiện tu vi của đối phương đã đạt đến Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, ngoại trừ nội tức tinh thuần hùng hậu, bắp thịt rắn chắc hơn xa thường nhân ra, cũng không có đặc thù rõ ràng nào.

Nếu như thiếu niên tên Lỗ Trác này được thanh niên mặc huyết bào đề cử, thực lực khẳng định không tầm thường.

Vấn đề là: một mình hắn, đối mặt với đông đảo đệ tử thiên tài của ba tông và Cốt Ma Cung thì quá mức nhỏ bé.

- Phục cung chủ, thời gian sắp đến rồi, có thể vào chưa?

Tên trung niên để râu cá trê – Thiết Kiếm môn chủ hô to.

Cốt Ma Cung chủ nhìn lên bức màn huyết sắc giữa không trung, chỉ thấy trung tâm khu vực nơi đó cuồn cuộn sương mù huyết sắc, lộ ra một không gian Thượng Cổ đặc biệt.

- Có thể!

Cốt Ma Cung chủ gật đầu vung tay lên.

Tiếp đó, đệ tử của ba tông và Cốt Ma Cung dưới sự ra hiệu của trưởng bối, bắt đầu tranh nhau nhảy lên hư không.

Vù...

Một đạo thân ảnh mờ ảo quỷ dị, dùng tốc độ áp đảo đám đông, lóe lên cái đã tiến vào trong sương mù huyết sắc.

- Quỷ Kiếm Lữ Tam Thông!

Đệ tử của ba tông đều hô lên.

Vù...

Thân hình Lữ Tam Thông vừa xông vào đám sương mù huyết sắc thì lập tức biến mất, tựa như tiến vào một không gian thứ nguyên khác.

Sau đó, rất nhiều đệ tử của ba tông, ba gồm thanh viên Cốt Ma Cung đều lần lượt nhảy vào trong đám sương mù huyết sắc.

- Sư tôn.

Mai Trường Thanh gật đầu với Cốt Ma Cung chủ một cái.

Phục cung chủ cũng khẽ gật đầu.

Vù...

Trên y phục Mai Trường Thanh chợt nổi lên một tầng hắc khí nhàn nhạt, tựa như một bức màn bao trùm khắp toàn thân, khiến cho hình dáng của hắn trở nên mơ hồ không rõ.

Thoáng chốc, một luồng khí tức chân khí từ trên người Mai Trường Thanh hiện lên, lấy hắn làm trung tâm, quanh người nổi lên một vòng lốc xoáy sóng khí màu đen, uy thế dọa người.

- Hóa Khí cảnh!

- Làm sao có thể? Người này tấn thăng Hóa Khí cảnh từ bao giờ?

Đám trưởng lão, tông chủ của ba tông đều giật mình kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía thiếu niên tuấn tú tóc dài.

Lúc này, trên người Mai Trường Thanh nổi lên một tầng hắc khí nhàn nhạt, khí tức còn mạnh mẽ hơn Hóa Khí Hậu Thiên bình thường, khiến không ít đệ tử Luyện Tạng kỳ xung quanh đều cảm thấy áp bách, hít thở không thông.

- Mai Trường Thanh đã đạt tới Hóa Khí cảnh?

Trần Vũ và đám đệ tử ba tông đều hít vào một ngụm khí lạnh.

- Phục cung chủ, ta còn nhớ tên đệ tử này của ngươi năm nay chỉ mới 18 tuổi?

Thủy Nguyệt tông chủ lộ vẻ kinh hãi thất sắc.

Ngay lập tức, cao tầng của ba tông, thậm chí một ít đệ tử còn chưa tiến vào đều hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: U thủy mặc liên

Hóa Khí cảnh 18 tuổi?

Đông đảo thành viên của ba tông, từ tông chủ, trưởng lão cho đến đệ tử Luyện Tạng kỳ đều lộ vẻ chấn kinh.

- Như vậy chẳng phải có nghĩa là sau này Mai Trường Thanh chắc chắn sẽ tấn thăng Quy Nguyên cảnh ư?

Trong lòng Trần Vũ dậy sóng.

Trước đó, Tông Thiên Thần 21 tuổi tấn thăng Hóa Khí cảnh cũng đủ khiến hắn cảm thấy ước ao, cảm thán đối phương thiên phú kinh người rồi.

- 18 tuổi tấn thăng Hóa Khí cảnh, quả thật không tệ...

Thanh niên mặc huyết bào lẩm bẩm, ngay cả thiếu niên da đen đứng sau lưng hắn cũng lộ vẻ ngoài ý muốn.

- Ha ha... Không tệ! Trường Thanh mới tấn thăng Hóa Khí cảnh cách đây hai tháng.

Phục cung chủ cười dài, trên mặt tràn ngập ngạo nghễ và đắc ý.

Đám cao tầng của ba tông nghe vậy đều lộ vẻ mặt khó coi.

- 18 tuổi tấn thăng Hóa Khí cảnh? Lão phu không tin! Tuổi tác vượt qua 20 tuổi thì tuyệt đối không thể tiến vào Huyết Táng Thiên Viên.

Một vài trưởng lão đều không tin.

Nhưng một khắc sau, mọi người đã nhìn thấy Mai Trường Thanh giẫm trên hư không, giống như một chiếc lông vũ màu đen, không nhanh không chậm tiến vào sương mù huyết sắc.

Vù...

Huyết quang lóe lên, thân hình Mai Trường Thanh biến mất, tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên.

Sau đó...

Đám đệ tử còn lại của ba tông đều mang tâm tình nặng nề không gì sánh nổi, vẻ mặt kiêng kỵ sợ hãi, đồng thời có chút do dự.

Tu vi của Mai Trường Thanh bực này, e rằng đệ tử Luyện Tạng kỳ bình thường gặp phải chỉ có kết cục bị tàn sát, căn bản không phải cùng một cấp độ.

Chẳng qua, tuyệt đại đa số đều không thối lui, cuối cùng vẫn cắn răng tiến vào sương mù huyết sắc.

Suy cho cùng, Huyết Táng Thiên Viên cũng là đại kỳ ngộ trăm năm khó gặp, mà trong không gian bí cảnh này, có phạm vi không gian nhất định, xác xuất gặp phải người này cũng không lớn.

- Tất cả mọi người nghe đây! Đệ tử ba tông tiến vào Huyết Táng Thiên Viên không được phép giết chóc lẫn nhau, cùng hợp lực ứng phó Cốt Ma Cung!

Lúc này, ba đại tông chủ cùng truyền âm, nhắc nhở đám đệ tử.

Phục cung chủ phía đội diện thì chợt nhếch miệng cười trào phúng.

- Ngươi cũng vào đi!

Thanh niên mặc huyết bào nói với thiếu niên da đen Lỗ Trác ở bên cạnh.

- Vâng, đại nhân.

Thiếu niên da đen vận lực dưới chân, bộc phát lực đạo và tốc độ cực kỳ kinh người, xông thẳng vào trong vòng xoáy huyết sắc.

Vù... Vù... Vù...

Đám đệ tử nhanh chóng tiến vào Huyết Táng Thiên Viên.

Trần Vũ phát hiện một vấn đề quái dị: có rất ít người mang theo tọa kỵ linh sủng vào trong.

Chẳng lẽ linh sủng vào đây cũng bị giới hạn tuổi tác?

Trần Vũ cũng không nghĩ nhiều, dù sao trước đó hắn đã thu Ngân Nguyệt Trùng Vương vào không gian tinh thể màu bạc trong trái tim thần bí rồi.

Vù...

Giày da dưới chân mang đến cho Trần Vũ cảm giác mềm mại nhẹ nhàng, tựa như phi yến, chậm rãi tiến vào trong màn sương mù huyết sắc.

Không lâu sau...

Gần 150 đệ tử của ba tông và Cốt Ma Cung đã hoàn toàn tiến vào trong sương mù huyết sắc.

- Lần này Huyết Táng Thiên Viên mở ra sẽ kéo dài bao lâu?

Phục cung chủ thấp giọng hỏi.

- Duy trì liên tục một tháng cũng không thành vấn đề. Một khi lâm viên bí cảnh này hấp thu hết toàn bộ máu tươi và sinh hồn quanh đây, sẽ thoát ly khỏi

vùng hư không này, đồng thời đuổi hết tất cả sinh linh ngoại giới không thuộc về không gian đó.

Thanh niên mặc huyết bào nói.

...

Xoạt...

Khoảng khắc xuyên qua màn sương mù huyết sắc, Trần Vũ cảm giác thân thể đột nhiên trở nên nặng nề, một loại cảm giác choáng váng không thoải mái ập đến.

Tiếp đó, hắn cảm thấy hai chân tựa như giẫm vào trong bùn, toàn thân chìm xuống, xung quanh truyền đến một mùi hôi thối vô cùng.

- Đây là...

Trần Vũ giật mình, phát hiện nửa thân dưới của mình đã chìm vào vũng bùn.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh một lượt.

Xung quanh là một mảnh đầm lầy, phạm vi kéo dài một dặm, có thể nhìn thấy rừng cây và gò núi ở phụ cận.

Trên bầu trời là một vầng huyết nguyệt, tỏa ra ánh sáng đỏ sậm quỷ dị.

Toàn bộ không gian đều u ám thê lương.

Thân thể Trần Vũ thì vẫn từ từ chìm xuống đầm lấy, hắn chuẩn bị vận lực, thi triển khinh thân võ học thoát khỏi mảnh đầm lầy này.

Vù...

Bên trong đầm lầy chợt đến thanh âm dị vật chuyển động.

Một khắc sau, hắn đột nhiên cảm thấy hai chân bị quấn chặt, một cái đuôi rắn đốm hoa lớn bằng cánh tay trẻ sơ sinh quấn một vòng quanh chân hắn.

- Vận khí thật tệ.

Trần Vũ buồn bực, nhưng không hề kinh hoảng.

Đồng Tượng công của hắn đã đạt tới xương đồng tiểu thành, gần đây lại tinh tiến, mặc dù quái xà trong đầm lầy có thực lực Luyện Tạng kỳ, thế nhưng cũng không cản nổi hắn.

Nếu đổi lại là Luyện Tạng kỳ bình thường khác, e rằng đã trúng chiêu rồi.

Muốn chết!

Trần Vũ vận lực, thoát khỏi đầu quái xà đốm hoa này, chuẩn bị xuất thủ giết nó.

Bỗng nhiên, hắn dừng tay.

- Trong đầm lầy này có không biết bao nhiêu hung vật, nếu đánh chết con rắn này, e rằng mùi máu tanh sẽ hấp dẫn tới càng nhiều hung vật hơn.

Trần Vũ chỉ đưa tay chộp lấy vị trí bảy tấc của con rắn này.

Vù...

Trần Vũ cầm theo quái xà nhảy ra khỏi đầm lầy, thân thể giống như không có trọng lượng, đạp trên bùn lầy mà bay đi.

Rất nhanh, hắn đã đến bờ của đầm lầy, phía trước là một mảnh rừng cây.

Keng...

Trong rừng mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau và tiếng hét thảm thiết.

- Chạy mau! Là đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung!

Tiếng kêu sợ hãi truyền đến, kèm theo là tiếng bước chân vội vàng, cấp tốc lao về phía bên này.

Đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung?

Ánh mắt Trần Vũ chợt lóe, phía sau là đầm lầy, bây giờ né tránh đã không kịp, e rằng khó tránh khỏi bị cuốn vào chuyện này.

Nghĩ đến đây, hắn hạ người chìm xuống đầm lầy, dù sao thì phần bùn đất gần bờ cũng chỉ cao nửa người mà thôi.

Chỉ trong thời gian hai nhịp hô hấp, toàn thân Trần Vũ đã chìm vào đầm lầy, chỉ lộ mắt mũi, dùng lá cây phụ cận che hình thể lại.

Cứ như vậy, hắn từ ngoài sáng chuyển thành trong tối, từ bị động chuyển thành chủ động, xem tình huống mà quyết định có nên ra tay hay không.

Vù... Vù...

Lúc này, một nam một nữ từ trong rừng cây lao ra, nhìn cách ăn mặc hẳn là đệ tử của Thiết Kiếm môn và Thủy Nguyệt phái.

Hai người đều có tu vi Luyện Tạng sơ kỳ, trung kỳ.

- Muốn chạy?

Trong rừng nhảy ra hai bóng người một cao một thấp.

Nam tử cao toàn thân tràn ngập lệ khí hung hãn, mặc chiến giáp màu xanh, tản mát khí tức chấn động mơ hồ đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ.

Mà thiếu niên thấp lùn thì mũi tẹt, mắt xếch, tướng mạo cực kỳ xấu xí.

Khuôn mặt của người này càng khiến Trần Vũ giật mình hơn.

- Tên Hề Ác Ma... Bàng Thiên Thành!

Trần Vũ chỉ nhìn một cái liền nhận ra thân phận người này, khí tức trên người hắn còn đáng sợ hơn nam tử Luyện Tạng hậu kỳ mặc chiến giáp vài phần.

Hắn vận chuyển Ẩn Khí quyết, thu liễm mùi vị toàn thân, mượn đầm lầy che giấu ẩn nấp.

- A... Không tốt, là đầm lầy.

Hai đệ tử một nam một nữ của Thiết Kiếm môn và Thủy Nguyệt phái nhìn mảnh đầm lầy trước rừng cây, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Đầm lầy sẽ hạn chế tốc độ chạy trốn, hơn nữa tầm nhìn cũng hết sức trống trải.

- Chịu chết đi!

Tên nam tử mặc chiến giáp của Cốt Ma Cung đuổi kịp tên đệ tử của Thiết Kiếm môn, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Phành...

Hắn đánh ra một chưởng, một tầng hư ảnh chưởng kình màu đen mang theo khí tức âm tà rít gào, đánh trúng tên đệ tử Thiết Kiếm môn.

- A...

Tên đệ tử Thiết Kiếm môn hét thảm một tiếng, thân hình ngã vào trong đầy lầy, phun ra một búng máu.

Mặc dù có Bảo Khí hộ thể, nhưng phần lưng gần cổ vẫn lưu lại một mảng tím xanh, máu me đầm đìa, nội tức âm tà chấn vào tạng phủ.

Phốc...

Nam tử mặc chiến giáp xông lên, đao nhọn trong tay bổ xuống, chém bay đầu tên đệ tử Thiết Kiếm môn.

Huyết quang bắn tung tóe, đầu lâu của tên đệ tử Thiết Kiếm môn rơi xuống đất, thảm trạng đáng sợ.

Cùng lúc đó, nữ đệ tử Thủy Nguyệt phái cũng phát ra tiếng thét điếc tai.

Dư quang trong mắt Trần Vũ thoáng lướt qua, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy tên nữ đệ tử thanh tú của Thủy Nguyệt phái đã bị "Tên Hề Ác Ma" đánh ngã xuống đầm lầy, bẻ gãy tay chân, sau đó móc mắt...

- A...

Nữ tử thanh tú của Thủy Nguyệt phái ngã trong vũng máu, chỉ lưu lại một bộ thi thể hoang tàn không ra hình người.

- Người này thật đáng bầm thây vạn đoạn!

Trong lòng Trần Vũ rét lạnh, lần đầu tiên hắn nhìn thấy hạng người tàn nhẫn như vậy, chỉ muốn lập tức xông lên chém giết.

Nhưng hắn vẫn có thể duy trì được tỉnh táo.

Hắn đã sớm nghe qua uy danh của Tên Hề Ác Ma, người này xếp hạng nhất trên Tru Sát bảng, thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng.

Trước khi Tông Thiên Thần tấn thăng Hóa Khí cảnh đã từng dẫn đội đuổi giết hắn, nhưng lại không thành công.

Tạm thời không nói đến Tên Hề Ác Ma kia, chỉ riêng nam tử mặc chiến giáp bên cạnh đã có thực lực vượt qua Thượng Quan Kỳ, e rằng có thể xếp vào top 6 của Cốt Ma Cung.

Hai người này liên thủ, gần như là vô địch dưới Hóa Khí cảnh.

- Bàng sư huynh, phụ cận có hai tên đệ tử bổn cung đang đến.

Nam tử mặc chiến giáp cầm một cái lệnh bài bằng xương có chút đặc thù trong tay, nói.

Hả?

Cùng lúc đó, lệnh bài trên người Trần Vũ cũng truyền đến một trận chấn động cực nhỏ.

- Lẽ nào mấy vị đồng môn của Vân Nhạc môn đang đến gần?

Trần Vũ có chút lo lắng.

Đệ tử bình thường, thậm chí là đệ tử chân truyền bình thường, đối mặt với hai người Tên Hề Ác Ma trước mặt cũng chỉ có đường chết.

Vù... Vù...

Đúng lúc này, chỉ thấy hai tên đệ tử Cốt Ma Cung chạy tới đây, một người từ hướng đầm lầy, một người từ trên gò núi chạy tới.

- Bàng sư huynh!

Hai tên đệ tử một nam một nữ của Cốt Ma Cung nhìn thấy Tên Hề Ác Ma, lập tức rùng mình một cái, vội vàng chào hỏi.

Hai người này, một người Luyện Tạng hậu kỳ, một người Luyện Tạng sơ kỳ.

Cứ như vậy, bên phía Cốt Ma Cung đã hợp thành tiểu đội bốn người, Tên Hề Ác Ma làm lĩnh đội.

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống.

Hắn ngược lại không hề lo lắng cho an nguy của mình, bởi vì hắn mượn đầm lầy che giấu, lại thêm thi triển Ẩn Khí quyết, cho dù là Hóa Khí Hậu Thiên nếu không cẩn thận tra xét cũng khó mà phát hiện sự tồn tại của hắn.

Trong lúc hắn đang sốt ruột lo lắng thì lệnh bài chợt phát ra cảm ứng, đệ tử Vân Nhạc môn ở phụ cận đang đến gần đây.

- Rốt cuộc alf vị đồng môn nào đang đến đây...

Trong lòng Trần Vũ thầm than.

Ục ục ục ục...

Bỗng nhiên, thi thể chết thảm của đệ tử Thủy Nguyệt phái chợt truyền đến âm thanh quái lạ.

Ầm...

Bùn đất văng khắp nơi, chỉ thấy một "con vật" khổng lồ từ trong đầm lầy nhảy ra, thân hình chừng ba bốn trượng, lân phiến và lớp da đều màu đen, miệng to như chậu máu, một ngụm nuốt chửng tàn thi của đệ tử Thủy Nguyệt phái.

Đây là một con cá sấu vảy đen, trên người tỏa ra khí tức hung ác đáng sợ.

Trần Vũ cảm thấy khí tức trên người con cá sấu này đã tiếp cận với con thằn lằn Hóa Khí cảnh mà hắn gặp được dưới giếng cổ U Nguyệt.

- Là Hắc Lân Hung Ngạc!

Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp liếc nhìn nhau, vẻ mặt cảnh giác.

- Chiến lực của con cá sấu này tiếp cận Hóa Khí cảnh, lớp da thủy hỏa bất xâm, Bảo Khí bình thường khó mà đả thương được. E rằng nó sắp tiến vào

Hóa Khí Hậu Thiên rồi...

Nam tử mặc chiến giáp nói.

Bốn người Tên Hề Ác Ma đồng thời rút lui một khoảng cách, không muốn vô cớ trêu chọc con cá sấu này.

Hắc Lân Hung Ngạc cũng không đuổi theo, lại vòng qua nuốt chửng thi thể tên đệ tử của Thiết Kiếm môn, nhìn dáng vẻ dường như cực kỳ đói bụng.

Sau đó nó lại chìm xuống dưới bùn lầy, bơi đi mấy chục trượng, nằm yên ở một khu vực cố định.

Chỉ thấy con cá sấu này cố thủ bên cạnh một bông hoa sen màu mực, lớn bằng cái quạt hương bồ.

- Ồ?

Tên nữ đệ tử của Cốt Ma Cung khẽ hô lên:

- Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy loại hoa sen có màu như mực này.

Hoa sen này màu sắc u ám, gần giống như màu của đầm lầy, trên cánh hoa có tia vằn vện, giữa cánh hoa là một cái đài sen màu mực.

Nếu không phải con cá sấu này xuất hiện thì quả thật rất khó phát hiện sự tồn tại của nó.

- U Thủy Mặc Liên!

Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp tập trung nhìn kỹ, đồng thời lộ vẻ mừng như điên.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Tặng các ngươi một con rắn lớn

U Thủy Mặc Liên!

Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp mừng rỡ, trong mắt lóe lên vẻ cuồng nhiệt, nhìn chằm chằm bông hoa sen màu mực khổng lồ kia.

Nghe vậy, một nam một nữ còn lại của Cốt Ma Cung cũng hô to, biểu tình kích động.

- Thật sự là U Thủy Mặc Liên? Đây là trân bảo tà đạo trong truyền thuyết, ở ngoài hầu như đã tuyệt tích...

Nữ đệ tử kia mặt đỏ bừng vì kích động.

Bốp...

Tên Hề Ác Ma trợn mắt, vung tay tát một cái vang dội, để lại một mảng đỏ trên mặt nữ tử.

- Câm miệng! Lẽ nào ngươi muốn gọi càng nhiều người đến đây?

Nam tử mặc chiến giáp hừ một tiếng.

- Bàng sư huynh, ta sai rồi, ta kích động như vậy là vì hoa sen này ẩn chứa thuộc tính Âm Thủy, cực kỳ phù hợp với công pháp của ta...

Nữ đệ tử rùng mình một cái, vội vàng cười nịnh.

- Phù hợp với ngươi?

Tên nam đệ tử còn lại của Cốt Ma Cung không nhịn được mà cười nhạo, nói:

- Sen này phù hợp với phần lớn công pháp tà đạo, có thể tăng mạnh tu vi công lực nha.

- Tất cả câm miệng.

Tên Hề Ác Ma hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dời khỏi U Thủy Mặc Liên, lạnh lùng nhìn con cá sấu cố thủ bên cạnh.

- Bàng sư huynh, U Thủy Mặc Liên này bị con cá sấu kia chăm sóc, muốn đoạt sen, e rằng khó tránh khỏi một phen ác chiến.

Nam tử mặc chiến giáp thấp giọng nói.

- Chuẩn bị ra tay!

Bàng Thiên Thành hung tợn nói.

Chỉ thấy hắn lấy ra một cây Lang Nha Bổng, trên bổng lượn lờ khí tức âm lãnh, dẫn theo bốn người giết tới chỗ Hắc Lân Cự Ngạc.

Xoạt...

Trong mắt Hắc Lân Cự Ngạc lộ ra một tia hung quang, hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, bùn bắn tung tóe, đánh tới đám người Tên Hề Ác Ma.

Phốc... Phốc...

Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp sử dụng thân pháp linh hoạt, đạp trên đầm lầy, nghiêng người né qua bên cạnh Hắc Lân Cự Ngạc, đồng thời Lang Nha Bổng và đao sắc trong tay đánh ra chớp nhoáng.

Phốc...

Đao nhọn của nam tử mặc chiến giáp gần như chỉ có thể lưu lại một vết máu rất nhỏ bên ngoài cơ thể con cá sấu.

Ầm...

Lang Nha bổng của Tên Hề Ác Ma thì cực kỳ nặng nề, đập rách một vệt nhỏ trên lớp vảy của cá sấu, uy lực kinh người.

Hai người làm chủ lực, còn một nam một nữ kia chỉ có tác dụng kiềm chế.

Cho dù công kích của một nam một nữ rơi lên người Hắc Lân Cự Ngạc thì tối đa cũng chỉ lưu lại vài vết xước, ngay cả lớp vảy cũng không phá được.

- Hai người các ngươi cực kỳ vào vết thương ta gây ra!

Tên Hề Ác Ma hừ nhẹ.

Bốn người Cốt Ma Cung đều là hạng người có kinh nghiệm sát phạt, phối hợp vô cùng ăn ý.

Cùng lúc đó, bên cạnh đầm lầy, Trần Vũ cũng chìm sâu vào trong đầm lầy, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắc Lân Cự Ngạc kia mạnh hơn huyết mãng từng gặp trong huyệt động ở Vân Uyên sơn mạch rất nhiều, thậm chí mạnh hơn gấp đôi.

Còn về phần U Thủy Mặc Liên thì Trần Vũ cũng từng nghe nói đến.

Sen này là một loại trân tài thuộc tính Âm Thủy hiếm gặp, ẩn chứa lực lượng Âm Thủy thần bí, có lợi ích cực lớn đối với phần lớn công pháp tà đạo, có thể gia tăng công lực.

Đương nhiên sen này cũng không chỉ giới hạn sử dụng dành cho người tu tà đạo.

Chỉ cần không phải là loại công pháp chí dương, người bình thường phục dụng sen này, vẫn có thể xúc tiến công lực và tu vi.

Vân Sát quyền của Trần Vũ là loại công pháp khuynh hướng âm sát, cho nên sen này cũng cực kỳ phù hợp với hắn.

Nhất thời, nhịp tim của Trần Vũ tăng nhanh, thầm nghĩ: Nếu có thể được sen này, tu vi tăng trưởng không nói, rất có khả năng công lực của Vân Sát quyền cũng sẽ tăng mạnh, nói không chừng tương lai ta có thể tu thành Vân Sát chân khí.

- Chẳng qua, đoạt thức ăn trước miệng hổ từ trong tay bốn người này cũng quá khó khăn.

Trần Vũ lại chú ý tình hình trận chiến.

Về phương diện chiến đấu, thực lực của Tên Hề Ác Ma quả thật quá manhjmex.

Tu vi Luyện Tạng kỳ đỉnh phong không nói, hắn tu luyện một loại công pháp trấn tông của Cốt Ma Cung, Lang Nha Bổng trong tay là Bảo Khí hạng nặng, phẩm chất tiếp cận Bảo Khí trung phẩm.

Mà thân pháp của người này lại không kém Vô Gian Đạo Tặc bao nhiêu, chiến đấu vô cùng lão luyện.

Phốc... Phốc...

Toàn bộ quá trình, Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp liên thủ, hoàn toàn áp chế Hắc Lân Cự Ngạc.

Nam tử mặc chiến giáp mặc một bộ Bảo Khí áo giáp toàn thân, phong cách chiến đấu trầm ổn, đao nhọn trong tay không xuất thì thôi, một khi chém ra thì đều đâm vào những vết thương hoặc chỗ yếu hại.

Sau thời gian uống cạn một chung trà.

Hắc Lân Cự Ngạc vết thương chằng chịt, bị bốn người đánh cho không còn sức chống đỡ, thương thế càng lúc càng nặng, động tác cũng trở nên chậm chạp.

Vẻ mặt của bốn người Cốt Ma Cung trở nên mừng rỡ, ứng đối cũng nhẹ nhàng thong thả hơn.

Trần Vũ thầm thở dài một hơi.

Nếu như cục diện lưỡng bại câu thương hoặc một bên thắng nhưng là thắng thảm thì hắn còn có cơ hội.

Mà bốn người Tên Hề Ác Ma kia, từ đầu tới cuối áp chế Hắc Lân Cự Ngạc, mấy người đều không trọng thương, kết quả chiến đấu như thế nào cũng không cần phải đoán.

- Rốt cuộc là người nào của Vân Nhạc môn đang ở gần đây?

Lệnh bài trên người Trần Vũ lại có cảm ứng.

Bỗng nhiên, hắn thoáng suy tư, thả Ngân Nguyệt Trùng Vương từ trong không gian tinh thể màu bạc ra, để cho nó đi tìm hiểu tình huống.

...

Khu vực đầm lầy, trên một gò núi.

Đằng sau gò núi nhỏ là một thiếu niên và một thiếu nữ đang ẩn nấp.

Thiếu niên một thân áo trắng, phong độ ngời ngời, tay cầm quạt xếp kim loại, còn nữ tử thì dáng người xinh đẹp, thanh mỹ thoát tục, kiều nhan như mẫu đơn nở rộ.

Chính là Mục Tuyết Tinh.

Còn thiếu niên phong độ ngời ngời kia cũng là người quen của Trần Vũ – Nam Cung Lễ.

- Nam Cung sư huynh, chúng ta cứ mặc cho đám người Cốt Ma Cung thu được U Thủy Mặc Liên sao?

Mục Tuyết Tinh cắn răng, có vẻ không cam lòng.

U Thủy Mặc Liên cực kỳ phù hợp với thể chất và công pháp của nàng.

Mặc dù Mục Tuyết Tinh chỉ là Linh Thể hạ phẩm, nhưng Linh Thể bao gồm thuộc tính Hàn Thủy, cho nên công pháp tu luyện cũng theo khuynh hướng này.

- Ta cũng muốn, nhưng mà chúng ta không thể đối phó với bốn người này, nếu để rơi vào trong tay Tên Hề Ác Ma...

Nam Cung Lễ lắc đầu thở dài.

- Gần đây còn có một đệ tử của Vân Nhạc môn, nhìn lệnh bài cảm ứng hắn là cách gần trăm trượng.

Mục Tuyết Tinh lại nhìn lệnh bài trong tay.

- Có lẽ trước khi chúng ta tới, hắn đã bị đám người Tên Hề Ác Ma đánh chết. Ngươi nhìn vết máu và tàn thi bên cạnh bờ đầm lầy đi!

Nam Cung Lễ cũng không lạc quan.

Hai người lần theo lệnh bài cảm ứng mới đến gần đây, kết quả bắt gặp bốn người Tên Hề Ác Ma đang chém giết Hắc Lân Cự Ngạc.

- A! Thứ gì vậy!

Mục Tuyết Tinh đột nhiên kinh hô.

Chỉ thấy một con trùng to bằng chậu rửa mặt, toàn thân ẩm ướt, phủ đầy mụn nhọt bò tới bên chân.

Mục Tuyết Tinh là thiếu nữ thích sạch sẽ, nào từng gặp phải tình cảnh như vậy, đối lại là đại đa số nam tử, e rằng cũng kinh hoảng thất thố.

- Trùng Hợp Mô đầm lầy, cẩn thận có độc!

Nam Cung Lễ nhìn xuống cũng giật mình, vội vã kéo Mục Tuyết Tình lùi lại.

Thế nhưng, con Trùng Hợp Mô kia đã phun ra một loại chất lỏng xanh thẫm kèm theo một màn khí vụ màu xanh nhạt.

Mục Tuyết Tình thét lên đau đớn, bàn chân trắng nõn bị dính chất độc xanh thẫm, da thịt xung quanh lập tức sưng lên, chuyển thành màu đỏ tím.

- Súc sinh!

Nam Cung Lễ cũng bị hít phải một ngụm khí vụ, vừa kinh vừa sợ huy động quạt xếp trong tay, từng đạo cương phong phiến ảnh trút xuống con Trùng Hợp Mô đầm lầy kia.

Ầm...

Trùng Hợp Mô đầm lầy phản ứng cũng không chậm, thân hình phóng qua bên trái, chỉ hứng phải một phần nhỏ công kích, lớp da mụn nhọt xuất hiện một vệt máu, nhưng không bị trọng thương.

Hai người giật mình hoảng sợ, e rằng thực lực của con Trùng Hợp Mô đầm lầy này ít nhất cũng là Luyện Tạng trung kỳ.

- Người nào!

Bốn người Tên Hề Ác Ma đang chiến đấu quát to một tiếng.

Lúc này, bốn người đã đánh trọng thương Hắc Lân Cự Ngạc, chỉ một lúc nữa là sẽ giết được nó.

- Là đệ tử Vân Nhạc môn, nữ nhân kia là đệ tử mỹ nữ số một số hai của tông này, tên là Mục Tuyết Tình.

Ánh mắt nam tử mặc chiến giáp quét về phía sườn núi.

Lúc này, một nam một nữ của Vân Nhạc môn bị Trùng Hợp Mô đầm lầy tập kích đã bại lộ hành tung, hơn nữa vị trí cũng cách nơi này không xa.

- Ta thích nhất là tàn sát mỹ nữ, càng ghét loại rình mò ngồi mát ăn bát vàng.

Trong mắt Tên Hề Ác Ma chợt lộ ra một tia tàn nhẫn.

Vù...

Thân hình hắn nhoáng lên, Tên Hề Ác Ma rời khỏi vòng chiến, tốc độ khủng bố kinh người, lao thẳng tới sườn núi chỗ hai người Mục Tuyết Tình.

- Bàng sư huynh, không cần đuổi theo.

Nam tử mặc chiến giáp có chút bất đắc dĩ.

Hắn biết rõ Bàng Thiên Thành bổn tính hiếu sát, nhân cách vặn vẹo, không thể dùng suy nghĩ của người thường để phân tích.

Cũng may mà Hắc Lân Cự Ngạc đã bị trọng thương, năng lực hành động giảm mạnh, cho dù không có Tên Hề Ác Ma thì ba người nam tử mặc chiến giáp vẫn có thể từ từ mài chết nó.

- Không xong!

Trần Vũ ở bên cạnh bờ đầm lầy thâm hô không ổn.

Ngân Nguyệt Trùng Vương hắn phái ra cũng phát hiện Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ.

Mà bất ngờ nhất là Tên Hề Ác Ma kia lại có tâm lý cực kỳ biến thái, chỉ thích giết mỹ nữ, thậm chí tạm thời bỏ qua Hắc Lân Cự Ngạc.

Làm sao bây giờ?

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, suy nghĩ trong đầu Trần Vũ cấp tốc xoay chuyển.

Hắn nhất định phải cứu Mục Tuyết Tình.

Với thực lực của hai người kia, căn bản không thể thoát khỏi sự đuổi giết của Tên Hề Ác Ma.

Chẳng qua, Trần Vũ cách sườn núi kia càng xa hơn, tốc độ không có bất kỳ ưu thế nào so với Tên Hề Ác Ma.

Cứu viện trực tiếp e rằng không kịp.

- Nếu đã như vậy...

Ánh mắt Trần Vũ quay trở về phía phụ cận, dừng lại trên thân ba người nam tử mặc giáp đang đại chiến với Hắc Lân Cự Ngạc.

Đột nhiên, trong đầu hắn chợt nảy sinh một suy nghĩ cực kỳ lớn mật.

Cược một phen!

Trần Vũ cắn răng.

Nếu như thành công thì có thể xem là một mũi tên trúng hai đích. Trừ phi Tên Hề Ác Ma có thể thật sự bỏ qua không để ý đến trân bảo tà đạo như U Thủy Mặc Liên.

Vù...

Trần Vũ tung người nhảy lên, mang theo một thân bùn đất hôi thối, trong tay hắn vẫn cầm con quái xà đốm hoa.

Phốc... Phốc... Phốc...

Nội tức dung nhập vào giày da dưới chân, thân hình càng trở nên nhẹ nhàng, dựa vào tốc độ kinh người tập kích ba người nam tử mặc chiến giáp.

- Người nào!

Trần Vũ vừa tiếp cận phạm vi 20 trượng đã bị nam tử mặc chiến giáp cảm ứng được.

Ba người đang chiến đấu với Hắc Lân Cự Ngạc, dư quang trong mắt nhìn thấy một "pho tượng đất" cầm theo một con quái xà đốm hoa dài hai ba trượng thì đều giật mình không nhẹ.

- Tên nào vậy?

Vẻ mặt nam tử mặc chiến giáp có chút cổ quái, không thể nhìn ra được dung mạo của "pho tượng đất" kia.

Nhưng nhìn cách ăn mặc, hẳn là đệ tử của Vân Nhạc môn.

Ba người cũng không sợ hãi.

Cho dù đối phương có là đệ tử chân truyền của ba tông thì cũng khó mà uy hiếp được ba người bọn họ.

Lùi một bước mà nói: cho dù đối phương cực kỳ lợi hại, cùng lắm ba người tạm thời bỏ qua Hắc Lân Cự Ngạc, toàn lực úng phó cũng dư sức kéo dài đến khi Tên Hề Ác Ma trở lại.

- Tặng các ngươi một rắn lớn!

Trần Vũ cười ha hả, thân hình lao vào phạm vi mười trượng.

Vù...

Đại xà trong tay bị hắn ném mạnh ra ngoài, thân rắn hai ba trượng bay thẳng tới chỗ một nam một nữ.

- A!

Nữ tử Cốt Ma Cung kinh hô một tiếng, bị đại xà đốm hoa vừa "giành lại" được tự do quấn lấy hai chân.

Đại xà này thực lực tương đương Luyện Tạng kỳ, ở trong đầm lầy này lại càng như cá gặp nước. Mà nữ tử Cốt Ma Cung cũng không có sức mạnh và năng lực phòng ngự cường đại như Trần Vũ.

- Cứu ta...

Nữ tử Cốt Ma Cung hét thảm một tiếng, bị đại xà đốm hoa cắn rách da, độc xà xâm nhập vào cơ thể, sau đó bị kéo vào trong đầm lầy.

- Ha ha... Lễ vật này thế nào?

Bản thân Trần Vũ cũng lộ vẻ ngoài ý muốn.

Lúc trước đại xà đốm hoa đánh lén hắn trong đầm lầy, bị hắn nắm ngay bảy tấc, hoàn toàn không thể hành động được, không ngờ nó lại lợi hại như vậy.

Hắn vốn chỉ định mượn con rắn này làm rối loạn trận hình của ba người, nào ngờ con rắn này nhiệt tình ra sức như vậy, trực tiếp kéo một người xuống bùn.

Đắc thủ ngoài ý muốn, Trần Vũ cười hắc hắc, trong tay xuất hiện một thanh giáo cán tím mũi bạc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đoạt thức ăn trước miệng hổ

Nhìn thấy thanh giáo trong tay Trần Vũ, nam tử mặc chiến giáp bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, lập tức biến sắc.

- Cẩn thận! Là Giáo Liệp Ma.

Thế nhưng, lời nhắc nhở của nam tử mặc chiến giáp đã trễ.

Trần Vũ tiến vào khu vực mười trượng, đây là phạm vi uy lực nhất của giáo, sau khi nội tức rót vào thanh giáo, hắn ném mạnh ra ngoài.

Xoạt...

Thanh giáo hóa thành một tia sáng màu tím, tiếng gió rít gào như sấm rền, đâm trúng một tên nam đệ tử còn lại.

- A...

Tên nam đệ tử của Cốt Ma Cung hét thảm một tiếng, Bảo Khí hộ giáp trên người đã bị một giáo mang theo lực lượng khủng bố đâm xuyên.

Phốc...

Cán thương xuyên qua ngực hắn, lạnh lẽo buốt tim, tên đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung lập tức ngã xuống đất bỏ mình.

Nam tử mặc chiến giáp bên cạnh cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Thực lực của Giáo Liệp Ma nổi danh trên chiến trường quả nhiên so với dự liệu còn đáng sợ hơn.

Lúc ở chiến trường, giáo của Trần Vũ lợi hại ở chỗ có thể khắc chế mục tiêu trên không trung. Chỉ cần khiến phi cầm trọng thương hoặc đâm thủng cánh phi cầm là kỵ sĩ cưỡi phi cầm từ trên trăm trượng rơi xuống cũng trở thành thịt vụn.

Mà lúc này.

Ngân Phong Giáo trong tay Trần Vũ là một bộ giáo tương đương Bảo Khí, phải sử dụng điểm chiến công để đổi.

Chất liệu của giáo có thể so với Bảo Khí, mũi thương gia trì bột phấn Ngân Phong thạch, khiến cho lực xuyên thấu tăng mạnh, phối hợp với lực lượng của Trần Vũ, có thể phát huy lực xuyên thấu cực kỳ khủng khiếp.

Phía bên kia.

- Tên Hề Ác Ma!

Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ vừa giải quyết xong Trùng Hợp Mô đầm lầy thì đã thấy Bàng Thiên Thành hung tợn lao tới.

Hai người cảm thấy da đầu tê dại, hiển nhiên đã nghe qua sự tàn nhẫn và uy danh của Tên Hề Ác Ma.

Chạy nhanh!

Hai người lập tức rút lui, nhưng chân của Mục Tuyết Tình đã bị nọc độc của Trùng Hợp Mô đầm lầy ảnh hưởng, hành động có chút bất tiện.

Nhìn thấy Tên Hề Ác Ma cấp tốc tiếp cận, Mục Tuyết Tình đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Nam Cung Lễ hít sâu một hơi, đành phải dừng lại.

- A...

Lúc này một tiếng hét thảm của nữ tử vang lên, từ phía Hắc Lân Cự Ngạc truyền đến.

Chính là nữ đệ tử Cốt Ma Cung bị đại xà đốm hoa mà Trần Vũ ném ra kéo xuống đầm lầy.

- Là Trần sư đệ!

- Vũ ca...

Hai người lộ vẻ mừng rỡ, lập tức hiểu được kế sách của Trần Vũ, hắn đang cố gắng vây Ngụy cứu Triệu.

Nếu đổi lại là người bình thường, có lẽ sẽ quay trở lại chi viện.

Nhưng tâm tính của Tên Hề Ác Ma thì không thể dùng suy nghĩ của người thường để cân nhắc.

Ồ?

Bàng Thiên Thành nhướng mày, nhưng hắn không hề quay đầu lại, sát cơ trong mắt càng thịnh, tiếp tục lao thẳng về phía Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình.

Hắn có lòng tin có thể có thể đánh chết hai người Mục Tuyết Tình trong thời gian hai ba nhịp hô hấp.

- Chết đi!

Lang Nha Bổng trong tay Tên Hề Ác Ma đánh ra một đạo hư ảnh hắc phong lạnh lẽo như cột trụ khổng lồ, khí kình nặng nề cực kỳ bá đạo âm hàn bao trùm lên Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình.

Uy thế cường đại của một kích này gần như tiếp cận Hóa Khí cảnh.

Nói về đối chiến trực diện thì Tên Hề Ác Ma còn mạnh hơn Vô Gian Đạo Tặc nửa bậc.

Không chỉ bởi công pháp của hắn lợi hại, mà còn vì hắn có quái lực trời sinh.

Ầm...

Quạt xếp kim loại trong tay Nam Cung Lễ vẩy ra một đoàn phiến ảnh màu bạc, kèm theo cương phong cuốn về phía trước.

Thiên Vũ Kiếm!

Bảo kiếm rực rỡ trong tay Mục Tuyết Tình cũng tràn ra một đoàn kiếm ảnh lạnh lẽo màu lam, rực rỡ hoa lệ.

Đinh đinh đinh...

Tuy nhiên, khi Lang Nha Bổng của Tên Hề Ác Ma mang theo hư ảnh hắc phong quét tới thì bất luận là phiến ảnh hay kiếm ảnh đều hóa thành mảnh vụn trong nháy mắt.

Ộc...

Nam Cung Lễ phun ra một búng máu, thân hình run lên dữ dội, quạt xếp kim loại trong tay thiếu chút nữa tuột tay bay ra ngoài.

Ầm...

Mục Tuyết Tình cũng bị một kích này đánh bay ra ngoài mấy trượng, khóe miệng trào máu tươi.

Hai người liên thủ có thể chiến với Luyện Tạng hậu kỳ trở lên, thế mà vẫn bị một kích của Tên Hề Ác Ma đánh bay, thậm chí trọng thương.

Tên Hề Ác Ma lộ ra vẻ mặt dữ tợn, thân hình cấp tốc tiếp cận Mục Tuyết Tình.

- A...

Bỗng nhiên, tiếng hét thảm thiết thứ hai từ vòng chiến trường của Hắc Lân Cự Ngạc truyền đến.

Lại thêm một người bị giết!

Thời gian ngắn ngủi như vậy đã có thêm người chết.

Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình đều lộ vẻ mừng rỡ.

- Đáng hận!

Tên Hề Ác Ma cũng không nhịn được mà quay đầu, dùng khóe mắt nhìn về phía sau, trong thanh âm lộ ra sự lạnh lùng tàn nhẫn.

Lúc này, giáo của Trần Vũ vừa đánh chết tên đệ tử thứ hai của Cốt Ma Cung, thân hình ép thẳng về phía tên nam tử mặc chiến giáp còn sót lại.

Không xong!

Nam tử mặc chiến giáp bị Trần Vũ và Hắc Lân Cự Ngạc trước sau giáp kích, không kịp rút khỏi vòng chiến.

Trần Vũ ném đại xà, ném giáo, trong chớp mắt đã đánh chết hai người, tốc độ thật sự quá nhanh.

Cùng lúc đó...

- Bí thuật tinh thần – Nhiếp Hồn!

Bỗng nhiên trong miệng Nam Cung Lễ phát ra một đạo thanh âm sắc bén ngân nga, tập kích thẳng về phía Tên Hề Ác Ma.

Thân hình Tên Hề Ác Ma rung lên, sau đó nhìn Nam Cung Lễ với vẻ châm chọc. Bí thuật tinh thần hầu như không hề có tác dụng thực chất nào.

- Bí thuật tinh thần – Quỷ Đồng!

Tròng mắt Nam Cung Lễ nổi lên một tầng gợn sóng màu xanh lục, từ từ lan tỏa ra ngoài, tựa như một vực sâu vô tận.

Thân hình Tên Hề Ác Ma đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt có chút hốt hoảng.

Nhãn đồng của Nam Cung Lễ quả không hổ danh từng được bôi lên tinh huyết của Bích Đồng Yêu Hồ, có thể tăng phúc bí thuật tinh thần.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, trên người Tên Hề Ác Ma tản ra một luồng sóng tinh thần sát phạt giết chóc, lực lượng tinh thần còn vượt qua bí thuật tinh thần mà Nam Cung Lễ thi triển.

Chỉ trong giây lát, Tên Hề Ác Ma đã giãy thoát ra khỏi sự ảnh hưởng của "Quỷ Đồng", trên trán cũng ứa ra một giọt mồ hôi lạnh.

Vẻ mặt Nam Cung Lễ tái đi, không khỏi lo lắng.

- Đợi lát nữa ta sẽ móc mắt ngươi xuống, cất làm kỷ niệm...

Tên Hề Ác Ma liếm môi một cái, sát ý càng trở nên cuồng bạo dày đặc hơn vài phần.

Thế nhưng.

Tên Hề Ác Ma còn chưa dứt lời thì dị biến đã phát sinh.

A...

Thân hình Bàng Thiên Thành đột nhiên cứng đờ, dưới trân truyền đến cảm giác đau đớn, tựa như dẫm trên đinh.

- Thứ gì? Cút cho ta!

Bàng Thiên Thành lộ vẻ dữ tợn, dưới chân bộc phát nội tức âm hàn kinh người.

Ầm...

Một con côn trùng màu bạc bị Bàng Thiên Thành đá một cái, hất bay ra ngoài, dưới chân chảy máu đầm đìa.

Ngay sau đó, một tia hàn ý tê dại từ lòng bàn chân lan tràn lên trên, nhưng cũng may Bàng Thiên Thành đã kịp thời nhanh chóng bức máu độc ra ngoài.

Côn trùng?

Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tinh đều kinh ngạc.

Con côn trùng này bị một cước mạnh mẽ tiếp cận Hóa Khí cảnh của Bàng Thiên Thành đánh trúng, chỉ lăn trên mặt đất một vòng, sau đó lật người bò dậy. Dưới ánh sáng của vầng huyết nguyệt chiếu rọi, nó hưng phấn kích động như con nghiện, thoáng cái đã bừng bừng sức sống.

Vù...

Tàn ảnh màu bạc chợt lóe, con côn trùng lại chui vào trong đất.

- Đi nhanh!

Nam Cung Lễ vội vàng bắt lấy cánh tay Mục Tuyết Tình kéo đi, Mục Tuyết Tình chỉ bị thương ở chân, không thể phát huy tốc độ đỉnh phong chứ không phải là không di chuyển được.

Cũng may là chân của Bàng Thiên Thành đã bị Ngân Nguyệt Trùng Vương cắn trúng, độc thi trùng xâm nhập vào cơ thể nên tốc độ cũng bị hạn chế. Hắn không thể không vội vàng lấy thuốc giải độc ra.

- Côn trùng này...

Mục Tuyết Tình có chút suy tư, nghĩ đến tình huống xảy ra ở Yến Gia Bảo.

Cùng lúc đó.

- Ha ha...

Tại một nơi khác trên chiến trường, chợt truyền đến tiếng cười dài của Trần Vũ.

Chỉ thấy hắn đánh ra một đạo Quyền kình ngưng sát khổng lồ, hình thái như mãng xà, bề mặt nổi lên một tầng hoa văn đồng xanh.

Ầm...

Một quyền kia phát ra tiếng rít vang dội, tràn ngập sát uy tinh thần mênh mông kinh người, trùng kích khí huyết tâm thần đối thủ.

Phốc... Ộc...

Nam tử mặc chiến giáp vội vàng vặn người né qua một bên, đồng thời phun ra một búng máu.

Nam tử mặc chiến giáp quả thật khó chịu phát điên.

Cùng lúc đối mặt trước sau giáp kích, đối thủ phía trước không chỉ có sát uy quyền pháp khiến người khác sợ hãi mà còn ảnh hưởng đến tinh thần, khiến hắn phân tâm, bị Hắc Lân Cự Ngạc đánh trúng.

Bị hai địch nhân cường đại như vậy vây công, cho dù chiến lực của nam tử mặc chiến giáp cực kỳ cường đại, có Bảo Khí hộ giáp toàn thân bảo vệ thì cũng nội thương không nhẹ.

Một màn này càng khiến Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ ở bên kia mừng rỡ.

Nếu như Tên Hề Ác Ma không quay trở về, nam tử mặc chiến giáp sẽ lâm nguy.

Trọng yếu hơn là U Thủy Mặc Liên – trân phẩm tà đạo cũng sẽ rơi vào tay người khác.

- Thật sự đáng hận!

Gương mặt Tên Hề Ác Ma gần như vặn vẹo, oán hận gầm lên.

Vù...

Tình huống nguy cấp như vậy, hắn cũng chỉ có thể bất chấp sự sống chết của Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ mà cấp tốc trở về chi viện.

Lúc này, độc trên chân của Tên Hề Ác Ma đã gần như bị hóa giải toàn bộ, hắn bộc phát tốc độ đỉnh phong nhất của mình, trở lại cứu viện.

- Chỉ còn thời gian năm nhịp hô hấp nữa.

Trần Vũ thầm rùng mình, phát hiện Tên Hề Ác Ma chỉ mất thời gian năm sáu nhịp hô hấp nữa là có thể chạy về lại đây.

Cũng may vừa rồi hắn đã giải quyết hai người, đồng thời lợi dụng Hắc Lân Cự Ngạc để ép nam tử mặc chiến giáp lâm vào thế bị giáp công, khiến đối phương bị trọng thương.

Bây giờ, mấu chốt là có thể hái được U Thủy Mặc Liên trong thời gian năm nhịp hô hấp hay không.

Phải biết rằng, Hắc Lân Cự Ngạc dù trọng thương vẫn dư sức đánh thêm một trận. Còn nam tử mặc chiến giáp bị thương không nhẹ, nhưng vẫn còn năng lực quấy nhiễu hắn.

- Đánh cuộc một phen!

Trái tim của Trần Vũ đột nhiên giữ lực, thân hình chợt lóe, cấp tốc tiếp cận Hắc Lân Cự Ngạc.

Vù...

Trần Vũ lắc người một cái, tránh thoát Hắc Lân Cự Ngạc cắn xé, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh đoản kiếm xám xịt không hề bắt mắt.

Đây chính là Ám Xà kiếm!

- Chém!

Bảo Khí trung phẩm Ám Xà kiếm được Trần Vũ rót nội tức vào, thân kiếm lập tức nổi lên một tầng hoa văn màu máu và ánh sáng xám tro, hư ảnh chợt lóe.

Chính lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện.

Vầng huyết nguyệt trên trời chiếu rọi Ám Xà kiếm, khiến thân kiếm ngưng hiện một tầng huyết quang, uy năng bạo tăng ba thành.

Phốc...

Ám Xà kiếm bộc phát uy lực vượt qua cực hạn, cộng thêm lực lượng của Trần Vũ, lập tức đâm sâu vào vết thương trên đầu Hắc Lân Cự Ngạc.

Một kiếm này, gần như đâm vào lút cán, kịch độc cấp tốc bạo phát.

Một kiếm này đâm vào thuận lợi như vậy, ngay cả Trần Vũ cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Thực ra, trong này có không ít điểm trùng hợp.

Thứ nhất, Ám Xà kiếm dung nhập Nguyệt Linh khoáng, bị huyết nguyệt ảnh hưởng nên uy lực bạo tăng ba thành, lực sát thương tiếp cận tinh phẩm trong Bảo Khí trung phẩm.

Thứ hai, Hắc Lân Cự Ngạc đã bị thương nặng, phản ứng chậm chạp. Lúc trước, lớp vảy da cứng rắn nhất của con cá sấu này đã bị hàng loạt công kích của Tên Hề Ác Ma tích lũy đánh vỡ. Còn Trần Vũ thì thuận theo vết thương có sẵn trên người nó mà chém vào.

Ầm...

Đầm lầy bắn ra máu tươi tung tóe, Hắc Lân Cự Ngạc vốn đã trọng thương, lại bị kịch độc của Ám Xà kiếm đâm vào đầu, rốt cuộc sinh mệnh đã đi tới điểm cuối.

Nó rơi vào trong đầm lầy, trước khi chết giãy dụa cực kỳ dữ dội, nhưng Trần Vũ cũng không để ý lắm.

Vù...

Thân hình Trần Vũ lóe lên, nhảy tới trước U Thủy Mặc Liên, trực tiếp mạnh bạo nhổ lên.

- Dừng tay!

Lúc này, nam tử mặc chiến giáp vừa mới ổn định được thương thế cũng kịp thời phản ứng lại.

Ngàn vạn lần không nghĩ đến: một kiếm của Trần Vũ đã giải quyết con Hắc Lân Cự Ngạc mạnh mẽ kia.

Phốc...

Trần Vũ trực tiếp nhổ U Thủy Mặc Liên và một đống bùn lên.

- Ha ha! Vẫn còn thời gian ba nhịp hô hấp...

Trần Vũ nhét U Thủy Mặc Liên vào túi trữ vật, nhìn thấy nam tử mặc chiến giáp cầm đao xông tới, hắn vẫn bình thản không hề sợ hãi.

Cho dù chiến đấu trực diện thì hắn vẫn có lòng tin áp chế người này. Huống chi, lúc này đối phương đã bị trọng thương?

Vù...

Trái tim Trần Vũ giữ lực, thân hình chợt lóe, tránh xa nam tử mặc chiến giáp.

Hắn không lập tức chạy trốn, ngược lại chạy tới bên cạnh nam tử Cốt Ma Cung bị thanh giáo của hắn đâm chết.

Thi thể của người này còn chưa hoàn toàn bị chìm xuống đầm lầy.

Phốc...

Trần Vũ giẫm một cước lên thi thể, rút Ngân Phong Giáo ra, lẩm bẩm:

- Giáo này rất đắt, chỉ có ba cây mà thôi.

- Tiểu tặc...

Đôi mắt nam tử mặc chiến giáp dường như bốc hỏa, lòng tự tôn như bị trọng chùy đập nát vụn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Vây quét

Trần Vũ đoạt thức ăn trước miệng hổ, sau khi lấy U Thủy Mặc Liên còn không quên thu hồi giáo đã ném ra.

Một màn này khiến nam tử mặc chiến giáp tức muốn hộc máu, giận dữ phát cuồng.

- Tiểu tử! Ta phải chém ngươi thành ngàn mảnh!

Tên Hề Ác Ma kinh nộ gào thét, cấp tốc tiếp cận, thân hình đã tiếp cận phạm vi mười trượng.

- Vẫn còn thời gian hai nhịp hô hấp.

Trần Vũ cười ha hả, vẻ mặt đắc chí thu hồi thanh giáo, sau đó xoay người bỏ chạy!

Phốc... Phốc... Phốc...

Trần Vũ thi triển võ học khinh thân, giẫm chân trên đất bùn, chạy về hướng khác, phương hướng hoàn toàn ngược lại với hai người Mục Tuyết Tinh.

- Vũ ca đang cố gắng dẫn Tên Hề Ác Ma đi.

Ánh mắt của Mục Tuyết Tinh có chút phức tạp.

Nàng biết bộ dạng "đắc ý" như phát cuồng của Trần Vũ, thực ra là cố ý khiêu khích địch nhân, hơn nữa hắn làm rất thành công.

- Thân pháp của hắn đạt đến trình độ này từ lúc nào? Hắn có thể trốn thoát truy sát hay không?

Nam Cung Lễ có chút lo lắng.

Hai người nhìn Trần Vũ "dẫn theo" Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp rời đi, càng lúc càng xa, thoáng cái đã biến mất dưới bầu trời huyết sắc nhàn nhạt.

- Tên hề kia! Chân ngươi vừa ngắn vừa thô mà tốc độ lại không chậm nha.

Lúc này Trần Vũ đã chạy ra khỏi khu vực đầm lầy, lúc chạy còn không quên dùng ngôn ngữ khiêu khích Tên Hề Ác Ma đang đuổi theo phía sau.

- A a a...

Tên Hề Ác Ma nổi trận lôi đình, tức đến mức thanh âm có chút run rẩy.

Những năm gần đây, hắn giết người như ngóe, bất kể già trẻ nữ ấu đều bị hắn hành hạ không biết bao nhiêu người.

Những người khác nghe thấy danh hiệu của hắn đều bị dọa vỡ mật. Chưa bao giờ hắn gặp phải loại sỉ nhục như thế này.

Thế mà tên tiểu tử đắc chí kia, không chỉ giết hai đồng môn của hắn, còn cướp đi U Thủy Mặc Liên.

Lúc này, tốc độ mà Trần Vũ thể hiện cũng khiến hai người Tên Hề Ác Ma kinh hãi không thôi.

- Còn may có đôi giày da mà sư tôn tặng.

Lúc Trần Vũ thi triển võ học khinh thân, hai chân nhẹ nhàng vô cùng, sau khi dung nhập nội tức thì tốc độ tăng lên đến ba thành.

Trái tim của hắn giữ lực thì tốc độ mơ hồ vượt qua đối phương một chút.

Vì vậy, bất luận Tên Hề Ác Ma nổi điên thế nào thì vẫn không đuổi kịp Trần Vũ, luôn kém một chút.

Nam tử mặc chiến giáp ở đằng sau thì lại càng không được.

Dọc trên đường đi, Tên Hề Ác Ma đuổi giết không buông, dọc đường thỉnh thoảng xuất hiện một hai đệ tử của trận doanh ba tông hoặc đệ tử Cốt Ma Cung.

- Đó không phải là Trần Vũ của Vân Nhạc môn sao?

- Người này đã làm ra việc gì, vậy mà bị Tên Hề Ác Ma điên cuồng đuổi giết như vậy.

Những đệ tử kia chỉ dám nhìn từ xa, không dám tiếp cận.

Vừa nhìn thấy Tên Hề Ác Ma, đệ tử của ba tông đều nhượng bộ lui binh.

- Cứ để tiểu tử này tự sinh tự diệt đi.

Trên một gốc đại thụ, Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm dùng cành lá che giấu thân hình, nhìn thấy Tên Hề Ác Ma đuổi giết Trần Vũ cũng không hề có ý định ra tay.

Hắn là một trong ba Luyện Tạng hậu kỳ của Vân Nhạc môn. Nếu hắn liên thủ với Trần Vũ, cộng thêm hai đệ tử sau lưng hắn, chưa chắc đã không thể chống lại Tên Hề Ác Ma.

Chẳng qua, Hoàng Phủ Lâm và Trần Vũ quan hệ không tốt, mặc dù từng thỏa hiệp nhượng bộ, nhưng chắc chắn sẽ không chủ động giúp Trần Vũ.

- Hoàng Phủ sư huynh...

Hai đệ tử một nam một nữ bên cạnh hắn đều có chút do dự, nhưng vẫn ngậm miệng không nói.

Suy cho cùng, tất cả mọi người đều lấy mạng mình ra mạo hiểm, không cần thiết phải trêu chọc nhân vật đáng sợ như Tên Hề Ác Ma.

Dọc đường.

Trần Vũ cũng thỉnh thoảng đụng phải đệ tử Cốt Ma Cung, cũng may đều không phải nhân vật lợi hại gì.

- Các ngươi còn ngẩn ra đấy làm gì? Mau cùng ta vây giết kẻ này.

Tên Hề Ác Ma nổi giận quát.

- Vâng! Bàng sư huynh.

Vài tên đệ tử Cốt Ma Cung đều run sợ gia nhập đội ngũ truy đuổi.

Chẳng qua, những tên đệ tử này truy đuổi cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, tốc độ hoàn toàn không theo kịp.

Càng khiến Bàng Thiên Thành giật mình là: mặc dù Trần Vũ di chuyển với tốc độ cao, lại chạy suốt thời gian dài như vậy, vậy mà không hề có chút mệt mỏi nào, khí huyết vẫn tràn trề như cũ, đây còn là Luyện Tạng sơ kỳ sao?

Dựa vào hoàn cảnh địa lý.

Khoảng cách giữa Trần Vũ và Tên Hề Ác Ma dần dần bị kéo dài.

Thỉnh thoảng, Trần Vũ còn băng qua một vài gò núi, dẫn dụ một ít hung thú sài lang, chừng trên trăm con, nhân dịp hỗn loạn, kéo hai người Tên Hề Ác Ma vào trong đàn thú.

Những hung thú sài lang này có mấy chục con thậm chí sánh ngang Luyện Tạng kỳ.

Đầu lĩnh là một con sài lang khổng lồ, thực lực tiếp cận Hắc Lân Cự Ngạc từng gặp, mà tốc độ lại càng nhanh hơn.

Dưới tình huống như vậy, Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp chỉ có thể tạm thời dừng việc đuổi giết, tạm thời tránh né.

- Bàng sư huynh, tiểu tử kia cực kỳ trơn trượt, hơn nữa lực phòng ngự cũng không tầm thường, ta vừa thấy có vài con hung lang cắn hắn, thế nhưng không khác gì gãi ngứa.

Nam tử mặc chiến giáp thở hồng hộc nói.

- Ngươi nói bây giờ nên làm gì đây?

Tên Hề Ác Ma từ từ tỉnh táo lại.

Trải qua phân tích, hắn đoán thực lực của Trần Vũ dù không bằng mình thì cũng không kém bao nhiêu.

- Hiệu triệu nhân thủ, dốc toàn lực bắt giết tiểu tử này! Dưới tình huống hung hiểm như vậy, cho dù hắn thu được U Thủy Mặc Liên thì cũng không kịp "tiêu hóa".

Nam tử mặc chiến giáp nói.

- Cũng đúng, U Thủy Mặc Liên có giá trị nhất là hạt sẹt, một đóa mặc liên có thể kết ra mười mấy hạt sen, cho hắn thời gian nửa tháng cũng tiêu hóa không xong.

Trong mắt Tên Hề Ác Ma chợt lộ ra một tia hàn quang khiếp người.

Lúc này.

Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp đã tập trung những thành viên Cốt Ma Cung ở gần đấy lại, sau đó công bố tin tức Trần Vũ trộm được U Thủy Mặc Liên.

U Thủy Mặc Liên là trân bảo tà đạo, có lực hấp dẫn cực lớn đối với đệ tử Cốt Ma Cung. Cho nên sau khi nhận được tin tức này, đám đệ tử Cốt Ma Cung đều hăng hái tham gia hành động "vây quét" Trần Vũ.

Nhất thời, Tên Hề Ác Ma đã tập trung được không ít cường thủ, thậm chí còn có hai đệ tử chân truyền gia nhập.

Một người trong đó là Thượng Quan Kỳ.

- U Thủy Mặc Liên? Trần Vũ! Không ngờ nhanh như vậy đã tìm được hành tung của ngươi, lần này tiến vào Huyết Táng Thiên Viên, ta đã chuẩn bị tỉ mỉ, tuyệt đối phải khiến ngươi chết không có chỗ chôn.

Vẻ mặt thiếu niên tóc tím cụt tay lộ ra sát cơ dày đặc.

Tiếp đó.

Tên Hề Ác Ma bắt đầu phát động một hồi thanh tràng giết chóc khu vực phụ cận.

Đệ tử Cốt Ma Cung tập trung, phân đội tìm kiếm Trần Vũ, đồng thời triển khai tàn sát đệ tử của ba tông.

Trong vòng tàn sát này, thậm chí có cả Hoàng Phủ Lâm trốn trên cây không kịp phòng bị, cũng lâm vào tình cảnh bị đuổi giết.

- Chạy mau!

Sắc mặt Hoàng Phủ Lâm cực kỳ u ám, dẫn theo hai đệ tử một nam một nữ chạy trối chết.

Tên Hề Ác Ma dẫn theo ba, bốn người, một đường truy sát mười mấy dặm.

- Đệ tử ba tông thật ngu xuẩn ích kỷ. Lúc trước đuổi giết Trần Vũ, người này chỉ đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Tên Hề Ác Ma lộ vẻ châm biếm.

Cuối cùng, ba người Hoàng Phủ Lâm chết đi một nữ đệ tử mới tránh được một kiếp.

Cùng lúc đó, đệ tử của Cốt Ma Cung, nhất là đệ tử bí truyền cường đại top 5, giống như Mai Trường Thanh, Tưởng Bình,... cũng bắt đầu triển khai giết chóc đệ tử ba tông trong Huyết Táng Thiên Viên.

Luận thực lực tổng hợp của cá nhân thì đệ tử Cốt Ma Cung thắng hơn một bậc.

Quan trọng là bọn hắn rất đoàn kết, mỗi một kẻ đều trưởng thành trong hoàn cảnh cực kỳ tàn khốc, thủ đoạn hết sức độc ác, quyết đoán mãnh liệt.

Ngược lại, đệ tử ba tông thì phe phái bất đồng, không giết chóc lẫn nhau đã không tệ rồi.

Đệ tử của ba tông chạy trốn khắp nơi, kẻ chậm chân đều bị tàn sát.

...

Sau khi thoát khỏi Tên Hề Ác Ma đuổi giết, Trần Vũ lại cẩn thận vòng trở về.

Từ sau khi tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên, Trần Vũ chỉ nhìn thấy các loại địa hình như cây rừng, gò núi, sông ngòi, đồng hoang,... Nhưng hắn tin rằng, nơi này chỉ là vùng bên ngoài của Huyết Táng Thiên Viên mà thôi.

Theo tin tức được ghi chép lại, giá trị chân chính của Huyết Táng Thiên Viên là ở trong "linh viên", nơi đó trồng rất nhiều thiên tài địa bảo, bao gồm cả bảo vật và truyền thừa của đại năng.

Vài canh giờ sau...

Trước đầm lầy, trong một khe núi cách năm sáu dặm.

Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình trốn trong khe núi, cảnh giác nhìn bốn phía.

Đúng lúc này...

Phốc...

Một thân hình mang theo bùn dơ nhảy lên, lao thẳng tới chỗ hai người.

- Vũ ca!

Mục Tuyết Tình mừng rỡ, lập tức nhận ra "tượng bùn" đang chạy tới.

- Trần sư đệ, làm sao ngươi tìm được chúng ta?

Nam Cung Lễ có chút ngoài ý muốn.

Vừa dứt lời, một điểm bạc mờ nhạt lóe lên, một con côn trùng bay vào lòng bàn tay của Trần Vũ.

- Dựa vào con trùng này.

Trần Vũ mỉm cười.

Thì ra, lúc trước hắn dẫn Tên Hề Ác Ma rời đi, lại phân phó côn trùng đi theo bên cạnh hai người Mục Tuyết Tình.

Suy cho cùng, lúc cướp đoạt U Thủy Mặc Liên, hai người đã dẫn Tên Hề Ác Ma rời đi, gánh vác nguy hiểm rất lớn.

Nếu như hai người, nhất là Mục Tuyết Tình bỏ mạng, trong lòng Trần Vũ sẽ rất khó chịu.

Vù...

Trần Vũ tung người nhảy vào trong khe núi mà hai người đang ẩn nấp, để cho côn trùng cảnh giới khu vực xung quanh.

Sau khi hỏi dò, Trần Vũ mới biết được đám người Tên Hề Ác Ma đang thanh lý đệ tử của ba tông ở xung quanh, không chỉ vây quét Trần Vũ mà còn nhằm vào đệ tử Vân Nhạc môn.

Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ chỉ có thể tạm thời tìm một nơi để tránh đầu sóng ngọn gió.

- Cho ngươi.

Trần Vũ lấy ra hai mảnh cánh hoa mặc liên và hai hạt sen, đưa cho Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình mỗi người một phần.

Ánh mắt của hai người đều sáng lên.

Mục Tuyết Tình khẽ cắn răng, nói:

- Vũ ca, nếu lúc đó không có ngươi, e rằng ta và Nam Cung sư huynh muốn giữ mạng cũng khó khăn. Ngươi đã cứu mạng chúng ta, chúng ta sao có thể nhận đồ của ngươi.

Trần Vũ lại lắc đầu, trực tiếp nhét vào tay nàng.

Nếu không có hai người Mục Tuyết Tình dẫn Tên Hề Ác Ma rời đi trước, Trần Vũ không có khả năng có được U Thủy Mặc Liên.

- Hắc hắc, có hạt sen và cánh hoa sen này, cho dù đột phá Luyện Tạng trung kỳ cũng không thành vấn đề.

Nam Cung Lễ không khách khí nhận lấy.

U Thủy Mặc Liên chia làm hai phần là cánh sen và hạt sen.

Cánh sen có thể khiến kinh mạch thông suốt, chữa trị ám tật, bệnh cũ. Dưới Hóa Khí cảnh thì có thể trở giúp trùng kích các tiểu bình cảnh (*).

(*) vách ngăn giữa các cảnh giới nhỏ (sơ, trung, hậu kỳ)

Chỉ cần không phải tu luyện công pháp thuộc tính Dương thì hạt sen có thể giúp công lực tăng trưởng, ngay cả đối với Hóa Khí cảnh cũng có ích, nhất là người tu luyện công pháp thuộc tính Âm thì tăng phục càng lớn.

Hai người cùng phục dụng, hiệu quả càng tốt.

Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình đều đã tấn thăng Luyện Tạng sơ kỳ rất lâu, chỉ thiếu một chút nữa là tấn thăng Luyện Tạng trung kỳ.

Đặc biệt là Mục Tuyết Tình, nàng có tư chất Linh Thể đặc thù, lại thêm công pháp cực kỳ tương xứng với U Thủy Mặc Liên.

Trần Vũ thoáng kiểm kê một chút, trong tay của hắn có mười mấy cánh sen và hạt sen, không phải số ít.

Năng lực chủ yếu của U Thủy Mặc Liên vẫn là tăng cường công lực.

Tăng cường công lực không chỉ đơn thuần nhằm vào tinh tiến tu vi mà còn nhằm vào nội tức công pháp, cảnh giới hỏa hầu.

Ví dụ như: tâm pháp của Trần Vũ có thể từ trong nội tức ngưng luyện ra vài tia Vân Sát chân khí, đây là biểu hiện của công lực đạt đến trình độ đăng phong tạo cực.

Lúc này.

Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ đều phục dụng một viên hạt sen, tự ngồi xếp bằng vận chuyển tâm pháp nội tức.

Trần Vũ nhíu mày, nói:

- Lấy lệnh bài các ngươi ra đây!

Hai người có chút sững sờ, nhưng vẫn lấy lệnh bài cảm ứng của mình ra.

Xoạt...

Trần Vũ tiếp lấy lệnh bài, cộng thêm của hắn là tổng cộng ba tấm. Hắn ném toàn bộ vào dòng sông dưới thung lũng.

Hai người Mục Tuyết Tình đều ngẩn ra, thoáng chốc đã hiểu được dụng ý của Trần Vũ.

E rằng, trong quá trình Cốt Ma Cung thanh lý đám đệ tử của ba tông, khẳng định lúc bắt giết đệ tử Vân Nhạc môn đã thu được lệnh bài, nếu vậy thì muốn tìm bọn họ cũng không khó.

Trần Vũ trở lại khe núi, ngồi xếp bằng xuống, lấy ra một hạt sen, hít sâu một hơi, sau đó phục dụng

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Uống chút rượu ngon

Hạt U Thủy Mặc Liên vừa vào bụng, liền dâng lên một luồng lực lượng mát lạnh kỳ dị, thẩm thấu khắp kinh mạch, máu thịt trong người.

Tựa như một dòng nước mát hòa tan trong cơ thể, sảng khoái thấu tim.

Kỳ diệu là dòng nước mát này vừa tiến nhập kinh lạc thì liền hòa tan với Vân Sát nội tức, thân thiện vô cùng.

Tình huống này hoàn toàn khác so với lúc kỳ ngộ ao máu.

Lúc đó lực lượng huyết sát bị hấp thu vô cùng cuồng bạo, tràn ngập lệ khí, tạp chất cũng tương đối nhiều, cần trái tim thần bí phụ trợ trấn áp thì mới có thể ổn định hấp thu.

Sau đó, mặc dù tu vi của Trần Vũ tăng mạnh, nhưng cũng khiến cho nội tức xen lẫn tạp chất và lệ khí, cảnh giới bất ổn.

Luồng nước mát này tinh thuần không gì sánh nổi, âm nhu mà không rét mướt đáng sợ, chính là dinh dưỡng cực tốt đối với nội tức không phải thuộc tính Dương Viêm.

Trần Vũ mơ hồ cảm thấy, luồng lực lượng này có thể điều hòa âm dương, thậm chí nội tức và ngũ tạng trong cơ thể.

Vù...

Nội tức trong cơ thể Trần Vũ thoáng sản sinh một tia xao động, tựa như rất đói khát, chủ động cuồng nhiệt hấp thu.

Trong quá trình đó.

Lượng Vân Sát nội tức cũng tăng trưởng không nhiều, thế nhưng Trần Vũ cảm giác "chất lượng" nội tức của mình dường như đã được tẩy lễ và điều phối, hỏa hầu và cường độ tinh thuần tăng mạnh.

Rõ ràng nhất là Trần Vũ có thể cảm giác nội tức của mình hưng phấn như cá gặp nước, tinh thần cũng rất hòa hợp, chỉ một ý niệm là có thể hoàn thành lộ tuyến tâm pháp phức tạp.

Dần dần, luồng lực lượng này được Vân Sát nội tức dẫn đường, tiến nhập khí hải trong cơ thể, sau đó di chuyển tự do bên trong mạng lưới kinh lạc.

Nửa ngày sau.

Trần Vũ lại lấy ra một cánh hoa sen, trực tiếp bỏ vào miệng.

Thoáng chốc, một luồng lực lượng mát lạnh như cam tuyền tưới tắm vạn vật dung nhập vào trong máu thịt và kinh mạch.

Ồ?

Vân Sát nội tức trong cơ thể rung lên, vận chuyển trong kinh mạch càng thêm thông thuận.

- Cánh sen này không hổ là bảo vật có thể làm thông suốt kinh mạch, dưới Hóa Khí cảnh có tác dụng trợ giúp trùng kích các tiểu bình cảnh.

Trần Vũ lập tức mừng rỡ.

Nếu như tu vi của hắn đạt tới cực hạn Luyện Tạng sơ kỳ, nói không chừng có thể dựa vào một cánh sen để trùng kích Luyện Tạng trung kỳ.

Quá trình tu luyện của Luyện Tạng kỳ, từ bản chất mà nói, chính là khai thác mạng lưới kinh lạc trong cơ thể.

Mạng lưới kinh lạc này, bình thường là nói đến "thập nhị chính kinh", nối liền tạng phủ khí quan, bởi vậy phẩm cấp công pháp bất đồng, mới tạo nên các loại nhánh khác nhau.

Cánh sen có thể làm thông thuận, linh hoạt kinh mạch, chữa trị ám tật.

Nếu nói một cách bao quát thì những huyệt vị kinh lạc khó trùng kích sẽ được nó làm ôn nhuận, tăng cường hoạt tính. Trong vô hình tăng lên xác suất trùng kích cảnh giới thành công.

Đương nhiên, tiền đề là cường độ, chất lượng,... của nội tức đạt tới cực hạn cảnh giới.

...

Một lúc sau, Trần Vũ bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh dâng lên một luồng nội tức chấn động, kèm theo đó là một tia khí tức lạnh lẽo.

- Ồ?

Trần Vũ nhìn sang, phát hiện luồng chấn động này đến từ Mục Tuyết Tinh.

- Thành công rồi!

Mục Tuyết Tinh lộ vẻ mừng rỡ, nội tức di chuyển trong kinh lạc khai mở khu vực mới, hơn nữa thông thuận một cách dị thường.

Nhanh vậy ư?

Trần Vũ và Nam Cung Lễ đều kinh ngạc.

- Thực ra, chỉ cần phục dụng cánh sen cũng đủ để ta trùng kích thành công. Chỉ có điều, hạt sen kia có thể khiến công lực của tâm pháp mà ta tu luyện tăng mạnh, nên sau khi tiến thăng Luyện Tạng trung kỳ, nội tức còn vượt qua cùng cấp bậc.

Mục Tuyết Tinh hưng phấn nói.

Tư chất Linh Thể của nàng có khuynh hướng thuộc tính Hàn Thủy, cho nên công pháp tu luyện cũng tương đồng. Vì vậy, Mục Tuyết Tinh phục dụng U Thủy Mặc Liên còn có hiệu quả gấp đôi người bình thường.

Lúc này, nàng chỉ vừa mới tiến nhập Luyện Tạng trung kỳ, thế nhưng nội tức lại cực kỳ thâm hậu ổn định.

Sau khi Mục Tuyết Tình tiến cấp, không quá hai canh giờ sau, trong khe núi lại dâng trào một luồng nội tức chấn động mãnh liệt.

- Cuối cùng cũng xong rồi! Hiệu quả của U Thủy Mặc Liên quả nhiên rất tốt. Công pháp ta tu luyện không phải thuộc tính Âm Hàn, nhưng đối với nội tức vẫn có ích lợi không nhỏ, trùng kích bình cảnh cũng cực kỳ thuận lợi.

Nam Cung Lễ cười ha hả một tiếng.

Nói về tư chất Linh Thể, hắn còn mạnh hơn Mục Tuyết Tình, có thể xem là thiên tài nhất lưu.

- Hai người này đều tiến cấp rồi...

Trần Vũ có chút buồn bực.

Sau khi phục dụng một phần U Thủy Mặc Liên, tu vi của hắn đã đạt tới cực hạn Luyện Tạng sơ kỳ.

Luận tư chất linh thể, Trần Vũ kém xa Nam Cung Lễ.

Công pháp của hắn cũng chỉ tương đối phù hợp với U Thủy Mặc Liên, nhưng hoàn toàn không thể sánh bằng Mục Tuyết Tình.

Ngoại trừ bởi vì tư chất chênh lệch ra, hai người Nam Cung Lễ đã sớm tiến nhập Luyện Tạng kỳ, hơn nữa cũng đạt tới cực hạn cảnh giới, cho nên phục dụng U Thủy Mặc Liên thì tiến cấp cũng không có gì lạ.

- Tu vi đạt tới cực hạn Luyện Tạng sơ kỳ, nếu phục dụng một lần nữa thì cũng không khó để tiến cấp trung kỳ.

Trần Vũ nghĩ vậy.

Mặc dù hắn chưa tiến cấp, nhưng hạt sen U Thủy Mặc Liên lại khiến Vân Sát nội tức trở nên cường đại tinh thuần dị thường, có thể sánh ngang Luyện Tạng hậu kỳ.

- Chỉ có điều, tiến cấp quá nhanh, lại dựa vào ngoại vật thì có chút vội vàng rồi.

Trần Vũ hơi do dự.

Căn cơ của hắn vững chắc không gì sánh nổi, nội tức tinh thuần sánh ngang Luyện Tạng hậu kỳ. Cho dù không mượn ngoại vật thì nhiều nhất một tháng là có thể tiến cấp trung kỳ.

Theo lý thuyết, mượn U Thủy Mặc Liên tiến cấp cũng sẽ không dẫn đến cảnh giới bất ổn. Hơn nữa U Thủy Mặc Liên không phải là thiên tài địa bảo bình thường, không chỉ đơn giản là cưỡng ép đề thăng tu vi.

Ngay lúc Trần Vũ đang cân nhắc thiệt hơn.

Bỗng nhiên, Ngân Nguyệt Trùng Vương có liên hệ tinh với hắn chợt truyền đến một tia cảnh báo.

- Hả?

Trần Vũ nhướng mày, thông qua Ngân Nguyệt Trùng Vương, hắn mơ hồ nhìn thấy một ít cảnh tượng.

- Làm sao vậy?

Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình đều nhìn về phía Trần Vũ.

- Người của Cốt Ma Cung đã đuổi đến đây, dường như còn nắm rõ vị trí nơi này.

Trần Vũ nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra.

Nghe vậy, Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ đều biến sắc.

Ba người bọn họ vẫn luôn trốn trong khe núi không ra ngoài, sao có thể bại lộ?

- Có phải bởi vì chúng ta đột phá gây ra động tĩnh không?

Mục Tuyết Tình hỏi.

- Không thể nào.

Nam Cung Lễ phủ định, nói:

- Đột phá tiểu cảnh giới Luyện Tạng kỳ không gây ra động tĩnh lớn, tối đa có chút dấu hiệu trong phạm vi 20 trượng. Trừ phi là đột phá Hóa Khí cảnh

mới gây ra động tĩnh phạm vi rộng.

Cùng lúc đó, phụ cận lối vào khe núi, một đám đệ tử Cốt Ma Cung gần mười người đang chạy tới đây.

Người cầm đầu, ngoại trừ Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp ra, còn có đám người Thượng Quan Kỳ.

- Bàng sư huynh, người kia hẳn đang ẩn nấp ở một góc nào đó trong khe núi này.

Trong đám người Cốt Ma Cung, một nam tử mắt phượng cung kính nói.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn có một con sâu lông béo phì và một ít bùn lầy.

Mọi người đều không phát hiện một con tiểu trùng bình thường ẩn nấp trong đống đá chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong khe núi hạp cốc.

Ba người Trần Vũ mơ hồ nhìn thấy đám người Tên Hề Ác Ma đang tiếp cận nơi này.

- Ta hiểu rồi, thì ra là vì nguyên nhân này, thật đúng là sai lầm mà.

Trần Vũ thở dài một hơi.

Dứt lời, hắn nhìn về phía y phục mình, trên đó dính một tầng bùn đen, phát ra mùi hôi khó ngửi.

Thì ra, lúc trước Trần Vũ ẩn thân trong đầm lầy, đã bám phải loại mùi vị đặc hữu này, cho dù tắm rửa cũng có thể tẩy sạch.

Nếu gặp người giỏi truy tung, dựa vào manh mối như vậy, quả thật có thể tìm ra hắn.

- Vũ ca, ngươi mau thay quần áo, dùng mùi thơm gì khác che lấp. Chỗ ta có một bình nước hoa khu trừ xà trùng.

Mục Tuyết Tinh gấp gáp nói.

- Không kịp nữa rồi!

Trần Vũ lắc đầu.

Lúc này, đám người Tên Hề Ác Ma và đội ngũ bắt đầu tản ra, từ từ tiếp cận khu vực bên này.

Dùng nước hoa bình thường che lấp chỉ là vẽ rắn thêm chân, tuyệt đối không thể tránh khỏi cao thủ truy tung bám theo.

Muốn triệt để loại trừ mùi vị bùn lầy trên người, ít nhất phải dùng nước thuốc đặc thù để ngâm toàn thân mới được.

- Vì kế hoạch hôm nay, chúng ta chỉ có thể tạm thời tách ra. Ta sẽ đi trước dẫn dụ bọn họ rời khỏi đây.

Ánh mắt Trần Vũ chợt lóe, rất nhanh đã làm ra quyết định.

Mục Tuyết Tinh vừa muốn phản đối thì đã bị Trần Vũ cản lại, nói:

- Các ngươi đi theo ta sẽ chỉ trở thành trói buộc mà thôi.

Nghe vậy, gương mặt Mục Tuyết Tinh lúc đỏ lúc trắng, khẽ cắn răng không lên tiếng.

Nam Cung Lễ cũng thầm không phục, nhưng không khỏi nghĩ đến quá trình Trần Vũ cướp đoạt U Thủy Mặc Liên.

Trong giây lát ngắn ngủi đó, Trần Vũ diệt sát hai tên đệ tử Luyện Tạng kỳ, đánh trọng thương một tên đệ tử bí truyền Luyện Tạng hậu kỳ của Cốt Ma Cung, không chỉ đoạt thức ăn trước miệng hổ mà còn toàn thân thoát ra trước sự vây quét của Tên Hề Ác Ma.

Đổi lại là phần lớn đệ tử chân truyền của ba tông, e rằng cũng không làm được điều này.

Vù...

Thân hình Trần Vũ chợt lóe lên, từ một hướng trong khe núi lao ra.

- Ở bên kia!

Gần mười tên đệ tử Cốt Ma Cung đều kinh hô.

Trần Vũ đã thành công hấp dẫn sự chú ý của một đám đệ tử Cốt Ma Cung.

- Tiểu tử! Xem ngươi có thể chạy đi đâu!

Trong mắt Tên Hề Ác Ma lộ ra một tia thần quang tàn nhẫn lãnh khốc.

- Trần Vũ! Ngươi độc sát, hại ta mất một cánh tay. Bây giờ ở trong Huyết Táng Thiên Viên này, ta muốn kết thúc tất cả mọi chuyện với ngươi!

Thượng Quan Kỳ nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt âm độc.

Vù... Vù...

Tốc độ của hai người này là nhanh nhất, một trước một sau bức thẳng đến chỗ của Trần Vũ.

- Đám con cháu các ngươi cứ đuổi lại đây, ông nội bồi tới cùng...

Trần Vũ cười hắc hắc.

Dứt lời, hắn tung người nhảy lên giữa sườn núi, sau đó vừa chạy vừa nhảy trên vách núi cao.

Khe núi này càng lên trên thì càng dốc đứng, về sau thậm chí vuông góc chín mười độ.

Cho dù là Luyện Tạng kỳ cũng phải dùng tay để trợ giúp leo trèo, không thể dùng công pháp khinh thân nhảy lên.

Vù... Vù...

Đám đệ tử Cốt Ma Cung cũng bắt đầu đồng loạt leo núi, bám sát Trần Vũ không buông.

- Mấy người các ngươi dẫn người đi vòng qua bên kia khe núi, bọc đánh người này!

Tên Hề Ác Ma không ngốc, liền có kế sách.

Nam tử mặc chiến giáp dẫn theo ba bốn người, vòng qua bên kia nhằm bọc đánh đối phương.

Cứ như vậy, Tên Hề Ác Ma cũng dẫn theo năm người leo lên vách núi, đuổi theo Trần Vũ.

- Tiểu tử này leo núi thật nhanh.

Lúc truy kích, năm người Cốt Ma Cung đều cảm thấy có chút không đúng.

Ngay cả Tên Hề Ác Ma cũng chỉ có thể miễn cưỡng bám sát Trần Vũ, không đến mức bị bỏ lại quá xa mà thôi. Còn những còn lại, ngay cả Thượng Quan Kỳ cũng bị kéo giãn khoảng cách, càng lúc càng xa.

Trong khe núi phía bên kia, Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình đều ngạc nhiên nhìn một màn này.

- Xem ra Trần sư đệ đã sớm có dự tính. Chạy trốn trên đất bằng rất dễ bị bao vây, nhưng nếu leo núi thì không chỉ khảo nghiệm thân pháp tu vi mà còn phải xem lực lượng và khả năng linh hoạt của thân thể.

Nam Cung Lễ nhận xét.

Quả thật, leo trèo trên vách núi cao chót vót như vậy, đòi hỏi rất lớn đối với lực lượng và độ linh hoạt của thân thể.

Mà Trần Vũ vừa vặn có thiên phú Thể thuật, nên hắn có ưu thế ít người sánh bằng tại phương diện này.

Chỉ trong chốc lát, Trần Vũ dùng tốc độ "lực áp quần tà" (*), là người đầu tiên leo lên đỉnh núi.

(*) sức mạnh nghiền ép đối thủ

Nơi này cách mặt đất hơn trăm trượng, tương đương một tòa lầu cao trăm tầng.

- Ha ha... đám con cháu, ông nội tới đỉnh núi rồi.

Trần Vũ cười cợt, nhìn đám người bên dưới.

Lúc này, Tên Hề Ác Ma là gần hắn nhất, nhưng vẫn cách ngoài 15 trượng, còn đám người Thượng Quan Kỳ thì thậm chí cách ngoài 20,30 trượng.

Chênh lệch lớn như vậy, ngay cả bản thân Trần Vũ cũng cảm thấy bất ngờ.

- Đám con cháu, uống chút rượu ngon này...

Trên mặt Trần Vũ chợt lộ ra nụ cười cực kỳ đê tiện.

Một khắc sau, chỉ thấy hắn cởi quần, một vòi nước tiểu bay theo hình cung rơi xuống, bị gió núi thổi về phía đám người Tên Hề Ác Ma.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Trôi xuống hạ du

Không gian huyết sắc nhàn nhạt.

Trên đỉnh núi, gió lạnh thổi qua.

Một tên thiếu niên thân hình cao lớn vừa huýt sáo vừa cởi quần, một vòi nước tiểu vung vãi xuống dưới núi.

Mà ở bên dưới, bốn năm tên đệ tử Cốt Ma Cung thì vẫn cố gắng đuổi theo thân ảnh của thiếu niên kia, cuối cùng lại nghênh đón một ít giọt nước tiểu rơi xuống vung vãi.

- Trần Vũ! Ta phải khiến ngươi sống không bằng chết!

Gương mặt Tên Hề Ác Ma gần như vặn vẹo, khóe mắt như muốn nứt ra, trong thanh âm lộ ra một tia hàn ý khiếp người.

- Tiểu tử! Cho dù nghiền xương ngươi thành tro thì cũng không xả được mối hận trong lòng ta!

Gương mặt Thượng Quan Kỳ tái xanh, trong lòng rít gào.

Đám đệ tử Cốt Ma Cung đều tức giận rống to.

Sỉ nhục!

Đây là châm biếm và sỉ nhục trần trụi.

Cho dù những nước tiểu kia còn chưa kịp thấm lên da đám người thì đã bị khí kình nội tức đẩy văng ra ngoài. Thế nhưng, như vậy cũng có thể xem là "tiếp xúc gián tiếp" chứ?

Một màn này cũng bị đám người Mục Tuyết Tình ở dưới khe núi đang lặng lẽ rút lui nhìn thấy.

- Thật không biết xấu hổ... Không ngờ Vũ ca lại làm chuyện như vậy.

Gương mặt Mục Tuyết Tình lập tức đỏ bừng.

Nhưng chẳng biết tại sao, mặc dù thân hình cao lớn trên đỉnh núi làm ra hành vi thô lỗ như vậy, nàng vẫn cảm thấy một loại mị lực không thể diễn tả bằng lời.

Lúc này, bên trong Huyết Táng Thiên Viên, đám đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung đều đang triển khai giết chóc với đệ tử của ba tông, đám đệ tử này đều vô cùng khủng hoảng, muốn tránh cũng không tránh kịp. Có người nào dám hoang đường và lớn mật như Trần Vũ, dù đối mặt đám đông đệ tử Cốt Ma Cung đuổi giết, vẫn tặng một chút "rượu ngon"?

- Đi nhanh!

Nam Cung Lễ thấp giọng hô.

Hắn phỏng đoán: Trần Vũ làm vậy không phải làm bừa, mà là cố ý hấp dấp sự chú ý của đám người Tên Hề Ác Ma, để bọn họ có thể thuận tiện rút lui dễ dàng hơn.

Nam Cung Lễ đoán không sai.

Trần Vũ làm như vậy, quả thật có ý muốn che chở hai người rút lui.

Hắn rất có lòng tin với năng lực sinh tồn của mình, nhưng hắn cũng không muốn vì bản thân thoát thân thành công mà khiến đám người Tên Hề Ác Ma nhằm vào hai người Mục Tuyết Tình.

- Đám con cháu này, mùi vị rượu ngon này có được không?

Tiểu xong, Trần Vũ cười ha hả một tiếng, không nhanh không chậm cột lại đai lưng.

Mà lúc này...

- Tiểu tử! Chết đi cho ta!

Tên Hề Ác Ma tăng tốc leo lên, đột nhiên tung người bay lên, cách không bổ ra một chưởng về phía Trần Vũ.

Phốc... Ầm...

Một chưởng này lực lượng bá đạo sắp chạm tới cảnh giới Hóa Khí cảnh, dùng mắt trần có thể nhìn thấy một đoàn khí ảnh ngưng tụ lớn bằng vại nước, xung quanh phát ra tiếng cuồng phong gào thét, chỉ dựa vào dư âm kình khí đã có thể đả thương Luyện Tạng kỳ bình thường.

Một chưởng mạnh mẽ như vậy khiến Trần Vũ cảm thấy có chút áp lực, gần sánh bằng lần hắn bị tên sát thủ Hóa Khí cảnh đuổi giết.

Thế nhưng, thực lực của Trần Vũ hiện nay đã mạnh hơn trước kia rất nhiều, mà đối thủ của hắn cũng không phải là Hóa Khí cảnh chân chính.

- Vân Sát quyền!

Trên người Trần Vũ xuất hiện một luồng sát khí cuồn cuộn, trái tim giữ lực, Vân Sát nội tức trong cơ thể giống như thiết ngưu phát cuồng, mạnh mẽ bộc phát ra.

Một khắc này, sát khí quanh người Trần Vũ đã hình thành một đám mây đen mơ hồ, lúc sáng lúc tối, dâng trào một luồng sát uy chấn động tinh thần khí huyết.

Cái gì?

Bàng Thiên Thành từ bên dưới nhảy lên, phát động công kích. Nhưng hắn lại cảm thấy khí huyết và tinh thần của mình run rẩy, nội tức gần như tán loạn một hai thành.

Đây là một loại uy hiếp chỉ khi đối mặt với cường giả cùng cấp bậc mới sinh ra.

Ví dụ như Mai Trường Thanh trước khi tiến vào Hóa Khí cảnh, hoặc là top 3 bí truyền Tưởng Bình.

Ô...ô...ô...n...g

Một đạo quyền kình sát ảnh hình thái mãng xà cực lớn tạo nên tiếng nổ vang dội như sấm rền, cuốn theo sát uy chấn thẳng linh hồn ập tới.

Ầm... Ầm...

Hai luồng lực lượng phong cách tương tự, âm lãnh mà bá đạo, chạm vào nhau trên đỉnh núi.

Trong khoảng khắc.

Núi đá xung quanh nổ nát vụn, đất đá bắn tung tóe, sóng khí tràn ra phạm vi hai ba trượng.

Giao phong kinh người như vậy khiến đám đệ tử bí truyền Thượng Quan Kỳ đang leo núi cũng cảm thấy kinh hãi.

- Tiểu tử kia... lúc trước không cường đại như vậy...

Thượng Quan Kỳ kinh hãi.

Một màn giao phong trên đỉnh núi, Trần Vũ gần như ngang tài ngang sức với Tên Hề Ác Ma, ít nhất thì ngoài mặt không hề rơi xuống hạ phong.

Ầm...

Thân hình Trần Vũ mượn lực phản chấn bay lui bốn năm trượng, chỉ cảm thấy một luồng nội tức hung tàn rét lạnh mà bá đạo chấn vào trong cơ thể, khí huyết sôi trào.

- Chênh lệch không nhỏ, còn may là ta vừa mới phục dụng U Thủy Mặc Liên nên công lực tăng trưởng không ít...

Trần Vũ thầm nghĩ.

Một quyền này, luận cảnh giới võ học thì hắn hoàn toàn không thua kém Tên Hề Ác Ma, hơn nữa còn chiếm ưu thế lực lượng, chẳng qua công lực tu vi lại chênh lệch khá lớn so với đối phương.

Bịch...

Hắn bình ổn khí huyết, mượn lực bay vọt tới một nơi khác trên đỉnh núi.

- Tiểu tử này!

Tên Hề Ác Ma nổi giận gầm lên, sau khi đối chiến một kích, thân thể của hắn cũng không khống chế được mà rơi xuống vài trượng.

Suy cho cùng, đợt giao phong vừa rồi, hắn từ bên dưới xuất thủ, còn đối phương là từ trên đánh xuống.

Về mặt địa lý thì Trần Vũ chiếm ưu thế lớn.

Hơn nữa, trong một quyền của Trần Vũ bộc phát lực lượng cực lớn, liên tục sinh ra quái lực, mơ hồ áp chế hắn vài phần.

Phốc...

Bàng Thiên Thành vươn ra một trảo, đục vào vách núi cứng rắn cao chót vót, thân hình cố định tại vị trí cách đỉnh núi sáu bảy trượng.

Lúc này, Thượng Quan Kỳ cũng từ bên dưới chạy tới, cùng Bàng Thiên Thành leo lên đỉnh núi một lần nữa.

Mà lúc này, Trần Vũ đã chạy tới ngọn núi khác rồi.

- Xuống!

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, dùng đồng thủ đục vào vách đá, từ trên đỉnh núi nhảy xuống.

Keng... Keng...

Trong quá trình Trần Vũ nhảy xuống, hắn dùng đồng thủ bám vào vách đá giảm bớt lực rơi, chỉ thấy một trận đốm lửa bắn tung tóe.

Vách núi trăm trượng tương đương với tòa nhà trăm tầng lầu, trong quá trình hạ xuống cấp tốc này, đồng thủ của Trần Vũ mạnh mẽ như vậy cũng cảm thấy đau đớn, bỏng rát, da thịt cũng bị trầy nhẹ.

Nếu không có lực lượng và lực phòng ngự cường đại, căn bản không thể làm được điều này.

- Đây là...

Phía bên kia, nam tử mặc chiến giáp dẫn theo bốn người cũng vừa mới đi vòng qua vách núi, khó khăn lắm mới đến được vị trí bọc đánh. Kết quả, bọn hắn thấy Trần Vũ dựa vào thân thể cường đại, dùng phương thức "nhảy xuống" để xuống núi.

Trong quá trình này, Trần Vũ chủ yếu dựa vào đồng thủ của Đồng Tượng công để bám vào vách núi, giảm chậm tốc độ rơi.

Lúc chỉ còn cách mặt đất chừng 30 trượng, tốc độ rơi xuống của Trần Vũ càng lúc càng nhanh, cánh tay đã sắp không giữ nổi.

Bịch...

Trần Vũ đã sớm chuẩn bị, hung hăng đạp một cước vào vách đá.

Chỉ trong chớp mắt, thân hình hắn mượn lực vách đá bay tới bên cạnh khe núi, nhảy vào con sông cách hơn mười trượng gần đó.

Hoàn cảnh quanh đây, Trần Vũ đã sớm nắm rõ thông qua Ngân Nguyệt Trùng Vương, ngay cả đường lui cũng đã tính sẵn.

Đương nhiên, tuyến đường chạy trốn như vậy, người bình thường căn bản không thể thực hiện.

Vù...

Thông qua mượn lực vách đá và tốc độ hạ xuống, thân hình Trần Vũ giống như một viên đạn bay ra ngoài, rơi vào trong con sông.

Tiếp đó, Trần Vũ theo dòng nước chảy, trôi xuống hạ du, không tốn bao nhiêu khí lực.

Chỉ chớp mắt, thân hình Trần Vũ đã biến mất.

- Lại để cho hắn chạy...

Sắc mặt nam tử mặc chiến giáp cực kỳ khó coi.

Mà lúc này, Tên Hề Ác Ma và đám người Thượng Quan Kỳ còn chưa xuống được một nửa vách núi.

Không có phi cầm hoặc tu vi Hóa Khí cảnh, bọn hắn cũng không dám từ trên đỉnh núi trực tiếp nhảy xuống.

Độ cao trăm tầng lầu này, cho dù nhảy vào trong nước cũng khó bảo đảm toàn thân lành lặn.

Huống hồ, nhảy ở vị trí cao như vậy phải gánh chịu áp lực gió rất lớn, không thể bảo đảm có thể rơi vào trong sông, lỡ như rơi xuống mặt đất thì tuyệt đối là bi kịch.

- Chạy rồi?

Đám người Tên Hề Ác Ma lần lượt nhảy xuống, vẻ mặt mọi người đều xanh mét, cực kỳ u ám.

Từ lúc truy kích đến giờ, tất cả mọi người đều không theo kịp tiết tấu của Trần Vũ.

Ai có thể ngờ được hắn sẽ leo lên đỉnh núi, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn khỉ?

Ai có thể ngờ được hắn đối chiến với Bàng Thiên Thành một kích mà vẫn ngang tài ngang sức?

Càng điên cuồng hơn là hành động cuối cùng: dùng phương thức gần như là "nhảy xuống" để rơi vào dòng sông.

- Bàng sư đệ, Cốt Ma Cung chúng ta nắm rõ địa hình Huyết Táng Thiên Viên, càng có ưu thế hơn đối phương. Hướng hạ du chính là phía "trung tâm linh viên".

Thượng Quan Kỳ nói.

Trần Vũ quật khởi nhanh chóng như vậy, khiến cho sát ý của hắn càng mãnh liệt hơn vài phần.

Trực giác mách bảo hắn: nếu lần này không thể đánh chết Trần Vũ, e rằng lần sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Hơn nữa, nếu có thể đánh chết Trần Vũ, đạt được U Thủy Mặc Liên, cho dù chỉ được phân một ít thì cũng đủ để hắn trùng kích Luyện Tạng hậu kỳ.

- Được! Dù sao chúng ta cũng muốn đi tới trung tâm Huyết Táng Thiên Viên, đến lúc đó sẽ có nhiều nhân thủ hơn.

Bàng Thiên Thành gật đầu. Hận ý của hắn đối với Trần Vũ tuyệt đối không kém hơn Thượng Quan Kỳ chút nào.

...

Theo dòng nước chảy, Trần Vũ một đường trôi xuống hạ du.

Nhưng con đường tắt sông ngòi này cũng có chút phiền toái ngoài dự liệu của Trần Vũ.

Trong sông có rất nhiều loại cá đạt tới cấp bậc hung thú.

Cũng may là phần lớn những cá này chỉ có cấp bậc Thông Mạch kỳ, rất ít có Luyện Tạng kỳ, không thể phá được Đồng Tượng công của Trần Vũ.

Đồng thời, Trần Vũ cũng mượn nước sông này để tẩy sạch mùi bùn lầy trên người mình.

Nửa canh giờ sau.

Dưới hạ du sông xuất hiện một nhánh rẽ, nước chảy càng lúc càng yếu.

Trần Vũ có chút ủ rũ, chỉ có thể đi lên bờ, phát hiện xung quanh là một vùng núi non rừng cây.

Đột nhiên, trái tim của hắn nhảy lên, cảm ứng thiên địa nguyên khí xung quanh càng lúc càng nồng đậm.

- Lẽ nào đến trung tâm Huyết Táng Thiên Viên nhanh như vậy?

Đúng lúc này...

- A a...

- Chạy mau...

Trong núi rừng phía trước, truyền đến tiếng hét thảm và tiếng gào sợ hãi.

Hả?

Trần Vũ thầm rùng mình, trái tim đập nhanh, cảm ứng được một loại cảm giác nguy hiểm đang tiếp cận.

- Đi!

Trần Vũ chỉ thoáng suy nghĩ một chút, liền phái tiểu côn trùng đi tìm hiểu tình huống.

Vù...

Ngân Nguyệt Trùng Vương hóa thành một tia sáng bạc lao đi, xông vào rừng núi phía trước.

Thông qua thị giác của tiểu trùng, Trần Vũ rất nhanh đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh hãi.

Ầm...

Chỉ thấy một tên thiếu nữ thanh tú, tóc đen dài buông xõa, thân hình hắn xoay tròn, đánh ra một vòng khí quyển màu đen, đuổi giết sáu bảy tên đệ tử.

- A...

Khí quyển màu đen lướt qua thân thể một nữ đệ tử Luyện Tạng trung kỳ của Thủy Nguyệt phái...

Phốc...

Tầng nội tức bao phủ bên ngoài nữ đệ tử lập tức bị dập tắt, thân thể lập tức bị vòng khí quyển xé thành mấy mảnh.

- Linh Nguyệt...

Vài tên nam nữ đệ tử của Thủy Nguyệt phái đều kinh hô, vẻ mặt không đành lòng.

Trong đám người này, đệ tử Thủy Nguyệt phái chiếm đa số, Thiết Kiếm môn và Vân Nhạc môn chỉ có hai ba người.

- Mai Trường Thanh! Ngươi thân là cường giả Hóa Khí cảnh, tại sao phải ép mãi không buông? Những trân tài như Khổ Tâm Hoa và Huyết Âm Cô trong hang núi kia, chúng ta còn chưa hái, tất cả nhường lại cho ngươi.

Một thiếu niên và một thiếu nữ bước ra chắn ở phía trước.

Hai người cùng vung đao kiếm, bộc phát lực lượng tuyệt luận, chạm đến Hóa Khí cảnh, đánh tan đám tàn phong hắc khí còn lại.

Thiếu niên thì ăn mặc lôi thôi lếch thếch, bộ dạng tùy ý.

Thiếu nữ thì mặc một bộ tuyết bào, dáng vẻ băng tuyết.

Trần Vũ biết hai người này, lần lượt là Phí Nhạc Thiên của Thiết Kiếm môn và Lý Băng Nguyệt của Thủy Nguyệt phái, đều có thực lực tranh đoạt vị trí thủ tịch đệ tử trong phái của mình.

Trong đó, lúc Lý Băng Nguyệt ở Hội Ẩn Hồ đã từng khiến Lữ Tam Thông phải thoái nhượng.

- Mai Trường Thanh... Lý Băng Nguyệt... Phí Nhạc Thiên...

Trần Vũ thông qua tiểu trùng, nhìn ba thiên tài hàng đầu của Cốt Ma Cung và ba tông.

Trong những người này, chỉ có Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt liên thủ mới có thể miễn cưỡng ngăn trở được vài phần, mà lúc này hai người đều có vết máu tràn ra ở khóe miệng.

Ngay lúc Trần Vũ do dự: phải chăng nên thầm tương trợ một tay...

- Hả?

Thông qua giác quan của côn trùng, hắn nhìn thấy thân ảnh một thiếu nữ quen thuộc trong đoàn người chạy trốn... Chính là Trần Dĩnh Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Thương Hóa Khí

Trong núi rừng.

Thanh niên mặc huyết bào tóc dài bay phất phới, dùng sức một người tàn sát sáu bảy tên đệ tử của ba tông.

Mỗi lần hắn đánh ra vòng xoáy chân khí, Luyện Tạng kỳ bình thường vừa chạm liền chết, có thể nói là miểu sát.

Mà trong đám người, Trần Dĩnh Nhi sắc mặt trắng bệch, mái tóc lộn xộn, cánh tay và trên mặt còn có chút vết máu.

Thoạt nhìn, nàng đã bị thụ thương.

Trong sáu bảy người này, nàng chỉ có tu vi Luyện Tạng sơ kỳ, có thể xem là người yếu nhất.

Nếu như không ngoài dự liệu, người tiếp theo phải chết rất có thể là nàng.

- Đệ tử ba tông, gặp được thì giết không tha! Lúc tiến vào Huyết Táng Thiên Viên thì các ngươi nên có giác ngộ này. Cái gọi là Huyết Táng Thiên Viên, tức là lấy máu tươi và sinh hồn của những thiên tài trẻ tuổi làm chất dinh dưỡng, bồi dưỡng nên trân bảo trong truyền thuyết.

Trên gương mặt tuấn tú của Mai Trường Thanh lộ vẻ đạm mạc vô tình, nói.

Nghe vậy, đám người Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt đều chấn động.

Chẳng lẽ, lúc trước Cốt Ma Cung hào phóng để đệ tử ba tông tiến nhập linh viên này là để bồi dưỡng một loại chí bảo nào đó?

Nếu thật sự là như thế, vậy bàn tay ở sau màn cũng quá đáng sợ rồi.

Trần Vũ lặng lẽ tiếp cận, lúc nghe thấy lời nói của Mai Trường Thanh, hắn cũng ngửi được một loại mùi vị âm mưu.

Thế nhưng, bất kể là âm mưu gì, trong giới tông môn Sở quốc, Trần Vũ chỉ là một tiểu nhân vật, không có khả năng ảnh hưởng đại cục, càng không có tư cách đánh cờ với những cự đầu đứng sau màn.

Giai đoạn trước mắt, Trần Vũ chỉ có một mục tiêu, đó là sinh tồn, nắm chặt kỳ ngộ trăm năm khó gặp này để trưởng thành.

Chỉ cần tấn thăng Hóa Khí cảnh, hắn sẽ không còn là con kiến hôi tầng dưới chót trong thế giới tông môn này nữa.

Mà bây giờ, Trần Vũ chỉ có một mục đích, đó là: cứu Trần Dĩnh Nhi.

- Đám kiến hôi, chịu chết đi!

Mai Trường Thanh cười lạnh một tiếng, cánh tay áo tùy ý vung lên, một vòng chân khí nhàn nhạt tràn tới, dấy lên một trận âm phong lạnh lẽo phạm vi hai ba trượng.

Công kích này, đừng nói là bản thể chân khí, chỉ cần tàn dư kình phong cũng có thể khiến Luyện Tạng kỳ trọng thương rồi.

Mau chặn lại!

Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt đều cấp tốc lùi lại, trong mắt thoáng hiện một tia kinh hoảng.

Hai người bọn họ nhất định phải gánh chịu phần lớn áp lực. Bằng không, chỉ một kích tùy tiện của Mai Trường Thanh đã có thể bóp chết năm ba tên Luyện Tạng kỳ bình thường rồi.

Lúc này, mọi người chỉ có thể liên hợp lại mới có thể đối kháng Mai Trường Thanh, nếu phân tán ra, e rằng sẽ bị giết không còn mảnh giáp.

Chém!

Trong tay Phí Nhạc Thiên cầm một thanh thiết kiếm sặc sỡ, chém ra một đạo tàn quang kiếm ảnh, sóng kiếm mạnh mẽ sắc bén.

Nội tức trên người hắn ngưng tụ lại, tản ra uy thế gần sánh bằng Hóa Khí Hậu Thiên.

- Một kiếm thật mạnh!

Trần Vũ đang âm thầm tiếp cận cũng không khỏi giật mình.

Trong cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch, Trần Vũ đã từng giao thủ cùng người này.

Phí Nhạc Thiên tu hành một loại bí công, mỗi khi tấn thăng một tầng thứ thì sẽ dùng phương thức tán công để hạ tu vi xuống một lần.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, khiến cho nội tức của hắn ngưng tụ cô đọng không gì sánh được.

Mà lúc này, không biết Phí Nhạc Thiên thông qua bí pháp bực nào, vậy mà khiến nội tức ngưng tụ đến mức tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên.

- Băng Huyền Nhận!

Lý Băng Nguyệt vươn tay ra, trên người tản mát một trận hàn ý.

Ô...ô...ô...n...g

Thoáng chốc, vài đạo băng đao bán trong suốt lớn bằng lưỡi liềm giống như thực thể chém ra, lao thẳng tới Mai Trường Thanh với tốc độ cực nhanh.

Xoạt...

Tiếng băng đao gió rít dồn dập, chém thẳng vào vòng xoáy chân khí của Mai Trường Thanh, thậm chí tiếp cận tầng chân khí của đối phương.

Mạnh như Mai Trường Thanh cũng không nhịn được mà động dung.

Công kích của hai người trước mặt đều đã đạt tới cực hạn Luyện Tạng kỳ, hầu như có thể uy hiếp Hóa Khí Hậu Thiên.

Ầm...

Vòng xoáy chân khí trên người Mai Trường Thanh chợt bùng nổ, băng đao bay tới cũng ảm đạm, sau đó vỡ vụn.

Cùng lúc đó, vòng xoáy chân khí dù bị băng đao của Lý Băng Nguyệt xé rách vài phần, nhưng vẫn cực kỳ cường thế không gì sánh nổi, phá tan một kiếm kinh người của Phí Nhạc Thiên.

Phành...

Phí Nhạc Thiên bị vòng xoáy hắc khí đẩy lùi một hai trượng, sắc mặt càng tái nhợt.

Thân hình Lý Băng Nguyệt chợt trở nên mờ ảo, váy áo vỡ tan, lộ ra một vết máu.

Còn công kích của những đệ tử còn lại thì chẳng khác nào tờ giấy khi đối mặt với chân khí của Mai Trường Thanh. Tối đa chỉ có thể công phá được sóng khí dư âm.

Ầm...

Xung quanh tràn ra từng dòng hắc khí tàn phong, khiến tình cảnh của đám đệ tử trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Ộc... Ộc...

Hai tên đệ tử của Thủy Nguyệt phái và Vân Nhạc môn đồng thời hộc máu tại chỗ, bị đánh bay ra ngoài.

- A...

Trần Dĩnh Nhi hét một tiếng, bị hắc khí tàn phong cường đại hất ngã xuống đất, Bảo Khí nhuyễn giáp trên người cũng vỡ vụn.

Vù...

Mắt thấy thân ảnh tóc dài phất phới của Mai Trường Thanh tiếp cận, mấy người đều nhìn về phía Trần Dĩnh Nhi ngã xuống đất, ánh mắt lộ vẻ không đành lòng.

Mà Mai Trường Thanh thì căn bản không nhìn Trần Dĩnh Nhi một lần nào.

Dưới từng đợt công kích luân phiên của hắn, chỉ cần vài tia dư âm chân khí là đã có thể loại bỏ nữ tử này rồi.

Mà đúng lúc này...

Hả?

Mai Trường Thanh cảm giác được một tia uy hiếp nhàn nhạt từ trong rừng núi truyền đến.

Sau khi hắn tấn thăng Hóa Khí cảnh, tinh thần giác quan trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, có thể cảm ứng được một tia sát cơ ẩn nấp ở phụ cận.

Trong một góc của khu rừng.

Hừ!

Trái tim Trần Vũ giữ lực một hơi dài, thân hình xẹt qua một đạo vòng cung, tay cầm Ngân Phong Giáo, bắp thịt trên cánh tay bành trướng một chút, Vân Sát nội tức trong cơ thể điên cuồng rót vào.

Lúc này, thân thể mang theo lực lượng cường đại của Trần Vũ, bao gồm Đồng Tượng công, đều bị hắn thúc đẩy lên tới mức cực hạn.

Trái tim giữ lực, tiếp cận giới hạn bạo phát.

Mà Vân Sát nội tức thì thông qua U Thủy Mặc Liên đề thăng, đã đạt tới trình độ hoàn toàn mới.

Trong khoảng khắc, Trần Vũ đã phát ra một lần ném giáo đỉnh phong nhất kể từ sau khi hắn có uy danh Giáo Liệp Ma cho đến nay, bao gồm toàn bộ lực lượng, nội tức, trái tim giữ lực, đều đạt tới cực hạn.

Lúc này, ngay cả Mai Trường Thanh cũng cảm thấy một tia hàn ý nhàn nhạt.

Phốc...

Dị biến bỗng nhiên phát sinh, Mai Trường Thanh đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân đau đớn, tựa như bị thứ gì đó cắn trúng.

- Thứ gì vậy?

Mai Trường Thanh giật mình, chân khí dưới chân chấn động, vòng xoáy chân khí càn quét, cày ra một cái hố rộng hai trượng, đá vụn bay tung tóe.

Vừa rồi, sự chú ý của hắn đều bị hai người Phí Nhạc Thiên và địch ý từ sau lưng hấp dẫn. Cho nên hoàn toàn không ngờ đến bản thân lại bị tập kích từ dưới đất.

Vù...

Một con tiểu trùng lớn bằng đầu ngón tay chợt lóe ánh bạc, bị chân khí của Mai Trường Thanh đánh bay ra ngoài, rơi trên mặt đất, thống khổ giãy dụa.

Công kích có thể đánh chết Luyện Tạng kỳ đỉnh phong bình thường, vậy mà không diệt sát được tiểu trùng này, thậm chí chỉ gây ra chút thương tích.

Ô...ô...ô...n...g

Ánh sáng từ vầng huyết nguyệt trên bầu trời chiếu xuống, thân thể Ngân Nguyệt Trùng Vương cấp tốc hồi phục, vết thương khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy rõ.

- Công kích!

Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt đều lộ vẻ mừng rỡ.

Hai người bắt lấy khoảng khắc Mai Trường Thanh sơ hở, đồng thời phát động công kích.

Mai Trường Thanh bị con côn trùng kia cắn trúng, bàn chân thoáng có chút tê dại, liền vội vàng dùng chân khí ép độc của con tiểu trùng ra ngoài.

Ầm...

Mai Trường Thanh phẫn nộ, tay áo vung lên, hắc khí mãnh liệt bốc lên như sóng.

Phành... Phành...

Hai người Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt lại lần nữa bị đẩy lui ra ngoài, khóe miệng trào máu.

Chính trong khoảng khắc này, một tiếng rít kinh hồn như sấm rền từ phía sau lao tới.

Vù...

Mắt thường chỉ nhìn thấy một tia sáng màu tím mang theo sát khí ngập trời, hàn quang chợt lóe, chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận thân thể Mai Trường Thanh.

Chính là một kích ném giáo mà Trần Vũ giữ lực tới đỉnh phong.

Không tốt!

Kình phong nặng nề cùng hàn ý sắc bén từ sau lưng ập tới khiến Mai Trường Thanh cảm thấy sống lưng mình mát lạnh.

Lúc này, hắn vừa mới bị côn trùng kia cắn trúng, chân vẫn còn tê dại, lại đối kháng một kích của hai người Phí Nhạc Thiên, cho nên căn bản không thể né tránh kịp.

Dưới tình huống cấp bách, Mai Trường Thanh chỉ có thể điều động năm sáu thành chân khí bảo vệ bản thân.

Ầm..

Một thanh giáo màu tím mang theo lực lượng khổng lồ và sát khí cuồng bạo không thể hình dung, hung hăng đâm trúng bên vai Mai Trường Thanh.

Thoáng chốc, chân khí trên người Mai Trường Thanh bùng nổ, va chạm với thanh giáo kia, phát ra tiếng nổ chấn động tâm thần.

Ầm..

Thân hình Mai Trường Thanh nhoáng lên, gần như đứng không vững, cánh tay vung lên một đoàn chân khí, trực tiếp chấn vỡ thanh giáo cứng rắn sánh ngang Bảo Khí hạ phẩm.

Phốc...

Cánh tay áo của hắn vỡ tan, trên da xuất hiện một vệt máu nhỏ.

- Giáo Liệp Ma...

Mai Trường Thanh nhìn vết máu trên tay mình, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin nổi.

Trên vài tuyền đến cảm xúc đau đớn, bỏng rát, thậm chí còn có chút tê dại, tựa như bị cự thạch vạn cân đập trúng.

Vừa rồi, con côn trùng kia cắn trúng hắn, tối đa cũng chỉ có thể cắn rách da, sau đó bị chân khí đẩy ra ngoài.

Nhưng thanh giáo này, gần như là chính diện đả thương hắn.

Từ sau khi tấn thăng Hóa Khí cảnh, đây là lần đầu tiên hắn nếm trải loại cảm giác đau đớn như vậy.

- Thương Hóa Khí cảnh?

- Giáo Liệp Ma Trần Vũ? Từ lúc nào hắn lại cường đại đến mức này...

Một vài đệ tử vẻ mặt vốn dĩ uể oải đều không thể tin, sau đó mừng rỡ như điên.

Suy cho cùng, đây là lần đầu tiên Mai Trường Thanh bị thương kể từ khi giao phong đến nay, cho dù đây chỉ là vết thương nhẹ ngoài da đi nữa.

- Vũ ca!

Trần Dĩnh Nhi từ dưới đất bò dậy, vẻ mặt kinh hỉ, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch cũng khôi phục vài phần huyết sắc.

- Trần Vũ?

Phí Nhạc Thiên lộ ra vẻ mặt phức tạp, nhưng phần lớn là càng mừng rỡ.

Có trợ lực viễn trình cường đại như Trần Vũ, bọn hắn có thể ứng phó Mai Trường Thanh đuổi giết, như vậy cũng nhiều hơn hai phần sinh cơ.

- Là hắn sao?

Lý Băng Nguyệt có chút hồi tưởng, dường như nghĩ tới người nào đó, vẻ mặt càng không thể tin nổi.

- Tiểu tử! Ngươi vậy mà có thể đả thương tới Mai Trường Thanh ta, có chết cũng vinh dự...

Trên vẻ mặt lạnh nhạt của Mai Trường Thanh hiện ra một tia hàn ý lạnh lùng, ánh mắt quét nhìn xung quanh.

Thế nhưng, Trần Vũ căn bản không hề lộ diện.

Sau khi hắn phát ra một kích, liền cấp tốc ẩn núp trong rừng cây.

Nguy cơ ẩn giấu trong chỗ tối lại càng có lực uy hiếp hơn ở ngoài sáng, càng khiến địch nhân kiêng kỵ.

Vù...

Trên mặt đất, Ngân Nguyệt Trùng Vương lại lần nữa xông lên, cắn về phía Mai Trường Thanh.

Trần Vũ tin rằng: Ngân Nguyệt Trùng Vương được ánh sáng của huyết nguyệt gia trì sẽ có năng lực tự lành cường đại không hề thua kém thể chất của Trần Vũ.

Trong Huyết Táng Thiên Viên này, bất kể là ngày hay đêm đều có vầng huyết nguyệt này.

Điều này tuyệt đối có lợi cho hắn.

Ầm...

Mai Trường Thanh phất tay áo một cái, vòng xoáy hắc khí cuốn lên, đánh Ngân Nguyệt Trùng Vương bay ra ngoài.

Sau khi côn trùng rơi xuống, có chút thống khổ giãy dụa, nhưng dưới ánh sáng của vầng huyết nguyệt chiếu rọi, tốc độ hồi phục của nó cực nhanh.

Nhân cơ hội này, đám người Lý Băng Nguyệt, Phí Nhạc Thiên đều dốc toàn lực, phát động thế công với Mai Trường Thanh.

Trần Vũ ở một nơi bí mật gần đó cũng cầm một thanh giáo trong tay, yên lặng giữ lực.

Hắn không thể dễ dàng công kích, hắn muốn khiến Mai Trường Thanh phải tùy thời tùy khắc đề phòng mình.

Quan trọng hơn là Bảo Khí loại giáo này trong tay hắn cũng không nhiều, vừa rồi đã tổn thất một cái, hắn cũng đau lòng vô cùng.

Ầm... a

Công kích sau đó của Mai Trường Thanh vẫn giữ lại một phần lực đề phòng, cho nên chỉ đẩy lùi hai người Lý Băng Nguyệt.

Suy cho cùng, hắn phải thường xuyên ứng phó côn trùng kia tấn công, còn phải đề phòng Trần Vũ ở nơi bí mật gần đó tập kích, dù rằng loại tập kích này phần lớn là giữ mà không phát.

- Các ngươi rất không tệ, nhanh như vậy đã bức ta phải dùng đến vũ khí.

Sắc mặt Mai Trường Thanh trầm xuống.

Trong tay hắn xuất hiện một cây gậy trúc màu xanh, chân khí nhập vào bên trong liền tản mát một luồng khí tức âm lãnh khiến Hóa Khí Hậu Thiên bình thường cũng phải kinh sợ.

Nhưng đúng lúc này...

Trong một nơi khác của khu rừng có một tên đệ tử Cốt Ma Cung chạy tới.

- Mai sư huynh, đại sự không ổn. Hang núi chứa trân tài bị người khác tập kích đánh cướp rồi...

Tên đệ tử Cốt Ma Cung lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của

Kẻ nào lại dám đánh lén, cướp đi hang núi mà chúng ta chiếm giữ?

Mai Trường Thanh dừng bước, sắc mặt đại biến.

Trước đó, bọn hắn đánh cướp được một hang núi sinh trưởng không ít thiên tài địa bảo từ từ trong tay đám người Lý Băng Nguyệt, Phí Nhạc Thiên.

Trong hang núi đó, trân tài mấy trăm năm tuổi cũng không ít.

Đám đệ tử ba tông như Lý Băng Nguyệt và Phí Nhạc Thiên đều biết mình không địch lại đám người Mai Trường Thanh, cho nên cực kỳ thức thời thoái nhượng.

Nhưng không ngờ Mai Trường Thanh lại không hề có ý định buông tha một người nào.

Từ sau khi tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên, mỗi khi Mai Trường Thanh nhìn thấy đệ tử ba tông thì chỉ thốt ra một chữ: Chết!

Ở trước mặt Mai Trường Thanh, cơ bản không có con cá lọt lưới nào.

Đương nhiên, loại giết chóc như hắn và loại giết chóc tàn nhẫn của Tên Hề Ác Ma lại hoàn toàn bất đồng, ẩn giấu một loại mục đích nào đó.

Hắn từng được Cốt Ma Cung chủ phân phó tận lực chém giết đệ tử của ba tông, như vậy sẽ có hai chỗ tốt:

Thứ nhất, chém tận mầm non quật khởi của ba tông, khiến Cốt Ma Cung sau khi nhất thống giới tông môn Sở quốc sẽ bớt đi hậu hoạn.

Thứ hai, dùng càng nhiều máu tươi của tinh anh trẻ tuổi để tầm bổ tuyệt thế trân bảo trong không gian lâm viên này.

Đây cũng là lý do tại sao đệ tử Cốt Ma Cung vừa tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên liền triển khai giết chóc đệ tử của ba tông.

...

Lúc này, đám đệ tử ba tông, bao gồm cả Trần Vũ, Lý Băng Nguyệt, Phí Nhạc Thiên đều vô cùng giật mình.

Là kẻ nào dám can đảm dọn ổ của Mai Trường Thanh?

Đám người Phí Nhạc Thiên còn nhớ rõ, lúc Mai Trường Thanh chiếm cứ hang núi trân tài kia, ít nhất điều động một tên Luyện Tạng hậu kỳ - đệ tử bí truyền top 10 để trấn thủ, bên cạnh còn có ba bốn tên đệ tử Cốt Ma Cung.

- Hình như là Vô Gian Đạo Tặc, hắn có thân phận khác là Lữ Tam Thông của Thiết Kiếm môn... Hắn giết chết một vị sư huynh, còn đánh trọng thương hai người, bây giờ đang đánh cướp trong động.

Tên đệ tử Cốt Ma Cung đáp.

- Vô Gian Đạo Tặc!

Trên gương mặt tuấn tú của Mai Trường Thanh hiện lên một luồng sát cơ phẫn nộ.

Hắn tức giận không chỉ bởi vì đối phương dám to gan lớn mật đánh cướp hang núi trân tài, sát thương đệ tử đồng môn của mình. Mà còn bởi vì trước khi chiến tranh tông môn xảy ra, trong phạm vi thế lực của Cốt Ma Cung, Vô Gian Đạo Tặc đã từng hạ thủ thành công với vài nữ đệ tử của tông này, khiến Cốt Ma Cung cực kỳ hổ thẹn.

- Xem như các ngươi gặp may mắn...

Ánh mắt Mai Trường Thanh trở nên âm trầm, đảo qua hai người Phí Nhạc Thiên và một góc xó xỉnh nào đó trong rừng cây.

Vù...

Mai Trường Thanh rút lui, cấp tốc chạy tới gần hang núi trân tài.

Phù...

Đệ tử của ba tông đều thở phào một hơi, trái tim vẫn còn đập thình thịch, cảm giác như sống sót sau một hồi tai nạn.

Sắc mặt Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt trắng bệch, có chút uể oải, lập tức phục dụng vài viên thuốc trị thương.

Vù...

Con côn trùng trên mặt đất cũng bay về một hướng khác.

Trong rừng cây, một thiếu niên cao lớn đi ra, trên người ướt nhẹp mồ hôi.

- Vũ ca!

Trần Dĩnh Nhi mừng rỡ, chạy đến gần, ôm lấy cổ hắn.

Trần Vũ phát hiện thiếu nữ trong lòng có chút run rẩy, dường như còn chưa khôi phục lại khi đối mặt với tử vong.

- Lần này nhờ có Trần huynh ra tay.

Phí Nhạc Thiên bước tới gần Trần Vũ, ôm quyền một cái, vẻ mặt cảm kích.

- Đa tạ các hạ giải vây, nhân tình này ta sẽ nhớ kỹ.

Lý Băng Nguyệt nghiêm trang nói.

Các đệ tử của ba tông còn sống sót đều vội vàng cám ơn Trần Vũ.

Tâm tình của Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt đều hết sức phức tạp.

Thiếu niên Thông Mạch kỳ ngày trước, sau khi bộc lộ tài năng trong trận chiến tranh đoạt vẫn thạch, về sau lại dương oai chiến trường, thành tựu uy danh

Giáo Liệp Ma.

Thậm chí bây giờ hắn dùng giáo đã có thể gây thương tổn Hóa Khí cảnh, đây là điều mà đệ tử chân truyền của ba tông đều khó làm được.

- Chư vị không cần khách khí, ba tông vốn dĩ nên đồng lòng đối kháng với Cốt Ma Cung mới đúng.

Trần Vũ gật đầu, không nói gì thêm.

- Ngươi qua đây!

Trần Vũ gọi Trần Dĩnh Nhi qua một bên, đồng thời hắn phân phó Ngân Nguyệt Trùng Vương đi theo Mai Trường Thanh, theo dõi tình huống bên đó.

- Ngươi mặc cái này vào!

Trần Vũ cởi Bảo Khí nhuyễn giáp trên người mình ra, đưa cho Trần Dĩnh Nhi.

- Còn ngươi...

Trần Dĩnh Nhi thấp thỏm nói.

Bảo Khí nhuyễn giáp của nàng đã bị hủy trong chiến đấu, bây giờ năng lực sinh tồn đã giảm mạnh.

- Bớt nói nhảm đi! Bảo Khí nhuyễn giáp hạ phẩm bình thường đối với ta không có bao nhiêu ý nghĩa.

Trần Vũ hối nàng mặc vào.

Trần Dĩnh Nhi hai mắt đẫm lệ, nội tâm càng sinh ra vài phần cảm giác nương tựa với vị tiểu đường ca trước mặt.

- Còn cái này... Ngươi đừng để người khác nhìn thấy.

Trần Vũ lại lấy ra một hạt sen và một cánh hoa sen U Thủy Mặc Liên.

Hắn nhớ rõ Trần Dĩnh Nhi tu hành Thủy Viên Quyết, hẳn là rất thích hợp với U Thủy Mặc Liên, mà nàng còn có tư chất Linh Thể trung phẩm không tầm thường.

- U Thủy Mặc Liên.

Trần Dĩnh Nhi trợn mắt há hốc mồm.

Thứ trân bảo tà đạo này đã gần như tuyệt tích ở bên ngoài, ngay cả Hóa Khí cảnh phục dụng cũng có lợi ích không nhỏ, có thể xúc tiến tu vi công lực.

Đúng lúc này, bên phía Ngân Nguyệt Trùng Vương đã truyền lại một ít tin tức và cảnh tượng mơ hồ.

- Hả?

Tâm thần Trần Vũ khẽ động, trên mặt lộ vẻ suy tư.

- Ngươi trở về Thủy Nguyệt phái trước đi, đám người Lý Băng Nguyệt xem như nợ ta một món nợ ân tình, nhất định sẽ chiếu cố ngươi đôi chút.

Trần Vũ nói với Trần Dĩnh Nhi.

- Thế nhưng ta muốn...

Trần Dĩnh Nhi có chút thất vọng, so với đồng môn Thủy Nguyệt phái, nàng càng tín nhiệm vị tiểu đường ca này hơn.

Suy cho cùng, Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt cũng không thể gây thương tổn cho Mai Trường Thanh tu vi Hóa Khí cảnh, lại không thể tặng nàng Bảo Khí nhuyễn giáp và U Thủy Mặc Liên.

- Không được!

Trần Vũ lắc đầu, nói:

- Ta đoạt U Thủy Mặc Liên của Tên Hề Ác Ma, bây giờ đang bị Cốt Ma Cung vây giết, về sau cừu hận sẽ càng lúc càng sâu...

Nghe Trần Vũ giải thích ngắn gọn, Trần Dĩnh Nhi lập tức chấn kinh.

Tiểu đường ca của hắn quả nhiên là to gan lớn mật, không ngờ dám đoạt thức ăn trước miệng hổ từ trong tay Tên Hề Ác Ma.

Sau khi bàn giao xong, thân hình Trần Vũ lóe lên, rời khỏi khu rừng này, lần theo tin tức mà côn trùng truyền lại, đi tới gần một hang núi.

Lúc này, con côn trùng ở cách ngoài hai dặm cũng truyền lại tin tức và một ít cảnh tượng tương đối mơ hồ.

Sau khi tấn thăng Luyện Tạng kỳ, nhất là Vân Sát quyền đạt tới đỉnh phong, lực lượng tinh thần của Trần Vũ cũng được tăng phúc, cho nên phạm vi dùng chung thị giác với Ngân Nguyệt Trùng Vương đã đạt tới hai dặm.

Trong mắt Trần Vũ chớp động tinh quang.

Lúc trước cướp đoạt U Thủy Mặc Liên, hắn đã đắc tội Cốt Ma Cung, bị vây quét đuổi giết.

Vừa mới đây hắn còn tổn thương thủ tịch đệ tử Mai Trường Thanh.

Nếu đã như vậy, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho trót, hung hăng cướp đoạt cung này một phen.

Không lâu sau, Trần Vũ lại mượn cây rừng che chở, lần theo lộ tuyến mà côn trùng để lại, tìm đến gần một hang núi sâu.

Trong động tản mát nguyên khí thiên địa nồng nặc.

Trái tim thần bí của hắn cũng nhảy lên thình thịch, có thể đoán được trong động này có không ít thiên tài địa bảo niên đại không nhỏ.

Bằng không thì Vô Gian Đạo Tặc Lữ Tam Thông cũng sẽ không mạo hiểm đánh cướp nơi này.

Bên cạnh đó, Trần Vũ còn nhìn ra một điểm mấu chốt khác.

Lữ Tam Thông mặc dù ngày thường làm nhiều việc ác, nhưng hắn vẫn có cái nhìn chung đối với đại cục và lợi ích tông môn.

Lúc ở Yến Gia Bảo, Lữ Tam Thông không chút do dự đánh chết chấp sự của Cốt Ma Cung.

Trần Vũ phỏng đoán, Lữ Tam Thông đánh cướp hậu phương của Cốt Ma Cung vào lúc này, một mặt vì tài nguyên, còn một mặt khác, rất có khả năng là muốn giải vây cho đệ tử Thiết Kiếm môn bị Mai Trường Thanh đuổi giết.

Cùng lúc đó, cách ngoài mấy dặm.

- Tiểu tặc chết đi!

Lúc này Mai Trường Thanh đang truy kích một nam tử mang kiếm, dáng vẻ lôi thôi.

Nam tử kia chính là Lữ Tam Thông.

Lúc này, Lữ Tam Thông bày ra tốc độ thân pháp nhanh đến kinh người, áo choàng trên người nổi lên một trận gió màu xanh nhạt, tốc độ được tăng phúc rất lớn, hiệu quả còn hơn giày da của Trần Vũ.

Thân pháp của người này vốn là đứng đầu trong các đệ tử của ba tông, bây giờ, có áo choàng gia trì, tốc độ cũng không chậm hơn Mai Trường Thanh đuổi giết phía sau bao nhiêu.

- Hắc hắc... Mai Trường Thanh, nghe nói ngươi có một muội muội 12 tuổi rất xinh đẹp, nếu có cơ hội thì Lữ mỗ nhất định phải nếm thử mùi vị một lần.

Lữ Tam Thông vừa chạy còn không quên buông lời ô thanh uế ngữ (*).

(*) từ ngữ thô tục, dâm đãng

- Ngươi muốn chết!

Sắc mặt Mai Trường Thanh cực kỳ âm hàn, chân khí trên người bốc lên, tốc độ bạo tăng, gần như là bay trên không trung.

Chẳng qua, Hóa Khí Hậu Thiên vẫn không thể chân chính bay trong không trung được.

- Ồ, không hổ là Hóa Khí cảnh.

Lữ Tam Thông cười một tiếng quái dị, ném ra vài hạt châu màu đen.

Ầm.. Phốc... Phốc...

Ngay lập tức, từng đoàn sương độc xám đen đã nuốt chửng phạm vi vài chục trượng.

- Chút tài mọn!

Thân hình Mai Trường Thanh tiếp cận, cánh tay phất lên một cái, vòng xoáy hắc khí cuốn theo cương phong mãnh liệt tràn ra, nháy mắt xua tan sương khói trong phạm vi mười trượng.

Nhưng một khắc sau, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi.

Ô...ô...ô...n...g

Trên cây đại thụ trong khu vực sương khói lan tràn chợt nhào ra ngàn vạn ong độc màu nâu, mỗi một con đều có thực lực Luyện Thể kỳ hoặc Thông Mạch kỳ, điên cuồng nhào về phía Mai Trường Thanh.

Còn Lữ Tam Thông lúc này đã mượn nhờ sương khói yểm trợ đào tẩu đi mất.

- Hắc hắc! Luận thủ đoạn chạy trốn, Lữ Tam Thông ta là nhất lưu. Mỗi lần ra tay, ta đều phải nghiên cứu địa hình xung quanh...

Nhân lúc Mai Trường Thanh bị đàn ong bao phủ, Lữ Tam Thông lập tức tăng tốc bỏ chạy.

- Diệt!

Từ trong đàn ong tuyền đến một tiếng hừ lạnh, một trận cuồng phong vòi rồng màu đen càn quét phạm vi năm sáu trượng.

Chỉ thấy trên bầu trời rơi xuống một trận mưa xác ong độc, cực kỳ dọa người.

Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, Mai Trường Thanh đã giết mấy trăm con ong độc, mạnh mẽ đánh tan bầy ong độc, tiếp tục đuổi giết Lữ Tam Thông.

...

Trước cửa hang sâu hun hút.

Hai tên đệ tử Cốt Ma Cung ngồi thủ ở phụ cận, một người trong đó có chân bị thương, vừa mới thoa thuốc cao chữa trị.

Tại phụ cận có một tên đệ tử Cốt Ma Cung mập mạp ngồi trên đại thụ rậm rạp canh gác, đột nhiên hắn thấp giọng rên rỉ.

Chỉ thấy một con tiểu côn trùng từ trong cổ họng hắn xuyên qua. Toàn bộ quá trình cũng không khiến hai tên canh trước cửa hang phát hiện dị thường.

Tiếp đó, một thiếu niên cao lớn tiến lên, giấu thi thể tên mập mạp đi.

- Lính gác ư?

Trần Vũ cười nhạt.

Còn nhớ lúc hắn ở Bắc Sơn Linh Viên đã từng làm lính gác một đoạn thời gian, cho nên rất có kinh nghiệm ở phương diện này.

Vù...

Ngân Nguyệt Trùng Vương lóe lên, lại đột kích hai tên đệ tử Cốt Ma Cung canh trước cửa hang.

- Đi!

Một thanh Ngân Phong Giáo trong tay Trần Vũ hóa thành một tia sáng màu tím lạnh lẽo, bay vút đi.

Phốc...

Tên đệ tử Cốt Ma Cung Luyện Tạng trung kỳ lập tức tắt thở bỏ mạng, bị một giáo này xuyên thủng đầu.

Cùng lúc đó...

Phốc...

Ngân Nguyệt Trùng Vương xuyên qua trái tim của tên đệ tử Cốt Ma Cung còn lại, mang theo một vòi máu tươi bay ra.

- Giải quyết xong!

Trần Vũ nghênh ngang đi tới trước cửa hang, nhặt túi trữ vật của hai người.

Mở túi trữ vật của hai người ra nhìn, ánh mắt của Trần Vũ lập tức sáng lên.

Trong túi trữ vật không có bao nhiêu nguyên thạch, nhưng lại có một ít thiên tài địa bảo.

- Huyết Linh Chi 300 năm... Huyết Âm Cô 300 năm... Ồ? Còn có một gốc Âm Hủ Trúc 500 năm, đây đều là trân tài tà đạo dùng để luyện chế Bảo Khí tàn độc.

Trần Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn chỉ sơ lược kiểm kê những trân tài trên 300 năm, tạm thời không để ý trân tài 100, 200 năm.

Bên cạnh đó, Trần Vũ còn lột xuống một kiện Bảo Khí giáp da từ trên người tên đệ tử Luyện Tạng trung kỳ, lau khô vết máu đi, cười hắc hắc một tiếng, nhanh như vậy đã thu hồi vốn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Giết người cướp của

Trần Vũ mặc Bảo Khí giáp da lên người, trong lòng có chút cảm khái:

- Trong Huyết Táng Thiên Viên này, tự mình phí sức đi tìm các loại thiên tài địa bảo còn không bằng giết người cướp của, có được càng đơn giản hơn.

Hắn thu hết toàn bộ những trân tài này vào túi trữ vật của mình.

Trong đó, thứ giá trị cao nhất là Âm Hủ Trúc 500 năm tuổi, mặc dù chỉ dài hơn một xích.

Âm Hủ Trúc là trân tài quý giá để luyện chế Bảo Khí tàn nhẫn, ẩn chứa lực lượng âm hủ (*), còn có thể tăng phúc lực lượng kịch độc.

(*) ăn mòn

Không chỉ vậy, một khi độc Âm Hủ Trúc phá rách da, máu thịt và da sẽ không ngừng bị tan rã và ăn mòn, lực sát thương không hề tầm thường.

Huống chi, Âm Hủ Trúc này còn là loại niên đại 500 năm.

Trần Vũ đoán, nếu như tinh luyện trúc này vào Ám Xà kiếm, ít nhất có thể khiến kiếm này đạt tới tinh phẩm Bảo Khí trung phẩm, lại thêm hiệu quả tăng phúc của ánh trăng, e rằng giá trị sẽ tiếp cận Bảo Khí thượng phẩm.

Nghĩ đến đây, Trần Vũ liền thu Âm Hủ Trúc vào không gian tinh thể màu bạc.

Chờ sau khi Huyết Táng Thiên Viên kết thúc, lúc trở lại ngoại giới, phần lớn lợi ích vẫn phải giao cho tông môn. Cho dù Vân Nhạc môn đồng ý cho đệ tử ba thành, nhưng nếu xuất hiện trân bảo có giá trị cực cao, đến mức ngay cả Hóa Khí cảnh, Quy Nguyên cảnh đều đỏ mắt, e rằng một đệ tử nho nhỏ rất khó có thể bảo đảm quyền lợi của mình.

Chính vì vậy, Trần Vũ sẽ đem những thứ trân quý của mình cất giữ vào không gian tinh thể màu bạc.

Mà lúc này.

Không gian tinh thể màu bạc hình chữ nhật sau khi dung nạp Ám Xà kiếm, Âm Hủ Trúc và U Thủy Mặc Liên, đã sắp chật đầy.

Trần Vũ thở dài, sau này nhất định phải nghĩ biện pháp để thăng không gian này lên.

- Đi!

Trần Vũ phân phó côn trùng, bắt đầu quan sát hoàn cảnh địa lý xung quanh.

Mai Trường Thanh đuổi giết Vô Gian Đạo Tặc, bất kể thành công hay không đều sẽ nhanh chóng trở về.

Lần này Trần Vũ nhân lúc cháy nhà đi hôi của, cực kỳ mạo hiểm, nhất định phải bố trí đường lui từ trước.

Bên cạnh đó, thể tích của côn trùng nhỏ, cho nên có thể tiến nhập lòng đất và các loại khe hở, đồng thời có thể nắm rõ các nguy cơ tiềm ẩn và am hiểu địa lý hơn xa nhân loại.

Vù...

Trần Vũ chậm rãi di chuyển, cẩn thận tiến vào hang núi.

Một đường đi xuống, Trần Vũ đã nhìn thấy dấu vết khai thác thiên tài địa bảo.

Bên cạnh đó, còn có một ít linh khoáng bình thường và trân tài vài chục năm tuổi, không ngờ không bị người khác thu hoạch.

Trần Vũ thoáng suy nghĩ liền hiểu.

Chuyến này tiến vào Huyết Táng Thiên Viên, mỗi đệ tử tối đa chỉ được tông môn phát cho một cái túi trữ vật, cộng thêm các loại đạo cụ vật phẩm, không gian ký gửi có hạn.

Trần Vũ tất nhiên cũng sẽ không lãng phí thời gian vì những trân tài giá trị bình thường này.

Túi trữ vật bình thường cũng không thể làm giảm bớt trọng lượng, nếu mang theo quá nhiều vật phẩm, e rằng sẽ ảnh hưởng đến tốc độ và sự linh hoạt của bản thân.

- Người nào!

Lúc tiến vào hang núi khoảng 20 trượng, ở một khúc rẽ, bỗng nhiên có tiếng quát lạnh truyền đến.

Vù... Vù...

Từ sau khúc rẽ có ba thân ảnh nhảy ra, là hai nam một nữ.

Người cầm đầu là một nam tử hung ác có hình săm màu xanh trên mặt, tay cầm trường mâu bạch cốt.

Trên người hắn tản ra nội tức chấn động hùng hậu, hiển nhiên đã đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ.

- Xếp thứ sáu đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung, Hách Liên Đồ, còn có danh xưng là "Bạch Cốt Thanh Liêu".

Trong đầu Trần Vũ lập tức xuất hiện tin tức liên quan đến người này.

Suy cho cùng thì hình tượng của người này cũng hết sức đặc thù, sử dụng vũ khí là một thanh trường mâu bằng xương, nghe nói chiến lực tiếp cận Tên Hề Ác Ma và Tưởng Bình.

Bên cạnh Hách Liên Đồ là một nam một nữ, lần lượt tu vi Luyện Tạng trung kỳ và Luyện Tạng sơ kỳ, dường như trên người có chút vết thương.

- Cẩn thận! Là Giáo Liệp Ma của Vân Nhạc môn!

Tên nam đệ tử trong đó hô lên.

- Hắc hắc... Xem ra uy danh của Trần mỗ không nhỏ, nếu đã biết danh hiệu của ta, các ngươi còn không thúc thủ chịu trói?

Trần Vũ tùy tiện cười một tiếng.

- Tiểu tử! Ngươi thật đúng là xem trọng bản thân. Lúc Vô Gian Đạo Tặc đích thân tới đây cũng không dám cùng ta chính diện giao thủ, chỉ dám sử dụng vài loại thủ đoạn hạ lưu...

Hách Liên Đồ hừ lạnh một tiếng.

Vù...

Trường mâu bạch cốt trong tay hắn rung lên, tạo thành một trận mâu ảnh âm hàn, từng trận sóng khí sắc bén màu đen cuốn quanh đầu mâu, giết tới Trần Vũ.

Phốc... Phốc...

Ngay lập tức, vách đá xung quanh đều bị tước xuống một mảng bụi đất, đá vụn.

Trần Vũ thoáng giật mình kinh hãi, thực lực của người này gần như đã đạt đến tầng thứ như Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt. Phần lớn Luyện Tạng kỳ đỉnh phong bình thường cũng không phải đối thủ của hắn.

Cùng lúc đó, một nam một nữ ở bên cạnh cũng xông lên trợ giúp.

- Tốc chiến tốc thắng!

Trần Vũ không dám chậm trễ, lập tức lấy ra Huyền Trọng kiếm, nội tức tràn vào trong kiếm.

Ô...ô...ô...n...g

Trọng kiếm biến ảo thành một màn kiếm cương nhàn nhạt màu bạc, thoạt nhìn nhẹ như lông hồng, lại bỗng nhiên khuếch trương phạm vi một hai trượng, bao trùm lấy ba người.

Trong khoảng khắc, một đoàn ánh kiếm trắng lóa mắt trải rộng thành một tấm lưới kiếm cương, bên trong lập lòe khí ảnh kiếm cương mang theo hai loại phong cách đối nghịch dứt khoát, lúc sáng lúc tối.

- Không tốt!

Hách Liên Đồ biến sắc, khoảng khắc cốt mâu trong tay vừa giao phong thì hắn bỗng nhiên chấn động.

Keng... Keng...

Trên trường mâu bạch cốt bắn tung tóe một trận đốm lửa, đầu tiên là một kiếm nhẹ nhàng đánh xuống, nhưng lại chấn cho vũ khí trong tay hắn suýt rơi mất, sau đó lại là một kiếm thoạt nhìn cực kỳ nặng nề, nhưng lại hời hợt lướt qua, lưu lại một đạo vết máu trên cánh tay hắn.

- A a...

Bị lưới kiếm cương bao trùm không đến thời gian hai nhịp hô hấp thì một nam một nữ bên cạnh đã đồng thời hét thảm.

Phốc... Phốc...

Hai đoạn cánh tay nắm vũ khí đồng thời rơi xuống đất.

Phành... Phành...

Hai đệ tử một nam một nữ đều bị đánh bay ra ngoài, yếu đến mức ngoài dự liệu. Thì ra, lúc trước bị Vô Gian Đạo Tặc đánh lén, bọn họ đã từng bị trọng thương rồi.

- Tình báo sai lầm rồi!

Sắc mặt Hách Liên Đồ lập tức đại biến.

Bên phía Cốt Ma Cung cũng có tư liệu của đệ tử ba tông, tư liệu về "Giáo Liệp Ma" cũng có trong này, thế nhưng chỉ trọng điểm giới thiệu năng lực công kích viễn trình của hắn.

Thực lực tổng hợp và mức độ uy hiếp của Giáo Liệp Ma thì chỉ được đánh giá là nằm trong top 10 của ba tông.

Nhưng hai người vừa đối mặt giao phong thì Hách Liên Đồ thiếu chút nữa hộc máu chửi ầm lên, đây tuyệt đối không phải thực lực top 10.

Đây ít nhất cũng là đệ tử chiến lực cấp cao nhất của trận doanh ba tông.

Keng... Keng...

Sau khi Trần Vũ đánh tàn phế hai tên đệ tử kia thì cũng không để ý đến nữa, bắt đầu trọng điểm chăm sóc tên đệ tử bí truyền có danh xưng "Bạch Cốt Thanh Liêu" trước mặt.

Có thể xếp thứ sáu trong top 10 đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung cũng đủ biết thực lực đối phương không thể khinh thường.

Nếu không phải sau khi Trần Vũ phục dụng U Thủy Mặc Liên, tu vi tinh tiến, Vân Sát nội tức và công lực hỏa hầu tăng mạnh, e rằng cũng không thể dễ dàng áp chế đối thủ như vậy.

- Tiểu tử! Mấy người bên ngoài nhất định đã bị ngươi đánh chết, chờ Mai sư đệ trở lại, ngươi có chạy đằng trời.

Mặc dù Hách Liên Đồ bị áp chế, nhưng vẫn rất ngang ngạnh.

Hắn tin chắc Mai Trường Thanh ra ngoài đuổi giết Vô Gian Đạo Tặc cũng sẽ không mất nhiều thời gian lắm.

Trần Vũ hừ lạnh một tiếng, vận chuyển Đồng Tượng công tới cực hạn, lực lượng của trọng kiếm trong tay lại gia tăng.

Keng... Keng...

Trong quá trình giao kích liên tục, cánh tay của Hách Liên Đồ đã tê dại, hổ khẩu bị chấn vỡ, máu chảy dầm dề, trên người cũng lưu lại vài vết thương.

- Thanh Liêu Ma Quyết!

Hách Liên Đồ đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, nội tức trên người đột nhiên chấn động hết sức quỷ dị, tiếng rít gào dồn dập gấp đôi.

Phốc... Phốc...

Trong khoảng khắc, gương mặt và da dẻ toàn thân Hách Liên Đồ đột nhiên ngưng tụ một tầng họa tiết xanh đen dữ tợn, uy lực của nội tức cũng bạo tăng tiếp cận Hóa Khí cảnh.

Không chỉ có vậy, lực lượng và tốc độ của Hách Liên Đồ cũng tăng phúc thêm ba bốn thành.

Hả?

Trần Vũ không khỏi giật mình, Hách Liên Đồ này thi triển bí thuật, trong thời gian ngắn chiến lực tăng mạnh, cho dù mạnh như đám người Tên Hề Ác Ma, Vô Gian Đạo Tặc thì e rằng cũng phải tạm tránh lui.

- Đi chết đi!

Vẻ mặt Hách Liên Đồ cực kỳ dữ tợn, cốt mâu trong tay nổ tung, cuốn lên từng đợt sóng khí đen nhánh, càn quét về phía Trần Vũ.

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, cũng không né tránh.

Thịch thịch thịch...

Trái tim của hắn giữ lực tiếp cận cực hạn, lực lượng và tốc độ cũng đột nhiên tăng mạnh vài phần.

- Mở!

Cự kiếm trong tay Trần Vũ chém ra một đạo kiếm cương như ánh trăng, bổ ra một đoàn khí ảnh kéo dài đến hai trượng, đối chiến với một kích của Hách Liên Đồ.

Ầm..

Hai luồng lực lượng tiếp cận tầng thứ Hóa Khí cảnh va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ kinh hồn, kình phong và sóng khí cường đại tràn ra khiến hai tên đệ tử Cốt Ma Cung bị trọng thương đều lắc lư không đứng dậy nổi.

Chỉ trong chốc lát, thân hình Hách Liên Đồ đã bị đẩy lùi một hai trượng, sắc mặt trắng bệch, phun ra một búng máu.

Phốc...

Đồng thời trên người hắn cũng lưu lại một vết máu sâu tận xương.

Ngược lại, Trần Vũ chỉ hơi rung rung một chút, ngoại trừ Bảo Khí giáp da có vài chỗ vỡ tan thì trên người không hề có vết thương nào.

Trần Vũ có ưu thế quá lớn đối với loại liều mạng vượt qua cực hạn này.

Tầng thứ công kích không chênh lệch nhiều, vậy thì phải so phòng ngự của song phương.

Mà Trần Vũ thì bất luận phòng ngự hay lực lượng đều chiếm ưu thế.

Đối phương mượn dùng bí thuật gia trì để tử chiến, hiển nhiên một khi bị cắn trả thì càng thua thiệt nhiều hơn.

- Chạy!

Hách Liên Đồ bị trọng thương, vẻ mặt kinh hoàng không thôi, cũng mặc kệ hai tên đệ tử tàn phế gần đó, lập tức nhằm vào sâu trong hang núi mà bỏ chạy.

Trần Vũ đứng yên tại chỗ, không hề đuổi theo, khóe miệng nhếch lên một tia châm chọc.

Hiển nhiên, Hách Liên Đồ hốt hoảng chạy trốn đã quên mất một điều đáng sợ làm nên uy danh của Trần Vũ.

Vù...

Một tia sáng màu tím tản mát sát khí lướt qua không gian đen tối, phát ra thanh âm rít gào như sấm, bay thẳng tới Hách Liên Đồ.

- A...

Hách Liên Đồ hét thảm một tiếng, bị một giáo này đâm thủng tim.

Giáo của Trần Vũ, nếu dưới tình huống giữ lực đỉnh phong, ngay cả Mai Trường Thanh cũng phải cảnh giác vài phần, huống chi là Hách Liên Đồ trọng thương đào tẩu?

Vù...

Thân hình Trần Vũ lóe lên, lướt tới trước mặt Hách Liên Đồ.

Động tác thứ nhất là rút giáo ra, giữ lại lần sau sử dụng.

Bây giờ Trần Vũ đã có chút hối hận, lẽ ra nên trọng điểm chế tạo vài thanh giáo cứng rắn, như vậy thì không đến mức phải sử dụng tiết kiệm như bây giờ.

Đương nhiên, loại giáo này mỗi thanh đều nặng đến 200, 300 cân, nếu mang quá nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến hành động.

Động tác thứ hai là Trần Vũ tháo xuống hai cái túi trữ vật trên người Hách Liên Đồ, mở ra xem, chỉ thấy bên trong có sáu bảy thứ thiên tài địa bảo trên 300 năm tuổi.

Loại 100, 200 năm cũng có đến mười mấy thứ.

Khiến Trần Vũ mừng rỡ nhất là trong này còn có một gốc Thổ Linh Tham 200 năm tuổi, chẳng qua bề mặt lại nhiễm một ít đốm máu đen, hẳn là bị khí tức không gian bản thổ gây biến dị.

Chẳng qua, việc này cũng không ảnh hưởng Trần Vũ phối chế dược dịch luyện thể phẩm chất cao.

Ngoài ra, Trần Vũ còn tìm thấy một tấm bản đồ da thú trong túi trữ vật của đối phương, bên trên vẽ lại một ít địa hình mơ hồ tàn khuyết.

- Ồ! Hình vẽ trên bản đồ này tương đối giống địa hình của Huyết Táng Thiên Viên.

Trần Vũ có chút kinh ngạc.

Sau khi chỉnh trang toàn bộ chiến lợi phẩm, hắn chỉ lấy thiên tài địa bảo, còn những vật phẩm tương đối nặng như Bảo Khí mấy trăm cân thì hắn không cần.

- Đại nhân tha mạng!

Hai tên nam nữ đệ tử tàn phế của Cốt Ma Cung đều cúi gập người trên mặt đất, trực tiếp cầu xin.

Bọn hắn căn bản không dám chạy trốn.

Ngay cả Hách Liên Đồ cũng bị một giáo xuyên thủng, bọn hắn trọng thương thì căn bản không có chút hi vọng nào trốn thoát.

- Hai người các ngươi có thứ gì giá trị?

Trần Vũ khinh thường nói.

- Thu hoạch của chúng ta đều giao cho ngươi...

Hai tên đệ tử run rẩy dâng túi trữ vật lên.

Trần Vũ mở túi trữ vật của hai người ra, nhìn lướt qua, không khỏi thất vọng, nói:

- Chiến lợi phẩm của hai người các ngươi cộng lại còn không bằng một nửa của Hách Liên Đồ.

- Ta còn biết một bí mật trọng đại... Chỉ cần đại nhân thả cho chúng ta một con đường sống.

Nữ đệ tử kia cắn răng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Người của Cốt Ma Cung nổi giận

Bí mật trọng đại?

Trần Vũ thoáng có chút châm chọc nhìn qua một nam một nữ trước mặt.

Hai người này không phải đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung, Trần Vũ cũng không cho rằng bọn họ biết được bí mật trọng đại gì.

Ngược lại tấm bản đồ tàn khuyết về Huyết Táng Thiên Viên mà hắn lấy được từ trên người Hách Liên Đồ thì tỉ mỉ hơn tin tức của Vân Nhạc môn rất nhiều, có thể tham khảo.

Đồng thời, Trần Vũ cũng thu được vài gốc trân tài 200 năm trong túi trữ vật của hai người này.

Ồ?

Thật bất ngờ là Trần Vũ phát hiện ra hai cái túi mật Hung Xà Vương, cấp bậc Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, phẩm chất tạm được.

Bằng vào khí tức tản mát ra, Trần Vũ có thể đoán được xuất xứ của nó từ Huyết Táng Thiên Viên, không phải từ ngoại giới mang vào.

Vừa rồi, hắn còn thu được Thổ Linh Tham 200 năm tuổi từ trên người Hách Liên Đồ.

Chẳng qua, hai cái mật rắn này đều chỉ là cấp bậc Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, tầng thứ hơi thấp, không tương xứng với gốc Thổ Linh Tham 200 năm kia.

- Tại sao trên người các ngươi lại có thứ này?

Trần Vũ trầm giọng hỏi.

Hắn không để ý đến bí mật trọng đại trong miệng nữ đệ tử kia chút nào.

- Gần đây có một Đại Xà quật, bên trong có rất nhiều hung xà, thậm chí còn có Xà Vương sánh ngang Hóa Khí Hậu Thiên...

Tên nam đệ tử kia cũng không dám giấu diếm.

Thì ra, đám người Mai Trường Thanh ở xung quanh vơ vét thiên tài địa bảo, đã phát hiện ra một cái Đại Xà quật, trong đó còn có không ít trân tài.

Với chiến lực của Mai Trường Thanh, đương nhiên không hề sợ Xà Vương Hóa Khí cảnh bình thường.

Chẳng qua, số lượng hung xà trong Đại Xà quật kia quá nhiều, còn có Xà Vương Hóa Khí cảnh chỉ huy, nên rất khó cường công.

- Thì ra là vậy.

Trần Vũ hỏi rõ vị trí, cũng tìm được phương vị đại khái trên địa đồ.

Bây giờ hắn có Thổ Linh Tham 200 năm, nếu như đạt được túi mật Hung Xà Vương phẩm chất càng cao thì Đồng Tượng công sẽ có hi vọng tiến cấp xương đồng đại thành.

Một khi xương đồng đại thành, thể phách phòng ngự của Trần Vũ có thể quét ngang tất cả dưới Hóa Khí cảnh.

Hơn nữa, nhờ có thể chất cường đại gia tăng, xương đồng đại thành của Trần Vũ e rằng có thể tiếp cận "Đồng Tượng Cương Thể" càng cao cấp hơn.

Đến lúc đó, Trần Vũ tự tin cho dù là Hóa Khí Hậu Thiên thì cũng có thể đối kháng. Trong Huyết Táng Thiên Viên này, hai phương nhân mã của ba tông và Cốt Ma Cung đều không có người nào có thể uy hiếp tính mạng của hắn.

Đây cũng là lý do tại sao Trần Vũ lại quan tâm xuất xứ của Đại Xà quật như vậy.

- Được rồi, hai người các ngươi có thể lên đường.

Trên mặt Trần Vũ chợt lóe sát cơ.

- Đại nhân! Ta biết một bí mật, cực kỳ trọng đại, có liên quan đến bí mật của Huyết Táng Thiên Viên! Đây cũng là nguyên nhân chân chính khiến Cốt Ma Cung huyết tế không gian bí cảnh này...

Nữ đệ tử Cốt Ma Cung ngược lại có vài phần tư sắc, vội vàng nịnh nọt.

- Ồ? Nói một chút xem.

Trần Vũ ngừng bước, bên phía côn trùng cũng truyền đến tin tức: không phát hiện Mai Trường Thanh trở về.

Bí mật Huyết Táng Thiên Viên?

Trần Vũ cảm thấy mình vẫn còn đủ thời gian, không ngại nghe một chút, dù sao thì sinh tử của hai người cũng chỉ nằm trong một ý niệm của hắn mà thôi.

-... Có một lần ta lên giường với Hách Liên Đồ, trong lúc vô tình nghe hắn tiết lộ bí mật này. Suy cho cùng thì hắn cũng là đệ tử thân truyền của Phục cung chủ.

Nữ đệ tử Cốt Ma Cung đỏ mặt nói.

Vì tăng mức độ chân thật của câu chuyện, lúc này nàng cũng bất chấp tất cả.

- Nghe nói, trân bảo có giá trị nhất trong Huyết Táng Thiên Viên là một đóa "Huyết Hồn Hoa" vạn năm. Lúc trước, không gian này bị một đại năng Huyết đạo cải tạo, ý nghĩa tồn tại của toàn bộ Huyết Táng Thiên Viên đều là vì bồi dưỡng đóa hoa này. Thậm chí cứ mỗi trăm năm thì Huyết Táng Thiên Viên đều sẽ hiện thế một lần, hấp thu máu tươi và sinh hồn để tăng thêm dinh dưỡng cho Huyết Hồn Hoa vạn năm, xúc tiến nó trưởng thành...

Nữ đệ tử Cốt Ma Cung tự thuật.

- Huyết Hồn Hoa vạn năm?

Trần Vũ căn bản chưa từng nghe nhắc đến thứ này.

Nhưng lời mà nữ tử này nói lại có chút phù hợp với ngôn luận của Mai Trường Thanh.

Nếu như ý nghĩa tồn tại của toàn bộ không gian này là vì bồi dưỡng Huyết Hồn Hoa vạn năm, vậy thì giá trị của vật này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Tiểu nữ tử chỉ mơ hồ nghe hắn nói, hoa này là vật đại khí vận, có tác dụng quan trọng nào đó đối với đại năng Không Hải cảnh trong truyền thuyết. Nếu như Quy Nguyên cảnh đạt được thứ này, rất có khả năng sẽ đề thăng toàn diện, hơn nữa còn có hi vọng tấn thăng Không Hải cảnh, trở thành chí tôn một phương, hiệu lệnh đại lục...

Nữ đệ tử Cốt Ma Cung cũng có chút không tin tưởng những lời này.

Trần Vũ cũng bán tín bán nghi, nghe ý của nàng ta, dường như đạt được hoa này là có thể nhanh chóng vô địch vậy.

Thế gian nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Huyết Hồn Hoa vạn năm này có lẽ còn có năng lực công hiệu thần bí gần như nghịch thiên nào đó.

- Gốc Huyết Hồn Hoa vạn năm đó ở đâu?

Trần Vũ hỏi.

Nữ đệ tử Cốt Ma Cung nói:

- Tất nhiên là ở trung tâm Huyết Táng Thiên Viên, rất có thể ở trong "Huyết Không Điện" thần bí nhất Huyết Táng Thiên Viên.

- Ồ!

Trần Vũ khẽ gật đầu, đột nhiên vung tay đánh ra hai quyền.

Ầm...

Trong khoảng khắc, hai đạo quyền kình sát ảnh âm lãnh bá đạo đã nhấn chìm thân hình của hai người trước mặt.

- Không... A a a...

Một nam một nữ hét thảm một tiếng, sau đó bỏ mình.

- Hắc hắc... ta cũng không đáp ứng là tin tức kia có thể đổi được cái mạng nhỏ của các ngươi. Hơn nữa, thực lực nội tình và hành tung của ta, tuyệt đối không thể tiết lộ được...

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, chậm rãi rời đi.

Hắn không có ý định thăm dò hang núi này nữa.

Một là thời gian cấp bách, hai là thiên tài địa bảo có thể khai thác được có lẽ đều đã bị mấy người thu hết rồi.

Vù...

Trần Vũ vừa rời khỏi hang núi, liền nghe thấy côn trùng truyền đến cảnh báo.

Cùng lúc đó, tại cách ngoài một dặm, Mai Trường Thanh giống như một đạo tàn phong, cấp tốc chạy trở về.

Trên mặt Mai Trường Thanh lộ ra một tia u ám, không cam lòng.

Vừa rồi hắn đuổi giết Lữ Tam Thông, vậy mà cuối cùng lại thất bại, thời khắc mấu chốt, đối phương thi triển một ít đòn sát thủ, còn khiến hắn thiếu chút nữa là bị thương.

Đáng hận nhất là Vô Gian Đạo Tặc cực kỳ am hiểu địa hình xung quanh, vậy mà trêu chọc một con Cổ Thú Hóa Khí Tiên Thiên cực kỳ cường đại và một đàn hung thú điên cuồng.

Hả?

Lúc tiếp cận hang núi, sắc mặt Mai Trường Thanh lập tức biến đổi, chỉ thấy trước cửa hang là hai bộ thi thể, còn thi thể của lính gác trên đại thụ thì đã bị giấu vào một nơi kín đáo.

- Là ai?

Gương mặt Mai Trường Thanh trở nên cực kỳ âm trầm, vẻ thong dong lạnh nhạt từ trước đến nay cũng không thể che giấu sát khí cường liệt và lửa giận của hắn lúc này.

Tiến nhập hang núi, sắc mặt của Mai Trường Thanh càng trở nên khó coi hơn.

Hắn không hề liếc nhìn thi thể của một nam một nữ kia một cái.

Nhưng Hách Liên Đồ là đệ tử thân truyền của Phục cung chủ, cùng là đệ tử đồng môn với hắn, cường thủ trong top 10 đệ tử bí truyền.

Theo hắn được biết, hiện nay đệ tử thiên tài của ba tông tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên đều không có người nào có khả năng chính diện đánh chết Hách Liên Đồ trong thời gian ngắn như vậy.

Ngay cả Lữ Tam Thông tập kích nơi này cũng phải dựa vào ưu thế thân pháp để né tránh đọ sức chính diện với Hách Liên Đồ.

Từ vết thương trên thi thể cũng không khó đoán được hắn bị một thanh giáo đâm xuyên.

- Giáo Liệp Ma... Trần Vũ...

Mai Trường Thanh nắm chặt song quyền, trong mắt thoáng hiện một tia hàn ý thấu xương, hắc khí trên người bốc lên mãnh liệt, chấn cho hang núi lắc lư, vách núi rạn nứt.

Từ khi hắn gặp Trần Vũ, dường như tất cả mọi việc đều trở nên không thuận lợi.

Đầu tiên là bị một giáo của đối phương đâm trọng thương, không thể giết đám người Phí Nhạc Thiên và Lý Băng Nguyệt thành công.

Sau đó, Vô Gian Đạo Tặc thừa cơ phá rối cục diện, dựa vào ưu thế tốc độ thân pháp đứng đầu đệ tử ba tông và rất nhiều lá bài tẩy, trốn thoát từ trong tay hắn.

Đến bây giờ, đối phương thậm chí còn đánh chết năm sáu tên đệ tử Cốt Ma Cung, bao gồm cả Hách Liên Đồ, cướp đi rất nhiều thu hoạch, có thể nói lần này tổn thất cực kỳ nặng nề.

Ô...ô...ô...n...g

Bỗng nhiên, lệnh bài trên người Mai Trường Thanh có cảm ứng truyền đến.

- Có đồng môn khác?

Thân hình Mai Trường Thanh lóe lên, đi ra miệng hang, đứng trên đỉnh núi.

Vù... Vù... Vù...

Đúng lúc này, lần lượt có hơn mười tên đệ tử Cốt Ma Cung tiếp cận bên này.

Lệnh bài cảm ứng trong tay Mai Trường Thanh hoàn toàn bất đồng với lệnh bài của những đệ tử Cốt Ma Cung bình thường.

Lệnh bài trong tay hắn là lệnh bài lĩnh đội.

Bên cạnh đó, Tên Hề Ác Ma và Tưởng Bình xếp trong top 3 đều là lệnh bài phó lĩnh đội.

Những đệ tử khác cảm ứng được lệnh bài này, đều sẽ sinh ra phản ứng bất đồng, cũng thuận tiện cho việc tập hợp.

Lúc này, lệnh bài của Mai Trường Thanh đã cảm ứng được lệnh bài của một phó lĩnh đội.

- Mai sư huynh!

Thân ảnh của đám người Tên Hề Ác Ma, nam tử mặc chiến giáp, Thượng Quan Kỳ cũng lần lượt chạy đến.

Nhìn thấy Mai Trường Thanh, đám người đều mừng rỡ vô cùng.

- Các ngươi đến rất đúng lúc, giúp ta bắt giết một người.

Trong thanh âm của Mai Trường Thanh lộ ra một tia sát ý lạnh lẽo thấu xương.

Đám người Tên Hề Ác Ma đều lộ vẻ ngoài ý muốn.

Trong Huyết Táng Thiên Viên này, ngoại trừ một ít Cổ Thú yêu thú cường đại ra, Mai Trường Thanh gần như là tồn tại vô địch.

Còn người nào có thể khiến Mai Trường Thanh mất kiềm chế như vậy, thậm chí muốn mượn sức mọi người để cùng săn giết.

- Mai sư huynh... Chúng ta cũng đang đuổi giết một người, kẻ này đã cướp đi trân bảo Tà đạo "U Thủy Mặc Liên" của chúng ta.

Vẻ mặt Bàng Thiên Thành có chút khó xử.

- U Thủy Mặc Liên? Các ngươi còn phát hiện được thứ như vậy?

Mai Trường Thanh lập tức mừng rỡ.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi hắn tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên có nhu cầu cấp bách với loại trân bảo phù hợp này.

Những thiên tài địa bảo khác, như là Huyết Linh Chi 200, 300 năm có thể tăng phúc tu vi, nhưng bình thường đều ẩn chứa tạp chất độc tố, không thích hợp phục dụng trực tiếp, tốt nhất là giữ lại để luyện thành đan dược.

Nhưng loại trân bảo Tà đạo trong truyền thuyết như U Thủy Mặc Liên thì lại bất đồng. Thứ này cực kỳ thích hợp với người tu hành Tà đạo, nếu như Mai Trường Thanh có thể phục dụng thì không chỉ có thể củng cố tu vi cảnh giới mà còn có thể gia tăng công lực.

- Chỉ có điều, vật này đã bị "Giáo Liệp Ma" Trần Vũ cướp đi.

Tên Hề Ác Ma căm hận nói.

Nhắc đến Trần Vũ, đám người Cốt Ma Cung đều lộ vẻ oán hận, trong mắt mỗi người đều tràn ngập sát khí, thậm chí có chút sỉ nhục.

- Lại là hắn?

Vẻ mặt Mai Trường Thanh có chút cổ quái, sát cơ trong mắt càng mãnh liệt hơn vài phần.

Một lát sau, Mai Trường Thanh và Tên Hề Ác Ma đã hỏi thăm nhau toàn bộ tin tức về Trần Vũ.

- Người này còn đánh lén đội ngũ của Mai sư huynh?

- Nhất định phải bắt hắn lại, chém thành muôn mảnh... Không! Chém thành muôn mảnh còn tiện nghi cho hắn.

Đám người Cốt Ma Cung đều bộc phát lửa giận.

Bất luận là vì U Thủy Mặc Liên hay là việc đệ tử Cốt Ma Cung bị tập kích, mọi người đều quyết tâm không thể bỏ qua cho Trần Vũ.

Mai Trường Thanh từ từ tỉnh táo lại.

Lúc này, hắn phân phó mọi người tìm kiếm đầu mối khắp nơi, để cho người am hiểu truy tung tiến hành phân tích và tra xét.

Bản thân Mai Trường Thanh thì quay trở lại chỗ ba bộ thi thể, quan sát một lúc lâu.

Chiến lợi phẩm trên người ba bộ thi thể này cũng không phải bị vơ vét toàn bộ.

Chỉ có những thiên tài địa bảo 200, 300 năm tuổi, giá trị cực cao là bị lấy sạch. Còn những Bảo Khí hoặc đồ vật có trọng lượng và thể tích lớn thì đều lưu lại.

Bên cạnh đó, có một ít trân tài trăm năm cũng bị bỏ lại, không mang theo.

- Dường như có chút manh mối...

Mai Trường Thanh lục lọi những vật phẩm còn sót lại, ánh mắt lập lòe.

Cùng lúc đó, cách ngoài bốn năm dặm, trong một hang động dưới lòng đất, nước chảy róc rách.

Trần Vũ ngồi xếp bằng, cách chỗ hắn không xa là một thi thể huyết mãng, thực lực sánh ngang Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Hang động dưới lòng đất này cực kỳ bí mật, nếu không có côn trùng thì quả thật rất khó tìm được.

Ngoại trừ tính bí mật ra, hang động này còn có nhiều hơn một lối ra vào, có một thông đạo dẫn tới dòng sông phụ cận, có thể nói tiến thối đều thuận tiện.

- Cuối cùng cũng tìm được một nơi an tĩnh, lần này có thể tu luyện một hai ngày rồi.

Trần Vũ dò xét bốn phía, tương đối hài lòng.

Phụ cận nơi này mặc dù thỉnh thoảng có hung vật, nhưng có tiểu côn trùng ở bên cạnh hộ pháp, hắn có thể dễ dàng ứng phó được.

Lúc này, Trần Vũ lấy ra một hạt U Thủy Mặc Liên, vận chuyển nội tức, quyết định trùng kích cửa ải Luyện Tạng trung kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tiến cấp, công lực tăng mạnh

Dưới hang động ẩm ướt tối tăm.

Trần Vũ ngồi xếp bằng, vận chuyển Vân Sát tâm pháp.Trần Vũ ngồi xếp bằng, vận chuyển Vân Sát tâm pháp.

Trong cơ thể dường như có một dòng nước mát đang dần lan tỏa, tan vào trong Vân Sát nội tức, lực lượng mát mẻ lập tức thẩm thấu khắp toàn bộ máu thịt, kinh lạc.

Đây là lần thứ hai Trần Vũ phục dụng hạt của U Thủy Mặc Liên.

Lần trước hắn cùng hai người Mục Tuyết Tinh phục dụng U Thủy Mặc Liên một lần, bao gồm cánh sen và hạt sen, khiến tu vi đạt tới cực hạn Luyện Tạng sơ kỳ, thậm chí còn khiến công lực của Vân Sát nội tức tăng tiến một đoạn.

Vốn dĩ, trước đây Trần Vũ đã có cơ hội trùng kích Luyện Tạng trung kỳ, nhưng sau đó lại bị Tên Hề Ác Ma truy tung nên tạm hoãn lại.

Mà lần này, Trần Vũ có lòng tin là địa điểm vừa tìm được rất am toàn, có thể an tâm tu luyện.

Hơn nửa ngày sau.

Lực lượng của hạt U Thủy Mặc Liên thứ haiddax haofn toàn dung nhập vào nội tức và kinh lạc của Trần Vũ.

Điều đáng mừng là công lực hỏa hầu của Vân Sát nội tức đã tinh tiến hết sức rõ ràng, mơ hồ hơi vượt qua Luyện Tạng hậu kỳ một chút.

Không chỉ có vậy, Trần Vũ còn cảm giác hạt của U Thủy Mặc Liên có thể điều hòa cải thiện thể chất, nội tức, thậm chí huyết dịch.

Thế nhưng, Trần Vũ vẫn không thể khai mở được kinh lạc tương ứng với 12 kinh lạc chính, tu vi vẫn dừng lại ở Luyện Tạng sơ kỳ.

- Trước tiên không vội.

Trần Vũ lại phục dụng hạt U Thủy Mặc Liên thứ ba.

Hắn quyết định sẽ tích súc hỏa hầu công lực của Vân Sát nội tức thêm một chút nữa, đây là nhân tố có thể trực tiếp ảnh hưởng tới thực lực.

Đương nhiên,nếu liên tục phục dụng thì hiệu quả cũng sẽ kém đi. Nhưng Trần Vũ cho rằng: rất đáng!

Hoàn cảnh Huyết Táng Thiên Viên hiện nay luôn là kỳ ngộ và hung hiểm tồn tại song song.

Thực lực tăng thêm một phần thì nhiều thêm một tia cơ hội.

Nửa ngày sau.

Hạt sen thứ ba cũng bị Trần Vũ hấp thu hoàn toàn, hỏa hầu công lực của Vân Sát nội tức cũng tăng trưởng thêm hai ba phần nữa.

Vù...

Trần Vũ lật bàn tay một cái, lòng bàn tay bốc lên một đoàn Vân Sát nội tức, lượn lờ khí lưu màu xanh đen, tản mát một luồng khí tức âm sát (*) mãnh liệt bá đạo.

(*) âm trầm chết chóc

Phốc...

Hắn phất tay đánh ra một chưởng, Vân Sát nội tức lập tức hằn lên vách đá hình thù một bàn tay.

- Uy lực này...

Trần Vũ có chút kinh ngạc, hiệu quả đề thăng này cũng không kém trước kia bao nhiêu.

Theo lý thuyết, càng về sau thì biên độ đề thăng càng nhỏ. Nhưng sự thực thì không phải như vậy, điều này khiến Trần Vũ cảm thấy nghi hoặc không thôi.

Hắn suy đoán, có lẽ khí tức huyết sát cất giữ trong cơ thể hắn trước đây đã bị khai quật ra cho nên tiềm lực mới tăng trưởng không nhỏ như vậy.

Lúc này, cường độ uy lực của Vân Sát nội tức đã tiếp cận Luyện Tạng kỳ đỉnh phong bình thường rồi.

Trần Vũ lại sử dụng một cánh hoa U Thủy Mặc Liên.

Kết quả, khoảng khắc cánh hoa vừa bị tiêu hóa, Vân Sát nội tức trong cơ thể gần như tự động dịch chuyển, mở ra khu vực tuần hoàn mới trong mạng lưới kinh lạc.

Không đến nửa ngày.

12 chính kinh trong cơ thể Trần Vũ đã mở rộng thêm hai phần ba khu vực.

Điều này có ý nghĩa là Trần Vũ đã bước vào Luyện Tạng trung kỳ.

12 chính kinh là mạng lưới kinh lạc trong cơ thể, liên thông với tạng phủ, có thể cường hóa nội tạng thân thể.

Sau khi đạt tới cảnh giới này, Trần Vũ cảm thấy cường độ nội tức và hỏa hầu lấy khí hải làm trung tâm, vận chuyển tuần hoàn vài vòng, mơ hồ tăng trưởng vài phần.

Thể tích của luồng khí xoáy nội tức trong khí hải đã bành trướng một vòng lớn.

Càng bất ngờ là Đồng Tượng công của Trần Vũ đã tinh tiến thêm một bậc, cách xương đồng đại thành càng gần hơn một bước.

Suy cho cùng, Luyện Tạng kỳ có tác dụng cường hóa tạng phủ thân thể, cho nên khiến Đồng Tượng công tiến bộ cũng rất bình thường.

Lại củng cố gần nửa ngày.

Trần Vũ chậm rãi thu công, mặt đỏ lên vì kích động, thở phào một hơi.

- U Thủy Mặc Liên quả thật không hổ là trân bảo tà đạo, bây giờ ta mặc dù là Luyện Tạng trung kỳ, nhưng hỏa hầu Vân Sát nội tức lại có thể so với Luyện Tạng kỳ đỉnh phong bình thường.

Trần Vũ không khỏi cảm khái.

Có công lực thâm hậu như vậy, cho dù tư chất của hắn kém, chỉ cần tu luyện vài tháng cũng có thể đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Sau đó, Trần Vũ không tiếp tục trùng kích nữa, quá vội vàng cũng không tốt.

Bây giờ, cho dù hắn dùng U Thủy Mặc Liên để cưỡng ép đề thăng tu vi tới Luyện Tạng hậu kỳ thì thực lực cũng sẽ không tăng trưởng quá lớn.

Bởi vì uy lực và độ tinh thuần của Vân Sát nội tức đã đạt tới giai đoạn cực hạn rồi.

Trừ phi Trần Vũ có thể tu luyện được vài tia "Vân Sát chân khí".

Thế nhưng điều này quả thật quá khó khăn, cần mất rất nhiều thời gian, sử dụng càng nhiều hạt sen, thậm chí phải phối hợp với linh ngộ tinh thần thì mới có chút khả năng.

- Nếu Đồng Tượng công có thể đột phá xương đồng đại thành, thực lực sẽ tăng một đoạn dài, còn hơn tiến cấp Luyện Tạng hậu kỳ.

Trần Vũ có chút trầm tư.

Bây giờ, Đồng Tượng công của hắn chỉ còn cách xương đồng đại thành một khoảng ngắn nữa mà thôi.

Theo phương hướng này mà đột phá, hắn sẽ đề thăng Luyện Tạng hậu kỳ hoặc ngưng luyện Vân Sát chân khí dễ dàng hơn rất nhiều.

Rầm rầm rầm...

Trần Vũ đạp trên mặt nước ngầm, chậm rãi đi ra khỏi hang động này.

- Xà quật mà lúc trước tên đệ tử Cốt Ma Cung nhắc đến có lẽ cách nơi này không quá bốn năm dặm.

Trần Vũ lấy bản đồ ra đối chiếu.

Trong Xà quật này có đông đảo hung xà, thậm chí có Xà Vương sánh ngang Hóa Khí Hậu Thiên.

Trần Vũ thu được một gốc Thổ Linh Tham 200 năm, nên nhất định phải phối hợp với mật rắn có phẩm chất cao hơn thì mới có thể phát huy được hiệu quả lớn nhất.

- Nếu thu hoạch được túi mật của Xà Vương thì ta nhất định có thể tấn thăng xương đồng đại thành.

Trái tim Trần Vũ đập thình thịch.

Đương nhiên hắn cũng biết hi vọng này không lớn, cũng không quá cưỡng cầu. Cho dù trong tay hắn có đòn sát thủ "Âm Hỏa Châu" có thể uy hiếp trọng thương Hóa Khí Hậu Thiên đi nữa.

Chẳng qua, mục tiêu thấp nhất của Trần Vũ là có thể chém giết loại hung xà có thực lực chạm đến Hóa Khí cảnh.

Vù...

Ngân Nguyệt Trùng Vương đi trước dò đường, Trần Vũ cẩn thận đi ra khỏi hang động.

Qua một hai ngày, không biết đám người Cốt Ma Cung và Mai Trường Thanh có ở gần đây hay không.

Ngân Nguyệt Trùng Vương đi dạo một vòng khu vực 2 dặm quanh đây, không phát hiện dấu vết Cốt Ma Cung nào.

Vù...

Trần Vũ dọc theo con đường bí mật, tiếp cận khu vực Xà quật.

Dọc theo đường đi, Ngân Nguyệt Trùng Vương làm quân tiên phong, tìm hiểu tình báo phía trước, còn Trần Vũ thì lựa chọn lộ tuyến ẩn núp an toàn.

Nửa canh giờ sau.

Trong một động quật thấp bé âm u đập vào mắt Trần Vũ, cách xa một dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trần Vũ phát hiện, trong phạm vi hai ba dặm quanh đây, ngoại trừ rắn thì rất ít có các loại trùng thú khác.

Vù...

Ngân Nguyệt Trùng Vương vẫn đi trước dò đường, đến gần Xà quật, thăm dò hoàn cảnh địa lý nơi này.

Trên đường thỉnh thoảng có hung xà từ một góc xó xỉnh nào đó nhào về phía tiểu côn trùng. Nhưng tiểu côn trùng hiển nhiên không hề sợ hãi, trực tiếp chui vào miệng của hung xà, sau đó đâm xuyên một lỗ máu trên bụng rắn là được.

Xà độc bình thường đều không ảnh hưởng tới Thiết Nguyệt Thi Trùng bình thường, huống chi là loại biến dị như Ngân Nguyệt Trùng Vương?

Đối diện Xà quật là một sườn núi tương đối thấp.

Sáu bảy tên nam nữ đệ tử của Thủy Nguyệt phái tập trung ở nơi này, số lượng nữ chiếm đa số.

Trong đó, Dịch Vân Phi một thân áo trắng đứng giữa đám nữ tử, trông như hạc giữa bầy gà.

- Dịch sư huynh, Y sư tỷ... chúng ta thật sự phải vào Xà quật sao? Ta trời sinh đã sợ rắn, vừa nhìn thấy rắn sẽ run...

Một nữ đệ tử Luyện Tạng sơ kỳ run rẩy nói.

- Hừ! Thật không có tiền đồ! Hung xà trong Xà quật này có đến bảy thành đều là thực lực Thông Mạch kỳ, huống chi chúng ta còn có thủ đoạn khắc chế rắn.

Một nữ tử áo vàng hừ lạnh một tiếng, nói.

Nữ tử áo vàng này đứng song song với Dịch Vân Phi, hai người đều là tu vi Luyện Tạng hậu kỳ. Mà nữ tử này thậm chí còn là Luyện Tạng hậu kỳ đỉnh phong.

Nàng chính là "Y sư tỷ" trong lời nói của nữ tử kia, hiển nhiên rất được mọi người kính nể.

Lúc này, trong ba Luyện Tạng hậu kỳ của Thủy Nguyệt phái đã tập trung hai người, đội hình không hề đơn giản.

- Y sư tỷ, nàng không muốn vào thì chúng ta cũng không nên cưỡng cầu. Để nàng ở bên ngoài Xà quật cảnh giới là được.

Dịch Vân Phi khoát tay áo.

Ở trước mặt đám nữ đệ tử, hắn luôn tỏ vẻ rất phong độ.

- Được! Ngươi cứ ở lại bên ngoài đi! Ngươi cầm cái kèn này, nếu như bên ngoài có địch nhân, ngươi hãy thổi nó, cho dù ở sâu trong động quật thì ta cũng có thể cảm ứng được.

Y sư tỷ tàn nhẫn trừng mắt nhìn nữ đệ tử nhát gan một cái.

Cứ như vậy, ngoại trừ nữ đệ tử nhát gan kia, sáu người Dịch Vân Phi, Y sư tỷ bắt đầu tiến vào trong Xà quật thăm dò.

Phía sau lưng mọi người, một con tiểu côn trùng màu bạc chợt lóe lên.

Cùng lúc đó, Trần Vũ đã tiếp cận Xà quật chừng trăm trượng cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Kỳ quái, thật là kỳ quái... Ngay cả Mai Trường Thanh và đám người Cốt Ma Cung đều bỏ qua việc chinh phục Xà quật này, đám đệ tử Thủy Nguyệt phái vậy mà vẫn cố gắng tiến công nơi này...

Trần Vũ có chút suy tư.

Thông qua thị giác của tiểu côn trùng, hắn phát hiện đám người Dịch Vân Phi dưới sự dẫn đầu của vị "Y sư tỷ" kia, có vẻ rất tự tin.

- Y sư tỷ, ngươi có chắc chắn là hai ngày nay Xà Vương đang đẻ trứng, thực lực giảm mạnh ba, bốn thành không? Chuyến này có liên quan đến an nguy của tất cả mọi người đấy.

Dịch Vân Phi cẩn thận hỏi.

- Yên tâm đi! Ngươi hỏi lần này là lần thứ bao nhiêu rồi? Ta thường xuyên trò chuyện với rắn, Xà sủng của ta còn có vài tia huyết thống Cổ Xà đấy...

Y sư tỷ mất kiên nhẫn nói.

- Vậy làm phiền Y sư tỷ, nếu Xà Vương đẻ trứng thì chúng ta cũng thuận tiện thu hoạch "Ô Ngọc Tinh" và "Thiên Duẩn Dịch" rồi. Nếu vận khí tốt, tiện đường làm thịt Xà Vương một thân toàn bảo kia thì cũng thu hoạch lớn.

Dịch Vân Phi cười ha ha nói.

Đám người Thủy Nguyệt phái phấn chấn tinh thần tiến sâu vào Xà quật.

Vù...

Đúng lúc này, gần Xà quật chợt có một người nhảy ra.

- Người nào!

Đám người Thủy Nguyệt phái giật mình hô lên.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy một thiếu niên thân hình cao lớn.

- Là ngươi!

Trong mắt Dịch Vân Phi thoáng hiện một tia sát cơ âm lãnh.

- Giáo Liệp Ma Trần Vũ.

Đám nữ tử Thủy Nguyệt phái đều tò mò nhìn Trần Vũ.

- Ngươi là Trần Vũ? Nghe nói ngươi đánh cướp U Thủy Mặc Liên, bị Tên Hề Ác Ma đuổi giết khắp nơi phải không?

Y sư tỷ ngẩng cao đầu, giọng điệu cũng có chút bất thiện.

Trong lúc mơ hồ, Trần Vũ cảm ứng được một tia tham lam mà vị Y sư tỷ này cố gắng che giấu.

U Thủy Mặc Liên cực kỳ phù hợp với công pháp của đám nữ tử Thủy Nguyệt phái này.

- Trần Vũ, ngươi tới đây làm gì? Nếu không phải hiện nay đối mặt với đại địch Cốt Ma Cung, Dịch mỗ đã hạ sát thủ với ngươi rồi.

Dịch Vân Phi mặt trầm như nước.

Mặc dù nói vậy, nhưng trên thực tế hắn cũng âm thầm trao đổi ánh mắt với Y sư tỷ, thậm chí có chút kích động muốn ra tay.

Bất luận là vì U Thủy Mặc Liên giá trị trân quý hay là vì cừu thị với Trần Vũ, Dịch Vân Phi đều quyết tâm nhất định phải giết đối phương.

- Các vị, thương lượng một chút đi. Chỉ cần các ngươi mở đường, giúp Trần mỗ đánh chết Xà Vương, thu hoạch túi mật của Xà Vương thì một nửa U Thủy Mặc Liên sẽ tặng cho các ngươi.

Trần Vũ cười nhạt nói.

Hả?

Dịch Vân Phi và Y sư tỷ nhìn nhau, đều cảm thấy kinh ngạc.

Quá ngoài ý muốn.

Trần Vũ đơn độc một mình, vậy mà muốn chủ động tìm bọn họ hợp tác?

Đám người bọn hắn có đến hai Luyện Tạng hậu kỳ, cộng thêm vài đệ tử nội môn khác.

Ở trong Xà quật nguy cơ tứ phía này, một mình Trần Vũ cũng dám hợp tác với sáu người bọn họ? Không sợ bị gặm không còn thừa xương hay sao?

- Được! Giao dịch này chúng ta nhận!

Dịch Vân Phi và Y sư tỷ ngẩn ngơ, chợt lộ ra nụ cười thân thiết, biểu tình hết sức hoan nghênh.

- Thật đúng là thịt ngon dâng tận miệng mà...

Dịch Vân Phi mở cờ trong bụng.

- Làm phiền chư vị.

Trần Vũ nghênh ngang tiến vào đội ngũ Thủy Nguyệt phái, dường như không hề hay biết đám đệ tử Thủy Nguyệt phái đều thầm âm mưu xằng bậy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Nhiều loại tính toán

Trần Vũ chủ động gia nhập khiến hai người Dịch Vân Phi và Y sư tỷ đều mừng rỡ vô cùng.

Đây quả thực không khác gì buồn ngủ đưa tới gối đầu, quá thuận tâm ý.

Ở bên ngoài Xà quật, mặc dù bọn họ có sát ý với Trần Vũ, nhưng cũng không tiện hạ thủ.

Thứ nhất, ba tông cùng đối kháng Cốt Ma Cung, tuyệt đối không thích hợp giết chóc lẫn nhau, tin tức này truyền ra ngoài cũng không tốt.

Thứ hai, bên ngoài địa thế rộng rãi, Trần Vũ ít nhất có thực lực đệ tử chân truyền, không thể khinh thường, xác suất thành công sẽ không cao.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới Trần Vũ lại chủ động gia nhập.

Tuy nhiên, sau khi trải qua mừng rỡ, hai người Dịch Vân Phi và Y sư tỷ cũng tỉnh táo lại vài phần.

Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

Trần Vũ ngu ngốc sao?

Dịch Vân Phi không nghĩ vậy, hắn đã tiếp xúc với đối phương mấy lần, tranh đấu cực kỳ gay gắt, nhưng chưa từng chiếm được tiện nghi, ngược lại càng khiến Trần Vũ đạt được nhiều lợi ích.

- Trong chuyện này phải chăng có gì đó mờ ám?

Dịch Vân Phi và Y sư tỷ bắt đầu truyền âm trao đổi.

- Ừm, quả thật không bình thường, tạm thời không nên khinh suất hành động. Chẳng qua, chỉ cần hắn đi một mình là dễ đối phó rồi.

Y sư tỷ khẽ gật đầu.

Hai người quyết định, chờ tiến sâu vào Xà quật, quan sát nhiều một chút mới quyết định.

Nghe đồn, Trần Vũ bị đám người Tên Hề Ác Ma đuổi giết, vậy mà vẫn còn thong dong sống sót đến tận bây giờ, khẳng định không đơn giản.

Vẻ mặt Trần Vũ tựa cười mà không cười, đi theo đám người Dịch Vân Phi tiến vào Xà quật trước mặt.

- Có đám người này làm tấm mộc, nói không chừng thật sự có hi vọng chém giết Xà Vương. Nếu có thể lợi dụng nguy cơ trong Xà Vương để diệt bớt tên cừu địch Dịch Vân Phi thì lại càng nhất cử lưỡng tiện.

Trong lòng Trần Vũ đã có tính toán.

Vù... Vù...

Vừa mới gia nhập Xà quật, bốn phía liền có độc xà bổ nhào tới,hung tính cực mạnh.

Không gian trong Xà quật không lớn, phạm vi tránh né và du đấu rất nhỏ.

Đám người Y sư tỷ, Dịch Vân Phi và đệ tử Thủy Nguyệt phái đều chiếu ứng lẫn nhau, bận bịu đối phó hung xà lao tới, không quan tâm đến Trần Vũ.

Trần Vũ vẫn thong thả tự nhiên, hắn cầm Huyền Trọng kiếm trong tay, đại kiếm thoạt nhìn nặng nề lại nhanh nhẹn như gió, hung xà xung quanh còn chưa kịp đến gần thì đã bị hắn chém thành hai đoạn.

Cho dù là hung xà Luyện Tạng kỳ bình thường cũng một đao chém thành hai đoạn.

- Tiểu tử này tấn thăng Luyện Tạng trung kỳ từ bao giờ, thực lực hoàn toàn vượt xa cùng cấp bậc.

Dịch Vân Phi thầm kinh hãi.

Bọn hắn cố ý mặc kệ Trần Vũ, muốn xem thử thực lực đối phương thế nào, kết quả thật ngoài dự liệu.

Trên thực tế, Trần Vũ cũng cố ý bày ra vài phần thực lực, để đám người Thủy Nguyệt phái kiêng ky, ít nhất sẽ không vạch mặt quá sớm.

Suy cho cùng, hắn còn cần đám người này mở đường, nhất là vị "Y sư tỷ" kia, dường như rất am hiểu về rắn, có lòng tin có thể chiếm lĩnh Xà quật này.

Không lâu sau, đám người đã từ từ biến mất khỏi cửa Xà quật.

Bất luận là Trần Vũ hay đám người Dịch Vân Phi đều không phát hiện ngoại giới có dị thường gì.

Lúc này, nữ đệ tử Thủy Nguyệt phái lưu lại cảnh giới xung quanh Xà quật đã biến mất không dấu vết, tại chỗ chỉ lưu lại một vũng máu.

...

Trong Xà quật, đám người Thủy Nguyệt phái đều ổn định tiến lên.

Trần Vũ không hề lên tiếng, chỉ một mực đi theo.

Mới đầu, đám người Thủy Nguyệt phái muốn thăm dò lai lịch của hắn, cho nên cũng thoáng lưu thủ một chút.

Nhưng về sau, số lượng hung xà nhảy ra không ngừng tăng lên, tỉ lệ hung xà cấp bậc Luyện Tạng kỳ cũng từ từ nhiều hơn.

Đệ tử Thủy Nguyệt phái không phải ai cũng giống Trần Vũ, đều có thể miểu sát hung xà Luyện Tạng kỳ bình thường.

Một khi số lượng quá nhiều, vài nữ đệ tử của Thủy Nguyệt phái đều sẽ hoảng loạn.

- A...

Một nữ đệ tử Thủy Nguyệt phái bị độc xà cắn trúng, lập tức hét lên đau đớn.

Chẳng qua, Thủy Nguyệt phái đã sớm chuẩn bị, cấp tốc bảo vệ nữ đệ tử kia, cho nàng phục dụng thuốc giải độc rắn chuyên dụng.

- Chuẩn bị thật đầy đủ.

Trần Vũ khẽ cười.

Dần dần, hung xà nhào ra càng lúc càng nhiều, đám người Thủy Nguyệt phái cũng đối mặt áp lực cực lớn.

Về sau, nữ đệ tử thường xuyên bị rắn cắn, nhưng may mắn là mọi người có giải dược trong người nên vấn đề cũng không lớn.

- Tiểu tử này tại sao còn chưa bị rắn cắn trúng?

Dịch Vân Phi thầm hận.

Hắn vẫn một mực chờ Trần Vũ bị độc xà cắn trúng, lúc đó nhóm người bọn họ cũng không cần cho hắn giải độc, thậm chí còn có thể nhân cơ hội mà ra tay.

Vẻ mặt Y sư tỷ cũng có chút khác lạ.

Phải biết rằng, năm sáu người bọn họ chiếu ứng lẫn nhau, mơ hồ kết thành trận thế, cùng chống chọi với đàn rắn. Mà Trần Vũ chỉ có một mình, thế nhưng lại không bị thương chút nào.

Về sau, Trần Vũ cố ý để cho độc xà cắn vài cái...

Keng...

Kết quả, ba bốn con độc xà Luyện Tạng kỳ đều không thể cắn rách da Trần Vũ.

- Tên này...

Nụ cười trên mặt Dịch Vân Phi cứng lại, không ngờ phòng ngự của thân thể đối phương lại cứng rắn như vậy.

Xem ra, muốn thông qua đàn rắn bình thường này mà hãm hại Trần Vũ cũng không khả thi lắm.

- Y sư tỷ, chúng ta sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Vài tên nữ đệ tử đều có chút chật vật, lần lượt truyền âm.

Y sư tỷ cũng có chút bất đắc dĩ, lấy vài bao dược phấn từ trong túi trữ vật ra, phát cho mỗi người một cái.

Đám đệ tử đều lộ vẻ mừng rỡ.

Bao gồm Dịch Vân Phi, tất cả mọi người đều bị một tầng dược phấn màu trắng phủ lên người.

Kết quả, dược phấn này vừa phủ lên người thì đàn rắn xung quanh liền tránh lui.

Sau đó, những hung xà dưới Luyện Tạng kỳ đều tránh xa mọi người, ít nhất là không tiếp cận phạm vi ba trượng.

Chỉ có hung xà Luyện Tạng kỳ là ảnh hưởng tương đối nhỏ, vẫn lao tới cắn giết. Tuy nhiên hung tính công kích đã giảm mạnh vài phần.

- Quả nhiên...

Trần Vũ cũng không cảm thấy ngoài dự liệu.

Lúc trước hắn cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao đám người Thủy Nguyệt phái này lại dám tiến công Xà quật. Dù cho tin rằng Xà Vương đang trong thời kỳ đẻ trứng, nhưng đại quân hung xà che trời ngập đất như vậy cũng rất khó ứng phó.

Về sau hắn mới phát hiện, thì ra vị Y sư tỷ này là chuyên gia về rắn.

Chính vì thế cho nên Trần Vũ mới lấy thân làm mồi nhử, gia nhập đội ngũ Thủy Nguyệt phái.

Chỉ có điều, vị Y sư tỷ của Thủy Nguyệt phái cũng không phát dược phấn cho Trần Vũ, vẻ mặt có chút "ngại ngùng" nói:

- Dược phấn này chỉ đủ cho sáu người chúng ta sử dụng.

Trần Vũ cũng không để ý.

Dược phấn này có có tác dụng quanh người, nên dù hắn không có dược phấn, nhưng chỉ cần đi bên cạnh những nữ đệ tử này thì cũng sẽ đạt được hiệu quả giống như vậy.

Thấy Trần Vũ ngông nghênh đi bên cạnh nữ đệ tử Thủy Nguyệt phái thì gương mặt hai người Y sư tỷ và Dịch Vân Phi cũng có chút co giật.

Mà đám nữ đệ tử Thủy Nguyệt phái thì lộ vẻ cực kỳ chán ghét.

Bọn họ đều muốn tránh ra, nhưng đáng tiếc là tốc độ thân pháp đều kém xa Trần Vũ. Dù cố thế nào cũng không thể dứt ra được.

Trong hoàn cảnh hủng hiểm như nơi này, nếu như phân tán lực chú ý, không cẩn thận sẽ bị bầy rắn cuốn lấy cắn xé. Hết cách, đám nữ đệ tử Thủy Nguyệt phái chỉ có thể để Trần Vũ theo sát bên cạnh.

- Hắc hắc, có mỹ nữ làm bạn, chém xà trừ yêu cũng không khô khan...

Trần Vũ ngửi mùi thơm cơ thể của nữ tử bên cạnh, lộ ra vẻ mặt thích thú.

Thế nhưng Y sư tỷ và Dịch Vân Phi thì hận hắn đến nghiến răng.

Tính toán nhiều phen, vậy mà đều không làm gì được Trần Vũ, ngược lại để đối phương chiếm tiện nghi nữ đệ tử, còn ngông cuồng đắc ý như vậy.

- Y sư tỷ, xem ra dùng biện pháp bình thường rất khó đối phó với người này. Hắn không phải muốn túi mật của Xà Vương sao? Chúng ta cứ giúp hắn giết Xà Vương đi!

Dịch Vân Phi truyền âm, nhưng trong mắt lại lóe lên hàn quang.

- Chỉ có thể làm vậy.

Sát cơ trong lòng Y sư tỷ cũng đã chất chứa rất lâu rồi.

Chẳng qua, Trần Vũ vẫn luôn thong dong tự nhiên, không rơi vào hiểm cảnh, thậm chí còn thoải mái hơn mọi người rất nhiều, khiến bọn họ không hề có cơ hội ra tay.

- Trần huynh đệ, qua một đoạn lộ trình nữa sẽ đến động quật của Xà Vương. Đến lúc đó, chúng ta sẽ dựa theo ước định, giúp ngươi chém giết Xà Vương, thu túi mật.

Y sư tỷ cười nói.

- Không thành vấn đề! Có chư vị ở đây, đối phó Xà Vương nhất định không có vấn đề.

Trần Vũ mừng rỡ nói.

- Chẳng qua, lời khó nghe vẫn phải nói trước.

Y sư tỷ chợt chuyển giọng, nghiêm túc nói:

- Xà Vương kia dù sao cũng là tầng thứ Hóa Khí Hậu Thiên, dù đang trong thời kỳ đẻ trứng thì cũng không phải trình độ mà chúng ta có thể dễ dàng ứng đối. Chúng ta chỉ hứa hẹn sẽ "trợ giúp" ngươi chém giết, đến lúc đó vẫn cần Trần sư đệ ra tay, hơn nữa còn phải làm chủ lực.

Y sư tỷ nhấn mạnh hai chữ "trợ giúp", ngữ khí rất nặng nề.

Ý vị đã quá rõ ràng.

Trần Vũ nhất định phải chính diện ra tay, không có khả năng núp ở đằng sau, ngồi mát ăn bát vàng.

- Được! Nhưng hai vị thân là Luyện Tạng hậu kỳ, cũng cần phải làm chủ lực. Một nửa U Thủy Mặc Liên của ta cũng không phải dễ kiếm như vậy, nên nhớ giá trị của nó còn hơn xa một con Xà Vương.

Trần Vũ gật đầu.

Sau khi thỏa thuận xong, mọi người mới gấp rút lên đường.

Thế nhưng, đoạn lộ trình tiếp cận hang động của Xà Vương, mọi người lại gặp phải trở ngại kinh người.

Vù... Vù...

Bốn phía không ngừng có hung xà to bằng cánh tay người trưởng thành nhảy ra, thực lực ít nhất có thể so với Luyện Tạng kỳ.

Mắt thấy số lượng hung xà Luyện Tạng kỳ đã hơn mấy chục con, mọi người lập tức lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

Sống lưng Trần Vũ cũng ứa ra mồ hôi lạnh.

Nếu bị mấy chục con hung xà Luyện Tạng kỳ vây quanh như vậy, cho dù hắn có phòng ngự Đồng Tượng công thì không chết cũng bị lột một lớp da.

Thời khắc mấu chốt, Trần Vũ lật bàn tay một cái, âm thầm nắm một viên Âm Hỏa Châu.

Hắn làm như vậy chẳng qua để phòng ngừa mà thôi, tin rằng bên phía Thủy Nguyệt phái nhất định có thủ đoạn riêng.

Quả nhiên, chỉ thấy Y sư tỷ lấy ra một đống bột phấn màu lam nhạt, rải ra khắp bốn phía.

Phốc...

Những bột phấn kia vừa rơi xuống đất, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống, chỉ trong chớp mắt đã ngưng kết thành một tầng sương lạnh, cảm giác rét buốt vô cùng.

Đàn rắn đều run rẩy, có một số con không thể thích ứng với nhiệt độ lạnh như vậy, cho nên thế công cũng giảm mạnh.

Sợ lạnh chính là thiên tính của loài rắn.

Mặc dù những hung xà này đã vượt qua quy tắc thông thường, nhưng bột phấn của Y sư tỷ cũng không phải là phàm vật.

Thừa dịp đàn rắn bị đông lạnh, tốc độ trở nên chậm chạp, mọi người liền gia tăng thế công, triển khai công kích đàn rắn xung quanh.

Trong đó, Dịch Vân Phi gánh chịu áp lực lớn lao, ném ra vài cái bình đen.

Ầm... Ầm...

Một đoàn hỏa diễm màu xanh đen bùng lên khắp bốn phía, khiến đàn rắn phát ra tiếng hét thê lương thảm thiết.

Đây chính là Cốt Lân Hỏa đặc hữu của Cốt Ma Cung.

Trần Vũ cũng không cảm thấy kỳ quái, với thực lực của Thủy Nguyệt phái, ở trên chiến trường thu được chiến lợi phẩm này cũng hết sức bình thường.

Rất nhanh, đàn rắn này mảng thì chết, mảng thì rút lui. Mọi người tiếp tục tiến lên, lại băng qua một đoạn lộ trình.

- Có lẽ là nơi này!

Y sư tỷ chỉ về phía cái động quật lạnh lẽo phía trước, chỉ cảm thấy một luồng gió tanh đập vào mặt. Mọi người bắt đầu cẩn thận tiếp cận nơi này.

Dựa theo ước định thì Trần Vũ và hai người Y sư tỷ, Dịch Vân Phi sẽ đi đằng trước.

Sau khi tiến nhập cửa hang, chỉ thấy một con đại xà đốm xám dài đến sáu bảy trượng nằm yên trong một góc xó xỉnh âm u trong động quật, không hề nhúc nhích.

- Xà Vương? Thật lớn...

Đám nữ đệ tử đều cảm thấy không rét mà run.

- Đây chỉ là lớp da Xà Vương lột xuống.

Y sư tỷ lắc đầu nói.

Hả?

Trần Vũ và Dịch Vân Phi đều nhìn kỹ lại, quả nhiên phát giác biểu hiện của "Xà Vương" trước mắt giống như vật chết, không hề có chút phản ứng nào.

Lúc này mọi người quan sát khắp toàn cảnh hang động của Xà Vương.

Ở một góc trên vách đá động quật, có một tầng tinh thể đen nhánh, khu vực Xà Vương nằm còn có một cái ao nhỏ. Trên vách ao là một khóm măng đá màu trắng sữa, nổi lên từng giọt chất lỏng trong suốt như ngọc châu.

Tách tách tách...

Chất lỏng óng ánh trong ao thoạt nhìn trong veo không chút tì vết.

- Thiên Duẩn Dịch! Còn có cả Ô Ngọc Tinh... Quả nhiên là nơi này!

Y sư tỷ mừng rỡ.

Dịch Vân Phi càng mừng rỡ vạn phần, nhìn vũng chất lỏng trước mắt và tầng tinh thể đen nhánh trên vách đá.

- Ô Ngọc Tinh... Đó không phải là một trong những tài luyện chính để luyện Bảo Khí thượng phẩm trong truyền thuyết sao? Loại khoáng thạch này gần như đã tuyệt tích trong giới tông môn Sở quốc rồi. Còn "Thiên Duẩn Dịch" thì nghe nói là chất lỏng thần bí do hội tụ tinh hoa thiên địa ngưng tụ mà thành, chỉ cần phục dụng một ngụm nhỏ dịch này là có thể khiến nguyên khí và thương thế bình thường khôi phục trong nháy mắt, chính là linh dịch quý giá có thể bảo mệnh vào thời khắc mấu chốt.

Trần Vũ không khỏi líu lưỡi.

Giá trị hai vật trước mắt dường như còn cao hơn túi mật Xà Vương hắn cần rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Tranh đoạt Thiên Duẩn Dịch

Động của Xà Vương xuất hiện hai thứ khiến mọi người đều cảm thấy tim đập thình thịch, cho dù Hóa Khí cảnh đích thân tới đây cũng phải đỏ mắt.

Ô Ngọc Tinh là tài liệu chính để chế tạo Bảo Khí thượng phẩm, tất nhiên cực kỳ trân quý. Phần lớn Hóa Khí Hậu Thiên bình thường cũng không có được Bảo Khí thượng phẩm.

Mà "Thiên Duẩn Dịch" thì giá trị lại càng cao.

Mặc dù nó không thể đề thăng tu vi hoặc công lực, nhưng lại có hiệu quả gần như nghịch thiên, có thể khôi phục nguyên khí và thương thế.

Đương nhiên, loại hiệu quả khôi phục này cũng chỉ nhằm vào thương thế bình thường, tác dụng tối đa là dưới Quy Nguyên cảnh, nếu đến Quy Nguyên cảnh thì tác dụng sẽ nhỏ đi.

Dù vậy thì dịch này vẫn đủ khiến Hóa Khí cảnh đỏ mắt điên cuồng.

- Vị Y sư tỷ của Thủy Nguyệt phái này làm sao biết trong Xà quật có Thiên Duẩn Dịch và Ô Ngọc Tinh?

Trong lòng Trần Vũ vẫn còn một điểm nghi hoặc.

Đây cũng là nguyên nhân mà Trần Vũ gia nhập đội ngũ Thủy Nguyệt phái.

Trong Xà quật tối tăm, ba người Trần Vũ, Y sư tỷ và Dịch Vân Phi đều cẩn thận tiến nhập hang ổ của Xà Vương.

Bầu không khí giữa đám người hết sức đè nén.

Thứ nhất là vì các tài nguyên trân quý này giá trị quá cao. Mặc dù Y sư tỷ và Dịch Vân Phi rất tự tin, nhưng cũng không hề đánh mất sự đề phòng đối với Trần Vũ.

Nếu Trần Vũ có dị động gì thì hai người sẽ không chút do dự ra tay, liên thủ đám người Thủy Nguyệt phái đánh chết hắn.

Về phương diện khác.

Trong hang động tràn ngập nguy cơ bốn phía, bầy rắn đã chạy tới, nhưng Xà Vương vẫn chưa hiện thân.

- Hai vị, người gặp có phần. Ta không cần Ô Ngọc Tinh, nhưng "Thiên Duẩn Dịch" thì ta nguyện ý dùng 6 loại trân tài trên 300 năm để giao dịch một nửa.

Trần Vũ trực tiếp đề nghị.

Trong lời nói của hắn quả thực rất thành khẩn, đích thật cực kỳ động tâm với loại "Thiên Duẩn Dịch" này.

Nếu như có dịch này, kết hợp với thể phách tự lành mạnh mẽ của hắn, năng lực sinh tồn sẽ tăng mạnh, dù gặp phải Hóa Khí Hậu Thiên cũng có năng lực tự vệ nhất định.

Hơn nữa, Trần Vũ không phải muốn yêu cầu phân phối, mà là đề nghị giao dịch, xem như là một loại nhượng bộ.

Nguyên nhân chủ yếu không phải bởi Trần Vũ sợ đám người Thủy Nguyệt phái, mà là hắn vẫn phải lợi dụng những người này để đạt được túi mật của Xà Vương.

- 6 loại trân tài 300 năm?

Nghe vậy, Y sư tỷ và Dịch Vân Phi đều giật mình.

Thiên tài địa bảo cứ tăng thêm trăm năm tuổi là giá trị sẽ tăng gấp vài lần. 300 năm tuổi thì giá trị sẽ tăng bao nhiêu?

Giao dịch này, tạm chưa nói có lời hay không, chỉ riêng việc Trần Vũ là một thành viên trong đội ngũ, một đường giết thẳng tới nơi này đã chia sẻ không ít áp lực, có quyền thu lợi nhất định.

- Không được!

Con ngươi Y sư tỷ đảo một vòng, cười lạnh nói:

- Không có ta, một mình ngươi có thể giết tới đây sao?

Vù...

Đám đệ tử Thủy Nguyệt phái lập tức kết thành trận thế, nhìn Trần Vũ đầy vẻ đề phòng.

- Trừ phi, ngoài 6 dạng trân tài 300 năm và 10 hạt U Thủy Mặc Liên nữa.

Trong mắt Dịch Vân Phi tràn ngập tham lam.

Mười hạt?

Trần Vũ thầm cười lạnh, xem ra đối phương không hề có chút thành ý nào. Nếu giao ra mười hạt U Thủy Mặc Liên thì hắn căn bản không còn lại chút hạt sen nào.

Lúc này, trên người Y sư tỷ và Dịch Vân Phi cũng bắt đầu xuất hiện sát cơ.

Chỉ cần đánh chết Trần Vũ, bọn hắn vẫn có thể thu được U Thủy Mặc Liên, đồng thời nuốt riêng chỗ Ô Ngọc Tinh, Thiên Duẩn Dịch ở nơi này.

Nếu như đã có thể "nuốt" một mình, tại sao phải chia cho người ngoài? Thậm chí còn là chia sẻ lợi ích cho người ngoài là cừu nhân?

- Được.

Trần Vũ thở dài một hơi, dường như bất đắc dĩ đáp ứng.

Hả?

Y sư tỷ và Dịch Vân Phi đều lộ vẻ ngoài ý muốn, giao dịch không có thành ý như vậy mà đối phương vẫn đáp ứng ư?

Nếu thật là như vậy thì hai người còn có thể suy xét.

Suy cho cùng, thực lực của Trần Vũ tuyệt đối không dưới hai người, mà ở trong Xà quật nguy cơ bốn phía này, mọi người không thích hợp tử đấu.

Vù...

Nhưng một khắc sau, thân hình Trần Vũ đột nhiên trở nên mơ hồ, dùng tốc độ gần sánh ngang với Vô Gian Đạo Tặc, lao thẳng tới ao Thiên Duẩn Dịch.

Tốc độ cực nhanh đến mức khiến hai người kinh hãi, mà những người còn lại thì thậm chí ngay cả cái bóng cũng không thấy rõ.

Thì ra, trong khoảng khắc vừa rồi, Trần Vũ ngoài miệng đáp ứng, nhưng trái tim lại đột nhiên giữ lực, đồng thời thôi động nội tức tinh thuần của mình rót vào trong giày da tăng phúc ba thành tốc độ.

- Dừng tay!

Y sư tỷ và Dịch Vân Phi kinh hãi hét to, thân hình cấp tốc đuổi theo.

Chẳng qua, phản ứng và tốc độ của bọn họ đều hơi chậm nửa nhịp.

Chỉ trong thời gian một hai nhịp hô hấp, Trần Vũ đã đến bên cạnh ao nước trong hang ổ của Xà Vương.

Trong ao nhỏ này có một vũng chất lỏng trong suốt lấp lánh, trong veo không một chút tì vết, đều là Thiên Duẩn Dịch.

- Hắc hắc, hai vị nhanh ra tay đi.

Trần Vũ ngồi xổm bên bờ ao, đối diện với hai người Y sư tỷ và Dịch Vân Phi cùng nhau đuổi tới.

Cứ như vậy, nếu hai người kia cách không xuất thủ thì chưởng lực nội tức của bọn họ cũng sẽ ảnh hưởng tới Thiên Duẩn Dịch.

Bởi vậy, Trần Vũ "ngồi" bên cạnh bờ ao, đồng thời mượn ao "Thiên Duẩn Dịch" này để che chở, khiến hai người đều không dám tùy tiện công kích.

- Ngươi...

Dịch Vân Phi vừa mới vận nội tức, tích súc chuẩn bị phát lực, lại phải cấp tốc cưỡng chế ngừng lại, tức giận gần hộc máu.

- Tiểu nhân hèn hạ!

Y sư tỷ tức giận, thiếu chút nữa phát điên.

Quá vô sỉ.

Đám đệ tử Thủy Nguyệt phái đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Trần Vũ ngồi bên cạnh ao Thiên Duẩn Dịch.

Mọi người đều sợ ném chuột vỡ bình, nên không dám tùy tiện công kích.

Suy cho cùng thì những Thiên Duẩn Dịch này cũng là thiên tài địa bảo có giá trị nhất nơi này, dù chỉ mất một lượng nhỏ cũng đủ khiến người ta đau lòng không thôi rồi.

- Y sư tỷ, để cho tiểu tử kia tạm thời được Thiên Duẩn Dịch thì đã sao?

Dịch Vân Phi bỗng nhiên truyền âm.

Mắt thấy Trần Vũ lấy ra mấy cái bình, chậm rãi thu thập Thiên Duẩn Dịch trong ao, Dịch Vân Phi lập tức tỉnh táo lại.

Rất nhanh, Trần Vũ đã thu thập được một nửa Thiên Duẩn Dịch, thế nhưng vẫn không có ý định dừng lại.

Y sư tỷ và Dịch Vân Phi thì lại lộ ra vẻ mặt âm u, trong lòng bốc lên sát cơ đáng sợ.

Chỉ thời gian vài nhịp hô hấp, Thiên Duẩn Dịch đã bị Trần Vũ lấy đi phân nửa, cuối cùng trong ao chỉ còn lại một vũng nước nhợt nhạt.

Trần Vũ còn không có ý định ngừng tay, ngay cả tàn dịch cũng không muốn bỏ qua.

Khóe miệng Y sư tỷ lúc này đã nhếch lên một tia châm chọc.

Vù... Vù... Vù...

Ở một góc âm u nào đó, một con rắn hoa nho nhỏ, dài chừng ba thước, lớn bằng hai ngón tay đột nhiên lao về phía Trần Vũ.

Hả?

Trần Vũ cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới, mắt thường chỉ bắt kịp một tia sáng màu đen. Tốc độ bạo phát của con rắn hoa này thậm chí có thể sánh ngang với Vô Gian Đạo Tặc Lữ Tam Thông.

- Đây không phải là hung xà trong Xà quật.

Ý nghĩ trong đầu Trần Vũ xoay chuyển, nhớ ra Y sư tỷ là một chuyên gia về rắn, bỗng nhiên hiểu ra.

Hắn thầm cười lạnh, cũng không có ý định né tránh.

Hơn nữa, hắn ngồi bên cạnh bờ ao, mà tốc độ công kích của tiểu xà lại quá nhanh, cho dù né tránh thì cũng sẽ cực kỳ chật vật.

Vù...

Một điểm sáng màu bạc từ trong ống tay áo của Trần Vũ lóe lên, thoáng cái đã biến mất không còn dấu vết.

Phốc...

Tiểu xà đang cắn về phía Trần Vũ đột nhiên khựng lại, thân thể cứng đờ, rít lên một tiếng thảm thiết, sau đó bị Ngân Nguyệt Trùng Vương cắn trúng, máu bắn tung tóe.

Trần Vũ thoáng giật mình, với lực cắn xé của Ngân Nguyệt Trùng Vương, thế mà cũng không thể xuyên thủng được con rắn này trong nháy mắt.

Xem ra, loại Xà sủng này không phải bình thường.

- Tiểu Hoa!

Y sư tỷ đau lòng hô lên, chỉ thấy Xà sủng của mình bị một con côn trùng cắn xuống một miếng thịt, thân rắn cũng cứng đờ bất động.

Trên mặt nàng tràn ngập sát cơ, trong tay xuất hiện một chiếc roi dài màu bạc, muốn ra tay đối phó với tiểu côn trùng kia.

Trần Vũ linh cơ chợt động, lập tức ra lệnh cho côn trùng.

Vù...

Ngân Nguyệt Trùng Vương thừa dịp tiểu xà bị cắn, thân thể khựng lại thì thừa cơ tiến vào trong miệng rắn.

- Không!

Y sư tỷ biến sắc, chỉ thấy côn trùng kia đã tiến vào trong bụng tiểu xà.

Tiếp đó, tiểu xà rít lên một trận thống khổ, thân hình vặn vẹo giãy dụa, hiển nhiên côn trùng kia đang cắn xé làm loạn trong bụng rắn.

- Dừng tay!

Y sư tỷ vừa sốt ruột vừa phẫn nộ, roi bạc trong tay chỉ về phía Trần Vũ, đám nữ đệ tử còn lại cùng nháo nhào ép tới phía Trần Vũ.

Nàng cũng đã nhìn ra được con côn trùng này là linh sủng của Trần Vũ.

- Y sư tỷ, các ngươi có thể ra tay với Trần mỗ. Nhưng tin rằng Xà sủng của ngươi nhất định sẽ chết trước, còn ta... thì không nhất định sẽ chết.

Trần Vũ cười một tiếng châm chọc, chậm rãi đứng lên.

Khoảng khắc tiểu xà tiếp cận công kích, Trần Vũ đã nghĩ thông vài vấn đề.

Hắn đã biết tại sao Y sư tỷ có thể nắm rõ tình huống trong động quật này, một mặt là nàng am hiểu tập tính loài rắn, còn một trọng điểm khác, đó là nhờ con Xà sủng này.

Đều là rắn, cho nên dù không cùng huyết thống thì khi nó tiến vào Xà quật cũng sẽ không bị những con rắn khác công kích.

Đương nhiên, con rắn này và Y sư tỷ chắc chắn có ký kết khế ước linh sủng, cho nên lúc thăm dò Xà quật mới có thể truyền lại một ít tin tức mơ hồ.

- Trần Vũ! Ngươi để côn trùng của ngươi đi ra khỏi cơ thể Tiểu Hoa, lưu lại một nửa Thiên Duẩn Dịch, chúng ta sẽ xem như trước kia không có chuyện gì xảy ra.

Y sư tỷ cố gắng nén lửa giận và sát cơ.

Xà sủng này của nàng là loại trân xà Thượng Cổ, có thể sánh ngang một ít Cổ Thú cấp thấp.

Con rắn này có thể dễ dàng cắn rách phòng ngự của Luyện Tạng kỳ, hơn nữa còn ẩn chứa kịch độc trí mạng, thậm chí có thể uy hiếp cả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong bình thường.

Chỉ có thể, Xà sủng của nàng vậy mà bị Ngân Nguyệt Trùng Vương của Trần Vũ khắc chế.

Thông thường, nếu côn trùng tiến vào trong cơ thể độc xà thì sẽ rất khó giữ được mạng sống. Nhưng Ngân Nguyệt Trùng Vương của Trần Vũ là biến dị loại của Thiết Nguyệt Thi Trùng, từ hai chữ "thi trùng" là có thể thấy thể chất của loại trùng này không bình thường rồi.

- Được!

Trần Vũ còn phải trông cậy vào những người này để trợ giúp đối phó với Xà Vương.

Hắn khẽ vận chuyển suy nghĩ, Ngân Nguyệt Trùng Vương lập tức bay ra khỏi cơ thể tiểu xà, con rắn rít lên một tiếng, lập tức trở lại lòng bàn tay của Y sư tỷ.

Y sư tỷ lộ ra vẻ mặt đau lòng, lập tức cho tiểu xà ăn vài viên đan dược trân quý.

- Một nửa Thiên Duẩn Dịch và thù lao khác thì còn phải chờ đến lúc chư vị hoàn thành ủy thác của Trần mỗ mới có thể lấy ra.

Trần Vũ cười hắc hắc.

Dịch Vân Phi và Y sư tỷ liếc nhìn nhau, trong mắt tràn ngập hàn ý và sát cơ, nhìn bộ dạng có vẻ sẽ bất chấp mà động thủ.

Trần Vũ vẫn bình tĩnh.

Hắn đã bại lộ Ngân Nguyệt Trùng Vương, đồng thời lúc trước đã bộc lộ một chút thực lực, khiến mấy người có chút kiêng kỵ, nếu như không thể làm gì được hắn thì tất nhiên chỉ có thể lựa chọn giúp đối phó với Xà Vương.

Có thể nói, Trần Vũ đang giăng lưới bày kế, khiến đám người Thủy Nguyệt phái lần lượt phải nhảy vào hố mà hắn đào sẵn.

Ầm... Ầm...

Đúng lúc này, ngoài hang động chợt truyền đến thanh âm giao chiến, đồng thời có một luồng uy áp vô hình tràn vào.

- Người nào?

Đám người Thủy Nguyệt phái đều thất kinh.

Nhất là Y sư tỷ.

Ngoại trừ người hiểu rắn như nàng, chẳng lẽ còn có một đội ngũ nhân mã khác có thể giết vào tận nơi này?

Vù... Vù... Vù...

Rất nhanh, ba bốn thân ảnh đã lao vào trong động quật.

Bốn người này tản mát khí tức tà dị lạnh lẽo, khiến đám người Y sư tỷ và Dịch Vân Phi đều kinh hãi.

Chờ sau khi thấy rõ hình dáng của người tới, hai người đều hô lên thất thanh:

- Mai Trường Thanh!

Người cầm đầu là một thiếu niên anh tuấn tóc đen bay phất phới, chính là Mai Trường Thanh.

Phía sau hắn là Tên Hề Ác Ma, Thượng Quan Kỳ, cùng với nam tử mặc chiến giáp đã giao thủ với Trần Vũ trong đầm lầy.

A...

Đám người Y sư tỷ, Dịch Vân Phi đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bốn người này, cơ bản đều là top 10 đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung, ngoại trừ Thượng Quan Kỳ ra, ba người khác đều là Luyện Tạng hậu kỳ trở lên.

Chỉ riêng tu vi Hóa Khí cảnh của Mai Trường Thanh đã đủ để quét ngang toàn trường rồi.

- Trần Vũ, quả nhiên ngươi ở nơi này! Cả người Thủy Nguyệt phái cũng ở đây, vừa vặn có thể cùng giải quyết một thể.

Trên gương mặt tuấn tú của Mai Trường Thanh chợt lộ ra nụ cười vui mừng.

Trong nụ cười của hắn còn ẩn hàm một loại hàn ý trí mạng.

- Trần Vũ... Tên sát tinh ngươi... Ngươi mang đến họa sát thân cho chúng ta rồi.

Dịch Vân Phi và Y sư tỷ lập tức lộ vẻ mặt sầu thảm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 138: Thượng quan kỳ chết

Lúc này.

Bốn đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung đều cản trước cửa hang động của Xà Vương. Mà Tên Hề Ác Ma và Thượng Quan Kỳ đều lộ ra nụ cười gằn tàn nhẫn.

Đám người Thủy Nguyệt phái đều cảm thấy trái tim chìm xuống đáy cốc, có một loại áp lực hít thở không thông.

Loại áp lực này, quá nửa đến từ Mai Trường Thanh.

Phía ba tông, chỉ còn mỗi Trần Vũ là vẫn có thể duy trì trấn định.

- Mai Trường Thanh, ngươi rất lợi hại. Nhưng không biết ngươi làm thế nào có thể truy tung theo đến tận đây, dường như biết rõ ta sẽ hiện thân ở nơi này? Phải biết rằng đám người Hách Liên Đồ đều bị ta xử lý, không lưu lại một tù binh nào.

Ánh mắt Trần Vũ sáng lên, nhìn về phía Mai Trường Thanh.

Trước khi dò hỏi, hắn tận lực khen đối phương một câu, suy cho cùng, khen ngợi địch nhân vẫn có lợi hơn nịnh bợ người của mình.

Trần Vũ muốn làm rõ, rốt cuộc trên người mình lưu lại dấu vết gì, vậy mà để đối phương nắm bắt được.

Nhưng mà tin tức trong lời nói này, lại khiến cho đám người Thủy Nguyệt phái và Dịch Vân Phi cảm thấy chấn động.

Diệt sát đám người Hách Liên Đồ?

Chẳng lẽ Trần Vũ tiêu diệt một tiểu đội Cốt Ma Cung, bao gồm cả Hách Liên Đồ trong đó?

Hách Liên Đồ có biệt danh là "Bạch Cốt Thanh Liêu", thậm chí còn xếp thứ sáu trong hàng ngũ đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung.

Đối thủ như vậy, cho dù là bất kỳ người nào trong hai người Dịch Vân Phi và Y sư tỷ đối mặt, cũng không dám đối chiến trực diện.

Ngay lập tức, Dịch Vân Phi và Y sư tỷ đã ngộ ra một điều: Trần Vũ gia nhập đội ngũ của bọn họ, tuyệt đối là có ý đồ giả heo ăn thịt hổ.

Nói không chừng, Trần Vũ có thực lực đối kháng cả đội ngũ bọn họ, ít nhất là hắn không sợ bị vây giết.

Nghĩ đến đây, Y sư tỷ và Dịch Vân Phi lại càng tuyệt vọng hoảng sợ, đáy lòng dâng lên một loại cảm giác cay đắng.

- Mai Trường Thanh, không cần nói nhảm với hắn, trực tiếp diệt sát kẻ này.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói.

Thế nhưng, Mai Trường Thanh không nói gì thì mấy người cũng không dám tự ý hành động.

- Trần Vũ, ngươi là người đầu tiên trong ba tông có thể khiến ta bị thương. Nhiều đệ tử tinh anh của Cốt Ma Cung như vậy cũng không bắt được ngươi, có thể thấy được ngươi tuyệt đối không phải dựa vào vận khí. Lần này vây quét, Mai mỗ đã chân chính xem ngươi là đối thủ.

Mai Trường Thanh chậm rãi mở miệng.

Ánh mắt như điện của hắn ghim chặt trên người Trần Vũ, lần đầu tiên nhìn kỹ "Giáo Liệp Ma" trong lời đồn.

Thiếu niên trước mặt thật sự quá trẻ tuổi, trẻ đến mức khiến Mai Trường Thanh cảm thấy ngoài dự liệu.

Mai Trường Thanh có một loại trực giác mơ hồ rằng: nếu như chuyến này không đánh chết được đối phương, đối phương nhất định sẽ cá chép hóa rồng, một bước lên trời.

- Đả thương Mai Trường Thanh?

- Trần Vũ vậy mà có thể đả thương tuyệt đỉnh thiên tài Hóa Khí cảnh?

Bên phía Thủy Nguyệt phái, trong lòng đám người Dịch Vân Phi và Y sư tỷ đều nổi lên sóng to gió lớn.

Ngay cả đệ nhất thiên tài đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung, Mai Trường Thanh tu vi Hóa Khí cảnh cũng không dám khinh thường hắn, thậm chí xem hắn là đối thủ?

- Mai huynh còn chưa nói ra nguyên nhân, lẽ nào mỗi lần xuất thủ, ngươi đều không có tự tin mười phần có thể đánh chết Trần mỗ sao?

Trần Vũ mỉm cười lên tiếng.

- Lúc ta tỉnh táo suy nghĩ, phân tích những thi thể mà ngươi lưu lại, phát hiện chỉ có Bảo Khí bình thường và trân tài dưới trăm năm là không bị lấy đi,

nhưng trong đó lại thiếu mất hai cái túi mật hung xà.

Khóe miệng Mai Trường Thanh khẽ nhếch lên.

Trần Vũ ngẩn ra, không ngờ tâm tư của Mai Trường Thanh lại cẩn mật như vậy.

Tiểu đội của Mai Trường Thanh lúc trước đã đi qua Xà quật, nhưng từ bỏ tiến công nơi này.

Dù chỉ đi ngang qua, nhưng bọn họ cũng chém giết hai con hung xà cấp bậc Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, những đệ tử khác không để ý, chỉ riêng một nữ đệ tử là thu lấy hai cái mật rắn.

- Ta đoán rằng loại mật rắn này có tác dụng với ngươi, hơn nữa có lẽ ngươi còn chưa thu thập đủ. Cho nên chỉ phái ra một tên đệ tử am hiểu truy tung ẩn thân ở một nơi bí mật gần Xà quật, nhằm đề phòng con côn trùng của ngươi phát hiện.

Mai Trường Thanh lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng, chậm rãi kể.

Sau khi biết rõ chân tướng, Trần Vũ không khỏi thầm rùng mình.

Trong thế giới tông môn kỳ dị, hung hiểm vạn phần này, quả nhiên khiêm tốn mới là Vương đạo.

Trần Vũ cướp đoạt U Thủy Mặc Liên, trêu đùa Tên Hề Ác Ma, chém giết Hách Liên Đồ, đả thương Hóa Khí cảnh, bị đám đệ tử Cốt Ma Cung liệt kê vào hạng có sức uy hiếp lớn nhất trong ba tông.

Sau khi ngươi bị địch nhân chân chính xem trọng, các loại thủ đoạn trí tuệ tầng tầng lớp lớp, muốn phòng cũng không phòng hết.

Thế nhưng, vì tranh đoạt kỳ ngộ, phá kỳ tích "Bán Linh Thể không thể tấn thăng Hóa Khí cảnh", Trần Vũ cũng không thể tiếp tục khiêm tốn được nữa.

Muốn tấn thăng Hóa Khí cảnh, thậm chí tấn thăng Hóa Khí cảnh trước 20 tuổi. Trần Vũ nhất định phải buông tay đánh cược một trận trong đại kỳ ngộ trăm năm khó gặp này.

Là rắn hay rồng, chỉ trong một ý niệm.

- Giết sạch đi!

Trong mắt Mai Trường Thanh thoáng hiện hàn quang, sát cơ phun trào, chân khí bộc phát, uy áp của Hóa Khí cảnh bỗng nhiên hàng lâm.

Thoáng chốc, đám nữ đệ tử của Thủy Nguyệt phái đều cảm thấy nặng nề hít thở không thông, ngay cả thôi động nội tức cũng cực kỳ khó khăn.

Một khắc sau, Mai Trường Thanh dẫn đầu bốn người lao thẳng về phía tiểu đội Thủy Nguyệt phái trong hang động Xà Vương, bao gồm cả Trần Vũ trong đó.

Trần Vũ đứng gần ao nhỏ, tại trong một góc sâu nhất.

Ba tên đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung muốn giết hắn thì phải vượt qua sáu người của Thủy Nguyệt phái. Đương nhiên, đám người này cũng không định thả cho bất kỳ đệ tử của ba tông nào sống sót.

Vù... Vù...

Mai Trường Thanh đánh ra một đoàn khí xoáy màu đen, kèm theo âm phong lạnh lẽo tràn ngập phạm vi hai ba trượng, quét tới đám người Thủy Nguyệt phái.

Trong hang Xà Vương này không gian rất chật hẹp, cả khu vực cũng chỉ khoảng mười mấy trượng mà thôi. Một khi giao phong, không gian né tránh có hạn, huống chi là loại Hóa Khí cảnh như Mai Trường Thanh ra tay.

- Mọi người liên thủ! Chạy chốn thì chết chắc...

Y sư tỷ hiểu rõ cục diện, vội vàng kêu gọi bốn nữ đệ tử tổ chức trận thế phòng ngự.

Bản thân nàng là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, thực lực cũng không hề tầm thường, roi bạc trong tay là Bảo Khí trung phẩm, chỉ thấy sợi roi lóe sáng, hóa thành một trận sóng roi mênh mông như cầu vồng.

Keng... Keng... Keng...

Ba nữ đệ tử trong đó thì lấy ra một thanh Bảo Khí tản mát hàn khí khắp bốn phía, tự mình chém ra hàng loạt kiếm ảnh hàn khí lạnh lẽo thấu xương.

Thoáng chốc, kiếm ảnh hàn khí mà ba thanh bảo kiếm chém ra đã hòa thành một thể, tạo thành một trận lốc kiếm hàn phong tràn ngập phạm vi hai ba trượng.

Đây chính là "Thiên Thủy Hàn Kiếm Trận" đã từng xuất hiện tại cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch.

Lúc này, kiếm trận do ba tên Luyện Tạng kỳ hợp lực thi triển, mặc dù không phải hàn kiếm cùng một bộ, nhưng uy lực lại vượt xa lúc trước.

Keng...

Dịch Vân Phi lấy ra một thanh hàn kiếm Bảo Khí trung phẩm mới tinh luyện thành, lúc hắn chuẩn bị dung nhập "Thiên Thủy Hàn Kiếm Trận" thì đột nhiên một tên nam tử xấu xí cười gằn giết tới.

- Tên Hề Ác Ma!

Khí huyết Dịch Vân Phi có chút ngưng trệ, tựa như đối mặt với một con cá sấu nguy hiểm giết tới.

Bàng Thiên Thành tay cầm Lang Nha Bổng, đánh ra một trận hư ảnh hắc phong khổng lồ như trụ, khí kình nặng nề bá đạo mà âm hàn ép thẳng tới.

Cùng lúc đó, toàn bộ Xà quật phát ra một tiếng nổ kinh hoàng, khí lưu càn quét khắp nơi. Chỉ thấy Y sư tỷ hợp lực với năm người đỡ một kích của Mai Trường Thanh.

- A a...

Tiếng hét thảm thiết vang lên, nháy mắt đã có hai nữ đệ tử của Thủy Nguyệt phái bị hắc khí xẹt qua, bỏ mạng ngay tại chỗ.

Kiếm trận hình thành lốc kiếm hàn phong cũng bị một kích của Mai Trường Thanh nghiền nát thành từng mảnh.

Phốc... Phốc...

Y sư tỷ và hai nữ đệ tử còn lại bị đẩy lui, sắc mặt tái nhợt.

- Đây là thực lực Hóa Khí cảnh...

Y sư tỷ lòng thầm kinh hãi, đã bị nội thương.

Vừa rồi nếu không có kiếm trận gia trì, e rằng ngoại trừ nàng ra, bốn nữ đệ tử đã chết sạch rồi.

- Người của Thủy Nguyệt phái e rằng khó có thể ngăn cản.

Sắc mặt của Trần Vũ cũng cực kỳ ngưng trọng, thân hình hắn lóe lên, cầm Huyền Trọng kiếm gia nhập vòng chiến.

- Tiểu tặc chết đi!

Một tiếng gầm cay độc từ một tên thiếu niên tóc tím cụt tay truyền đến.

Thượng Quan Kỳ gập tay thành trảo, trên da hiện lên một tầng đốm tím nhạt, lòng bàn tay đột nhiên ngưng tụ thành một đạo không khí tím đen âm lãnh.

Trần Vũ mơ hồ cảm thấy một tia nguy cơ tràn tới.

Ngoài cơ thể Thượng Quan Kỳ, ngoại trừ nội tức ra, trên người còn tản mát một luồng lực lượng cường đại thần bí, dường như đã tiến nhập trạng thái đặc thù nào đó.

Chỉ thấy trong mắt Thượng Quan Kỳ lộ ra một tia sáng tím, tinh khí thần toàn thân đều bạo tăng một tầng.

- Đây là... lực lượng huyết mạch của Thượng Quan gia! Thượng Quan Kỳ vậy mà thức tỉnh lực lượng huyết mạch rồi.

Cùng lúc đó, nam tử mặc chiến giáp tay cầm đao nhọn, bổ ra một đạo đao ảnh màu đen nhàn nhạt, từ bên cạnh giáp công Trần Vũ.

Vẻ mặt hắn có phần kinh ngạc, nhìn thấy Thượng Quan Kỳ thức tỉnh lực lượng huyết mạch, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn và ngưỡng mộ.

Đối mặt với hai đại đệ tử bí truyền giáp công, Trần Vũ cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Nhất là Thượng Quan Kỳ, mặc dù hắn còn chưa tấn thăng Luyện Tạng hậu kỳ, nhưng lực lượng huyết mạch áp bách tới còn vượt qua nam tử mặc chiến giáp một bậc.

Cùng lúc đó...

Kiếm bổng của Dịch Vân Phi và Tên Hề Ác Ma giao phong cùng một chỗ.

Ầm...

Thân hình Dịch Vân Phi bị đẩy lui vài trượng, khóe miệng tràn ra một vết máu, vẻ mặt hoảng sợ không thôi.

Lúc chân chính giao phong, hắn mới hiểu được thực lực kinh khủng của top 3 đệ tử bí truyền – Tên Hề Ác Ma. Mặc dù đã tấn thăng Luyện Tạng hậu kỳ, nhưng cũng không đỡ nổi một đòn.

- Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Tình hình chiến đấu của hai nơi khác khiến trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống.

- Chết đi!

Thượng Quan Kỳ được lực lượng huyết mạch gia trì, tốc độ bạo tăng vài phần, đã tiếp cận tầng thứ của Vô Gian Đạo Tặc.

Trên tay hắn phủ đầy đốm tím đen nhàn nhạt, tản mát lực lượng khí huyết kinh người.

Trong khoảng khắc, uy lực một chưởng của hắn đã đạt tới tầng thứ đáng sợ, đuổi kịp thực lực top 3 đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung.

- Muốn giết ta?

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên thu hồi Huyền Trọng kiếm, tay không giết tới Thượng Quan Kỳ.

Thịch thịch thịch...

Trái tim hắn giữ lực, tốc độ và lực lượng của Trần Vũ bạo tăng, tránh thoát nam tử mặc chiến giáp, áp sát Thượng Quan Kỳ.

Trên mặt Thượng Quan Kỳ lộ vẻ châm biếm, bàn tay phủ đầy đốm tím bộc phát một dòng xoáy tím đen, bao trùm toàn thân Trần Vũ.

Thế nhưng, khoảng khắc Trần Vũ tiếp cận, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm u ám không bắt mắt, hư ảnh tàn phong chợt lóe.

Phốc...

Dòng xoáy tím đen bị một thanh đoản kiếm màu xám hiện lên vài tia huyết quang cắt ngang, xé mở dễ dàng như tờ giấy.

- Làm sao có thể...

Thượng Quan Kỳ kinh hãi thất thanh.

Lực lượng huyết mạch của hắn mặc dù chỉ mới thức tỉnh sơ bộ, nhưng đã tăng phúc ba bốn thành chiến lực tổng hợp.

Hắn nào biết được Trần Vũ cũng đã tấn thăng Luyện Tạng trung kỳ, công lực tăng mạnh, nội tức thậm chí có thể so với Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Hơn nữa trái tim giữ lực, khiến lực lượng và tốc độ đồng thời tăng phúc bốn năm thành, một kiếm xám tro này đã có thể uy hiếp tới Hóa Khí Hậu Thiên.

- Chém!

Trần Vũ cường thế chém ra một kiếm, rạch xuyên Bảo Khí hộ giáp của Thượng Quan Kỳ.

- Cứu ta!

Thượng Quan Kỳ hét thảm thiết, thân hình cấp tốc lùi lại.

Hắn nhận ra thanh độc kiếm này, cho dù chỉ phá rách da cũng có thể khiến hắn bỏ mạng.

- Đừng hòng!

Nam tử mặc chiến giáp phía sau cũng thất kinh, đao sắc trong tay vung chém ra một đoàn đao ảnh sắc bén, cách không chém tới Trần Vũ.

Thế nhưng, Trần Vũ căn bản mặc kệ công kích sau lưng, thân hình lại tiếp cận Thượng Quan Kỳ, Ám Xà kiếm tiếp tục chém ra.

Phốc...

Ám Xà kiếm đâm vào lồng ngực Thượng Quan Kỳ, thân thể đối phương cứng đờ, trong mắt tràn ngập kinh hãi tột độ, biểu tình trên mặt vừa oán hận vừa không cam lòng.

Xoạt... Keng...

Đao ảnh cách không chém ra của nam tử mặc chiến giáp chém lên lưng Trần Vũ, bắn ra một tràng đốm lửa tung tóe.

Vùng da trên cổ Trần Vũ chỉ lưu lại một đạo vết ngấn màu trắng, bề mặt da nổi lên hoa văn đồng xanh, vẫn bình yên vô sự.

Đồng Tượng công tiếp cận xương đồng đại thành, lực phòng ngự hoàn toàn có thể bỏ qua phần lớn công kích dưới Hóa Khí cảnh.

Ngược lại Bảo Khí nhuyễn giáp trên người hắn thì bị chém ra một cái khe nứt.

- Đây là...

Nam tử mặc chiến giáp trợn mắt há hốc mồm.

Một đao này của hắn mặc dù là cách không công kích, nhưng cực kỳ ngưng tụ, tương đương bảy tám phần mười uy lực công kích của bản thể.

Ầm...

Thượng Quan Kỳ bị Ám Xà kiếm đâm thủng tạng phủ, kịch độc công tâm, ngã nhào trên mặt đất, nháy mắt đã hóa thành một bộ thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Chim sẻ rình mồi

Ầm...

Thượng Quan Kỳ ngã xuống đất bỏ mạng, gương mặt cực kỳ dữ tợn, trong mắt tràn ngập hối hận và không cam lòng.

Ngày trước, hắn đã tránh được một kiếp từ Ám Xà kiếm trong tay Trần Vũ, nhưng cũng mất đi một cánh tay.

Trong lòng hắn vẫn không buông bỏ được oán hận và chấp niệm này.

Dù số mệnh được kéo dài, nhưng hôm nay hắn đã hoàn toàn bỏ mạng dưới một kiếm này.

Mặc dù Thượng Quan Kỳ đã thức tỉnh huyết mạch sơ bộ, không còn như xưa. Nhưng Trần Vũ lại càng không phải là tiểu thiếu niên Thông Mạch kỳ, mà Ám Xà kiếm cũng không còn là Bảo Khí hạ phẩm, kịch độc đã nâng lên một bậc.

- Thượng Quan sư đệ...

Nam tử mặc chiến giáp ở sau lưng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, vô thức kéo dài khoảng cách với Trần Vũ.

Trong mắt Trần Vũ bùng lên sát cơ, chuẩn bị xử lý nam tử mặc chiến giáp.

- A a...

Bên kia chợt truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Hai nữ đệ tử còn lại bên cạnh Y sư tỷ đồng thời bỏ mạng, bị cuồng phong hắc khí xẹt qua người, thân thể bị xé thành mảnh vụn như tờ giấy.

Ầm... Phốc...

Thân hình Y sư tỷ bay ngược ra ngoài, phun ra một búng máu, vẻ mặt tái nhợt, biểu tình sầu thảm tuyệt vọng.

Ầm...

Cùng lúc đó, Dịch Vân Phi cũng bị Lang Nha Bổng của Tên Hề Ác Ma đẩy lui một hai trượng, vẻ mặt như tro tàn, trên người đã có vài chỗ bị thương.

Trần Vũ biến sắc.

Ngay lúc hắn đánh chết Thượng Quan Kỳ, sáu người của Thủy Nguyệt phái đã chết mất bốn người, chỉ còn lại Y sư tỷ và Dịch Vân Phi.

Hơn nữa, Y sư tỷ đã trọng thương, chỉ cần thêm một chiêu, nhiều lắm thì hai chiêu nữa là mất mạng.

Dịch Vân Phi cũng bị thương không nhẹ, tình cảnh vô cùng nguy ngập.

Hả?

Mai Trường Thanh và Bàng Thiên Thành đều lộ ra vẻ mặt âm u, nhìn Thượng Quan Kỳ độc phát thân vong, biểu tình không thể tin nổi.

Thượng Quan Kỳ sau khi thúc dục lực lượng huyết mạch, thực lực đã tiếp cận top 3 đệ tử bí truyền, cộng thêm nam tử mặc chiến giáp, e rằng ngoại trừ Mai Trường Thanh ra, hầu như không có người nào có thể địch nổi.

Dưới loại tình huống như vậy, không ngờ vẫn bị Trần Vũ đánh chết trong chớp nhoáng.

- Tình huống không ổn!

Thân hình Trần Vũ lóe lên, thu hồi Ám Xà kiếm, đổi lại thành Huyền Trọng kiếm.

Vù...

Một khắc sau, hắn đã đến bên cạnh Y sư tỷ bị trọng thương.

Khóe miệng Mai Trường Thanh chợt nhếch lên nụ cười trào phúng, trong tay lượn lờ một đoàn hắc khí màu đen nhàn nhạt, uy áp của Hóa Khí Hậu Thiên lan tràn ra ngoài, chuẩn bị ra tay.

Đúng lúc này...

Xoạt...

Ngoài cửa hang động chợt truyền tới âm thanh kỳ lạ, từng trận gió tanh ập thẳng vào mặt.

Sáu người trong hang động đều cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Mọi người vô thức nhìn về phía miệng hang động, lập tức tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, hít vào một ngụm khí lạnh.

Chẳng biết từ lúc nào, ngoài cửa hang đã xuất hiện hung xà dày đặc, chen chúc lẫn nhau tràn ngập cả thông đạo Xà quật, hơn nữa đều là hung xà Luyện Tạng kỳ.

Trong đó, có một con đại xà dài hơn xa những con hung xà khác, đạt tới bảy tám trượng, vòng thân thô to như người trưởng thành.

- Xà Vương!

Mọi người đều thầm rùng mình, nhìn về phía Xà Vương được bảo hộ trong đàn rắn, tựa như chúng tinh phủng nguyệt (*).

(*) sao vây quanh trăng

Uy thế mà Xà Vương phát ra, mơ hồ vượt qua Hóa Khí Hậu Thiên.

Mạnh như Mai Trường Thanh cũng không kìm được lộ ra một tia ngưng trọng.

Nếu như chỉ là một con Xà Vương, có lẽ Mai Trường Thanh cũng không sợ hãi, tự tin có thể toàn thân trở ra.

Thế nhưng, xung quanh Xà Vương còn vây kín đông đảo hung xà Luyện Tạng kỳ, trong đó Luyện Tạng hậu kỳ cũng chiếm tỉ lệ cực nhiều, có thể nói là tinh anh trong đàn.

Phán đoán sơ bộ có thể thấy, tinh anh hung xà Luyện Tạng kỳ ít nhất cũng có 40, 50 con, phía sau còn không ngừng có viện binh tràn tới.

Song phương chỉ còn dư lại sáu người, toàn bộ đều bị ngăn trong hang động Xà Vương chật hẹp, cơ bản không có cơ hội du dấu, chỉ có thể chém giết trực tiếp.

Thể chất nhân loại muốn chính diện chém giết với hung thú?

Để làm được việc này thì tất nhiên sẽ phí không ít sức lực, bởi vì không phải người nào cũng sở hữu thể phách mạnh mẽ như Trần Vũ.

Xoạt...

Từng con hung xà cực lớn từ trong hang Xà Vương tràn tới.

Chết đi!

Mai Trường Thanh lộ vẻ lạnh lùng, vung ra một trận khí xoáy hắc phong, cuốn về phía trước mấy trượng.

Phốc... Phốc...

Trong khoảng khắc, hai ba con hung xà Luyện Tạng kỳ đã bỏ mạng tại chỗ.

Nhưng cùng lúc đó, càng có nhiều hung xà hơn chui vào trong hang động,có một số từ dưới đất tràn tới, có một số thì bò lên vách tường hoặc đỉnh động quật.

Chỉ trong khoảng khắc, bên trong động của Xà Vương đã có mười mấy con hung xà Luyện Tạng kỳ tràn vào.

Ngay lập tức, sáu người trong hang liền hoảng loạn.

Những hung xà cấp bậc Luyện Tạng kỳ này, có một số là tinh anh, thực lực thậm chí có thể so với top 10 bí truyền Cốt Ma Cung.

Mạnh như Tên Hề Ác Ma cũng phải chém giết sinh tử với những hung xà này.

Mà Y sư tỷ và Dịch Vân Phi thì bị thương không nhẹ, lập tức bị đàn độc xà bức vào một góc, cực kỳ nguy hiểm.

Ầm... Ầm...

Vách hang Xà quật chấn động, kình phong sóng khí nổ vang, bụi bặm cuốn lên bốn phía.

- Súc sinh!

Chỉ nghe Mai Trường Thanh quát giận một tiếng, cùng giao phong với Xà Vương.

Ầm...

Thân hình Mai Trường Thanh bị đẩy lùi hai ba trượng, khí huyết sôi trào, gương mặt trướng đỏ, tim đập thình thịch.

Bên ngoài thân thể Xà Vương lưu lại vài đạo vết máu, thân thể to lớn dâng trào lực lượng khổng lồ, dấy lên một tầng khí màu xám sậm.

Nhất thời, sáu người ở đây đã bị bầy rắn áp chế, ép cho thối lui vào một góc trong hang Xà Vương.

Bất tri bất giác, vừa rồi sáu người còn chém giết sinh tử thì bây giờ đã cùng nhau kết thành trận thế phòng ngự trong một góc nhỏ, tuy nhiên mọi người đều cảnh giác đề phòng lẫn nhau.

Mai Trường Thanh, Bàng Thiên Thành, nam tử mặc chiến giáp một phe.

Trần Vũ, Y sư tỷ, Dịch Vân Phi một phe.

Song phương đều hiểu rằng, bây giờ không phải là thời điểm "nội loạn".

Một khi bị đàn rắn bao trùm công kích, cho dù là Hóa Khí cảnh cũng có khả năng bỏ mạng tại nơi này.

Xì... xì...

Trong mắt Xà Vương lộ ra hàn quang khiếp người, miệng không ngừng rít lên những thanh âm kỳ lạ, càng lúc càng nhiều hung xà Luyện Tạng kỳ tập trung lại, giết tới sáu người trong góc.

Ầm... Ầm... Ầm...

Mai Trường Thanh nỗ lực phản kích vài lần, đều bị Xà Vương đẩy trở về, quần áo trên người vỡ tan, dính đầy bụi đất.

Bởi vì không gian nhỏ hẹp, chỉ có thể chính diện chém giết, cho nên Mai Trường Thanh liền bị Xà Vương gắt gao áp chế.

Huống chi Xà Vương công kích cũng không lẻ loi một mình, thường thường sẽ kèm theo một hai hung xà tinh anh.

- Chúng ta đều nhầm rồi, thì ra Xà Vương mới là chim sẻ rình mồi. Ta vốn tưởng rằng nó đang trong thời kỳ đẻ trứng, bây giờ nhìn lại mới biết: lúc trước nó nuốt chửng một con yêu thú cùng cấp bậc, nên cần hai ba ngày để tiêu hóa...

Y sư tỷ cười một tiếng cay đắng.

Trần Vũ nhìn kỹ phần bụng của Xà Vương, quả thực rất lớn, nhưng không hề có dấu vết đẻ trứng.

Trước đó, Xà sủng của Y sư tỷ đã thăm dò vào trong, truyền lại cảnh tượng cũng tương đối mơ hồ, cho nên Y sư tỷ mới ngộ nhận rằng Xà Vương đang trong thời kỳ đẻ trứng.

- Súc sinh này cực kỳ giảo hoạt, chưa từng rời xa cửa hang một lần nào.

Mai Trường Thanh tức giận.

Thân thể Xà Vương rất lớn, chỉ cần nửa người cản ở cửa hang là có thể thỉnh thoảng áp chế mọi người rồi.

Tần suất công kích của nó không cao, nhưng lực uy hiếp lại mười phần, hơn nữa còn chiếm vị trí địa lý chiến lược nhất.

- Thi thể yêu thú khổng lồ cùng cấp bậc ở trong bụng nó còn chưa tiêu hóa xong, hành động bất tiện, tần suất công kích cũng không cao. Đây là khuyết điểm duy nhất! Nhưng nó dựa vào vị trí địa lý và ưu thế tộc đàn, chúng ta cũng không có biện pháp làm gì nó.

Y sư tỷ than thở.

Tại nơi trống trải, có cường giả Hóa Khí cảnh như Mai Trường Thanh ở đây, mọi người có tỉ lệ giết ra vòng vây rất cao.

Chỉ tiếc rằng Xà Vương chiếm ưu thế địa lý, cộng thêm đám thủ hạ hung xà liên miên bất tuyệt tràn ra, nhìn tình thế có vẻ muốn tiêu hao chết cả đám người.

- Trước bảo mệnh rồi hãy nói.

Trọng kiếm trong tay Trần Vũ múa lên một mảnh kiếm cương, áp dụng tư thế phòng thủ.

Phốc... Phốc... Phành... Phành...

Phàm là hung xà tiếp cận mảnh kiếm cương, hoặc là bị chém thành hai đoạn, hoặc là bị đánh bay ra ngoài.

Nếu bàn về phòng thủ.

Trọng kiếm của Trần Vũ phối hợp với lực lượng khổng lồ, có thể nói là một người giữ quan ải.

Phòng ngự Đồng Tượng công của hắn rất mạnh, thỉnh thoảng bị hung xà cắn trúng hoặc quét trúng đều không đáng ngại.

Vì vậy, dưới tình huống không cần ứng phó với Xà Vương thì Trần Vũ còn nhẹ nhàng thoải mái hơn bất cứ người nào ở đây.

- Nếu như súc sinh này đã tử thủ ở đây, không dễ dàng công kích được nó, vậy chúng ta giết nhiều thủ hạ của nó một chút.

Mai Trường Thanh cũng tỉnh táo lại.

Cường công không được, không bằng trước tiên phòng thủ bảo mệnh, bảo tồn nguyên khí và chiến lực, từ từ bàn bạc tìm đối sách sau.

Sau khi Mai Trường Thanh từ bỏ ý đồ đột phá vòng vây, gia nhập đội ngũ phòng thủ thì mọi người cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trên cơ bản, hai người Mai Trường Thanh và Trần Vũ có thể ngăn cản đến bảy thành thế công ở nơi này.

Xà Vương thỉnh thoảng mới công kích một lần, tần suất không cao, nên bị đám người Mai Trường Thanh hóa giải cực kỳ thong dong.

Trong vô hình, song phương lâm vào chiến đấu giằng co kéo dài.

Xà Vương thấy đánh lâu không thắng, liền chỉnh đốn binh lực, triệu tập càng nhiều hung xà hơn, triển khai từng đợt công kích.

Nửa canh giờ sau, đàn rắn từng đợt từng đợt công kích, liên miên bất tuyệt, không thấy điểm cuối.

Ngoại trừ Mai Trường Thanh và Trần Vũ, những người còn lại đều cực kỳ chật vật, trán đổ mồ hôi hột, nội tức tiêu hao khủng khiếp, cánh tay nhức mỏi, hoặc nhiều hoặc ít có chút vết thương.

May nhờ có Y sư tỷ am hiểu giải độc xà cho nên mới có thể bảo tồn chiến lực hoàn chỉnh.

- Xà Vương đang gia tăng tần suất công kích, thức ăn "yêu thú" trong bụng của nó cũng đang từ từ bị tiêu hóa, chúng ta nhất định phải nhanh chóng đột phá vòng vây.

Y sư tỷ trầm giọng nói.

Mai Trường Thanh không khỏi lộ vẻ nghiêm túc.

Y sư tỷ này thực lực ít nhất cũng là Hậu Thiên trung kỳ.

Một khi nó khôi phục chiến lực đỉnh phong, lại phối hợp với đông đảo hung xà xung quanh và lợi dụng không gian nhỏ hẹp của nơi này. E rằng ngay cả Mai Trường Thanh cũng khó mà toàn thân trở ra. Đám người còn lại của Cốt Ma Cung chỉ sợ cũng phải táng thân tại nơi này.

- Ta có một môn bí thuật sóng âm, trước kia đối phó với bầy thú vây công đã từng phát huy kỳ hiệu rất tốt.

Tên nam tử mặc chiến giáp của Cốt Ma Cung đột nhiên lên tiếng.

- Viên sư đệ, ngươi thử thi triển bí thuật một lần xem.

Bàng Thiên Thành vội vàng nói.

- Ừm, bí thuật này tiêu hao hơi lớn, lúc ta thử thì các ngươi tốt nhất phong bế lỗ tai lại.

Nam tử mặc chiến giáp họ Viên khẽ gật đầu.

Phù...

Nam tử mặc chiến giáp dang hai tay ra, thân thể trầm xuống, hít một hơi thật sâu, phần bụng bành trướng, nở ra một vòng, tựa như đại khí cầu.

A a a...

Một tiếng rống lớn giống như sư tử giận dữ, sóng âm và sóng khí cường đại khiến cho vách đá phụ cận đổ xuống một tầng đá vụn.

Thoáng chốc, đàn rắn đang giết tới thoáng đình trệ, hung xà thực lực yếu kém thậm chí choáng váng, mắt miệng chảy máu.

- Ồ! Hiệu quả không tệ.

Mai Trường Thanh có chút kinh ngạc.

Trần Vũ phát hiện, hung xà dưới Luyện Tạng trung kỳ đều không chống nổi sóng âm công kích này. Luyện Tạng hậu kỳ thì có sức miễn dịch khá mạnh, chỉ bị chút ảnh hưởng.

- Bí thuật này ngoại trừ tiêu hao rất lớn, trong quá trình thi triển còn phải dồn nén hơi thở. Tối đa cứ cách ba nhịp hơi thở mới có thể thi triển một lần, hơn nữa không thể liên tục thi triển quá ba lần, nếu không sẽ thương tổn đến tạng phủ.

Khí sắc của nam tử mặc chiến giáp dần dần khôi phục bình thường.

- Ba lần? Vậy thì e rằng không đủ.

Y sư tỷ lắc đầu nói:

- Số lượng hung xà quá nhiều, Xà Vương lại chặn ở miệng hang, huống hồ bí thuật sóng âm của ngươi cũng chỉ hiệu quả với hung xà dưới Luyện Tạng trung kỳ mà thôi.

Tiếp đó, sáu người lại tiến hành thử đột phá vòng vây.

Grào...

Nam tử mặc chiến giáp phát động sóng âm công kích, chấn ngã một nhóm hung xà, sau đó Mai Trường Thanh dẫn đầu đột phá vòng vây.

Kết quả, lúc miễn cưỡng giết tới miệng hang thì con Xà Vương chợt điên cuồng đánh giết, mà hung xà đằng sau cũng liên tục không ngừng tràn lên.

Phành... Phành...

Mọi người chật vật, bị đánh quay trở về một góc hang.

Ộc...

Nam tử mặc chiến giáp liên tục thi triển sóng âm công kích nên trạng thái thân thể suy giảm, bị đàn rắn phản kích cho hộc máu.

- Không thể thực hiện được.

Nam tử mặc chiến giáp cười khổ, lau khô vết máu trên khóe miệng.

Đám người Mai Trường Thanh không khỏi nhíu mày.

Một chiêu sóng âm công kích này vẫn có tác dụng áp chế nhất định đối với đàn rắn. Nhưng khuyết điểm ở chỗ: không thể thi triển liên tục, hơn nữa hiệu quả không lớn với hung xà tinh anh có thực lực mạnh mẽ.

- Ta thấy không bằng như vậy đi. Các hạ truyền cho ta chiêu bí thuật sóng âm này thử xem. Thể phách tạng phủ của Trần Vũ mạnh hơn ngươi, có lẽ có thể liên tục thi triển bí thuật này nhiều lần.

Trần Vũ đột nhiên lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Yêu nghiệt đồng sư hống

Đề nghị của Trần Vũ khiế nam tử mặc chiến giáp ngẩn người.

Quả thực, chiêu bí thuật sóng âm này của hắn không yêu cầu nội tức nhiều, then chốt là cần thể phách tạng phủ mạnh mẽ.

Thể phách tạng phủ càng mạnh thì uy lực thi triển càng lớn, hơn nữa số lần liên tục thi triển cũng càng nhiều.

Trần Vũ nhìn ra được điều này nêu mới đề nghị như vậy.

Loại bí thuật này thông thường rất khó học, ở trong tông môn, chỉ có đệ tử chân truyền hoặc bí truyền mới có thể tu hành.

Mà môn bí thuật sóng âm của nam tử mặc chiến giáp hiển nhiên có thể làm đàn hung xà Luyện Tạng kỳ sợ hãi, nếu dưới Luyện Tạng trung kỳ thì thậm chí sẽ bị sóng âm công kích chấn cho trào máu mắt, miệng.

- Hả? Đây là một biện pháp không tệ.

Mai Trường Thanh, Bàng Thiên Thành và nam tử mặc chiến giáp nhìn nhau.

Thêm một người học được bí thuật này, lại thay phiên thi triển, vậy sẽ có hi vọng áp chế được đàn rắn này.

- Được.

Nam tử mặc chiến giáp gật đầu, đáp ứng truyền thụ thuật này.

Kết quả, còn không đợi Trần Vũ mừng rỡ thì hắn đã thông qua truyền âm, dạy cho hai người Mai Trường Thanh và Tên Hề Ác Ma.

Trần Vũ có chút buồn bực, Cốt Ma Cung quả nhiên không ngu xuẩn, tất nhiên sẽ không ưu tiên truyền bí thuật như vậy cho người ngoài. Cho dù Trần Vũ có lẽ càng thích hợp với loại bí thuật này hơn.

Thế công của đàn rắn từ từ ổn định, chỉ cần thay phiên phòng thủ thì cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Nửa canh giờ sau, Mai Trường Thanh và Bàng Thiên Thành đã sơ bộ nắm giữ bí quyết của thuật này.

- Bí thuật này cần sử dụng nội tức tâm pháp, nếu ta dùng chân khí thi triển thì sẽ không tự nhiên, cần phải điều chỉnh sửa chữa...

Mai Trường Thanh nhíu mày.

Chân khí mạnh hơn nội tức rất nhiều, hơn nữa tuyến đường vận hành kinh lạc cũng rắc rối hơn một trời một vực.

Bản thân bí thuật này dùng cơ sở nội tức để vận hành, yêu cầu tạng phủ không thấp, cần phải luyện tập hàng năm.

Nếu đổi lại chân khí cường độ cao hơn, chỉ cần có chút sai lầm sẽ tổn thương đến tạng phủ.

Chỉ có tông sư võ học mới có thể thử sửa chửa tâm pháp bí quyết, cho dù Mai Trường Thanh có là thiên tài thì trong thời gian ngắn cũng không làm được.

Hơn nữa, Mai Trường Thanh còn phải ứng phó với Xà Vương, hiển nhiên tinh lực không đủ.

Ngược lại, Bàng Thiên Thành đã học xong bí thuật này trước.

Grào...

Bàng Thiên Thành gầm nhẹ một tiếng, từng vòng sóng âm sóng khí cuốn ra ngoài.

Kết quả, sóng âm này cũng không có bao nhiêu tác dụng, khí huyết mọi người chỉ hơi chấn động một chút, không có gì đáng ngại. Đàn rắn cũng bị ảnh hưởng rất nhỏ.

- Bàng sư huynh, ngươi chỉ mới học được sơ bộ bí thuật này, cho nên sóng âm công kích chỉ có thể ảnh hưởng hung thú Thông Mạch kỳ. Muốn tu luyện

đến đại thành thì cần phải luyện tập phổi và thanh tuyến nhiều năm.

Nam tử mặc chiến giáp lắc đầu nói.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Bàng Thiên Thành có thể xem là thiên tài, trong thời gian ngắn như vậy đã học được sơ bộ một môn bí thuật.

- Không bằng để ta thử xem.

Trần Vũ xen lời.

Nam tử mặc chiến giáp có chút do dự, nhìn hai người Mai Trường Thanh một chút.

Ba người giao lưu truyền âm, lại liếc nhìn Trần Vũ vài lần, tựa như đang đắn đo, cũng không quá tin tưởng lắm.

- Bí thuật này nhập môn không khó, nhưng muốn tu hành tới đại thành như ta thì cần phải quanh năm...

Nam tử mặc chiến giáp lắc đầu.

Nhưng bỗng nhiên, hắn nhìn thấy trên lòng bàn tay của Trần Vũ xuất hiện một hạt sen và cánh sen của U Thủy Mặc Liên.

- Thành giao.

Nam tử mặc chiến giáp mừng rỡ.

Trần Vũ thu hồi hạt sen lại, chỉ giao cánh sen cho đối phương.

- Ngươi truyền bí thuật cho ta trước, sau khi xác nhận không sai lầm thì ta sẽ cho ngươi hạt sen.

Trần Vũ cười nhạt nói.

Chỉ khi cùng phục dụng hạt sen và cánh sen U Thủy Mặc Liên thì mới có thể đạt được hiệu quả lớn nhất.

Trong đó, hạt sen là mấu chốt nhất.

- Được.

Lúc này nam tử mặc chiến giáp mới truyền âm, truyền môn bí thuật sóng âm này cho Trần Vũ.

- Đồng Sư Hống?

Trần Vũ nhận được một bí thuật này, cảm thấy tên gọi của nó rất tương xứng với Đồng Tượng công của mình.

Thế nhưng, Đồng Tượng công chỉ chú trọng tu hành thể chất, không hề có chiến kỹ hoặc bí thuật gì.

Tiếp đó, Trần Vũ lùi về phía sau, bắt đầu lặng lẽ tìm hiểu môn bí thuật "Đồng Sư Hống" này.

Nguyên lý thi triển bí thuật này cũng không phức tạp. Chỗ khó là nó có yêu cầu nhất định đối với thể phách, tạng phủ và thanh tuyến.

Vừa vặn Trần Vũ tu luyện công pháp Thể tu, khắp toàn thân đều trải qua "Đồng Tượng Luyện Thể Pháp" rèn luyện.

Huống chi, hắn còn có trái tim thần bí cải tạo, khiến thân thể lột xác không nhỏ, tạng phủ và thể phách của hắn còn mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều.

Chỉ trong thời gian uống cạn chung trà, hắn đã thuận lợi học xong Đồng Sư Hống, còn nhanh hơn cả hai người trước.

Bí thuật này dường như vô cùng phù hợp với "thiên phú Thể thuật" của hắn.

Phù...

Trần Vũ hít sâu một hơi, phần bụng bành trướng như thùng nước, trong yết hầu khí lưu chấn động, không khí xung quanh cũng bị đè nén dữ dội.

Nam tử mặc chiến giáp đột nhiên lộ ra một tia kinh hãi.

Grào...

Một tiếng thét chấn động vách núi, tựa như tiếng gầm của sư tử, mang theo tiếng vang rền như sấm, càn quét khắp toàn bộ hang động Xà Vương.

Ầm...

Vách núi trên đỉnh đầu vỡ ra, vài tảng đá bị chấn nứt rơi xuống, bụi đất mịt mù.

Những người ở đây đều cảm thấy khí huyết chấn động, tâm thần rung lên, khí quan và tạng phủ đều cảm thấy từng trận đau đớn.

Ộc...

Y sư tỷ và Dịch Vân Phi vì thụ thương nặng, lại đột nhiên bị sóng âm tập kích, lập tức hộc máu.

Bàng Thiên Thành và nam tử mặc chiến giáp đều cảm thấy màng nhĩ chảy máu, thân hình lắc lư, đầu óc ong ong choáng váng.

- Nhanh ngừng lại!

Tên Hề Ác Ma nổi giận gầm lên một tiếng.

Sóng âm công kích của Trần Vũ không tổn thương tới nửa con hung xà, ngược lại chấn cho đám người bên cạnh choáng váng chật vật.

- Làm sao có thể...

Nam tử mặc chiến giáp thất sắc, bộ dạng không thể tin nổi.

Sóng âm công kích của Trần Vũ chẳng qua là năng lực khống chế không đủ, nhưng luận uy lực thì ít nhất cũng đạt đến trình độ của nam tử mặc chiến giáp, thậm chí càng mạnh mẽ hơn.

- Có gì không đúng sao?

Trần Vũ cười ngượng ngùng, nhìn đám người bên cạnh tức giận, lập tức bày ra vẻ mặt vô tội.

Ngoại trừ Mai Trường Thanh ra, tất cả những người khác, hoặc ít hoặc nhiều đều bị sóng âm công kích làm thụ thương, thậm chí ảnh hưởng tới tạng phủ và những khí quan yếu nhược khác (như màng nhĩ).

Giai đoạn ban đầu của sóng âm công kích là chấn động màng nhĩ của người khác, khiến khí huyết đối thủ sôi trào.

Khi đạt tới trình độ nhất định, có thể trực tiếp chấn vỡ tạng phủ trong cơ thể, cho dù phong bế màng nhĩ cũng vô dụng.

Tiếp đó, Trần Vũ lại thử khống chế phương hướng sóng âm, còn mấy người khác thì vội vàng dùng nội tức bảo vệ tạng phủ hoặc những khí quan yếu nhược.

Một lát sau...

Grào...

Một tiếng rống kinh khủng như tiếng chuông từ trong miệng Trần Vũ tràn ra, bụi bặm quanh người bốc lên, vách núi tầng tầng sụp đổ từng mảng.

Lúc này, sóng âm công kích đã hóa thành hình cánh quạt, tràn tới đàn hung xà, người bên cạnh chỉ ảnh hưởng chút dư âm rất nhỏ.

Ầm... Ầm... Ầm...

Vài con hung xà từ trên vách núi ngã xuống, bị chấn cho thất khiếu chảy máu.

Ngay cả những hung xà tinh anh Luyện Tạng hậu kỳ cũng bị ảnh hưởng, thân thể cứng đờ, choáng váng.

Trải qua tiếng rống to này, toàn bộ động quật lâm vào tĩnh mịch trong chốc lát, khiến phần lớn hung xà Luyện Tạng kỳ đều sợ hãi.

Thế công của đàn hung xà liền chậm lại một hai nhịp hô hấp.

- Uy lực mạnh như vậy...

Nam tử mặc chiến giáp lúc này đã hối hận đến xanh ruột.

Quả thực không ngờ đối phương lại yêu nghiệt đến mức này.

Sắc mặt Mai Trường Thanh và Bàng Thiên Thành cũng biến đổi không ngừng, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử mặc chiến giáp.

- Hắc hắc, cho ngươi.

Trần Vũ ném một hạt U Thủy Mặc Liên cho nam tử mặc chiến giáp.

-... Lúc ngươi thi triển Đồng Sư Hống, thân thể và tạng phủ có cảm giác khó chịu nào không?

Nam tử mặc chiến giáp không nhịn được dò hỏi.

Mặc dù Đồng Sư Hống mà hắn truyền cho Trần Vũ không hề bị bóp méo sửa đổi, thế nhưng một số phân đoạn trọng yếu thì vẫn bị thay đổi một chút.

Làm như vậy, mặc dù có thể tăng phúc uy lực của sóng âm công kích, nhưng đồng thời cũng khiến khí quan tạng phủ chịu gánh nặng càng lớn hơn.

Đây là đối sách mà nam tử mặc chiến giáp đã thương nghị với hai người Mai Trường Thanh.

Thứ nhất: không thể thay đổi quá nhiều, dễ bị nhìn thấu, đối phương vốn dĩ tu luyện công pháp xa lạ, khẳng định sẽ có đề phòng.

Thứ hai: bọn hắn muốn lợi dụng Trần Vũ luyện thành Đồng Sư Hống "bản tăng cường", xuất lực thay mọi người.

Đợi sau khi thành công, tạng phủ của Trần Vũ sẽ bất tri bất giác bị tổn hại.

Đến lúc đó, bọn hắn bắt giết Trần Vũ cũng dễ như trở bàn tay.

- Không thoải mái? Ta ngược lại cảm thấy toàn thân rất thoải mái, giống như khí tức hung tàn của lệ khí trầm lắng trong cơ thể khi tu hành Vân Sát quyền cũng thông qua đó mà phát tiết ra ngoài.

Trần Vũ cười ha hả.

Toàn thân thoải mái?

Gương mặt nam tử mặc chiến giáp thoáng co giật, thiếu chút nữa hộc máu ngã ra đất.

Thế nhưng hắn nào biết được, mặc dù thay đổi Đồng Sư Hống sẽ khiến công pháp này không phù hợp thể chất nhân loại bình thường. Nhưng ngược lại càng phù hợp với thể chất mạnh mẽ của Trần Vũ, đây là một phiên bản hoàn toàn thích hợp với "loại người" như Trần Vũ.

Trên trán Mai Trường Thanh và Bàng Thiên Thành nổi lên gân xanh, hận nam tử mặc chiến giáp đến ngứa răng.

- Ngươi thử xem có thể liên tục phát động bao nhiêu lần sóng âm công kích?

Trong lòng nam tử mặc chiến giáp chấn kinh, cố kìm nén vẻ hối tiếc trên mặt.

Grào... Grào... Grào...

Trần Vũ tích súc đủ không khí, tựa như biến hành một con sư tử, phát ra từng đợt tiếng gầm làm chấn động vách núi, khiến người khác sợ hãi vô cùng, cảm thấy hang động cũng mơ hồ run rẩy lắc lư.

Ầm... Ầm...

Một vài hung xà thực lực kém trực tiếp bị rống cho thất khiếu chảy máu, hôn mê bất tỉnh.

Chỉ trong một hơi, Trần Vũ liên tục phát ra năm tiếng rống sóng âm công kích.

Kết quả, khu vực trước mặt đã hoàn toàn trống không, thế công của bầy rắn cũng ngừng lại, chỉ có hai con hung xà tinh anh cường đại là còn giãy giụa choáng váng tại chỗ.

Xà Vương lúc này cũng trở thành tư lệnh không quân, trong mắt rắn tràn ngập kinh hãi, còn có chút choáng váng đau đầu.

- Một hơi phát ra năm vòng sóng âm công kích, mỗi lần còn cách nhau không đến hai nhịp hô hấp?

Nam tử mặc chiến giáp trợn mắt há hốc mồm, tựa như lòng tin bị đả kích, dáng vẻ thất hồn lạc phách.

Hiển nhiên, học đồ Trần Vũ đã vượt qua lão sư truyền thụ như hắn rồi.

Mai Trường Thanh và Bàng Thiên Thành cũng mất rất nhiều thời gian mới có thể tiếp nhận được hiện thực này, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Trần Vũ.

Yêu nghiệt như vậy, quả thực chưa từng gặp.

- Tuyệt đối không thể lưu lại kẻ này!

Mai Trường Thanh có một loại trực giác: tiềm lực và khả năng uy hiếp của Trần Vũ vô cùng khổng lồ.

Đương nhiên, vào thời khắc nguy cơ này, bọn hắn còn phải mượn sóng âm công kích của Trần Vũ để đột phá hang động Xà Vương.

Nếu không, cho dù Mai Trường Thanh thi triển hết lá bài tẩy thì tối đa cũng chỉ có thể bảo đảm bản thân chạy trốn, hơn nữa xác suất thành công cũng chỉ năm thành mà thôi.

- Tốt lắm.

Mai Trường Thanh che giấu sát ý trong lòng, cười nhạt nói:

- Viên Lực có thể liên tục phát động ba vòng sóng âm công kích, Trần huynh có thể liên tục phát động năm vòng sóng âm công kích, chúng ta có thể luân phiên thi triển hoặc thi triển chống lên nhau, như vậy cũng đủ giúp chúng ta đột phá vòng vây rồi.

Chỉ cần có thể áp chế bầy rắn, một mình Xà Vương cũng không thể ngăn được Mai Trường Thanh dẫn đội đột phá vòng vây.

- Hắc hắc... Đột phá vòng vây cũng được, nhưng tại hạ có một yêu cầu quá đáng.

Trần Vũ đột nhiên mỉm cười.

- Nói!

Mai Trường Thanh biết, có thể bình yên đột phá vòng vây hay không, mấu chốt nằm ở Trần Vũ.

Chỉ bằng việc Trần Vũ có thể liên tục phát ra năm vòng sóng âm công kích, hơn nữa uy lực còn vượt qua Viên Lực thì chỉ cần một mình đối phương thi triển là đủ.

- Chém giết Xà Vương!

Trần Vũ lập tức nói.

Nghe vậy, sắc mặt ba người Mai Trường Thanh đều thay đổi.

- Trần Vũ, ngươi không nên được voi đòi tiên! Xà Vương này có thể so với Hậu Thiên trung kỳ trở lên, giết nó dễ vậy sao?

Bàng Thiên Thành nổi giận mắng.

Trần Vũ mỉm cười nhìn về phía Y sư tỷ.

Y sư tỷ trầm ngâm nói:

- Thi thể yêu thú trong cơ thể Xà Vương còn chưa tiêu hóa hết, hành động chậm chạp hơn ngày thường, chiến lực còn không đến bảy thành. Nếu có Hóa Khí cảnh ra tay, dựa vào sóng âm công kích của Trần sư đệ và sự phối hợp của mấy người chúng ta, có lẽ phần thắng cũng không nhỏ.

- Được! Ta đáp ứng ngươi!

Ánh mắt Mai Trường Thanh lóe lên, đột nhiên đồng ý.

Thực ra, chém giết Xà Vương và đột phá vòng vây cũng không khó khăn hơn bao nhiêu.

Ngoài ra, trong hang động Xà Vương còn có không ít thiên tài địa bảo, một khi đánh chết Xà Vương, liền có thể vơ vét sạch toàn bộ hang này, chiếm được rất nhiều tài nguyên trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Túi mật Xà Vương tới tay

Sở quốc, chiến trường thành Lô Vân.

Bức màn huyết sắc ngưng kết trên chiến trường, mặc dù vòng xoáy do sương mù huyết sắc hóa thành vẫn còn, nhưng người khác cũng không thể vào tiếp nữa.

Phụ cận thạch đài bên dưới bức màn huyết sắc tập trung không ít cao tầng của ba tông và Cốt Ma Cung.

Trong đó, tông chủ của ba tông và Phục cung chủ khoanh chân nhắm mắt ngồi, chia làm hai bên thạch đài.

Bỗng nhiên...

Khu vực doanh trướng của Cốt Ma Cung xa xa, chợt vang lên một tiếng rít gào, trong thanh âm tràn ngập tức giận phẫn nộ.

- Là ai? Kẻ nào giết con trai ta?

- Hài nhi của ta vừa mới thức tỉnh lực lượng huyết mạch, sao có thể bỏ mình nhanh như vậy...

Thanh âm băng lãnh thấu xương từ xa xa cấp tốc tiếp cận.

- Thượng Quan hộ pháp?

Trận doanh của hai bên có đông đảo cao nhân Hóa Khí cảnh, nhìn một trung niên tóc tím mặc kim giáp lướt qua bầu trời.

Đường nét gương mặt của trung niên này rất giống với Thượng Quan Kỳ.

Người này chính là cha của Thượng Quan Kỳ - Thượng Quan hộ pháp.

Trong Cốt Ma Cung, ngoại trừ Thái Thượng trưởng lão và cung chủ ra, thực lực và địa vị của Thượng Quan hộ pháp này là cao nhất.

- Thượng Quan hộ pháp, ngươi xác định Thượng Quan Kỳ đã bỏ mình?

Phục cung chủ lộ vẻ kinh ngạc.

Thượng Quan Kỳ vậy mà đã thức tỉnh lực lượng huyết mạch, ngay cả hắn cũng không biết điều này.

Nếu thật sự là như vậy, đệ tử thuộc trận doanh của ba tông hầu như không có người nào có thể chính diện chém giết được Thượng Quan Kỳ.

Trừ phi...

Thượng Quan Kỳ tự tìm đường chết, đối kháng với yêu thú hoặc Cổ Thú cường đại trong Huyết Táng Thiên Viên.

- Nửa năm trước, ta đã bố trí cho Kỳ nhi một tấm "Bổn Mệnh bài", lúc hắn bỏ mình hoặc hấp hối thì Bổn Mệnh bài sẽ có phản ứng.

Thượng Quan hộ pháp hít sâu một hơi.

Dứt lời... Lòng bàn tay hắn mở ra, chỉ thấy một khối lệnh bài vỡ tan nằm trong đó.

Đám trưởng lão Cốt Ma Cung đều không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, thậm chí có không ít người than thở tiếc hận.

Trong ba tông và Cốt Ma Cung, chỉ có một vài đệ tử bí truyền hoặc chân truyền có địa vị cực cao mới có thể bỏ ra nổi tài liệu để làm một cái Bổn Mệnh bài.

Bổn Mệnh bài bình thường cần phải dung nhập tinh huyết của ký chủ, tạo thành một loại cảm ứng huyền diệu khó giải thích.

Một khi Bổn Mệnh bài vỡ vụn, tám chín phần mười ký chủ đã bỏ mình.

Huống chi, Thượng Quan Kỳ hiện nay đang ở trong khu vực nguy hiểm vô cùng như Huyết Táng Thiên Viên.

- Thượng Quan hộ pháp, chuyện này chỉ có thể đợi sau khi Huyết Táng Thiên Viên kết thúc, sau đó hỏi thăm đệ tử bổn cung, truy tra thủ phạm thôi.

Một tên trưởng lão của Cốt Ma Cung an ủi.

- Ta cơ bản đã xác định được kẻ hiềm nghi rồi.

Ánh mắt Thượng Quan hộ pháp trở nên lạnh lẽo, quét về phía khu vực của Vân Nhạc môn.

Chính xác mà nói thì ánh mắt của hắn cố định trên người Mao trưởng lão.

- Ồ? Thượng Quan hộ pháp đang hoài nghi đồ nhi Trần Vũ của ta giết chết con ngươi?

Mao trưởng lão ngạc nhiên.

Hắn hiển nhiên cũng biết được cừu hận giữa Thượng Quan Kỳ và Trần Vũ.

Nếu Thượng Quan Kỳ không thức tỉnh lực lượng huyết mạch, có lẽ Mao trưởng lão sẽ cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Thế nhưng, sau khi thức tỉnh huyết mạch, chiến lực đề thăng không nhỏ, huống chi tu vi của Thượng Quan Kỳ còn cao hơn Trần Vũ.

- Hừ! Trong các đệ tử của ba tông tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên, chỉ có Trần Vũ kia là cừu địch duy nhất của hài nhi ta, cũng là cựu địch cả đời. Cái chết của Kỳ nhi, nhất định hắn không thoát khỏi liên quan.

Thượng Quan hộ pháp xác định.

Trước khi Huyết Táng Thiên Viên mở ra, hắn vẫn nhớ dáng vẻ căm hận của Thượng Quan Kỳ, lúc nào cũng lẩm bẩm hai chữ "Trần Vũ".

- Ha ha... lão phu ngược lại rất hi vọng người này bị đệ tử của ta chém giết. Giết rất tốt! Giết thống khoái! Có thể đánh chết đệ tử bí truyền của quý cung, còn là thiên tài tuyệt đỉnh thức tỉnh huyết mạch, đây là vinh dự bực nào chứ?

Mao trưởng lão đắc ý cười ha hả.

Nghe vậy, đám cao tầng của ba tông đều vỗ tay cười sảng khoái. Mặc dù bọn hắn đều cảm thấy Trần Vũ tuyệt đối không có năng lực này.

- Tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên là cạnh tranh công bằng. Chết rồi thì chỉ có thể tự trách thực lực không đủ, thời vận không tốt mà thôi.

Một đám trưởng lão liên tục phụ họa Mao trưởng lão.

- Các ngươi...

Trong mắt Thượng Quan hộ pháp tràn ngập lửa giận và sát cơ, nhưng chỉ có thể tạm thời đè xuống.

Hắn tất nhiên hiểu đạo lý này, nhưng người chết là ái tử của hắn. Chuyện này đổi lại bất kỳ vị cao tầng nào ở đây, e rằng cũng không thể bình tĩnh nổi.

...

Huyết Táng Thiên Viên, sâu trong Xà quật.

Ầm... Ầm...

Một trận chiến đấu kinh khủng đang diễn ra trong hang động Xà Vương.

Tổng cộng sáu tên đệ tử của hai bên trận doanh ba tông và Cốt Ma Cung đang liên thủ cùng nhau để đối kháng một con Xà Vương khổng lồ.

Grào... Grào...

Trần Vũ và nam tử họ Viên thay nhau thi triển Đồng Sư Hống, sóng âm sóng khí cuồng bạo như tiếng chuông thỉnh thoảng quét về phía Xà Vương và đàn rắn gần đó.

Trong đó, mỗi lần Trần Vũ phát động hai lần bí thuật sóng âm thì nam tử họ Viên mới thi triển một lần.

Ngoại trừ Xà Vương ra, đàn rắn xung quanh đều thất khiếu chảy máu, thân thể giãy dụa thống khổ, do Dịch Vân Phi và Y sư tỷ phục trách chém giết.

Luận uy lực, sóng âm công kích của Trần Vũ càng mạnh hơn.

Một khi hắn phát động Đồng Sư Hống, có thể khiến bầy rắn kinh sợ, thậm chí sử dụng nhiều lần còn có thể chấn động chết những hung xà Luyện Tạng kỳ thực lực yếu.

Thậm chí, ngay cả Xà Vương cũng bị Đồng Sư Hống của hắn ảnh hưởng một ít.

Ảnh hưởng dù nhỏ, nhưng thực lực của Xà Vương hiện nay cũng không phải ở đỉnh phong, lại thêm đối mặt với công kích của Mai Trường Thanh và Tên Hề Ác Ma, vẫn phát huy tác dụng không nhỏ.

- Nghiệt súc!

Mai Trường Thanh cầm một cây gậy trúc màu xanh, thi triển ra một mảnh trúc ảnh màu xanh đen, những nơi trúc ảnh đi qua đều phát ra tiếng nổ tung dữ dội, uy năng kinh người.

Gậy trúc này chính là một kiện tinh phẩm trong Bảo Khí trung phẩm.

Đối với cường giả mới bước vào Hóa Khí Hậu Thiên mà nói, tinh phẩm trong Bảo Khí trung phẩm đã là vũ khí thuận tay hiếm có rồi.

Ầm... Ầm...

Từng đạo trúc ảnh xanh đen nổ tung, đánh lên người Xà Vương, lưu lại từng đạo vết máu đáng sợ, thương thế không ngừng tích lũy.

Bàng Thiên Thành tay cầm Lang Nha Bổng thỉnh thoảng phụ trợ, hung hăng đập lên vết thương của Xà Vương.

Xà Vương lúc này còn đang tiêu hóa yêu thú trong bụng, hành động chậm chạp, hơn nữa bị sóng âm công kích ảnh hưởng, nên càng lúc càng chật vật, lực bất tòng tâm.

- Chém!

Trần Vũ tay cầm Ám Xà kiếm, đột nhiên đâm một kiếm vào vết thương trên người Xà Vương.

Phốc...

Kịch độc của Ám Xà kiếm dẫn vào trong cơ thể Xà Vương, mặc dù không thể tạo thành vết thương trí mạng đối với yêu thú Hóa Khí Hậu Thiên, thế nhưng lại đủ mở rộng thương thế, giảm bớt năng lực hành động.

Một lúc sau...

Vù...

Trong chiến đấu hỗn loạn, một con tiểu côn trùng đột nhiên chui vào một vết thương lớn trên người Xà Vương.

Chi tiết này rất bí ẩn, trong lúc chiến đấu hỗn loạn và ánh sáng trong hang tối mờ, không ai có thể lưu ý được.

Ánh mắt Trần Vũ chớp động, thầm thở phào một hơi.

Chiến đấu về sau, Xà Vương càng lực bất tòng tâm, thậm chí bắt đầu kinh hoàng bỏ trốn.

Thế nhưng, thương thế của Xà Vương cũng không nhẹ, cộng thêm thi thể yêu thú trong bụng còn chưa tiêu hóa hết, đồng thời độc lực và côn trùng trong cơ thể làm loạn, dẫn đến chiến lực và hành động càng lúc càng giảm mạnh.

Tất cả những yếu tố này dẫn đến việc nó căn bản không có khả năng trốn thoát đám người vây giết.

Grào... Grào...

Trần Vũ và nam tử họ Viên dồn lực phát động một đợt sóng âm công kích.

Mai Trường Thanh cầm gậy trúc bám theo như bóng với hình, đánh cho Xà Vương không ngừng hét thảm.

Một lúc sau...

- Chết đi!

Gậy trúc trong tay Mai Trường Thanh đột nhiên hóa thành một đoàn trúc ảnh sắc bén đáng sợ, đâm vào miệng máu của Xà Vương, xuyên thủng cả yết hầu.

Ầm... Ầm...

Lang Nha Bổng của Tên Hề Ác Ma cũng đánh vào mắt Xà Vương, máu tươi bắn tung tóe.

Xà Vương giãy dụa hồi lâu, máu chảy thành sông, từ từ mất đi phản kháng.

Vù...

Thân hình Trần Vũ đột nhiên lóe lên, xông tới một đoạn phần bụng nào đó của Xà Vương, đưa tay luồn vào lỗ thủng đã bị côn trùng cắn xé tạo thành từ trước.

Phốc...

Trần Vũ đưa tay kéo mạnh một cái, chộp được một cái mật rắn cực lớn, vẻ mặt mừng rỡ không thôi.

Đồng thời, Ngân Nguyệt Trùng Vương cũng nhảy ra khỏi thân thể Xà Vương, thân trùng béo mập tròn vo, tựa như vừa được ăn một bữa tiệc phong phú mỹ vị.

Trần Vũ có thể thấy được khí tức của Ngân Nguyệt Trùng Vương dường như đã tăng trưởng vài phần.

Có thể thấy được: toàn thân Xà Vương đều là bảo, Ngân Nguyệt Trùng Vương gặm nhấm những khí quan trọng yếu trong cơ thể nó, đạt được ích lợi không nhỏ.

Trần Vũ vừa thu hồi mật rắn, đột nhiên cảm nhận được một trận hàn ý chí mạng ập tới, kèm theo đó là uy áp Hóa Khí cảnh.

Thịch thịch thịch...

Trái tim hắn đập mạnh một cái, Trần Vũ vội vàng lăn một vòng dưới đất, mượn thân thể Xà Vương che chở mà tránh né.

Ầm...

Một đạo trúc ảnh xẹt qua người Xà Vương, tạo thành một cái rãnh máu sâu nửa tấc, máu thịt bắn tung tóe.

Trần Vũ hít vào một ngụm khí lạnh, sống lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt đẫm.

Phải biết rằng, lực lượng phòng ngự của thân thể Xà Vương hầu như sánh ngang Bảo Khí trung phẩm bình thường, cho dù bây giờ đã chết thì cũng sẽ không yếu hơn quá nhiều, vậy mà vẫn không cản nổi một kích này. Nếu đổi lại là thân thể máu thịt bình thường của nhân loại, e rằng cũng không khác tờ giấy là bao.

- Phản ứng rất nhanh!

Mai Trường Thanh nhếch miệng cười lạnh lùng, tay cầm gậy trúc chỉ vào Trần Vũ đang lăn dưới đất.

Chạy nhanh!

Cùng lúc đó, Dịch Vân Phi và Y sư tỷ cũng cấp tốc nhằm hướng bên ngoài Xà quật chạy đi.

Tên Hề Ác Ma cười gằn một tiếng, cùng nam tử mặc chiến giáp họ Viên đuổi theo giết hai người Dịch Vân Phi đã trọng thương.

Mà Trần Vũ thì bị Mai Trường Thanh nhìn chằm chằm.

Một chọi một, đối mặt Hóa Khí cảnh.

Trái tim Trần Vũ thoáng trầm xuống, đây là khiêu chiến lớn nhất kể từ khi hắn chào đời đến nay.

Mấu chốt là, lúc này Mai Trường Thanh không hề khinh thường chút nào, ngay cả vũ khí cũng đã lấy ra.

Vù...

Trong tay Trần Vũ bỗng nhiên xuất hiện một viên cầu đen nho nhỏ.

- Âm Hỏa Châu!

Sắc mặt Mai Trường Thanh hơi đổi, hiển nhiên nhận ra lai lịch của châu này.

Nếu ở khu vực trung tâm bộc phát của Âm Hỏa Châu, uy năng thậm chí có thể uy hiếp, thậm chí trọng thương Hóa Khí Hậu Thiên.

Nhưng rất nhanh, Mai Trường Thanh lại mỉm cười châm chọc:

- Ngươi ở trong bóng tối sử dụng châu này, có lẽ còn có thể uy hiếp ta vài phần. Nhưng bây giờ chính diện sử dụng...

Chỉ dưới tình huống "không có phòng bị" thì châu này có thể uy hiếp đến Hóa Khí Hậu Thiên.

- Thật sao?

Trần Vũ cười lạnh một tiếng.

Vừa dứt lời, Mai Trường Thanh đột nhiên cảm thấy tầng đất đá dưới chân truyền đến động tĩnh.

Vù...

Một khắc sau, một điểm đen màu bạc đã cắn trúng bàn chân Mai Trường Thanh.

- Cùng một loại sai lầm, ta tuyệt đối sẽ không phạm lần thứ hai.

Mai Trường Thanh cười lạnh, dưới chân vận chuyển chân khí, hung hăng đạp xuống đất.

Ầm...

Đất đá sụp đổ, một cước này đạp cho Ngân Nguyệt Trùng Vương chìm sâu vào tầng đất đá, sống chết không rõ.

Thế nhưng, còn không đợi Mai Trường Thanh đắc ý thì Trần Vũ phía đối diện đột nhiên phình bụng lên, giống như một cái vại nước, khí lưu xung quanh

đều bị hút vào.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Trần Vũ vừa thi triển Đồng Sư Hống, đồng thời trái tim cũng giữ lực đến mức tận cùng.

Grào...

Một tiếng gầm như chuông lớn gõ vang, chấn động sơn nhạc, tựa như âm thanh từ trong miệng Thượng Cổ hung thú phát ra.

Ầm...

Trong chớp mắt, hai bên vách núi đều run rẩy chấn động, đất đá bay tán loạn, thậm chí vách núi xuất hiện vết rách, hung xà thực lực hơi yếu kém ở gần đó đều bạo thể mà chết, máu thịt tung tóe.

Chỉ thấy một đoàn sóng âm sóng khí như kinh lôi làm dấy lên một trận sát phong cuồng bạo, tạo thành thế công hình quạt cuốn thẳng về phía Mai Trường Thanh.

- Cái gì?

Mai Trường Thanh chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân nhộn nhạo, đầu óc choáng váng ong ong, trước mắt như xuất hiện ảo giác.

Tiếng rống kinh thế này dù Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp cách ngoài mười mấy trượng cũng nghe được, cảm thấy hãi hùng khiếp vía không thôi.

Mai Trường Thanh giật mình, không ngờ lúc trước đối phương thi triển Đồng Sư Hống vẫn còn bảo lưu.

Thì ra, trước đó Trần Vũ thi triển Đồng Sư Hống chỉ phát huy tám thành thực lực, trải qua thực tiễn kiểm chứng, đúng là có thể tạo thành ảnh hưởng biên độ cực nhỏ cho Xà Vương.

Mà bây giờ, hắn không chỉ phát động mười thành uy lực mà còn sử dụng kỹ xảo giữ lực của trái tim, tăng cường cường độ.

Uy lực của tiếng hống lập tức tăng phúc ba, bốn thành.

Ầm...

Mai Trường Thanh đánh giá sai sót, dẫn đến không thể phòng bị, thân thể chấn động, khí huyết sôi trào, màng nhĩ gần như bị chấn nứt. Nếu không phải chân khí kịp thời hộ thể, e rằng ngay cả tạng phủ và khí quan cũng sẽ bị hao tổn.

Quan trọng nhất là... thân thể hắn bây giờ có chút cứng đờ, thậm chí còn hơi lảo đảo nửa nhịp hô hấp.

Thời gian nửa nhịp hô hấp trong lúc phát sinh đại chiến cũng đủ để ảnh hưởng thành bại, thậm chí ảnh hưởng sinh tử.

Mặc dù Trần Vũ không cùng cấp bậc với Mai Trường Thanh, nhưng vẫn đủ sức ném Âm Hỏa Châu trong tay tới khu vực gần Mai Trường Thanh nhất.

- Không!

Mai Trường Thanh gầm lên một tiếng, mắt thấy viên Âm Hỏa Châu rơi xuống trước mặt, bộc phát một luồng diễm quang xích hồng cuồng bạo.

Ầm... Ầm...

Lấy Mai Trường Thanh làm trung tâm, sóng nhiệt và hỏa diễm đỏ sậm kèm theo từng trận hắc phong nháy mắt nuốt chửng phạm vi mười trượng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Thoát khỏi cường địch

Vù...

Khoảng khắc sau khi Trần Vũ ném "Âm Hỏa Châu", liền sử dụng kỹ xảo trái tim giữ lực, nhằm hướng bên ngoài cửa hang Xà quật mà lao đi.

Lúc chạy đi, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng gào thét đáng sợ của Mai Trường Thanh ở phía sau.

Có thể nói, Mai Trường Thanh bị nổ tung tại trung tâm uy lực bạo phát của Âm Thạch Châu, dù có chân khí hộ thể thì cũng khó mà toàn thân rút lui.

- Âm Hỏa Châu nhiều nhất chỉ có thể khiến Mai Trường Thanh trọng thương...

Gương mặt Trần Vũ hết sức căng thẳng, càng gia tốc chạy ra khỏi hang động.

Đúng lúc này...

Ầm... Ầm... Ầm...

Vách núi sau lưng chấn động nổ vang, giống như một đoạn thông đạo của hang động đã bị uy lực của Âm Hỏa Châu nổ sụp.

Ồ?

Trần Vũ lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

Theo lý thuyết, vách núi trong Xà quật này cực kỳ cứng rắn, ngay cả Hóa Khí cảnh cũng khó có thể tạo thành thương tổn.

Dường như việc Âm Hỏa Châu nổ sụp một đoạn thông đạo cũng có chút gượng ép.

Kỳ thực, có hai điểm mà Trần Vũ không chú ý đến.

Điểm thứ nhất, thông đạo động quật tương đối chật hẹp, mà phạm vi nổ tung và lan tràn của Âm Hỏa Châu có thể đạt tới gần mười trượng.

Trong khu vực hẹp như vậy, uy lực bộc phát của Âm Hỏa Châu lại càng tập trung.

Tiếp đó, trước khi Trần Vũ ném ra Âm Hỏa Châu, hắn đã phát động "Đồng Sư Hống" phiên bản giữ lực tăng phúc cường độ.

Đồng Sư Hống chấn động vách núi thông đạo, tạo thành một loại cộng hưởng nào đó, đã khiến vách núi sinh ra vết rạn nứt.

Vì vậy, một viên Âm Hỏa Châu mới tạo nên phản ứng dây chuyền, nổ sập một đoạn nhỏ thông đạo.

...

Ộc...

Hứng chịu một kích của Âm Hỏa Châu, Mai Trường Thanh kinh hãi, phun ra một búng máu. Chân khí hộ thân bên ngoài cơ thể vỡ vụn, ngay cả Bảo Khí hộ giáp trung phẩm cũng hóa thành một đống mảnh vỡ cháy đen.

Thân hình Mai Trường Thanh nhoáng lên, cấp tốc né tránh, sắc mặt trắng bệch, bị thương không nhẹ.

Ầm... Ầm... Ầm...

Còn không đợi hắn kịp thở phào nhẹ nhõm thì núi đá bắt đầu sụp đổ, nháy mắt nhấn chìm thông đạo.

- Không...

Mai Trường Thanh kinh hãi quát to, chân khí điên cuồng bộc phát, chống lại vách đá đang sụp đổ.

Cùng lúc đó, Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp đang lần lượt truy kích hai người Y sư tỷ và Dịch Vân Phi.

Sau khi rời miệng hang vài chục trường liền nghe thấy tiếng nổ ầm ầm sau lưng.

Đương nhiên, bọn họ không nghe thấy âm thanh của Mai Trường Thanh, cho nên còn cho rằng thông đạo bị uy lực giao chiến phá hỏng.

Hai người có chút chần chờ, nhưng vẫn dựa theo ước định với Mai Trường Thanh lúc trước, phụ trách truy đuổi hai người Thủy Nguyệt phái.

Theo ước định: Trần Vũ giao cho một mình Mai Trường Thanh phụ trách.

Hai người cũng vô cùng yên tâm.

Đường đường là đệ nhất thiên tài Cốt Ma Cung, thiên tài Hóa Khí cảnh, đối phó với một Luyện Tạng trung kỳ còn không phải là tiện tay hay sao?

- Tách ra chạy!

Y sư tỷ và Dịch Vân Phi chạy ra khỏi cửa động quật, thoáng nhìn nhau một chút.

Hai người Thủy Nguyệt phái sợ nhất vẫn là Mai Trường Thanh. Bây giờ Trần Vũ lẻ loi một mình, bị Mai Trường Thanh bắt được, e rằng không kịp chống đỡ một hai nhịp hô hấp sẽ bị chém giết.

Một khi bị Mai Trường Thanh đuổi kịp, hai người chắc chắn phải chết.

Tách ra chạy thì tỉ lệ sinh tồn sẽ cao hợp tập trung lại một chỗ.

Hai người nào biết được, Mai Trường Thanh gây nên hoảng sợ trong lòng họ lại bị Trần Vũ gài bẫy một trận ở trong động quật.

Lúc này, Y sư tỷ và Dịch Vân Phi cuối cùng cũng quyết định tách ra chạy.

- Mỗi người một tên!

Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp trao đổi ánh mắt.

Y sư tỷ và Dịch Vân Phi hiện nay đều bị trọng thương trong chiến đấu dưới động quật, chiến lực hao tổn rất nhiều.

Tên Hề Ác Ma đuổi bắt Y sư tỷ, còn nam tử mặc chiến giáp thì truy kích Dịch Vân Phi.

Hai người vừa mới đuổi được mười mấy trượng.

Vù...

Trong hang động nhảy ra một thân ảnh cực nhanh, tốc độ còn vượt qua bốn người đang chạy trốn và truy đuổi.

Hai người Cốt Ma Cung vô thức cho rằng đó là Mai Trường Thanh.

- Trần Vũ!

Tên Hề Ác Ma dùng khóe mắt nhìn thấy thân ảnh mơ hồ kia, lập tức kinh hãi.

Chẳng lẽ, với thực lực của Mai Trường Thanh mà vẫn không thể giữ lại Trần Vũ?

Lúc Trần Vũ chạy ra khỏi động quật.

Rầm rầm...

Một thân ảnh thiếu niên đầu tóc rối bù, bộ dạng chật vật, máu me khắp người từ trong đống phế tích chui ra.

- Trần... Vũ...

Trong mắt Mai Trường Thanh lộ ra hàn quang lạnh lẽo thấu xương, cắn răng thốt ra từng chữ.

Ầm...

Trên người hắn bốc lên một luồng hắc khí mạnh mẽ, hóa thành một trận hắc phong, chấn cho đất đá xung quanh nát bấy.

Cùng lúc đó, Mai Trường Thanh lấy ra hai viên đan dược lấp lánh bỏ vào miệng.

Rất nhanh, sắc mặt tái nhợt của hắn đã bắt đầu ổn định lại.

- May nhờ hai viên đan dược trân quý này mà thương thế và nguyên khí của ta trong chốc lát đã khôi phục không ít...

Trên mặt Mai Trường Thanh lộ ra một tia đau lòng.

Vù...

Tàn ảnh lóe lên, Mai Trường Thanh theo lối thông đạo phế tích xông ra ngoài.

Tốc độ của hắn nháy mắt đạt tới cực hạn, mặc dù trọng thương cũng hơn xa bất kỳ đệ tử tinh anh nào trong Huyết Táng Thiên Viên.

...

Hai canh giờ sau...

Trong khu rừng Huyết Táng Thiên Viên.

Vù... Vù...

Hai bóng người một trước một sau đuổi trốn.

Chạy phía trước là một thiếu niên cao lớn, người truy kích phía sau là một thiếu niên tóc dài anh tuấn, chẳng qua quần áo có chút vỡ tan, trên người còn có không ít vết máu khô, sắc mặt trắng bệch, cực kỳ âm trầm.

Hai người này tất nhiên là Trần Vũ và Mai Trường Thanh.

- Hắc hắc, Mai Trường Thanh! Ngươi không chữa trị tốt thương thế, lại truy đuổi ta một hai canh giờ, không sợ lưu lại ám tật, dẫn đến tương lai khó tấn thăng Hóa Khí cảnh sao?

Trần Vũ mỉm cười nói.

Đoạn đường này chạy trốn, hắn vòng vo rất nhiều nơi, phần lớn chọn những như vậy nhiều chướng ngại vật.

Mặc dù hắn có giày da dưới chân tương trợ và trái tim giữ lực có thể gia tốc, nhưng tại phương diện tốc độ vẫn kém Mai Trường Thanh một bậc.

Phải biết rằng: nội tức của Trần Vũ hiện nay, hỏa hầu tinh thuần không gì sánh được, có thể so với Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, thân pháp đã sớm vượt qua xiềng xích cấp bậc.

Cộng thêm trái tim giữ lực, hắn hoàn toàn đủ sức so tốc độ với Vô Gian Đạo Tặc.

Mà Mai Trường Thanh ở phía sau vì bị thương, nên tốc độ tối đa chỉ bằng tám, chín thành thời kỳ đỉnh phong.

Ực ực...

Trong lúc Trần Vũ chạy trốn, hắn lấy ra một cái bình nhỏ, nhanh chóng uống một ngụm chất lỏng trong suốt lấp lánh.

Thoáng chốc, trái tim trong cơ thể Trần Vũ nổi lên một luồng hấp lực, nhanh chóng hấp thu dược hiệu của Thiên Duẩn Dịch.

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân Trần Vũ đã khôi phục nguyên khí, tinh khí thần đạt tới đỉnh phong, tiếp tục sử dụng kỹ xảo trái tim giữ lực để gia tốc.

- Tiểu tặc gian xảo này...

Mai Trường Thanh cắn răng.

Trong quá trình truy kích kéo dài này, hắn cảm thấy thương thế trong người đang âm thầm có xu thế phát tác.

Đoạn đường truy kích này, tốc độ của hắn hơi chiếm ưu thế.

Chẳng qua, Trần Vũ lại không chính diện giao phong với hắn, chỉ mượn nhờ hoàn cảnh địa lý bên trong Huyết Táng Thiên Viên để giảm bớt thế công của Mai Trường Thanh.

Đã từng có một lần, Trần Vũ cố ý xông vào một đàn hung thú, thậm chí khiêu khích Vương thú Hóa Khí cảnh, tạo nên hỗn loạn không nhỏ.

Thế nhưng, trước đây Mai Trường Thanh từng truy đuổi Vô Gian Đạo Tặc, đã hấp thu kinh nghiệm giáo huấn, nên đã có phòng bị từ trước, cố gắng hết sức phong tỏa Trần Vũ, một lòng vây giết hắn.

Dự định của hắn là dựa vào ưu thế tu vi Hóa Khí cảnh, khiến Trần Vũ bị tiêu hao mệt chết.

Bởi vì Mai Trường Thanh phát hiện, đối phương dường như thông qua một loại bí thuật nào đó để tăng tốc độ bạo phát, tin rằng không thể kéo dài được.

Thế nhưng, hai canh giờ qua đi, Trần Vũ phía đối diện vẫn không hề kiệt sức.

Càng khó hiểu là "Thiên Duẩn Dịch" trong truyền thuyết mà Trần Vũ chiếm được, chỉ cần uống một ngụm nhỏ là có thể khôi phục nguyên khí và thương thế bình thường.

Cứ qua nửa canh giờ, Trần Vũ lại uống một ngụm nhỏ.

Xem ra, Thiên Duẩn Dịch mà Trần Vũ phục dụng có hiệu quả tốt kinh người.

Bên cạnh đó, thể chất và năng lực khôi phục của Trần Vũ đều vượt xa người thường.

Trong quá trình Mai Trường Thanh truy kích, hắn cũng thỉnh thoảng cách không công kích, đánh trúng Trần Vũ.

Thế nhưng đối phương không chỉ thể phách phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, mà còn dựa vào các chướng ngại vật để giảm thương tổn đến mức lớn nhất.

Thương thế bình thường, Trần Vũ có thể dựa vào thể chất cường đại của mình liền có thể nhanh chóng tự lạnh.

Mai Trường Thanh cũng phát hiện điểm này.

- Chẳng lẽ tiểu tử này có loại thể chất huyết mạch nào đó trong truyền thuyết?

Mai Trường Thanh không khỏi thầm suy đoán.

...

Dọc đường, hai người bằng vào tốc độ kinh người, thỉnh thoảng chạy qua trước mặt một ít đệ tử của ba tông hoặc Cốt Ma Cung.

- Mai Trường Thanh... Trần Vũ?

Đám đệ tử của hai bên trận doanh đều nhìn thấy hai người một đuổi một trốn, không nhịn được trợn mắt há hốc mồm.

Tốc độ của hai người này quả thực quá nhanh.

Đệ tử bình thường, cho dù muốn thầm trợ giúp một bên nào cũng bất lực.

Trên một ngọn núi trong rừng.

Sáu bảy tên đệ tử Vân Nhạc môn gồm Côn Lăng, Phương Hạo Phi, Đồng Ngọc Linh, Tạ Tinh,... đều đang đối phó với gần mười con vượn tay dài cấp bậc Luyện Tạng kỳ, trong đó con vươn tay dài lớn nhất thậm chí có thực lực tiếp cận Hóa Khí cảnh.

Những con vượn tay dài này tử thủ một gốc đại thụ che trời, trên cây kết một ít trái cây huyết sắc.

Vù... Vù...

Bỗng nhiên, hai đạo thân ảnh với tốc độ kinh người, một trước một sau xẹt qua phụ cận.

Thật nhanh!

Côn Lăng tập trung nhìn kỹ, không khỏi run sợ thất thanh:

- Hóa Khí cảnh... Là Mai Trường Thanh!

- Người phía trước hình như là Trần sư đệ!

Phương Hạo Phi và Đồng Ngọc Linh liếc nhìn nhau, vẻ mặt tràn ngập chấn kinh và lo lắng.

- Là Trần sư đệ! Chẳng qua thoạt nhìn bộ dạng của Mai Trường Thanh cực kỳ tả tơi phẫn nộ, y phục rách nát, dường như còn bị thương không nhẹ.

Côn Lăng không thể tin mà nói.

Hắn không tin là tốc độ của Trần Vũ đạt tới tầng thứ này, dường như còn từng khiến Mai Trường Thanh gặp thua thiệt, hơn nữa trong thời gian ngắn còn không làm gì được Trần Vũ.

- Chúng ta có nên trợ giúp Trần sư đệ một tay không?

Đồng Ngọc Linh hỏi.

- Trợ giúp?

Phương Hạo Phi trợn mắt một cái, nói:

- Chúng ta căn bản không theo kịp tốc độ của hai người này. Hơn nữa, chỉ riêng một mình Mai Trường Thanh là có thể khiến chúng ta toàn diệt rồi.

- Lúc này chúng ta ứng phó với đám vượn tay dài này cũng cực kỳ tốn sức. Muốn cướp đoạt Huyết Nguyên Quả trong truyền thuyết ở trên cây... e rằng phải trả giá nhất định.

Côn Lăng cười khổ lắc đầu.

Vài canh giờ sau...

Trần Vũ vẫn bảo trì tốc độ đỉnh phong, chạy đến trước một hồ nước.

Sau lưng hắn lại không thấy bất kỳ thân ảnh truy tung nào.

Phù...

Trần Vũ thở phào một hơi, cảm thấy thân thể, nhất là hai chân truyền đến cảm giác uể oải.

Liên tục duy trì trái tim giữ lực để tăng sức bộc phát cũng ảnh hưởng không nhỏ tới thân thể.

Cách đây một canh giờ, thương thế của Mai Trường Thanh từ từ bộc phát, nguyên khí tiêu hao quá lớn, rốt cuộc cũng đành từ bỏ truy kích.

Suy cho cùng, lúc trước Mai Trường Thanh lực chiến quần xà, còn là chủ lực đối kháng Xà Vương, nên nguyên khí đã tiêu hao không nhỏ.

Vù...

Trần Vũ đến bên cạnh hồ nước, tìm một cái hốc cây ẩn nấp, chém giết hung thú bên trong, sau đó ngồi xuống.

Lúc này hắn lấy ra túi mật Xà Vương đang nhỏ máu tí tách, trên mặt hiện vẻ mừng rỡ.

Không hề do dự chút nào, Trần Vũ lại lấy ra Thổ Linh Tham 200 năm tuổi, chế biến thành một bình Luyện Thể dịch chất lượng cao nhất.

- Bình Luyện Thể dịch này đủ cho ta dùng trong ba ngày, hẳn là trùng kích xương đồng đại thành cũng không có vấn đề gì.

Trần Vũ thầm mong đợi.

Một khi xương đồng đại thành, Trần Vũ có thể dựa vào lực lượng thể phách của mình mà hoành hành vô địch dưới Hóa Khí cảnh.

Huống chi, với thể chất cường đại của bộ thân thể này, xương đồng đại thành của hắn còn hơn xa người bình thường, phối hợp với những thủ đoạn khác, cho dù là Hóa Khí Hậu Thiên bình thường cũng có thể đối kháng được.

Như vậy chiến lực của hắn tăng phúc còn lớn hơn so với tấn thăng Luyện Tạng hậu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Xương đồng đại thành

Trần Vũ tay cầm một bình thuốc luyện thể, vừa mới chuẩn bị phục dụng.

Vù...

Đúng lúc này, phụ cận hồ nước đột nhiên có một thân ảnh áo trắng kinh hoàng chật vật chạy tới.

Hả?

Trần Vũ cảm giác thân ảnh này nhìn có chút quen mắt, nhìn kỹ lại thì ra là Dịch Vân Phi.

Gặp phải đối phương ở chỗ này, Trần Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, suy cho cùng thì lúc hắn chạy trốn, thực tế đều vòng vòng xung quanh, chuyên tìm những nơi nhiều chướng ngại vật, cho nên khoảng cách đường thẳng cũng không xa.

Y phục của Dịch Vân Phi tán loạn, trên người nhiều vết thương, khí sắc không tốt, nhưng vẻ mặt lại có chút mừng rỡ.

Trong quá trình chạy trốn chết trước đó, hắn cũng xuất ra một đòn sát thủ, thời khắc mấu chốt đánh trọng thương nam tử mặc chiến giáp của Cốt Ma Cung chủ, vì vậy mới khó khăn thoát được đuổi giết.

May mắn là Mai Trường Thanh không đuổi tới đây, bằng không với thân thể trọng thương của hắn, e rằng dù có nhiều bài tẩy hơn cũng không thể may mắn chạy thoát.

- Hừ! Còn phải cảm tạ tên Trần Vũ kia, vào thời khắc mấu chốt làm kẻ chết thay...

Dịch Vân Phi cười lạnh, đầy vẻ châm biếm.

Vào thời khắc mấu chốt, Trần Vũ bị Mai Trường Thanh quấn lấy, dưới tình huống một chọi một, Trần Vũ chắc chắn phải chết.

Mà hắn cũng thừa dịp đó mà thắng được cơ hội chạy trốn.

Mượn tay địch nhân để diệt đi cừu địch trong lòng, tiện thể tránh được một kiếp, miễn bàn lúc này Dịch Vân Phi sảng khoái như thế nào.

Bỗng nhiên, Dịch Vân Phi cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, kình phong nặng nề rít gào lao tới.

Vù...

Một thanh giáo lạnh lẽo rạch phá hư không, kéo theo một chuỗi tàn ảnh màu tím, sát khí rít gào, mũi giáo bạc lóe lên, đâm trúng Dịch Vân Phi.

Dịch Vân Phi dù cố hết sức né tránh, nhưng vẫn bị giáo kia xuyên thủng vai, chỉ cách trái tim nửa tấc.

Phốc...

Mũi giáo bạc xuyên qua thân thể hắn, máu tươi tí tách nhỏ xuống.

- Giáo... Trần Vũ...

Thân thể Dịch Vân Phi cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Hắn miễn cưỡng quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên cao lớn quen thuộc đang từ trong rừng cây phụ cận chạy tới.

Bịch...

Dịch Vân Phi ngã trên mặt đất, suy yếu vô lực, vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ tuyệt vọng.

Hắn vốn đã bị thương nặng, hơn nữa bị lực lượng cường đại của thanh giáo xuyên qua thân thể, đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

- Ngươi... Làm sao có thể...

Dịch Vân Phi nhìn chằm chằm Trần Vũ, kinh hãi tuyệt vọng không thôi, thực sự không thể tin tưởng đối phương cho đến bây giờ vẫn còn sống.

- Để ta chết thay, còn ngươi thì thành công trốn thoát sao? Hắc hắc, khiến ngươi thất vọng rồi, Mai Trường Thanh kia e rằng bây giờ vẫn còn đang dưỡng thương khôi phục đấy.

Trần Vũ tới gần.

Chẳng qua, ánh mắt của hắn sắc bén, lập tức nhìn thấy một cánh tay của Dịch Vân Phi đang nắm chặt.

Lúc còn cách một khoảng chừng mười trượng, trong mắt Dịch Vân Phi mơ hồ hiện lên một tia độc ác và chờ mong.

Lúc này trong tay hắn nắm một viên "Băng Liệt Cầu", đây là đòn sát thủ mà mẹ hắn cho hắn trước khi tiến vào Huyết Táng Thiên Viên.

Cầu này có tổng cộng ba viên, lúc trước ứng phó với nam tử mặc chiến giáp đuổi giết đã dùng một viên, có thể khiến đối phương trọng thương,cuối cùng phải rút lui.

Nhưng bỗng nhiên.

Trần Vũ ngừng bước, lại lấy ra một cái Ngân Phong Giáo.

Đối mặt với một kẻ sắp chết, nếu như có thủ đoạn viễn trình để giết chết, tại sao phải đợi tới gần mới ra tay?

- Không...

Dịch Vân Phi gầm lên một tiếng, chuẩn bị ném vật trong tay ra.

Vù...

Ánh tím lóe lên, chỉ trong khoảng cách hơn mười trượng, giáo này lập tức bay tới.

Ầm...

Dịch Vân Phi bị một giáo thứ hai xuyên qua, cả người bay ngược ra ngoài mười mấy trượng, giãy dụa một lúc rồi tắt thở bỏ mình.

Trần Vũ đi tới trước thi thể của Dịch Vân Phi, phát hiện trong tay hắn là một hạt châu màu trắng, thể tích còn nhỏ hơn Âm Hỏa Châu của hắn.

- Thì ra là "Băng Liệt Cầu" do Thủy Nguyệt phái bí chế (*).

(*) bí mật chế tạo

Trần Vũ nhặt hạt châu màu trắng lên, trái tim trong cơ thể cảm nhận được một luồng lực lượng lạnh lẽo cường đại trí mạng, lòng bàn tay cũng cảm thấy rét lạnh vô cùng.

Hắn đã từng nhìn thấy loại Băng Liệt Cầu này trên chiến trường, có thể sánh ngang với Âm Hỏa Châu của Cốt Ma Cung.

Chỉ cần dung nhập nội tức vào câu này rồi ném ra là có thể tạo thành băng phong cực hàn, kèm theo vô số băng viên, có thể tạo ra lực sát thương cường đại.

Uy lực của nó tương đương một đòn toàn lực của Hóa Khí Hậu Thiên.

Luận phạm vi và sức sát thương, cầu này có lẽ hơi kém Âm Hỏa Châu, thế nhưng mục tiêu bị công kích hoặc nằm trong phạm vi ảnh hưởng sẽ bị sương lạnh đóng băng, thậm chí khiến tốc độ hành động giảm mạnh.

Sau đó, Trần Vũ lại nhặt túi trữ vật của Dịch Vân Phi lên, bắt đầu thanh lý.

Kết quả, Trần Vũ rất nhanh đã phát hiện viên "Băng Liệt Cầu" thứ hai, tính thêm viên trong tay thì hắn đã có hai viên.

Thân là con ruột của Tông chủ, chiến lợi phẩm trên người Dịch Vân Phi tất nhiên rất nhiều.

Chỉ riêng kiện Bảo Khí bảo kiếm trung phẩm của hắn đã có giá trị xa xỉ rồi.

Trong đó, Trần Vũ còn tìm được ba bốn loại trân tài trên 300 năm tuổi và gần mười loại trên 200 năm tuổi.

Ngoại trừ thiên tài địa bảo ra, Trần Vũ còn tìm thấy hai khối Ô Ngọc Tinh, hẳn là lúc ở trong hang động Xà Vương, Dịch Vân Phi đã thuận tay khai thác chúng.

Ô Ngọc Tinh là tài liệu chính để chế tạo Bảo Khí thượng phẩm, tất nhiên cực kỳ trân quý.

Sau này, Trần Vũ khẳng định sẽ phải dùng đến chúng.

Ồ?

Trong một góc xó của túi trữ vật, Trần Vũ tìm được một viên cầu kim loại, không khỏi lộ vẻ mừng rỡ.

Lúc đầu, ở đấu giá hội Ẩn Hồ có tổng cộng ba viên cầu kim loại, cái đầu tiên đã bị Dịch Vân Phi dùng giá cao mua mất.

Thể tích của cầu này không lớn, chất liệu cũng đặc thù, Dịch Vân Phi nghiên cứu không có kết quả, vẫn giữ lại bên người.

Vù...

Cầm viên cầu kim loại trong tay, một luồng hấp lực từ sâu trong trái tim tràn ra, hấp thu lực lượng huyền cơ không minh bên trong viên cầu.

Một khắc sau, trong không gian tối tăm chợt sáng lên từng điểm bạc lấp lánh.

Giống như lần trước, những điểm sáng màu bạc này cấp tốc tràn vào không gian tinh thể màu bạc hiện có.

Không gian tinh thể màu bạc lập tức bắt đầu khuếch trương.

Trần Vũ lộ ra vẻ mặt mừn rỡ, liền vội vàng tập trung ý thức vào không gian này, loại cảm giác tương liên này khiến hắn có thể dùng ý niệm của mình để cải tạo hình thái không gian.

Rất nhanh, không gian tinh thể màu bạc đã dựa theo ý nghĩ của Trần Vũ mà hình thành một không gian dài một thước, chiều cao và chiều rộng cũng tăng thêm vài phần.

Sau khi cải tạo xong, không gian tinh thể màu bạc vẫn là kiểu hình hộp chữ nhật dài hơn một thước, nhưng chiều rộng và chiều cao thì tăng lên không ít.

Sau khi ký gửi Ám Xà kiếm, U Thủy Mặc Liên, Âm Hủ Trúc 500 năm, Băng Liệt Cầu,... trong không gian tinh thể màu bạc vẫn còn trống một phần ba khu vực.

Trần Vũ sẽ ưu tiên đặt những thứ trọng yếu hoặc cần thiết vào trong này.

Thanh lý chiến lợi phẩm xong, Trần Vũ lại ném thi thể và những thứ vật phẩm không rõ của Dịch Vân Phi vào trong hồ.

Ầm... Ầm...

Vài con hung ngư cỡ lớn trong hồ nhảy lên, chia nhau phân giải bộ thi thể này.

Trần Vũ lại nhặt giáo lên, lau sạch vết máu, sau đó cấp tốc trở lại hốc cây.

Ực ực...

Trần Vũ uống vào một phần ba dược dịch luyện thể, bắt đầu vận chuyển Đồng Tượng công.

Hắn dự tính, cần mất ba ngày mới có thể tiêu hóa hết dược dịch luyện thể phẩm chất cao này.

...

Cách ngoài mười mấy dặm, trong Xà quật.

Mai Trường Thanh ngồi xếp bằng, lúc này hắn đang điều dưỡng thương thế, hơn nữa còn thay một bộ y phục sạch sẽ.

Không lâu sau, Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp phẫn nộ không cam lòng trở về động quật.

Trong đó, chân Tên Hề Ác Ma biến thành màu tím đen, hai tay đang hành hạ một con tiểu xà đã bị vặn nát.

Con tiểu xà này chính là Xà sủng của Y sư tỷ.

Phốc...

Tên Hề Ác Ma lộ vẻ oán hận tàn nhẫn, xé tiểu xà thành mấy đoạn.

Lúc đuổi giết Y sư tỷ, chỉ giây lát nữa là hắn thành công, kết quả lại bị Xà sủng không sợ chết này quấn lấy.

Mà sắc mặt của nam tử mặc chiến giáp cũng rất khó coi.

Chiến giáp bao trùm toàn thân của hắn ngưng kết một tầng sương lạnh, vỡ tan vài chỗ, gần như hỏng hoàn toàn, gương mặt cũng có một mảng vết băng đông cứng.

Còn may là hắn phản ứng tương đối nhanh, tránh thoát khỏi hạch tâm bạo phát của "Băng Liệt Cầu".

Vù... Vù...

Thời gian trôi qua, không ít đệ tử của Cốt Ma Cung đã tập trung đến đây.

- Ta phải trị thương hai ngày, Xà Vương kia đã bị chém giết rồi, các ngươi hãy đi thanh lý Xà quật, khai thác các loại linh khoáng và thiên tài địa bảo ở nơi này đi...

Mai Trường Thanh nói.

Ánh mắt của hắn cực kỳ bình tĩnh, sau khi ra lệnh xong liền nhắm mắt điều dưỡng.

Chiến dịch Xà quật thất bại, khiến Mai Trường Thanh không khỏi cẩn thận suy ngẫm lại.

Hắn không phải là loại thiên tài tự cao, càng không có chấp niệm mạnh như Thượng Quan Kỳ.

Lần này thất bại, hắn không trách bất kỳ kẻ nào.

Hắn cũng không răn dạy Tên Hề Ác Ma và nam tử mặc chiến giáp phản ứng chậm và đuổi giết thất bại một câu nào.

Mai Trường Thanh tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình.

-... Ta vẫn còn coi thường kẻ này, không xem hắn là đối thủ chân chính cùng cấp bậc. Ngược lại, đối phương vẫn luôn che giấu thực lực.

Mai Trường Thanh thầm thở dài.

Hắn đã phòng bị côn trùng tập kích, nhưng không dự liệu được Đồng Sư Hống của Trần Vũ vẫn còn ẩn giấu, thậm chí còn mai phục một viên Âm Hỏa Châu.

Nếu như hắn biết tất cả những điều này, hoặc xem Trần Vũ là đối thủ cùng cấp bậc, chỉ cần dùng chân khí càng mạnh mẽ cố thủ khí huyết và tạng phủ khí quan, có lẽ đã không bị Đồng Sư Hống của Trần Vũ ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ một chi tiết nho nhỏ đã thay đổi tất cả tình huống.

Lúc đó hắn sẽ không bị Âm Hỏa Châu làm trọng thương, có thể nhanh chóng chặn Trần Vũ lại, không để đối phương chạy trốn.

Hết thảy đều là sai lầm trên phương diện tâm tính.

Tất cả những điều này, thường ảnh hưởng đến thắng bại, thậm chí thay đổi vận mệnh và lịch sử.

...

Ba ngày sau...

Trong hốc cây gần hồ nước.

Rắc rắc rắc...

Xương cố cơ bắp toàn thân Trần Vũ nhấp nhô phập phồng rất có tiết tấu, truyền đến hàng loạt tiếng vang răng rắc giòn giã.

Từ trong xương cốt, cơ bắp, da dẻ hiện lên một tầng đồng văn phong cách cổ xưa, rực rỡ mà thâm thúy, tựa như một sinh vật có sinh mệnh phủ bên ngoài thân thể, hoặc giống như nòng nọc màu xanh đang dịch chuyển.

Ô...ô...ô...n...g

Bỗng nhiên, những đồng văn đang dịch chuyển đột nhiên sáng lên, toàn thân lập lòe một tầng ánh sáng kim loại hết sức chi tiết tỉ mỉ.

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân Trần Vũ tựa như một bức tượng đồng rực rỡ, ánh mắt như điện, tỏa ra một loại áp bách nặng nề.

Đây là kết hợp giữa xương đồng đại thành và Vân Sát quyền đỉnh phong, tạo thành khí tức hỗn hợp vô cùng đáng sợ.

Luồng khí tức này mơ hồ sánh ngang với Hóa Khí Hậu Thiên.

Rắc rắc...

Trần Vũ dang hai tay ra, chộp lấy đại thụ phải mấy người mới có thể ôm xuể, lập tức thân cây chia năm xẻ bảy, mảnh gỗ bay loạn khắp nơi.

Bát chợt, tầng đồng văn phong cách cổ xưa bên ngoài từ sáng chuyển tối, da dẻ toàn thân hắn cũng biến thành màu đồng, thoạt nhìn hào nhoáng không gì sánh được.

Phù...

Trần Vũ thở ra một hơi, thu liễm luồng khí tức nồng đậm đáng sợ trên khắp toàn thân lại.

Trải qua ba ngày khổ tu, Đồng Tượng công của hắn đã thuận lợi tấn thăng xương đồng đại thành.

Như vậy, giai đoạn Đồng Tượng công Nhập Môn đã hoàn thành. Từ góc độ Thể tu mà nói, ít nhất tu vi cũng sánh ngang với Luyện Tạng hậu kỳ.

Sau khi xương đồng đại thành, Trần Vũ cảm giác lực lượng tăng phúc năm, sáu thành. Còn lực phòng ngự thì gần như tăng phúc gấp đôi.

Cái này so với tăng phúc cảnh giới còn mạnh hơn không ít.

Lúc này, Trần Vũ có lòng tin vô cùng, nếu lần sau gặp lại Mai Trường Thanh, cho dù không địch lại thì cũng sẽ không đến mức chật vật bỏ trốn.

Còn dưới Hóa Khí cảnh, Trần Vũ cho rằng: hầu như không có mấy người có thể uy hiếp được hắn, thậm chí khiến hắn bị thương cũng khó.

Bịch...

Trần Vũ đứng dậy, cầm lấy tấm bản đồ của Hách Liên Đồ, bắt đầu đối chiếu địa hình, nhằm phương hướng "trung tâm lâm viên" ở sâu trong Huyết Táng Thiên Viên mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Nhất thương song sát

Hai ngày sau.

Trong không gian huyết sắc, dưới hạ du dòng sông.

Vù...

Một thiếu niên cao lớn lẻ loi một mình từ khu vực bên ngoài tiến nhập vào khu vực bên trong.

- Trung tâm lâm viên, sắp đến rồi...

Trần Vũ cầm bản đồ da thú trong tay, ánh mắt nhìn lâm viên thần bí bị màn ánh sáng huyết sắc nhàn nhạt phương xa bao trùm.

Trong màn sáng huyết sắc này, mơ hồ có thể thấy được một ít kiến trúc cổ xưa tĩnh mịch.

Nơi này là trung tâm Huyết Táng Thiên Viên, từng bị một vị đại năng cải tạo, từ đó truyền ra rất nhiều lời đồn.

Sau khi Đồng Tượng công đạt tới xương đồng đại thành, Trần Vũ một mình tiếp cận trung tâm lâm viên.

Hai ngày qua...

Trần Vũ thỉnh thoảng gặp được đệ tử của ba tông hoặc Cốt Ma Cung.

Kỳ quái là đệ tử trận doanh Cốt Ma Cung, nếu như chỉ có hai ba người lạc đàn, vừa nhìn thấy Trần Vũ đều cấp tốc tránh lui, biểu hiện cực kỳ kiêng kỵ.

Dường như, bên trận doanh của Cốt Ma Cung đã tạm thời dừng việc vây quét Trần Vũ trong thời gian ngắn.

Trần Vũ thầm phân tích: mặc dù Cốt Ma Cung muốn đuổi giết hắn, nhưng cũng không muốn lãng phí quá nhiều nhân lực và tinh lực.

Suy cho cùng, Mai Trường Thanh đích thân đuổi giết hắn, cuối cùng cũng thất bại.

Đổi thành kẻ vô danh khác, vậy thì chẳng khác gì tự tìm đường chết.

Mà trong Huyết Táng Thiên Viên này, kỳ ngộ lớn nhất vẫn là trung tâm lâm viên. Nếu vì một người như Trần Vũ mà lãng phí phần lớn thời gian và tinh lực, vậy thì cái được không bằng cái mất.

Có thể thấy được, Mai Trường Thanh không hề mất lý trí chút nào.

Nhưng Trần Vũ tin rằng, đối phương tuyệt đối sẽ không từ bỏ sát tâm đối với mình. Chẳng qua là bây giờ chưa đến thời cơ mà thôi.

Vù...

Trần Vũ không hề do dự tiếp cận màn ánh sáng bao phủ lâm viên thần bí.

- Đệ tử Vân Nhạc môn? Không chừa một tên!

Một thanh âm lãnh khốc đạm mạc từ phụ cận sườn núi truyền đến.

Keng... Keng... Ầm... Ầm...

Tiếng đánh nhau kịch liệt từ phương xa truyền đến.

Đối với loại tình huống giao phong này, Trần Vũ dù thấy cũng không có biện pháp.

Đừng nói là giữa ba tông và Cốt Ma Cung, nếu như đối mặt với bảo vật trân quý, cho dù là đệ tử cùng trận doanh thì cũng có thể chém giết lẫn nhau.

- Vân Nhạc môn?

Trần Vũ thoáng dừng bước, phái côn trùng đi trước dò đường, bản thân hắn cũng cấp tốc tiếp cận.

Ở trên sườn núi, bụi mù dấy lên, hai bên nhân mã đang cùng chém giết lẫn nhau.

Bên phía Cốt Ma Cung có sáu, bảy người.

Hai người dẫn đầu là một nam tử tay cầm đại đao, vẻ mặt lạnh lùng và một thiếu nữ xinh đẹp có điểm hồng sa giữa mi tâm.

Hai người này đều là Luyện Tạng hậu kỳ trở lên.

Trần Vũ đã từng gặp qua thiếu nữ có chấm hồng sa này, chính là Tưởng Bình – top 3 đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung, trong chiến dịch ở Bắc Sơn Linh Viên, hắn đã từng nhìn thấy đối phương xuất thủ.

Mà lúc này, một thân tu vi của thiếu nữ hồng sa Tưởng Bình đã đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Năm tên đệ tử Cốt Ma Cung còn lại, tu vi Luyện Tạng sơ kỳ, Luyện Tạng trung kỳ bất đồng, mỗi người đều đằng đằng sát khí.

- A...

Tiếng hét thảm truyền đến, đệ tử thuộc trận doanh của ba tông bị hai tên đệ tử Cốt Ma Cung liên thủ đánh chết.

Người chết là một tên đệ tử Thiết Kiếm môn.

Bên phía trận doanh của ba tông có ba tên đệ tử Vân Nhạc môn, hai tên đệ tử Thiết Kiếm môn.

Khoảng khắc vừa giao phong đã có một người chết đi.

Bên phía Vân Nhạc môn, người đều là là một thiếu niên áo đen ánh mắt lãnh đạm, trong mắt lộ ra một tia máu, tay cầm trường đao, chém ra từng đạo hư ảnh đao ảnh huyết sắc cuồng bạo.

- Huyết Cuồng Đao Thường Hiên, thực lực không tồi.

Thiếu nữ hồng sa mỉm cười, thân ảnh chớp động vòng quanh người Thường Hiên, không hề có ý định ngạnh đấu.

Tốc độ thân pháp của nàng thoạt nhìn không hề thua kém Vô Gian Đạo Tặc.

Vù... Vù...

Cánh tay thiếu nữ hồng sa vung lên, từng sợi tơ màu đen sắc bén lóe lên trong hư không, sau đó biến mất.

Sắc mặt Thường Hiên đại biến, thân hình cấp tốc thối lui.

Phốc...

Trên vai lưu lại một đạo vết máu, ngay cả Bảo Khí hộ giáp tinh phẩm cũng bị cắt ra một vết rách nhỏ bằng kim khâu.

Nhìn kỹ lại mới thấy trên ngón tay thiếu nữ hồng sa Tưởng Bình có một sợi tơ đen không hề phản quang, thoạt nhìn còn nhỏ hơn cả kim khâu bình thường.

Nhưng tơ đen trong tay nàng thỉnh thoảng hóa thành từng sợi tơ sắt cực kỳ sắc bén, thân pháp thì quỷ dị như u linh, cương nhu xen lẫn, khó lòng phòng bị.

Luận tu vi và tốc độ thân pháp, Tưởng Bình hoàn toàn vượt qua Thường Hiên.

Cộng thêm sợi tơ đen cường đại khó lường, Thường Hiên lập tức bị nữ nhân này gắt gao áp chế.

Ở một nơi khác, tên nam tử vẻ mặt lạnh lùng, tu vi Luyện Tạng hậu kỳ của Cốt Ma Cung đang bị một nam một nữ của Vân Nhạc môn quấn lấy.

Hai người này, một người là thiếu niên tay cầm quạt xếp, thân pháp linh hoạt, còn một người là thiếu nữ thanh mỹ thoát tục.

Chính là Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình.

Lúc này, dưới sự liên thủ của hai người, vậy mà có thể đánh bất phân thắng bại với nam tử lạnh lùng của Cốt Ma Cung.

Chỉ có điều, hai tên đệ tử Thiết Kiếm môn đã chết đi một người. Mà bên phía Cốt Ma Cung vẫn còn bốn năm tên đệ tử Luyện Tạng kỳ, hoàn toàn chiếm ưu thế nhân số.

- Mau lùi lại, kết trận thế!

Thường Hiên khẽ hô một tiếng.

Thiếu nữ hồng sa kia còn lợi hại hơn hắn tưởng tượng, từ lúc giao phong tới này, vẫn luôn áp chế hắn.

Vù... Vù...

Ba người Vân Nhạc môn liên tục lùi về sau, tập trung cùng một chỗ.

- A...

Lại một tiếng hét thảm vang lên, tên đệ tử Thiết Kiếm môn còn lại hơi chậm một bước, đã bị tơ đen của thiếu nữ cắt đứt đầu lâu.

Ngay lập tức, bên phía ba tông chỉ còn lại ba người Thường Hiên, Nam Cung Lễ, Mục Tuyết Tình, hơn nữa mỗi người đều có chút thương thế.

Bên phía Cốt Ma Cung thì chưa tổn thất một người, bao gồm thiếu nữ hồng sa và nam tử lạnh lùng và năm tên đệ tử bình thường thì có tổng cộng bảy người.

- Giết!

Bảy người Cốt Ma Cung bắt đầu vây công ba người của Vân Nhạc môn.

Ba người Thường Hiên tràn ngập nguy cơ, bị bảy người của Cốt Ma Cung bao vây, phải thối lui đến tận sườn núi.

- Ta chuẩn bị thi triển "Huyết Cuồng Bí Đao", các ngươi chuẩn bị nhân cơ hội đột phá vòng vây chạy đi.

Thường Hiên truyền âm.

Một khi thi triển Huyết Cuồng Bí Đao, hắn sẽ rơi vào hình thức giết chóc điên cuồng, thậm chí có thể ngộ thương cả phe mình.

- Thường sư huynh...

Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình đều lộ vẻ mặt không đành lòng.

Mặc dù Thường Hiên thi triển Huyết Cuồng Bí Đao có thể đề thăng chiến lực lên một tầng, nhưng đối thủ lại là cường địch hạng hai và hạng tư trong đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung.

Sau khi thi triển bí thuật xong, Thường Hiên sẽ rơi vào trạng thái cực kỳ suy yếu.

- Huyết... Cuồng... Bí... Đao!

Trong mắt Thường Hiên tràn ngập huyết sắc, trên người dấy lên một trận cuồng phong huyết sắc.

Thoáng chốc, trường đao trong tay hắn vung bổ ra từng đạo đao ảnh huyết sắc khổng lồ, điên cuồng múa ra tầng tầng ánh đao huyết ảnh, thoạt nhìn giống như một cơn lốc huyết đao phạm vi hai ba trượng.

Keng... Keng... Keng...

Thế công mạnh mẽ lập tức đánh cho những đệ tử thực lực yếu nhược của Cốt Ma Cung liên tục bại lui.

- Huyết Cuồng Bí Đao? Ha ha... Tất cả tránh ra, để mình ta đấu với hắn.

Thiếu nữ hồng sa khẽ cười một tiếng, lộ ra vài phần hứng thú.

Vừa dứt lời, nam tử lạnh lùng đã dẫn năm người còn lại rút lui năm sáu trượng, nhưng cũng không có ý định thả cho Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ rời đi.

Một màn sau đó càng khiến cho Mục Tuyết Tình và Nam Cung Lễ chấn kinh, chỉ thấy Thường Hiên trong trạng thái bùng nổ lại bị thiếu nữ hồng sa một mình ngăn cản.

Ô...ô...ô...n...g

Điểm hồng sa ở mi tâm thiếu nữ lập lòe ánh sáng cực kỳ yêu dị, trên gương mặt trắng nõn nổi lên từng đường vân màu đỏ hết sức quỷ dị.

Không chỉ có vậy, trên đầu ngón tay nàng cũng ngưng hiện một tầng đường vân nhỏ màu đỏ tươi, trên người bộc phát khí tức cường đại mà yêu dị.

Trong khoảng khắc đó, nội tức trên người thiếu nữ hồng sa bùng nổ, thậm chí lực lượng và tốc độ đều tăng phúc vài phần.

Ầm... Ầm... Ầm...

Tơ đen trong tay Tưởng Bình múa lên một cơn lốc màu đen, thanh thế cực lớn, hầu như không thua kém Thường Hiên.

Keng... Keng... Keng...

Hai luồng lực lượng cường đại dị thường chạm vào nhau, sườn núi phụ cận bị san bằng trong nháy mắt.

Cấp bậc lực lượng chiến đấu của hai người e rằng đã chạm tới tầng thứ Hóa Khí cảnh rồi.

Nếu như hai người liên thủ cùng nhau, cho dù là Mai Trường Thanh đích thân tới cũng có sức đánh một trận.

Khác biệt ở chỗ, lúc Thường Hiên thi triển Huyết Cuồng Bí Đao, thần trí gần như lâm vào hỗn loạn, cho dù chiến lực mạnh thì cũng không đủ sức khống chế.

Mà thiếu nữ hồng sa Tưởng Bình thì ánh mắt vẫn trong trẻo lạnh lùng, không phải liều mạng hoàn toàn, chỉ khiến cho Thường Hiên tiêu hao nguyên khí nhiều nhất.

- Huyết Cuồng Bí Đao... cũng chỉ vậy mà thôi.

Tưởng Bình nhếch miệng cười châm chọc.

Luận chém giết chính diện, nàng có lẽ hơi kém Huyết Cuồng Bí Đao một chút, thế nhưng nàng vẫn có thể khống chế hoàn toàn lực lượng huyết mạch của mình, chỉ cần kéo dài giây lát là có thể khiến Thường Hiên rơi vào tình trạng suy yếu.

- Xong rồi...

- Tưởng Bình kia vậy mà có lực lượng huyết mạch, không ngờ hạng hai đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung lại ẩn giấu thực lực sâu như vậy.

Mục Tuyết Tinh và Nam Cung Lễ đều tuyệt vọng.

Hai người đã tấn thăng Luyện Tạng trung kỳ, dưới tình huống cùng liên thủ với nhau, cho dù top 5 đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung đến thì cũng có thể đánh một trận, sẽ không rơi xuống hạ phong.

Mà lúc này, tên nam tử lạnh lùng hạng tư đệ tử bí truyền lại dẫn theo bốn năm tên đệ tử vây giết tới, trên người bọn họ không ngừng thụ thương.

- Tiểu nữ nhân, nghe nói ngươi từng là tình nhân của Giáo Liệp Ma phải không?

Trong mắt nam tử lạnh lùng không hề che giấu lộ ra một tia cuồng nhiệt và tham lam, nhìn chằm chằm dung mạo thanh mỹ thoát tục của Mục Tuyết Tinh.

Nếu không phải Nam Cung Lễ thỉnh thoảng phát động bí thuật tinh thần, kìm lại thế công của đám người, e rằng hắn đã bắt sống Mục Tuyết Tinh rồi.

- Ha ha... Cốt Ma Cung chỉ biết lấy nhiều hiếp ít sao?

Một âm thanh vang dội như tiếng chuông từ sau lưng đám người Cốt Ma Cung truyền đến.

Trong thanh âm kia dường như có một loại sức mạnh trấn áp tâm linh, khiến mấy người Cốt Ma Cung đều cảm thấy tâm thần khí huyết nhộn nhạo di động.

Người nào?

Tưởng Bình và nam tử lạnh lùng đồng thời biến sắc, cảm thấy một loại áp lực chỉ có cường giả đồng cấp mới có thể mang lại.

Hai người Mục Tuyết Tinh thì lại cảm thấy thanh âm này vô cùng quen thuộc.

- Vũ ca!

- Trần sư đệ!

Hai người gần như là vô thức từ trong thanh âm đoán được thân phận người này.

Còn không đợi người của Cốt Ma Cung quay đầu xác nhận hoặc phản ứng thì...

Vù...

Một thanh giáo lạnh lẽo rạch phá hư không, mang theo một chuỗi tàn ảnh màu tím quét lao tới, sát khí cuồng bạo rít gào, chỉ trong chớp mắt đã đến.

- Cẩn thận! Là Giáo Liệp Ma!

Tưởng Bình và nam tử lạnh lùng đồng thời lên tiếng nhắc nhở.

Thế nhưng, hai người nhắc nhở vẫn chậm.

Tốc độ của thanh giáo này thật sự quá nhanh, lực lượng lại mạnh mẽ vô cùng.

Phốc...

Ngân Phong Giáo kéo theo một đạo huyết tiễn, xuyên qua thân thể một tên đệ tử Luyện Tạng trung kỳ của Cốt Ma Cung.

Bảo Khí nhuyễn giáp hạ phẩm trên thân người này không khác gì tờ giấy mỏng.

Trước mặt giáo của Trần Vũ, căn bản không tạo nên tác dụng gì.

Ầm..

Tên đệ tử Luyện Tạng trung kỳ này vừa ngã xuống đất bỏ mình thì lại có một tiếng hét thảm truyền đến.

- A...

Một giáo kia sau khi xuyên qua một người, lực đạo không yếu đi bao nhiêu, thuận thế đâm thủng ngực một tên đệ tử Cốt Ma Cung khác ở phía trước.

- Không...

Tên đệ tử Cốt Ma Cung thứ hai nhìn thanh giáo xuyên qua ngực mình, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng, hoảng sợ không thể tin nổi.

Chỉ trong nháy mắt, thanh giáo mang theo lực lượng khủng bố đã liên tục xuyên qua thân thể hai tên đệ tử Cốt Ma Cung.

Nhất thương song sát!

Đám người Cốt Ma Cung ở bên cạnh đều hít vào một ngụm khí lạnh, trên mặt tràn ngập kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Uy danh

Một thanh giáo phá không miểu sát hai tên đệ tử Cốt Ma Cung, khiến cho chiến đấu của hai bên lâm vào ngưng trệ trong giây lát.

Lúc này, bên phía Cốt Ma Cung, bao gồm Tưởng Bình và nam tử lạnh lùng đều trực tiếp ngừng chiến đấu.

Mọi người đều hồi hộp nhìn một tên thiếu niên cao lớn thô bạo bước ra.

- Giáo Liệp Ma... Trần Vũ

Nam tử lạnh lùng nhìn Trần Vũ, trên mặt tràn ngập ngưng trọng và kiêng kỵ.

Uy danh của Trần Vũ đối với đệ tử Cốt Ma Cung có thể nói là như sấm bên tai.

Cướp đoạt U Thủy Mặc Liên, diệt sát tiểu đội Hách Liên Đồ, đả thương Hóa Khí cảnh, giết Thượng Quan Kỳ đã thức tỉnh lực lượng huyết mạch, cuối cùng còn trốn thoát từ trong tay Mai Trường Thanh đuổi giết.

Cho đến nay, tên ác ma này vẫn còn sống khỏe mạnh, mà trận doanh của Cốt Ma Cung thì hầu như không ai có thể làm gì được hắn.

Cho dù là đệ nhất thiên tài Cốt Ma Cung "Mai Trường Thanh" cũng phải lấy đại cục làm trọng, trong khoảng thời gian ngắn tạm thời bỏ qua việc đuổi giết Trần Vũ.

- Vũ ca!

- Trần sư đệ! Ngươi tới thật kịp thời!

Mục Tuyết Tinh và Nam Cung Lễ mừng rỡ.

Trần Vũ bá khí xuất hiện, quả thực khiến hai người chấn động, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Tin rằng, nếu có Trần Vũ gia nhập, bên phía Cốt Ma Cung dù có hai Luyện Tạng hậu kỳ như Tưởng Bình và nam tử lạnh lùng thì ít nhất lực lượng của hai bên cũng ngang nhau.

- Chậc chậc, chỉ nghe nói qua nhất tiễn song điêu, không ngờ giáo của ta cũng không kém bao nhiêu.

Trần Vũ mỉm cười.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, hắn không nhanh không chậ đi về phía hai người Mục Tuyết Tinh.

- Cẩn thận!

Nam tử lạnh lùng và ba tên đệ tử Cốt Ma Cung còn lại đều cảm thấy tinh thần căng thẳng, theo bản năng lùi về phía sau.

Trên mặt thiếu nữ hồng sa cũng thoáng hiện một tia kiêng kỵ và phức tạp.

- Sớm biết hôm nay... Lúc ở Bắc Sơn Linh Viên...

Tưởng Bình thầm thở dài.

Lúc trước ở Bắc Sơn Linh Viên, nếu như nàng gia nhập vòng chiến cùng Thượng Quan Kỳ, vận mệnh có lẽ đã khác.

Nhưng bây giờ, Trần Vũ có khả năng chém giết tiểu đội Hách Liên Đồ, lại có thể tiêu diệt Thượng Quan Kỳ có lực lượng huyết mạch trên người, ít nhất cũng là cường giả cùng cấp bậc với nàng.

Bịch... Bịch...

Trần Vũ chậm rãi đi đến, khiến vẻ mặt của bốn người nam tử lạnh lùng đều có chút khẩn trương, bầu không khí trở nên ngột ngạt.

- Trần Vũ, ngươi muốn thế nào?

Mấy người nam tử lạnh lùng đều mang vẻ cảnh giác và iêng kỵ, không tự chủ lùi về phía sau.

Mục Tuyết Tinh và Nam Cung Lễ cũng cảm thấy bất ngờ.

Dường như đám người Cốt Ma Cung rất sợ hãi Trần Vũ.

- Muốn gì? Ta muốn thu hồi giáo của ta, chư vị có ý kiến?

Trần Vũ cười châm chọc, đi tới trước mặt hai tên đệ tử Cốt Ma Cung bị giết.

Phốc...

Huyết quang bắn tung tóe, Trần Vũ chậm rãi rút giáo trên thi thể ra.

Một màn này khiến cho nam tử lạnh lùng thần kinh căng thẳng cũng không nhịn được khóe miệng co giật.

Thế nhưng, điều này càng ấn chứng lời đồn về Giáo Liệp Ma Trần Vũ.

Nghe đồn, sau khi Giáo Liệp Ma kia giết người, luôn cực kỳ keo kiệt "thu hồi" giáo trên thi thể.

- Rút lui!

Tưởng Bình và nam tử lạnh lùng liếc nhìn nhau.

Thân hình nàng lóe lên, mặc kệ Thường Hiên, lập tức hội hợp với bốn người nam tử lạnh lùng.

Vù... Vù... Vù...

Năm tên đệ tử Cốt Ma Cung cấp tốc rút lui, căn bản không muốn dừng lại thêm chút nào.

Trần Vũ cười lạnh một tiếng, lại nâng thanh giáo vừa mới lau khô vết máu lên.

Vù...

Tia sáng tím lóe lên, cuồng phong sát khí rít gào, thanh giáo lập tức đâm xuyên lưng một tên đệ tử Cốt Ma Cung hơi chậm chân.

- A...

Tên đệ tử Cốt Ma Cung thảm thiết ngã xuống đất.

Tưởng Bình và nam tử lạnh lùng đều cố nén lửa giận, cấp tốc lẩn trốn vào khu rừng phía xa.

- Tưởng sư muội, chúng ta nào từng gặp phải sỉ nhục bại trốn như vậy? Nếu hai người chúng ta toàn lực liên thủ, chẳng lẽ thật sự không có phần thắng sao?

Nam tử lạnh lùng lộ vẻ âm trầm.

- Không có phần thắng.

Tưởng Bình lắc đầu, trầm tĩnh nói:

- Mai sư huynh đã từng khẳng định, trong các đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung, ngoại trừ hắn ra, những người còn lại đều không phải đối thủ của người này.

Hơi dừng lại một chút, thiếu nữ hồng sa lại nói tiếp:

- Mặc dù ta không phục, rất muốn đánh với hắn một trận, nhưng bên kia có Thường Hiên đang bùng nổ chiến lực. Nếu đổi ngươi thành Bàng Thiên Thành, có lẽ ta còn muốn toàn lực chiến với hắn một trận chứ không im lặng rút lui như vậy.

Hiển nhiên, Tưởng Bình lựa chọn lấy đại cục làm trọng.

Nếu nàng chiến đấu với Trần Vũ, người nào đi ngạnh kháng với Thường Hiên đang trong trạng thái bùng nổ? E rằng đến lúc đó, tổn thất sẽ càng nặng nề và thảm hại hơn.

Nam tử lạnh lùng chịu đả kích cực lớn, nhưng lại á khẩu không nói nên lời.

...

Lúc này, tại phụ cận sườn núi.

Ba người Thường Hiên, Mục Tuyết Tình, Nam Cung Lễ nhìn đám đệ tử Cốt Ma Cung đang cấp tốc rút lui, đều lộ vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, trong đội ngũ vừa rồi, có hai top 5 đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung. Thế mà Trần Vũ vừa hiện thân, đã khiến đám người Tưởng Bình bại lui. E rằng, Trần Vũ quả thật có sức uy hiếp cực lớn đối với trận doanh Cốt Ma Cung.

Sự thực đúng là như vậy.

Lực uy hiếp của Trần Vũ đối với đệ tử Cốt Ma Cung còn vượt xa trận doanh ba tông.

Suy cho cùng, Trần Vũ diệt sát tiểu đội của Hách Liên Đồ, đả thương Hóa Khí cảnh, còn một chọi một mà đào thoát được từ trong tay Mai Trường Thanh,... những sự tích này, phần lớn đệ tử của ba tông đều không biết, hoặc chỉ biết một phần trong đó.

- Trần sư đệ, lần này nhờ có ngươi ra tay.

Thường Hiên lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Hắn sao có thể không nhìn ra đám người Tưởng Bình cực kỳ kiêng kỵ Trần Vũ, thậm chí kiêng kỵ hơn xa "Huyết Cuồng Đao" Thường Hiên hắn.

- Thường sư huynh khách khí rồi, chúng ta cùng một sư môn, chút việc này chỉ tiện tay, không đáng nhắc đến.

Trần Vũ mỉm cười.

Hai người đều là đệ tử môn hạ của Mao trưởng lão, Thường Hiên còn là đệ tử chân truyền, được Mao trưởng lão yêu quý nhất.

Nhóm bốn người ở ngay trên núi nghỉ ngơi hồi phục.

Thường Hiên, Mục Tuyết Tình, Nam Cung Lễ đều mang vết thương trên người, cũng may là không nghiêm trọng lắm.

- Thường sư huynh, ngươi thi triển Huyết Cuồng Bí Đao, chiến lực vô song, nhưng lại không thể kéo dài, sau khi thoát khỏi trạng thái sẽ rơi vào suy yếu.

Trần Vũ truyền âm nói.

Dứt lời, hắn lấy ra một bình Thiên Duẩn Dịch đưa cho Thường Hiên.

Một bình Thiên Duẩn Dịch này đủ để phục dụng hai ba lần, vào thời khắc then chốt, không chỉ có thể bảo mệnh mà thậm chí còn có thể lật ngược tình thế.

Dịch này quả thật rất phù hợp với Thường Hiên.

- Trần sư đệ, Thiên Duẩn Dịch quá quý trọng, sư huynh ta sẽ nhớ kỹ ân tình lần này.

Thường Hiên không từ chối, trịnh trọng tiếp nhận bình Thiên Duẩn Dịch.

Có dịch này trong tay, hắn tin rằng: chỉ cần không gặp phải loại cường giả cấp bậc như Mai Trường Thanh, vậy thì bản thân không cần sợ hãi bất kỳ kẻ nào trong Huyết Táng Thiên Viên nữa.

Trần Vũ mỉm cười không nói nhiều.

Hắn chờ chính là những lời này của Thường Hiên.

So với những đệ tử khác trong sư môn, nhân phẩm của Thường Hiên tương đối đáng tin, hơn nữa tư chất cũng rất phi phàm.

Mặc dù Trần Vũ đang ở trong Huyết Táng Thiên Viên, nhưng đã bắt đầu suy tính cho tương lai rồi.

Trong Huyết Táng Thiên Viên, không có trưởng bối can thiệp, hắn hầu như có thể đại sát tứ phương.

Vì tranh đoạt kỳ ngộ và khí vận, tất sẽ đắc tội với Cốt Ma Cung.

Chỉ riêng lúc này, hắn đã đánh chết Thượng Quan Kỳ, đắc tội với Thượng Quan hộ pháp của Cốt Ma Cung.

Đánh chết Hách Liên Đồ, đối phương còn là đệ tử thân truyền của Phục cung chủ.

Đợi sau khi Huyết Táng Thiên Viên kết thúc, với thực lực khổng lồ của Cốt Ma Cung, rất có khả năng về sau sẽ nhất thống giới tông môn Sở quốc.

Đến lúc đó, e rằng Trần Vũ sẽ trở thành trọng điểm bị Cốt Ma Cung đuổi giết.

Bản thân hắn cũng không quá sợ hãi, thiên địa bao la như vậy, cùng lắm chạy trốn ra khỏi Sở quốc là được.

Thế nhưng, Trần Vũ vẫn còn gia tộc và người thân của mình, những việc này cần phải sắp xếp ổn thỏa, cần người đáng tin cậy lo liệu.

Đương nhiên, đây chỉ là dự tính trong tình huống xấu nhất của Trần Vũ. Mặc dù hiện nay Cốt Ma Cung mạnh mẽ, nhưng ba tông cũng chưa chắc là không có lá bài tẩy cường đại, hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Nửa canh giờ sau...

Thương thế của ba người Thường Hiên đã gần như khôi phục hoàn toàn.

- Trần sư đệ, phía trước là trung tâm lâm viên. Kỳ ngộ và bí mật lớn nhất của Huyết Táng Thiên Viên đều ở trong đó.

Thường Hiên nói.

Trần Vũ gật đầu, cùng theo ba người chạy đến trước bức màn ánh sáng bao phủ lâm viên Thượng Cổ.

Không lâu sau, bốn người đã đến phụ cận bức màn huyết sắc.

- Toàn bộ trung tâm lâm viên đều ở trong trận pháp cấm chế. Hai ngày trước, người của Cốt Ma Cung vẫn luôn nghĩ biện pháp tiến vào trong đó, nhưng rất ít người có thể thành công.

Ánh mắt Nam Cung Lễ có chút dao động.

Thì ra, mấy người bọn họ đã sớm tới đây, chẳng qua là không tự ý hành động mà thôi.

- Trận pháp cấm chế?

Trần Vũ phát hiện màn sáng huyết sắc này hầu như bao phủ khắp toàn bộ trung tâm lâm viên.

Kiến trúc bên trong tương đối cổ xưa, thậm chí còn có màn huyết sắc riêng bao trùm.

Vù...

Trần Vũ dùng sức ném ra một khối khoáng thạch, rơi vào trên bức màn huyết sắc, lập tức nổi lên một tầng sóng gợn huyết sắc.

Ầm...

Khối khoáng thạch biến thành bột mịn trong nháy mắt.

Trần Vũ lộ vẻ ngưng trọng, lực lượng cấm chế của trận pháp này quả thật khủng bố.

Phải biết rằng: khoáng thạch hắn vừa ném chính là trân khoáng trong các chiến lợi phẩm thu được, độ cứng thậm chí có thể sánh ngang Bảo Khí trung phẩm.

- Người nào của Cốt Ma Cung đã vào trong? Bọn hắn làm sao làm được?

Trần Vũ không nhịn được mà hỏi.

- Dường như, Mai Trường Thanh của Cốt Ma Cung đã tiến vào. Còn có một thiếu niên da đen và Thu Hinh Nhi từng phản bội tông môn.

Nam Cung Lễ nhớ lại.

Trước mắt, có rất ít đệ tử có thể tiến vào trung tâm lâm viên.

Theo thời gian trôi qua, có lẽ sẽ ngày càng nhiều người tiến vào hơn.

- Thu Hinh Nhi?

Trần Vũ nghe thấy cái tên này, trong mắt mơ hồ thoáng hiện một tia sát ý.

Lúc trước, hắn và Đoàn Kiêu Long thiếu chút nữa bị nữ nhân này hại, thậm chí Đoàn Kiêu Long còn mất một cánh tay vì nàng.

- Vì chúng ta ở cách khá xa nên cũng không rõ bọn họ làm thế nào tiến vào được. Trận pháp cấm chế này tồn tại đã lâu, dù sao cũng có chút lỗ thủng sơ hở, vài khu vực trở nên yếu đi, có lẽ dễ đột phá hơn.

Nam Cung Lễ phân tích.

Trần Vũ có chút phiền muộn, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

- Ta từng xem qua về phương diện trận pháp, bản chất là vận dụng quy tắc và năng lượng thiên địa. Chúng ta có thể thử từng chút một, cảm ứng lỗ thủng hoặc được điểm sơ sót trong đó.

Mục Tuyết Tinh nói.

Sau đó, ba người Thường Hiên bắt đầu thử nghiệm.

Bọn hắn đi khắp khu vực xung quanh, dùng các loại vật thể, nội tức rót vào, thăm dò màn sáng huyết sắc.

Quả nhiên, màn sáng huyết sắc có vài khu vực sức mạnh và phòng ngự hơi kém một chút.

Ví dụ như có một số khu vực, cho dù ném linh khoáng cấp bậc Bảo Khí trung phẩm vào thì sẽ bị hóa thành bột mịn trong nháy mắt. Nhưng cũng có một số nơi, cho dù ném linh khoáng bình thường qua đó thì cũng chỉ bị chấn vỡ, hất văng ra ngoài, uy lực yếu hơn một chút.

- Chẳng qua, khu vực bị sơ hở của màn sáng huyết sắc và lực lượng cấm chế cũng có nơi mạnh nơi yếu, không ổn định. Trừ phi có thể cảm ứng được biến hóa của sóng năng lượng trong đó.

Mục Tuyết Tinh nhíu mày.

Biến hóa của sóng năng lượng?

Trần Vũ chợt lóe linh quang, nghĩ đến trái tim thần bí của mình dường như có cảm ứng rất nhạy bén đối với các loại hình thái năng lượng.

Lúc này, hắn nhắm mắt lại, tập trung tâm thần, thông qua trái tim thần bí trong cơ thể, cảm ứng màn sáng huyết sắc dao động biến hóa.

Thịch thịch thịch...

Trái tim thần bí nhảy lên, tiến nhập một loại tiết tấu chậm rãi mà kỳ dị.

Hả?

Giác quan của Trần Vũ thông qua trái tim thần bí bắt được một tia biến hóa của sóng năng lượng trên màn sáng huyết sắc.

Quả thật có mạnh có yếu.

Lực lượng của mỗi một khu vực trận pháp đều lưu động, lúc mạnh lúc yếu. Có một số khu vực lực lượng trận pháp thậm chí còn bị gián đoạn.

- Thật có thể làm được! Trong này chắc chắn có quy luật nhất định nào đó.

Trần Vũ mừng rỡ.

Trước đây, hắn chỉ biết trái tim thần bí của mình có thể trấn áp hoặc ổn định những loại lực lượng làm loạn trong cơ thể. Bây giờ mới thăm dò được một loại năng lực mới.

Thông qua tâm thần và trái tim dung hợp, Trần Vũ có thể cảm ứng được sự tăng phúc đối với các loại sóng năng lượng này.

Trong đó, Trần Vũ có thể cảm ứng được rõ ràng khắp toàn bộ không gian tràn ngập lực lượng Huyết đạo, hơn nữa tập trung về trung tâm lâm viên bằng

một phương thức kỳ dị khó lường.

Thịch thịch thịch...

Trái tim Trần Vũ nhảy lên, càng lúc càng chậm.

Trần Vũ bỗng nhiên sinh ra một loại ảo giác, tựa như tất cả vật thể trong không gian đều trở nên cực kỳ chậm chạp.

Hoặc có thể nói, giác quan của Trần Vũ đã tiến vào một tầng thứ nào đó cao hơn, tốc độ suy nghĩ đã nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Dần dần, năng lượng trận pháp vận chuyển biến hóa trên màn sáng huyết sắc đã tràn vào trong đầu Trần Vũ.

Trong đầu hắn hiện lên một bức đồ án huyết sắc, có một số khu vực, tuyến đường càng tỉ mỉ, tản mát năng lượng huyết sắc cực kỳ chói mắt.

Có một số khu vực thậm chí đọng lại màng huyết sắc cực dày, giống như sông ngòi bế tắc.

Năng lượng huyết sắc của những khu vực này ảm đạm hơn rất nhiều, thỉnh thoảng còn có thể xuất hiện gián đoạn không gian trong khoảng khắc, tạo nên lỗ thủng trận pháp.

- Những nơi này chính là sơ hở hoặc lỗ thủng của trận pháp sao?

Trần Vũ mở mắt.

Vù...

Bỗng nhiên, hắn nắm một tảng đá lên, ném về một khu vực nào đó của màn sáng huyết sắc.

Rắc...

Tảng đá xuyên qua màn sáng huyết sắc, bỗng nhiên tan rã thành nhiều mảnh, nhưng vẫn có một khối đá vụn lọt vào bên trong lâm viên.

Ồ?

Thường Hiên, Mục Tuyết Tình, Nam Cung Lễ đều lộ ra vẻ mặt kinh dị.

Vừa rồi Trần Vũ chỉ ném một viên đá bình thường, ngay cả Luyện Tạng kỳ cũng có thể dễ dàng nghiền nát.

Mà khu vực vừa rồi, nếu đổi lại là một Luyện Tạng kỳ thể tích tương đối nhỏ thì trên lý thuyết hoàn toàn có thể tiến nhập trung tâm lâm viên.

- Vũ ca, lẽ nào ngươi đã tìm được quy luật rồi?

Mục Tuyết Tình ngạc nhiên hỏi.

- Phát hiện một chút, chỉ có điều vẫn phải nghiệm chứng thêm.

Trần Vũ mỉm cười.

Cùng lúc đó, tại trung tâm lâm viên, trên một kiến trúc quảng trường hùng vĩ ngoài trời.

Tại trung tâm là một cái ao máu thủy tinh, xung quanh xuất hiện dày đặc các loại hoa văn huyết sắc, máu tươi nhỏ giọt, từ khắp nơi trong Huyết Táng Thiên Viên hội tụ đến.

Trong ao máu thủy tinh có rất nhiều nhánh cỏ huyết sắc, vây quanh một bông hoa huyết sắc rực rỡ xinh đẹp, cánh hoa gần như trong suốt, nổi lên từng đợt sóng gợn huyết sắc.

Cánh hóa gần như trong suốt kia mỗi khi rung động thì gợn sóng huyết sắc lại phun trào, ảnh hưởng tới năng lượng trong thiên địa Huyết Táng Thiên Viên.

- Ta cảm thấy một luồng lực lượng cường đại mờ mịt đang tiếp cận trong này. Tựa như có một loại nhịp tim nào đó khiến bản nguyên của ta chấn động.

Một âm thanh trong trẻo từ trong bông hoa huyết sắc vang lên.

- Ha ha ha... Huyết Hồn chi linh (*), ngươi và ta đều có cùng một vật dẫn, tại sao bổn tọa lại không cảm giác được?

(*) linh của Huyết Hồn.

Một thanh âm nữ tử từ sâu bên trong bông hoa thủy tinh tuyệt đẹp truyền đến.

- Ha ha...

Tiếng cười của nữ tử có chút đắc ý, nói:

- Lần này trong nhóm thiên tài tiến vào có một luồng khí tức khiến bổn tọa cảm thấy quen thuộc, khẳng định là đến đây trợ giúp. Không bằng ngươi sớm ngày từ bỏ chống cự, giúp bổn tọa bồi dưỡng thành Huyết Hồn chi khu (*) vạn năm, đợi một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời, quét ngang Côn Vân giới, bổn tọa sẽ bỏ ra đại giới để giúp ngươi dựng lại một vật dẫn là được.

(*) thân xác Huyết Hồn

- Cút!

Thanh âm trong trẻo tràn ngập phẫn nộ, mắng:

- Đám nhân loại các ngươi giảo hoạt đa đoan, thủ đoạn độc ác, ta sao có thể tin ngươi. Muốn chiếm thân thể ta để luyện hóa ư? Vậy còn không bằng chúng ta ngọc thạch câu phân (*).

(*) ngọc đá cùng tan, mọi người đều chịu thiệt

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Thiếu niên da đen

Tại trung tâm lâm viên, bên ngoài màn sáng huyết sắc.

Ba người Thường Hiên đều dừng lại, nhìn Trần Vũ nhặt lên vài viên đá, liên tục ném vào màn sáng huyết sắc.

Vù... Vù... Vù... Phành... Phành...

Liên tiếp mười mấy viên đá bình thường rơi vào một khu vực nào đó trên màn sáng huyết sắc.

Kết quả, phần lớn những viên đá bình thường vỡ ra, nhưng cũng có không ít đá vụn tiến vào trong lâm viên.

Ba người Thường Hiên đều lộ vẻ mừng rỡ.

Mọi người để ý thấy: những viên đá Trần Vũ ném ra đều vừa vặn tạo thành một vòng tròn đường kính vài thước.

Nói cách khác, Trần Vũ đang "phác họa" ra một khu vực sơ hở.

- Trần sư đệ, ngươi từng nghiên cứu trận pháp sao?

Nam Cung Lễ kinh ngạc hỏi.

Hắn dùng Bích Đồng tinh huyết để gia trì mắt mình, thi triển bí thuật tinh thần cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy đại khái sóng năng lượng, tuyệt đối không thể chính xác giống như Trần Vũ.

Thường Hiên và Mục Tuyết Tinh cũng lộ vẻ mặt ngoài ý muốn.

- Nhanh tranh thủ thời gian, lực lượng trận pháp chỉ tạm thời ngừng lại mà thôi.

Trần Vũ không trả lời.

Thông qua cảm ứng của trái tim, hắn phát hiện một khoảng gián đoạn ngắn ngủi xuất hiện tại khu vực này, lực lượng cấm chế bị cắt giảm đến mức tận cùng.

Cho nên, viên đá bình thường rơi vào khu vực này cũng không bị nghiền nát hoàn toàn.

Có thể thấy, nếu Luyện Tạng kỳ dựa vào nội tức hộ thể thì nhất định có thể xuyên qua.

Vù...

Trần Vũ dẫn đầu, thân hình nhảy lên, xuyên qua khu vực vòng tròn vừa dùng những viên đá vẽ ra.

Phốc...

Màn sáng huyết sắc nổi lên một đợt sóng ảm đạm yếu ớt, nhưng không thể tổn thương được Trần Vũ chút nào.

Một khắc sau, Trần Vũ tiến nhập trung tâm lâm viên, trái tim nhanh chóng cảm nhận được lực lượng Huyết đạo ở trong này mạnh hơn ngoại giới gấp bội.

Vù... Vù... Vù...

Thường Hiên, Mục Tuyết Tình, Nam Cung Lễ đều dọc theo khu vực Trần Vũ vượt qua, tiến nhập trung tâm lâm viên.

Ba người đều không bị thương, chỉ cảm thấy nội tức bên ngoài thân thể ảm đạm đi rất nhiều.

- Như vậy cũng được?

Nam Cung Lễ mừng rỡ, cảm thấy thật quá mức thuận lợi.

Trung tâm lâm viên chính là tinh hoa của Huyết Táng Thiên Viên, cũng là nơi trọng địa bồi dưỡng các loại linh sủng và thiên tài địa bảo.

Càng tiến nhập lâm viên sớm thì càng có thể chiếm được nhiều tiên cơ.

- Mọi người cùng nhau hành động đi.

Thường Hiên đề nghị.

Mấy người đều gật đầu đồng ý, lúc này thực lực của tiểu đội bốn người bọn họ vẫn rất khả quan.

Trần Vũ và Thường Hiên đều là chiến lực đứng đầu trận doanh ba tông.

Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình thì sau khi tấn thăng Luyện Tạng trung kỳ, thực lực cũng không tầm thường, liên thủ lại có thể đối kháng với top 5 đệ tử bí truyền Cốt Ma Cung.

Tiếp đó, bốn người bắt đầu cẩn thận thăm dò trung tâm lâm viên.

Trong tầm mắt là từng tòa kiến trúc lâm viên cổ lão, bao gồm đình đài, hành lang, hòn non bộ, sông hồ nhân tạo,...

Càng nhiều hơn là các loại kỳ hoa dị thảo, ngay cả cây cối cũng bị nhuộm thành màu huyết sắc.

Một loại cảm giác quỷ dị lạnh lẽo chợt nổi lên trong lòng mọi người.

- Cực kỳ quỷ dị.

Trần Vũ đi tới trước một gốc đại thụ huyết sắc, bẻ xuống một cành cây huyết sắc.

Cành cây huyết sắc vừa bị bẻ xuống, lập tức khô héo nhanh chóng, lá khô vàng úa đen.

- Những cây này ít nhất là cổ mộc ngàn năm, lá cây cũng là dược liệu cực kỳ trân quý. Nhưng khoảng khắc vừa ngắt đi thì linh tính trong đó cũng hoàn toàn tiêu tán.

Sắc mặt Thường Hiên thoáng trầm xuống.

- Màu nhìn, kia hình như là Huyết Lân quả!

Ánh mắt Nam Cung Lễ sáng lên, nhìn chằm chằm một khu vực cây rừng mọc quả.

Khu vực cây rừng mọc quả này lớn chừng vài mẫu, trồng một loại cây ăn quả cao chừng nửa người, bề mặt kết thành từng trái cây có vằn huyết sắc.

Khu vực này bị một tầng màn sáng huyết sắc ảm đạm bao phủ.

- Huyết Lân quả? Linh quả trong truyền thuyết?

Trong lòng Trần Vũ chấn động.

Nghe nói sau khi phục dụng Huyết Lân quả có thể cải thiện thể chất, tăng cường khí lực, khiến cho người bình thường cũng có được "thần lực trời sinh".

Không chỉ có vậy, quả này còn có thể dùng để luyện đan, giá trị gấp bội Huyết Linh tham.

Một ít linh đan trân quý dành cho Quy Nguyên cảnh cũng sử dụng Huyết Lân quả làm tài liệu chính.

Có thể nói, chỉ một Huyết Lân quả tùy tiện mọc ở nơi này còn giá trị hơn nhiều Âm Hủ Trúc 500 năm tuổi của Trần Vũ.

- Huyết Lân quả? Quả thật đáng tiếc.

Một thiếu niên da đen mặc áo giáp da thú từ bên cạnh đi tới.

Hả?

Thường Hiên và Trần Vũ thất kinh, không ngờ bị đối phương đến gần như vậy mà mọi người đều không phát hiện được.

Mọi người không có bao nhiêu ấn tượng về thiếu niên da đen này. Mơ hồ nhớ lại dường như là một tên đệ tử xa lạ lâm thời gia nhập Cốt Ma Cung, tu vi đạt tới Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

- Đệ tử Cốt Ma Cung!

Trên người Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tình lập tức dâng trào nội tức, trên mặt lộ ra sát cơ, tùy thời có thể động thủ.

Trong mắt Thường Hiên cũng chợt lóe một tia độc ác, tay nắm chặt chuôi đao.

Thế nhưng, đối mặt với sát khí của ba tên thiên tài phong tỏa mà thiếu niên da đen vẫn như không hề hay biết, dáng vẻ lười biếng nhàn nhã.

Trần Vũ có thể cảm thấy được người này không đơn giản.

Ba người Thường Hiên liên thủ lại, dù là top 3 đệ tử bí truyền như Tên Hề Ác Ma, Tưởng Bình e rằng cũng phải tạm thời tránh lui. Mà nhìn bộ dạng của đối phương, dường như hoàn toàn không để ý loại uy hiếp này.

- Hắc hắc... Ngươi là Trần Vũ phải không, vốn tưởng rằng trong các thiên tài tiến vào nơi này, chỉ có Mai Trường Thanh mới có thể miễn cưỡng làm đối thủ của ta, bây giờ dường như lại nhiều thêm một người rồi.

Ánh mắt của thiếu niên da đen dừng lại trên mặt Trần Vũ, căn bản không hề để ba người Thường Hiên vào mắt.

Nghe vậy, Trần Vũ và ba người Thường Hiên đều không khỏi ngạc nhiên.

Khẩu khí của thiếu niên da đen quả thật không nhỏ.

Đệ nhất thiên tài Mai Trường Thanh của Cốt Ma Cung trong mắt hắn cũng chỉ "miễn cưỡng" có thể làm đối thủ?

- Chính là Trần mỗ, các hạ thân là đệ tử của Cốt Ma Cung, chẳng lẽ muốn lấy sức một người đối kháng với bốn người chúng ta?

Trần Vũ nhàn nhạt đáp.

Dựa vào trực giác, hắn có thể cảm giác một loại áp bách không hề thua kém Mai Trường Thanh từ người này, dường như còn ẩn chứa một loại lực lượng mơ hồ không rõ.

- Tại hạ Lỗ Trác, ta không có hứng thú đối với việc Cốt Ma Cung và ba tông đối địch. Chỉ mong rằng các ngươi sẽ không trở thành địch nhân của Lỗ mỗ.

Thiếu niên da đen nhún vai.

Sau đó, hắn chậm rãi tiến vào sâu bên trong lâm viên.

Trước khi đi, thiếu niên da đen còn dùng ánh mắt tiếc nuối đảo qua những Huyết Lân quả này.

- Tên này từ đâu tới? Khẩu khí thật lớn.

Nam Cung Lễ phẫn nộ nói.

Khúc nhạc dạo qua đi, ánh mắt của mọi người lại quay trở về khu vực Huyết Lân quả sinh trưởng.

Khu vực này bị một màn sáng huyết sắc đặc thù bao trùm, nhưng lại mờ nhạt vô cùng.

Trận pháp cấm chế ở nơi này còn tồn tại xa xưa hơn màn sáng ở bên ngoài, xuất hiện không ít sơ hở.

Làm theo cách cũ, ba người đột phá lỗ hổng, bước vào trong màn sáng huyết sắc.

Nam Cung Lễ tiến lên, cẩn thận hái thử một quả.

Ngay lập tức, Huyết Lân quả vừa rời khỏi cành cây liền cấp tốc khô héo, không còn chút linh khí nào.

- Đây... lẽ nào toàn bộ thiên tài địa bảo trong lâm viên này đều không thể ngắt hái?

Nam Cung Lễ có chút đau lòng.

Trân quả trong truyền thuyết gần trong gang tấc, nhưng vừa rời khỏi thân cây liền lập tức trở thành vật chết.

- Trong trung tâm lâm viên hẳn là còn một "trận pháp hấp thu" cỡ lớn. Toàn bộ thiên tài địa bảo sinh trưởng ở nơi này đều trở thành chất dinh dưỡng, bị hấp thu trường kỳ, dường như đang nuôi dưỡng thứ gì đó.

Ánh mắt Mục Tuyết Tinh chợt lóe.

- Đúng tám chín phần mười rồi.

Trần Vũ thở dài một hơi.

Hắn đột nhiên nghĩ đến truyền thuyết Huyết Hồn Hoa vạn năm. Tình huống nơi này giống hệt những bí mật mà nữ đệ tử Cốt Ma Cung đã nói.

Nửa canh giờ sau...

Trên đường, bốn người Trần Vũ thấy được rất nhiều thiên tài địa bảo, kỳ hoa dị thảo.

Nhưng phần lớn thiên tài địa bảo đều bị một loại cấp chế trận pháp đơn độc bao bọc, cho dù có thể miễn cưỡng tiến nhập thì cũng chỉ lấy được một đống phế liệu.

Đương nhiên không phải mọi thứ đều là như vậy. Trận pháp khổng lồ bao trùm khắp toàn bộ trung tâm lâm viên cũng có chút lỗ thủng.

Những khu vực không bị bao trùm hoàn toàn cũng sinh trưởng một ít trân tài, sau khi hái xuống cũng không bị ảnh hưởng, hoặc chỉ bị đánh mất một ít linh tính dược lực mà thôi.

Ở một nơi nào đó...

Trước một khu vực núi đá, vài người phát hiện một gốc nấm huyết sắc và hai gốc quái thảo huyết sắc.

Nơi này hoàn toàn không có màn sáng huyết sắc bao phủ.

- Nơi này dường như không bị "đại trận hấp thu" bao trùm thì phải?

Trần Vũ lộ vẻ mừng rỡ.

Trải qua một đoạn thời gian thăm dò, mọi người đại khái đã phỏng đoán được: khu vực không bị trận pháp hấp thu bao trùm, hoặc chỉ bị bao trùm một ít thì ảnh hưởng sẽ nhỏ lại rất nhiều.

Bích Huyết Độc Cô (*), Hắc Huyết Quái Thảo.

(*) nấm

Những trân tài này đều mấy trăm năm tuổi, nhưng lây dính khí tức bản thổ của Huyết Táng Thiên Viên, cũng đồng thời ẩn chứa lực lượng Huyết đạo.

Những trân tài trăm năm bị biến dị này, có lẽ giá trị còn hơn xa chủng loại ban đầu.

- Bích Tiễn Độc Cô 500 năm tuổi, đủ để độc chế Hóa Khí Tiên Thiên, loại biến dị này thì càng khó mà đánh giá.

Bốn người chỉ nhận ra một loại trong đó.

Lúc phân phối thu hoạch, Trần Vũ lựa chọn một gốc Bích Tiễn Độc Cô và một gốc Hắc Huyết Quái Thảo.

Hắn vốn định lựa chọn hai gốc Bích Tiễn Độc Cô, bởi dù sao thì Bích Tiễn Độc Cô cũng cực kỳ lợi hại,có thể độc chế Hóa Khí Tiên Thiên, mà đây còn là loại biến dị nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì Hắc Huyết Quái Thảo có thể ở bên cạnh loại vật tuyệt độc như vậy mà vẫn bình yên sinh trưởng, có lẽ cũng không phải là phàm vật.

Hơn nữa, số lượng quái thảo dường như còn ít hơn cả nấm độc.

Vì vậy hắn mới lựa chọn mỗi thứ một cái.

...

Rời khỏi khu vực núi đá, phía trước lại xuất hiện một tòa kiến trúc lâm viên nửa ngoài trời, bị một tầng lưới tơ kim loại cắt ngang, lưới tơ nổi lên từng tia điện huyết sắc.

Bố trí này tương tự giống hệt với cửa hàng linh sủng tại Ẩn Hồ Đảo, nhưng quy mô thì lại lớn hơn nhiều.

Grào...

Bên trong kiến trúc bị lưới bao phủ ngoài trời thỉnh thoảng truyền đến tiếng thú rống kinh sợ lòng người.

Trong lúc mơ hồ, Trần Vũ cảm nhận được một luồng khí tức cường đại có thể so với Hóa Khí cảnh, thậm chí có vài luồng khí tức tiếp cận Quy Nguyên cảnh.

Vù...

Trong lưới tơ bao phủ không trung, vài con phi cầm khổng lồ, sải cánh dài mấy trượng mang theo kình phong mãnh liệt, cuốn lên sỏi đá bay đầy trời.

Những con phi cầm trên không trung, mỗi con ít nhất có thể sánh ngang Hóa Khí Tiên Thiên.

Trong đó có một con chim to lông đỏ, tản mát uy áp mạnh mẽ, mơ hồ tiếp cận Quy Nguyên cảnh, bên ngoài thân thể thỉnh thoảng dấy lên một trận hỏa diễm màu vàng.

Bên cạnh đó, trong kiến trúc bên dưới lưới tơ, trên mặt đất cũng có vài loại Cổ Thú cường đại hình thái khác nhau.

Có một con tê giác khổng lồ, thân hình như tòa núi nhỏ, tản mát khí tức không hề thua con chim lông đỏ kia, trong lúc di chuyển khiến mặt đất mơ hồ chấn động lắc lư.

- Hỏa Diễm Điểu! Thanh Loan Cự Tê! Man Thạch Viên... Đây đều là trân cầm Cổ Thú trong truyền thuyết...

Ba người Thường Hiên đều trợn mắt há hốc mồm.

Trái tim của Trần Vũ cũng cảm ứng được khí huyết trong cơ thể những trân cầm Cổ Thú này khô cạn, cực kỳ suy yếu.

- Nơi này có lẽ là Trân Thú Viên, nhưng trân cầm Cổ Thú trong vườn dường như cũng bị "đại trận hấp thu" gián tiếp hút đi tinh huyết khí phách.

Mục Tuyết Tinh nói.

Không sai.

Thường Hiên thở dài, nói:

- Đây không phải là trạng thái toàn thịnh của bọn chúng. Ta đoán những trân cầm Cổ Thú như Hỏa Diễm Điểu và Thanh Loan Cự Tê này nếu ở trạng thái đỉnh phong chắc chắn sẽ là Quy Nguyên cảnh trở lên, thậm chí là Quy Nguyên cảnh trung hậu kỳ, mà những Cổ Thú có huyết mạch cường đại như vậy, có lẽ thực lực còn vượt qua Quy Nguyên cảnh nhân loại.

- Như vậy chẳng phải nói thời kỳ đỉnh phong của bọn chúng, tùy tiện một con là có thể nghiền chết những lão bất tử Quy Nguyên cảnh của Sở quốc hay sao?

Nam Cung Lễ hít vào một ngụm khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Trân Thú Viên

Mọi người nhìn về phía đám trân cầm Cổ Thú trong kiến trúc lưới tơ, lòng tràn ngập sợ hãi sâu sắc.

Lúc đầu, Quy Nguyên cảnh đại chiến trên trường, uy năng cực kỳ cường đại, chấn động tâm linh, khiến người khác kính phục vạn phần.

Trần Vũ không hề nghi ngờ: những trân cầm Cổ Thú bên trong Trân Thú Viên một khi thoát khốn, đồng thời khôi phục thực lực đỉnh phong, nhất định có thực lực quét ngang giới tông môn Sở quốc.

- Cũng may những trân cầm Cổ Thú này đều bị vây nhốt trong này.

Nam Cung Lễ thầm vuốt mồ hôi lạnh.

- Không! Khu vực kiến trúc lưới tơ này dường như có lỗ thủng, cấm chế trận pháp ở đây cũng có vài lỗ thủng, không ổn định.

Trần Vũ phủ định.

Mấy người tập trung nhìn kỹ lại, chỉ thấy ở một góc của kiến trúc lưới tơ quả nhiên có vài lỗ thủng, nhỏ thì đường kính vài thước, lớn thì thậm chí đạt tới một hai trượng.

- A...

Một tiếng hét thảm từ một góc nào đó trong Trân Thú Viên truyền đến.

Vù... Vù... Vù...

Ngay sau đó, bốn người liền thấy một đám thân ảnh đang kinh hoàng bỏ chạy.

- Là đệ tử Cốt Ma Cung, còn có người của Thiết Kiếm môn...

Đám người Thường Hiên lập tức lộ vẻ đề phòng.

Chỉ thấy một con Kiếm Xỉ Hổ dài đến ba bốn trượng, răng nanh còn giắt theo thịt vụn máu tươi, đang truy kích đám đệ tử Cốt Ma Cung và Thiết Kiếm môn.

Chẳng những vậy, không trung trên đỉnh đầu những người này còn có một con Hắc Vũ Thương Ưng, sải cánh chừng bốn năm trượng, kéo theo một chuỗi sương đen, đuổi giết phía sau không buông.

- Mau chạy đi, là Linh Sủng cấp bậc Hóa Khí Hậu Thiên.

Thường Hiên rống to.

Trái tim của Trần Vũ cũng cảm ứng được cấp bậc Hóa Khí Hậu Thiên của Kiếm Xỉ Hổ và Hắc Vũ Thương Ưng.

Chỉ có điều, chúng nó suy yếu hơn hung thú Hóa Khí Hậu Thiên bình thường rất nhiều, uy áp tỏa ra chỉ tiếp cận Xà Vương trong Xà quật.

Dù vậy thì đám đệ tử Luyện Tạng kỳ cũng không phải là đối thủ của hai con linh sủng từ trong Trân Thú Viên chạy ra.

Hả?

Trần Vũ nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đám người đang chạy trốn.

Bên phía đội ngũ Cốt Ma Cung, chỉ thấy một thiếu niên thấp lùn xấu xí dẫn đầu, chính là Tên Hề Ác Ma Bàng Thiên Thành.

Bên phía Thiết Kiếm môn là một thiếu niên cao lớn mà Trần Vũ từng gặp, thậm chí còn từng giao chiến trong cuộc chiến tranh đoạt vẫn thạch – Cao Phong.

Lúc này, Kiếm Xỉ Hổ truy kích ba bốn người của Cổ đại sư, còn Hắc Vũ Thương Ưng thì truy kích ba người Cao Phong của Thiết Kiếm môn.

- Chư vị, đều là đệ tử ba tông, có thể viện trợ một chút không?

Ba người của Thiết Kiếm môn bao gồm Cao Phong đều cố gắng chạy về phía của Trần Vũ.

Người mở miệng là một thiếu nữ áo vàng lưng đeo mộc kiếm, tướng mạo có chút tú lệ, tu vi cũng đạt đến Luyện Tạng hậu kỳ.

- Đáng ghét!

Đám người Nam Cung Lễ đang rút lui cũng không nhịn được thầm mắng.

Bốn người Vân Nhạc môn vốn dĩ muốn tránh né phi cầm Hóa Khí Hậu Thiên, thế mà ba người Thiết Kiếm môn vậy mà lại dẫn theo nó chạy về phía bên này.

Sau khi chạy cả đoạn lộ trình, bốn người Vân Nhạc môn và ba người Thiết Kiếm môn đều tập trung tại một chỗ, đồng thời bị Hắc Vũ Thương Ưng truy kích.

- Thường sư huynh, phi cầm kia rất yếu, thực lực tối đa cũng chỉ bằng năm sáu phần mười thời kỳ đỉnh phong, so với Hóa Khí Hậu Thiên sơ kỳ còn yếu hơn một chút.

Trần Vũ chợt lên tiếng.

- Ừm.

Thường Hiên gật đầu, thoáng trao đổi ánh mắt với Trần Vũ.

Bốn người dừng lại.

Mặc dù rất bất mãn với hành vi của ba người Thiết Kiếm môn, thế nhưng bị một con phi cầm đuổi giết chật vật như vậy cũng căm tức vô cùng.

Rất nhanh, bốn người Vân Nhạc môn và ba người Thiết Kiếm môn đã tập hợp trước một hành lang cổ xưa.

- Đa tạ chư vị tương trợ!

Ba người Thiết Kiếm môn đều thở phào một hơi.

Hai bên nhân mã hội hợp, có đến bảy tên đệ tử tinh anh, trong đó Luyện Tạng hậu kỳ có hai vị.

Bên phía Thiết Kiếm môn, lúc thiếu niên Cao Phong nhìn thấy Trần Vũ thì trong mắt thoáng hiện một tia quái dị.

- Ra tay đi!

Vẻ mặt Thường Hiên cũng không tốt lắm, đứng sóng vai với thiếu nữ áo vàng tu vi Luyện Tạng hậu kỳ của Thiết Kiếm môn, cùng nghênh đón Hắc Vũ Thương Ưng.

Kết quả, lúc giao phong thì đám người mới phát hiện thực lực của Hắc Vũ Thương Ưng còn yếu hơn cả dự liệu.

Ầm... Ầm... Ầm...

Thường Hiên và thiếu nữ áo vàng cùng liên thủ, miễn cưỡng đỡ được một kích của Hắc Vũ Thương Ưng, dù thân hình thoáng lùi lại vài bước, nhưng vẫn không bị thương.

- Quả thật hơi yếu.

Trong mắt Trần Vũ chợt lóe một tia ngoài ý muốn.

Nên nhớ: Xà Vương bị đánh chết trong Xà quật lúc trước là bởi có vị thiên tài Hóa Khí cảnh như Mai Trường Thanh đối kháng trực diện. Sau cùng, mọi người bỏ không ít sức lực mới chém giết được nó.

Nhưng bây giờ, Thường Hiên và thiếu nữ áo vàng chỉ là hai Luyện Tạng hậu kỳ, vậy mà có thể chính diện chế trụ con phi cầm này, có thể thấy được nó đã rất suy yếu rồi. Mặc dù nói chiến lực của hai người Thường Hiên còn mạnh hơn Luyện Tạng kỳ đỉnh phong bình thường ở bên ngoài rất nhiều.

- Cùng lên đi!

Đám người Nam Cung Lễ, Mục Tuyết Tinh, Cao Phong đều từ bên cạnh phát động các loại công kích, nhấn chìm Hắc Vũ Thương Ưng.

Trảm!

Trần Vũ nắm Huyền Trọng kiếm trong tay, thoạt nhìn vung vẩy rất nhẹ, cuốn lên hàng loạt kiếm cương cuồng phong màu bạc.

Ầm...

Lực lượng khổng lồ của trọng kiếm đánh trúng Hắc Vũ Thương Ưng giữa không trung, khiến nó rít lên đau đớn, trên cánh chim lưu lại vết máu dài đến hai thước.

Chỉ một kiếm của Trần Vũ đã tạo thành thương tổn cực lớn với phi cầm, thậm chí vượt qua một vòng hợp lực công kích mãnh liệt của đám người.

- Hắn là Giáo Liệp Ma Trần Vũ?

Thiếu nữ áo vàng thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người Cao Phong ở bên cạnh cũng khó che giấu được sự chấn kinh trong mắt.

Mặc dù phi cầm này đã rất suy yếu, nhưng lực phòng ngự ít nhất cũng được sáu, bảy thành thời kỳ đỉnh phong.

Chỉ một chiêu kiếm của Trần Vũ đã đánh cho cánh của Hắc Vũ Thương Ưng bị thương, nếu uy lực lại mạnh thêm vài phần, nói không chừng nó đã bị đánh rụng.

- Xem ra sau khi xương đồng đại thành, chiến lực của ta đã tăng phúc không nhỏ...

Trong lòng Trần Vũ thầm nghĩ.

Hắn lựa chọn lưu lại ngăn cản phi cầm này, không chỉ vì tình huống bức bách, mà một phương diện khác chính là muốn nghiệm chứng thực lực của mình.

Sau khi xương đồng đại thành, Trần Vũ chỉ dựa vào lực lượng thể phách đã có thể hoành hành vô địch dưới Hóa Khí cảnh.

Hơn nữa, bản thân hắn được trái tim thần bí cường hóa thể chất, chiến lực thực tế của xương đồng đại thành e rằng đã bước nửa chân vào Hóa Khí Hậu Thiên rồi.

Sau khi cánh bị đánh thương, năng lực hành động của Hắc Vũ Thương Ưng đã giảm mạnh, bị mọi người truy đuổi đánh giết, rất nhanh đã chồng chất vết thương, chỉ có thể cố gắng bỏ chạy.

- Đi!

Một thanh giáo trong tay Trần Vũ rời tay bay đi, mang theo sát khí rít gào, hóa thành một tia sáng tím bạc bay đi, đâm trúng Hắc Vũ Thương Ưng.

Grào...

Hắc Vũ Thương Ưng rú thảm một tiếng, bị Ngân Phong Giáo xuyên qua cánh, lập tức rơi xuống đất.

Tiếp đó, kết quả không cần phải suy nghĩ, mọi người luân phiên quần công hai vòng đã đánh chết Hắc Vũ Thương Ưng.

- Làm phiền chư vị giải vây rồi.

Thiếu nữ áo vàng của Thiết Kiếm môn lộ vẻ cảm kích, nhất là biểu đạt cảm ơn với Trần Vũ.

Thực lực của Trần Vũ mạnh mẽ, nhất là lực lượng một giáo cuối cùng cực kỳ kinh khủng, tạo nên chấn động mạnh mẽ trong lòng ba người Thiết Kiếm môn.

Mặc dù Hắc Vũ Thương Ưng đã suy yếu vô cùng, nhưng lực phòng ngự của linh vũ trên người vẫn vượt qua Bảo Khí hộ giáp hạ phẩm.

Nói cách khác, Bảo Khí hộ giáp chuyên phòng ngự mà ba người Thiết Kiếm môn đang mặc, căn bản chẳng kahcs gì tờ giấy.

Phốc...

Trần Vũ thu hồi thanh giáo từ trên cơ thể Hắc Vũ Thương Ưng, cũng không để ý đến sự cảm kích của ba người thiếu nữ áo vàng.

Vẻ mặt của ba người Thường Hiên cũng không tốt lắm.

Suy cho cùng là ba người Thiết Kiếm môn mang đến nguy hiểm cho bên phía Vân Nhạc môn.

- Tại sao ba người các ngươi lại trêu chọc linh sủng trong Trân Thú Viên?

Trần Vũ lau khô vết máu trên thanh giáo, cuối cùng mới mở miệng.

- Chuyện này...

Ba người Thiết Kiếm môn nhìn nhau, vẻ mặt có chút lúng túng.

Sau đó, vẫn là thiếu nữ áo vàng khó khăn lên tiếng:

- Chính là vì lời đồn ba, bốn trăm năm trước tại Sở quốc, nghe nói năm xưa có một thanh niên ký kết khế ước Linh Sủng với Cổ Thú gần Trân Thú Viên, từ đó một bước lên trời...

- Thanh niên trong lời đồn lấy được cơ duyên ở nơi này?

Trần Vũ không khỏi bừng tỉnh.

Hắn cũng từng nghe Mao trưởng lão đề cập tới lời đồn tương tự.

Người thanh niên kia năm xưa thiếu chút nữa tấn thăng đến Quy Nguyên cảnh, nếu như có Cổ Thú tương trợ thì thậm chí có hi vọng ngạo thị giới tông môn Sở quốc, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị mưu hại.

- Đây chẳng qua chỉ là lời đồn, cũng không phải mỗi người đều có cơ duyên lớn như vậy. Bằng không thì mấy trăm năm qua cũng không chỉ có một mình hắn có vận khí như vậy.

Nam Cung Lễ khinh thường nói.

- Không!

Cao Phong lắc đầu nói:

- Trước đây không lâu, chúng ta tận mắt trông thấy một đệ tử của Thủy Nguyệt phái ký kết khế ước linh sủng với một trân thú hồ ly. Thực lực của trân thú hồ ly kia gần như có thể so với Hóa Khí Hậu Thiên, ngay cả Bàng Thiên Thành của Cốt Ma Cung ra tay cũng bị đánh cho chật vật bỏ chạy.

Cái gì?

Lời này vừa nói ra, đám người Trần Vũ lập tức ngẩn người.

Không ngờ lại có ví dụ sống bày ra trước mắt.

Chính vì thế mới dẫn đến một màn đám người Cốt Ma Cung và đệ tử Thiết Kiếm môn nỗ lực tiếp xúc phi cầm Cổ Thú trong Trân Thú Viên, sau cùng bị đuổi giết.

Sau khi hiểu được tình huống, không chỉ ba người Thiết Kiếm môn mà bao gồm bốn người Trần Vũ, Thường Hiên cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt khi nhìn về phía Trân Thú Viên.

Trân cầm Cổ Thú bên trong Trân Thú Viên đều không giống hung thú bình thường ở bên ngoài.

Những trân thú này, phần lớn đều có huyết thống nhất định, bất luận là thiên phú hay năng lực phát triển đều không tầm thường.

Nếu như vận khí tốt, ký kết khế ước linh sủng với một Cổ Thú Quy Nguyên cảnh, vậy thì chẳng những có thể hoành hành Huyết Táng Thiên Viên, mà về sau thậm chí còn có hi vọng bước lên đỉnh cao giới tông môn Sở quốc.

Đương nhiên, Trần Vũ tuyệt đối sẽ không ký thác hy vọng của mình vào cái gọi là "vận khí".

Lỡ như bị Cổ Thú cấp bậc Hóa Khí Tiên Thiên đuổi giết, vậy thì e rằng ngay cả mạng để chạy trốn cũng không còn.

Vù...

Trong ống tay áo của Trần Vũ bay ra một điểm đen màu bạc, cấp tốc xông đến khu vực thảo mộc ở gần đó.

Bản thân hắn không đích thân ra trận mà phái Ngân Nguyệt Trùng Vương ra ngoài, tìm hiểu tình huống xung quanh Trân Thú Viên.

Không lâu sau, Ngân Nguyệt Trùng Vương đã đến gần Trân Thú Viên, cẩn thận tìm hiểu tình huống.

Thông qua giác quan của côn trùng, Trần Vũ có thể cảm nhận được uy áp mạnh mẽ đến từ một số Cổ Thú bên trong Trân Thú Viên.

Nếu như tiếp cận quá gần, ngay cả tiểu côn trùng cũng sẽ run rẩy sợ hãi.

Vù...

Bỗng nhiên một thân hình quen thuộc chợt xuất hiện ở một góc gần sát bên Trân Thú Viên.

- Ồ?

Trần Vũ vội vàng chỉ huy côn trùng lặng lẽ đi qua đó.

Rất nhanh, gương mặt của một nam tử đeo kiếm đã xuất hiện trong tầm mắt của Trần Vũ.

- Lữ Tam Thông.

Gương mặt của Trần Vũ lập tức trở nên lạnh lẽo, liền nhận ra thân phận người này.

Lúc này, Lữ Tam Thông nhìn thấy Trân Thú Viên, không khỏi lộ vẻ châm chọc:

- Trân cầm Cổ Thú cao ngạo, sao có thể ký kết khế ước với nhân loại Luyện Tạng kỳ chứ? Ba, bốn năm trước, người thanh niên may mắn thành công, về sau bỏ mình tuyệt đối không đơn giản như trong lời đồn.

Thoáng ngừng lại, Lữ Tam Thông cũng không hề lưu luyến nơi này chút nào. Hắn lật tay một cái, trên tay xuất ra một cái túi thơm nhỏ, bên cạnh là một con chuột lông xanh.

Chít chít...

Con chuột lông xanh ngửi vài ngụm trên túi thơm, liền kêu lên chít chít không ngừng.

- Ừm, có lẽ là bên này...

Trong mắt Lữ Tam Thông chợt lóe tinh quang, có chút hưng phấn, nhanh chóng chạy đến phía sau Trân Thú Viên, càng tiến vào sâu bên trong.

Một lúc sau...

Một thiếu niên thân hình cao lớn xuất hiện tại nơi này, đưa mắt nhìn theo hướng Lữ Tam Thông rời đi.

- Kỳ quái, Lữ Tam Thông vậy mà lại không hề có chút cảm giác gì trước sự mê hoặc của Trân Thú Viên. Hắn rốt cuộc có ý đồ gì?

Trần Vũ lộ vẻ kinh ngạc.

Cùng lúc đó, Ngân Nguyệt Trùng Vương cũng lặng lẽ bám theo Lữ Tam Thông dưới sự chỉ huy của Trần Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Chân tướng lời đồn

Trân Thú Viên, trên một khối đất cao gần đó.

Ba người Vân Nhạc môn, Thường Hiên, Mục Tuyết Tinh, Nam Cung Lễ đều ngồi xếp bằng cùng một chỗ.

- Kỳ quái, Trần sư đệ đột nhiên rời đi, chẳng lẽ lại không có chút động tâm nào đối với lợi ích của Trân Thú Viên sao?

Nam Cung Lễ khó hiểu lên tiếng.

Mới đây không lâu, Trần Vũ chỉ kịp chào mọi người một tiếng, liền vội vàng tách ra rời đi.

- Trước khi đi, Trần sư đệ đã truyền âm nói với ta, trong vòng một canh giờ nếu hắn không xuất hiện thì chúng ta có thể tự hành động. Hơn nữa, hắn bảo chúng ta không nên ôm hy vọng quá lớn đối với Trân Thú Viên này.

Thường Hiên lộ vẻ quái dị, nói.

Nghe vậy, Nam Cung Lễ và Mục Tuyết Tinh cũng có chút suy tư.

Trần Vũ vội vàng rời đi, nhất định là đã phát hiện được gì đó.

Không lâu sau, cách không xa chợt truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, mơ hồ nhìn thấy vài đạo thân ảnh đi tới.

- Dường như có sư huynh đệ đồng môn.

Thường Hiên cầm một tấm lệnh bài trong tay, ba người ngược lại càng cảnh giác hơn.

Rất nhanh, vài tên đệ tử Vân Nhạc môn xuất hiện, người dẫn đầu là một nam tử mặc y phục xa hoa cao quý.

Chính là Thất hoàng tử Hoàng Phủ Lâm.

- Hoàng Phủ sư huynh.

Ba người Thường Hiên vội đứng dậy chào hỏi.

Luận tư chất tu vi, Hoàng Phủ Lâm có thể đứng đầu trong danh sách đệ tử chân truyền, tu vi đã đạt đến Luyện Tạng kỳ đỉnh phong.

Hơn nữa, vận khí của hắn cũng không tệ, năm này vừa vặn 20 tuổi, có thể tiến vào Huyết Táng Thiên Viên.

- Thường sư đệ và Mục sư muội cũng ở đây sao...

Hoàng Phủ Lâm mừng rỡ nói.

Từ sau khi tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên, hắn căn bản đều cụp đuôi làm người.

Lúc trước, Trần Vũ cướp đi U Thủy Mặc Liên, bị Tên Hề Ác Ma tiến hành vây quét đuổi giết, Hoàng Phủ Lâm không xuất thủ tương trợ, kết quả còn bị liên lụy, khiến một nữ đệ tử chết thảm.

Nhìn thấy đệ tử chân truyền mạnh mẽ như Thường Hiên ở đây, trong lòng Hoàng Phủ Lâm không khỏi giật mình.

Lúc này, hai đệ tử chân truyền Luyện Tạng hậu kỳ hội hợp, nhân số đạt tới sáu, bảy người, đội ngũ lập tức trở nên mạnh mẽ.

- A? Trần sư đệ đã xuất hiện? Thường sư đệ muốn kiếm lợi ích từ Trân Thú Viên?

Trò chuyện một lúc, Hoàng Phủ Lâm chợt lộ vẻ kỳ quái.

- Thế nào? Hoàng Phủ sư huynh dường như có chút hiểu rõ về Trân Thú Viên này sao?

Nam Cung Lễ lập tức nhìn ra manh mối.

- Không sai.

Hoàng Phủ Lâm nghiêm túc nói:

- Ta khuyên các vị nên từ bỏ vọng tưởng này đi. Những trân cầm Cổ Thú cường đại sẽ không tùy tiện ký kết khế ước linh sủng với chúng ta đâu.

Nghe vậy, ba người Thường Hiên đều thoáng biến sắc.

- Hoàng Thất chúng ta có nghe được chút tin đồn về Huyết Táng Thiên Viên này, nên cũng hiểu rõ nhất định. Nhất là vị tiền bối đã ký kết khế ước linh sủng với Cổ Thú cách đây 300, 400 năm trước, cũng có chút nguồn gốc với Hoàng Thất chúng ta.

Hoàng Phủ Lâm nói.

- Trong này có bí ẩn gì?

Nam Cung Lễ không khỏi bị khơi dậy hứng thú.

- Đầu tiên, phải hiểu một thường thức: "ký kết khế ước linh sủng" bình thường là lấy nhân loại làm chủ, linh sủng là phụ thuộc. Đây vốn là khế ước bất bình đẳng.

Hoàng Phủ Lâm thoáng ngừng lại.

Ba người Thường Hiên đều gật đầu.

Một khi ký kết khế ước này, sự sống còn của linh sủng sẽ nằm trong một ý niệm của nhân loại.

Đây là một loại khế ước nô dịch.

Thử nghĩ xem: Cổ Thú cường đại huyết thống cổ lão, linh trí không tầm thường, sao có thể hạ mình ký kết loại khế ước như vậy với nhân loại, còn để sự sống còn của mình nằm trong tay người khác?

- 300, 400 năm trước, vị tiền bối may mắn gặp một Cổ Thú tu vi rơi xuống Quy Nguyên cảnh. Nhưng hai người ký kết không phải là khế ước linh sủng bình thường, mà là một loại khế ước bình đẳng.

Hoàng Phủ Lâm chậm rãi vạch trần bí mật này.

- Ta từng nghe người khác nhắc đến loại khế ước này, giữa hai bên đều bị ràng buộc bởi khế ước, nhưng không phân biệt chủ nô. Một khi một trong hai người bỏ mình thì khế ước cũng sẽ tự động giải trừ.

Nam Cung Lễ gật đầu.

Nếu đổi lại là khế ước linh sủng bình thường, một khi chủ nhân chết đi, linh sủng cũng sẽ bị liên lụy theo.

- Theo hoàng tộc ta phân tích được: Cổ Thú ký kết khế ước với vị tiền bối kia là nhằm lợi dụng loại quan hệ khế ước đặc thù này để rời khỏi Huyết Táng Thiên Viên. Cuối cùng, tiền bối kia bỏ mạng rất có thể là bởi vì tại thời khắc mấu chốt, Cổ Thú kia không ra tay, thậm chí còn mưu tính hãm hại để bản thân thu được tự do triệt để.

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt của Hoàng Phủ Lâm đã trở nên lạnh lẽo.

Biết được bí mật này, ba người Thường Hiên cũng không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Người thanh niên trong truyền thuyết còn nghĩ rằng mình may mắn, cuối cùng lại bị một Cổ Thú cường đại lợi dụng.

Nghĩ lại thì việc này cũng rất hợp lẽ thường.

Những Cổ Thú cường đại có trí tuệ không kém, sau có thể dễ dàng làm nô bộc, thần phục một nhân loại như giun dế?

Chuyện như vậy chỉ xuất hiện trong sử ký anh hùng của trẻ em mà thôi.

...

Nửa canh giờ sau...

Tại trung tâm lâm viên, trước một tòa đại điện tàn phá.

Một thiếu nữ ôn nhu dịu dàng, điềm tĩnh tuyệt mỹ như tiên tử chậm rãi đi tới.

Tòa đại điện này cũng có cấm chế trận pháp cố thủ. Bất đồng là kiến trúc này bị một bức màn sáng huyết sắc có họa tiết màu bạc bao phủ.

- Chính là nơi này rồi.

Thiếu nữ tuyệt mỹ quan sát tòa đại điện, lại nhìn khắp bốn phía, xác định không còn thân ảnh nào khác.

Nếu đệ tử của Vân Nhạc môn ở đây, nhất định có thể nhận ra thiếu nữ này.

Thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân này chính là Thu Hinh Nhi, người trước kia đã phản bội Vân Nhạc môn.

- Phá!

Thu Hinh Nhi vung tay một cái, trên lòng bàn tay xuất hiện một tấm huyết phù họa tiết bạc kỳ quái, dán lên đại điện trước mặt.

Ô...ô...ô...n...g

Huyết phù bắn ra một tia huyết quang, bổ ra một cái lỗ thủng rộng ba thước, cao ba thước trên màn sáng cấm chế huyết sắc.

Một khắc sau đó, Thu Hinh Nhi đã tiến nhập bên trong màn sáng, thân hình rất nhanh đã lẻn vào một tòa đại điện cổ lão bị tàn phá.

Ô...ô...ô...n...g

Màn sáng có họa tiết bạc cấp tốc khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ trong thời gian hai ba nhịp hô hấp đã hồi phục như cũ.

Sau khi Thu Hinh Nhi tiến nhập đại điện không lâu...

Vù...

Một nam tử dáng vẻ lôi thôi đeo bảo kiếm thiết mộc đột nhiên hiện thân.

- Chậc chậc, quả là tiểu mỹ nhân cực phẩm, dường như còn nắm giữ bí mật không nhỏ.

Lữ Tam Thông cười một tiếng quái dị.

Lúc đầu ở Ẩn Hồ Hội, sau khi nhìn thấy dung mạo của Thu Hinh Nhi, hắn liền nhớ mãi không quên.

Nhưng tiếc rằng, về sau Thu Hinh Nhi phản bội ba tông, gia nhập trận doanh của Cốt Ma Cung, ngược lại càng khó hạ thủ hơn.

Mà lần này, sau khi tiến vào Huyết Táng Thiên Viên, Lữ Tam Thông liền không cố kỵ gì nữa.

Bản thân hắn có một loại thủ đoạn tà dị, đó là ngửi mùi hương nữ nhân, lần này vừa vặn phát hiện Thu Hinh Nhi lạc đàn ở gần đây.

- Nói không chừng lần này cả sắc cả tài đều có thể chiếm được.

Lữ Tam Thông lộ vẻ hưng phấn, đưa mắt quan sát tòa đại điện tàn phá trước mắt.

Thân là cháu trai của "Lữ Thiết Tổ", kiến thức của hắn tất nhiên không thấp.

Tòa đại điện này, bất kể vị trí hay bố cục, nhất là trận pháp cấm chế, đều không phải chuyện đùa.

Thoáng trầm ngâm giây lát, Lữ Tam Thông cắn răng quyết định đánh cược một trận, lấy ra một tấm ngọc phù hình kiếm màu cam rực rỡ.

- Đi!

Theo vị trí lỗ thủng mà Thu Hinh Nhi vừa bổ ra, ngọc phù hình kiếm trong tay Lữ Tam Thông cũng chém tới đó.

Ô...ô...ô...n...g

Một tia kiếm quang màu cam sắc bén chói mắt như dải lụa chém lên màn sáng huyết sắc họa tiết bạc trước mặt, uy năng cường đại trực tiếp chém huyết mạc thành một đạo vết rách rộng hai thước, cao nửa trượng.

Uy năng của một kích này gần như sánh ngang Hóa Khí Tiên Thiên.

Vù...

Thân hình Lữ Tam Thông nhoáng lên, theo đó tiến nhập tòa đại điện tàn phá.

Thế nhưng, Lữ Tam Thông lại không phát hiện sau lưng hắn, cách ngoài 20 trượng có một tiểu côn trùng màu bạc đang ẩn nấp.

Không đến mười nhịp hô hấp sau.

Một thiếu niên cao lớn xuất hiện trước tòa đại điện cổ lão, đưa mắt nhìn màn sáng huyết sắc trước mặt.

- Đi!

Trần Vũ vung tay một cái, để Ngân Nguyệt Trùng Vương từ dưới lòng đất tiến lên, tiếp cận tòa đại điện tàn phá.

Kết quả hắn phát hiện màn sáng trận pháp huyết sắc kia thậm chí bao phủ cả lòng đất, hiển nhiên người bố trí trận pháp cấm chế sẽ không lưu lại lỗ hổng cấp thấp như vậy.

Vù...

Ngân Nguyệt Trùng Vương từ dưới lòng đất chui lên, tiến vào trong tay áo của Trần Vũ.

Từ sau khi ăn no huyết nhục Xà Vương Hóa Khí cảnh, khí tức của Ngân Nguyệt Trùng Vương cũng đạt tới đỉnh phong, chỉ cách Hóa Khí Hậu Thiên một bước nhỏ nữa mà thôi.

- Tòa đại điện này...

Trần Vũ lộ vẻ trầm tư, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng.

Hắn tất nhiên cũng có thể nhìn ra được tòa đại điện này bất phàm.

Những khu vực trọng yếu khác, tối đa chỉ có một tầng cấm chế Huyết đạo, mà nơi này còn gia tăng một tầng cấm chế càng mạnh mẽ hơn.

Kỳ phù trong tay Thu Hinh Nhi dường như vừa vặn nhằm vào loại cấm chế này.

Ngọc phù trong tay Lữ Tam Thông bộc phát uy lực gần như sánh ngang Hóa Khí Tiên Thiên, thông qua phương thức mạnh mẽ phá vỡ mới miễn cưỡng phá được màn sáng huyết sắc.

Tất nhiên, tạo thành tình huống như vậy cũng là bởi vì thời gian đã quá xa xưa, phần lớn cấm chế trong lâm viên đã đánh mất tám chín phần uy lực.

Thế nhưng Trần Vũ lại không có bối cảnh như hai người, không thể lấy ra được đạo cụ cường đại tương tự.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Trái tim của Trần Vũ tiến nhập loại tiết tấu nhảy lên cực kỳ thong thả, cảm ứng màn sáng huyết sắc họa tiết bạc trước mắt, cố gắng tìm kiếm sơ hở trong đó.

Một màn tiếp theo lập tức khiến Trần Vũ giật mình vạn phần.

Vù...

Trái tim thần bí của hắn nhảy lên, họa tiết bạc trên màn sáng huyết sắc mơ hồ xuất hiện một trận xao động hỗn loạn, kèm theo đó là một tia chấn động nhàn nhạt.

Giác quan của Trần Vũ lập tức bắt được một tầng họa tiết màu bạc.

Cảm ứng này không chỉ dễ dàng mà còn cường liệt gấp mười lần sóng năng lượng Huyết đạo.

Thậm chí, lúc tâm thần của Trần Vũ dung hợp với trái tim thần bí, còn mơ hồ cảm nhận được một tia cảm giác thân thiết nhàn nhạt, tương tự với lực lượng không minh huyền diệu ẩn chứa trong viên cầu kim loại.

Thịch thịch thịch...

Trần Vũ thôi động trái tim, phát hiện họa tiết bạc trên màn sáng huyết sắc càng trở nên xao động, thậm chí dần tiêu tán, không chịu sự khống chế của trận pháp.

Trái tim thần bí dường như có một loại lực lượng không minh huyền diệu có thể quấy nhiễu màn sáng huyết sắc này.

- Thật kỳ lạ.

Trần Vũ mừng rỡ, lớn mật tiếp cận màn sáng huyết sắc, đồng thời khống chế trái tim thần bí quấy nhiễu luồng lực lượng của họa tiết màu bạc trên màn sáng huyết sắc.

Ô...ô...ô...n...g

Sau khi tận lực quấy nhiễu, đoàn họa tiết màu bạc trên màn sáng huyết sắc bỗng nhiên tán loạn, ngay cả màn sáng huyết sắc cũng sinh ra phản ứng dây chuyền.

Chỉ trong chớp mắt, trận pháp cấm chế xung quanh đã sinh ra một lỗ thủng trí mạng, tầng tầng gián đoạn.

Phá!

Trần Vũ cách không vung ra một quyền, quyền kình sát ảnh hình thái mãng xà mang theo tiếng rít như sấm sét đánh tới.

Màn sáng huyết sắc mờ nhạt đến mức tận cùng lập tức bị một quyền đánh xuyên, hiện ra một cái lỗ thủng.

Lỗ thủng này mặc dù không lớn bằng của hai người trước, nhưng cũng không ảnh hưởng Trần Vũ tiến vào trong đó.

Rắc rắc...

Xương cốt toàn thân Trần Vũ vang lên một trận thanh âm răng rắc giòn giã, toàn thân thu nhỏ đi một vòng, chui vào trong màn sáng huyết sắc.

Lúc lỗ thủng trên màn sáng huyết sắc từ từ khép lại thì Trần Vũ đã lặng lẽ tiến nhập đại điện.

Trong đại điện là một khu vực huyết quang u ám, bốn phía vách tường khảm nạm một vài viên Dạ Minh Châu huyết sắc.

Ầm... Ầm...

Bỗng nhiên, thanh âm giao chiến từ sâu trong đại điện truyền đến.

- Lữ Tam Thông... Không ngờ ngươi theo dõi đến tận đây, vậy thì hôm nay tuyệt đối không thể thả ngươi ra ngoài được rồi.

Thanh âm nữ tử mang theo hàn ý truyền đến.

Trần Vũ thất kinh, vội vàng phái côn trùng tiến lên trước tìm hiểu.

Sâu bên trong đại điện có một bức tượng cao tới mười trượng, bức tượng khắc họa dung mạo một nữ tử mặc huyết bào hoa sen, phong hoa tuyệt đại (*), thần vận mang theo một tia ý lạnh nhìn xuống thế gian.

(*) xinh đẹp rạng rỡ

Trước pho tượng là một đôi nam nữ đang đánh nhau kịch liệt.

Thu Hinh Nhi tay cầm tinh kiếm huyết sắc chém ra một đạo kiếm ảnh huyết sắc, uy thế khủng bố, uy lực tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên.

Ngay cả với thực lực của Lữ Tam Thông cũng mơ hồ bị áp chế, chỉ có thể dựa vào ưu thế tốc độ thân pháp, chật vật đỡ đòn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Trọng địa truyền thừa

Thông qua giác quan của côn trùng, Trần Vũ "quan sát" hai người đánh nhau, trong lòng cũng thầm kinh hãi.

Hắn đã sớm biết rõ thực lực và thân pháp của Lữ Tam Thông, cho nên cũng không bất ngờ gì.

Chân chính giật mình là bởi thực lực của Thu Hinh Nhi.

Nữ tử này một thân tu vi đạt tới Luyện Tạng hậu kỳ, thậm chí là Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, thi triển công pháp lưu phái Huyết đạo, uy lực vượt qua công pháp Nhập Môn đỉnh cấp bình thường.

Mặc dù chỉ có tu vi Luyện Tạng kỳ đỉnh phong, nhưng cường độ nội tức lại tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên.

Bên cạnh đó, thanh tinh kiếm huyết sắc trong tay Thu Hinh Nhi có sự cộng minh với lực lượng Huyết đạo bên trong Huyết Táng Thiên Viên, có thể bộc phát uy lực vượt xa lúc bình thường.

Cứ như vậy, tầng thứ công kích này gần như đã có thể so với Hóa Khí Hậu Thiên.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lữ Tam Thông chỉ có thể liên tục không ngừng thối lui, bảo kiếm thiết mộc trong tay chém ra từng đạo kiếm ảnh màu xám, tiếng nổ đì đùng vang lên không dứt.

Lúc ở Yến Gia Bảo, loại công kích mạnh mẽ như thế này thậm chí có thể đẩy lui đám người Côn Lăng, Trần Vũ, Phương Hạo Phi, Bùi sư huynh vây công.

Vậy mà lúc này, kiếm ảnh màu xám nổ tung chói mắt lại bị hào quang như sông kiếm huyết sắc nghiền nát.

- Tiểu nữ nhân, ngươi có quan hệ gì với tổ chức Huyết Nguyệt? Tại sao lại có Huyết Nguyệt Kiếm phỏng chế?

Lữ Tam Thông vừa chật vật du đấu vừa chửi ầm lên.

- Tầm mắt cũng không tệ, đây là "Huyết Nguyệt Kiếm" phỏng chế đặc biệt. Ở trong Huyết Táng Thiên Viên có thể phát huy thêm bốn năm thành uy lực.

Thu Hinh Nhi có chút ngoài ý muốn.

Chẳng qua, nghĩ đến Lữ Tam Thông là cháu trai của Lữ Thiết Tổ, tầm mắt không bình thường cũng là đương nhiên.

- Hừ! Ta không chỉ biết Huyết Nguyệt Kiếm phỏng chế trong tay người, mà còn biết vừa rồi ngươi lấy một viên "Huyết Dương Châu" bên dưới tượng đá.

Trên mặt Lữ Tam Thông lộ ra nụ cười lạnh lùng.

- Huyết Dương Châu? Ngươi còn nhận ra cả hạt châu này, vậy thì càng không thể để ngươi còn sống rời đi.

Sắc mặt Thu Hinh Nhi lập tức biến đổi.

Trong lòng bàn tay trái của nàng có một hạt châu huyết sắc màu xám, ướt đẫm máu tươi, lớn bằng đầu ngón tay cái.

Tập trung nhìn kỹ hạt châu này sẽ phát hiện bên trong ẩn chứa một quầng sáng chói mắt như mặt trời, ẩn chứa lực lượng cấm kỵ khó có thể tưởng tượng.

- Hắc hắc, chỉ có loại chí bảo siêu việt Bảo Khí, uy năng kinh thiên, đã sinh ra linh tính như Huyết Dương Châu mới không thể chứa trong túi trữ vật. Ta chỉ thuận miệng đoán mò, không ngờ lại đoán trúng.

Lữ Tam Thông mỉm cười một tiếng.

Sau khi xác định lai lịch viên châu này, ánh mắt của hắn liền trở nên cực kỳ nóng bỏng, nhìn chằm chằm cánh tay đẫm máu nắm viên hạt châu ám huyết trên tay Thu Hinh Nhi.

Trước đó không lâu, hắn tận mắt nhìn thấy Thu Hinh Nhi thu hoạch Huyết Dương Châu từ dưới tượng đá truyền thừa, nhưng lại không thể cho vào túi trữ vật.

Chi tiết này khiến hắn lập tức liên tưởng tới Huyết Dương Châu trong truyền thuyết.

Nếu như châu này xuất hiện tại ngoại giới, e rằng những đại năng Quy Nguyên cảnh đều phải xuất thủ tranh đoạt, lúc đó nhất định sẽ dấy lên một hồi gió tanh mưa máu.

- Huyết Dương Châu?

Trần Vũ lặng lẽ tới gần, trái tim lập tức cảm ứng được một luồng năng lượng đáng sợ mà cường đại.

Đồng thời, hắn cũng lưu ý tới lời nói của Lữ Tam Thông, dường như Thu Hinh Nhi đã thu được trọng bảo này từ dưới tượng đá.

Thông qua giác quan của tiểu côn trùng, Trần Vũ đã nhanh chóng bắt được đầu mối.

Chỉ thấy bức tượng nữ tử mặc huyết bào ở sâu trong đại điện đứng trên một đài đá hình vuông, toàn thân được tạo nên từ một loại kim loại u ám.

Trước đài đá màu bạc có một cái "tủ đá" lõm vào bên trong, bị một tầng pha lê huyết sắc cắt đứt, lập lòe ánh bạc và huyết quang.

Bốn cái tủ đá?

Trần Vũ cảm thấy nội tâm trở nên cuồng nhiệt, nhìn bố cục của tòa đại điện này hiển nhiên là một loại truyền thừa nào đó.

Hắn để cho côn trùng tiếp cận, bốn cái tủ đá bị pha lê huyết sắc bao trùm đập vào tầm mắt.

Trong đó có ba cái tủ đá đều đặt vật phẩm.

Tủ đá đối diện với cửa đại điện trôi nổi một tấm lệnh bài cổ xưa phong cách kỳ lạ, khắc vẽ cổ văn thần bí khó lường.

Tại phía sau tủ đá đặt một quyển sách cổ da thú thật dày, tản ra khí tức lạnh lẽo nặng nề.

Bên trong tủ đá bên phải đặt một bộ váy bào hoa sen huyết sắc, lộ vẻ cao quý bất phàm.

Sau cùng, bên trong tủ đá bên trái bị pha lê huyết sắc bao trùm, nhưng lại mở ra, bên trong trống rỗng không có gì.

Hiển nhiên bảo vật trong tủ đá bên trái chính là Huyết Dương Châu đã bị Thu Hinh Nhi thu được.

Ngoài ra, Trần Vũ còn phát hiện dưới một cái tủ đá đều có một cái dấu tay hơi lõm xuống.

Trong đó, dưới bề mặt dấu tay của tủ đá bên trái bị mở ra, vẫn còn lưu lại một vệt máu.

Lại nhìn cánh tay đang nắm Huyết Dương Châu của Thu Hinh Nhi vẫn còn thấm vết máu.

- Chẳng lẽ, muốn mở ra bảo vật trong tủ đá còn cần điều kiện khác?

Trần Vũ lộ vẻ trầm tư.

Đúng lúc này, chiến đấu trong đại điện chợt phát sinh biến hóa khác.

Ô...ô...ô...n...g

Tinh kiếm huyết sắc trong tay Thu Hinh Nhi chợt bắn ra hai đạo kiếm ảnh huyết sắc hình mặt trăng lưỡi liềm, chém xuống trên người Lữ Tam Thông.

Uy lực cường đại đến mức có thể cắt đứt Bảo Khí hạ phẩm bình thường.

Thế nhưng, khiến người khác bất ngờ là kiếm ảnh huyết sắc chém xuống vai Lữ Tam Thông lại bật ngược.

Ô...ô...ô...n...g

Bên trong áo bào khoác ngoài cơ thể Lữ Tam Thông chợt lộ ra một kiện nhuyễn giáp màu bạc, sáng lên từng đợt hào quang, chấn cho kiếm ảnh vỡ nát sụp đổ.

- Bảo Khí hộ giáp trung phẩm, còn là tinh phẩm?

Thu Hinh Nhi không khỏi thốt lên thất thanh.

Trần Vũ đang xem chiến trong bóng tối cũng thất kinh.

Lần trước giao phong ở Yến Gia Bảo, kiện Bảo Khí nhuyễn giáp trên người Lữ Tam Thông đã bị mọi người đánh vỡ tan.

Mà lần này, bởi vì tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên cho nên Lữ Thiết Tổ đã tặng cho cháu trai của mình một kiện Nhuyễn Ti Giáp – tinh phẩm trong Bảo Khí trung phẩm để tăng cường năng lực sinh tồn của hắn.

Giá trị của Nhuyễn Ti Giáp này, e rằng đã tiếp cận Bảo Khí thượng phẩm rồi.

Một kích vừa rồi của Thu Hinh Nhi cũng không phải là công kích của bản thể Huyết Nguyệt Kiếm, cho nên không thể đột phá được Nhuyễn Ti Giáp cũng rất bình thường.

- Đi!

Khoảng khắc Lữ Tam Thông ngạnh kháng công kích, trong mắt hắn cũng thoáng hiện một tia âm tàn hiểm độc.

Lòng bàn tay hắn chợt xuất hiện một tấm ngọc phù hình kiếm.

Trần Vũ ở trong bóng tối quan sát, không khỏi thầm rùng mình. Đây chính là đòn sát thủ mà lúc trước Lữ Tam Thông sử dụng để cưỡng ép phá vỡ cấm chế bên ngoài đại điện.

Phù này vừa xuất hiện, tương đương một kích của Hóa Khí Tiên Thiên.

Đương nhiên, Trần Vũ cũng không hề lo lắng gì cho Thu Hinh Nhi, bất luận là nữ nhân này hay Lữ Tam Thông thì trong lòng hắn cũng chỉ tràn ngập sát ý mà thôi.

Ô...ô...ô...n...g

Trong ngọc phù hình kiếm chợt bắn ra một đạo kiếm ảnh màu cam rực rỡ chói mắt như dải lụa.

- Không tốt!

Uy thế cường đại ép cho Thu Hinh Nhi cảm thấy hít thở không thông.

Thu Hinh Nhi lập tức biến sắc.

Dưới một kích gần như sánh ngang Hóa Khí Tiên Thiên, cho dù nàng có Huyết Nguyệt Kiếm phòng chế thì cũng sẽ bị miểu sát.

Khoảng khắc phát động phù này, trong mắt Lữ Tam Thông cũng thoáng lộ ra một tia tiếc nuối.

Thứ nhất là bởi luyện chế ngọc phù này không dễ, cực kỳ quý giá, hắn chỉ có ba tấm, mà đây đã là một tấm cuối cùng rồi.

Thứ hai là loại mỹ nữ cực phẩm như Thu Hinh Nhi hương tiêu ngọc vẫn (*), cũng khiến hắn có chút tiếc nuối.

(*) chết

Thế nhưng, hắn lại không thể không làm như vậy.

Thu Hinh Nhi quả thật cường đại dị thường, gần như có thể sánh ngang Hóa Khí Hậu Thiên, không phải người như hắn có thể ngăn chặn được.

Càng quái dị là nữ tử này đã trúng phải "Thiên Nữ Túy Hương Tán" độc môn của hắn, nhưng lại không phát tác.

Vù...

Chỉ thấy đạo kiếm ảnh rực rỡ chói mắt màu cam chém nát kiếm ảnh huyết sắc của Thu Hinh Nhi, sau đó chuẩn bị nghiền nát nàng thành mảnh vụn...

Khoảng khắc sinh tử, chợt thấy vẻ mặt Thu Hinh Nhi trở nên kiên định, cầm Huyết Dương Châu trên tay ném ra, nguyên khí tinh huyết trong cơ thể tựa như cái động không đáy bị điên cuồng hút đi.

Ô...ô...ô...n...g

Huyết Dương Châu bỗng nhiên lóe sáng, giống như một vầng mặt trời huyết sắc, tỏa ra huyết quang huy hoàng bao trùm khắp nơi, thậm chí nhấn chìm phạm vi 10, 20 trượng.

- Đây là...

Dù Trần Vũ cách khá xa nhưng vẫn cảm nhận được một luồng uy năng to lớn không thể ngăn trở.

Toàn bộ giác quan đều bị ánh sáng của huyết quang che mờ.

Ngay cả Ngân Nguyệt Trùng Vương ở gần phạm vi 20 trượng cũng bị dư âm sóng khí cường đại chấn cho ngất đi trong nháy mắt.

Ầm...

Ánh sáng huyết quang bùng nổ, kiếm ảnh rực rỡ màu cam chém tới, chém ra một vết rách trên màn ánh sáng huyết quang, sau đó trở nên ảm đạm.

Tiếp đó, chỉ thấy một tiếng rên đau đớn truyền đến, kèm theo đó là tiếng rống kinh hãi của Lữ Tam Thông.

Ầm...

Thân thể Lữ Tam Thông bị đánh bay ra ngoài 7,8 trượng, trên nhuyễn giáp màu bạc xuất hiện một vết rách, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Vẻ mặt hắn kinh ngạc vô cùng.

Khó có thể tưởng tượng nổi Huyết Dương Châu do Luyện Tạng kỳ miễn cưỡng phát động lại có thể nghiền nát bấy một kích của lá bài tẩy tương đương Hóa Khí Tiên Thiên của hắn.

Hơn nữa, Nhuyễn Ti Giáp tinh phẩm trong trung phẩm mà hắn mặc cũng suýt nữa bị hỏng hoàn toàn.

Lúc này, Lữ Tam Thông xem như bảo trụ được một mạng.

Mà Thu Hinh Nhi phía đối diện thì gương mặt trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ.

Vừa rồi, nàng cưỡng ép vượt cấp phát động Huyết Dương Châu, khiến tinh huyết và sinh mệnh lực tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng.

Đấy chỉ là nguyên nhân thứ nhất, nguyên nhân thứ hai là Thiên Nữ Túy Hương Tán mà Lữ Tam Thông thi triển từ trước bắt đầu phát tác.

Bỗng nhiên, trên mặt Thu Hinh Nhi hiện lên một mảng đỏ rực, da thịt tuyết trắng ửng hồng, đôi mắt dần trở nên mê ly.

Thì ra, lúc trước Thu Hinh Nhi sử dụng một loại bí pháp đặc thù, tạm thời kiềm giữ lực lượng của "Thiên Nữ Túy Hương Tán".

Nàng vốn định xử lý Lữ Tam Thông xong mới hóa giải loại hương tán này, nhưng bây giờ tiêu hao tinh huyết và nguyên khí quá nghiêm trọng, khiến lực lượng của Thiên Nữ Túy Hương Tán hoàn toàn mất đi khống chế, dược lực phản kích mãnh liệt, khiến nàng cảm thấy suy yếu vô cùng.

- Ha ha, một kích như vậy cũng không giết chết ngươi, xem như là niềm vui ngoài ý muốn nha.

Lữ Tam Thông cười to.

Lúc này, Thu Hinh Nhi đã không thể khống chế được dục tính, trong đôi mắt trong suốt như thu thủy bị vô tận xuân ý bao trùm, vẻ mặt vừa mê ly vừa thống khổ giãy dụa.

Lữ Tam Thông ổn định khí huyết, phục dụng một viên linh đan, cười hắc hắc đi về phía Lữ Tam Thông.

- Cơ hội tốt!

Trần Vũ lặng lẽ tiếp cận, trên tay cầm một thanh giáo.

Vừa chuẩn bị ra tay thì...

- Hắc hắc... Giáo Liệp Ma Trần Vũ, ngươi còn định ẩn nấp tới khí nào?

Lữ Tam Thông đột nhiên cười quái dị.

Hắn dừng bước lại, nhìn về phía góc tường Trần Vũ ẩn nấp, vẻ mặt đề phòng.

Trần Vũ không khỏi bất ngờ, giáo trong tay cũng khựng lại.

Lữ Tam Thông phát hiện ra hắn từ khi nào? Còn chỉ rõ họ tên của hắn?

Vù...

Trần Vũ thu hồi thanh giáo, thân hình nhoáng lên, xuất hiện trước mặt bức tượng nữ nhân hùng vĩ.

- Trần Vũ, ngươi có phải cảm thấy rất kỳ quái là tại sao ta có thể cảm ứng được ngươi theo dõi, còn có thể xác định được người theo dõi là ngươi không?

Lữ Tam Thông cười một tiếng quỷ dị, tựa như tất cả đều nằm trong tay hắn.

- Không muốn biết!

Trần Vũ cười lạnh, cầm Huyền Trọng kiếm chém ra một đạo kiếm cầu vồng màu bạc nhẹ nhàng, cuốn thẳng về phía Lữ Tam Thông.

Loại phản ứng này thiếu chút nữa khiến Lữ Tam Thông nghẹn tới thổ huyết.

Hắn cố làm ra vẻ bản thân thâm ảo, nhưng trên thực tế là muốn che giấu thương thế của mình, giành chút thời gian để thở dốc.

Suy cho cùng, vừa rồi hắn cũng vừa phục dụng một viên Linh đan trân quý, chỉ cần chờ chốc lát là có thể cấp tốc chế trụ thương thế.

Nhưng nào ngờ, Trần Vũ lại không bị mắc lừa, vừa điliên đã trực tiếp đánh nhau.

Dựa vào kinh nghiệm và trực giác, còn có trái tim thần bí cảm ứng, Trần Vũ có thể xác định được Lữ Tam Thông bị thương không nhẹ, sao có thể cho hắn cơ hội chứ?

Còn việc Lữ Tam Thông phát hiện được hắn?

Trần Vũ vừa thoáng suy nghĩ liền hiểu, Lữ Tam Thông còn có một thân phận khác là Vô Gian Đạo Tặc.

Vô Gian Đạo Tặc làm nhiều việc ác như vậy, đắc tội vô số người, dù bị đuổi giết không ngừng nhưng vẫn sống tiêu dao tự tại đến bây giờ.

Đối phương không chỉ giỏi chạy trốn mà năng lực "phản truy tung" cũng là cao thủ.

Trên thực tế, phỏng đoán của Trần Vũ đã đánh giá quá cao Lữ Tam Thông rồi.

Lúc đầu, hắn dùng côn trùng theo dõi, thể tích nhỏ, vật che lấp nhiều, khoảng cách cũng khá xa nên Lữ Tam Thông không cảm thấy được.

Nhưng sau khi vào đại điện, hoàn cảnh địa lý trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Sau khi truyền thừa trọng bảo như Huyết Dương Châu xuất hiện, Trần Vũ thoáng không kiềm chế được, tiến tới càng gần nên mới bị Lữ Tam Thông phát hiện.

Đây cũng là lý do tại sao Lữ Tam Thông nhanh chóng phát động lá bài tẩy, muốn giải quyết Thu Hinh Nhi trước tiên.

Bởi vì đối với Trần Vũ và Thu Hinh Nhi mà nói, Lữ Tam Thông là tử địch chung của hai người, tính bài xích cũng càng lớn, lỡ như hai người liên thủ thì cục diện sẽ càng bết bát hơn.

...

Keng...

Trọng kiếm nhẹ như làn gió quét qua, đối chiến với bảo kiếm thiết mộc của Lữ Tam Thông.

Ộc...

Thân hình Lữ Tam Thông cấp tốc thối lui, chợt phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, cực kỳ kinh hãi.

Chỉ một kiếm đã đẩy lui Vô Gian Đạo Tặc.

- Làm sao có thể...

Vẻ mặt Lữ Tam Thông tràn đầy kinh hãi, khó có thể tin nổi.

Một kích tùy tiện của Trần Vũ cực kỳ cường hoành, sử dụng kỹ xảo cử trọng nhược khinh, uy lực kinh khủng tiếp cận Hóa Khí Hậu Thiên sơ kỳ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Trần Vũ, đối phương trong mắt hắn chỉ là một tiểu nhân vật không đáng nhắc tới.

Cho dù lần thứ hai ở Yến Gia Bảo, Trần Vũ đã có tiến bộ cực lớn, nhưng trong mắt Lữ Tam Thông thì cũng chỉ miễn cưỡng có thể chiến một trận mà thôi.

Nhưng chính "tiểu nhân vật" như vậy lại có thể chính diện đánh lùi hắn.

Lữ Tam Thông xác định, cho dù là bản thân thời kỳ đỉnh phong cũng không phải đối thủ của Trần Vũ lúc này.

Huống chi, bây giờ hắn đã bị thương không nhẹ, tối đa chỉ có thể phát hủy bảy, tám phần mười thực lực.

- Trần Vũ! Ngươi dừng lại! Chúng ta thương lượng...

Trần Vũ không hề do dự chút nào, trọng kiếm vung lên, lại giết tới.

Lúc này, sát ý trong lòng Trần Vũ đã lên tới cực hạn.

Đối mặt với địch nhân bối cảnh thâm hậu như Lữ Tam Thông, hoặc không trở thành kẻ địch, hoặc là chém tận giết tuyệt, không thể để cho đối phương có chút cơ hội nhỏ nhoi nào.

Càng không nói là nơi này còn có truyền thừa trọng bảo cực lớn của Huyết Táng Thiên Viên.

Bịch... Bịch... Bịch...

Lữ Tam Thông bị trọng thương, chỉ có thể dùng thân pháp quỷ mị tới cực hạn để né tránh, căn bản không dám đối chiến.

Luận tốc độ thân pháp, hắn có thể xem là đỉnh cấp trong các đệ tử của ba tông.

Nhưng tiếc rằng, chỉ cần Trần Vũ dùng trái tim thần bí giữ lực, sẽ có tốc độ bạo phát đáng sợ, đồng thời cộng thêm đôi giày da dưới chân tăng phúc ba thành tốc độ, cũng không hề thua kém gì Lữ Tam Thông.

Lữ Tam Thông vốn có một cái áo choàng xanh là kỳ vật dị bảo, có thể tăng phục vài thành tốc độ, còn hơn cả đôi giày của Trần Vũ.

Đáng tiếc vừa rồi lúc đối kháng với lực lượng của Huyết Dương Châu, cái áo choàng này đã hỏng hoàn toàn rồi.

- Không...

Lữ Tam Thông tuyệt vọng, bị Trần Vũ từng bước ép chặt, bị dồn vào góc trong đại điện.

Chỉ tiếc là ba đòn sát thủ của hắn đều đã dùng hết.

Tấm kiếm phù thứ nhất bị sử dụng lúc Mai Trường Thanh đuổi giết.

Tấm thứ hai dùng để phá cấm chế bên ngoài đại điện.

Tấm thứ ba vốn định đánh chết Thu Hinh Nhi, mặc dù không thành nhưng cũng có hiệu quả không tồi.

Vù... Vù...

Lữ Tam Thông chạy trốn, không ngừng ném đồ vật trong túi trữ vật ra.

Chỉ thấy từng cái bình đen rơi ra ngoài, lúc nổ tung sinh ra diễm hỏa màu xanh đen.

Cốt Lân Diễm.

Trần Vũ vận chuyển Đồng Tượng công, lướt qua bên cạnh hỏa diễm, cảm giác hỏa diễm này tạo nên thương tổn cực kỳ nhỏ bé đối với mình.

Có thể nói, sau khi xương đồng đại thành, Trần Vũ đã không để ý đến công kích dưới Hóa Khí cảnh nữa rồi.

- Ta không tin...

Lữ Tam Thông thiếu chút nữa sụp đổ, gặp phải đối thủ có phòng ngự đáng sợ như vậy, hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Vù... Vù... Vù...

Hắn lại ném ra vài hạt châu, có màu đen, màu trắng, màu xanh lục, thậm chí còn có loại màu sắc sặc sỡ.

Ầm... Ầm...

Có vài hạt châu màu xám tạo thành từng đám sương đen mờ, nhưng Trần Vũ đã sớm phòng bị nên cũng không có hiệu quả gì.

Vài hạt châu còn lại, có một số tỏa ra đủ loại độc khí, có một số thì sinh ra cường quang chói mắt,có thể nói là thiên kỳ bách quái.

Thế nhưng, những thứ này tác dụng quá nhỏ đối với thể chất mạnh mẽ như Trần Vũ, đặc biệt là dưới tình huống hắn có phòng bị.

Những đạo cụ này, vốn chỉ nên sử dụng trong tình huống xuất kỳ bất ý (*).

(*) bất ngờ

- Hả?

Trần Vũ bỗng nhiên nhìn thấy một hạt châu màu sắc sặc sỡ nổ tung, hóa thành một luồng gió thơm rất thoải mái, khiến khí huyết của hắn rung lên.

Thân thể không hề phát hiện có dấu hiệu uy hiếp gì, trái tim thần bí cũng không có phản ứng.

Chỉ có điều, Trần Vũ lại cảm nhận được một ngọn lửa không tên từ trong thân thể sinh ra, miệng lưỡi có chút khô khốc.

Hắn không khỏi đưa mắt nhìn về phía Thu Hinh Nhi cách đó không xa, lúc này hai gò má của nàng đỏ bừng, hơi thở như lan, váy áo đã cởi ra một nửa, lộ ra da thịt tuyết trắng ửng hồng, băng thanh ngọc khiết.

Trần Vũ vội vàng lắc đầu, cố trấn tĩnh lại khí huyết tâm thần.

Lúc này, hắn đã bức Lữ Tam Thông vào một góc xó xỉnh.

Lữ Tam Thông còn chuẩn bị móc ra thứ gì khác, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân đau xót, tựa như bị côn trùng nào đó cắn trúng.

- Không tốt!

Sắc mặt của hắn lập tức đại biến.

Vù...

Một thanh giáo phá không mà bay đi, sát khí chấn vang như sấm rền, hóa thành một đạo tia sáng màu tím lạnh lẽo, đâm trúng Lữ Tam Thông.

Trong vòng mười trượng, lực lượng và tốc độ kinh khủng của một giáo này khiến Lữ Tam Thông không thể nào ngăn trở.

Huống chi hắn còn lộ ra sơ hở trí mạng.

Phốc...

Thân thể Lữ Tam Thông cứng đờ, nhìn Ngân Phong Giáo xuyên qua cơ thể, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng và hối hận.

Trong lòng hắn phát ra tiếng gào thét mãnh liệt mà không cam lòng:

- Ta còn chưa chơi đủ nữ nhân trên thế gian này...

Vù...

Lại một thanh giáo nữa rít gào bay tới, xuyên qua đầu hắn.

Ầm...

Lữ Tam Thông ngã xuống đất bỏ mình, chết đến không thể chết thêm được nữa.

Chuỗi sát chiêu này hoàn toàn không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Phù...

Trần Vũ thở phào một hơi, hắn thật không muốn nhìn thấy Lữ Tam Thông trước khi chết lại giở trò buồn nôn hoặc giật gân gì đó.

Xác định Lữ Tam Thông đã chết thì Trần Vũ mới tiếp cận, định rút Ngân Phong Giáo từ trên người đối phương ra.

- Đừng...

Một thanh âm nữ tử có vài phần nhu tình mềm mại từ phía sau truyền đến.

Vừa quay đầu nhìn lại, Trần Vũ lập tức giật thót.

Dáng vẻ cởi nửa váy áo của Thu Hinh Nhi đập vào trong mắt. Gương mặt hồng hào ướt át, mang theo vẻ mị hoặc say lòng người.

Thế nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lại hiện lên một tia tỉnh táo, miễn cưỡng áp chế lực lượng "Thiên Nữ Túy Tiên Hương".

- Đừng để dính phải máu của hắn... Bằng không Lữ Thiết Tổ...

Thu Hinh Nhi chỉ mới nói được một nửa thì Túy Tiên Hương trong cơ thể lập tức bạo phát như núi lửa, tia tỉnh táo cuối cùng trong mắt đã bị vô tận xuân ý nuốt chửng.

Trần Vũ thoáng dừng động tác, dường như có chút suy tư.

Suy cho cùng thì Lữ Thiết Tổ cũng là Thái Thượng trưởng lão Quy Nguyên cảnh, hẳn là có một số thủ đoạn rất khó lường.

Một khi Trần Vũ rút giáo, máu tươi của Lữ Tam Thông sẽ trở thành vật dẫn để Lữ Thiết Tổ dựa theo dấu vết huyết mạch mà tìm ra kẻ thù.

Phù...

Bỗng nhiên, Trần Vũ cảm giác có một làn gió thơm ập đến, một giai nhân tuyệt sắc mềm nhũn như không xương sà vào trong ngực hắn.

- Thu Hinh Nhi... ngươi...

Thân hình Trần Vũ lập tức cứng đờ.

Lúc này, đệ nhất mỹ nữ Vân Nhạc môn ngày trước – nữ thần ôn nhu dịu dàng điềm tĩnh chủ động dâng lên, dung nhan tuyệt mỹ hiển hiện từng ráng mây hồng, tựa như "mỹ nhân say".

Thân thể mềm mại ấm áp mà nở nang dán sát trên người, kèm theo đó là mùi hương thiếu nữ say lòng, khiến cho hắn có chút tâm viên ý mã (*).

(*) suy nghĩ lung tung.

Trần Vũ vốn định chống cự, nhưng ngọn lửa khô nóng trong cơ thể lại bỗng nhiên thiêu đốt, tựa như củi khô gặp lửa lớn, vừa "cháy" liền không thể vãn hồi.

Hắn bỗng nghĩ đến hạt châu màu sắc sặc sỡ mà Lữ Tam Thông ném ra trước khi chết.

Lực lượng của hạt châu này không hề ẩn chứa bất kỳ độc lực có hại nào đối với thân thể, ngược lại sẽ càng kích thích lên một loại năng lực ở phương diện nào đó của nam nhân.

Trần Vũ phát giác bản thân đã không thể khống chế ngọn lửa trong cơ thể, hai tay không tự chủ được vươn vào trong váy áo của Thu Hinh Nhi, vuốt ve thân thể như mềm mại băng cơ ngọc cốt (*) khiến người ta nhớ thương của nàng.

(*) trắng mịn mà tinh khiết

Đồng thời, trong đầu hắn chợt nổi lên một ý niệm: Tại sao mình phải chống cự?

Nếu tiếp tục tình huống này thì dường như cũng không có gì xấu đúng không?

Nữ nhân này phản bội Vân Nhạc môn, từng thiếu chút nữa hại chết mình, tuyệt đối là địch chứ không phải bạn.

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, Trần Vũ liền không còn ràng buộc nữa, thuận theo bản tính nguyên thủy, đặt Thu Hinh Nhi nằm xuống góc tường đại điện, chậm rãi lột từng kiện y phục vứt đi...

Không lâu sau...

Hai người cuồng nhiệt nóng bỏng dính chặt vào nhau, mây mưa sum vầy, âm dương hợp nhất, tiếng rên khe khẽ vang lên không dứt...

(Tác giả: đoạn dưới lược bỏ bớt 500 chữ)

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 150: Lệnh bài

Trong cơn mông lung, Trần Vũ cảm giác ý thức thần trí của mình như một đám lửa cháy hừng hực, càng đốt càng vượng, tựa như hóa thành dã thú nguyên thủy, băng qua vô số mưa giông bão tố.

Không biết ngọn lửa khô nóng đốt cháy mất bao lâu, bộ thân thể này tựa như có sức bền bỉ khôn cùng, không hề biết mệt mỏi. Hắn như một con ngựa hoang chạy nước rút, băng qua hết chặng này đến chặng khác, sừng sững "không ngã".

Trước người hắn là một thân thể mềm mại trắng mịn, hương thơm nồng nàn...

Qua rất lâu sau đó...

Cuối cùng thân thể của Trần Vũ cũng cảm thấy một trận cảm giác mệt mỏi uể oải ập đến, từ từ ngã gục xuống người bên dưới, an nhàn tiến vào giấc ngủ.

Không biết trải qua bao lâu...

Trần Vũ tỉnh lại, thoáng duỗi cái lưng "nhức mỏi" một cái, mở mắt ra.

Trong tầm mắt là một gương mặt xinh đẹp, thân thể hoàn mỹ no đủ nằm dưới thân mình, trên làn da trắng ngần này vẫn còn lưu lại chút tàn dịch và xuân ý sau trận điên cuồng vừa rồi.

-... Thu Hinh Nhi!

Trần Vũ giật thót, đột nhiên nhớ lại một vài mảnh ký ức điên cuồng ngày hôm qua.

Cho dù hắn ngờ nghệch chậm hiểu thì cũng đã rõ chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh, một màn cảnh tượng khiến huyết mạch dâng trào đã hiện lên trong đầu.

Trái tim thần bí của hắn có sức miễn dịch rất cường đại đối với những kịch độc hoặc lực lượng gây hại, nhưng đối với lực lượng tăng phúc ở "phương diện kia" của nam nhân thì lại không hề bài xích chút nào.

Ít nhất, lúc hạt châu màu sắc sặc sỡ kia nổ tung, tản ra mùi thơm ngát thì thân thể lại chủ động nghênh hợp (*).

(*) hài lòng nghênh đón

Hơn nữa, Thu Hinh Nhi lại chủ động dâng lên, chẳng khác nào củi khô gặp lửa lớn, quả thật không thể cứu vãn.

Đúng lúc này, thân thể giai nhân xinh đẹp nằm bên dưới chợt khẽ động.

Thu Hinh Nhi mở đôi mắt trong suốt như làn thu thủy ra, khoảng khắc vừa nhìn thấy Trần Vũ thì chợt lâm vào sững sờ, hoảng hốt đến ngây người.

Ngay lập tức, gương mặt của Thu Hinh Nhi liền trở nên đỏ bừng e thẹn, sau đó lại lộ ra một tia phẫn nộ và lạnh lùng.

Hừ!

Nàng vừa định cử động thì phát hiện thân thể, nhất là hai chân đau đớn nhức nhối, "vị trí bí mật" truyền đến cơn đau râm rỉ, gần như không thể nhúc nhích nổi.

Khó mà tưởng tượng được trong giấc mộng dài dằng dặc đó, "bão tố" đã càn quét bao lâu.

- Ngươi... ngươi vậy mà...

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thu Hinh Nhi thoáng hiện sát cơ mãnh liệt.

Nàng muốn động thủ những tứ chi tê dại vô lực, lại bị đối phương đè trên người, căn bản không thể động đậy.

- Hắc hắc, Thu sư tỷ, biểu tình của ngươi dường như rất kinh ngạc, còn có chút không cam lòng. Lẽ nào ta nhớ nhầm, không phải người khác chủ động?

Trần Vũ mỉm cười nói.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng của hắn thì rất sảng khoái, lần này chiếm được tiện nghi lớn.

- Ngươi...

Thu Hinh Nhi xấu hổ phẫn nộ tới cực điểm, vô thức che mặt mình lại.

Đối phương ác nhân cáo trạng trước, khiến nàng thiếu chút nữa sụp đổ hoàn toàn.

Thân thể băng thanh ngọc khiết của mình vậy mà hủy trong tay "tặc" này, nhưng nàng lúc này chỉ có cảm giác như kẻ câm ăn hoàng liên (*).

(*) có khổ không thể nói lên lời

Suy cho cùng... người chủ động thực sự là nàng.

Một khắc sau, Thu Hinh Nhi chợt cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Trần Vũ dù cười cợt vẫn nằm trên thân thể mềm mại của nàng, không hề có ý định dời đi.

- Ngươi còn không cút?

Thu Hinh Nhi vừa xấu hổ vừa tức giận không chịu nổi, lạnh lùng quát to.

Trần Vũ tức giận đứng lên, dời khỏi thân thể mềm mại bên dưới, chợt phát hiện giữa chân giai nhân còn lưu lại vài vết máu.

Một màn này khiến trong lòng hắn không khỏi sinh ra một tia áy náy.

Thế nhưng thoáng suy tư một lát, Trần Vũ liền cảm thấy không đúng: dường như thân "xử nam" của mình cũng kết thúc tại đây mà?

- Còn không xoay người lại?

Thu Hinh Nhi tức giận mắng, thanh âm lạnh lẽo như băng.

Trần Vũ lặng lẽ xoay người, loáng thoáng nghe thấy thanh âm Thu Hinh Nhi đang mặc y phục vào.

Nhân dịp này, Trần Vũ cũng đưa mắt quan sát hoàn cảnh trong đại điện.

Dấu vết của trận chiến đấu lúc trước vẫn còn sót lại, bao gồm cả thi thể của Lữ Tam Thông, nhất là dấu vết nóng chảy mà Huyết Dương Châu lưu lại.

Tạm thời Trần Vũ cũng không có ý định chạm vào thi thể của Lữ Tam Thông.

Ngay sau đó, ánh mắt của Trần Vũ chợt dừng lại trên thạch đài hình vuông dưới chân bức tượng nữ tử mặc huyết bào.

Trong bốn tủ đá trên đài thì chỉ có tủ bên trái là trống rỗng.

Trong ba tủ đá còn lại đều đặt vật phẩm, lần lượt là: thước đo, quyển sách da thú, lệnh bài.

Ba vật này hẳn cũng là trọng bảo cấp bậc không thua kém Huyết Dương Châu.

Nghĩ đến đây, nội tâm của Trần Vũ liền trở nên cuồng nhiệt.

- Không cần vọng tưởng... Ngươi tuyệt đối không lấy được bảo vật trong đại điện truyền thừa này.

Thanh âm lạnh lẽo của nữ tử từ phía sau truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thu Hinh Nhi lúc này đã đổi một bộ váy áo xanh lam, mái tóc có chút lộn xộn, trong đôi mắt đẹp tràn ngập lãnh ý.

Trần Vũ bị ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn đến mức cảm thấy không được tự nhiên.

- Thu sư tỷ, mọi người đều là "lần đầu", ngươi không cần nhìn ta bằng ánh mắt căm thù như vậy chứ?

Trần Vũ chỉ có thể kiên trì đến cùng.

- Tặc tử! Vũ nhục thanh bạch của ta, còn dám phát ngôn bừa bãi.

Thu Hinh Nhi tức giận vạn phần, tay cầm tinh kiếm huyết sắc chém thẳng tới trước.

Thế nhưng một tia lý trí còn sót lại đã khiến Thu Hinh Nhi kiềm chế kích động.

Thiếu niên này hiện nay rất cường đại, còn trên Vô Gian Đạo Tặc rất nhiều.

Mấu chốt là: nàng bị đối phương giày vò không biết bao lâu, đến lúc này mà thân thể tứ chi vẫn cảm thấy nhức mỏi vô lực.

- Hừ!

Thu Hinh Nhi chán ghét không muốn nhìn đối phương nữa, lạnh giọng nói:

- Ngươi căn bản không phải người mà ta yêu, nếu không phải nể mặt ngươi xuất thủ tương trợ, đánh chết Vô Gian Đạo Tặc thì ta tất sẽ tự tay đâm chết ngươi.

- Hắc hắc, như vậy thì tốt.

Trần Vũ cười lơ đễnh, nói:

- Sư tỷ sớm đã phản bội tông môn, sư đệ ta vốn nên tự tay chém giết ngươi, thậm chí cướp đoạt Huyết Dương Châu...

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến vẻ mặt lạnh lùng của Thu Hinh Nhi cứng lại.

Lúc này, tất cả bài tẩy trong tay nàng đã tiêu hao gần như không còn, thân thể cũng nhức mỏi vô lực, nếu Trần Vũ thật lòng muốn hạ sát thủ thì nàng cũng khó mà chống đỡ được.

Hơn nữa, lý do giết nàng của Trần Vũ cũng cực kỳ quang minh chính đại.

Lúc ở Bắc Sơn Linh Viên, Thu Hinh Nhi phản bội tông môn, dẫn đến bao nhiêu đồng môn bỏ mạng?

Trong chiến dịch đó, thiếu chút nữa hại chết Trần Vũ, ngay cả Đoàn Kiêu Long cũng bị mất một cánh tay.

- Chẳng qua, nể tình ngươi là nữ nhân đầu tiên trong cuộc đời ta, lần này xem như huề.

Trần Vũ lạnh nhạt nói.

Ánh mắt của hắn thoáng lướt qua Huyết Dương Châu trong tay Thu Hinh Nhi.

Có thể thấy được hạt châu này đối với Thu Hinh Nhi còn quan trọng hơn cả tính mạng của nàng.

- Trần sư đệ, cho dù ngươi giết ta cũng không thể có được Huyết Dương Châu. Mà nơi này là trọng bảo truyền thừa, không có nguồn gốc đặc thù thì ngươi căn bản không chiếm được.

Thu Hinh Nhi cười một tiếng sầu thảm.

Nàng không nói dối, Huyết Dương Châu này căn bản không thể bỏ trong túi trữ vật bình thường. Đó là điểm thứ nhất.

Điểm thứ hai là: Huyết Dương Châu linh tính phi phàm, bài xích tất cả sinh linh ngoại giới, trừ phi là cường giả Huyết đạo hoặc là có huyết mạch đặc thù.

Đương nhiên, nếu đạt tới tầng thứ Quy Nguyên cảnh thì lại là chuyện khác.

- Ta không tin.

Trần Vũ đi tới trước tủ đá chính diện dưới thạch đài. Tủ đá này ở ngay chính giữa, dễ nhìn thấy nhất, bên trong trôi lơ lửng một tấm lệnh bài phong cách cổ xưa.

Lệnh bài này thần kỹ ở chỗ có thể lơ lửng trong không trung, nhưng lại không tỏa ra bất kỳ sóng sức mạnh nào rõ ràng.

Trần Vũ đưa tay đặt xuống dưới dấu tay hơi lõm xuống trên thạch đài.

Thu Hinh Nhi lộ vẻ mặt châm chọc, không hề để tâm.

Rất nhanh, bàn tay của Trần Vũ đã chồng lên dấu tay trên thạch đài.

Trần Vũ thử dung nhập Vân Sát nội tức, nhưng lại như đá chìm vào biển rộng, không hề có chút phản ứng nào.

Hắn chợt nhớ ra, lúc Thu Hinh Nhi mở tủ đá kia, trên dấu tay lõm xuống còn lưu lại vết máu.

- Ừm.

Trần Vũ đưa một ngón tay lên bên mép, dùng răng cắn một cái, đồng thời giải trừ đi bản năng phòng hộ của Đồng Tượng công.

Phốc...

Một tia máu từ đầu ngón tay của Trần Vũ thấm lên dấu tay bên dưới.

Thế nhưng, tủ đá kia vẫn không có chút phản ứng nào.

- Không có nguồn gốc tương ứng hoặc công pháp, huyết mạch, thể chất đặc thù thì rất khó có thể mở ra được truyền thừa và trọng bảo ở nơi này.

Thu Hinh Nhi lắc đầu, cũng không nói nhiều nữa.

Nàng tìm một nơi sạch sẽ ngồi xếp bằng xuống, lại phục dụng vài viên đan dược.

Đồng thời, Thu Hinh Nhi đặt Huyết Dương Châu vào lòng bàn tay, phun lên đó một ngụm tinh huyết.

Ô...ô...ô...n...g

Huyết Dương Châu nổi lên một tầng hào quang huyết sắc nhu hòa, bắt đầu hấp thu lực lượng tinh huyết đó.

Trong thời gian này, Trần Vũ vẫn đặt tay lên dấu tay kia, chậm rãi nhắm mắt lại.

- Thể chất đặc thù cũng được sao?

Trần Vũ thầm vận chuyển trái tim thần bí, nhịp tim đập từ chậm đến nhanh, sau đó tiến nhập một loại giác quan kỳ dị.

Chỉ trong chớp mắt, hắn cảm ứng được trên lệnh bài bên trong truyền đến một tia rung động kỳ dị, trên đó dường như còn ẩn chứa một luồng lực lượng từ trường thần bí nào đó.

Thịch thịch thịch...

Trái tim thần bí đập mạnh, sinh ra một loại chấn động nào đó, cộng hưởng với lực lượng mà lệnh bài tạo ra.

Ô...ô...ô...n...g

Bỗng nhiên, lệnh bài bên trong tủ đá cổ xưa chợt rung lên.

Bên ngoài lệnh bài lại xuất hiện một ít văn tự họa tiết nòng nọc thần bí quái dị, sau đó tập trung lại ở giữa, hình thành một cái đồ án mặt trời trắng đen thần bí.

Những văn tự đồ án này biến ảo khiến Trần Vũ cảm thấy vô cùng thâm thúy khó lường.

Chỉ hơi liếc mắt nhìn thì tâm thần đã cảm thấy choáng váng như hôn mê.

Rắc rắc...

Pha lê huyết sắc trước tủ đá đột nhiên mở ra.

Vù...

Lệnh bài phong cách cổ xưa chợt lóe, tự động rơi xuống lòng bàn tay của Trần Vũ.

Làm sao có thể!

Thu Hinh Nhi ở cách đó không xa cũng bị một màn này dọa sợ ngây người.

- Hắn làm sao có thể làm được? Nhìn bố cục truyền thừa này, vật phẩm ở trong tủ đá chính diện là có giá trị nhất, ý nghĩa cũng lớn nhất.

Trên mặt Thu Hinh Nhi tràn ngập vẻ rung động và khó tin.

Nàng lấy được Huyết Dương Châu cũng là bởi vì bản thân mang huyết thống đặc thù, còn có chút nguồn gốc với chủ nhân truyền thừa ở đây.

Ngoài ra, bản thân Thu Hinh Nhi còn tu luyện một môn công pháp Huyết đạo tương ứng, chẳng qua là trước đây vẫn ẩn giấu mà thôi.

Nhưng Trần Vũ thì sao? Hắn dường như cũng không có huyết mạch đặc thù, lại càng không tu luyện công pháp Huyết đạo.

- Đây là...

Trần Vũ tiếp nhận lệnh bài cổ xưa, không khỏi kinh ngạc.

Lúc hắn đang suy tư thì trái tim thần bí tựa như sinh ra một loại cộng hưởng nào đó đối với lệnh bài cho nên mới từ trong tủ nhảy ra ngoài.

Lệnh bài cổ xưa trong lòng bàn tay thoạt nhìn rất bình thường, không hề có gì đặc biệt. Cho dù Trần Vũ dung nhập nội tức vào trong thì cũng không cảm ứng được chút.

Sau khi xác nhận một phen, liền nhận ra: hắn căn bản không thể khống chế được lệnh bài cổ xưa này.

Nội tức bình thường tuyệt đối không thể thôi động được loại lệnh bài cổ xưa này.

Trần Vũ định thu lệnh bài vào trong túi, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện là hắn không làm được.

Tình huống này cũng đúng như lời nói của Lữ Tam Thông lúc trước, một vài bảo vật của đại năng siêu cấp, phần lớn đều không thể bỏ vào chứa bên trong túi trữ vật.

- Thu!

Lúc này, ánh sáng huyết sắc trên hạt châu mà Thu Hinh Nhi đang cầm cũng trở nên mờ nhạt hơn vài phần.

Ngay sau đó, Thu Hinh Nhi đột nhiên mở miệng, nuốt hạt châu vào cơ thể như nuốt đan dược.

Trần Vũ thoáng lộ vẻ kinh ngạc, hắn đoán rằng Thu Hinh Nhi có lẽ đã thông qua một loại bí thuật đặc thù nào đó để nuốt Huyết Dương Châu vào trong bụng, tránh tình huống sau khi rời khỏi nơi này sẽ bị trận doanh của Cốt Ma Cung lục soát.

Trần Vũ lộ vẻ trầm ngâm, chỉnh lý một chút không gian tinh thể màu bạc, sau đó ném ra một ít vật phẩm.

- Vào!

Suy nghĩ của Trần Vũ thoáng động, lệnh bài cổ xưa trong tay đã biến mất.

Một màn này hiển nhiên cũng khiến Thu Hinh Nhi chấn kinh không thôi.

Nhưng nàng vẫn thức thời không hỏi nhiều.

- Trần sư đệ, chuyện phát sinh giữa chúng ta, có thể xem như chưa từng xảy ra không? Tên thật của ta gọi là Liễu Hinh Nhi, làm nội ứng tiến nhập Vân Nhạc môn cũng là có nỗi khổ.

Thu Hinh Nhi bỗng nhiên lộ vẻ mệt mỏi cay đắng, chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Huyết Hồn Hoa vạn năm

Trần Vũ buồn cười, nói:

- Thu sư... À không! Ý tứ của Liễu cô nương là: chuyện phát sinh lúc trước không cần Trần mỗ chịu trách nhiệm?

- Ngươi...

Liễu Hinh Nhi cảm thấy bị sỉ nhục, trong mắt chợt lóe hàn ý.

- Về sau chúng ta không ai nợ ai. Ngày khác gặp lại, chỉ như người qua đường.

Liễu Hinh Nhi cắn chặt răng, cố nén sát cơ oán hận trong lòng.

Thân là một nữ tử, còn là đại mỹ nữ xinh đẹp thoát tục, nàng đã giữ gìn trinh tiết suốt mười mấy năm.

Kết quả thân thể hoàn bích (*) lại bị một nam tử không phải người trong lòng mình phá đi, cảm giác khuất nhục và không cam lòng mãnh liệt biết bao?

(*) còn xử nữ

Nhưng Liễu Hinh Nhi lại không thể phát tác được.

Từ một góc độ khác mà nói: Trần Vũ giết chết Vô Gian Đạo Tặc, có thể xem là ân nhân cứu mang của nàng, thậm chí của muội muội.

Có được Huyết Dương Châu này, Liễu Hinh Nhi xem như hoàn thành nhiệm vụ, người kia cũng sẽ thực hiện hứa hẹn, kéo dài sinh mệnh của muội muội tới 20 tuổi.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là thực lực của Trần Vũ quá mạnh mẽ, mà nàng lúc này lại ở thế yếu.

Nếu không, cho dù nàng không giết được Trần Vũ thì cũng phải xả hận một phen.

- Liễu cô nương có giác ngộ như vậy, trong lòng Trần mỗ hổ thẹn không chịu nổi.

Trần Vũ mỉm cười, thế nhưng vẻ mặt lại không có chút hối hận nào.

Liễu Hinh Nhi làm "nội gián" cài vào Vân Nhạc môn, tất nhiên có mưu đồ nào đó, hơn nữa còn cực kỳ ẩn nhẫn.

So với nàng thì Mục Tuyết Tình tương đối đơn thuần, chỉ như tờ giấy trắng.

Mặc dù phát sinh quan hệ với nữ nhân này, nhưng trong lòng Trần Vũ vẫn còn có chút đề phòng.

Liễu Hinh Nhi thầm thở phào một hơi.

Từ một góc độ nào đó mà nói, nàng cũng có thể xem làm "nội gián" trong Cốt Ma Cung.

Việc Trần Vũ và nàng đánh nhau với Lữ Tam Thông, còn cả việc về tòa đại điện trọng bảo truyền thừa này, đều là cơ mật không thể để lộ cho người khác biết.

Nhìn về phía thi thể của Lữ Tam Thông, hai người liếc nhau, hết sức ăn ý.

Cái chết của Lữ Tam Thông có liên lụy rất rộng, một khi bại lộ, bất luận là đối với Trần Vũ hay Liễu Hinh Nhi mà nói, đều chỉ có hại mà không có lợi.

- Để ta!

Liễu Hinh Nhi đi tới bên cạnh thi thể của Lữ Tam Thông, lúc còn cách hai trượng thì lập tức dừng lại.

Tiếp đó, nàng lấy ra một cái bình đen ném lên người Lữ Tam Thông.

Ầm...

Một đoàn "Cốt Lân Diễm" xanh đen bao trùm lên người Lữ Tam Thông, thoáng cái tản mát mùi thi thể bị đốt khét.

Trần Vũ lộ vẻ trầm tư.

Dựa vào tình trạng thi thể của Lữ Tam Thông, hắn cũng đoán được việc mình và Liễu Hinh Nhi phát sinh quan hệ đã trải qua một ngày một đêm, tính luôn cả thời gian ngủ say.

Không lâu sau...

Thi thể của Lữ Tam Thông đã hóa thành một đống tro tàn, phần lớn các đồ vật tùy thân đều bị thiêu hủy.

Hai người đều không chạm vào những vật còn sót lại.

- Giáo của ta...

Trần Vũ cảm thấy đau lòng.

Giáo của hắn suy cho cùng thì phẩm cấp cũng không cao, sau khi bị Cốt Lân Diễm thiêu đốt lâu dài như vậy, cũng đã bị tiêu hủy.

Sau đó, Trần Vũ lại nhìn về phía hai tủ đá còn lại thạch đài dưới chân bức tượng.

Tổng cộng có bốn cái tủ đá, Liễu Hinh Nhi và Trần Vũ mỗi người lấy một vật, vẫn còn hai kiện trọng bảo truyền thừa.

Kỳ quái là hai tủ đá còn lại này, cho dù Trần Vũ thử đủ loại phương pháp, bao gồm cả thôi động trái tim thần bí, cố gắng cảm ứng thì cũng không có chút phản ứng nào.

Cuối cùng, Trần Vũ chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Trong bốn cái tủ đá chỉ có tấm lệnh bài cổ xưa này là hết sức đặc thù, có thể khiến trái tim thần bí của Trần Vũ phát sinh phản ứng cộng minh.

...

Trong quãng thời gian này.

Tại trung tâm lâm viên, trước một ao thủy tinh huyết sắc ở ngoài quảng trường.

Ô...ô...ô...n...g

Một cánh hoa rực rỡ huyết sắc bị rất nhiều nhánh cỏ huyết sắc bao trùm, chợt nổi lên từng gợn sóng màu máu lấp lánh nửa trong suốt.

- Làm sao có thể... cái lệnh bài đó... vậy mà bị người khác chiếm được?

Thanh âm mơ mơ hồ hồ của nữ tử lộ ra vài phần chấn kinh.

- Người đó không có công pháp và huyết mạch tương ứng... Thậm chí ngay cả trọng bảo truyền thừa của ta cũng không chiếm được, vậy mà có thể thu hoạch được tấm lệnh bài kia?

Thanh âm của nữ tử lúc này có chút lộn xộn.

- Cái lệnh bài kia cũng không phải là truyền thừa của ngươi.

Thanh âm trong trẻo vang lên, tựa như có vẻ cực kỳ hả hê.

- Cút!

Thanh âm nữ tử thẹn quá hóa giận, mắng:

- Thứ ếch ngồi đáy giếng như ngươi làm sao biết được lai lịch tấm lệnh bài kia. Cho dù là cường giả Không Hải cảnh biết được ý nghĩa của tấm lệnh bài này cũng phải điên cuồng tranh đoạt.

- Ồ! Lợi hại vậy sao. Nhưng so với Huyết Hồn Hoa vạn năm như ta thì vẫn còn kém một chút.

Thanh âm trong trẻo có chút phiền muộn thở dài.

Trong ký ức của nó, rất hiếm khi nhìn thấy nữ tử này tức giận và kinh ngạc như vậy.

- Có người tới rồi.

Thanh âm trong trẻo đột nhiên run lên.

Đúng lúc này, một thiếu niên da đen mặc giáp da đi tới quảng trường ao máu ngoài trời.

Thiếu niên da đen này chính là Lỗ Trác mà Trần Vũ từng có duyên gặp mặt một lần.

- Cuối cùng cũng tìm được.

Thiếu niên da đen Lỗ Trác nhìn chằm chằm bên trong ao máu, lúc nhìn thấy bông hoa huyết sắc lộng lẫy rực rỡ thì vẻ mặt trở nên cực kỳ hưng phấn chờ mong.

Huyết Hồn Hoa vạn năm!

Lỗ Trác cố gắng kìm nén kích động và tham lam trong lòng xuống.

Hoa này ngưng tụ toàn bộ khí vận trong Huyết Táng Thiên Viên, Toàn bộ thiên tài địa bảo trong lâm viên, thậm chí huyết dịch và sinh hồn hấp thu từ ngoại giới đều trở thành chất dinh dưỡng cho hoa này.

Phù...

Lỗ Trác hít một hơi thật sâu, ổn định lại nội tâm.

Hắn biết rõ: cấp bậc và giá trị của bông hoa này không phải là thứ mà bản thân hắn có thể hoàn toàn chiếm giữ.

Bịch... Bịch...

Lỗ Trác chậm rãi tiếp cận ao máu thủy tinh, dáng vẻ cực kỳ thận trọng.

Xung quanh ao máu xuất hiện hoa văn huyết sắc dày đặc, tựa như một dòng máu từ khắp bốn phương tám hướng Huyết Táng Thiên Viên chảy về, hội tụ vào trong ao máu, trở thành chất dinh dưỡng bồi bổ cho Huyết Hồn Hoa vạn năm.

Lúc bước đi trên những hoa văn huyết sắc này, thân hình Lỗ Trác thoáng lắc lư, có chút biến sắc.

Một luồng uy áp Huyết đạo khổng lồ khó có thể hình dung, đủ khiến tất cả những người dưới Hóa Khí cảnh hộc máu trọng thương tản ra.

Lỗ Trác lộ vẻ cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía huyết diễm lưu ly (*) trong ao máu.

(*) ngọn lửa lấp lánh như thủy tinh màu máu

Nhất thời, ánh mắt của hắn không thể bình tĩnh được nữa.

Ngay lúc thiếu niên da đen chuẩn bị hành động thì bên ngoài quảng trường chợt tuyền đến một loạt tiếng bước chân.

- Mai sư đệ... Hẳn là nơi này.

Một thanh âm tùy tiện truyền đến.

Chỉ thấy vài thân ảnh tiếp cận về phía bên này, đều là đệ tử Cốt Ma Cung.

Người vừa lên tiếng là một thiếu niên thấp lùn xấu xí.

Chính là Tên Hề Ác Ma.

Người cầm đầu là một thiếu niên anh tuấn tóc dài, trên người tản mát uy áp Hóa Khí cảnh.

- Mai Trường Thanh!

Lỗ Trác có chút giật mình, lập tức ngừng bước.

Mười mấy người Cốt Ma Cung này trên cơ bản đều là đệ tử tinh anh, gần như không người nào không phải đệ tử bí truyền. Tu vi thấp nhất cũng là Luyện Tạng trung kỳ. Trong đám người này, số lượng Luyện Tạng hậu kỳ chiếm quá nửa.

Sau khi tiến nhập Huyết Táng Thiên Viên, bất luận là ba tông hay là đệ tử Cốt Ma Cung, nếu như có thể may mắn tiến đến nơi này, ít nhiều cũng gặp được kỳ ngộ, không ít người đều thăng cấp.

Lúc này, top 3 đệ tử bí truyền của Cốt Ma Cung là Mai Trường Thanh, Tưởng Bình và Tên Hề Ác Ma đều có mặt.

- Ồ! Tiểu tử da đen, không ngờ ngươi đến đây còn nhanh hơn cả chúng ta.

Tên Hề Ác Ma trợn mắt nhìn.

Lỗ Trác sờ mũi, có chút nuối tiếc xua tay, nếu chư vị đã đến đây, ta sẽ tạm tránh lui một bên.

Dứt lời, hắn rời khỏi ao máu, nhường lại vị trí cho đám người Cốt Ma Cung.

- Tiểu tử da đen này thật thức thời.

Tên Hề Ác Ma nhếch miệng cười.

- Không sao.

Mai Trường Thanh cười nhạt một tiếng, đề nghị:

- Không bằng Lỗ huynh hãy liên thủ cùng chúng ta ngắt lấy Huyết Hồn Hoa vạn năm. Đến lúc đó, nếu thành công thì cũng không ngại chia cho ngươi một phần.

Hắn thầm quan sát Lỗ Trác.

Trước khi vào Huyết Táng Thiên Viên, Phục cung chủ đã từng nhắc nhở hắn: người này có thể là đại kình địch, tuyệt đối không thể xem thường.

- Việc này... chư vị người đông thế mạnh, Lỗ mỗ cũng không dám có chút ý nghĩ viễn vông nào.

Thiếu niên da đen rụt cổ lại, vội vàng lắc đầu.

- Quỷ nhát gan!

Đám người Tên Hề Ác Ma đều khinh thường cười.

Lúc này, phía Cốt Ma Cung người đông thế mạnh, lại có cường giả Hóa Khí cảnh như Mai Trường Thanh, cộng thêm đệ tử bí truyền tinh anh như Tưởng Bình và Bàng Thiên Thành ở bên cạnh, quả thật gần như có thể xem là một nhóm thực lực mạnh nhất đến từ bên ngoài tại trong Huyết Táng Thiên Viên này.

- Bày trận!

Mai Trường Thanh khẽ quát một tiếng.

Vù... Vù... Vù...

Sau khi tiếng hiệu lệnh vừa dứt, lập tức có sáu tên đệ tử Cốt Ma Cung xông lên, mỗi người tự mình lấy ra một cái cờ và một cái trận bàn màu đen.

Ô...ô...ô...n...g

Hào quang u ám chuyển động, trong trận nổi lên hắc phong cuồng bạo, kèm theo tiếng sấm vang chớp giật, bao trùm phạm vi mười trượng bên ngoài ao máu.

Lỗ Trác không khỏi kinh ngạc.

Cốt Ma Cung hiểu rõ Huyết Táng Thiên Viên và chuẩn bị còn đầy đủ hơn so với dự liệu.

Những trận kỳ và trận bàn này đều là hàng cao cấp. Một bộ bày xuống cũng tương đương mười mấy kiện Bảo Khí trung phẩm, uy lực liên thủ có thể áp chế Hóa Khí Hậu Thiên bình thường.

Trừ phi là đích thân Hóa Khí Tiên Thiên tới đây, bằng không rất khó có thể hóa giải được.

- Bộ "Sâm La Hắc Phong trận" này dùng để áp chế lực lượng Huyết đạo ở xung quanh, một khi chúng ta hái Huyết Hồn Hoa vạn năm, chắc chắn lực lượng và cấm chế tàn lưu trong ao máu sẽ cắn trả.

Màn sáng huyết sắc giải thích.

Dứt lời.

Mai Trường Thanh chậm rãi tiến gần lại ao máu, toàn thân chìm trong vụ khí u ám.

Hắn là Hóa Khí cảnh, lại thêm được trận pháp chống đỡ, có thể kháng cự được lực lượng Huyết đạo xung quanh, so với Lỗ Trác trước đó thì còn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhìn Huyết Hồn Hoa vạn năm trong ao máu, trong mắt Mai Trường Thanh thoáng hiện một tia nóng bỏng cuồng nhiệt.

Hắn từng nghe nhắc đến công dụng và giá trị nghịch thiên của loại hoa này.

Mai Trường Thanh tất nhiên biết rằng bản thân không có khả năng hoàn toàn chiếm giữ bông hoa này, hắn chỉ hy vọng có thể được phục dụng một mảnh nhỏ, nếu nhiều quả thì ngược lại cũng không tiếp thu nổi.

- Hoa này có thể cường hóa tiềm lực của sinh mệnh, bồi dưỡng hồn phách, Về bản chất mà nói: có thể đột phá toàn diện.

- Chỉ cần phục dụng một mảnh nhỏ thì đã là tạo hóa đối với ta rồi.

Hô hấp của Mai Trường Thanh có chút gấp gáp.

Hắn 18 tuổi đột phá Hóa Khí cảnh, tương lai có hi vọng tấn thăng Quy Nguyên cảnh không nhỏ.

Nếu như có thể ở độ tuổi này mà phục dụng một mảnh Huyết Hồn Hoa vạn năm, tiềm lực sẽ tăng mạnh, về sau vấn đỉnh Chí Tôn Không Hải cảnh cũng có chút khả năng nhất định.

Không lâu sau...

Mai Trường Thanh đã đi đến bên cạnh ao máu, thân thể của hắn vẫn còn bị vụ khí u ám bao trùm.

Đứng bên cạnh hắn là hai người Tưởng Bình và Tên Hề Ác Ma.

- Mai sư huynh, trong ao máu này e rằng có ẩn chứa nguy cơ trí mạng, tuyệt đối không phải là những nguy hiểm bên ngoài ao có thể so sánh được.

Tưởng Bình nhắc nhở.

Lúc tới gần ao máu, lực lượng huyết mạch của nàng bắt đầu rung động bất an.

- Ta hiểu.

Giác quan tinh thần của Mai Trường Thanh cũng nhạy cảm phát giác được một loại nguy cơ mãnh liệt.

Ba người trao đổi ánh mắt với nhau.

Sau cùng, vẫn là Tưởng Bình tiến lên trước một bước, từ chỗ ngón trỏ vươn ra một sợi hắc tơ.

- Tưởng sư muội, độ cứng rắn của "Hắc Huyền Tỉ" của ngươi đã gần như tiếp cận Bảo Khí thượng phẩm, độ dài cũng dư dả, rất thích hợp hái hoa này. Hai người chúng ta sẽ làm hộ pháp cho ngươi.

Mai Trường Thanh khách khí nói.

Tên Hề Ác Ma ở bên cạnh cũng lấy ra một tấm khiên chắn nặng nề thô dày, bảo hộ trước người Tưởng Bình.

Mai Trường Thanh thì cầm sẵn Bảo Khí gậy trúc trong tay, từ xa nhìn về phía ao máu với vẻ đề phòng.

- Được!

Tưởng Bình không hề do dự nữa, "Hắc Huyền Tỉ" trong tay kéo giãn ra, hóa thành một tia hắc tuyến thẳng tắp.

Vù...

Sợi tơ màu đen kéo giãn uốn lượn luồn lách vài lần, tựa như một con rắn đen, từ xa quấn lấy Huyết Hồn Hoa vạn năm.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh Hằng Chi Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.